

συλλαβαὶ φέρωσι, cum præcedat futurum, non videtur ita commode dici potuisse φέρουσι: sed esse potius Quamdiu ferent, quam Quamdiu ferunt. Affertur alioqui ex Eod. pro indicativo, sed cum negatione: "Ἔως ἂν μὴ λέγεται, Tantisper dum non dicuntur. Item, "Ἔως ἂν μηδεὶς πείθῃ με λόγος. (At vero cum hac particula simul et cum indicativo, allatus ex Eod. hic locus, "Ἔως δ' ἂν μὴ τοῦτο δεικνύεις, οὐδὲν τῷ περιληπτικῷ βοηθῇ πρὸς ἀσέβειαν, Indignus est qui aliis adjungatur, cum δεικνύης reponendum esse, nemo vel paululum in hac lingua versatus, ignorare possit, aut certe debeat.) Sæpe et cum aoristo conjunctivi: et tum nullo pacto hic modus indicativi usum habere dici potest, neque, Latine interpretando, in eum resolvī; atque adeo adverbio Douec, Usquedum, Quoad, reddi debet, potius quam illo Quamdiu, Interim dum. Matth. 5, (26.) Οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῶς τὸν ἔσχατον κοδράντην: quæ verba habet et Luc., nisi quod pro ἂν post ἕως ponit οὐ. Idem Matth. Κάκεῖ μένιντε ἕως ἂν ἐξέλθῃτε. Habenturque eadem et ap. Marc., nisi quod ἐκεῖ pro κάκεῖ, et μένιντε pro μένιντε legitur. Verum et absque particula ἂν, Luc. "Ἔως φάγω καὶ πίω. Sic et ap. Marc. "Ἔως αὐτοὺς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον: (at Matth. interjicit particulam οὐ inter ἕως et αὐτός: de quo usu postea dicetur.) Non ignoro tamen, adhiberi interpretationi hujus loci verbum præsentis temporis; atque adeo posse adhiberi non nego: sed hoc addo, cum redditur, Dum dimitteret turbam: perinde sonare ac si diceretur Dum dimisisset. Affertur ἕως ἂν junctum etiam infinitivo pro Quamdiu, in VV. LL. "Ἔως ἂν μάχεσθαι, Quamdiu pugnat. Sed horum verborum auctor tacetur.

"Ἔως ἂν redditur etiam Quin, in isto Matth. loco, (10, 23.) Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελήσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, Non feceritis finem peragrandi, (ita enim existimo reddi apte posse verbum τελήσητε,) urbes Israelis quin venerit filius hominis. E Greg. Naz. autem in VV. LL. affertur, "Ἔως ἂν φέρησθε, pro Modo s. Dinimodo eat. Item, "Ἔως ἂν ἀναφέρηται, (non nominato Auctore,) pro Siquidem refertur. Sed si loci isti a nobis adirentur, (quod fieri non potest, donec fuerint indicati,) minime talem exp. poscere comperiremus, ut opinor: aut certe minime illis necessariam esse.

"Ἔως ap. Hom. interdum non est Interim dum, sed simpliciter Interim; vel, Ad tempus aliquod: ita ut dici possit locum occupare alterius particulæ τέως, quæ huic respondet. Il. M. (142.) Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ὀρῦνον ἔνδον ἔδοντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε. Ubi Eust. vocem istam ἕως exp. τέως, item πρὸς τὸ παρόν; nec non πρὸς ὥρας τινάς. Utitur, inquit, vocabulo ἕως, sicut et alibi, pro τέως et πρὸς τὸ παρόν: dicit enim, Ὡς οἱ Λαπίθαι ἕως μὲν, i. e. πρὸς ὥρας τινάς, ὥρῃον Ἀχαιοὺς ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν ἐπεὶ δὲ Τρῶας ἐνόησαν κ. τ. λ. Talis est hujus particulæ usus Il. N., ubi tamen non sequitur αὐτὰρ, quod ei respondeat, sed ἀλλ' ὅτε δή. Locī illius verba sunt hæc, (145.) Ὡς ἔκτωρ, εἴως μὲν ἀπείλει μέγχι θαλάσσης Πείρα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Κτείνων' Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξ, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχιρμιφθεῖς, ubi idem Gramm. exp. τέως et μέγχι τινός. Quibus verbis illud expositum habemus ab eod. Eust. Il. O., ubi rursum τῷ ἕως redditur Αὐτὰρ ἐπελ. Eund. usum et in aliquot aliis hujus Ποιῆτæ Il. habet. An autem et in soluta oratione receptus sit, nondum mihi constat; sed vel nullum vel perrarum esse arbitror.

De ἕως juncto alicui adverbio.

"Ἔως sibi adjunctum habet interdum adverbium aliquod, vel cui temporis significatio vel cui alia inest. Tunc autem sonat Usque, s. Usque ad: veluti cum dicitur ἕως ὅτε: sonat enim ad verbum, Usque ad quando, s. Usque ad cum. I. e. Usque ad id tempus quo. Tale est ap. Latinos Usquedum, Quousque; sed hoc interrogative potius usurpatur, pro ἕως πότε, ut mox docebo. LEGITUR "Ἔως ὅτε ap.

A. Xen. K. Π. 5, (1, 11.) p. 70. μεαῖ Ed. Καὶ γὰρ εἰς Πέρσας ὅτε παρ' ἡμῶν ἀπῆεις, τίς Μήδων ἢ νέος ἢ γέροντων σοῦ ἀπελείφθη τοῦ μὴ σοι ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Ubi certe ἕως ὅτε non aliud est quam Donec, Quoad: et ita ἕως ὅτε est pro ἕως simpliciter. Vacare tamen non videbitur ὅτε, si ἕως ὅτε reddamus Usque dum: tanquam adverbio Usque, respondente illi ἕως: at Dum, huic τότε. Sed prætereundum non est, ap. Xen. legi ETIAM Eἰς ὅτε pro ἕως ὅτε: habetque illam lectionem margini ascriptam mea Ed. Illud autem ALTERUM "Ἔως πότε frequentiore in usu est: quod interrogative ponitur, sonatque itidem q. d. Usque ad quando: accipiendo sc. Quando interrogative, non autem ut supra, cum interpretarer ἕως τότε. Apud Matth., Marc., et Luc. "Ἔως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς; (ap. Matth. μεθ' ὑμῶν.) Et, "Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Sic ap. Jo. 10, (24.) "Ἔως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; Jungitur et aliis temporis adverbii. Legitur enim "Ἔως νῦν, q. d. Usque nunc, ad nunc. (Pro quo dicitur et ἕως τοῦ νῦν.) Item, "Ἔως ἄρτι, ap. Jo. non semel. Quin etiam "Ἔως σήμερον, ap. Paulum: (pro quo dicitur etiam ἕως τῆς σήμερον: vel ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.) Nec vero cum adverbii duntaxat quæ Temporis signif. habent, sed et cum adverbii loci, atque aliis: ut "Ἔως ὧδε ap. Luc.: et "Ἔως ἔξω τῆς πόλεως, ap. Eund. Item cum ἄνω et κάτω, Jo. 2, (7.) Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω: Matth. 27, (51.) et Marc. 15, (38.) Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. His adde ἕως ἔσω, e Marco 14, (54.) Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, ubi pro supervacaneo haberi possit istud adv. ἔσω, ideoque non male ab Erasmo prætermissum fuit: ita interpretante, Et Petrus eminus sequebatur illum, donec (venisset) atrium summi sacerdotis. Vetus Interpres omnino ad verbum, Secutus est eum usque intro in atrium. Sed dure hoc dici videtur Latine; ideoque aut omittendum et ipse hoc adverbium ἔσω censuerim, aut permutato ordine dicendi, Secutus est intro usque in atrium: ut habet novissima Interpretatio. Item cum præp. εἰς: "Ἔως εἰς Βηθανίαν, Luc. 24, (50.) Tale est ap. Polyb. (1, 11, 14.) "Ἔως εἰς τὸν χάρακα, Usque ad vallum.

De ἕως adjunctum habente genitivum.

"Ἔως genitivo quoque jungitur, valens itidem Usque. Et interdum quidem vacat gen., veluti cum dicitur "Ἔως οὐ: neque enim aliud est ἕως οὐ, quod ad verbum sonat Usquequo, quam ἕως simpliciter, ut e quibusdam Il., quos in "Ἔως attuli, patere potest. Frequens est autem ἕως οὐ, in N. T.: Matth. 13, (33.) et Luc. 13, (21.) "Ἔως οὐ ἐξυμώθη ὁλον, Donec. Et cum conj., 24, (49.) "Ἔως οὐ ἐνδύσῃσθε δύναμιν ἐξ ὕψους: 12, (59.) "Ἔως οὐ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῶς. Item, "Ἔως οὐ τελεσθῇ. Sic Greg. Naz. "Ἔως οὐ καταπαύσῃς. Est autem antiquus hic adverbii cum isto genitivo usus; quippe qui et ap. Herod. inveniatur. Ex eo enim affertur, "Ἔως οὐ ἀπέδεξαν. In iisd. N. T. scriptis invenitur aliquoties "Ἔως ὅτου: quod ὅτου nihil aliud est quam οὐ. Poniturque ἕως ὅτου interdum pro Donec, i. e. Usquedum, Quousque; interdum pro Quamdiu, s. Tantisperdum. (Habet tamen et hunc usum alicubi particula Donec, uti dixi antea: sed vicissim Quamdiu iis omnibus Il. adhiberi non potest quibus convenit Donec.) Luc. 22, (18.) "Ἔως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ, Donec venerit, Usque dum venerit: 18, (16.) "Ἔως ὅτου πληρωθῇ: (15, 8.) "Ἔως ὅτου εὐρῇ, Donec invenerit. (Pro quo dicit etiam ἕως εὐρῇ, sine gen.) At vero ap. Matth. 5, (25.) "Ἔως ὅτου εἰ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, Quamdiu es in via, Tantisper dum es in via. Legitur et ap. Dem. ἕως ὅτου pro Donec, ubi scribit, "Ἔως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. Legitur etiam ἕως τίνος, ubi subaudiri puto χρόνου: valetque ἕως τίνος cum hac subauditione, i. q. ἕως ὅτε: sed ἕως τίνος melius respondet Latino adverbio Quousque: pro quo et Quoniam usque legitur. At vero "Ἔως τίνος, ut dicitur μέγχι τίνος, significabit Usque ad aliquod tempus, Usque ad certum aliquod temporis spatium. Possunt ta-

men et aliter quam de tempore usurpari, ut *ἔως τινός* in VV. LL. redditur Usque ad aliquem terminum, quamvis absque Auctoris nomine. His subjungo "Ἐως τούτου, Huc usque, Luc. 22, 51. 'Ἐὰτε ἔως τούτου, ubi fortasse non male sejungeretur *ἔως τούτου* ab *ἔατε*. Apud Aristot. huic *ἔως τούτου* respondet *ἔως*, redditurque *ἔως τούτου*, Eatenus: at *ἔως*, Quatenus: H. A. 9. "Ἐως τούτου προέρχεται, *ἔως* ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχη αὐτοῦ, Eatenus mergitur, quatenus ejus promuscis extat. De tempore usurpatur et cum dicitur, "Ἐως τῆς σήμερον, vel "Ἐως τῆς σήμερον ἡμέρας, Usque in hodiernum diem: pro quo et *ἔως σήμερον* attuli supra. Tale est *ἔως τοῦ νῦν* ap. Matth. et Marc., (pro quo et *ἔως νῦν* invenitur.) Ejusd. classis est "Ἐως ὥρας ἐννάτης, ap. Matth. Marc. Luc. Quibus addi potest, "Ἐως ἑσπέρας, Usque ad vesperam: Act. 28, (23.) "Ἀπὸ πρωῒ ἔως ἑσπέρας. Potest vero *ἔως* et plerisque nominibus junctum, Temporis signif. non habentibus, ad tempus referri: ut Matth. 2, (15.) "Ἐως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, Usque ad mortem Herodis, i. e. Usque ad mortis tempus. Sic, (1 Cor. 16, 8.) "Ἐπιμενὼν δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἔως τῆς πεντηκοστῆς. Sed non magis novus hic usus particulæ *ἔως* in Gr. sermone, quam in Latino particulæ Usque, videri potest. Minus frequens est in hac signif. cum nomine proprio, ut *ἔως Ἰωάννου*, Usque ad tempus Joannis, s. tempora. Jungitur denique *ἔως* et aliis quibuslibet genitivis, nihil commune cum hac temporis signif. habentibus: in N. T. præsertim, ut Matth. 11, (23.) Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ἡ ἔως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθείσα, *ἔως* ἄδου καταβιβασθήσῃ: Luc. 4, (29.) "Ἐως τῆς ὀφρύς τοῦ ὄρους, 2, (15.) "Ἐως Βηθλεέμ. Ceterum cum *ἔως* τοῦ θανάτου s. *ἔως* τῆς τελευτῆς interdum sonet Usque ad tempus mortis, (ut in loco qui paulo ante productus fuit,) sciendum est nihil aliud significare interdum quam quod verba sonant: sc. Usque ad mortem: ut Matth. 26, (38.) et Marc. 14, (34.) Περιλυπὸς ἔστιν ἡ ψυχὴ μου ἔως θανάτου. Sic et ap. Lucill. Epigr. p. 140. meæ Ed. Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς, Τεθνήξῃ, μισῶν σαντὸν ἔως θανάτου.

AT VERO "Ἐως pro *ὥς*, Poëticum est omnino; facitque hic usus vocabuli illius *ἔως*, ut magis etiam credibile sit ipsum ex eo esse factum: quam ego derivatiouem sequens, illud huic subjunxi. Eust. quidem certe tanquam pro certa et confessa deductionem istam habet, appellans adjectionem hanc, literæ *ε* pleonasmum. Nam in Il. Π. (208.) νῦν δὲ πέφανται Φυλῆιδος μέγα ἔργον, ἔης τὸ πρὶν γ' ἐράασθε, ita dictum esse *ἔης*, ut alibi *ἔως*, pro *ὥς*, per Atticum literæ *ε* pleonasmum, tradit. At alibi tamen non quodvis *ὥς*, sed id quod certam quandam signif. habet, (sc. hujus ipsius *ἔως*,) huic particulæ originem dedisse arbitratur. Siquidem in Od. P. 358. "Ἡσθιε δ' ὡς ὅτ' αἰοῖδός ἐνὶ μεγάροισιν αἶδεν, annotat, *ὡς ὅτ' αἰοῖδός* esse pro *ἔως ὅτου*, et videri istud *ὡς*, esse πρωτότυπον illius *ἔως*, cui Attice præfixum fuerit *ε*. Sed venio ad ejusd. Poëtæ locos, ubi illud *ἔως* pro *ὥς* usurpat. Legimus Od. T. 363. "Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἔως ἵκοιτο, Γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαιδιμον νιδόν, ubi idem Schol. *ἔως ἵκοιτο* inquit pro *ὅπως*, nunc quoque Attice; nam τὸ κοινὸν esset, ὡς ἵκοιτο, i. e. ἵνα καταλάβῃ. In Δ. (801.) habetur, Πέμπε δὲ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεοῖο, Εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γούωσαν Παῦσαιε κλαυθμοῖο γούοιό τε δακρυόεντος: ubi idem Schol. annotat, *εἴως* esse pro *ὅπως*, et ex *ὥς* fieri per pleonasmum *ἔως* atque *εἴως*. Sed eo in loco multa exempl. habere *εἴως* sciendum est: quam etiam scripturam loco illi posse convenire, nemo, ut opinor, negarit.

["Ἐως, Ruhnk. ad H. in Cer. 160. Mær. 368. Toup. Emendd. 2, 296. Zeun. ad Xen. K. Π. 311. 709. et Ind. ad Charit. 144. Dawes. M. Cr. 474. Musgr. Hel. 747. Soph. Phil. 764. Wakef. S. Cr. 4, 73. Brunck. Apoll. Rh. 193. 199. Diod. S. 2, 208. Heyn. Hom. 4, 68. 69. 669. Schneid. Anab. 86. Valck. Phœn. p. 679. Diatr. 69. Quamdiu, Eur. Or. 240. Dionys. H. 1, 115. I. q. τέως, Herod. 653, 96. Heyn. Hom. 6, 296. 298. 397. 7, 54. An

pro *ὥς*? ad Xen. Eph. 272. Fischer. ad Weller. Gr. 1, 76. Heyn. Hom. 7, 178. Monosyll., Valck. Diatr. 183. Brunck. Phil. 1330. Aristoph. 3, 15. De Homericō versu *ἔως ὅ*, ibid. Markl. Suppl. p. 184. Heyn. Hom. 6, 100. 192. 396. 450. 7, 90. Cum gen., Zeun. ad Xen. K. Π. 20. Valck. Phœn. p. 688. ad Ammon. 104. Toup. Opusc. 1, 122. Æschin. 42. Reisk. "Ἐως οὐ, ad Herod. 33. 590. Koen. ad Greg. Cor. 223. Wakef. Alc. 537. S. Cr. 4, 154. Paus. 3, 275. "Ἐως ὅτου, Diod. S. 2, 232. 400. 401. "Ἐως τινός, Athen. 1. p. 37. Heyn. Hom. 6, 643. Cum accus., Schol. Apoll. Rh. p. 604. De constr., ad Diod. S. 2, 331. Epigr. adesp. 348. 754. ad Dionys. H. 1, 329. 2, 711. 827. 861. 863. Jacobs. ad Anthol. Palat. 403. Cum optat., Xen. K. Π. 42. Cum conj., Dionys. H. 1, 291. "Ἐως πρὸς, ad Mær. 413. Epigr. adesp. 112. "Ἐως ἐτι, Plut. Mor. 1, 23. "Ἐως ὧδε, Jacobs. Anth. Proleg. 76. "Ἐως ἄνω, Heyn. Hom. 6, 324. Præpositio dicitur a Fischero ad Weller. Gr. Gr. 3, 229. Nusquam ap. Comicum occurrit *ἔως* cum subj. sine ἂν, Brunck. Aristoph. 3, 120. Dawes. M. Cr. 274. "Ἐως ἂν, Thom. M. 403. Soph. Trach. 687. Coray Theophr. 88. Brunck. Aristoph. 1, 54. Soph. 3, 490. Porson Hec. p. 75. Ed. 2. Dionys. H. 2, 871. Quamdiu Xen. K. A. 6, 1, (3,) 14. De constr., Brunck. Aristoph. 3, 10. (ad 135.) Dionys. H. 2, 1194. "Ἐως οὐ ἂν, Valck. Hipp. p. 236. ubi et de *ἔως* Brunck. ad Phœn. 89. :—"Ἐπίσχες ἔς τ' ἂν προῖχῃ ρευνῆσω στίβον. Sic ad linguæ normam et ex usu Poëtarum nostrorum omnino scr.: vulgo ὡς ἂν. De sensu non ambigitur: bene Lat. Interpres, Expecta, donec investigavero viam. Sed ὡς ἂν nusquam legitur pro Donec: semper valet Ut: *ἔως ἂν* et *ἔς τ' ἂν* significant Donec: iisque promiscue utuntur Poetæ, prout alterutrius modulus versui aptatur. Hæc, quia multis temere dicta videbuntur, exemplis astruere par est. Æsch. Pr. 816. Τούτου κατ' ὕχθας ἔρψ', ἔως ἂν ἐξίκη Καταβασμόν. Soph. Œd. C. 114. καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα Κρήνον κατ' ἄλλος, τῶν δ' *ἔως ἂν* ἐκμάθῃ Τίνας λόγους ἐροῦσιν: Trach. 689. Καὶ μοι τάδε ἦν πρόρρητα — Τὸ φάρμακον τοῦτ' ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ, "Ἐως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσασμι πον. Idem in Fragmento e Scyriis, quod exhibemus ad Hipp. 462. Noster Rhes. 617. Ἀλλ' ἐπεὶ αὐτὸν τάδεων κατεύνασεν Ἐκτωρ, ἔως ἂν νύξ ἀμείψεται φάος. Et sic semper pro Donec, quod facile animadvertet lector attentus, cui similia exempla se offerent bene multa. Nihil autem quoad vim significandi differt *ἔς τ' ἂν*. Æsch. Pr. 798. Πλοῦτον περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκη Πρὸς Γοργόνα πεδία, ubi *ἔς τ' ἂν* idem valet quod *ἔως ἂν*, in supra adducto v. 816. Ibid. 376. Ἐγὼ δὲ τὴν παρῶσαν ἀντλήσω τύχην, "Ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφίσῃ χέλου: 703. Ἐπίσχες, ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσέμῃθης: qui locus nostro simillimus est. Soph. El. 104. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων Στυγεράων τε γούων, ἔς τ' ἂν Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων Πιπᾶς. Noster, Hipp. 663. Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ἦ κόρη χθονὸς, Θησεύς, ἀπειμι. Ὡς ἂν vero nihil aliud signific. quam Ut, nusquam autem Donec, nisi in illis perpaucis, quorum elueuda menda est. Æsch. Pr. 712. τοὺς ἐμοὺς λόγους Θυμῷ βάλλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Noster, Hec. 330. Hipp. 287. 1324. Bacch. 352. 502. 1229. Hæc nunquam a veteribus confusa: sin, actum fuisset de sermonis perspicuitate. Quod autem paucis aliquot in locis, ut supra ajebam, ὡς ἂν pro *ἔς τ' ἂν* occurrat, id liberrimum imperitiæ tribuendum, et glossis inter lineas scriptis ortum debet. Loca autem illa excutiam. In Soph. Phil. 1330. legitur vulgo: Καὶ παῖδ' ἀν' ἰσθμῷ τῆςδε μή ποτ' ἐντυχεῖν Νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτοῖς ἥλιος Ταύτη μὲν αἶρη, τῆςδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. In hoc liciter et iratis Musis emendabat Scal., Valckenæro laudatus ad Hipp. 659. *ἔως ἂν ὠπτός* —. Nulli enim cum nec habet, nec habere potest; qui enim ab *ὥς* distingueretur? Scr. *ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος*, Donec hic, quem aspicias, sol. In Œd. C. 1361. vulgo legitur:

‘ἀλλ’ ἐμοὶ μὲν οἰστέα Τάδ’ ὥσπερ ἂν ᾧ σου φονέως A
 ‘μεμνημένος: quæ Johnsonus, ex CEdipo Sphingem
 ‘faciens, ineptissime vertit, Sed mihi ferenda, sicut
 ‘vivo, tui parricidæ memor: scribendum, τὰδ’ ἔως
 ‘περ ἂν ᾧ —, Donec vivens parricidii tui memoriam
 ‘servaro. In Ajace 1117. vulgo legitur: τοῦ δέ
 ‘σου φόβου Οὐκ ἂν στραφεῖν, ὥς ἂν ἦς οἴός περ εἰ.
 ‘Scr. ἔς τ’ ἂν ἦς. Hæc aliquanto fusius exequi ne-
 ‘cesse visum est, quia diversos harum particularum
 ‘usus non satis observarunt VV. DD.’ Cf. ad CEd.
 C. 1361. Toup. Emendd. 1, 31. “Ἔως ἂν cum aor.
 indic., Brunck. ad Hipp. p. 358. “Ἔως — ἀπέδωκα,
 Plato Gorg. 205. Εἰως, Brunck. Apoll. Rh. 199.
 Ut, Od. Z. 80. Adhuc, Antea, Il. M. 141. N. 143.
 O. 277. cf. ad Od. B. 148.” Schæf. Mss.]

ΤΕΩΣ autem illi “Ἔως respondet, (sicut Τότε τῷ
 “Οτε,) possumusque vel hoc illi, vel illud huic præfi-
 gere: (cum alioqui “Ἔως prius esse necesse sit, si ex
 “Ως ortum habere dicamus.) Præit certe τέως, sequi-
 tur ἔως, pro Tamdiu, quamdiu: in isto Luciani loco,
 in Alcione (§. 7.) Ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως ἔως ἂν B
 ὧσιν ἀνεπιστήμονες, Tamdiu quamdiu fuerint impe-
 riti. Vel, Tantisper dum fuerint imperiti. Sic ap.
 Greg. Naz. Οὔτε ἡμεῖς τὴν ἐφικτὴν φωνὴν τέως
 ὑμῖν ἐγκαλέσομεν, ἔως ἂν δι’ ἄλλης ὁδοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ
 φέρησθε καταγώγιον. Alioqui et τέως per se reddi
 alicubi potest Tamdiu quamdiu, (sicut Latine Quam-
 diu dicitur omissio Tamdiu.) Plato Symp. Καὶ τέως
 μὲν ἂν παῖδες ὦσιν, ἅτε τεμμάχια ὄντα τοῦ ἀρρένος,
 φιλοῦσι τοὺς ἀνδρας. Sic Demosth. (519.) Ἱερὰν γὰρ
 ἔγωγε νομίζω πᾶσαν (τὴν ἐσθῆτα) ὅσην ἂν τις ἐνεκα τῆς
 ἐορτῆς παρασκευάσθαι, τέως ἂν χρησθῇ.

Τέως, Antea. Plato Symp. Τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῦα
 ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων καὶ ἐτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους,
 ἀλλ’ εἰς τὴν γῆν. Sic usus est Synes., cum hæc scri-
 beret, Τέως δέ, ὥσπερ εἰ τι μοι τῶν ἡδέων συνεπεπτώκει,
 ἐκοινωσάμην ἂν σοι, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σε
 παραπέμπω τὴν ἀκοήν. In alio ejusd. Scriptoris loco
 huic τέως respondet νῦν, ubi scribit, Τέως μὲν ἐπράτ-
 τομεν εὖ, νῦν δέ καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ. Bud. putat reddi
 etiam posse Pridem; sed altera interpr. magis mihi C
 placet: quod e multis ll. manifestum sit poni τέως
 indifferenter de tempore quod paulo ante, sicut de
 eo quod multo ante præcesserit.

Τέως redditur etiam Interea, Interim; ut quidam
 interpr. in isto Od. O. (231.) ὁ δέ τέως μὲν ἐνὶ μεγά-
 ροις Φυλάκιο Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ’ ἄλγεα
 πάσχων. At VV. LL. volunt hic esse Antea, (cujus
 signif. allata modo fuerunt exempla,) sed perperam:
 contra adverbio illo Interea s. Interim, non male hic
 redditur. Sic certe reddendum videtur et ap. An-
 docidem, ap. quem præcedit ἔως, sequitur τέως, in
 diversis orationis membris: Τούτους δέ ἐπιμελεῖσθαι
 τῆς πόλεως ἔως οἱ νόμοι τεθεῖεν· τέως δέ χρῆσθαι τοῖς
 Σόλωνος νόμοις. Alioqui τέως Eust. vult esse πρὸς τὸ
 παρόν, nullum tamen certum locum assignans cui
 hanc signif. tribuat. Siquidem in Il. A. (193.) “Ἔως
 ὁ ταῦθ’ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, annotat,
 ἔων accipi interdum et pro τέως: hoc autem signifi-
 cari πρὸς τὸ παρόν. In VV. LL. affertur τέως ἐτι e
 Dem. pro Interim etiam, Atque interim. Item pro D
 Prius, cum τότε, ex eod. Dem. E Plat. de LL. et
 Hermog. τέως pro Primum, In principio. Quin etiam
 cum gen. Τέως τοῦ παρόντος, Ad hunc usque diem, e
 Phalaride.

[“Τέως, Gerhard. Lectt. Apoll. 74. Brunck. A-
 ristoph. 1, 183. 230. 271. 2, 70. Soph. 3, 530.
 Apoll. Rh. 137. 193. 199. Fac. ad Paus. 1, 423. 520.
 Longus p. 79. Vill., Aristoph. Eip. 687. 846. ad
 Lucian. 1, 30. 56. 208. 2, 39. Schn. Anab. 201.
 Wakef. Phil. 630. Eum. 943. Herc. F. 976. Trach.
 289. Luzac. Exerc. 85. ad Herod. 125. (2, 36.) 186.
 475. 491. 614. Matthiæ Hymn. p. 374. Jacobs. Anth.
 7, 331. 8, 285. 9, 471. Kuster. V. M. 112. Apoll.
 Rh. 1, 507. 517. 4, 1474. ad Dionys. H. 3, 1366. ad
 Phalar. 251. Markl. Suppl. p. 253. Dawes. M. Cr.
 474. Eur. Heracl. 725. Xen. Eph. 112. 138. Ilgen.
 ad Hymn. 289. Athen. 224. Abresch. Lectt. Ari-
 stæn. 48. 289. Toup. Opusc. 1, 470. Hymn. in Cer.
 138. Voss. Donec: ad Mær. 368. Herodian. Philet.

PARS XXXII.

434. et n., Timæi Lex. 256. et n., Musgr. Hec. 237.
 Interea, Dionys. H. 1, 213. “Ἐν τῷ τ., Interea, ad
 Thom. M. 65. Aliquamdiu, Thuc. T. 2. p. 92. Ba-
 ver. Tunc, Dionys. H. 1, 168. 2, 1245. Dum, He-
 rod. 355. Etiamnum, Phalar. 26. cf. 172. Antea,
 ad Charit. 5, 218. Pro ἔως, ad Dionys. H. 1, 86.
 95. 332. Polyb. T. 4. p. 52. Demosth. 446, 3. 484,
 22. 519. extr. 1432. extr. Crusius ad Sueton. 410.
 An cum gen.? Valck. ad Phalar. p. xvi. T. περ, Ja-
 cobs. Anim. 221. “Ἐν τῷ τ., Longus p. 88. Vill. (ad
 Dionys. H. 1, 154.) T. ἔως, Brunck. Aristoph. 3,
 120. ad Dionys. H. 1, 174. Dawes. M. Cr. 274.
 Πρότερον τέως, Lucian. 1, 644. an illud glossa?”
 Schæf. Mss.]

ΩΧΡΟΣ, Pallidus: ὠχρόν χρῶμα, Pallidus color:
 qui conflatur λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένον, Cum flavo
 commiscetur album, ut in Timæo docet Plato. Alexis
 ap. Athen. (55.) Χρῶμα δ’ οἰσίων ἡμῶν γίνεται ὠχρόν.
 Item vero homo vel res aliqua ὠχρά dicitur, Quæ
 tali est colore infecta, ut Pallida ap. Latinos quoque.
 Aristot. Prædic. Qualit. Αἰσχυρθεὶς γὰρ τις, ἐρυθρὸς
 ἐγένετο· καὶ φοβηθεὶς, ὠχρὸς. Lucian. (1, 343.) Ὀχροὶ
 γὰρ ἅπαντες καὶ ἀγενεῖς: (741.) Ὀχρόν ἀεὶ ὑπὸ φρον-
 τίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. Rursum Aristot.
 Probl. Ὀχρὸς ποταμὸς γράφεται, Fluvius pingitur pal-
 lidus. Itidem ap. Hippocr. Ὑποχωρήματα ὠχρά,
 Excrementa pallidi coloris. Et ap. Gal. Ὀχρά χολή,
 Pallida bilis: quam ξανθὴν quoque nominari ait:
 licet non idem sint ὁ ξανθὸς color et ὁ ὠχρὸς: illo
 magis in rutilum, hoc magis in album vergente, ut
 non solum Plato testatur in loco supra citato, sed
 ipse etiam Gal. Comm. 2. in lib. περὶ Διαιτήης Ὁξέων
 Νοσ.: ibi enim et dicit ὠχρόν colorem revera esse
 talem, qualis est ignis τῆς ὠχρας color: talemque
 fieri ἐπιμιγνυμένης τῷ ὕδατῳ περιττώματι τῆς ὠχρᾶς
 τε καὶ πικρᾶς καὶ ξανθῆς ὀνομαζομένης χολῆς: nam
 ὅσον, inquit, τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἐπὶ τὸ λευκότερον
 ἀποκεχώρηκε τὸ ξανθόν, τοσοῦτον τοῦτον τὸ ὠχρόν.
 Item τὸ ὠχρόν τοῦ ὠοῦ ab Aristot. H. A. 6. dicitur, ut
 τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, Id quod in ovo pallidum est, vel
 Aurei coloris: quod Luteum vocant Lat. et Vitel-
 lum, Græci λέκιθον. Vide et sequentia duo comp. p.
 [“Kuster. Aristoph. 52. Bergler. Alciph. 16. 310.
 Toup. Opusc. 1, 273. ad Lucian. 1, 503. ad Charit.
 371.” Schæf. Mss.]

[* Ὀχροειδής, ὁ, ἡ, Suid. v. Ἰκτερος.] Ὀχρολευκος,
 E luteo candicans, In pallido candidus. Diosc. 4, 42.
 de pentaphyllo, Φέρει ἄνθος ὠχρολευκον χρυσοειδές.
 Gal. Ἐνίοτε μὲν οἶον ὠχρολευκος, ἢ ἐρυθρόλευκος, ἢ
 * ξανθόλευκος· ἔστι δ’ ὅτε πυρρόος. Sic Ὀχροξανθος, E
 pallido flavus, Ita flavus ut in pallidum vergat, s. Ita
 Pallidus ut in flavum inclinet. De quorum colorum
 mixtione, hæc e Gorr. annotare libuit. Ὀχρόν, (in-
 quit inter alia,) Luteum, Pallidum: medio colore est
 inter flavum et album. Quippe si flavum albo mi-
 scere libeat, quod ex ambobus confit, pallidum eva-
 det. In vinis id experiri licet, sicut Gal. 5 de Sanit.
 tuenda annotavit. Aquæ enim admistum flavum vi-
 num, ejusmodi colorem reddit. Licet vero et in
 humoribus: misto namque aquoso excremento cum
 flava bile, pallidus humor nascetur: quem tamen
 non sub alio humoris genere quam bilis, Medici
 comprehendunt, sed pallidam bilem vocant. Ac si
 amborum quidem æqualis mistio est, vere ὠχρόν
 fiet: quod tanto candidius est flavo, (quod ξανθόν
 Græci vocant,) quanto flavum rubro. Sin autem
 plus aquosi humoris est, ὠχρολευκον evadet, s. E
 pallido albicans; si vero flavus aquosum superet,
 ὠχροξανθον, h. e. E pallido flavum, apparebit. [* Ὀ-
 χρόμελας, Gal. 5, 483. Bas. * Ὀχροποῖος, Glossa
 Cod. Mosq. Il. H. 479. Heynio Obs. 5, 392. memo-
 rata.] Ὀχρόμματος, Qui pallidis est oculis, Cui pal-
 lent oculi, Adamant. Physiogn. [Aristot. 6.]

Ἐνωχρος, In quo pallor est, Pallidum colorem in
 se habens, Pallore infectus s. imbutus. Ἐξωχρος,
 Præpallidus, admodum pallidus. [* Ἐπωχρος, Aret.
 56. Hippocr. 911.] Πάρωχρος, exp. Pallidus; sed
 necesse est ut præp. significationem illi a simplici
 aliquid differentem tribuat. Ὑπωχρος, Subpallidus,

Quadantenus pallidus. ["Ad Lucian. 1, 503." Schæf. Mss. Hippocr. 534. 551. * Ἀρτιύπωχρος, Hippocr. 550. Ἐκλευκος, ἀρτιῦπ. καὶ αὐχμηρῇ, Cod. Pal. Vind. melius ἀρτι ὑπ.]

Ὡχρος, ὁ, Pallor, ὠχρότης, ὠχρίασις. II. Γ. (35.) ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, Pallor ejus malas corripuit. (Quo fere sensu alibi dicit, χλωρόν δέος εἶλε παρειάς, Pallidus metus occupavit genas. Et Apoll. Rh. χλόος εἶλε παρειάς: nam et χλόος significat interdum Pallor, Palliditas: ut χλοερός et χλωρός pro Pallido quoque accipi, supra docui.) Et in Epigr. Ὡς εἶδον Μελίτην, ὠχρός μ' ἔλεν. || Ὡχρος dicitur etiam Legumen quoddam, folio ut cicercula oblongo, vermiculis ut item cicercula obnoxio, secutis post imbres calidibus, teste Gorr. qui Gazam dicit modo Ciceram, modo Erviliam interpretari: Columellam tamen ciceram non tam leguminibus quam pabuli generibus annumerare: esse vero quosdam qui Phaselos quoque appellari ochros scribant. Sed probabilior eorum est sententia, qui Ciceram s. Cicerculam Columellæ et Plinii esse ajunt Græcorum λάθυρον, et Erviliam 13 Λατίνων ὠχρον Græcorum. Sicut enim ap. Aristot. H. A. 9, 40. legimus utile esse φυτεύειν περὶ τὰ σμήνη κυάμους, ὠχρους, μήκωνα, ita ap. Plin. 21, 12. apum causa serere oportere fabam, erviliam, papaver. Theophr. C. Pl. 4, 2. Τὸν κύαμον καὶ τὸν ὠχρον αἰτ' ἀτάχιστα κόπτεσθαι, A vermiculis facillime præ ceteris pertundi et peredi. Ceterum phaselos et ὠχρους non eosd. esse, Gal. aperte ostendit, his verbis, 1 de Alim. Fac. Παραπλήσιον μὲν εἰσι τὴν οὐσίαν οἱ λάθυροι τοῖς ὠχροῖς τε καὶ φασήλοις: ut Hes. quoque ὠχρον esse dicit ὄσπριον λαθύρῳ ἐοικός. ["Thom. M. 936. Paul. Sil. 9. Heyn. Hom. 4, 457. Toup. Opusc. 1, 302. Mær. 424. et n." Schæf. Mss.]

ΑΤ Ὡχρα, ἡ, Coloris quoddam genus est, a luteo s. pallido colore denominatum, ut e Gal. videre est, qui Comm. 2 in Hippocr. de Victus Rat. in Morb. acut. ait, Ἔστι δὲ τὸ ὠχρόν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον οἶον πῦρ καὶ τὸ τῆς καλουμένης ὠχρας, ὀξυνομένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς. Terræ species est, inquit Gorr., colore luteæ, a quo nomen habet. Duorum vero est generum: una, nativa s. fossilis, quæ ex Attica olim deferebatur præstantissima, nunc autem e Dacia atque Hungaria; altera factitia, quæ e plumbo adusto fit, aceto extincto, et nominatur usta: pictoribus magis usitata. Uri tamen potest et nativa, atque lavari cadmiæ inodo, ut scribit Diosc., qui commendat ochram levisimam et omnino luteam, (μηλίνην δι' ὅλου,) saturatam, non lapidosam, friabilem. Paratur ex ea emplastrum, quod δι' ὠχρας nominatur. Rursum Diosc. 5, 112. rubricam fabrillem scribit fieri τῆς ὠχρας καιομένης καὶ μεταβαλλούσης εἰς μίλτον, ut et Theophr. in lib. de Lapidibus, Γίνεται, inquit, μίλτος καὶ ἐκ τῆς ὠχρας καιομένης καὶ μεταβαλλούσης εἰς μίλτον. Plin. tamen contra 35, 6. e rubrica fabrilis fieri ochram ait, exusta rubrica in ollis novis luto circumlitis. Meminit ejusd. coloris s. pigmenti Vitruv. quoque 7, 7. [Pallor, LXX. Deut. 28, 22. ubi Cod. Oxon. * ὠχρία habet.]

Ὡχρότης, ἡ, Palliditas, vel etiam Pallor, ὠχρος: ut Plut. de Orac. Pyth. scribit Mnesareten meretricem cognominatam fuisse Φρύνην, διὰ τὴν ὠχρότητα, A palliditate s. pallore. Idem in lib. de Virt. Mor. (7, 771.) Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ σῶμα συμπαθεῖν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὠχρότητες, ἐρυθρήματα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίης. ["Thom.

A M. 936. Jacobs. Anth. 8, 232. Kuster. Aristoph. 52. ad Mær. 424." Schæf. Mss. * "Ὡχρότης, Evagr. de 8 Cogitt. p. 352., sed forte leg. ὠχρότης." Kall. Mss.]

Ὡχρίας, ὁ, Pallidus, Pallens; sed tantum de homine ejus facies pallet et veluti ochra videtur. nefusa esse. Aristot. Prædic. Qualit. "Ὅσα δὲ ἀπορροδίας διαλυομένων καὶ ταχὺ ἀποκαθισταμένων γίνεται, πάθη λέγονται, ποιότητες δὲ οὐ' οὐ γὰρ λέγονται ποιοί τινες κατ' αὐτάς· οὔτε γὰρ ὁ ἐρυθρίων διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, λέγεται ἐρυθρίας· οὔτε ὁ ὠχρίων διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ὠχρίας· ἀλλὰ μᾶλλον τῷ πεπονθέναι. Unde ὠχρίαν nominamus Eum qui pallida semper est facie, et in ejus facie pallor quasi habitum contraxit.

Ὡχρίαω, Sum ὠχρίας, Palleo, Pallore perfusus sum; interdum etiam Pallesco, Pallore perfundo. In prima signif. ap. Athen. 5. Τοὺς ὠχρίωντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις; Pallentes illos, Illos qui pallente semper facie sunt. Et ap. Herodian. (4, 5, 17.) Τῶν μόντας τε καὶ ὠχρίωντας τοὺς πλείστους καταλατῶν, Trementes et pallentes. Itidemque ap. Aristoph. Eip. (642.) sed figurate, Ἡ πόλις γὰρ ὠχρίωσα κτὶν φόβῳ καθημένη. Solent enim pallere qui timore sunt perculsi. In posteriore pro Pallesco, Pallidus fio, Pallore perfundor, Aristot. Eth. 4, 8. Ἐρυθρίωνται γὰρ οἱ αἰσχυρόμενοι, οἱ δὲ τὸν θάνατον φοβούμενοι ὠχρίωσι, Pallescunt. Quomodo et ap. Plut. (S. 351) accipi potest, ubi Cato dicit sese τῶν νέων μάλιστα ἀγαπᾶν τοὺς ἐρυθρίωντας ἢ τοὺς ὠχρίωντας, Diligere se magis adolescentes qui erubescunt, quam qui pallescunt. Nisi et hic malis, Pallentes. Apud Aristoph. vero legitur et ὠχρίωσα: B. (307.) Οἱμοὶ τάλας ὡς ὠχρίωσ' αὐτὴν ἰδὼν, Ut expallui conspecta ea, Empusa sc.: quasi a th. ὠχρίωσ'. Sed puto scr. ὠχρίασ'. ["Thom. M. 936. Brunn. Aristoph. 1, 163. Soph. 3, 398. Bergler. Alciph. 16. 310." Schæf. Mss.] Ὡχρίασις, ἡ, Pallor, vel ipsa q. d. Pallescentia, et Actio pallescendi. Plut. Πυρετὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ὑγίειαν ὀνόμασεν, οὐδὲ φθίσιν εὐεξίαν, οὐδὲ ποδάγραν ποδώκειαν, οὐδὲ ὠχρίασιν ἐρύθημα: Symp. 3, 6. Συμβαίνουνσι τοῖς μεθυσκομένοις τρόμοι, βαρύντητες, ὠχρίασεις. Supra ὠχρότης dicit. ["Thom. M. 936. ad Mær. 425." Schæf. Mss.] Inde et COMP. Κατωχρίαω, Perpalleo, s. Admodum pallidus sum. Vel etiam Perpallesco, Admodum pallidus fio. [* Συνωχρίαω, Theod. Prodr. Ep. f. 95.]

Ὡχράω, itidem Palleo, Pallidus sum, Pallesco, Pallidus fio. Od. A. (528.) Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ὠχρήσαντα χρῶα κάλλειον, οὔτε παρειῶν Δάκρυ ὁμορξάμενον. Et ap. Hes. imperf. ὠχρα, quod exp. per aor. ὠχρίασεν. ["Rubnk. Ep. Cr. 156." Schæf. Mss.] Κατωχρίαω, i. q. κατωχρίαω. In Epigr. κατωχρήσασα παρειάς, Pallecta genas, Genis ejus pallore perfusis. ["Macedon. 40." Schæf. Mss.]

Ὡχραίνω, Pallesco, Pallidum reddo; activum enim est ut χλωραίνω, ἐρυθραίνω, λευκαίνω, μελαίνω, et similia. Nicand. A. (438.) ὠχραίνει δὲ ῥεθοί, πίμπρησι δὲ χεῖλη. Unde pass. ὠχραίνεται ap. Suid. [* Ὡχραντής, unde * Ὡχραντικός, e quo adv. * Ἀποχραίνω, Theophr. de Color. s. 34. p. 247. Sylb.; nisi leg. ἀποχραίνεται.]

Ὡχρώ quoque dicitur: UNDE Ὡχρωμα ap. Suid. sed sine expositione. Idem autem fuerit fortasse ὠχρώ, quod ὠχραίνω: et ὠχρωμα, Ipse pallor. Ipsa palliditas corpori alicui inducta.

Aliud præterea derivatum legisse mihi videor, sc. *Ὀχραλέος*, pro Pallidus : quam formam plerisque adjectivis ap. Poëtas præsertim esse, qui in illis versati sunt, ignorare nequeunt. Oporteret autem ad adjectivum *ὠχρός*, potius quam ad subst. *ὠχρος* referri : non quod alia sit ab uno quam ab altero formandi ejus ratio, sed quod ubi talis optio nobis datur, id eligere debemus quod significatione aut omnino, (ut in hoc usu venit,) aut saltem magis convenit. Quod si forte contingat ut a me usquam vox illa reperiatur, in Indice ponetur : qui non tantum quo hujus Operis loco quamque vocem inventurus sis, (cum servatus hic ordo alphabeticus non fuerit, nec servari instituta a me longe utilior *διάραξις* permiserit,) statim tibi ostensurus est, sed eas quoque quæ ibi aut consulto, (ut plurimæ,) aut per imprudentiam prætermissæ fuerint, cum suis expp. exhibiturus. Nominatim vero ad particulam *ὠς* quod attinet, (de qua paulo ante egi,) si qua insuper vox ab illa originem ducens, oblivioni a me tradita fuerit, ea ibi saltem locum inveniet. Interim quæ de tanto tantillæ particulæ usu, quæ item de vocibus quas in suo comitatu habet, disserui, si tibi, lector, non sint satis, (quamvis multis partibus copiosiora, et longe aptiore ordine digesta, quin etiam longe certiora quam quæ in VV. LL. extant,) at mihi satis esse necesse est, qui cum antea tanto labori quantum hoc Opus exigebat, quantumvis fessus, non succubuissem, nunc tandem febri me tertio, non longis intervallis, repetenti, omnino succumbere et manus victas dare cogor.

At tu contra
vale.

T U U S

LECTORI

HUIUS THESAURI LINGUÆ GRÆCÆ.

CUM quarto et ultimo hujus Operis Tomo colophonem imposuissem, et voces quæ eo continentur recensuissem, vel potius Index, alphabetica serie digesta vocabula habens, eas mihi recensuisset, id evenisse comperi quod eventurum esse jam inde ab initio prævideram : nimirum ut præter vocabula quæ consulto a me prætermittebantur, et in Indicem rejiciebantur, aliqua ex iis quoque quæ prætermissa minime vellem, me subterfugerent, aut (si potius ita loquendum est) mihi tanquam e manibus elaberentur. Vocabula quæ consulto prætermittebam, et iu Indicem reservanda judicabam, erant ea quæ omni sive socio sive comite carebant, et solivaga animantia (si hoc uti exemplo licet) imitabantur ; aut saltem quæ hujusmodi erant, ut eorum origo Œdipo quopiam investigatore opus haberet : quod non solum de peregrinis et γλωσσηματικοῖς, sed et de ple-risque aliis dici potest. Cum enim mihi propositum esset ea demum vocabula intra hujus operis, (ut ita lo-quar) pomœria recipere, quorum unumquodque pro stirpe haberi posset, eique omnia, quæ inde provenissent, germina surculosque omnes, tanquam suam familiam suumque comitatum, adjungere, minime profecto con-sentaneum huic meo instituto fuisset locum hic dare vocibus hujusmodi quales sunt, (ut eas duntaxat, quæ in alphabetica serie primæ occurrunt, commemorem,) "Αα, 'Αάβακτος, et 'Αάβυκτος, 'Ααναίμα, 'Αβάγητρον, 'Αβά-θματα, 'Αβαλαία, 'Αβαλις, 'Αβαρλεῖται, "Αβαρκνα, 'Αβάρνον. Ut autem et horum significationes noris, quas quidem eis Hesychius adjungit, (talìa enim haud facile ap. alium inveniri queant,) en tibi illas singulas singulis nominibus subjunctas. "Αα, σύστημα ὕδατος : 'Αάβακτοι, ἀβλαβεῖς : (at in quodam meo Lex. vet. incerti Au-ctoris habetur, 'Αάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές. Varinus autem utramque vocem itidemque significationem utramque conjungens, scribit, 'Αάβακτοι καὶ 'Αάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανεσ.) Sequitur illud præ quovis alio admirationem mihi afferens, 'Ααναίμα, πολλαχὴ χάρις. Proximum illi 'Αβάγητρον ab eod. Lexicographo exp. λεπτόν : 'Αβάθματα, στρέμματα : 'Αβαλαία, συγγραφή, ὁμολογία : "Αβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία : 'Αβαρλεῖται, ταρασ-σεται, κροεῖ : "Αβαρκνα, λιμός : 'Αβάρνον, στένε, οἰμωζε, βόα. Quarum vocum (nam hoc unum in præsentia, quod de illis dicam, occurrit,) bonam partem γλωσσηματικὴν esse existimo, licet ipse Lexicographus minime hac de re nos admoneat. In multis enim prætermisam ab eo admonitionem hanc fuisse, vel illæ voces suspi-candum nobis relinquunt, quas eo etiam tacente tales esse compertum habemus. Tale enim est ap. eum, non procul ab ea voce cui ultimum locum dedi, nomen "Αβελ, quod exp. πένθος, nihil addens. Quis enim hoc "Αβελ, esse Hebraicum עֵבֶל ignorat? Sed qualescunque et e quibuscunque Scriptt. petitiæ sint illæ voces, (peregrinas enim esse certo pronuntiare non ausim,) ex earum sunt numero quæ prorsus incomitata et velut solivagæ ap. Græcos Lexicographos, præsertimque Hesych., nobis occurrunt. Suntque illæ ipsæ voces, quas prudens sciensque prætermisi, vel potius quas hinc exclusi, sedem tamen illis in Indice daturum me promit-tens. At vero quæ me subterfugerunt, sunt, magna quidem e parte, composita vel verba vel nomina, (nec certe mirum, in tanta compositorum multitudine, quantam habent nonnullæ voces, aliquas se velut e grege subduxisse,) aut etiam derivata simplicia ; verum elapsa mihi sunt et paucula quædam vocabula ex iis e qui-bus, tanquam stirpibus, multa germina multosque surculos provenire videmus. Quid ? (dicet aliquis) potue-runtne vocabula hæc tanto comitatu stipata tuos oculos itidem subterfugere? Imo vero de his nequaquam idem quod de illis dico, sed ut et ipsa prætermisita fuerint, aliunde accidisse ajo. Exempli gratia. in Tomo secundo cum diu de nominibus Κράτος et Κάρος dubitasset, utri priorem sedem dare deberem, tanquam magis ea digno, et cum utrimque rationes propemodum ἰσοκρατεῖς et ἰσορόπους habere mihi viderer, accidit tandem ut cum nomen Κράτος priorem locum occupare permissem, tanta stipatum caterva venerit ut dum cogitationem meam in instruendis suis ordinibus detinet, competitorem suum e memoria velut detruserit. Sic in Tomo primo, cum post Νοῦς collocandum censuissem, primum quidem 'Αγνοῶ, deinde vero et Γινώσκω, (tanquam et ipsum ex illo nomine habens originem, si quidem Heraclidi Gramm. credere dignum est, cujus, licet magna auctoritate præditi, pleraque alia commenta parum fidei apud me impetrant,) contigit ut aliorum nominis Νοῦς derivatorum ingens numerus memoriam meam quodammodo obrueret, adeo ut finito illo 'Αγνοῶ, derivata omnia ad finem perduxisse mihi viderer. In hujus autem generis vocabulis non idem quod in aliis feci, ut ea Indici insererem ; sed singula suis Tomis adjungere visum est ; i. e. iis ad quos pertinent. In quorum tamen verborum nonnullis si series alphabetica non servetur, (eum enim locum hic illis dedi, quem dare totius Operis Index coëgit ; nimirum ut inter illa quæ deesse ostenderet, ea quæ prima essent, prima adderentur : verbi gratia, propter 'Αγνώμων et ab hoc derivata, 'Αγνομόνως, 'Αγνωμοσύνη, 'Αγνωμονέω, quæ in principio aut certe circa principium Indicis desiderabantur, incipio a verbo Γινώσκω, e cujus derivato Γνώμη ortum est illud 'Αγνώμων,) id sine ulla prorsus tua jactura, atque adeo nullo id tuo incommodo fiet : quippe qui ipsum Indicem habiturus sis, qui te recta ad ea verba quæ hic reponuntur, sicut ut ne reliqua, sit deducturus.

TUUS

A D D E N D A

T O M O I.

H U J U S T H E S A U R I L I N G U Æ G R Æ C Æ.

ΓΙΝΩΣΚΩ, VEL **ΓΙΝΩΣΚΩ**, (de qua scripturæ diversitate dicam infra, ubi agam et de hujus verbi derivatione a **ΝΩ**.) Præter. **ἐγνώκα**, Fut. **γνώσομαι**, Prat. pass. **ἐγνωσμαι**: quæ sunt tanquam a **Γνώ**: (unde etiam aor. I. **ἐγνώσα**: cujus partic. legitur ap. Herod. "Ἄλλον γνῶσας Κροίσον. Sed ex Hes. videri potius legendum **ἀλλογνώσας**, docebo post **ἄλλογνωτος**.) At vero aor. 2. est **ἔγνων**, unde etiam **Γνώθι**, in imper. item **Γνώθην**, in optativo, et **Γνώ** in conjunctivo, tanquam a **Γνώμι**. Lat. Nosco, (detracta priore syllaba,) item Cognosco, Novi. Alicubi et pro Agnosco. Od. A. (389.) **Ἐγνώ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῆν αἶμα κελευρόν**. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) **Ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω**. Cic. ap. Democritum, **Οὐτις με ἐγνώκε**, vertit, Non me quisquam agnovit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, **Γνώθι σεαυτὸν**, vertit, Nosce te. Apud Plat. autem in Gorg. diversis modis verbum hoc reddit, ut videbis p. 6. mei Cic. Lex. Ibi autem animadvertit simul diversas hujus verbi **γινώσκω** constr. sc. **Ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ**; et cum participio, **Ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαιμόνα ὄντα**. Et, **Γινώσκω σε ἐπιθυμούντα**, Xen. Habet vero et aliam cum hac ead. parte orationis, nimirum cum participio, constructionem, cum dicitur ab Aristoph. Πλ. (944.) **γινώσκω ἦττων ὢν, pro Cognosco me inferiorem esse**. Ubi reddi etiam potest **Intelligo, Animadverto**. Tale est ap. eund. Comicum, (N. 912.) **Χρυσὴ πάττων μ' οὐ γινώσκεις**, Non cognoscis te conspergere me auro; vel, Non intelligis, animadvertis. Quidam interpr. etiam, Non sentis. Apud Lucian. (1, 270.) **Πατέρα δὲ γινώσκε ἔχων Ἑρμῆν**: eod. modo quo dicitur **ἴσθι ἔχων**. Itidem cum participio passivo, ut **Ἐγνωσαν ἀποπεμπόμενοι**, Thuc. (1, 102.) Cognoverunt se dimitti. Dicitur etiam, **Οὐ γινώσκω σε τίς εἶ**, ut si dicas Latine, Non cognosco te, vel, Non novi te quis sis: ut Terent. dixit, Scin' ue in quibus sim gaudiis? Item, Neque ejus patrem se scire qui fuerit. Sed et alia voce sequente quam **τίς**: ut Il. X. (10.) **οὐδὲ νῦν πά με ἔγνωνς ὡς θεός εἰμι**: E. (85.) **Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνῶνις ποτέροις μετέλῃ**. Apud Eund. aliquoties legimus **γινώσκειν** adjecto dativo φρεσὶ. Interdum hoc verbum vel Cognosco vel Intelligo reddi potest, (uti dixi,) sed alicubi non utrumque itidem admittit, verum hoc posterius duntaxat, veluti cum Thuc. scribit (1, 86.) **Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω**.

Γινώσκω, Censeo, Existimo, Judico, Statuo, Sentio. Isocr. Archid. (11.) **Τὸ τοίνυν μαντεύειν ἐγὼν τότε ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσηνίαν**. Xen. **Ἐγνώκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὐ ποίων**, Viri virtutem esse censes, existimas, judicas: nam hic **ἐγνώκας** est pro **γινώσκεις**, itidemque particip. **Ἐγνώκως** pro **γινώσκων**, Censens, Judicans, Existimans, Sentiens, Statuens, quas interpr. ei dat Bud. in isto Demosth. loco, (118.) **Τὸν χρόνον κερδᾶναι τοῦτον ὃν ἄλλος ἀπόλλυται, ἕκαστος ἐγνώκως, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, οὐδὲ πράττων**. Affert etiam e Plut. hoc partic. **ἐγνώκως** pro **Certus**, Cui certum est et decretum aliquid facere: **Μάχης μὲν ἐγνώκως ἀπέχεσθαι**. Sic **Ἐγνώκασι** aut **Ἐγνώσαν** τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreverunt hoc non facere, vel Statuerunt, vel Statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Nonnunquam cum adverbio jungitur, ut **ὀρθῶς γινώσκειν**, Bene sentire; et contra **κακῶς γινώσκειν**, Male sentire. Sæpe vero οὕτω **γινώσκω**, Ita sentio, Hæc est mea sententia. Xen. K. Π. 4, (4, 2.) **Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γιγνώσκω· εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἔμεινον, λεγέτω**. (Apud Thuc. **Οὕτω γνοῦς**, pro Cum hoc decrevisset, vel statuisset.) Interdum additur **περὶ** cum suo gen.; diciturque, **Οὕτω γινώσκω περὶ τούτου**, s. **τούτων**. Xenophonti autem familiare est οὕτω **γινώσκω** sequente ὡς cum participio: ut K. Π. 2, (3, 6.) **Γινώσκει οὕτως ὡς ἐμοὶ ἀγωνιουμένων**. Sed in hujusmodi il. paulo aliam interpr. poscere videtur. Bud. totum illum Xen. locum affert, qui ita scriptus extat, **Ὡς οὖν ἐμοὶ γε καὶ ἀγωνιουμένων, καὶ, ὅποῖός τις ἂν ᾧ κατὰ τὴν ἀξίαν, τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ᾧ Κύρε, γινώσκει**, ubi veritū, Compertum omnino hoc habere, Certum habere,

me sic acturum. Simile est hoc Luciani in Dialogo quō **Πρόκω**, ἢ μετὰ **Μενίππου** inscribitur, (§. 2.) **Οὕτω γινώσκειτε ἡμῶν παυσόμενον**. Et sequente participii præsentis nominativo, **Εὐνδ. in Scythia, Οὕτω τοίνυν γίνωσκε ὡς εὐδαιμονέστατος ἐν**. (Scribo autem diverse ap. unum eundemque Auctorem hoc verbum, prout diversam ap. eum scripturam invenio.) Venio ad **γινώσκω** cum **περὶ**, cujus constr. paulo ante facta fuit a me obiter mentio. Dicitur οὕτω **γινώσκω περὶ τούτου** vel **τούτων**: item **τούτο** vel **ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου**: interdum quidem eadem signif., interdum vero diversa. Nam **περὶ τούτων οὕτω γινώσκω**, cum ap. alios, tum ap. Xen. sonat, Ita sentio de his rebus, Hæc mea est de hisce rebus sententia s. opinio. Eademque signif. dixit Lucian. initio libelli de **Σακρί**. **Καὶ ἂ γιγνώσκουσιν περὶ αὐτῶν**, Quæ sit eorum opinio de ipsis, Quæ sentiant de ipsis. Ubi gen. **αὐτῶν** de re dicitur, sicut **τούτων** ap. Xen. At vero in hoc ejusd. Luciani loco, in **Prom.** **Ἄδικα ἐγνώκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς**, signif. illam minime admittit verbum **ἐγνώκε**: sed **Ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἐγνώκε** reddendum est **Iniqua de me statuit, vel potius la me, vel, Iniquum in me judicium tulit**. Bud. **ἐγνώσαν** eand. constr. habens, vertit **Pronuntiarunt**, in isto Dem. loco, **Οἱ δὲ αἰσῶνται δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὓς ἐφῆκε, ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτῶν ἐγνώσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν**, Judices porro, ad quos provocarat, cum causam cognovissent, eadem ipsi cum arbitris compromissariis istius amicis, cum ipso que sorte dato arbitro, pronuntiarunt, litemque homini talis decem aestimarunt.

Γινώσκω observavi in quadam signif. ap. solum Plut. ex verbis profanis Scriptt.; sed eam antea ap. Matth. me vidisse meminera: 1. fin. **Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον**. Atque ut hic vir dicitur mulierem **γινώσκειν**, i. e. Cognoscere, pro Cum ea consuetudinem habere, ita vicissim a Luca mulier virum **γινώσκειν**: 1, (34.) **Εἰπε δὲ Μαρίαμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω**. Hunc autem usum verbo **γινώσκειν** dedisse existimantur exemplo Hebræorum, qui itidem **גָּן** hac de re honeste usurpant. Sed Plut. unde accepisse dicemus? Vereor certe ne Græcum etiam loquendi genus fuisse dicendum sit: qua de re tamen **ἐπεὶ** et ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alex. (21.) **Ὅτι τούτων ἐθίγεν**, (sc. τῶν γυναικῶν,) οὕτε ἄλλην ἐγὼν γυναικα πρὸ γάμου πλὴν **Βαρσίνης**, s. **Βαρσίνης**. Itidemque in Eumene, non procul ab initio, **Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρότην ἐν Ἀργείοις ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα, κ. τ. λ.** Itidemque in Vita Pompeii (36.) p. 1166. **μεὰ Ed.** **Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἐγὼν, πάσας δὲ τοῖς γυνευσὶ καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπε**. [Vide Wetsten. ad Matth. l. c. "Ego. **ἐπεὶ** ap. Heraclidem de Politis; nam loquens de Cephalenis, et Pronnesi filium solitum **γινώσκειν** κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, p. 508. Edit. 1618. cum Æliano connexas." V. D. in **ματρικ** exemplaribus quod penes Editores est.]

ΜΟΝΟΣΥΛΛ. **Γνώ** non solum est conjunctivi modi, (et non existimatur potius debere scribi **Γνώ** cum i subscripto, præterea in tertia persona,) sed invenitur et pro **ἐγνώ**. Affertur cum et Hesiodo, (Θ. 551.) **Γνώ δ', οὐδ' ἡγνοίησε**.

Pass. **Γινώσκομαι**, Noscō, Cognoscor. Xen. **Ἑλλ. 5, (3, 2.) Θετταλῶν γε ἱππεῖς γινωσθῆναι τῷ Ἀγαστιόλιδι βουλόμενοι** **ἀπὸ** **stoph.** N. (918.) **γινωσθήσει ποτ' Ἀθηναίους οἷα διδάσκει τοῖς ἀσκήτους**. Vide et **Γινωσθῆναι** pro **Innotescere**, in **Γνώσις**. Herodian. 4, (6, 3.) **Οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν μετρίως ἐκίψω γινωσθέντων**, Nec quisquam superfuit ex iis qui levem modum cum Geta notitiam habuissent. Res autem aliqua dicitur eam **ἐγνώσθαι**, quæ constituta est s. decreta. Thuc. 3, (36.) **Ἦμῶν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνώσθαι**. Sic **PARTICIP.** **Ἐγνώσμενος**, Decretus, Statutus. Lucian. (2, 169.) **Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνώσμενοις**. Apud Eund. **Ἐγνώσμενος ἐστὶ στέλλεσθαι**. **Ἐγνώσμένην** vertit **Judicatam**, in isto Isocr. loco in Archid. **Καὶ τοὶ πῶς ἂν περὶ τοῦ δικαίου κρίσιν ἀκριβεστέρων ταύτης ἐβρομεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνώσμενης, ἐν δὲ ταῖς ἡμετέραις δυσπρα-**

ἔλας γεγεννημένος; Sed inveniri sciendum est hoc participium in activa etiam signif., ap. Dem. (303.) Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος, ὡμολόγηκε νυνὶ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου: pro ὑπάρχειν ἐγνωκός: quem passivæ vocis usum rarissimum esse arbitror.

Γινώσκω, et Γινώσκομαι, alicubi, contra alibi Γινώσκω et Γινώσκομαι scripta inveniuntur. De hac autem scripturæ diversitate ita Eust. Attici, inquit, cum uno et altero γ dicunt γινώσκω: sicut etiam Comicus declarat: eod. modo quo γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Hom. tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agnoscit, cum alioqui sit ἀκριβέστερον illud quo usi sunt illius posterius, ut vicissim εὐφωρότερον quo ipse est usus. Quibus addit, ex Heraclide, a verbo Νοῶ fieri Νοῶσκω, et per synaresin Νῶσκω, et addito Ἄολις γ, Γῶσκω, (quia et pro Νοῶ Ἄολες dicunt Γνωῶ: unde cum privativa particula, γερν. Ἀγνωῶ:) e Γῶσκω autem omnino per reduplicationem fieri Γινώσκω. De additio autem γ vide plura ibid. Quin etiam γνώμη dici pro νόμη ibid. traditur.

Γινῶ, pleonasmo τὸ ω dictum volunt pro γινῶ in subjunctivo modi tempore præsentis: Od. E. (118.) Ἐπεὶ μοι αἴκε ποθὶ γινῶ. Alioqui et thema esse dicitur futuri γνώσω, et ceterorum, quæ inde formantur, temporum; sed inusitatum id est, quippe pro quo γινώσκω usurpari soleat, quod et ipsum inde derivatum est.

[[Γινώσκω, s. Γινώσκω, Brunck. ad Eur. Med. 14. 232. ad Soph. Phil. 1388. Aristoph. 1, 151. 258. 274. 3, 22. Gesner. Ind. Orph. v. Γινώσκω, Toup. Opusc. 2, 228. Emend. 1, 453. Ammon. 76. Fischer. Ind. Palæph., ad Charit. 288. ad Herod. 42. Valck. Phœn. p. 470. Hipp. p. 190. 208. Belin. ad Lucian. 5, 117. 123. 128. Schneid. Præf. ad Xen. Mem., Thom. M. 298. Wakef. Ion. 1377. Reisk. ad Diod. S. p. 61. Heind. ad Plat. Theæt. 291. T. H. ad Plut. p. 176. Villos. ad Long. 121. 298. Porson. Med. p. 99. Heyn. Hom. 4, 281. 5, 34. 62. 89. 228. 439. 6, 144. 409. 612. 7, 198. Boiss. Philostr. 493. 537. 572. Plut. Cicerone 7. Decerno, Villos. ad Long. 108. 194.: cum infin., p. 4. Anton. Lib. p. 28. Verh., Bergler. ad Alciph. 98.: τὶ, de aliqua re, Xen. Mem. 1, 1, 17. Cœo cum aliqua, Toup. Opusc. 2, 30. Ernest. ad Callim. 326. Plut. Alex. p. 52. Schm., Phryn. Ecl. 23. Jacobs. Anth. 7, 276. Pro καταγ., Lobeck. Aj. p. 341. De constr., ad Herod. 298. Musgr. Hel. 1086. Heyn. Hom. 4, 144. 622. Philostr. p. 10. Boiss. Cum infin., Philodem. 20. Ταῦτα γινώσκειν εἰναι, ad Lucian. 1, 484. Γινώσκειν πλέον, Boiss. Philostr. 416. Γινώσκεισθαι ἀπὸ νινος, Heind. ad Plat. Lys. p. 7. Γινώσκω, Valck. Phœn. p. 93. ad Mær. 161. Soph. Œd. T. 1274. Αὐτὸς γινώσκω, Heind. ad Plat. Gorg. 202. Ἐγνωκα, ἔγνω, Markl. Iph. p. 206. Schneid. Anab. 150. Γνοῖμεν, ad Mær. 94. 112." Schæf. Mss. Ἐγνω pro ἔγνωσαν, Pind. Π. 4, 214. Γνώω, Phav. Lex. Bort. 180. "Pierion. ad Herodian. Philæ. 460. Γνώμι, ibid." Schæf. Mss. * Ἐγνωσμένος, Schol. Arat. Ph. 167.]

Γνωμα, τὸ, id quo aliquid cognoscitur. Aristot. H. A. 6, 23. Ἐάν τέκῃ πρὶν τὸ γνωμα λείπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γινώμονα pro τὸ γνωμα, quod bis etiam eo in Capite legitur in vet. Ald. Ed. Intelligit autem γινώματος s. γινώμονος nomine "Dentem ætatis indicem, h. e. Dentem e cujus inspectione et consideratione cognoscitur quot annorum equus sit vel asinus: hos autem γινώμονας esse dicit τετάρτους, Quartos, h. e. Quartæ vice natos: Plin. Postremos vocat, quoniam post eos non re-nascuntur alii: item Immutabiles. Vide librum ejus 11, c. 37." [[Ad Herod. 535. (7, 52.) Eur. Heracl. 408. Wakef. Trach. 593. ad Lucian. 2, 330. Schneid. ad Aristot. H. A. 499. 500." Schæf. Mss. Ἔσχ. Ag. 1371=1363. Cf. v. Groma ap. Festum, Salmas. Exerc. 670. "Aretæus M. A. 1, 1. Τάδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νοῦσου γνώματα, Hæc morbi dissipati argumenta." Brunck. Mss.]

Γνώσις, h. Cognitio. Aristot. Eth. 1. Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνώσις, ἀλλὰ πράξις. Theophyl. Epist. 22. Εἰ μὲν οὖν γεννηθῶσαν ταῖς τροπαῖς τὴν φύσιν ἡγησάσας, μετ' οὐ πολὺ τὴν πείραν ὕψει διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Invenitur etiam plur. hac in signif., cum sc. de cognitione agitur, quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco Imperatore, (1, 2, 6.) Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγους, οὐδὲ δογματῶν γνώσεσι, σεμνὴ δ' ἔχει καὶ βίῃ σάφειον ἐπιστάσαστο, Philosophiam non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere, præ se tulit, fidemque fecit, Bud. Politian. autem hoc modo, Solutusque imperatorum sapientiæ studiū non verbis aut decretorum scientia, sed gravitate morum vitæque continentia usurpavit. At vero in hoc ejusd. Historici loco, 7, (5, 12.) Ἐν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνώσις οὐκ ἀσημος καὶ τιμὴ ἐνδοξὸς ἔστω, (potius quam τιμῆς), habet γνώσις aliam signif., sc. qua dicitur aliquis innotescere, ut ap. Ovid., nostris innotuit illa libellis. Sic et ap. Lucian. in Herodoto, s. Aëtione, init. Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομον τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνώσιν, ubi possis ἐς γνώσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, s. ἀπασι γνωσθῆναι: ut circa finem ejusd. Opusculi dicitur, Καὶ δὲ μὲν ἔρως οὗτος ἦν, ἀπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμα. || Γνώσις, Cognitio, de judice: ut κυρίαν γνώσιν appellat Demosth. Ratam judicis cognitionem; ἄκυρον vero, Irritam. Sic Bud. Comm. 40. Idem p. 401. τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Judiciorum cognitiones. || Γνώσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, ap. LXX. Idemque ap. Paul. redditur Scientia, 1 ad Cor. 8. init. Ἡ γνώσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. E vet. autem Scriptt. non habeo γνώσις sine adjectione ita positum, sed potius cum gen. aut sub-audito, aut adjecto: ut supra, δογματῶν γνώσεσι. [[Julian. Ἐgypt. 43." Schæf. Mss. * Ἀδύγνωσις, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. c. Plat. 1, 88.]

[[* Γνωσιμάχος. Ita autem a Damasceno vocantur Hæretici quidam, qui omni Christianorum, ut ipse loquitur, cognitioni ac scientiæ ita adversantur, ut vanum et minus necessarium laborem

esse dicant eorum qui in divinis scriptis aliquam exquirunt scientiam, &c. Sic ergo dicti, quasi τῇ γνώσει μαχόμενοι, Cognitioni repugnantes: et Gnostics, de quibus mox, omnino fuerunt contrarii." Suicer. Thes. Eccles.] HINC VERB. Γνωσιμαχέω, de quo quæ e Bud. habeo, deinde et meam sententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γινῶναι τὴν ἐαυτοῦ ἀσθενειαν καὶ τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, εἰτα μετανοεῖν τε καὶ ἡσυχάζειν: propter quod pro Resipiscere post cœptum bellum ponitur. Herod. 3, (25.) Εἰ μὲν νυν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμαχέε, καὶ ἀπηγγε ὅπισω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῇθεν γενομένη ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνὴρ: νυν δὲ οὐδὲνα λόγον ποιούμενος, ἦτε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Cui loco subjungit hunc ejusd. Historici, 8, (29.) Ὁ Φωκέες, ἦδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοιοὶ ἡμῖν. Affert vero et ex aliis exempla, nimirum e Paus. et Isocr. E Paus. in Bæoticis, Σύλλα δὲ εσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δέμα ἔσχε τοῖς Θηβαίοις καὶ ἐγνωσιμαχῆσάν τε αὐτίκα, καὶ ἐράποντο εὐθὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Isocr. autem ad Phil. h. l. profert, (3.) Τοιοῦτων δὲ ὄντων τῇ πόλει τῶν λεγομένων ἡμῖν, ἡλπισαν, ὥσπερ ἤκουσαν, διαδοθέντος τοῦ λόγου διαλύσεσθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχῆσαντας βουλευσέσθαι τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. Comm. Superest ut dicam quid et ipse de hoc verbo sentiam. Dico igitur videri quidem habere illam Resipiscendi signif. quam ei dat Bud. post Hes., Suid., et Schol. Aristoph. i. sed proprie γνωσιμαχεῖν esse Repugnare suæ sententiæ s. priori sententiæ, et eam veluti reprehendere: ut γνώσις iū hoc verbo i. valeat q. γνώμη. Quoniam autem qui repugnat priori suæ sententiæ, eam mutat, commode etiam reddi potest Mutare sententiam; sic tamen ut hoc tenendum sit, γνωσιμαχεῖν, multo ἐμφατικώτερον signif. habere, cum proprie id significet quod dixi: nec esse Mutare sententiam, eo modo quo leves et inconstantes eam mutant, sed mutare sententiam velut præcedente quadam in animo nostro disceptatione. Quod autem addunt quidam Lexicographi et Scholiastæ, γνωσιμαχεῖν esse Cognoscere vires suas infirmas, et adversariorum robur, s. Cognoscere et pendere quanto vires nostræ sint inferiores adversariorum viribus; vel, Ubi cognoveris tibi μάχην esse adversus potentiorē, quiescere, s. sententiam mutare: hæc, inquam, quæ inter alios affert Hes., nimirum restringunt hujus verbi signif., habita ratione, ut opinor, duorum locorum Herodoti. Nisi potius propter verbum μαχεσθαι inclusum hoc in verbo, imaginati sunt hanc exp.: cum aliqui minime eo spectet, ut appareat ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum est superioribus quæ de signif. hujus verbi disserui, cum Herodotus ei infin. addit, (et si quis præterea sic utitur,) tunc ut cohereat oratio, verti non posse Mutare sententiam, sed debere verti, Mutata sententia cognoscere s. agnoscere, aut etiam fateri: ut in illo loco l. 8. p. 299. meæ Ed. Ὁ Φωκέες, ἦδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοιοὶ ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda censēam, Nunc, Phocenses, mutata sententia, magis etiam quam prius vos nobis nequaquam pares esse agnoscite. At Valla duobus modis in hujus loci interpretatione peccavit: tum quod interrogative hæc legerit, tum quod verbo γνωσιμαχέετε interpr. plane ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid dissimulatis amplius Phocenses agnoscere non esse vos nobis pares? Sed unum peccatum ex altero est ortum; cum enim hæc interrogative legeret, verbo isti interpr. ab eo alienam excogitare necesse habuit. Suspicio autem Ionum fuisse hoc vocab., ideoque lubenter Herod. eo uti solitum, a quo ceteri mutuati sint. [[Ad Mær. 109. Fac. ad Paus. 3, 24. Toup. Opusc. 2, 185. Koen. ad Greg. Cor. 255. ad Herod. 632. (7, 130.) Thom. M. 193. Musgr. Heracl. 706. Dionys. H. 1, 560. Aristoph. Ὀρν. 555." Schæf. Mss. * Γνωσιμαχία, Leo Diac. Hist. p. 241. * Ἀπογνωσιμαχέω, Hippocr. 1292, 50.]

Vox item Ἀγνωσία hunc ad locum pertinet, sive e γνώσις facta sit, sive communem saltem cum ea formationem habeat. Est autem Ἀγνωσία, Ignoratio. Eur. Med. (1204.) Πατήρ δ' ὁ πλῆμων, συμφορὰς ἀγνωσία, Ἄφνω προσελθὼν δάμα, προσπιπνέει νεκρῷ. Dio. C. Τὴν γὰρ ἀγνωσίαν τῶν χωρίων ἐδεδία. Affertur e Thuc. 8, (66.) Διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, iidem pro Ignoracione. Sed dicemus potius Quod sese mutuo non cognoscerent, vel agnoscerent: quam, Quod sese ignorarent. Sic certe ap. Lucian. in Timone ἀγνωσία videtur esse Non cognoscere, potius quam Ignorare, ubi scribitur, (5, 42.) Δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπὶ λαιτοῖον βλῶν ἀμείζια πρὸς πάντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. Existimo enim ἀγνωσία hic esse Neminem cognoscere; ideoque parum probo Erasmi interpr., quæ habet Ignorantia. Fortassis active simul et passive sumi posset, pro Neminem cognitum habere et nemini cognitum esse. Apud J. Poll. Ἀγνωσία est etiam Ignobilitas; s. Ignobilem esse, Inglorium, Incelebrem. Siquidem huic voci Ἀγνωσία subjungit, Ἀδοξία, Κακοδοξία, Δυσκλεία. [[Cf. Plat. Menex. 238., ubi ἀγν. πατέρων opponitur τῇ εὐγενείᾳ." Corai. Mss. "Valck. Hipp. p. 190. Diatr. 65. ad Lucian. 1, 111. 698. Brunck. ad Soph. Aj. 259." Schæf. Mss. * Δυσγνωσία, Eur. El. 767. * Ἱερογνωσία, Dionys. Areop. 51, 183. Amphil. p. 16.]

Γνωστόν, Cognoscendum est, Cognoscere oportet. Γνώστης, δ, Cognitor, Gnarus. Comp. vocis Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor s. Cordium, Act. 1, (24.) Sic autem et cum aliis nominibus jungi per compositionem potest. || Γνώστης, pro Ariolo, ap. LXX. aliquoties, in libris Regum. [[Ad Mær. 116." Schæf. Mss. * Κρυφιογνώστης, Qui occulta scit, Pseudo-Clrys. Serm. 5. T. 7. p. 244.]

Γνωστήρ, ἦρος, δ, Cognitor, Explorator, VV. LL. auctorem Xen. nominantia, sed ejus locum non indicantia. Non alium autem esse existimo quam hunc, K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. meæ Ed. Εἰ δὲ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, γνωστήρας ἔμοι προσαγαγὼν, καὶ ἐγγυητὰς ἢ μὴν πορεύεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Ubi non placet γνωστήρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illus quibus est notus; sed dura est hæc per passivum verbum

interpr. Philèphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum an non γνωστήρας vocet Qui eum in posterum agnoscant: ut si dicas Gallice, Qui le reconnoissent; vel Qui le puissent reconnoître. ["Ad Mær. 116." Schæf. Mss.]

Γνωστὸς, (q. d. Cognoscibilis.) Qui cognosci potest, Cognitu facilis: Xen. 'Ελλ. 2, (3, 18.) Εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν δι' ἀληθῆ λέγω, ὥδε ἐπισκέψασθε. Nam Bud. huic loco utramque expositionem convenire posse existimat; at ego priore contentus fuissim. Idem annotat γνωστὸν et νοητὸν pro eod. poni a Plat. de Rep. 7. differre autem τοῦ δοξαστοῦ. Affertur vero et pro Cognitus, Notus: e Greg. Naz. Μηδεὶ γνωστὸν τοῦτο. Dicam porro de hoc derivato et ubi agam de Γνωτὸς, quod Poëticum potius est. Nunc ad comp. venio ex illo Γνωστὸς facta. ["Ad Charit. 502. Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss. Γνωστή, Schleusn. Lex. V. T. * Γνωστὸς, Clem. Alex. 136, 50. LXX. Prov. 27, 23. Philo J. I, 302. Pf.]

Ἀγνωστος, ὁ ἢ, Incognitus, Ignotus. Od. B. (175.) Ἀγνωστον πάντεσσιν ἐλεύσεσθαι: (N. 191.) ὄφρα μιν αὐτὸν Ἀγνωστον τεύξειεν. Lucill. Epigr. Οὐ κύνιν Ἀγνωστος, τῇ δὲ πόλει γεγονας. Apud Paus. quidam perhibentur dii ἄγνωστοι, in Atticis, circa principium, Βωμοὶ δὲ θεῶν τε ὀνομαζόμενοι ἄγνωστων, καὶ ἥρώων, etc. Sic Act. 17, (23.) mentio fit ἄγνωστον θεοῦ: ap. Lucian. autem in Philopatride 6. 9. (si modo is est ejus Auctor, quoniam νόθος a nonnullis existimatur,) habemus etiam τὸν ἄγνωστον, sine adjectione substantivi θεοῦ. Ibi enim quidam ita jurat, Νῆ τὸν Ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς αποτομῆς. Idem in fine ejusd. Dial. Ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωστον ἐφευρόμεντες, καὶ προσκυνοῦντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τοῦτο εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιώμεντες τοιοῦτον κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι, ubi plane existimo illum irrisorie alludere ad illum Actorum locum, quoniam vult Paulus Athenienses credere ab illis esse inventum, (et quidem ipso indicante,) quem antea ut ignotum quærebant; nam περὶ τοῦ ἄγνωστον θεοῦ dicit, Ὅν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Sed hæc obiter. Ἀγνωσπῶτατο superl. ap. Thuc. extat, 3, (94.) et quidem cum accus., subaudita sc. præp. κατὰ, Ἀγνωσπῶτατο δὲ γλωσσάν καὶ ὠμοφάγοι εἰσιν, Ignotissima lingua, s. Incognitissima; vel, quod ad linguam attinet. I. e. Ignotissima lingua vel Ignotissimo sermone utentes. Item aliquid dicitur esse ἄγνωστον, Ignotum, Incognitum. Herodian. 8, (6, 11.) cum ἄπυστα conjuncta, Ὡς ἄπυστα καὶ ἄγνωστα εἶναι Μαξιμίῳ τὰ ἐν Ρώμῃ πραττόμενα. Nonnunquam autem Ἀγνωστος de persona dictum, est Ignobilis, Inceleber, Inglorius; nam J. Poll. inter Ἀδοξος et Ἀκλεῖς, atque alia hujusmodi, ponit etiam Ἀγνωστος; itidemque Adv. Ἀγνώστως inter Ἀδόξως et Ἀκλεῶς: ut sit Ἀγνώστως, Ignobiliter, Inglorie. Possumus autem Ἀγνωστος hac quoque in signif. interpretari Ignotus, ex Horat.: quippe qui Mortes ignotas appellat Ignobiles, Inglorias, Incelebres: Serm. 1, 3. sed ignotis perierunt mortibus illi, i. e. ignobilibus: quemadmodum Silius dixit Lethum ignobile, Liv. Ignobili atque inhonesta morte occubuit. Cui opponitur Clara mors: quod et ap. Cic. extat. Sed enim nomen Ἀγνωστος activam quoque signif. habet ap. Lucian. in Alcione, init. Δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἄδατον, ubi redditur Ignoram. Sic certe alia pleraque verbalia activam signif. interdum accipiunt, cum passiva sit eorum propria. Puto tamen in hoc Ἀγνωστος id esse rarissimum, licet et ἄγνως pro Ignaro itidem et Inscio inveniat ap. Xen., ut docebo, cum de illius nominis signif. agam. ["Jacobs. Anth. 12, 144. Θεοὶ ἄγν., Wakef. S. Cr. 5, 110. Kuhn. ad Paus. p. 4. Signif. activa, ad Lucian. 1, 179. Amst." Schæf. Mss. * Ὑπεργνωστος, Greg. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 22." Boiss. Mss. Dionys. Areop. de D. N. 382. 418. 707. de M. Th. 1, 2. * Ὑπεργνωστως, Andr. Cr. 135. Ἀγνώστως, Dionys. Areop. de D. N. 4, 1. M. Th. 1, 2. Clement. Hom. 9, 20. J. Poll. 5, 145. 160. 6. 209. Schol. Apoll. Rh. 4, 1661. * Ἀπειρόγνωστος, Dionys. Areop. de Cæl. Hier. 14. p. 158. * Ἀπίγνωστος, Appian. 2, 407.] "Αὐτόγνωστος, sive Αὐτόγνωτος, in VV. LL. exp. Spontaneus, cum sonet "potius Ipse per se notus. Veruntamen et Schol. Soph. auctor "γνωτος ὄργα, exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος, ap. Antig. (375.) p. 248. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὄργα." Δύσγνωστος, Cognitu difficilis, Polyb. [3, 78, 4. "Valck. Phæn. p. 510. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Cui off. Εὔγνωστος, Cognitu facilis. In VV. LL. redditur etiam Bene notus, item Notabilis. ["Lobeck. Aj. p. 326. (v. 704.)" Schæf. Mss. Ἄσχη. c. Tim. 179. * Εὐδγνώστως, Eur. Or. 1394.] "Affertur "et Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis." [* Παλιγγνωστος, Hes. v. Παλιγδῆς, quod mutandum in Παλιγδαῆς. * Πασιγνωστος, Schol. Lycophr. 11. * Πολιγγνωστος, Tzetz. Ch. 13, 508.] COMP. Ἀγνὸς et Ἀγνωτος eand. cum ἄγνωστος signif. habent; sed de Ἀγνὸς nunc dicendum censeo, at de Ἀγνωτος, in Γνωτὸς: quod præter signif. τοῦ Γνωστὸς, aliam etiam accipit. Ideo autem prius de Ἀγνὸς dicam, quod et ipsum literam s. retineat, quam illa duo amittunt. Alioqui dubiam mihi esse ejus formationem fateor. Potest enim esse ab ἔγνωσαι, (et quidem potius quam ab ἔγνωσμαι aut ἔγνωσται,) potest etiam fortasse existimari factum Ἀγνωστος per sync. Quod si verum esset, hic locus post Ἀγνωστος ei optime conveniret: quem certe dare cogor, quoniam aptiore non invenio. Sonat autem Ἀγνὸς, (itidem ut ἄγνωστος,) Ignotus, Incognitus. Od. E. (79.) Οὐ γὰρ τ' ἄγνωτὸς γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέπονται Ἀθάνατοι. Atque ut hic cum dat., sic ap. Xen. 'Ελλ. 1, (6, 4.) Ἀγνώτας τοῖς ἐκεί. Itidemque ap. Plat. Αὐτοὶ κατ' ἐλαβον πᾶν πολλοὺς, τοὺς μὲν καὶ ἀγνώτας ἐμοί, τοὺς δὲ πλείστους, γνωρίμους. Atque ut hic ἄγνωτὸς opp. γνωρίμους, sic ap. Aristot. aliquoties, sed absque dativi adjectione: (ut si Latine oportet Virum ignotum Viro noto et familiari.) Exemplum habes Polit. 7. Φιλητικούς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώτας, ἀγρίους. Item Eth. 4, (6.) Ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνώτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήεις καὶ ἀσυνήεις αὐτὸ ποιήσει. Sic et 5. ἀγνώτες opp. γνωρίμους. Invenitur autem Ἀγνὸς et in fem. ge-

nere, ut ἄγνως δόκησις, Soph., quod exp. Incerta suspicio (Ed. T. 631.) Sic ἄγνώτα φωνὴν dixit Æsch. Ag. (1060.) p. 208. μεὰ Ἐ. Ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Lucian. quoque ἐν τῷ τ. Ἀποφράδος in fem. genere hoc nomine usus est. Interdum ἄγνως (sicut ἄγνωστος) ponitur pro Ignobilis, Inglorius, Inceleber (quam signif. habere itidem Ignotus ap. Horat., docui supra.) Eur. Iph. A. (18.) Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν δὲ ἀκύνδυνον Βίον ἐκτελεῖν ἄγνως, ἀκλεῖς, i. e. Inglorius atque ignobilis, Cic. Vide p. 147. 148. Cic. Lexici, a me editi. Atque ut hic ἄγνως cum ἀκλεῖς, sic cum ἀφανῆς copulatur a Luciano, de Somnio (S. 11.) οὐκ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἄγνως οὐδ' ἀφανῆς ἐστίν. || Ἀγνὸς activa signif. (cujus exemplum et in Ἀγνωστος allatum fuit,) Ignarus, Inscius, Xen. (Ec. 20, 13.) Εἰ δέ τις παντάπασιν ἄγνως εἴη τί δύναται ἡ γῆ φέρειν. Apud Plat. quoque ἄγνως crediderim positum active: in hoc loco, qui ex ejus Opere de LL. affertur, ἄγνως ἀλλήλων: ut sc. sint ἄγνως ἀλλήλων Qui se invicem non norunt. In VV. LL. tamen per passivum participium exp. Sibi invicem incogniti: perinde ac si legeretur, ἄγνως ἀλλήλοις: manente aliovi eo, sensu. ["Toup. Opusc. 2, 229. Brunck. Ed. T. 1133. C. 542. Soph. 3, 492. ad Charit. 754. Jacobs. Anim. 138. Wakef. S. Cr. 4, 21. Marcellus 16. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 8. Iohann. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

Subjungendum huic nomini Adv. Ἀγνὸς, pro Ignoranter, Inscienter, Per ignorantiam, imprudenter. Phocyl. (14.) Μὴ ἐπιορκῆσαι μὴτ' ἄγνως, μὴτε ἐκοντί. Ubi cum ἄγνως et ἐκοντί inter se opponantur, posset ἄγνως exponi ἀκούσιως. Sic Xen. dicit, quæ peccantur ἄγνοια, (quod valet idem cum illo ἄγνως,) esse ἀκούσια. Aristot. quoque Rhet. 1. ἀγνοοῦντος: cum ἄκοντος, ut ἐκόντος cum εἰδόντος copulat. Ceterum pro ἄγνως sciendum est legi etiam ἄγνως, ut sit nomen; sed longe melior est altera scriptura per circumflexum, utpote cum ἐκοντί conveniens: quæ etiam in Ed. mea alteri prætulī. Alioqui legendo ἄγνως, esset [scilicet] pro ἐκόν.

Etiam verbo Ἀγνώσσω locum hic dabo: quod fortasse et hoc Ἀγνὸς (quatenus quidem et activam signif. habet,) factum fuerit. Non ignoro alioqui aliam deductionem afferri: ut sc. Γνώσσω futuro verbi Γνῶ sit præp. temporis. VERB. Γνώσσω: unde Ἀγνώσσω. Sed illius Γνώσσω (quod esse dicitur simile τῷ Κνώσσω) exemplum nullum affertur. At hoc Ἀγνώσσω pro Ignoro, Nescio sum, invenitur ap. Auctorem Poemati quod vulgo Musæo inscribitur: hoc in versu, Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόστορος ἐστὶ θαλάσσης; ab Hes. Ἀγνώσσει exp. δυσχεραίνει. ["Behn. ad Lucian. v. p. 79." Schæf. Mss.]

Ex hoc Ἀγνώσσω factum fuit παραγνώσας, s. κατὰ παραγῶν Verbi. Ἀγνώσσω, unde est ap. Hom. Ἀγνώσσωσκε, Od. γ. (95.) Ὅφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίως εἰδιδέσκειν, ἄλλοτε δ' ἀγνώσσωσκε, κακὰ χροὶ εἶματ' ἔχοντα, i. e. ἡγνύει; ut habet breviam Scholl. Auctor. Sed perperam in quibusdam Edd. legitur ἄγνώσσωσκε pro Ἀγνώσσωσκε.

["Ἀλλογνὸς, Stob. Ecl. Phys. 1050." Kall. Mss. * Ἀγνως, Pind. N. 5, 21.]

NUNC AD Γνωτὸς venio, sequens a me paulo ante propositum ordinem: ut ab eo ad Ἀγνωτος, aliaque comp. Ἀλλόγνωτος, Ἀρίγνωτος, Πολύγνωτος, transeam. Sciendum est igitur inveniri Γνωτὸς pro γνωστὸς ap. Poëtas, (quod γνωτὸς est ἀναλογισμὸς quàm γνωστὸς, si Eustathio credimus,) Notus, Cognitus. Soph. (Ed. T. 58.) γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι: ita enim legit etiam Eur. Sed huic Γνωτὸς non contenti Poëtæ eam signif. dare, quæ proξ Scriptt. habet γνωστὸς, restringunt interdum ad scilicet Consanguinei, s. Propinqui, interdum vero Fratris; vel, a mavis, restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiaris cum fratribus. Il. Θ. fin. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ Γνωτὸν ἐν μεγάροις, ἔρως ἀκτῆρα γενέσθαι, i. e. ἀδελφόν, pro quo dixerat κατήγητον. Sic X. (234.) ἤμεν μοι τοῦ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα Γνωτὸς οὐς Ἐκάβῃ γῆδε Πρίαμος τέκε παῖδας. Sic exp. et Γ. (174.) δάκρυον γνωτοῦς τε λιποῦσα. In hoc autem Apoll. Rh. loco, 2, (1162.) γνωτοὶ πατρώιοι ἔμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. FEMIN. Γνωτή, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hes. Sed quin possit et Propinquam s. Consanguineam significare, sequendo illum masculinum γνωτὸς usum, minime dubitandum est. ["Γνωτὸς, Musgr. Or. 1003. Iph. T. 1141. Toup. Opusc. 2, 112. Valck. Diatr. 209. Ilgen. ad Hymn. p. 377. Jacobs. Anth. 6, 418. Brunck. Soph. 3, 415. Heyn. Hom. 6, 613. 7, 60. 63. Γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτα, 4, 463. Γνωτή, Nicænet. 6. Soph. (Ed. T. 396.)" Schæf. Mss. * Πρωτογνός, Nonn. D. 26, 82. * Γνωτοφόντις, Lycophr. 1319.] I. COMP. est Ἀγνωτος, ὁ ἢ, i. valens q. ἄγνωστος, Incognitus, in illo Soph. loco quem protuli in Γνωτὸς. ["Ilgen. ad Hymn. p. 377. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.] II. COMP. est Ἀλλόγνωτος, quod existimo sonare potius Aliis cognitus s. notus, quàm Alibi notus, ut vulgo exp. Ex eo enim velut consequitur, ἄλλος ignotus. Unde ponitur pro Extraneo s. Peregrino. Od. B. (366.) δ' ὦλετο τηλόθι πάτρης Διογενῆς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτω ἐν ἡμῖν. Ubi invenio tam Eust. quam Auctorem brevium Scholl. illa expositione assentiri. Neque enim exp. ἄλλοθι γνωτοφόντις, sed ἄλλοις καὶ οὐκ ἡμῖν γνωτοφόντις. Affertur tamen et παῖς exp. hujus vocabuli; ac præsertim Eust. cui ἀλλόγνωτος est ὁ πολέμιος, (sic autem exponens, minime ejus etymon apertum,) nisi δ' ἄλλα γνώσκων ἤπερ ἡμεῖς. Quibus addit illam exp. quam modo attuli, et quæ mihi itidem in mentem venerat: sc. ὁ ἄλλος καὶ οὐκ ἡμῖν γνωτοφόντις. Deinde admonet hoc ἀλλόγνωτος esse compositum ex γνωτὸς, pro quo dicitur γνωστὸς ad Homeris posteris. Quæ tamen velut retractans, subjungit, videri ἀλλόγνωτος esse potius ὁ ἄλλος γνωτὸς, i. e. κατὰ γένος οἰκείος, sc. ὁ γνωτὸς significante τοὺς ἀδελφούς. Alioqui enim nihil prohibebat quin diceret ἀλλογνώτω ἐν δῆμῳ, ut paulo ante dixerat ἄγνωστον πάντεσσιν. Itidemque brevium Scholiorum Auctor, postquam ἀλλογνώτω dixit esse ἄλλοις καὶ οὐκ ἡμῖν γνωτοφόντις, (quæ disjunctiva particula non aptum hic locum habet,) ἄλλοις γνωτῷ, subjungit, ἢ κατὰ γένος οἰκείῳ. Rationemque eandem

affert quam Eust., sed quæ nisi ex hujus verbis intelligi vix possit. Ad me autem quod attinet, nimis longe petitam exp. hanc esse, et parum valida niti ratione existimo; cum γνωτὸς etiam dici pro γνωστὸς, ipsemet Eust. fateatur: addens, "Ὅτι δὲ ὁμῶς καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι προσήλθεθ' ἰμεῖροντες; Quid vero obstat quominus dicamus ἀλλογνωτῶν visum fuisse Homero εὐφρονότερον quam ἀλλογνωστῶν. Antequam ad tertium compositum digrediar, dicam de PARTICIP. Ἀλλογνωστας: quod nullam ei aptiorem sedem habeam. Extat id ap. Hes., exponentem ἀγνοήσας: sed aut Herodotum, i. e. Herodoti exemplar, ex Hesychio, vel contra hunc ex illo emendandum esse suspicor. Legitur enim ap. Herod. 1, (85.) 'Ἀλίσκομένον δὲ τοῦ τεύχεος, ἥτε γὰρ τις Περσέων ἄλλον γνῶσας Κροίσον ὥς ἀποκτενέων. Cui loco optime convenire Hesychii expositionem existimo, sive ἀλλογνωστας sive ἄλλον γνῶσας legamus; sed lectionem Hesychianam fide digniorem esse persuasum habeo: quod ἄλλον γνῶσας pro ἀγνοήσας durum esse videatur: at utendo compositione, non item: præsertim si hoc cum aliis hujusmodi comp. comparetur. "Ἀλλογεῖν, Non "agnoscere, μὴ ἐπιγινώσκειν. Ita Hesych.; sed fortasse ἄλλο- "γνωεῖν scriptum ab eo fuit." Sed venio ad III. COMP. Ἀρίγνω-τος. Id Poeticum esse itidem, significans Valde notus vel celebr. Od. P. (375.) "Ἄριγνωτε συμβῶτα, ubi tamen ironice ponitur: "per synaliphen pro ὦ ἀρίγνωτε." Ita enim malo quam ut Eust. ἄγαν γνῶριμε ἐπὶ ἀχρεῖα τέχνη: sive, ὅν πάντες συμβῶτην οἶδασιν: aut οὐ τὸ σεμνὸν γνῶρισμα, τὸ συμβῶτην εἶναι. Affertur et FEMIN. Ἀρίγνώτη, ab Eust.: Hes. autem HABET Ἀρίγνωστοι cum σ, quod exp. εἰδῶστοι, item πάντων ἐγνωσμένοι: ita enim leg. est, non εὐγνωσμένοι. ["Ἀρίγνωστος, ἀρίγνωτος, Abresch. Lectt. Arist. 230. Heyn. Hom. 6, 385. Ἀρίγνωτος, ab Charit. 774. ad Od. Z. 108." Schæf. Mss. Mich. Apost. Prov. 4, 55. Ἀρίγνωστος, Manetho 3, 223.] IV. COMP. est Πολίγνωτος, Multis notus s. cognitus: sequendo exp. aliis compositis datam, atque adeo signif. quam habent. In VV. LL. tamen redditur Multiscius. Est præterea Nobilis pictoris nomen.

QUIN ETIAM Γνωτῖδια et Ἀγνοῖτῖδια aliquem sibi angulum hic postulanti, ob similem derivationem: licet ejus ratio minime inveniatur. Sunt enim hæc ambo vocabula Piscium nomina ap. Athen.: nisi potius ex uno facta fuerunt duo, cum ille utrobique vel γνωτῖδια vel ἀγνοῖτῖδια scripsisset. Siquidem cum (118.) dixisset, Τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι γνωτῖδια, ὑπὸ δὲ τινων πλατιστακοὺς, paucis interjectis subiungit, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατιστακοὶ οἱ δὲ μέσσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι οἱ δὲ βαυοὶ τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνοῖτῖδια. Ubi observa simul VOCEM Πλατιστακοί, Nomen ejusd. piscis: in cujus scriptura uno eodemque loco variant exempl.: utpote priore quidem loco πλατιστακοὺς, posteriore autem πλατιστακοὶ habentia.

[* "Γνωτέρα, * Γνώθουρις, Diosc. Notha p. 457." Boiss. Mss.]

Γνωστικὸς, Cognoscendi facultate præditus s. vi, e Greg. Naz. Γνωστικὸν γὰρ ἐννοῶν. Item τὸ γνωστικόν, Potentia et vis cognoscendi, VV. LL. Ibid. Γνωστικὰ ῥήματα, Verba cognitionem significantia. Item Γνωστικοί, Hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vindicabant. [Plut. 10, 115. "Valck. Diatr. 42. τὰ γν. ῥήματα, Boiss. Philostr. 590." Schæf. Mss.] Γνωστικῶς, Cum cognoscendi facultate, Ita ut adsit cognoscendi facultas s. vis: γνωστικῶς εἰδέναι et αἰσθῆναι, differre ap. Dionys. Areop. testatur Bud.

AT NOMEN Γνώμη in b. l. reservavi, partim quod sub se derivata multa habeat, quæ secundæ et tertiæ personæ præter. passivi verbalia, (i. e. quæ a secundæ et tertiæ persona sunt formata,) nimis procul a verbo remouissent: partim quod σ non habeat tanquam ab ἐγνώσμαι, ut habent reliqua. Longe tamen magis consentaneum rationi videtur ut γνώμη ab ἐγνώσμαι esse dicamus, quam ut Heraclidī assentiamur, dicenti poni pro νόμη. Scribit enim is ap. Eust. in γνώμη abundare γ: siquidem a νόῳ, νοήσω, esse νόμη: e quo γνώμη. Est autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, et ὁ γνώσκω, Quod sentio. Sed pro loco alias etiam admittit interpr. nomen hoc γνώμη: redditurque interdum Propositum, aliquando Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Cogitatio, aliisque modis, ut e sequentibus patebit. Pro sententia variis verbis jungitur. Dicitur enim, ταύτην τὴν γνώμην ἔχω, sequente præp. περί cum suo gen. ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc mea est sententia, In hac sum sententia, Ita sentio. Itidemque τίνα γνώμην ἔχεις, et τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xen. K. Π. 6, (1, 2.) Τίνα γνώμην ἔχεις περί τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος. Isocr. Archid. περί τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περί δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν: ibid. Μη τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περί τῶν πραγμάτων. Apud Aristoph. N. (157.) sequente infin., Ὅποτέραν τὴν γνώμην ἔχεις, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦ ῥροτύγιον. Apud Thuc. sequente itidem infin., 2. Γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν, ubi reddi potest, Sentientes non esse navigandum; vel, Statuentes non navigare. Apud eund. Scriptorem τὴν γνώμην ἔχειν, cum præp. πρὸς, alium usum habet, de quo alibi dicam: quod in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam signif. habeat. Quin etiam cum dicitur γνώμην ἔχειν sine adjectione, tum aliud declarat γνώμη, ut suo loco docebo. At vero οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, sequente aut etiam præcedente ὥς, prout interpretabimur, ita vel locum hic habebit, vel non: quod exemplis declarabo. Thuc. 7, (15.) p. 237. meæ Ed. Καὶ νῦν ὥς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπῶντων, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγεννημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε: ἐπειδὴ δὲ κ. τ. λ. Hic certe οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, est Ita sentite, Ita existimate, In ea opinione estote. Nec male reddetur etiam, Hoc persuasum habetote: ut olim reddidi in iis quæ ascripsi interpretationi Vallæ, in margine meæ Ed. Ibi enim totum h. l. ita sum interpretatus, Et hoc quidem persuasum habetote, ita milites pariter et duces officio suo

A functos esse in iis rebus quarum causa huc veneramus, ut nullus sit vobis de iis conquerendi locus. Sic ap. Xen. cum οὕτως, sequente ὥς cum præterito, nec non cum præsentī: K. Π. 6, (2, 4.) p. 93. meæ Ed. Καὶ ὁ μὲν πλείστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὥς ἥδη παντελῶς κεκρατηκώς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat, ut plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus enim commode hic voce sententia utemur. Sed et simplicius ac brevius interpretari possumus, non minus recte tamen, ut opinor, Existimabat se etc. Id certe est quod Gallice dicimus, Il faisoit son compte d'avoir tout gagné. Vel, ut nunc loquuntur quidam, formula dicendi utentes magis recenti, Il faisoit état d'avoir tout gagné. Philolph. quoque satis apte reddidisse videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino jam vicisset, essentque res hostium nihil. Neque vero prætermittendum est, subiungi a Xen. Ἐπεὶ δὲ οὕτω διακειμένων ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ κ. τ. λ., ubi si dicamus οὕτω διακειμένων esse i. q. οὕτως ἐχόντων τὴν γνώμην, vel potius hoc esse i. q. illud, quoniam ei subiungitur, alia interpr. querenda videri possit. Verum ut idem utroque loquendi genere significetur, necesse non est; sed potius dicendum, οὕτω διακειμένων, ut sc. διακίεσθαι illi οὐ οὕτως ἐχουσι τὴν γνώμην ὥς παντελῶς κεκρατηκότες. Est certe οὕτω διακειμένων, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμην ἔχω, non cum præterito, sed cum futuro junctum, Thuc. 7, (72.) p. 258. meæ Ed. Καὶ οἱ μὲν ὥς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντας ἥδη ἐμπαντες τὴν γνώμην εἶχον. In hoc certe loco aliusque hujusmodi aliam interpr. poscit istud loquendi genus, οὕτω γνώμην ἔχω, quam in præcedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum adiecerunt. Existimo autem et his modis posse reddi, De discedendo cogitabant, Discedere in animo habebant, Ea mente erant ut discedere vellent, vel, discessum pararent, Eorum consilium erat discedere. Valebit autem et hic illud loquendi genus Gallicum, licet in diversa constr., Ils faisoient leur compte de se retirer. Antequam vero discedam ab accus. γνώμην cum verbo ἔχω, dicam et de gen. γνώμης cum ἔχομαι: afferens exempla e Thuc. Is igitur 8, (81.) p. 287. Ἀεὶ τε τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος, Suam sententiam retinens, In sua sententia permanens; vel, In proposito manens s. permanens. Apud eund. Scriptorem dicit Pericles, 1, (140.) Τῆς μὲν γνώμης, ὃ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, sequente infin. μὴ εἶκεν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἐχέσθαι, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, sed alia signif.; nam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι est Idem sentire cum alio: ad verbum, Eiusdem esse sententiæ; nam et Latini hac constr. utuntur. Utitur autem 1, (113.) Καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot ejusdem sententiæ erant. Sed redditur etiam, Earundem partium erant. Pendet certe unum ex altero. Apud eund. Scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, sequente infin.: ubi γνώμην licet nemo negare possit habere Sententiæ significationem, s. Propositi, aut Consilii, potius tamen unico verbo illum accusativum una cum suo verbo interpretamur: sc. Statuo, Delibero, Cogito; aut certe Statui, Decrevi, Thuc. 1, (128.) Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι, Decrevi, Statui. Idem 2. Γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύγμασί τε χρῆσασθαι ἐπιτηδεύοις, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallice verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi possit in hoc loquendi genere, si γνώμην interpretemur Deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, Ils faisoient leur délibération. Usus est hoc loquendi genere eod. modo Arrianus: ut cum scripsit 3, (19, 2.) Γνώμην δὲ ἐποιοῖτο Δαρείος, εἰ μὲν ἐπὶ Σούσαν καὶ Βαβυλῶνος μένει Ἀλεξάνδρος, αὐτοῦ προσμένειν καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic et Plut. Themist. Γνώμην ἐποιοῖτο λύειν. Quamvis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius unico verbo, ex eorum numero quæ paulo ante protuli: possumus tamen et nomine uti, habente nominis γνώμης significationem: ut in illo Arriani loco, Γνώμην ἐποιοῖτο προσμένειν, Consilium ejus erat manere, vel In animo habebat. At vero, Ita ferebat sententia, est ποιητικώτερον. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Ceterum quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι jungitur infinitivo, addam unum in quo accus. plural. γνώμης construitur cum præp. περί: ex eod. Thuc. 3. Περί δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμης ἐποιοῦντο, ubi aliam interpr. istud loquendi genus postulat. Dicitur enim γνώμης ἐποιοῦντο, tanquam de iudiciis. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autem Vallam, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabant. Ut autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus, in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice usurpatur, sciendum est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, et γνώμην λέγειν, s. εἰπεῖν, nec non γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην τίθεσθαι. Apud Dem. (169.) Γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sententiam pronuntiare. Ex Eod. Budæus (362.) Γνώμην τίθεσθαι affert, Γνώμην θέσθαι περί τοῦ τῶν Φωκῶν δόλεθρον. (At vero γνώμης προσθεῖναι producit e Thuc., pro In consilium mittere, Censendi potestatem facere; sed ego προθεῖναι ap. Thuc. repono, et quidem ex aliis ejus ipsius locis.) Illud denique γνώμην λέγειν s. εἰπεῖν, (quod est ad verbum, Sententiam dicere,) Idem reddit Censere, nec non Auctorem sententiæ esse, (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην,) afferens e Plut. Demetrio (26.) p. 287. Ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηρίωνα τὸν Μουνυχιάνα ἐψηφίσαντο καλεῖν. Venio tandem ad eum usum, quem habet γνώμη cum præpp., aut etiam absque illis, ubi itidem voce Sententia, simul vero et aliis reddi potest. Dicitur aliis a Demosth. facere quidpiam ἀπὸ γνώμης hujus vel illius, cum e sententia hujus vel illius id facit, et eum auctorem habet. Quidam interpr. etiam Jussu, quæ interpr. minime placet. At vero ap. Thuc. 4, (68.) p. 143. meæ Ed. ἐφ' ἑαυτοῦ γνώμης νῆξ reddi itidem queat E sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit, Εὐνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἐφ' ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξει, τὸν βουλόμενον εἶναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησόμενον τὰ ὅπλα. Ubi Valla vertit Suopte consilio, ita

h. l. interpretans, Contigit enim ut præco Atheniensium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certe hic ἀφ' εαυτοῦ γνώμης esse quod Gallice dicimus De son propre mouvement. In alio autem ejusd. Scriptoris loco ἀπὸ τοιούτου γνώμης cominus reddi posse non videtur quam Isto consilio: sc. 3, (92.) ubi scribit, Ἵπὸ δὲ τὸν χρόνον τούτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχυνίαις, ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοιαύτης γνώμης. Ubi tamen Valla vertit, Hac de causa. Ut porro cum ἀπὸ, sic cum ἐκ jungitur genitivus γνώμης: sed in diverso loquendi genere, cum sc. dicitur ἐκ μίας γνώμης, pro Uno consensu. Demosih. Philipp. 4. Ἐὰν μὲν ὑμεῖς δημοθυμάδην ἐκ μίας γνώμης Φίλιππον ἀμύνσθε. Sed posset videri abundare ἐκ μίας γνώμης post δημοθυμάδην, præsertim cum particula copulativa non inseratur: quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegezin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concorditer unoque animo; quidam simpliciter, Communi consensu. Accus. γνώμην jungitur frequenter cum κατὰ, itemque cum παρὰ, in contraria signif.: cum quibus præpp. habet γνώμην eum usum, quem Latinis Sententia, præfixo gen. Animi: qui tamen non semper præfigitur. Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia; at παρὰ γνώμην, Contra animi sententiam a Polit. in h. l. Herodiani, 6, (3, 1.) Καλοῦντων δ' αὐτὸν καὶ τῶν ἐκείσε ἡγεμόνων, ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἐξόδον, Vocantibus illuc se ducibus, ægre sc. tandem contraque animi sententiam ad expeditionem se præparat. Legitur παρὰ γνώμην non raro et ap. Thuc., sed qui videtur non una in signif. uti; nam cum dicit 5. Παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου, non idem sonat παρὰ γνώμην hoc in loco, quod 1, (70.) Οἱ μὲν παρὰ δύναμιν τολμήται καὶ παρὰ γνώμην κινδυνεύουσι. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνει dicitur bellum, quod non habet exitum ex animi sententia, s. cujus exitus est contra opinionem a nobis conceptam; at vero παρὰ γνώμην κινδυνεύουσι, sunt qui periclitantur præter consilium etiam: i. e., etiam ultra id quod initum consilium suadet. Vel, (ut exposui in iis quæ ascripsi margini Interpretationis Vallæ,) Cum ad rem ventum est, etiam majora aliquando iis, quæ deliberant, gerunt. Valla reddiderat, Majora hominum opinione pericula subeuntibus. Alicubi autem παρὰ γνώμην ap. eund. Scriptorum i. propemodum esse videtur q. ἀπροσδοκήτως. Sed ut revertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, cum inseritur pronomen ἐμὴν, et dicitur κατ' ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, Meo quidem judicio. Verum ommissa interdum præp. dicitur ἐμὴν γνώμην, s. γνώμην ἐμὴν: ut, Γνώμην ἐμὴν ἐξείναι μελλεῖν, quod ex Aristoph. (Eup. 232.) affertur. Dat. autem γνώμην cum jungitur particula μᾶ, i. valet q. ἐκ μίας γνώμης: et significat Uno consensu. Quidam interpr. etiam Una eademque sententia, ap. Isocr. At γνώμην sine adjectione, nonnunquam sonat, Consulto, De industria. Lysias, Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμην ἐπραξαν, οὐδεμίας συγγνώμης ἕξιοι εἰσι.

Γνώμη, Decretum, Senatusconsultum, Bud. e Plut. Pertinet autem hæc signif. ad proximæ præcedentem, qua usurpatur pro Sententia; atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc referri debet et illa interpr. loci Thuc. quam supra ex eo attuli: sc. Περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In suffragia ibant.

Γνώμη, Consilium, Prudentia, ut Idem interpr. afferens e Dem. Τοῦτο δὲ γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ: (fuit quidem et supra reddita hæc vox nomine isto Consilium; sed in ea potius signif., qua dicitur Consilium est hoc facere:) at in VV. LL. γνώμη χρησαμένων ap. Dem. redditur Ratione utentium, cum alioqui in iisd. afferatur ex Aristoph. A. (395.) εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἰ καὶ συνετός: ibidem e Soph. pro Prudentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis; nam οὐ γνώμαν ἔχεις ap. eum (El. 214.) exp. οὐ νοεῖς, οὐ γνώσκεις.

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. (N. 477.) διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρώ. Hoc enim exemplum affert Idem illius signif.

Γνώμη, Mens, Animus. Dem. in Philipp. Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τούτῳ ἐν τῇ γνώμῃ ἐκπαρστήναι. Lysias (20.) Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέρει, Hæc mentem subibant. Quemadmodum autem accus. γνώμην, significans Sententiam, s. Consilium, (i. e. quam vocamus vulgo Deliberationem,) jungitur verbo εἶναι, ita etiam cum Mentem significat, s. Animum: ut γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, Thuc. 5, (13.) quod nos diceremus Avoir le cœur à la paix; Esse animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacem. Redditur etiam Spectare ad pacem, 3, (25.) Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἥσσαν εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν: ubi Valla reddit, Minus ad Athenienses animo inclinabantur, ut cum eis convenirent. Dubito certe an reddi possit, Minus Atheniensibus mentem adhibebant, ut transigerent cum illis; vel, ut componerent. Affertur ex eod. Scriptorum, γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniis. (Huc pertinet et προσέχειν τὴν γνώμην: atque adeo possit in hujusmodi ll. videri ἔχειν simplex fungi officio compositi προσέχειν; nisi quod hoc dativum potius habet.) Sunt et alii duo usus præterea hujus accus. γνώμην cum verbo εἶναι: duo, inquam, quorum exempla proferre possum: (fieri enim alioqui potest ut plures sint duobus.) Unus extat ap. Dem. pro Cor. Οὐχ ὥς ἂν ἐβύον οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυον, οὐδ' ἐπάθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Ubi reddendum censuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter usus est ap. Isocr. Trapez. Πανταχόθεν δὲ μοι τοσούτων κακῶν προσπεπικότες, τίς οἰεσθὲ με γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Ovidii locos revocat, e quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam: Metam. 5. Quid mihi tunc animi miseræ fuit? anne quod agnæ, Si qua lupos audit circum stabula alta frementes? Idem in alio ejusd. Operis loco, Quid mihi tunc animi fuit? aut quid debuit esse? Et in quadam

A Epist. Quid mihi tunc animi credis, germane, fuisse? Nec vero dicit solum Quid animi, verum etiam Quem animum, (nbi ipse quoque orationis forma Græcæ respondet, nam Quem animum est τίνα γνώμην: at Quid animi, q. d. τί γνώμης;) ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione jacenti. Inter Sarmatas esse Getasque putas? Addam ex eod. illo Scriptorum, nimirum Isocr., hunc eund. accus. cum eod. verbo, sed longe diversa signif. ob præp. περὶ, quæ ei adjungitur. Locus est in Σπέρτα. Τοιαύτην γνώμην ἔσχον περὶ ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos: pro, Eo animo fuerunt in nos, sc. ita infirmos. Adeo male animati in nos fuerunt: sive, erga nos. Apud Thuc. quoque γνώμην pro Animo plerisque in locis occurrit, nec non ap. alios. Sed ap. Herodian. aliquoties inveni γνώμην et ἡγεμονίαν copulata: quod ap. alium invenire me non memini.

Γνώμη reddi Justitia, a Polit. ap. Herodian., testantur VV. LL. sed locum non afferunt: nec vero, etiamsi afferatur, ei possim hanc interpr. concedere.

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim e genere eorum quæ ad nos instituendos conducunt. Lat. itidem Sententia Ideo autem contra morem meum, hanc signif. sententiæ non tractavi supra una cum altera, quod multa derivata hinc manerint, quæ inter reliquas signif. minime miscenda, (ne ipse veluti cursus tractationis interrumperetur,) sed potius ad calcem rejicienda existimavi. Ab Aphthonio γνώμη definitur, λέγειν ἐν ἀποφάνσει κεφαλαίῳ, ἐπὶ τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων. A Cornificio autem, (si hic est Auctor Rhetorices ad Herennium,) hoc modo, Oratio sumta de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit. Denique et Fabius ita de hac voce, Sed consuetudo jam tenuit ut mente concepta, sensus recaremus: lumina autem, præcipueque in clausulis p. v. sententias. Paucis interjectis, Antiquissimæ sunt quæ p. v. quavis omnibus idem sit nomen, sententiæ vocantur, quæ Græci γνώμας appellant. Utrumque autem nomen ex eo videntur, quod similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua ap. v. v. videnda tibi relinquo, 8, 5. Quid autem de præcedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tractatu quodam, quem Comiorum Græcorum Sententiis præfixi: mihi illa mea definitio licet extemporales, non pœnitenda videtur. Dicebant autem veteres Scripti. plerumque cum adjectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr. ad Nic. Ἐτι δ' εἴ τις ἐκλεξεῖ καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλοῦμένας γνώμας: additque, illos ἐπὶ ταῖς μέγιστα σπουδάσαι. Æschines itidem in Ctes. Διὰ τοῦτο γὰρ οἱ μὲν ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, τῶν ἀνδρῶν ὄντας αὐτὰς χράμεθα, Ideo enim nos in pueritia sententiis Poetarum ediscere existimo, ut cum ad virilem ætatem pervenerimus, utamur. Quo e loco obiter et consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum gen. non addidit Xen. in suo de Venatione libello, ubi in Sophistas invehitur, Ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτοῖς ἐξήγηται, γνώμαι δὲ ὁρθῶς ἔχουσιν, αἷς ἂν παιδεύοντο οὐ νεότεροι ἐπ' ἀρετὴν, οὐδαμοῖ. Observanda sunt autem hæc verba, quæ addit, ὁρθῶς ἔχουσιν: quæ an ad restringendam hujus nominis signif., tanquam alioqui latius patentem, adjecta fuerint, dubium alicui fortassis videri possit. Sed ego mihi persuades, potius verba illa adici tanquam perpetuum illarum epithetum, ut ita dicam. Plut. in Homero, γνώμας, ὡς ἀποφάνσεις ἀποφθίγματος similes esse scribit. “|| Suid. γνώμας exp. etiam ἡγορίας, in h. l.” [Aristoph. N. 432.] “ἀπὸ τοῦ νῦν ἔν τῇ γνώμῃ γνώμας ὁδὲς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Forsan igitur Consilia “ signif., qua sententiam suam aperit aliquis.”

[Γνώμη, Toup. Opusc. 1, 264. Valck. Diatr. 28. 57. Lux. Exerc. 35. 37. Kuster. V. M. 118. Jacobs. Anth. 9, 242. Schneid. Anab. 63. Boiss. Philostr. 212. Lobeck. Aj. p. 227. 290. Phil. Ecl. 182. Musgr. Suppl. 547. ad Charit. 681. Abresch. Æsch. 2, 76. Voss. Arist. 2, p. 3. Cattier. Gazoph. p. 22. Dictum aliquod insigne, Demetr. Phal. 6, 9. Prudentia videtur esse, Xen. Mem. 1, 2, 10. Nota, Schneid. ad Aristot. H. A. 496. Apud hibræos, Brunck. Aristoph. 1, 267. Sensu forensi, ad Lucian. 1, 182. Opp. σώμα, Xen. K. P. 40. Subaud., Brunck. Aristoph. 2, 12. Γνώμη, ῥάμη, Facii Exc. e Plut. p. 85. Γνώμη αἰρεῖ, ad Herod. 124. Ἐπὶ γνώμης εἶναι, Plut. 3, 4. Hutt. Οὐκ ἀπὸ γνώμης, Heyn Hom. 4, 247. Οὐκ ἔνευ γνώμης, Marcell. de V. Thuc. p. 2. Ἄνδ γνώμης, Abresch. Æsch. 2, 97. Diod. S. 2, 570. 571. 574. Γνώμη, Schneid. Anab. 132. Γνώμη κρατεῖν, Gronov. ad Justin. 2, 13. Ἐν γνώμῃ γίνεσθαι τι, ad Herod. 453. (6, 37.) Γνώμην ἀφαινεῖν παρὰ τινος, Phalar. p. 8. Γνώμην εἰδέναι τινος, Theogn. 60. Γνώμην γ' ἐμὴν, κατὰ τὴν ἐμὴν, subint. γνώμην, Toup. Opusc. 1, 70. Emendd. 1, 108. 4, 441. Koen. ad Greg. Cor. 11. Davares. M. Cr. 302. 482. Γν. ἐμὴν, Brunck. Aristoph. 2, 241. Γνώμην νικᾷ, Toup. Opusc. 1, 320. Γνώμην ἔχειν, Schneid. Anab. 317. Ἐχειν γνώμην πρὸς —, ad Xen. Ec. p. 8. Ἐμπιπλάνας τῆς γνώμης, ad Anab. p. 55. Ἀποφαίνεσθαι γνώμην, Plut. 2, 119. Cor. 399. ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 1, 412. Κατὰ γνώμην, Dionys. H. 2, 176. Plur., Herod. 2, 15.] Schæf. Mss.]

Ad derivata venio, derivata, inquam, a γνώμη signif. itam habente. Compos. nomen Γνωμολόγος, δ, sonat q. d. Sententiæ prolocutor vel Sententiarum. A quo est f. m. Γνωμολογία, Sententiarum prolocutio, s. Sententiæ. Aut etiam, Sententiæ quam aliquis loquitur. Plut. Καὶ πολλὰ μεθρημενέμενα παρὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίας γέγονται: Polit. Δέχεται δὲ δὲ πολιτικὸς λόγος δικανικὸν μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ιστορίας καὶ μύθους καὶ μεταφοράς. Quidam autem notant esse verbum Sophistarum Platoni in Phædro (319. Heidegg.) In VV. LL. Γνωμολογία redditur Dictio sententiæ, Collectio sententiarum, Dicendi acrimonia. Quarum signif. exempla desidero. Apud Suid. quidem certe γνωμολογία de Libro dicitur γνώμας complexente; nam de Theognide inter alia actabit, Καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐράμενον γνωμολογίαν (ἐγγραφὴ) δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librum sententiis confectum et coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείων: quo magis mirum est addi γνωμολογίαν. Hinc Γνωμολογία,

Gnomologia conveniens, Ad gnomologiam pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικός interpr. Sententiosus. In Thuc. Vita legimus, Το δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πᾶν ἐπαινετὸν, ubi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quam αἱ γνώμαι: et hoc non aliud quam γνώμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere Rationem et methodum qua utitur in utendo γνώμαις, s. in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phal. autem (§. 9.) γνωμολογικὸν est Conveniens gnomologíæ, Conveniens γνώμαις s. Sententiis: eod. modo quo ἀποφθεγματικὸν, Conveniens apophthegmatis, ubi scribit, Ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχυτέρας καὶ γνωμολογικόν. [“Marcell. de V. Thuc. p. 8.” Schæf. Mss.] Adv. γνωμολογικῶς, Sententiose: Suid. γνωμοτυπικῶς, γνωμολογικῶς. [Schol. Soph. Antig. 67.] Addendum his et verbum γνωμολογέω, Sententiam eloquor s. Sententias; vel, Sententias loquor, ut Terent. Utitur Plut. de Frat. Caritate, Ποῖος δ’ ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς εἰ τοιαῦτα δεῖπνίσας τὸν ἀδελφόν, ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; Extat et ap. Athen. 10. Ἐν τοῖς φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαίμαργία, μετὰ τοῦ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν, Sententiose loqui de ventre. Invenitur item ap. Diog. L. Epicharmo, Οὗτος ὑπομνήματα κατέλειπε, ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἱατρολογεῖ. [Jambl. V. P. 159.] “Γνωμολογητέον, Sententiis utendum est,” [“Aristot. Rhet. ad Alex. c. 33.” Kall. Mss.] A composito γνωμολογῶς transeo ad simplex nomen γνωμικός: quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset: nec ego quin hoc fiat valde repugnarem. Est autem γνωμικός, Pertinens ad γνώμας, i. e. Sententias, Conveniens sententiis, Sententiosus: veluti si dicam alicuius orationem esse γνωμικὴν. In VV. LL. γνωμικὴ περίοδος, Sententiosa periodus, et arguta sententiis; sed absque Auctoris nomine. Donatus in illud Terentianum dictum, Andr. 3, 3. Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμικὴ, in qua a specie receditur, et in omnes aliquid dicitur: παροιμία est autem Sine auctore sententia. Hæc ille. Ab Eust. τὸ γνωμικὸν substantive usurpatur pro γνώμη: cum alibi, tum Comm. in Il. A. (80.) Κρείσσω γὰρ βασιλεὺς ὅτε χάσεται ἀνδρὶ χερσὶ, ubi annotat primum hic esse γνωμικὸν ap. hunc Poetam. Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη signif. sumtum, usurpat Damascenus, cum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος. [“Heringa Obs. 244.” Schæf. Mss. Tzet. Ch. 7, 81.] Apud eund. Eust. legitur ἄν. γνωμικῶς, ubi scribit, Ὅ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μέντοι ἦγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γν. τὸ, Ἄλλ’ οὐκ ἂν ἅμα πάντα θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις. Utitur et Plut. in Homero, Πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γν. τινὰ ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδεύσαντων. Utrobique γνωμικός reddi potest Sententiose. [Donat. in Ter. Eun. 4, 5, 4. “Athen. T. 2. p. 239.” Dindorf. Mss. Γνωμικώτατα, Clem. Alex. Str. 5. p. 611.] Ceterum pro illo γνωμολογῶ, verbo composito, invenitur et simplex γνωματεύω, quo tamen an usi sint veteres, mihi dubium est: ap. illum quidem certe Gramm. aliquoties occurrit ut Comm. in lib. p. 388. Ἐνθα καὶ γνωματεύει δὲ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ’ ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡρεβόνται, Sententiam eloquor s. loquitur, Sententiosum dictum profert. Apud Eund. habetur et hujus verba γνωματεύω, in illo ipso loco unde attuli paulo ante vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, Πρώτῳ ἔστιν ὧδε γνωμικὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ὑφ’ ἐστὶν κνία γνώμη σοφῇ, subiungit, Ἐγὼ γν. γνωματεύω καθελοικόν περὶ βιωτικῶν τινα πράγματα. Ubi γνωματεύω nihil aliud est quam Dictum sententiosum: perinde ac si a γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. Verum sciendum est, verbum hoc γνωματεύω aliam quoque signif. habere, sc. Dignosco, Judico, ut interpr. Bud. afferens e Philostr. V. A. 2. Πολλὰ μὲν οφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἦδον ἐρμηνεύουσι, πολλὰ δ’ ἐν ὀφρῶσι καὶ παρειαῖς κείτῃ γνωματεύει τε καὶ θεωρεῖ. Invenitur etiam ap. Synes., nec non ap. Themist. At in VV. LL. γνωματεύω redditur Discerno, Consilium capio: sine ullo exemplo, aut Auctore. [“Timæi Lex. p. 72. et n., Toup. Opusc. 2, 126. 185. Valck. Diatr. 267. Brunck. Antig. 621.” Schæf. Mss. Tzet. Ch. 155. 989. Plato de Rep. 7. p. 436. * Γνωματευτέον, Eust. 131, 14. * Συγγνωματεύω, Themist. 235.]

[* Γνωμοδίακτης, Cratinus in Scholio, Porson’s Tracts p. 268. * Γνωμοδότης, Gl. Consiliarius, Consiliator, Suasor. “Chrys. Serim. 72. T. 6. p. 733.” Seager. Mss.] Γνωμοδοτέω, Sententiam s. Consilium do, γνώμην δίδωμι, Suid. [Cyrill. Alex. ad Jes. 45, 2. Μη ἀκηστήτε γνωμοδοτῆσαι τῷ θεῷ.] Γνωμολογέω, vide in Γνώμη significante Sententiam, i. e. Sententiosum dictum. Γνωμοτύπος, q. d. Sententiarum excusor. Sic enim ad verbum reddi posse existimo, cum simile sit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis hujus generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In VV. LL. redditur Sententiarum effector. Invenitur ap. Aristoph. hoc vocab., eumque ejus inventorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem, B. (877.) Διὸς ἐννέα παρθένους ἀγναὶ Μούσαι, λεπτολόγους ἔυνετὰς φρένας, αἱ καθοράτε Ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Ubi Schol., γνωμοτύπων esse vel τῶν τὰς οἰκίας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυποῦντων: vel, τῶν τύπων αὐτὰς τοῖς ὑστερον καταλιμπανόντων: vel, τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπόντων. Apud eund. Comicum N. (952.) legimus γνωμοτύπους μερίμνας, ubi scribit, Τοῖς περιδείξιοι λόγοισι, καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμνας, ubi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas s. fabricatas; vel Cum prudentia. VV. LL. interpr. Animo impressas cogitationes. [* Γνωμοτυπία, Aristoph. Θ. 60.] “Γνωμοτυπία, γνωμολογία ἀκριβής, Hes. Affert et alia “quædam de hujus v. signif.; sed suspecta.” Hinc est Γνωμοτυπικός, quod in Iisd. redditur Qui animo sententias imprimit. Facile formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus auctor producit. Videtur certe γνωμοτυπικός esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων: ut si dicas λόγοι γνωμοτυπικοί, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, Convenientes ἀνδρὶ δὲ γνωμοτύποις, ut quidem vocat Aristoph. in loco quem modo protuli: [ap. quem extat et hæc vox γνωμοτυπικός, Ἰππ. 1379.] Apud

Suidam legitur Adv. γνωμοτυπικῶς, et quidem expositum γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit supra. [* “Γνωμοφθόρος, Animi s. Opinionum Sententiarumve corruptor, Georg. Alex. V. Chrys. 232.” Seager. Mss.]

Ἀγνώμων, onos, δ, ἡ, Mente s. Consilio s. Judicio carens, Stolidus, ap. Herod. (Vit. Hom. 21.) sicut ἀγνωμοσύνη Eid. est Stoliditas. Apud Plut. Turn. interpr. Amens, de Def. Orac. Ἡ μὲν οὖν ἀπειρία παντάσῃν Ἀγνώμων καὶ ἄλογος, καὶ μηδαμῇ προσιεμένη θεῶν, Quo fit ut infinitas modis omnibus amens sit, et inconsiderata. Hes. ἀγνώμονας inter cetera significare vult ἀβούλους, i. e. Consilii expertes, et ἀναισθήτους, i. e. Sensu carentes. Quo usurpavit modo Æschines c. Ctes., ligna, lapides, ferrum, appellans muta et ἀγνώμονα. Ut autem ἀναισθητός etiam de homine dicitur, Stolidum et Stupidum significans, ita et ἀγνώμων ap. Herod., uti dixi. Aliquando ἀγνώμων dicitur Imperitus rerum: in qua signif. opp. ei πολυγνώμων ap. Plat. Symp. Πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος οντες. Demosth. autem ἀγνώμονα et ἄτοπον copulavit, (143.) J. Poll. τῷ ἀνεπιστήμονι, i. e. Imperito, proximum synonymum addit ἀγνώμων. || Improbus, Iniquus: κριτής, Iniquus judex, (A. 2, 8, 5.) Ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Dicitur autem hac in signif. non solum de persona, sed etiam de re: unde ἀγνώμονα ποιεῖν, cui opp. ἐγνώμονα ποιεῖν, ap. Athen. Ceterum non absque ratione, meo quidem judicio, ἀγνώμων, cum proprie et juxta suum etymum, Mentis s. Judicii expertem hominem imperitumque significet, pro Improbo et Iniquo etiam capitur: quia vere dixit ille ap. Comicum, Homine imperito nunquam quicquam injustus. Idem Xen. ἀγνώμων cum ὤμδς, Crudelis, conjungit, K. Π. 4, (5, 5.) Λέγεται ὤμδς εἶναι καὶ ἀγνώμων. Huic autem signif. vicina est illa, qua pro ἀσυγγνώστος ponitur, i. e. ἀσυγγνώμων, Qui veniam non dat, et per consequens Inclemens: sic autem exp. in loco Soph. quem mox proferam. Idem Xen. ἀχαριστότερα et ἀγνωμονέστερα copulat, de animalibus loquens, K. Π. 8, (3, 19.) significat autem ἀχαριστός Ingratum, i. e. Beneficii immemorem. || Non agnoscens debitum, Inficiens debitum, Inficiator debiti, J. Poll.: vide Ἀγνωνομένω. || Qui est ejusd. sententiæ. Nam ἀγνώμονες ab Hes. exp. etiam συμψηφοί. Tunc autem a intellexit, ut opinor, denotare ὁμοῦ: ut ἀγνώμων i. valeat q. ὁμογνώμων. Idem plane oppositam dat huic voci signif., ἀγνώμονες exponens ἐναντιογνώμονες, i. e. Contrariam sententiam habentes. Quæ explicatio habetur et ap. Suid., qui eam tribuit huic Soph. loco, Céd. C. (86.) Φοῖβος τε κἄμολοι μὴ γένῃσθ’ ἀγνώμονες. Sed et altera exp. conjungitur et ab illo, et ab Hes., et ab ipso Soph. Schol.: ea est ἀσυγγνώστος: quod vocab. modo exposui. Quomodo autem ἀγνώμονες exponendo ἐναντιογνώμονες, possit a significare ἐναντίον, alii viderint: mihi certe violenta videtur hujusmodi explicatio. || Ἀγνώμων, a γνῶμων, (quæ vox inter cetera Dentem ætatis indicem in equis significat,) præfixo a privativo: unde ἀγνώμονες equi dicuntur s. λοιπογνώμονες, Qui dentes amiserunt ætatis indices, et per consequens Annosi.

J. Poll. Suid. Vide Γνώμων. [“T. H. in Raphael. Ann. p. 80. P. Abresch. Paraphr. 312. ad Phalar. 203. 250. Thom. M. 380. Musgr. Heracl. 981. Wakef. Trach. 473. 1266. ad Diod. S. I, 556. 2, 575. Plato Phædro 342. Palladas 46. et Jacobs.” Schæf. Mss. “Ἀγνώμονες τῶν δικαίων, i. q. μὴ γιγνώσκοντες τὰ δίκαια, Plato Epinom. p. 989.” Corai. Mss.]

Ἀγνώμων, δ, ἡ, i. q. ἀγνώμων. Usurpatur præsertim in genere neutro, et substantive, pro Res iniqua et injusta. Lucian. (2, 828.) Ἀγνωνὸν γὰρ ἐπ’ ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῶν. Sic τὸ ἀγνωνὸν ποιήσεις, Rem iniquam facies, Præter æquum et bonum facies. Nonnunquam ἀγνωνὸν ἔστι dicitur pro Stultum est. Sic et Hes. ἀγνωνὸν exp. ἀνόητον, ἄλογιστον. [“Thom. M. 380.” Schæf. Mss.]

Ἀγνωνόμων, Sine consilio s. judicio, Stulte, ἀνοήτως, Hes. et Suid. Sed hic exp. etiam ἀχαριστῶς, i. e. Ingrate. Pro Stulte usurpat Dem. (25.) Εἰτα οὕτως ἀγνωνόμωνς ἔχετε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε κ. τ. λ. Sic Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Διὰ τὰ ἀγνωνόμωνς πραχθέντα. Aliquando etiam Inique sonat: unde ἀγνωνόμωστερον, Iniquius: ut, Ἀγνωνόμωστερον αὐτῷ προσφέρομαι, Iniquius erga eum me gero, Minus æquus sum erga illum. || Ἀγνωνόμων, Non agnoscendo debitum, Inficiando debitum, J. Poll.: vide Ἀγνωνομένω. [“Ad Herod. 187. ad Phalar. 263. 300.” Schæf. Mss.]

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q. d. Consilii carentia. Pro quo dici fortasse possit Mens consilii expertis, ex Horat. A Bud. redditur Stoliditas, in isto Herod. loco, 4, (93.) p. 159. meæ Ed. Οἱ δὲ Γέται, πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπέμενοι, αὐτὰς ἐδουλόθησαν. Item pro ἀνεπιστήμονη, i. e. Imperitia, ut vult J. Poll.: sicut eum τῷ ἀνεπιστήμονι proximum synonymum addere ἀγνώμων dictum est. || Improbitas, Iniquitas. Dem. (311.) Πολλαχόθεν μὲν τῶν ἐν τῷ ἴδιῳ τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, οὐχ ἥκιστα, Improbitem, Bud. Apud Eund. ibid. Τύχης ἀγνωμοσύνη, Fortunæ iniquitas. || Ἀγνωμοσύνη, mihi videtur aliquando poni pro Ipso facto quod ἐξ ἀγνωμοσύνης provenit, ut sit Factum improbum et iniquum aut stultum, Quod stulte, sine ratione et judicio fit. Aristid. Panath. Προσθέντος δὲ ἐπὶ τὴν ἀγνωμοσύνην ἔτι μέγιστα. Unde et ἀγνωμοσύνη plurali numero ap. Plut. Pericle (2.) ἀγνωνόμωνς facta, cum dicit, Δύνασθαι φέρειν δῆμῳ καὶ συναρχόντων ἀγνωνόμωνς, ubi fortasse Indignitates pati, vertere possimus e Liv.; nam Indignitates pati, sonat ap. eum, ut opinor, Indigne facta. Latinis autem indigne facta dicuntur nonnunquam, Præter jus et æquum, seu, Improbe et inique facta. || Inficiatio debiti, J. Poll.: vide paulo post in ultima signif. verbi Ἀγνωνομένω. [“Ad Herod. 187. 223. Wakef. Trach. 1266. Ion. 1119. Musgr. 1100. Ingratitudo, Plut. Mor. 1. 291.” Schæf. Mss. Lucian. de Merc. Cond. 485.]

Ἀγνωνομένω. Ignoranter et imperite ago, Imperite versor in re aliqua. J. Poll. || Ἀγνωνομένω, Inique et improbe agere, Bud. citans h. Plut. i. in Camillo (28.) Τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωνοῦντων. || Ἀγνωνομένω significat etiam ἀχαριστεῖν, inquit Bud.; sed exemplum nullum proferens, Videntur autem

exempla hujus signif. ap. Dem. esse: pro Cor. *Περὶ ὧν ἡγνώμενηκεσαν ἐς ἡμᾶς*. Hic cum *πρᾶπ. eis*: at cum *πρὸς* in alio ejusd. Orationis loco, *Ἡνίκα οὐδ' ἄγνωμονήσαι τι θαυμαστὸν ἦν τοὺς πολλοὺς πρὸς ἐμέ*. His enim in locis nullam aptiorem quam τοῦ ἀχριστεῖν signif. reperio. || Ἀγνώμονεῖν habet et aliam signif., quam Bud. annotat in Comm.; ait enim *εὐγνώμονεῖν* esse fidem bonam agnoscere, Esse bonæ fidei: de debitore sc. dictum: contra Ἀγνώμονεῖν esse inficiatoris, quod et ἀπομνύναι dicitur et ἀποστερεῖν. Liban. Οὐδὲ γὰρ ἂν τοῦτο δημολῶν ἡγνώμεναι πρὸς τὴν ἐκτίσιν. Hæc ille. Notandum est autem hic ap. Liban., Ἀγνώμονεῖν absolute non poni, ut illic ap. Plut. *εὐγνώμονεῖν*. Nec Ἀγνώμονεῖν Inficari debitum significare per se, sed cum adjuncto πρὸς τὴν ἐκτίσιν: ut hoc totum, Ἀγνώμονεῖν πρὸς τὴν ἐκτίσιν, sit Non agnoscere debitum; ad verbum, Inique agere circa solutionem. Videtur tamen J. Poll. intellexisse Ἀγνώμονεῖν per se id significare: qui Ἀγνώμονήσαι, ἀποστερεῖν, item ἀποστέρησις, ἀγνώμοσύνη conjungit, eand. signif. tribuens nomini Ἀγνώμων, et adverbio Ἀγνώμονως. Vide Ἀγνώμονεῖν et ἀγνώμονεῖσθαι in signif. hinc accepta, in Const. Nov. Justin. p. 65. meæ Ed. Pass. Ἀγνώμονοῦμαι, Iniqua patior, interpr. Bud. ap. Plut. Anton. (24.) Ἰσχυρὰ μετάνοια καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐξομολόγησις τοὺς ἀγνώμονηθέντας. Significare dicit et ἀχριστοῦμαι. [P. Abresch. Paraphr. 312. Valck. Diatr. 248. Diod. S. 2, 643.] Schæf. Mss. "Plut. Alcib. 19. Ἐὰν δέ τις ἀγνώμωνη περὶ τοῦτον." Corai. Mss.]

[* Ἀμφιγνώμων, unde * Ἀμφιγνώμονέω, Bas. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 136. * Ἀμφίγνῳμος, Schol. Clark. ad Plat. Gorg.]

Ἀντιγνώμων, Qui contrariæ est sententiæ s. opinionis. Unde VERB. Ἀντιγνώμονέω, Contrariæ sunt sententiæ, Contraria sentio, Dissentio, Refragor, ap. Xen. (K. Π. 4, 3, 3.) Illud autem nomen Ἀντιγνώμων nullius auctoritate confirmatur. Ex Hes. addere ei possumus *σύνων. Ἐναντιογνώμων*. Is enim Ἀγνώμονες exp. ἀβουλοῖ, item ἀσυγγνωστοί, et ἐναντιογνώμονες. Cui opp. ap. Eund. σύμφηφοι, ibid.; addit enim, ἀναίσθητοι, σύμφηφοι. [Suid. v. Παλίμβολος. * Ἐναντιογνώμονέω, Theophanes Homil. 16. p. 93. Par. * "Ἐναντιγνώμων, Toup. Opusc. 1, 316." Schæf. Mss.]

Ἀπογνώμων, vide post Γνώμων, ubi et Λεπτογνώμων. Dictum autem fuit et Ἀγνώμων pro illo Ἀπογνώμων.

Αὐτογνώμων, q. d. Qui suæ est sententiæ, i. e. Qui suam duntaxat sententiam sequitur. Bud. αὐτογνώμων verit, Qui e sui animi sententia judicat, vel e sua conscientia. Affertque ex Aristot. Polit. 2. Ἐτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσὶ μεγάλας κύριοι οἱ τύχοντες διότι οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνουν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους. Sed cum hic addatur verbum κρίνουν, dicere non possumus αὐτογνώμονας per se significare, Qui e sui animi sententia judicant. Ego αὐτογνώμονας κρίνουν satis apte reddi posse existimem, In judicando sententiam suam sequi, s. In ferendo judicio; vel, In judicando e sua duntaxat opinione pendere; vel, E sua unius sententia judicium ferre. Subjungit autem ex eod. lib. Καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἔρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές. Cui loco una e præcedentibus interpr. accommodari queat, aut certe ad exemplum alicujus earum excogitari. ["Dionys. H. 2, 1025." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron. p. 132. * Αὐτογνώμονως, Plut. Demetrio 6. p. 11. * Αὐτογνώμοσύνη, Zonar. v. Μονοτονίας p. 1371.] Αὐτογνώμονέω, Bud. interpr. E mei animi sensu et meo arbitratu, non de consilii sententia, facio, vel indico et decerno, αὐτοβούλως διαγινώσκω. Xen. Ἑλλ. 7, (3, 6.) in Thebanorum oratione, Οὔτοι δὲ τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβέβηκασι τόλμη τε καὶ μαρτία, ὥστε παρ' αὐτὰς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ' ἐαυτοὺς ὑμᾶς τοὺς κυριοὺς οὐστίνας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὐστίνας μὴ, αὐτογνώμονησάντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. [* Αὐτόγνῳμος, unde adv. * Αὐτογνώμως, Theophyl. 2, 626.]

* Βαθυγνώμων, Qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, "ut ap. Suid. Βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυφίνους: de Rufino." [* Βαθυγνώμοσύνη, Theophyl. 3, 685. * Βαρβαρογνώμων, Theod. Prodr. Ep. f. 97. * "Βραδυγνώμων, Adamant. 425." Wakef. Mss. * Βραχυγνώμων, Xen. Hipp. 4, 18.]

* Δίγνῳμος, Qui duplicis s. dubiæ est sententiæ, Anceps: ut "δίγνῳμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, significabit δ "ἐπαμφοτερίζω τὴ γνῶμη, Cui nondum stat sententia, sed alter "nat." [Diogenian. 4, 31. Paraphr. Eur. Or. 881. Bekk. Anecd. 378.]

Διχογνώμων, Cujus diversa est sententia, Cujus sententia dissidet ab alius sententia. In VV. LL. redditur, Ancipiti tractus sententia. ["Plut. Mor. 1, 39." Schæf. Mss. * Διχογνώμονως, J. Poll. 8, 154.] Διχογνώμονέω, Dissideo, Dissideo. Bud. e Xen. (Ap. 2, 6, 21.) Καὶ διχογνώμονοῦντες ἐναντιοῦνται. Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων,) Duplici sententia distrahor, Dissentio animo. "Διχογνώμω, i. q. δίγνῳμω s. διχογνώμονέω, tanquam e διχό- "γνῳμος, idem significante quod δίγνῳμος s. διχογνώμων. Sed "nulla horum afferuntur exempla." [Διχόγνῳμος habet Schol. Eur. Or. 881. * Διχογνώμω, J. Poll. 2, 229. Lobeck. Phryn. 332. Schol. Il. B. 13.]

* Ἐτερογνώμων, Qui alterius s. diversæ est sententiæ, Diversa "sentiens," [Gl. Dissensor.] "Unde Ἐτερογνώμοσύνη, ἢ, Di- "versa sententia. Joseph. Εἰ δὲ τις ἄλλως δοξάζειν βούλεται περὶ "αὐτῶν, ἀνέγκλητον ἔχεται τὴν ἐτερογνώμοσύνην, i. e. τὸ ἄλλως "δοξάζειν, Aliter sentire: τὸ ἐτεροδοξεῖν, τὴν ἐτεροδοξίαν." [* Ἐτερογνώμονέω, Phot. Bibl. 463.]

Εὐγνώμων, Æquus et bonus vir, Vir proba mente præditus. Est enim εὐγνώμων, inquit Æschines, δ τὰ βέλτιστα προαρου- "μενος. Hæc Bud., qui etiam subjungit ex Aristot. Eth. 6, (11.) Καὶ ἡ καλουμένη γνῶμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαιμέν γνῶ- "μην, ἢ τοῦ ἐπικεικῶς ἐστὶ κρίσις ὀρθή· σημεῖον δὲ τὸν γὰρ ἐπικεικῶ, φαιμέν εἶναι συγγνωμονικόν· καὶ ἐπικεικῶς, τὸ ἔχειν περὶ ἐνία συγ- "γνώμην. Quo in loco unus e recentioribus Interpr. vertit εὐ- "γνώμονας, In sententia dicenda moderatos; alter, Bene sentien- "tes, (Atque ut obiter et NOMINIS Γνῶμη usus hic quoque obser-

A vetur, pro ἔχειν γνῶμην hic habet Sententia præditi; ille. Sen- "tentia dicenda valere:) at vero nomini ἐπικεικῶ eam intern. dat unus, quam Bud. voci εὐγνώμων: itidem enim redditur Æquum et bonum virum. Prior autem ille Interpres vertit Virum bonum et moderatum. Ego quidem certe alicubi cum Bud. verterim εὐ- "γνώμων Æquus et bonus vir: (quamvis et alia interpr. posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam:) sed hoc in loco videtur ista interpr. reservanda fuisse nomini ἐπικεικῶ, præsertim cum vocem illam εὐγνώμων examinet Aristoteles sub- "tilius, et ad ipsum etymum revocet. Cui tamen in eo minime assentior, quod e nominibus συγγνώμη et συγγνωμονικὸς protulit vult quæ dicit, Neque enim eadem est illius, quæ horum ratio: cum hæc verbi συγγινώσκω naturam, ut ita dicam, accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot. ut in examinanda vi vocabulorum Grammaticam analogiam parum curet. Verum et hoc sermone omisso, tandem et meam de interpretatione nomi- "nis εὐγνώμων sententiam proferam, existimo εὐγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo et bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nomini etiam γνῶμη hoc com- "posito inclusi rationem: et quidem signif. ei tribuendo illam quam et Aristoteles, cum κρίσιν ὀρθήν esse dicit. Sed a Bud. in Lex. εὐγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candi- "dus: quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοὺς εὐγνώμονας ὀπισθεῖν τοῖς φιλαίτοις, cum scripsit, (Ap. 2, 8, 6.) Χρὴ πειρᾶσθαι τοὺς τε φιλαίτους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. In VV. LL. e Plut. Numa (2.) Εὐγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. Ceterum non tantum de persona di- "citur εὐγνώμων, verum etiam de re. Athen. 12. Ὁ δὲ Ἄντρος πικρὸν ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἶναι πεπο- "κῶς δ' Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δι', εἶφη, ἀλλ' εὐγνώμονα: ἔχων ἔξωθεν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμῶς κατέλειπεν: (ubi videri possit deesse par- "ticula γὰρ post ἔχων: nisi quis malit καὶ γὰρ ἔχων κ. τ. λ. (scilicet) etiam articulus δς commodè præfigeretur participio ἔχων.) Quod si ἀγνώμονα hic reddas Iniqua s. Rem iniquam, necesse habet εὐγνώμονα vicissim interpretari Æqua s. Rem æquam. Quomodo dicitur æquum facere, qui aufert quæ sua non sunt, etiam dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferri potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus expri- "mendæ significationi hujus vocis valde accommodatam, sc. Rai- "son: qua utrobique aptissime uti possumus. Eodem enim modo si quis de quopiam quærens quod abstulerit quæ sua non essent, dicat, εὐγνώμονα πεποίηκε, Il a fait contre droit et raison, re- "spondebitur contra, ab eo qui joculari vult, Mais au contraire il s'est mis à raison: car ayant la puissance de prendre tout, il n'a pris que la moitié. Hoc autem loquendi genus Se mettre à raison, est potius Ex æquo et bono agere, quam Æqua agere ["Valck. Diatr. 188. ad Herod. 187. T. H. in Raphael. Ann. p. 80. ad Phalar. 250. (300.) Thym. M. 380. ad Diod. S. 1, 558. Jacobs. Anth. 11, 79. Æquus, Lucian. 1, 238. Τὰ εὐγνώμονα, Reisk. ad Dionys. H. 3, 1949." Schæf. Mss. * Μεγαλουργή- "μων, Const. Manass. Chron. p. 97.] Εὐγνώμωνως, Ita ut æquus rerum sis æstimator, æquum et bonum virum te præbeas, et æquo et bono agas. Has enim periphrases ad bene exprimendū vim hujus adverbii necessarias esse puto. Redditur alioqui et aliis modis. Nam Bud. bona fide aliquid facere, ait esse εὐγ- "νώμονας πράττειν καὶ ἐπικεικῶς. Idemque in Lex. εὐγνώμονησεν vertit Modestius: in isto Luciani loco, (2, 72.) Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς εἶχον ἀληθῆς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ ψεύδος ἐτραπύμην, πολλὰ τῶν ἰσχυ- "εων εὐγνώμονεστέρον· κἂν ἐν γὰρ τι ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδω: Multo modestius quam alii; nam hoc saltem vere dico, quod mentior. Is certe εὐγνώμονεστέρον quam alii facit aliquid, qui se déraisonne moins: (sicut paulo ante ostendi vocabulum Raison interpretationi nominis εὐγνώμων optime convenire.) At Modestius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum esse possit; censeremque potius eum εὐγνώμονεστέρον facere aliquid a Græcis dici, quem Lat. dicerent majorem rationem habere ejus quod jus et æquum postulat. Atque hæc a me lector ha- "beat, dum meliora aut a meipso aut ab alio proferantur. Aliam ap. Lucian. signif. habet istud adv., ubi dicit φέρει εὐγνώμων. Tale enim esse videtur quale Lat. Æquo animo ferre. Locus est in Dialogo Alex. Annib. et Scipionis (§. 3.) Καὶ ἰδιότην ἑμῶν παρῆσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγν. τὸ πρᾶγμα. Dicam autem de hac signif. et in verbo Εὐγνώμονεῖν. ["Ad Phalar. 203. Luzac. Exerc. 143. Diod. S. 2, 324." Schæf. Mss. Eur. P. Phryxi 5. p. 467.] Nunc de nomine Εὐγνώμοσύνη: quod est Æquitas animi et probitas, Bona mens; Virtus ea, quæ bene- "ficio et fidem bonam agnoscit, Bud. Quidam interpr. eὐγν. Æquanimitas, et Candor. Æschin. [78. "Valck. Diatr. 188. ad Herod. 187. ad Diod. S. 1, 558. Jacobs. Anth. 11, 77.] Schæf. Mss.] At VERB. Εὐγνώμονέω Bud. interpr. Fidem bonam agnosco, ap. Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπέζιται, (καθὼς εἰώθαμεν λέγειν πολλὰκις,) ἀπαιτοῦμενοι τὰ θέματα, δυσχερῶ- "σιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐὰν περ εὐγνώμονῶσι, Siquidem fidem bonam agnoscant, Si sint bonæ fidei debitores. (Ego εὐγνώμονας esse puto aut idem aut proximum ei quod Lat. dicunt Ex æquo et bono agere, licet in illo Plut. loco interpr. illam non improbet.) Invenitur autem ap. eund. Scriptorem (8, 278.) Οὐδὲ γὰρ ἱσχυρὸν ἄνευ σιδήρου καὶ πυρὸς ὑπισχυροῦμενοι τὸ νόσημα παύσειν, εὐγν- "μονοίης ἂν, οἶμαι, τέμνειν ἢ ἀποκατεῖν βιαζόμενος, ubi videtur εὐγνώμονοίης putem reddi posse, Haud æquum facias, sc. faci- "res; aut etiam, Rem minime rationi consentaneam. Sensus enim hic est illius loci, Neque enim æquum faceres, opinor, si medicum, qui absque ferro et igni sanaturum se morbum pollice- "retur, secare aut urere cogeret.) Bud. interpr. etiam Æquo animo esse, nec non Tolerare; sed exemplum nullum affert. Posset alioque referri hæc signif. ad illud εὐγνώμονας φέρειν, de quo paulo ante dictum est; aut certe illud huc referri. ["Ad Diod. S. 1, 558." Schæf. Mss. * Συνεγνώμονέω, Athan. 1, 110.]

Εὐγνώμων autem in neutro genere, (sicut ἔγνωνον habuisti supra,) Plut. de Def. Orac. Ἄλλ' ἴσως τὸ λέγειν πρὸς μὴ παρό-

τας, οὐκ ἐγγνωμον φαίνεται: quæ Turn. vertit, Sed in absentes declamare, animi fortasse non ingenui nec æqui esse videatur.

[* Εὐγνωμος, unde adv. * "Εὐγνώμως, Non absurde, Orig. c. Cels. 1. p. 5." Seager. Mss.]

Ἰδιογνώμων, Qui sibi propriam et peculiarem sententiam habet. Bud. cum de hoc comp. nihil aliud dixisset, quam esse fere i. q. αὐτογνώμων, aliquanto post ap. Aristot. ἰδιογνώμονες vertit, Qui e suo arbitratu privatoque sensu statuunt. Locus autem est hic, Eth. 7, 9. Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι. Ubi ἰδιογνώμονες unus e recentioribus Interpr. vertit, Qui præcipuas quasdam sibi sententias in animum induxerunt; alter, Qui suas quasdam habent sibi opinionones ac sententias. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera, propter vocem præcipuas; quippe quæ nominis illius signif. restringere videatur. Vide comp. Ἰσχυρογνώμων. ["Ruhn. ad H. in Cer. 200." Schæf. Mss. * Ἰδιογνώμῳ, Dio Cass. 291. * Ἰδιογνώμῳ, unde * Ἰδιογνώμῳ, 227. Lobeck. Phryn. 352.]

[* Ἰσογνώμων, Ejusdem voluntatis, Unanimis, Cyrill. Alex. in Jo. 238. 811. * Ἰσογνώμῳ, unde * Ἰσογνώμῳ, 131. Lobeck. Phryn. 382.]

Ἰσχυρογνώμων, Obfirmatus in sua sententia, s. Pertinax. Bud. tamen Propositum dicere maluit quam Sententiam: interpretans, Pervicax, tenaxque propositi. Sed in loco Aristot. ἰσχυρογνώμονες reddit simpliciter Pervicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Aristot. paulo ante locum in Ἰδιογνώμων allatum, Εἰσὶ δὲ τινες οἱ ἐμμεντικοὶ τῇ δόξῃ· εἰσὶ δ' οὖν καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δυσπίστοι καὶ οὐκ ἐμμετάπειστοι. Hinc est Ἰσχυρογνώμων, Pertinacia s. Pervicacia in sua sententia. A Bud. redditur Propositum tenax et validum; nam hæc Josephi, Παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς τῶν Ἰουδαίων ἰσχυρογνώμονης τῆς περὶ τὸν νόμον Ἐκκαίος, vertit, Propositi tenacis et validi circa legem observandam. [* Ἰσχυρογνώμῳ, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss.]

[* Κακογνώμων, Judicii expers, Suid. v. Ἀντωνίνος." Schleusn. Mss. "Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 45. 69." Boiss. Mss.: Iren. 234. Dio Cass. 1296. Schleusn. Lex. V. T. * Κακογνώμων, Schol. Soph. Antig. 370. Æsop. Fab. 226. * Κακογνώμῳ, Nicet. Ann. 10, 8. Const. Manass. Chron. p. 104. Bekk. Anecd. 334.]

Λεπτογνώμων, Cujus subtilis est sententia. In VV. LL. Subtilis, Acer, Argutus. Puto extare hoc comp. ap. Aristoph. [Lucian. 692.]

Μαλακογνώμων, Qui molli est mente s. animo, i. e. miti, Æsch. Pr. (188.) si bene memini.

Μεγαλογνώμων, Qui magno est animo, animo s. mente res magnas concipit. Redditur etiam Qui est animo excelso. In VV. LL. e Xen. in fine Econ. affertur μεγαλογνώμονες ἄρχοντες, de iis qui ingeniosi et prudentes sunt. Sed non satis attente considerata fuerunt illius verba, qui cum dixisset, Ἄλλ' οἱ ἄν (ἄρχοντες) δύνανται ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου, τοῖσιν δὲ δικαίως ἂν τις καλοῖται μεγαλογνώμονας, subjuncti, paucis interjectis, Καὶ μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἄνθρωπος ἂν μεγάλα δύνῃται γνώμῃ διαπράξασθαι μάλλον ἢ ῥῆμα. Nam hic μέγας ponitur pro illo μεγαλογνώμων: ad vitandam enim hujus compositi μεγαλογνώμων repetitionem, hoc simplici utitur. Id autem ex eo apparet, quod dicat μέγας τῇ γνώμῃ διαπράξασθαι. Nisi forte quis dicere malit, quem μεγαλογνώμονα vocasset, voluisse vocare absolute μέγαν, perinde ac si diceret, eum demum esse μέγαν qui esset μεγαλογνώμων. Verum utrolibet modo se res habeat, μεγαλογνώμονα non poterimus dicere vocari ab illo Eum simplici quod sit ingeniosus et prudens, sed Qui ingenio suo s. prudentia ad res magnas gerendas utatur: si tamen γνώμην ita hic interpretari debemus. ¶ Qui giandibus sententiis utitur, ut quidem interpr. Bud., afferens Philostrati locum in Epist. ad Juliam Augustam, (hæc enim repomenda pro Julium Augustum,) ubi de Gorgia loquens, scribit, Κρίτας δὲ καὶ Θεουκλίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὴν παρ' αὐτοῦ κεκτῆμενοι· μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκέειν, δ' μὲν, ὑπ' εὐγλωττίας, δ' δ' αὖ, ὑπὸ ῥώμης. Verum hoc exemplum non usquequaque convenit, cum non dicatur hic a Philostr. aliquis μεγαλογνώμων, sed substantive τὸ μεγαλόγνωμον, pro ἡ μεγαλογνωμοσύνη, i. e. Granditas sententiarum, ut Cic. dixit Granditatem verborum. Observandus est porro iste usus nominis γνώμῃ in hoc comp., qui haud facile in aliis reperitur. [* Μεγαλογνωμόνως, J. Poll. 328.] Μεγαλογνωμοσύνη, ἡ, Magnitudo animi, Magnus animus. Aut certe, Animus magna cogit. us, s. gerendis rebus magnis deditus: respiciendo ad ea quæ Xen. de voce μεγαλογνώμων tradit. Alioqui eadem prorsus interpr. videri possit huic nomini μεγαλογνωμοσύνη convenire quæ et τῷ μεγαλόνοια: sicut τὸ μεγαλογνώμων eadem quæ τῷ μεγαλόνοιος. ["Hutchins. Agesil. p. 70. (c. 8. §. 3.)" Schæf. Mss. * Μεγαλόγνωμος, unde * Μεγαλογνωμῳ, quod affertur e Dione Cassio in Schn. Lex. Suppl.]

Μονογνώμονες, Qui unius sunt sententiæ, Ab una sola dependentes sententia. ["Dionys. H. 1, 262. 2, 1019. Clark. ad Il. A. 57. ad Herod. 510." Schæf. Mss. * Μονογνωμονικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 235. * Μονογνωμῳ, (a * Μονόγνωμος,) 222. nisi leg. μονογνωμονοῦντας.]

Ομογνώμων, Qui ejusd. est sententiæ. [Xen. de Rep. Lac. 8, 1. Symm. Ps. 118, 24. * Ομογνωμόνως, Diod. S. 11, p. 279. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. 111." Boiss. Mss. Lycurg. c. Leocr. 201. * Ομογνωμοσύνη, Clem. Alex. Str. 2. p. 51. "Chrys. in Jo. Hom. 64. T. 2. p. 828." Seager. Mss.] Ομογνώμῳ, Ejusd. sum sententiæ, Idem sentio, Consentio, Assentior. Nec dicitur solum ομογνωμονῶ σοι, sed interdum et cum accus. : ut ομογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο ap. Xen. (Ap. 4, 3. 10.) Hoc quoque tibi assentior; vel potius, de hoc quoque. Alioqui dicitur etiam ομογνωμονῶ σοι περὶ τούτου: ut legitimus ap. Aristot. Eth. 9, (6.) Οὐδὲ τοὺς περὶ δονοῦν ομογνωμονοῦντας δμονοεῖν φασί· οἷον, τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων

PARS XXXII.

δμονοεῖν; ubi obiter observa etiam, licet verb. Ὀμονοεῖν interdum ponatur pro ομογνωμονεῖν, ut hic, περὶ τούτων δμονοεῖν: proprie tamen latius patere: ut patet etiam e proximè sequentibus, Ἀλλὰ τὰς πόλεις δμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ομογνωμονῶσι, καὶ τὰ αὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πράττωσι, καὶ κοινῇ δόξαντα. At vero ομογνωμονεῖν εἰναι dicitur aliquis ab Eod. pro Constare sibi: cui opp. is, qui secum dissidet ipse, ut loquitur Flaccus: 1. e. εἰναι διαφέρεται. Cic. quoque dicit A seipso dissidere, secumque discordare. Locus Aristot. est Eth. 9, (4.) Ὅμοιοι γὰρ, καθάπερ εἴρηται, μέτρον ἐκάστω· ἡ ἀρετὴ καὶ δ σπουδαῖος εἶναι· οὐτος γὰρ ομογνωμονεῖ εἰναι, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέγεται κατὰ πᾶσαν τὴν ψυχὴν. [* Ομόγνωμος, J. Poll. 3, 54. * Ομοιγνωμόνως, Epiph. 1, 258.]

Πολυγνώμων, Qui est multi consilii. Hoc enim significare videtur γνώμη in hoc comp., potius quam id quod in præcedentibus. Vulgo tamen e Plat. affertur, tanquam pro Multum perito. s. Multarum rerum perito; quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro Imperito. Tunc certe γνώμη alium usum habebit quam in ullo præcedentium; vel aliam hujus comp. quam illorum esse formationem dicendum erit. Platonis autem locus est hic in Symp. Πολυήκοοι γὰρ σοι γενόμενοι ἀνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες, καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξάσσοι γεγονότες αὐτῇ σοφῶν: ["Phædro p. 342." Schæf. Mss. "Nunc hoc, nunc illud sentiens, Suid. v. Μάσθλης, ubi in seqq. explicatur per μὴδὲν βέβαιον μὴδὲ σταθερὸν γινώσκων." Schleusn. Mss.]

* Πολυγνωμόνως, J. Poll. 4, 23. * Πολυγνωμοσύνη, 22.]

Πρωτογνώμων, Qui est primæ sententiæ, primus sententiam dicit, Princeps senatus. Ita enim Gell. 14, 7. Primum rogari solitum qui princeps in senatum lectus esset. Et Trebell. Pol. lio, Eum qui erat princeps, cum senatus sententiam rogasset. Et rursum, Consularis primæ sententiæ. Sic Tacit. 3. De signatum dicendæ primo loco sententiæ. Et Flav. Vopisc. in "Aurel. Tunc surrexit primæ sententiæ Ulpius Syllanus, atque ita locutus est. Et in Tacito, Tacitus, qui erat primæ sententiæ consularis. Idem in Probo, Qui primæ sententiæ tunc erat. Sic Jul. Capitolinus in Gordianis, Qui primam sententiam erat dicturus, sic orsus est."

[* Σμικρογνώμων, Nicet. Ann. 4, 4. * Σκυτογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 81. * Φιλογνώμων, Theod. Prodr. 97." Elberling. Mss.]

Γνωμηδὼν, Per sententias, ut ap. Dionys. H. 8. (43.) γνωμηδὼν πυνθάνεσθαι, Cum sc. senatores in senatu singulatim rogantur sententias."

Γνωμίδιον, τὸ, Sententiola, Bud. ap. Aristoph. Ἰππ. (100.) Ἦν γὰρ μεθύσθω, πάντα ταυτὶ καταπῶσθαι Βουλευματίων καὶ γνωμίδιον καὶ νοῦδιον. Redditur etiam Ratiuncula, afferturque et ex aliis ejusd. Comici locis. [* Γνωμῖς, ἡ, Alciph. 3, 22. Ἀργαλέος ἄνθρωπος, καὶ δριμύς, γνωμῖδια καὶ * προβουλευματία συνεχῶς ἐπὶ τῆς Πνυκὸς Ἀθηναίος εἰσηγούμενος. Cod. Vat. 140. habet γνωμίδας. Hanc vocem nihili puto, aut saltem valde dubiam, etsi dicitur γλῶσσαι et γλωσσῖς." Bast. de VV. Nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Cf. Stob. Ecl. Phys. 788.]

Γνώμων, ὁ, ἡ, Cognitor, Index. Xen. Ἀπ. 1, (4, 5.) Τίς δ' ἂν αἰσθάνοιτο τὴν γλυκύναν, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνεργάσθῃ; Ubi non vereare reddere etiam Djudicatrix, Exploratrix. Itidemque ap. Plut. (10, 37.) Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου σπερδότητος, verterim γνώμονα, Exploratore. Quibus in ll. γνώμων gen. additum habet; sed affertur et γνώμων sine hac adjectione, e Soph. pro συνετὸς, i. e. Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνώμονες, quasi Accurate diligenter ac prudentiæ homines, Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, ap. Lysiam p. 109. Γνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. ¶ Γνώμων, (interdum addito gen. ὥρολογιον, ut Plut. Plat. Quæst. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὥρολογίων γνώμονες, οὐ συμμετρίσταιμενοι ταῖς σκαιῖς, ἀλλὰ ἐστῶτες, ὅργανα χρόνου καὶ μέτρα γεγονάσι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθῆναι τῷ ἡλίῳ,) Stylus horas indicans, Solis umbilicus, cujus umbra inter noscuntur horæ, quem Lat. Græco nomine Gnomonem vocant. Ita VV. LL. e Plin. scribente l. 2. Solis itaque umbilici (quem Gnomonem appellant) umbra in Ægypto &c. In lisd. exp. etiam, Verculum quod stans in medio amasio collocatur ad umbras indagandas. Unde et σκιαθήρας dicitur. Vitruv. 1, 6. Collocetur æneus gnomon, indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. Hujus antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis umbra, et puncto signanda. Deinde &c. Additur ex Eod., γνώμονα esse etiam Totam illam machinulam qua utimur in designandis et metandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum molestam; ejusque fieri mentionem et a Plin. 18. 34. Est vero et Gnoma, teste Sexto Pompeio, machinula genus quæ Græcis γνώμων. Γνώμων, inquit Bud., recte redditum est Norma a Laurentio ap. Herod. Est enim Norma Latine, quemadmodum Græce γνώμων, Pars et geometrici et architectonici instrumenti: qua norma ut recti anguli a Geometris, sic lapides ac structuræ orthogona, i. e. rectis angulis exactæ, ab Architectis et Fabris deprehenduntur. Vulgo Quadra vocatur, i. e. Squiera, et καρὼν Id quod Regula Latine dicitur. Lucian. (1, 820.) Ὅποιον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem et gnomonem esse vitæ secundum virtutem deprendæ; (855.) γνώμων, φασί, καὶ δ' ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιοῦτων. ¶ Dens pullianus, quod sit ætatis in jumentis index, δ' ἀποπλῖπται ὀδούς, τῆς ἡλικίας ὡν γνωριστικὸς, inquit J. Poll. Frequentius tamen plur. γνώμονες, quod et ap. Xen. extat, de equis. Hinc ἀγνώμονες et λεπτογνώμονες equi dicuntur Annosi, aut certe Non amplius juvenes, utpote qui γνώμονας amiserint. Quibus opponuntur ἄβολοι, qui eos nondum amiserunt, q. d. Qui eos non eiecerunt, Sed equus dicitur quidem Ἀγνώμων, (de qua signific. hujus vocab. simulque de ceteris, quas a nomine γνώμων accipit, dictum et supra fuit,) quasi Non habens gnomones, Carens dentibus qui gnomones appellantur: At vero Λεπτογνώμων sonat q. d. Quæque deficiunt gnomones, Destitutus dentibus qui gnomones dicuntur,

Ita enim malo quam, Qui reliquit gnomones. Utrumque autem ap. J. Poll. legitur conjungentem, τέλειοι ἴπποι, et γεγραμμένες et αγνώμονες, λειπογνώμονες. Sed Germanica Ed. habet γεγραμμένες, αγνώμονες, λειπογνώμονες, sine σ: errore forsitan nato e quadam notula, quæ cum nihil aliud valeat quam ε, existimata fuit valere ες. Ut sit, errorum illius sequentia, vel potius ex eo occasionem alius summentia VV. LL. annotant in voce λειπογνώμων, dentes illos de quibus dictum est, γνώμονες plurali numero dici. Atque ut ad Poll. redeam, idem λειπογνώμονα usurpanti vult et περί ἁρῶν. Τῶν δὲ ἔτεινον κῆρυ. εἴποις ἢν ἡμῶν, ἢ ἁρῶν. εἴτα εἴποις ἁρῶν, ὅς καὶ ἁρῶν παρὰ ποιηταῖς, εἴτα λειπογνώμονα. [“Ad Lucian. 2, 330.” Schæf. Mss.] “Λειπογνώμων, i. q. “λειπογνώμων: Hes. exp. non solum ἀπογεγραμμένος et ἀποβεβλη- “κὼς τοὺς ὀδόντας illos qui sunt γνώριμα τῆς ἡλικίας, sed “etiam ὁ τέλειος τῇ ἡλικίᾳ.” His porro comp. est addendum comp. Ἀπογνώμων, ejusd. signif., sed mihi sane suspectum. Cum enim ap. Suid. in Ἀβολήτωρ legamus, καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγραμμένους, et his verbis subjungatur, οἷς ἐλεόλει τὸ γνώριμα: suspicor enim λειπογνώμονας, non ἀπογνώμονας, scriptum reliquisse: vel, (quod mihi magis fit verisimile,) eum post ἀπογνώμονας addidisse λειπογνώμονας dicendum est. De hoc certe comp. ne dubitemus facit Hes. (præterquam quod præp. ἀπὸ in nonnullis aliis nominibus officio a στερητικῷ fungitur,) ap. quem legitur, Ἀπογνώμων, ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι’ οὗ γνώσῃ. [“Γνώμων, ad Charit. 550. Husch. Anal. 280. Brunck. Soph. 3, 507. Voss. Arist. 1. p. 3. ad Lucian. 2, 326. Toup. Opusc. 1, 79. Valck. Anim. ad Ammon. 109. Index, nempe in horologio, Bergler. ad Alciph. 282. Norma, Theogn. 783.” Schæf. Mss. “Herod. 2, 109. Πόλον καὶ γνώμονα καὶ τὰ δώδεκα μέρη τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες. Dicitur autem Γνώμων non modo Stylus horologii umbra sua horam diei indicans, verum etiam Horologium totum, et quidem non solum Solarium, sed et Aquatile horologium s. Clepsydra. Sic ap. Athen. 42. memoratur ὕδωρ ἐν τοῖς γνώμοσι ρέον.” Schw. Mss. Aristot. Categ. c. 14.]

Γνωμονικός, Peritus, Sciens, Doctus, Bud. afferens e Xen. Ἀπ. 4, (2, 10.) Ἄλλα μὴ ἀρχιτέκτων βουλεῖ γενέσθαι, γνωμονικὸν γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Videtur aliqui γνωμονικός aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμονος signif. accipere, velut cum Idem in Annot. γνωμονικὴν esse scribit Partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis umbris horas gnomone pernotat. (Afferunt enim ista ex ejus Annot., ubi alioqui et hæc verba invenio, Gnomon pro umbilico solis: a quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ solariorum rationem perquirat. Et aliquot paginis ante, Solarium autem præter alia significata, Locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: cuius rei inventionem et rationem γνωμονικοὶ profitentur.) Vitr. autem 1, 3. architecturæ partem facit gnomonice. Partes ipsius architecturæ, inquit, sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio. [“Probl. Arithm. 32.” Schæf. Mss. * Γνωμονικός, Strabo 2. p. 143.]

Γνωμοσύνη, Solon ap. Clem. Alex. Str. 6. (Γνωμοσύνης ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι Μέτρον.) Kall. Mss.] [“Γνωμονεύω conf. c. γνωματεύω, Ruhn. ad Timæum p. 72.]

[“* Ἀμφιγνώσκω, Heyn. Hom. 7, 776.” Schæf. Mss. * Ἀμφίγνωμι, Dionys. H. de Vi Dicendi Demosth. 22. * Ἀμφίγνωια, Schol. Soph. Aj. 2. p. 148. Erf.] Ἀναγνώσκω, Agnosco, αναγνωρίζω. Aristoph. B. (556.) ὁμμενοῦν με προσεδέκας, ὅτι καὶ κοθόρους εἶχες, ἀναγνῶναι σ’ ἐτι: Latini particula Re compositis verbis addi solita secus utuntur in verbo Recognosco, (cum aliqui in multis hæc Græcæ præpositioni respondeat:) nostri autem Galli in illo ipso verbo hunc usum ei particulæ tribuunt, cum dicunt Reconnoître pro Agnoscere. || Ἀναγνώσκω, pro διαγινώσκω, Dignosco, Internosco. Cujus signif. (quam rarissimam alioqui existimo) exemplum extat ap. Herodian. 7, (6, 4.) Αἱ τε βάρβροι ἐδαφνήφορον ἡπὲρ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. || Ἀναγινώσκω, pro simplici γινώσκω, ut in hoc hemistichio Il. N. (734.) μάλιστα δὲ κ’ αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἐγνώ, inquit Eust.: vel ἥσθητο, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ καὶ ἑτέρως δὲ κ. τ. λ. [“Imprimis vero ipse bene monentem audiret.” Schæf. Mss.] || Ἀναγινώσκω, Suadeo, Persuadeo. Sed hunc verbi istius usum Ionicum esse puto, utpote quem ap. Herod. frequenter repererim, ap. ceteros Scriptt. legere me non meminerim: (licet ex Antiphonte quoque et Isæo afferatur, ut paulo post docebo.) Eust. quoque Ionicus ascribendum putavit, quippe qui hæc tradiderit, τὸ δ’ ἀνέγνω Ἰάωνες μὲν καὶ ἐπὶ πειθοὺς τίθεασιν, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, Ἀναγινώσκει βασιλεῖα στρατεύεσθαι: ἥτοι ἀναπείθει. Habes autem h. l. p. 246. meæ Ed.: cui præfixa sunt cum de aliis Ionicis vocabulis, tum de isto quædam quæ vide. Hoc certe constat, quemadmodum πείθω est vel simpliciter Suadeo, Persuadeo, ita etiam ἀναγινώσκω utrumque usum habere. Nam in loco illo, Ἀναγινώσκει βασιλεῖα στρατεύεσθαι, est potius Suades; tum enim suadebat quod postea tandem persuasit. At p. 172. Ἐβδόμῃ δὲ σφῆας ἐτεῖ παρατησάμενοι λίβες ὡς ἀμείνονα χῶρον ἔχουσι, ἀνέγνωσαν ἐκλείπειν, non est simpliciter Suaserunt, sed Persuaserunt. Eodemque modo, cum dicit ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, est Persuasit, non simpliciter Suasit. Ubi redditur etiam, Pythiam corruptit ad dicendum. Sed si verbo hoc uti vellem, dicerem potius, Pythiam corrupens, ei persuasit. Idem ἀναγινώσκεις χρήμασι redditur ap. Eund., Corruptus pecuniis. Sed et Hes. ἀναγνῶναι exp. ἀναπείσαι. Suidas itidem, postquam ἀνάγνωσις exposuit ἀναγνώρισις, nec non ἀναπείσις, addit, καὶ ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορας, ἐπὶ τοῦ ἀναπείθει. Sed ratio, quam subjungit, plane aliena est, meo quidem iudicio. Addit enim, Ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν, τὸ γνῶναι διαλεχθέντα. Illud quoque non probio, usum hunc verbi ἀναγινώσκειν, oratorum esse dici. Quamvis enim Harpocration scribat, (nam eo respexisse Suidam suspicor,) Ἀναγινώσκόμενος,

ἀντὶ τοῦ ἀναπείθμενος, Ἀντιφῶν Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρόλ., non ob duos oratores istos (si verum est eos ita esse usos) oratorius debet censi hic verbi istius usus; sed notus ex Ionicæ linguæ consuetudine mutuatus eum esse dixerim: sicut ἰωνισμαχεῖν, quod Ionum proprium est, ab iis quoque, ἰωνισμαχία lingua uterentur, usurpatum fuisse constat. Sed magis mirum videri possit quod ap. Erotian. pariter et Gal. legitur: sc. ἀναγνῶναι esse μεταπείσαι, μεταδιδέσθαι, ab Hippocr. Cum enim hunc Scriptorem eadem qua Herodotum lingua uti sciamus, quæ fieri dicemus ut alium et quidem tam diversum usum huic verbo, vel potius præpositioni hoc in re tribuat? Neque tamen video quid aliud statui hac de re possim: (si quidem Erotiano et Galeno fidem derogandum non esse censeamus,) quam verbum γινώσκειν hoc in comp. esse quidem itidem πείθειν ap. utrumque; sed in præpositione eos utrumque, cum uni quidem præpositio ἀνὰ velut supervacanea sit, modo quo ἀναπείθειν non aliud est quam πείθειν: alteri autem ἀνὰ in hoc comp. i. significet q. μετὰ in μεταπείθειν, ἢ ἀνὰ γινώσκω, Lego, (ea signif. qua dicitur Legere librum,) Xer. 7, (3.) Τὸ τε ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἅμα περιδινυμένου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν, θαῦμα μὲν ἴσως τί ἐστιν, [Corn. Nep. Lysandro 4, Hunc (librum) cum cognosset Ephori.] || Ἀναγινώσκω, Agnoscor, sequendo usum illum quem habet ἀναγινώσκω p. Aristoph. Eam autem signif. sequendo, quam obtinet in illo Herodiani loco, esset Dignoscor, Internoscor. || Persuadeo: unde ἀναγινώσκόμενος exp. Suidas ἀναπείθμενος, ut dictum modo fuit. Sic etiam partic. ἀναγινώσκεις usurpatur h. in l., qui citatur a Suida: est autem Herodoti (4, 154.) si bene memini: Ὁ δὲ ἀναγινώσκεις ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ ὅσον ἐμμενέειν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. Sunt qui ἀναγινώσκεις χρήμασι vertant Corruptus pecuniis, ut et ἀναγινώσκειν Corruptum interpretantur: de qua interpr. paulo ante dictum a me fuit. || Ἀναγινώσκειν etiam dicuntur quæ sunt scripta, i. e. Legi. Plut. Poplic. γινώσθη τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lætæ: non, ut in VV. LL. habetur, Apertæ sunt. [“Lucian. 1, 182. 2, 318. et Schol. Lobeck. Aj. p. 330. Heyn. Hom. 6, 499. 500. 650. Thom. M. 47. Wessel. Diss. Herod. 40. ad Herod. 64. 235. 459. 475. 489. 514. Orat. Gr. 7, 838. Koen. ad Greg. Cor. 239. Villosi. Anecd. 2, 179. Agnosco, Alberti Peric. Cr. 61. Legi, Wolf. Proleg. ad Hom. 74. ad Lucian. 1, 301. Fut., Ammon. 48. Kuster. V. M. 143. Aristoph. Ἰππ. 1011. Dionys. H. 2, 1027. Ἀναγινώσκω, pass., ad Mær. 367. Ἀνέγνω, Od. φ. 205. Ἀναγνῶναι, quid ap. Hom. ? Wolf. Proleg. Hom. 89. De ἀναγνῶναι, ἀναγνῶσαι, ad Lucian. 1, 182. Amst. * Ἀναγνώστω, (Gl. Lecturio, Pierson. Add. ad Mær. 14.) Schæf. Mss.] Ἀναγινώσκειν, adv. positionis, Legendum est, Legere oportet: unde [ab] Ἀναγινώσκεις, veluti gerundivum ap. Lat. Legendus. Athen. 11. Ἀλλ’ οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγινώσκειν. [“Musgr. Herc. F. 1118. Jacobs. Anth. 9, 508. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 262. Schol. Aristoph. Πλ. 414. 652.” Schæf. Mss. “Piscian. 2, 5, 22. de xii. Vers. T. n. c. 2, 20.” Elberling. Mss.] Ἀναγινώσκω, τὸ, Agnotio, ἀναγνώρισις: Lectio, i. e. Quod legitur, sicut ἀκουσµα, Auditio, i. e. Quod auditur. Synes. Οὐδὲν ἂν ἐπὶ τοῖς ἡδίων ἀνάγνωσµα γένοιτο τῶν Πυλαίμενος γραµμάτων. Bud. ἀνάγνωσµα exp. Lectio, Recitatio, e Basil. [“Keller. Aristoph. 60. Dionys. H. 1, 24.” Schæf. Mss.] Ἀνάγνωσις, Agnotio. || Lectio, i. e. Ipsa legendi actio. Plut. (6, 494.) ὅτι γὰρ αἰῶνα πρὸς γυμνάσιον ἐστὶ, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. || Persuasio, ἀνάπεισις, Suid. ex Herod. [“Heyn. Hom. 6, 556. 7, 154. Tzetz. Exeg. in Il. 78, 15. Wolf. Proleg. 241. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 377. Thom. M. 47. Persuasio, Koen. ad Greg. Cor. 240.” Schæf. Mss. “Reisk. ad Dem. 1253, 25. et Ind.” Seager. Mss. * Ἀναγνώσις, Schleusn. Lei. V. T.] “Πολυαναγνώσις, Multa lectio, Athen. 14. (p. 654.) “Λέξων ὅσα ἐκ πολυαναγνώσις εὐρεῖν ἡδυνήθη.” Ἀναγνώστης, Lector, Cujus est munus legere alicui scriptum quodlibet: τὸ ἀναγνώστην τοῦ Καλλισθέους, Plut. Alex. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam usurpavit, scribens ad Atticum I. Puer festinus anagnostes noster Sosithes decesserat. Reperitur etiam scriptum ἀναγνώστης accentu in ultima, sed male. Hic vitiosum. Φιλαναγνώστης, Cupidus s. Studiosus legendi, [“Phryn. Ecl. 175.” Schæf. Mss.] Idemque verb. Φιλαναγνώστης, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, e Diod. S. [“1, 7, 81. 257.” Schæf. Mss. “Tzetz. Vita Lycophr.” Kall. Mss.] Ἀναγινώσκεις, Ad legendum aptus, VV. LL. [“Fischer. ad Wellm. Gr. Gr. 1, 2. ad Lucian. 1, 730.” Schæf. Mss. “Anthr. βαθμός, Lectoris in ecclesia gradus, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 129.” Boiss. Mss.] In VV. LL. est etiam vox ἀναγινώσκειν, [ab] * Ἀναγινώστη, unde * Ἀναγινώστης, [ab] quod interpr. Lectorium, quæ vox minime Latina est. Videtur autem nomen illud Locum in quo legitur significare. [I. q. ἀναλογεῖον, Hes.] “Ἀνάγνωστος, vide Ἀνάδενος,” [Calim. 1. p. 570. ad Dion. Cass. 1706. Heyn. Hom. 6, 557. Schæf. Mss.] “Ἐβανόγνωστος, Lectu facilis, ut ἐβανόγνη, βιβλίον. Sic Aristot. Rhet. 3. Ὅλως δὲ δεῖ ἐβανόγνωστον εἶναι τὸ γράμμενον.” “Ἀνταναγινώσκειν, q. d. Vicissim legere. Hes. exp. ἀντιβάλλειν βιβλίον: intelligens, ut opinor, Exemplar unum cum altero conferre legendo. Sic Ἀνταναγνώστης est set Qui confert exemplar unum cum altero. At in VV. LL. “Qui relegit, Recognitor, e Bud. prior. Epist.” [“Ἀνταναγινώσκω, Suid., Bekk. Anecd. 410. “Auctor Argum. Lepitæ Demosthenis.” Boiss. Mss. “Phryn. Ecl. 94.” Schæf. Mss. * Ἀπαναγινώσκω, unde * Ἀπαναγνώσµα, Apoll. Synt. 146. 157. 166. * Διαναγινώσκω, Athen. 102. Dio Cass. 884.] “Ἐβανόγνη, γινώσκω, Perlego, Legendum evolvo, Plut. Catone Utic. (68.) “Ἐβανόγνη, τὸ βιβλίον,” [“Wyttenb. Select. 306.” Schæf. Mss.] “Ἐπαναγινώσκω, Relego, etiam Lego, Epict. Ἐπανόγνη, Χρύσιππον: Hes. ἐπαναγνῶναι, * Ἐβαναγνώσκειν,” [Synes. 141. “Lysias p. 360.” Seager. Mss.] Μεταναγινώσκω, De sententia deduco. Unde pass. Μεταναγινώσκομαι: e quo μεταναγνώσθη ap. Soph. (Aj. 717.) de quo multa infra in verbo

unde ἀναγινώσκειν exp. Suidas ἀναπείθμενος, ut dictum modo fuit. Sic etiam partic. ἀναγινώσκεις usurpatur h. in l., qui citatur a Suida: est autem Herodoti (4, 154.) si bene memini: Ὁ δὲ ἀναγινώσκεις ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ ὅσον ἐμμενέειν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. Sunt qui ἀναγινώσκεις χρήμασι vertant Corruptus pecuniis, ut et ἀναγινώσκειν Corruptum interpretantur: de qua interpr. paulo ante dictum a me fuit. || Ἀναγινώσκειν etiam dicuntur quæ sunt scripta, i. e. Legi. Plut. Poplic. γινώσθη τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lætæ: non, ut in VV. LL. habetur, Apertæ sunt. [“Lucian. 1, 182. 2, 318. et Schol. Lobeck. Aj. p. 330. Heyn. Hom. 6, 499. 500. 650. Thom. M. 47. Wessel. Diss. Herod. 40. ad Herod. 64. 235. 459. 475. 489. 514. Orat. Gr. 7, 838. Koen. ad Greg. Cor. 239. Villosi. Anecd. 2, 179. Agnosco, Alberti Peric. Cr. 61. Legi, Wolf. Proleg. ad Hom. 74. ad Lucian. 1, 301. Fut., Ammon. 48. Kuster. V. M. 143. Aristoph. Ἰππ. 1011. Dionys. H. 2, 1027. Ἀναγινώσκω, pass., ad Mær. 367. Ἀνέγνω, Od. φ. 205. Ἀναγνῶναι, quid ap. Hom. ? Wolf. Proleg. Hom. 89. De ἀναγνῶναι, ἀναγνῶσαι, ad Lucian. 1, 182. Amst. * Ἀναγνώστω, (Gl. Lecturio, Pierson. Add. ad Mær. 14.) Schæf. Mss.] Ἀναγινώσκειν, adv. positionis, Legendum est, Legere oportet: unde [ab] Ἀναγινώσκεις, veluti gerundivum ap. Lat. Legendus. Athen. 11. Ἀλλ’ οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγινώσκειν. [“Musgr. Herc. F. 1118. Jacobs. Anth. 9, 508. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 262. Schol. Aristoph. Πλ. 414. 652.” Schæf. Mss. “Piscian. 2, 5, 22. de xii. Vers. T. n. c. 2, 20.” Elberling. Mss.] Ἀναγινώσκω, τὸ, Agnotio, ἀναγνώρισις: Lectio, i. e. Quod legitur, sicut ἀκουσµα, Auditio, i. e. Quod auditur. Synes. Οὐδὲν ἂν ἐπὶ τοῖς ἡδίων ἀνάγνωσµα γένοιτο τῶν Πυλαίμενος γραµμάτων. Bud. ἀνάγνωσµα exp. Lectio, Recitatio, e Basil. [“Keller. Aristoph. 60. Dionys. H. 1, 24.” Schæf. Mss.] Ἀνάγνωσις, Agnotio. || Lectio, i. e. Ipsa legendi actio. Plut. (6, 494.) ὅτι γὰρ αἰῶνα πρὸς γυμνάσιον ἐστὶ, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. || Persuasio, ἀνάπεισις, Suid. ex Herod. [“Heyn. Hom. 6, 556. 7, 154. Tzetz. Exeg. in Il. 78, 15. Wolf. Proleg. 241. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 377. Thom. M. 47. Persuasio, Koen. ad Greg. Cor. 240.” Schæf. Mss. “Reisk. ad Dem. 1253, 25. et Ind.” Seager. Mss. * Ἀναγνώσις, Schleusn. Lei. V. T.] “Πολυαναγνώσις, Multa lectio, Athen. 14. (p. 654.) “Λέξων ὅσα ἐκ πολυαναγνώσις εὐρεῖν ἡδυνήθη.” Ἀναγνώστης, Lector, Cujus est munus legere alicui scriptum quodlibet: τὸ ἀναγνώστην τοῦ Καλλισθέους, Plut. Alex. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam usurpavit, scribens ad Atticum I. Puer festinus anagnostes noster Sosithes decesserat. Reperitur etiam scriptum ἀναγνώστης accentu in ultima, sed male. Hic vitiosum. Φιλαναγνώστης, Cupidus s. Studiosus legendi, [“Phryn. Ecl. 175.” Schæf. Mss.] Idemque verb. Φιλαναγνώστης, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, e Diod. S. [“1, 7, 81. 257.” Schæf. Mss. “Tzetz. Vita Lycophr.” Kall. Mss.] Ἀναγινώσκεις, Ad legendum aptus, VV. LL. [“Fischer. ad Wellm. Gr. Gr. 1, 2. ad Lucian. 1, 730.” Schæf. Mss. “Anthr. βαθμός, Lectoris in ecclesia gradus, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 129.” Boiss. Mss.] In VV. LL. est etiam vox ἀναγινώσκειν, [ab] * Ἀναγινώστη, unde * Ἀναγινώστης, [ab] quod interpr. Lectorium, quæ vox minime Latina est. Videtur autem nomen illud Locum in quo legitur significare. [I. q. ἀναλογεῖον, Hes.] “Ἀνάγνωστος, vide Ἀνάδενος,” [Calim. 1. p. 570. ad Dion. Cass. 1706. Heyn. Hom. 6, 557. Schæf. Mss.] “Ἐβανόγνωστος, Lectu facilis, ut ἐβανόγνη, βιβλίον. Sic Aristot. Rhet. 3. Ὅλως δὲ δεῖ ἐβανόγνωστον εἶναι τὸ γράμμενον.” “Ἀνταναγινώσκειν, q. d. Vicissim legere. Hes. exp. ἀντιβάλλειν βιβλίον: intelligens, ut opinor, Exemplar unum cum altero conferre legendo. Sic Ἀνταναγνώστης est set Qui confert exemplar unum cum altero. At in VV. LL. “Qui relegit, Recognitor, e Bud. prior. Epist.” [“Ἀνταναγινώσκω, Suid., Bekk. Anecd. 410. “Auctor Argum. Lepitæ Demosthenis.” Boiss. Mss. “Phryn. Ecl. 94.” Schæf. Mss. * Ἀπαναγινώσκω, unde * Ἀπαναγνώσµα, Apoll. Synt. 146. 157. 166. * Διαναγινώσκω, Athen. 102. Dio Cass. 884.] “Ἐβανόγνη, γινώσκω, Perlego, Legendum evolvo, Plut. Catone Utic. (68.) “Ἐβανόγνη, τὸ βιβλίον,” [“Wyttenb. Select. 306.” Schæf. Mss.] “Ἐπαναγινώσκω, Relego, etiam Lego, Epict. Ἐπανόγνη, Χρύσιππον: Hes. ἐπαναγνῶναι, * Ἐβαναγνώσκειν,” [Synes. 141. “Lysias p. 360.” Seager. Mss.] Μεταναγινώσκω, De sententia deduco. Unde pass. Μεταναγινώσκομαι: e quo μεταναγνώσθη ap. Soph. (Aj. 717.) de quo multa infra in verbo

Μεταγινώσκω, quoniam ibi μετεγνώσθη etiam legitur. Παρα-
γινώσκω, q. d. Juxta lego, Ex adverso et aliternus lego, ut
ap. Dem., cum duæ leges a duobus leguntur, ut fiat contentio
legum et παρεξέτασις, (712.) Καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν
ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐ παραναγνούς, οὐ λόσας, οὐ δούς ἀλρε-
σιν, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσήκοντων. Alibi (315.) παρα-
νάγνωθι, Lege alteram legem vicissim. Æsch. (82.) Ὑπομνή-
σαι αὐτὸν τὸ σαγίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι
παραναγνῶναι. [“Diod. S. I, 84. Vit. Soph. p. x. Legere et
conferre cum altero exemplari, Toup. ad Longin. 398.” Schæf.
Mss. * Παρανάγνωσις, Gl. Allectio. * Παραναγνώστης, unde
* Παραναγνώστικος, Phot. Bibl. 178. “Georg. Alex. V. Chrys.
195, 25.” Seager. Mss. * Προαναγινώσκω, Dio Cass. 59. Jose-
phi Vita s. 44. * Προσαναγινώσκω, B. J. 2, 4. * Συνα-
γινώσκω, Plut. Alex. 39. * Συναγνώσις, Schn. Lex. ἀμαρτύ-
ρως.] “Ὑπαναγινώσκω pro προαναγινώσκω,” [“Prælego, Æ-
schin. 281. Δεύτερον δὲ ὑπανέγνω τὸ ψήφισμα, ὃ γεγραμὸς αὐτὸς
ἦν, Isæus p. 272. Ἀναβιβασάμενος οὖν αὐτὸν, ἐναντίον ὕμῶν ἐρω-
τήσω τὰ ἐν τοῖς νόμοις ὑπαναγινώσκω,” Particulatim recitans,
cum interapedine, vel intervallis quibusdam, aliud membrum
ex alio.” Reisk.] Seager. Mss.: Greg. Naz. Ep. 43. Aster. Hom.
p. 18. Sozom. 5, 2. p. 593. Theodoret. 3, 2. * Ὑπαναγνώστης,
Greg. Naz. Or. 3, 94.]

Ἀπογινώσκω, Non agnosco, Abnuo, οὐκ ἀποδέχομαι, οὐ προσί-
μαι. Synes. Κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἔμαυτὸν ἐγνωκὼς, κατα-
γινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρας οἰκειότητα,
Naturam humanam ipse damno inopie, nec istam agnosco he-
roicam cognationem. Quod ideo dicit, quia cum Proteo com-
paratus fuerat. Hæc Bud. Videtur autem sic accipi ἀπογι-
νώσκω et in h. l. Plut., ubi eand. quoque habet constr.: in Ro-
mulo (28.) Ἀπογινῶναι τὴν θεότητα τῆς ἀρετῆς ἀνδρίων. Sed
et cum gen. jungitur pro οὐ προσίμαι, s. ἀποδοκιμάζω. Improb-
o, ut docet idem Bud., h. l. Synesii citans, ex Epist. ad Troilum,
Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγινώκεναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς
νόμοις, Jam primum isti ab hac sorte rejiciendi. Suidas quoque
ait ἀπεγινώκω genitivo jungi ap. Dem. pro ἀποδοκιμάσας. Est
autem ἀποδοκιμάζω, Repudio, Rejicio. Eand. signif. habere
quidam volunt et ap. Dem. (605.) Ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γρά-
φην ταύτην, ut sit pro Si accusationem hanc rejeceritis, rationi-
bus sc. || Ἀπογινώσκω, pro ἐγνώκα τούτο μὴ ποιεῖν, Statui s.
Statuo hoc non esse faciendum. Plut. Οὐεντίδιος δὲ Πάρθους μὲν
προσωτέρω δῶκεν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντανίου δέσας. Hæc Bud.
Sic autem cum infin. ponitur et eadem, ut opinor, signif. ver-
bum ἀπογινώσκω, Dem. (193.) Ἀπέγνω βοηθεῖν, Censuit non
esse ferendum auxilium: et ap. Plut. Theseo (6.) Ἀπέγνω πλεῖν,
Statuit non esse navigandum. Quod vulgo exp. Navigare se
pernegavit. Invenitur itidem cum infin. pro Despero, ut paulo
post dicitur. || Ἀπογινώσκω, Absolvo. Bud. postquam citavit
illum Plut. locum, ubi ἀπέγνω ponitur pro Statui non facere, s.
non esse faciendum, subjungit, Simile est ἀπογινῶναι pro Ab-
solvere, h. e. Judicare non esse crimen perpetratum. Dem.
(604.) Εἰ μὲν ἀπογινώσσεσθε, ἐπὶ τοῖς λέγουσι τὸ βουλευτήριον
ἔσται. Quo sensu ἀπογινώσκω et καταγινώσκω inter se opp.
Æschin. (62.) Μῆτε ἀπογινῶτω μηδὲν, μῆτε καταγινῶτω, πρὶν
ἀκοῦσαι. Sic ap. Dem. judices ἀπεγινώκοντες et καταγινώκοντες
inter se opp.: item ἀπογινώσκουσαι φυλαί, et καταγινώσκουσαι.
Ceterum varia est hujus verbi in hac signif. constr.: jungitur enim
et accusativo et gen.: interdu utrique simul. Dem. (1327.)
Καὶ τοῖς βουλευμένοις εὐορίκει οὐ καλῶς ἔχει ταύτην ἀπογινώσκειν
τὴν ἐνδείξιν: quem locum affert Bud., ubi agit de ἀποδαιτῷ et
καταδαιτῷ, quibus jungit ἀπογινώσκω et καταγινώσκω. Videtur
tamen eadem forma dictum ἀπογινώσκειν τὴν ἐνδείξιν, qua ἀπέ-
γνῶτε τὴν γραφὴν in l. Ejusd. paulo ante citato: ut utrobique
significet Absolvere ab accusatione, Rejicere accusationem. Ce-
terum in his exemplis est ἀπογινώσκειν junctum accusativo rei;
at cum dicitur ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, (Absolvere ali-
quem a crimine,) jungitur accusativo quidem personæ, genitivo
autem rei. (Cui tamen constr. plane contraria est ista verbi
synonymi ἀποδαιτῶν, ap. Dem. Εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδαιτῆσθαι μου
τὰς δίκας τὸν διαίτητήν, Absolvissse me controversiis.) Certe
J. Poll. genitivo personæ jungit, in hac signif., l. 8. ubi ait ἐπὶ
τοῦ κρινόμενου νικήσαντος hæc dici, Ἀπέφηνεν, ἀφείλην, ἀπέγνω
αὐτὸν τὸ δικαστήριον, ἀπεψηφίσατο, ἀφῆκεν. Sic ap. Greg. Naz.
Ἰνα σὺ μαθῆς σεαυτοῦ βαδίζεις μὴ ἀπογινώσκειν. Lysias autem
dixit (40.) ἀπογινώσκειν τινὸς μὴ ἀδικεῖν, pro ἀπογινώσκειν τινὸς
τὸ ἀδικεῖν, ubi scribit, Ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγινώκοντες εἰσὶ μὴ
ἀδικεῖν, Absolvunt me leges hoc crimine, et insontem judicant,
Bud. || Ἀπογινώσκω, Renuntio, Valere jubeo, Salutem ultimam
dico. Synes. Ἀπειπαμένη γὰρ τὴν ἱερωσύνην ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ
τῆς πατρίδος. Sic et in Tabula Cebetis Thebani, Ἀπογινώσκειν
τῆς ψευδοπαίδας. Est autem hæc signif. affinis ei qua pro Re-
jicio s. Repudio usurpatur; nam valedicimus iis, quæ rejicimus.
|| Ἀπογινώσκω, Despero: quæ signif. omnium frequentissima est.
Constr. autem habet in ea diversas, sed præcipue cum gen. con-
struitur. Dem. (52.) Ἀπεγινώκατε ἐαυτῶν, Greg. Naz. Ἀπογινώ-
σκω ἐμαυτοῦ, Despero de meipso. Plut. Fabio, Πότερον εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν ὕρας ἀναφέρει τὸν στρατὸν, ὡς γῆς ἀπεγινώκας. Alcib. (23.)
Φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθρούς, καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγινώ-
κας. Synes. Πειθούς ἀπεγινώκοντες, ἀνάγκη ἡδὴ προσήγομεν, Cum
desperaremus ei posse persuadere. Diod. S. de Alexandro lo-
quens, Ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω. Interdu cum fut. infinitivi,
præcedente τοῦ, ut Xen. A. I, (7, 15.) Ἐδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς
ἄλλοις ἀπεγινώκεναι τοῦ μαχεῖσθαι. Nonnunquam et sine gen. τοῦ
jungitur infinitivo. Plut. Ἀπεγινώσκειν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολέμους,
Desperabat fieri posse ut etc. Simile est ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι,
Despero futurum ut audiam. Affertur vero ex Aristide præfixa
particula μὴ, hoc loco, Ἀπέγνω μὴ διαβαίνειν, pro Desperavit de
transitu, vel de transeundo. Nisi forte interpretandum sit potius,
Statuit non esse transeundum. Lysias quidem certe junxit et
ipse infinitivo, præfixa hac particula, sed alio sensu: Ἐμοῦ τοίνυν

οἱ νόμοι ἀπεγινώκοντες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν: q. l. exposui, cum agere
de ἀπογινώσκω significante Absolvo. Porro ἀπογινώσκω decla-
rans Despero, jungitur etiam accusativo. Aristot. Eth. 3, 6. Οἱ
μὲν γὰρ ἀπεγινώκασι τὴν σωτηρίαν, καὶ τὸν θάνατον τὸν τοιοῦτον
δυσχεραίνουσιν. Plut. Fabio, Τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυ-
χίαν τηλικαύτην. Popl. Ἐκ προδοσίας ἀπογνοῦς τῆς ἀρχῆς ἀνδρά-
ψιν, Cum desperare cœpisset de recuperando imperio. Vulgo
tamen exp. Frustratus spe recuperandi imperii. Dem. autem
dixit ἀπογινώσκω σε, paulo alio sensu, sc. pro Spem nullam in
te habeo; nam (1471.) ita scribit, Οὐ γὰρ ἀπεγινώκεις ὕμᾶς, οὐδ'
ἐτέρους βλέπων οὐδαμῶν, μετέστην. Plut. ἀπεγινώκοντας vocavit
sine adjunctis, homines quos vocamus Désespérés: quod son-
nat Desperatos: i. e. Quos desperatio ad perditam quandam
audaciam impellit: Alex. Ἐκεῖ συνέβη κινδυνεῦν καὶ πεσεῖν πρὸς
ἀνθρώπους ἀπεγινώκοντας καὶ μαχίμους συμπελομένους.

Pass. Ἀπογινώσκομαι Desperor, si uti liceret pro Desperatur
de me. Plut. Galba, Τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, Res Ne-
ronis prorsus desperatæ erant, i. e. in desperationem adductæ.
Usurpatur frequenter participium præteriti temporis, ut cum
ægrotus dicitur ἀπεγινώσμενος, Desperatus, Conclamatus, Deplo-
ratus, ap. Lucian. Et, Ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεγινώσμενος, Plut. Pe-
ricle, A medicis desperatus. I. e. De cujus salutis medici spem
omnem abjecerunt. Invenitur etiam ἀπεγινώσμενη πράξις pro
Desperato incepto, i. e. Vecordi ac præcipiti, s. Vesano, Bud.
citans l. l. Herodiani, (4, 4, 6.) Μὴ προχωροῦντες γὰρ τῆς λαθα-
νοῦσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπε-
γνωσμένην. Gallice diceremus, Un acte d'un homme désespéré.
Huc pertinet supra, Ἀνθρώποι ἀπεγινώκοντες, Gens désespérée.
“Ἀπογνοῦς, particip. aor. 2. ex inus. th. Ἀπόγνωμι, ad Ἀπογινώ-
σκω refertur.” [“Ad Diod. S. I, 119. 217. 280. 299. 2, 357.
367. 500. Dionys. H. I, 247. Alciph. 202. Musgr. Hipp. 1072.
Phalar. 168. Valck. Adoniz. p. 261. Censo, Statuo aliquid non
esse faciendum, Plut. T. I. p. 5. Cor. Absolvo, Paus. 215. De-
spero, Toup. Opusc. I, 385. Wytttenb. Select. 289. Abresch.
Lectt. Aristæn. 76. Non amplius cogito de, Plut. T. 6. p. 103.
113. Hutt., Hellen. Siebel. 47. De constr., Schneid. Anab. 59.
Strabo 4. p. 250. Dionys. H. 2, 1065. 3, 1521. Appian. T. 3.
p. 16. Schw.: Memnon p. 84. Orell. Ἐλευθερίαν ἀπογινώκοντες,
Abresch. Lectt. Aristæn. 250. ad Lucian. I, 277. Ἀπεγινώσμενος,
Diod. S. I, 694.” Schæf. Mss. “Abnego, Philo J. I, 210. Pf.
Ἀπογινώσκεισθαι speciatim is dicitur, qui desperato morbo labo-
rat, Suid. v. Δέξιππος.” Schleusn. Mss.] Ἀπεγινώκοντως, Despe-
rate, Per desperationem: ἀ. ἔχειν, In desperationem adductum
esse, Spem omnem abjicere, Nihil spei reliquum habere, Ani-
mum despondere. “Ἀπογνωστέον, Suidæ δὲ ἀπογινώσκειν,”
[Aristæn. I, 17. Andr. Cr. 243. Vide et Ἀπογινώσκω.] Ἀπό-
γνωσις, ἡ, Desperatio: ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, In desperationem
adducti, Ad desperationem redacti. Interdu gen. addito dicitur
ἐν ἀπογνώσει πάντων γενόμενοι, Cum res omnes in desperatio-
nem adductæ essent. Dicitur et ἀπόγνωσις τῶν πραγμάτων, De-
speratio rerum, i. e. Status rerum desperatus et deploratus, Res
desperatæ. [“Bergler. ad Alciph. 203. ad Phalar. 219.” Schæf.
Mss.] Ἀπογνώστης, ὁ, sequendo Hes., est ἀνέλπιστος: sicut et
ἀπόγνωσις exp. ἀνελπιστία. Videtur autem ἀνέλπιστος in activa
signif. accipere: ut sit ἀπογνώστης quasi Desperator, i. e. Qui
desperat s. Qui desperare solet. [“Ἀπογνωστικός, unde adv.
* Ἀπογνωστικῶς, Arrian. in Epict. 3, 1.] Ἀπόγνοια, ἡ, i. q.
ἀπόγνωσις, sed non ita regulariter formatum ab ἀπογινώσκω quin
potius eand. formationem habens quam ἔγνω. Thuc. 3, (85.)
Καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾗ τοῦ ἄλλο τι ἡ κρατεῖν
τῆς γῆς, i. e. ἀπόγνωσις, inquit Schol. Sic μετὰγνοια pro μετὰ-
γνωσις habebis infra. [“Schneid. Anab. 59. Thom. M. 91.”
Schæf. Mss.]

Διαγινώσκω, Dignosco, Internosco, Dijudico, Discerno. Il. Ψ.
(240.) αὐτὰρ ἐπειτα Ὅστ' ἐα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν, Εἰ
διαγινώσκοντες ἀριφραδέα δὲ τέτυκται: (470.) legitur hoc verbum,
et quidem cum eod. adv. Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμεις ἀνασταδόν· οὐ
γὰρ ἔγωγε Εἰ διαγινώσκω· δοκέει δὲ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς
γενεῖν. Aristoph. Πλ. (90.) ὁ δὲ μὴ ποιεῖσιν τυφλόν, Ἰνα μὴ
διαγινώσκωμιν τούτων μηδὲνα: (578.) διαγινώσκειν τὸ δίκαιον.
Plut. Alcib. (2.) Αὐλοῦς δὲ φουσάντος ἀνθρώπου στόματι καὶ τοῖς
συνήθεις ἂν πάνν μοῖς διαγινῶναι τὸ πρόσωπον. Sic et ap. Lucian.
(1, 409.) Οὐ διαγινῶν ἂν, Discernere nequeam, (812.) Ἀδελφόν
ἐτι ἡμῖν εἰ δὲ ἐπινώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινούντα.
|| Statuo, Delibero, Decerno. Herodian. 4, (4, 5.) Διέγνω δρᾶσαι
τὴ παθεῖν γενναῖον. Lucian. (2, 930.) Ἐγὼ καὶ οὐαί με διεγνώκατε.
Idem, Εἰ κἀλαῖεν διέγνωνας, Si flere statuisti, in animo habes. ut
quidam interpr. Διαγινώσκειν, (ut inquit Bud., sed nullum
afferens exemplum,) est pro potestate judicare, et jus dicere. ut
judex in sua provincia. Est etiam Statuere et deliberare. Apud
Thuc. I, (118.) legitur pass. διέγνωστο, ubi scribit, Αὐτοῖς μὲν
οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελύσθαι τε τὰς σπονδὰς, Schol.
διεψηφιστο. At διεγνώσμενη δίκη ex eod. Historico vide in Προ-
καταγινώσκω. [“Brunck. Aristoph. 2, 106. Dionys. H. 2, 676.
Xen. Eph. 12, 56. Herod. 315. Bentr. Opusc. p. 10. Anton. Lib.
132. Verh. ubi v. Munck. Decerno, Villos. ad Long. 108. 194.
Dionys. H. I, 265. Bergler. ad Alciph. 99.” Schæf. Mss. Pro
simplici γινώσκω, Aristoph. A. 583. * Διαγνώστέον, Alex. Trall.
7. p. 100. “Lucian. I, 754.” Schæf. Mss.] Διάγνωσις, Digno-
tio, Dijudicatio. Isocr. ad Dem. Τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ
ταχίστην ἐξεῖ τὴν διάγνωσιν. Apud Eund. dicitur aliquis λαβεῖν
διάγνωσιν alicujus rei: Hel. Enc. Τῶν μὲν σμάρτων οὐ δυναθεῖς
λαβεῖν διάγνωσιν. Apud Thuc. vero et Dem. legitimus ποιεῖσθαι
διάγνωσιν pro διαγινώσκειν. [“Thom. M. 211. 212. Matth. Anab. I.
p. 17. ad Mær. 125. ad Dionys. H. 4, 2317. H. Steph. de
Dionys. Imitat. Thuc.” Schæf. Mss.] Διαγνώστης, ὁ, Dijudica-
tor, Qui dignoscit s. internoscit, Isocr. Extat vero ap. Lucian.
et aliud VERBALE Διαγνώστικος: de Salt. (5, 74.) Ἐτι δὲ κοιτι-
κὸν τε ποιημάτων καὶ ᾄσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνώστι-
κόν, καὶ τὸν κακὸς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Ubi διαγνώστικόν

vocari manifestum est Eum qui est dignoscendi et dijudicandi peritus. [* Διδάκνωστος, ad Hesych. 1, 1222. n. 19. * Διαγνώστος, Basil. Ep. 204. T. 3. p. 303. * Αδιδάκνωστος, Diod. S. 1. p. 18, 29. Saracenica Sylburgii p. 45. "Jacobs. Antb. 7, 410. 8, 174." Schäf. Mss. * Δυσδιάκνωστος, Dionys. H. 1, 125. Schol. Æsch. Suppl. 132. * Εὐδιάκνωστος, Gl. Facile discernendus, Phot. v. * Ἀρίκνωστος, Schol. Nicandri Θ. 272. Suid. 1, 320.] Διαγνώμη, ἡ, (sequendo signif. quæ posteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω,) Statutum, Decretum, Scitum, Deliberatio, Disceptatio, Consultatio, Bud. afferens e Thuc. (3, 42.) Οὕτε τοὺς προθέοντας αὐτὴν τὴν διαγνώμην περὶ Μιτυληναίων αἰτιώμαι. Extat autem hæc vox et in aliquot aliis ejusd. Scriptoris locis. ["Thom. M. 211. H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Lucian. 1, 482." Schäf. Mss.] Διαγνώμων, i. q. διαγνώστης, Suidæ διακρίνων et διαγινώσκων: ap. quem exemplum tibi videndum relinquo. [* "Διαγνώμωνέω, Brunck. Soph. 3, 485." Schäf. Mss. * Διάγνοια, i. q. διαγνώμη, Joseph. A. J. 17, 9, 5.] * Ἐπιδιαγινώσκω, Recognosco, Iterum decerno, VV. LL. absque ullo exemplo. ["Herod. 1, 133. Τὰ δὲ ἄν ἡρώοντες προβουλεύσονται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι." Schw. Mss.] At vero secundum v. comp. Προδιαγινώσκω, ap. Thuc. extat, pro Ante considero s. perpendo, Animo præcipio: 1, (78.) Τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιαγινώσκω. Apud Dionys. autem Areop. P. 17. Προδιαγινώσκον Bud. vertit, In primis cognitum: "Ἔστω δὲ σοι προδιαγινώσκον ὡς αἱ τὰν κ. τ. λ." ["Ulpian. ad Dem. c. Lept. 88. F. A. Wolf." Dindorf. Mss. * Προδιαγινώσκω, Hippocr. 369.] Tertium comp. Συνδιαγινώσκω in VV. LL. redditur Assentior. Affertur enim ex Herod. συνδιαγινώσκω σοι pro Assentior tibi; sed non indicato loco. [* "Ἐγγινώσκω, Aretæus p. 30, 55. Οὕτε ἦν ἐρώτα ἐγγινώσκων, Suum amorem non agnoscebat, Fateri volebat.] Ἐγινώσκω, Agnosco. Thuc. 1, (132.) Καὶ παραποιστάμενος σφραγίδα, ἵνα, ἢν ψευθεῖ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκείνος μεταγράψαι τὴν αἰτίαν, μὴ ἐγινώσκω. Jul. Imperator in Epigr. quod lusit in vinum hordeaceum, Τίς; πόθεν εἰς, Διόνυσσε; μα γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὐ σ' ἐγινώσκω τὸν Διὸς οἶδα μόνον: ubi quidam Οὐ σ' ἐγινώσκω vertit Te ignoro, cum multo magis conveniat Non te agnosco. Valde proprie usus est Basil. Epist. de Vita Solitaria, Ἐπέγγων σου τὴν ἐπιστολὴν ὥστε οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιειχομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκνόντας ἐγινώσκουσι. Quo in loco Bud. quoque ἐγινώσκω ait esse Agnosce, addens et Noscitare pro illius verbi Agnosce expositione. Idem in hoc Synesii loco, (ubi animadvertit participio jungi.) Εἰ δὲ ἐγινώσκεις ἀλθρευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διδρῶσαι μετανοῶσα, itidem reddit verbo Agnosce; ista enim sic interpretatur, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspitionem quod mei oblitus sis. Sed ubi locum illum Basilii affert, alios quoque verbi Agnosce usus inesse isti verbo docet: ita scribens, Agnosce autem verbum multis et aliis verbis a Græcis significatur, non tamen ut uno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectantur. Et paucis interjectis, ἐγινώσκω τὸ τεχθέν, Partum agnosce: quod Jurisperitorum verbum est. Et Ἐγινώσκω τὸν κίνδυνον, Agnosce periculum: quod venditor facit ante rei traditionem vel adimensionem, vel appensionem specierum. Synes. Εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλέεις ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐγινώσκω τοῦ θρήνου τὴν ἀλήθειαν. In Pand. ita legitur, Ὅ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ὅσθ' ὅτε ἐγινώσκω ἀναγκάζεται τὸν τυχερὸν κίνδυνον, Quia absentis negotia gerit, agnosce interdum casum fortuitum cogitur. Hæc ille; sed fortassis locum illum Synesii his immiscere non debuit. || Ἐγινώσκω ap. Thuc. non videtur solum esse Agnosce, (quæ signif. manifeste habet in eo, quem ex eo protuli, locum,) sed aliquid sonare quasi dicamus Post excogitare: de illis qui novum consilium pro re nata capiunt. ["Phalar. 356. Thom. M. 298. Wakef. Trach. 869. Agathias 70. Philostr. 224. Boiss. ad Dionys. Hal. A. R. 11, 51. Agnosco, Alberti Peric. Cr. 62, Lego, Apollod. p. 92. v. Heyn. p. 286., sed v. Wolf. Proleg. ad Hom. 74. 86." Schäf. Mss.] Ἐγινώσκω, ἡ, Agnitio. Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολομένῳ δὲ ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐγινώσκω, προσποιουμένους ὡς δὲ ἐροῦντάς τι, οἷς εἶχον ὑποκολλητοὺς ξίφειν φονεύσαι, Dein signis agnoscendis occupatum, pugionibus quos in sinu occultos haberent, de improviso confoderent, Polit. Est autem hoc in loco (ut istud obiter dicam) suspensus datus διασχολομένῳ. Apud Paulum aliquoties ἐγινώσκω ἀληθείας: ap. Eund. ἐγινώσκω ἀμαρτίας. ["Diod. S. 2, 250." Schäf. Mss. * Ἐγινώσκω, Cognitus, LXX. Job. 18, 20. * Ἀνεγινώσκω, Synes. p. 41. Schol. Pind. Π. 9, 95. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schäf. Mss. * Chrys. 7, 727." Seager. Mss. * Ἀνεγινώσκω, Polyb. 17, 15.; 18, 1, 16.] "Δυσπεγινώσκω, Simulacrum difficile cognitum, Synes. de Insomni." [154. Appian. T. 2. p. 27. "Hes. v. Δυσέμβολος, Proclus in Plat. Parmen. 2, 82." Boiss. Mss. * Δυσπεγινώσκω, Schol. Eur. Med. 1196.] "Εὐεγινώσκω, Cognitu facilis, εὐκατάληπτος, Hes." [* Εὐεγινώσκω, Phav. Lex. 120.] Ἐγινώσκω, accipiendo quidem pro ἐγινώσκω, esset Agnitio; sed ab Hes. exp. διάγινωσις, quo aliud significari vidisti paulo ante. Bene tamen convenit hæc exp. cum loco Luciani, in quo διαγινώσκω dicitur περὶ τοῦ ἐγινώσκοντος: q. l. in nomine illo Ἐγινώσκω habebis. Sed idem Lexicographus huic exp. aliam præfigit, quæ magis mira videri possit; explicat enim per συγγνώμη, quo veniam declarari sciunt: interdum vero et quod Lat. Concessionem vocant, item Indulgentiam, ut suo loco ostendemus. Ἐγινώσκω, Cognitor, Inspector, Qui ad cognoscendum, judicandum, s. arbitrandum aliquid accitus est, Bud. afferens h. Luciani l. (1, 812.) Ἀδελφον ἐπὶ εἰ δὲ ἐγινώσκω οὗτος οἶδε διαγινώσκω τὸν ὀρθὸν κρινόμενα καὶ μὴ: ap. Dem. (978.) Ἐγινώσκω τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, vertit, Pretium serri arbitrio suo constitueret et æstimaret. A Plut. autem ἐγινώσκωσι dici testatur Cognitores et arbitros, s. Disceptatores; ut faciæ rerum bellicarum. ["Tzetz. Exeg. in Il. p. 14, 9, 15, 18. Moschus 4, 70. Phot. Bibl. de Phryn.,

A Schäf. Mss. * Ἐγινώσκω, Prudentia, LXX. Prov. 16, 23. Dionys. Areop. 82. 114. 147. * Συνεγινώσκω, Just. M. Apol. 1, 73, 2, 91. * Ἐγινώσκω, Schol. Soph. El. 584. * Προεγινώσκω, Nicom. Arithm. 1, 23. p. 105. Sext. Emp. 113.] Καταγινώσκω, q. d. Statuo s. Decerno adversus: sequente sc. gen. Alioqui tamen magis convenit præp. κατὰ hic reddere præpositione De, (ut alibi quoque ita reddi scimus,) et tunc verbum γινώσκω Sentiendi s. Existimandi aut Judicandi signif. notius habet. Neque tantum dicitur καταγινώσκω σου, verum plerumque καταγινώσκω σου τὸδε: quod Bud. vertit, Hoc de te judico et existimo. Affertque e Dem. (515.) Οὐ γὰρ ἂν καταγινώσκω ὑμῶν οὐδενὸς ὡς περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπούδασθε αἰτοῦ πρότερον, νῦν ἀμελήσετε, Neque enim hoc arbitrari de vobis possum, Neque enim hoc mihi judicare de vobis persuaserim. Ex eo fit ut dicant, Καταγινώσκω σου ἄμαθιαν, vel καλὴν, vel φρόνον, et similia, pro Judico te imperitum etc. ut idem Dem. (312.) Καὶ μοῦ, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγινώσκω μηδὲς, Me per deos immortales nullus ineptum esse judicet, Idem affert e Thuc. (6, 60.) Καὶ τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγινώσκω, ἐπαείπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ita vertens, Eosque qui effugerant, morte dignos judicantes, insuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquam interfecisset. Hæc ille, Quod autem attinet ad præcedentem illum locum in quo legitur, Καὶ μοῦ μηδεμίαν ψυχρότητα καταγινώσκω μηδὲς, sciendum est Polit. in loco simili καταγινώσκω reddere Arguere, in alio Contentum habere. Hæc enim Herodiani (2, 1, 22.) Καὶ τοσαύτην μὴ δειλίαν καταγινώσκω, vertit, Ita timiditatis me arguere, Ista autem Ejusd. (9, 3.) Καταγινώσκω τοῦ μὲν βαθυμίαν, reddit, Aliter quidem ut desidem contentum habuit. Sed sciendum est, interdum cum interpretationi hujus verbi adhibemus Latini Arbitror, aut aliud hujusmodi, accus. commode in verbum infinitivi modi mutari, Synes. Φυγὴν καὶ θεὸς ἡμῶν καταγινώσκω, nos et perterritos fuisse arbitrabantur; Fugisse nos meum perterritos arbitrabantur. Verum et cum accus. præfixum habente accusulium, ex Æschine affertur, (60.) Καταγινώσκω τὴν ἀνελευθερίαν τοῦ δήμου. Sciendum est porro καταγινώσκω sæpe reddi verbo Dammare, Condemnare; eamque interpr. postremo huic loco convenire, (cum ablativo Capite, vel gen. Capitis,) sicut et isti ejusd. Scriptoris, cum solo gen. 3. "ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν καταγινώσκω, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δσιώτερον τετιμωρημένοι. Sic vero cum dicitur aliquis καταγινώσκω ἐαυτοῦ, reddi potest Seipsum dammare, i. e. Factum suum, ut ille vertit ap. Dem. (407.) Καταγινώσκω ἐαυτοῦ τοῦτον, Hunc seipsum factumque suum damnasce. Dixerat autem καταγινώσκω ἐαυτοῦ eum, quem facti sui pœnitet, qui factum ipse suum improbat. In VV. LL. datur verbo γινώσκω, in hoc composito, illa Sentiendi signif. cujus facta paulo ante fuit mentio: in h. Xen. 1. (K. A. 1, 3, 10.) Τί ἰδὼν ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidisti ut ita de eo senseris? In Iisd. e Dem. Καταγινώσκω σοὺ κακίαν, Malum te judico. Et e Phalaride, Οὐ μὴν καταγινώσκω ὑμῶν τοῖνδε τι, pro Non tamen hoc crimen vobis ascribo. At vero θάνατον καταγινώσκω τινος, Capite dammare, s. Supplicii capitalis, in Iisd. redditum est, item Adjudicare morti. Apud Isocr. cum duplici etiam gen. una cum accus. θάνατον, ubi scribit, (Paneg. 42.) Καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατρὶς ἡμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, Ob id quod cum Mæd senserunt, morte in eos animadvertenter, Bud. Verum acc. hanc cum accus. rei et gen. personæ alicubi converti sciendum est; ut enim dicitur καταγινώσκω σου φόνον, ita etiam καταγινώσκω σε φόνον. Lys. (33.) Τοῦτον μὴ καταγινώσκω φόνον κ. τ. λ. Non dammare hunc homicidii, Non dammare ut homicidam, Huic autem simile est ap. Latinos Dammare cum accus. rei et gen. personæ, ut ap. Ovid. Parce tuum vatem scelus dammare, Cupido. Sed quod ad priorem illam constr. attinet, sc. καταγινώσκω τινος θάνατον, vel φόνον, sciendum est huic gerativo innitiri præfixam præp. κατὰ, sed cum accns. significationem, alius generis habente. Affertur enim ex Herod. (6, 97.) Οὐκ ἐπὶ δεῖα καταγινώσκω κατ' ἐμὲ. || Καταγινώσκω alias etiam constri. habet. Interdum enim huic verbo subjungitur infin. Thuc. 3, (45.) Καὶ οὐδεὶς πον καταγινώσκω ἐαυτοῦ μὴ περιέεσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι, ἦλθεν ἐς τὸ δεῖν, Ratus s. Arbitratus se superiorem non fore, q. d. Concepta adversus seipsum opinione. Aut certe quasi dicat, Lata adversus seipsum sententia. Apud Eund. cum infin. præp. temporis, 7, (51.) p. 250. mæ Ed. Ὡς καὶ αὐτῶν καταγινώσκω ἡδὴ μηκέτι κρείσσονες εἶναι σφῶν. E Platonia autem Timæo affertur cum infin. itidem junctum hoc verbum, sed præcedente accus. Κατέγνωκα ταῦτα ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς, μηδὲν ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æschiniano loco, Τοὺς καταγινώσκω ἀλλήλων ἀδικεῖν, infin. quidem habet solum, sed aliam quam in præcedentibus ll. interpretationem admittere potest, sc. per verbum Dammare, Condemnare. Cui loco similis est hic Antiphontis, Εἰ μὴ καταγινώσκω ἐαυτοῦ δειδωκέναι τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλα πάντας ἡδικηκέναι. Hic sciendum est, licet longe diversum, quod affertur ex LXX. interpr. in lib. Judith, Κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπὸ τῶν μου, ubi κατέγνωσαν redditur Noluerunt: in hac interpr. Noluerunt mihi venire obviam. Sed hunc usum minime ap. probatos Script. extare crediderim. Invenitur interdum καταγινώσκω sequente particula ὥς: ut in illo Dem. loco quem initio protuli, Οὐ γὰρ ἂν καταγινώσκω ὑμῶν οὐδενὸς ὡς κ. τ. λ. Quin etiam ex Aristot. Probl. affertur, Καταγινώσκω τοῦ δούλου ὡς ἐλευθέρου ἐστὶ, pro Asseruisse liberum qui servus est. Jam vero et cum partic. invenitur ap. Xen. et quidem non in malam partem, (sicut in omnibus præcedentibus ll.,) sed potius in bonam, (Ec. 2, 18.) Τοὺς δὲ γνώμη συντεταγμένη ἐπιμελουμένους, καὶ θάττον καὶ ῥῶον καὶ κεραδαιότερον κατέγνωσαν πράττοντας. Q. 1. Bud. affert, postquam dixit καταγινώσκω esse Intelligere, Percipere. Passivè Καταγινώσκεισθαι τι itidem aliquis dicitur, vel aliquid καταγινώσκεισθαι αὐτοῦ, Greg. Naz. Oὐ καὶ μέθην καταγινώσκονται, Quibus ebrietas obijcitur, Bud. Ex Eod. affert, Μόνον μὴ μικρολογίαν

καταγνωσθῶμεν τοῖς μικρὰ αὐτῶν, καὶ τοῦ διδόντος ἀνάξια. Sed et κατεγνωσμένοι sine adjectione affertur a Bud. pro ὑπόδικος, s. κατάκριτος. Alterius autem constr. exemplum est, Κατέγνωσται σου θάνατος, Capitis damnatus es s. Capite. Itidemque per partic. Θάνατος κατεγνωσμένος τινός. Ab Eod. affertur et καταγνωσθεῖσα δίκη, ex Antiphonte, Causa damnata: (762.) Ἀπὸ δὲ δίκῃς μὴ ὁρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς, Sententia qua injuste reus damnatus est. Sed et τὸ καταγνωσθῆν ἐκτίθειν dicitur aliquis ab Isocr. Panath. Τοῖς μὲν γὰρ ἐκτίθειν τὸ καταγνωσθῆν ἐλπίδες ὑπείσιν. In VV. LL. autem post καταγνώσκεισθαι expositum Contemni, affertur e Polyb. (5, 27, 6.) Μεγαλὴν παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγνώσκεισθαι πάντως. [“Ad Xen. Mem. 4, 8, 1. K. P. p. 40. Toup. Opusc. 1, 543. 2, 223. Valck. Anim. ad Ammon. 54. Wakef. S. Cr. 3, 65. Eum. 575. Brunck. Soph. 3, 516. Aristoph. 3, 6. Diod. S. 1. 444. 2, 78. 345. 409. Marcell. de V. Thuc. 5. ad Lucian. 2, 35. 116. 314. Phalar. 374. ad Charit. 536. Abresch. Aesch. 2, 85. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 7. Judico, Jacobs. Anth. 10, 200. Dionys. H. 2, 928. 1181. (Demosth. 1. p. 300, 12. κατὰ γὰρ ὑμῶν—ἐγγνώκτες.) Fut., Aristoph. Ἰππ. 1360. De constr., ad Diod. S. 1, 701. 2, 285. 303. 357. ad Lucian. 2, 117. Lobeck. Aj. p. 341. ad Dionys. H. 4, 2210. Pass., Apoll. Rh. p. x. Θάνατος καταγνωσθεῖς, Diod. S. 1, 444. 2, 614.” Schæf. Mss. “Aristoph. Ἰππ. 46. Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, Ὁ βυρσοπαφλαγών, ὑποπείων τὸν δεσπότην, Ἡκαλλ’, ἐθώπεν: καταγνούς, i. e. καταμαθών. Vel abundat præp., vel simpliciter signif. intendit. Sic Aesch. Eum. 576. Σιγὰν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θέσμούς ἐμοὺς Πόλις γ’ ἤπασαν εἰς τὸν αἰανὴ χρόνον, Καὶ τῶνδ’ ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη, Et ut horum accurate probeque cognoscatur causa: ad q. l. vide quæ Abresch. observavit.” Seager. Mss. * Καταγνωστέον, Orig. c. Cels. 122. “Lucian. 2, 311.” Schæf. Mss.] Κατάγνωσις, ἡ, Damnatio, Bud. afferens e Greg. Naz. Ὁμοίως γὰρ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυνχώρητος, Damnatio sine clementia. Thuc. (3, 16.) Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παροσκευάζοντες: i. e., Propter sui contentum, et ob id quod eos imbecillitatis et infirmitatis opum damnarent. Hæc ille. Sed ei non assentior in eo, quod utrique loco eand. interpr. tribuit, cum κατάγνωσις in illo quidem Greg. Naz. loco sit omnino Damnatio s. Condemnatio: sicut et in isto Thucydidis, 3, (82.) Καὶ ἡ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἡ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν: at vero cum dicitur κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν, debeamus interpretari hoc verbale, sequendo formam interpretationis, quæ verbo καταγνώσκειν datur, cum dicitur, Καταγνώσκω σου ἀσθένειαν: neque enim aliud est διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν quam διὰ τὴν γνῶναι σφῶν ἀσθένειαν. [“Toup. Opusc. 2, 149.” Schæf. Mss. Dem. 720. * Καταγνώστης, unde * Καταγνωστικός, Epiphan. 1, 102. 164. * Καταγνωστός, Gl. Ignominiosus, Notatus.] Ἀκατάγνωστος, ὁ, ἡ, Qui talis est ut dampni non possit, aut etiam reprehendi, In quem reprehensio non cadit. Paul. Epist. ad Tit. 2, (8.) Λόγον ὑγῆ, ἀκατάγνωστον. [“Isidor. Pel. 1, Ep. 306. * Ἀκατάγνωστος, Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 121.” Boiss. Mss. Bekk. Anecd. 375. * Εὐκατάγνωστος, Gl. Reprehensibilis, Athan. 1, 22.] Προκατάγνωσκω, Ante damno s. condemno. Lucian. Jove Tragædo, Ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἀξιούντες μὴ προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ Τιμοκλῆς αἰρίον ἐρεῖ. Synes. Οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξιούσι λαθάνειν, Cum suo se præjudicio jam damnarint. Et pass. προκατεγνωμένη δίκη. Quæ præsumta opinione damnata est, antequam causa agatur, Bud., afferens tamen e Dem. locum in quo activa voce utitur: pro Cor. init. Τοῦτο δ’ ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδὲν, οὐδὲ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃ ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι. Sed nullam expositionem hujus infinitivi προκατεγνωκέναι affert. Quidam interpr. Nihil præjudicasse; quidam, Nullum præjudicium afferre; quidam, Nihil e presumptione contra quenquam judicare. Ego malle, Nihil præjudicatum domo afferre. Perinde est certe ac si diceret, Nullam præmeditatam condemnationem afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προκατεγνώσκειν, possit etiam videri sonare, Jam domi et antequam ad audiendam causæ actionem veniatur, præjudicio suo condemnasse. Apud Thuc. autem cum infin. 3, (53.) Καὶ δέδεμεν οὐχὶ μὴ προκατεγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς κρείσσοις εἶναι τῶν ὑμετέρων, ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, ἀλλὰ μὴ ἄλλοις χράνι φέροντες, ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστάμεθα. Ubi προκατεγνόντες puto esse, Consentes, præoccupatis quodam præjudicio animis. Sed et διεγνωσμένη κρίσιν quidam hic exp. προκατεγνωσμένην, ut habuisti paulo ante προκατεγνωσμένη δίκη. [“Aristoph. Σφ. 919. “Diod. S. 2, 302. Valck. Diatr. 189.” Schæf. Mss.] Προκατάγνωσις, ἡ, Damnatio s. Condemnatio quæ fit quodam præjudicio, vel e præsumta opinione. Redditur etiam Præjudicatio, Præjudicium. [* Προκαταγνώστέον, Clem. Alex. 6, 8, p. 647. * Προκαταγνώσκω, Addico, Dem. 1281.” Seaver. Mss. “Valck. Diatr. 189.” Schæf. Mss. * Συγκατάγνώσκω, Diod. S. 17. p. 604. Appian. B. C. 1. p. 388.]

Μεταγνώσκω, Sententiam muto, s. Quod decrevi, Consilium aliud capio. Qui enim sententiam mutat, et aliud consilium capit, veluti post decernit s. statuit. Potest tamen μετὰ, sicut et in aliis multis comp. Mutandi etiam signif. habere. Interdum vero reddi potest et Resipisco, Me pœnitet. Thuc. 3, (46.) Οὐτε ἀνέλπιστον καταστήσει τοῖς ἀποστάσιν ὥς οὐκ ἔσται μεταγνώναι: 1. Ἐν δὲ τῇ ὑστερα μετέγνωσαν, (οἱ Ἀθηναῖοι,) Posteriore autem concione consilium aliud ceperant, Sententiam mutarunt: (3, 58.) Καμφθῆναι ὑμῖς καὶ μεταγνῶναι εἴτι ἐπὶ Θηβαίων ἐπέστητε. Ubi tamen μεταγνῶναι crediderim non itidem absolute poni, sed jungi cum sequente accus.: sicut et Μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα ab Eod. dicitur (40.) Itidem ap. Eur. Med. (64.) μετέγνω καὶ τὰ πρόσθ’ εἰρημένα. Quibus in Il. μεταγνῶναι non possumus reddere Mutare sententiam, nisi accus., qui additur, in ablativum, præfixa præp. De, convertamus. Veluti si Μεταγνῶναι εἴτι ἐπέστητε, (Jungo enim cum accus. et hoc

A in loco, uti dixi,) reddamus, Mutare sententiam de eo quod persuasi fueritis facere. Itidemque, Μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα, Mutare sententiam de iis quæ decreta fuerint. Alioqui si accus. Græcus accusativo Latino reddatur, contenti esse debemus verbo Mutare: hoc modo, Mutare quæ decreta erant, s. ante decreta. Sed ut revertar ad μεταγνώσκειν neutraliter positum, sciendum est inveniri etiam μεταγνώσκειν ἐπὶ τινί, item sine præp. μεταγνώσκειν τινί. Lucian. de Cal. Πτολεμαῖος οὕτω λέγειται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγοῶσιν. Sed Hes. Herodian. 2, (13, 20.) Μετεγίνωσκον δ’ ἐπὶ τῇ ἀνόπλως ἐλθεῖν. Rarior est altera constr. cum dat., præfixam præpositionem non habente: cujus exemplum est ap. Philostr. Ep. 25. Κλαίει γοῦν καταπεσὼν, καὶ μεταγνώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. His autem Il., in quibus dat. vel cum præp. vel solum habet, optime convenit interpr. per verbum Pœnitere: licet Polit. in illo Herodiani loco, μετεγίνωσκον reddere maluerit, Pertæsi ac dolentes. Apud Hes. legitur aor. pass. Μετεγνώσθη, (ita enim scripsisse putandus est, aut μεταεγνώσθη, non μεταγνώσθη,) quod exp. * μεταπέεσθη. Existimo autem sumtum esse e Soph. hoc verbum, Aj. (716.) p. 43. μεᾶ Ed., ubi tamen non μετεγνώσθη, sed μεταεγνώσθη legitur, h. in l., εὐτέ γ’ ἐξ ἀέπτων Αἴας μεταεγνώσθη θυμῶν Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεϊκέων. Sed quædam exempl. μετεγνώσθη habent. Utram autem lectionem secutus sit Hes. incertum est: sic tamen ut alphabetica series pro lectione illa μεταεγνώσθη potius quam pro hac μετεγνώσθη faciat: præterquam quod exp., quam ei dat, sc. μεταπέεσθη, eam comprobare videtur: quod et hic composito uti voluerit illam præp. ἀνὰ habente. Verum cum multo post eand. scripturam ab eo repeti dicemus. Post μεταναστεύον enim expositum μετέρχον et μετοίκει, legitur μεταεγνώσθη cum eadem illa expositione. Cui subjungitur, τὸ ἀναπέεσαι, ἀναγνῶναι φασι. Quæ verba addita lectionem illam μεταεγνώσθη aperte et ipsa comprobant: adeo ut existimem priore in loco irreptitium esse μεταγνώσθη, quod ibi sedem invenerit ratione habita seriei alphabeticæ, cum per errorem prætermittenda fuisset syllaba νε. Ad illum autem Sophoclis locum ut redeam, (e quo non dubium est quin Lexicographus ille vocem hanc depromserit,) Schol. μεταεγνώσθη legit, exponens μετεπέσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν. Totius autem loci ap. eum est hæc exp. Ὅποτε ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεϊκέων ὁ Αἴας μετεπέσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τοῖς Ἀτρεΐδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Sed, (libet enim quædam obiter de hoc loco addere,) non placet quod ἐξ ἀέπτων jungit cum νεϊκέων: existimo enim ἐξ ἀέπτων poni pro ἐξ ἀέπτων, quod nihil aliud est quam ἀέπτωσι. Quod autem θυμὸν legit, in eo lubenter illi assentior, præsertim si sequatur τῶν μεγάλων νεϊκέων, ut ipse bis scribit: cum alioqui, dicens ἐξ ἀνελπίστων μεγάλων τε νεϊκέων, non τῶν, sed τε agnoscat: si tamen hæc, quæ subjunguntur, Ejusd. sunt: quod vix credo. Legendo autem θυμὸν, ita reddendum censuerim, Deductus est de sententia erga Atridas. Vel, Mutata sententia s. Mutato animo factus est alius erga Atridas. [“Zeun. ad Xen. K. P. p. 5. ad Cornel. Nep. 289. Brunck. Aj. 717. Lobeck. p. 330. 332. Jacobs. Anim. 252. Wakef. S. Cr. 4, 11. Husch. Anal. 178. Longus p. 66. 98. Vill. Βραχυλόγως dictum, Heind. ad Plat. Gorg. 160. Xen. K. P. 5, 5, 40. ad Thuc. T. 1. p. 94. Bayer.” Schæf. Mss.] Μετάγνωσις, ἡ, Mutatio sententiæ, Pœnitentia. [“Demosth. Epist. 1. p. 1466, 23. Ἀλλὰ ἡ περὶ τούτων μετάγνωσις ἦτα τῆς προαιρέσεως γίγνεται.” Seager. Mss.] Legitur ETIAM Μετάγνωια ap. Soph. pro Pœnitentia; sed cum sit pro μετάνοια, minime huc pertinet. Nisi forte tale esse velimus quale ἡγνοια: cujus formam retinet etiam ἀγνοια pro ἀγνώσις. [* Μεταγνώμη, Defectio, Appian. B. C. 5, 122. * Μεταγνωστός, unde * Ἀμετάγνωστος, Gl. Immutabilis, Joseph. A. J. 16, 10, 1. Max. Tyr. p. 13. ἡδονή. “Wakef. S. Cr. 4, 163.” Schæf. Mss.]

Παραγνώσκω, Præter jus et æquum statuo, Perperam statuo et judico, Bud. e Xen. Ἀπ. 1, (1, 17.) de judicio Socratis, Ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερός ἦν ὅπως ἐγίνωσκον, οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς ὅσα δὲ πάντες ᾔδειαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; i. e. παρὰ τὸ δίκαιον γινῶναι. Apud Philostr. autem cum gen. παραγνώσκοντες τοῦ δικαίου pro Inique statuantes, quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες. Sed inter h. l. Philostrati et illum Xenophontis intersit istum Isocratis Panath. Ἔως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμάνοντο, παραγνώσκοντες ὥς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἐναντίων, καὶ διαίροντες οὐκ ὁρθῶς, καὶ κατακινῶντες, καὶ πάντα τρέπον διαφθείροντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc subjungere, cum hic alia prorsus sit verbi signif., sc. Perperam prælegere et recitare, ut ipsemet testatur: addens tamen, scribi etiam posse παραγινώσκοντες. Quam ego lectionem longe alteri præfero, ino vero hanc, non illam esse genuinam existimo. Apud Synes. tamen putet aliquis fortasse in παραγνούς aliquam Legendi signif. includi: Ep. 67. fin. Καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξιόμενος τὴν ἐπιστολήν, ἔχοις παραγνούς αἰτῆσαι τε καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed existimo παραγινώσκειν hic habere potius Intelligendi signif., ut sit, Re utcumque intellecta: quasi sc. res ea non plene ex illis quæ ἀντίτυπα vocat, intelligi posset, sicut ex ea quam miserat epistola. Quæ tamen a me obiter et e tempore dicuntur, donec quis aliquam certiorum interpr. afferat. [“Thom. M. 680. Kuster. Aristoph. 64.” Schæf. Mss. * Παραγνώστος, unde * Ἀπαραγνώστος, e quo * Ἀπαραγνώστος, ut ἀπαραγνώστος ὑπογράφειν χάρτας, Libellis non lectis nomen suum subscribere, Suid. v. Πυλινχερία. In seqq. legitur μὴ πρότερον ἀναγνούς.” Schleusn. Mss.]

Προγνώσκω, Prænosco, Præcognosco; Præscio, Præscisco; Præsentio, Præsentisco. Hippocr. initio Opusculi quod Προγνώστικόν appellatur, Προγνώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖς νοσέουσιν τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Thuc. 2. Ἐπειδὴ τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνούς τὴν δύναμιν. Gal. Comm. 1. in Προγνώστ.

Hippocratis, "ὡς περ δυναμένου τινος προειπὼν ἀνευ τοῦ προγινῶναι. A Petro Apostolo dicitur προγινῶσκειν qui de re quāpiam praemonitus est: 2 Ep. 3, (17.) 'Υμεῖς οὖν ἀγαπητοὶ προγινῶσκετε, φυλάσσετε ἵνα μὴ κ. τ. λ., (nisi quis malit post φυλάσσετε distinguere.) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties, et quidem cum accus. personae: ad Rom. 11, (2.) Οὐκ ἀπάσσοις ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ubi vel. Interpr. vertit Praescivit: Erasmus, Ante agnorat: novissimus Interpres, Praecognovit. Crediderim posse etiam exponi, Praescientia sua sibi delegit. Legitur idem verbum 8, (29.) 'Ὅτι οὐς προέγνω, καὶ προῶρισέ συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus vero homo hominem προγινῶσκειν dicitur ab eod. Apostolo ap. Lucam, Act. 26, (5.) pro Jam ante cognoscere, s. notitiam ejus habere: Προγινῶσκέτες με ἔγνωσαν, ἔαν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κ. τ. λ. Pass. Προγινῶσκομαι, Praenoscor, Praecognoscor. Unde προγινώσθην ap. Herodian. Praecognitum: (3, 12, 13.) 'Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγινώσθην ἀνατροπῇ, Ne praecognita res omne consilium subvertat, Polit. Apud Petr. 1 Ep. 1, (20.) de Christo, Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς, vet. quidem Interpr. reddit Praecogniti, sed Erasmus et alter Interpr. non itidem ad verbum, sed rectius tamen, Praeordinati. ["Musgr. Hipp. 1072. Boiss. Philostr. 416. Προγινώμενοι, Hymn. in Cer. 257." Schæf. Mss. Dem. 861.] Πρόγνωσις, ἢ, Praenotio, Praecognitio, Praescientia, Praesagium. De hujus vocab. in arte Medica usu lege Gal.: (qui et πρόνοιαν pro eo usurpasse Hippocratem testatur. Sic de Medico dixit Agathias in Epigr. Πάσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἀλγεσιν. Hinc etiam medicinalia προγνωστικά, de quibus infra. Sicut autem verbum προγινῶσκειν tribui Deo vidimus, sic quoque πρόγνωσιν ei tribui sciendum est in N. T., et reddi Praecognitionem, Praescientiam, Providentiam. ["Toup. Emend. 2, 153." Schæf. Mss.] Προγνώστης, ὁ, Praescius futurorum, Cui est facultas praesciendi futura, [Theoph. ad Autol. 2, 22. Phot. Lex.] Προγνωστικός, ut δύναμις, q. d. Praesagitiva virtus s. facultas, i. e. Praesagienti virtus s. vis, vel Praesciendi. Nisi quis Praesagiti- cem vim dicendam potius existimet. Philo V. M. 3. Μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως. Interdum vero προγνωστικός, Qui valet facultate praesagiendi s. praesciendi, ut cum Gal. in hac verba Hippocratis, Δεῖ δὲ τὰ διατήματα σκοπεύμενον, ἐκ τούτων προσφέρειν, annotat, Προγνωστικὸν εἶναι σε βούλεται τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων, ὅπως ἀρμύττουσαν αὐτοῖς τὴν διαίταν προσφέρειν. Substantive autem προγνωστικὸν, Praescitum, ut Plin. loquitur. Extat et Opusculum Hippocratis dictum Προγνωστικόν: quidam interpr. Praenotionum librum. [* Προγνωστικῶς, Gl. Providenter. "Philo Carpas. in Cant. Cantie. 168." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 1. p. 43, 51." Seager. Mss. * Προγνωστὸς, unde * Ἀπρόγνωστος, Clem. Rom. 3. p. 649. * Συμ-προγινῶσκω, Jambl. Myst. 4, 6.]

Συγγινῶσκω, quasi quis dicat, Simul sentio, i. e. Eadem sentio quæ et alius, Ejusd. sum sententiæ. Thuc. 7, (73.) p. 258. μετὰ Ἐδ. Οἱ δὲ συγγινῶσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἥσσαν ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι: Schol. τὰ αὐτὰ ἐγίνωσκον, τούτέστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ. Sed cum addatur accus. ab ipso Thuc., aptari non potest ista exp. huic ejus loco; neque enim dicere possis, Τὰ αὐτὰ ἐγίνωσκον οὐχ ἥσσαν ταῦτα ἐκείνου. Ferri igitur non possit hæc exp., sicut nec sequens, nisi illum dicamus sensum omnium illorum verborum Thuc. simul declarare voluisse. Verum cum non dicat simpliciter Thuc. συγγινῶσκον ταῦτα, sed συγγινῶσκον οὐχ ἥσσαν ταῦτα ἐκείνου, otiosa præp. videri possit; nihil enim obstat quominus simplici verbo ἐγίνωσκον uti posset. At ap. Plut. Coriōl. p. 415. μετὰ Ἐδ. συγγινῶσαν ὁρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μάρκιου τραπέσθαι, recte συγγινῶσαν interpreteis Consenserunt, Assensi sunt, aut etiam Consentes dixerunt: quod accedit ad Bud. interpretationem; is enim in simili ejusd. Scriptoris loco vertit Fateri: (Pomp. 44.) Αἱ δὲ ἀκούσσαι συγγινῶσαν βέλτιον αὐτῶν τὸν Κάπωνα λογιέσθαι περὶ τοῦ πρέποντος. Sed illi fateri addit Agnoscere. || Συγγινῶσκω alium quoque usum habet, qui fortasse primum locum aliquis dari maluisset. In eo certe usu itidem præp. Latina Græcæ respondet, veluti cum ita loquor, Συγγινῶσκω ἑαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὁρθῶς, Conscius sum mihi me non recte egisse. Sic autem utitur Herod. isto verbo, (5, 91.) p. 202. μετὰ Ἐδ. Συγγινῶσκειν αὐτοῖς ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὁρθῶς. Itidemque Greg. Naz. usus est verbo συγγινῶσκειν, sed addito etiam accus. Τοιαῦτα γὰρ οἱ συγγινῶκέναι κακὰ καὶ τῆς ἐαυτοῦ βασιλείας ἀνδρεία. At vero ap. Appian. PARTIC. Συγγινῶκώς præfixo articulo, absque ulla adjectione, pro Conscio itidem; sed in plurali potius: ut, Ληφθέντων τῶν συγγινῶκτων. Item, Βασιλεύμενος ἐς τοὺς συγγινῶκτας. (In hujusmodi autem ll. possit, ut opinor, οἱ συγγινῶκτες reddi etiam Conjuracionis participes, Scleris participes.) Jam vero ut dicitur non solum, Conscius sum mihi hujus rei, sed etiam Conscius sum tibi: (quo in usu, licet minus frequenter, et Poëtico potius quam Oratorio, præp. vim suam magis retinet. Cum enim dico, Conscius sum tibi hujus facti, perinde est ac si ita loquerer, Una tecum hoc scio:) ita etiam dixit idem Scriptor (4, 43.) p. 148. Ἐξέρξῃς δὲ οἱ οὐ συγγινῶσκων λέγειν ἀληθῆα, quasi quis dicat, Non conscius illi veritatis: quod nihil aliud est quam Conscius illi mendacii. (Sic tamen ut aliter etiam interpretari quis possit, infinitivum infinitivo reddens, sc., Non assentiens ipsi vera dicere, ipsum sc.) Possumus vero et in vocis PASS. Συγγινῶσκομαι interpretatione ap. eum uti itidem nomine Conscius; sed in illo priore usu, quo sc. dicitur Conscius mihi sum, (5, 86.) * Ἐσσοις συγγινῶσκέμενοι εἶναι, κατὰ τοῦτο εἶξαν, Sibi conscios se inferiores esse. Sic 3, (53.) pp. 115. 116. μετὰ Ἐδ. * Ἐπεὶ δὲ τοῦ χρόνου προβαίνοντος ὅτε Περίανδρος παρηβήκε, καὶ συγγινῶσκετο ἐωτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν. Nam hic quoque non video quam vocem invenire aptiorem possimus quam illam Conscius: non ignorans alioqui vocem istam de re graviore potius usurpari, ita ut et magis in malam partem accipiatur: quin etiam gen. illi aptiore in

esse quam infin.: veluti si dicas, Imbecillitatis suæ sibi conscius, propter quam obeundis munis par esse non poterat. Gallice autem diceremus, Il se sentoit n'être plus suffisant pour exercer sa charge. Et quoniam ab istis Herodoti locis in utrum sumsi, alios Ejusd. subjungam, in quibus eadem voce, sed aliter utitur. Sciendum est igitur ap. eum (7, 13.) p. 247. λέγει, ἡμῖν μέντοι συγγινῶς, χρῆσθαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ: ubi συγγινῶς xiv. sonare, Postquam mecum reputavi hanc rem, vel consideravi, vel perpensi, s. expendi. (Licet ibi Interpres vertat, Agnoscere erratum meum.) Sic et p. 140. fin. Μαθόντες ὡς εἰσι ἡμέτεροι δοῦλοι, καὶ συγγινόντες τοῦτο. Hoc autem in loco, Συγγινόντες ἀδικῆσαι, ὁμολόγησαν, vel signif. istam habere potest. se certe sumi pro Conscii sibi: in qua signif. habuisti supra cum partic. Bud. vult συγγινῶσκω accipi pro Agnosco culpam et deprecari, sed exemplum nullum affert. Passiva quidem voci convenire videtur ista interpr. (6, 92.) Ὅτε συγγινῶσकोντο, ἥσαν τε αὐτοὶ δέσποτες. Ex Eod. affertur, Συγγινῶσकोμαι τοῦτον εἶναι αἰτίας, pro In me culpam hujus rei esse agnosco. Hes. συγγινῶσकोμαι exp. πειθόμενοι. || Συγγινῶσκω in signif. cui male primus tribuitur locus, (licet vulgo sit usitata, et ap. quoslibet Scriptt. excepto tamen fortassis Herodoto, occurrit,) est Ignosco, Veniam do, vel tribuo, s. habeo. Tribus autem modis construitur. Nam interdum dicitur συγγινῶσκω σοι, sine adjectione; interdum συγγινῶσκω σοι τοῦτο, vel συγγινῶσκω σοι τούτου. Exemplum singularum constr. hæc sunt: συγγινῶμι μοι, Aristoph. (N 138.) Ignosce mihi, Da mihi veniam: συγγινῶσθαι μοι, Ignosces mihi; Chrys. de Sacerd. Adjecto autem accus. ap. Eur. (Andr. 841.) συγγινῶσεται σοι τὴν ἀμαρτίαν. Sed ap. Thuc. longe alium usum habet τὴν ἀμαρτίαν συγγινῶσαν, (7, 24.) p. 271. Εἰ δὲ τι ἐπὶ τῷ ἀνθρώποις τοῦ βίου παραλόγως ἐσφάλῃσαν, μετὰ πολλῶν ἀλ. αὐτὰ ἐδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναίρεθῆσθαι, τὴν ἀμαρτίαν συγγινῶσαν: ubi Schol. εἰ τι παρὰ λόγον ἐσφάλῃσαν, μετὰ πολλῶν συγγεῖματον, additque, Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ, ἀμαρτίαν συγγινῶσαν. Quam expositionem secutus Interpres, ita reddidit, Et a mea opinione lapsi sunt, prout in hominum vita contingere solet, cum cum multis lapsi sunt, quibus fore videbatur ut status Atheniensium propediem everteretur. Sed neque illa exp., neque hæc interpr. quæ ex illa profecta est, quid hoc loco significet verbum συγγινῶσαν nobis indicant. Qua in signif. querenda multum me quoque laborare fateor: nihil certe apertius mihi in mentem nunc venit quam ut τὴν ἀμαρτίαν συγγινῶσαν dicamus sonare, De peccato consenserunt: συγγινῶσκω σοι τοῦτο, De hoc tecum consensio: sequendo signif., quæ antea verbo isti data fuit, allato etiam ex hoc ipso Scriptoris exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato s. huic culpæ fuerunt, quam De peccato consenserunt. Et hæc quidem de isto loquendi genere haud acio an aliis satisfactura sint, mihi certe parum satisfaciunt. Tertia constructio est cum gen.; ut enim dicitur Συγγινῶσκω σοι τὴν ἀμαρτίαν, ita etiam Συγγινῶσκω σοι τῆς ἀμαρτίας. Tale est, Συγγινῶσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. Item, Συγγινῶσκω σοι τῆς ἀπείτης, quod e Philostr. affertur pro Ignosco quod deceptus sis. || PASS. Συγγινῶσकोμαι, sequendo signif. proxime præcedentem activæ vocis Συγγινῶσκω, sonat q. d. Ignoscor, pro Mihi ignoscitur, Mihi venia datur. Aut, si impersonali verbo uti nolis, Veniam conetur. Synes. Καλὸν δὲ ἀξίῳ συγγινῶσκεσθαι, Nec volo mihi ignosci, s. veniam mihi tribui, Nec dignum me veniam existimo. Sic in Pand. τῶν φονέων τινὲς τιμωροῦνται, καὶ τινες συγγινῶσονται. Dicitur alioqui et συγγινῶσκεται μοι, Mihi ignoscitur. Videndum autem an hujus usus exemplum sit in isto Xen. K. Π. 1, (1, 21.) p. 106. μετὰ Ἐδ. Τοῦτ' γὰρ μόνον συγγινῶσκεσθαι ἔμελλεν. Philolephum certe verisimile est aliud secutum esse, quippe qui verterit, Hanc unam veniam sibi dari postularunt. Nec fortassis improbanda nobis hæc interpr. fuerit, ut sc. τοῦτ' non personæ, sed rei sit datus: et tunc συγγινῶσκεσθαι non impersonale fuerit, sed personale, sicut et in præcedentibus ll.: ut ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim solo sibi veniam dari dixerunt, i. e. In hac una re. || PASS. autem PARTIC. Συγγινῶσκόμενος affertur a Bud. in signif. cujus exemplum in ipso verbo non suppetit: sc. pro Compröbatus, Approbatus, e Dion. Areop. Item Deprehensus. Ex Eod. affert συγγινῶσόμενος pro Cognitum. || At Συγγινῶσकोμαι in signif. activa potius quam passiva vide inter exempla activi Συγγινῶσκω, ex Herod. petita. ["Id Herod. 282. 299. 481. 504. 712. Zeun. ad Xen. K. Π. 642. Soph. Antig. 926. Trach. 279. Phryn. Ecl. 168. Thom. M. 812. Gæner. ad Orph. p. 445. Dionys. H. 1, 352. 363. 567. 4, 221. 2333. Boiss. Philostr. 554. Συγγινῶμεν, ad Mær. 112." Schol. Mss. * Συγγινῶστέον, Eur. El. 1026. Clem. Alex. 245. * Συγγινῶσις, 327. * Συγγινῶστης, Etym. M. 478.] Συγγινῶσις Ignoscibilis, (quo utitur Gellius, Græcam vocem, ut arbitror, sequi volens,) Dignus cui ignoscatur, Venia dignus. Plut. Coriōl. p. 421. μετὰ Ἐδ. Τὸν Μάρκιον δμως οὐ παντὶ ἐνὸς μισθῷ, διὰ συγγινῶστων, ἐπικλασθέντα τηλικαύταις ἀνάγκαις: Marc. p. 115 (=2, 476.) Οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν ποιεῖ συγγινῶστος τῇ τῷ μάχης καιρῷ παράθερμον δυνάμει καὶ πρὸς τὴν ἐμμενῶς ἀγεννῆς ἐκφέρων ὁ θυμὸς. Ubi perperam superiores Edd. habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγινῶστων, ut habent in illo priore l. (E Sapiens, 6. affertur cum gen. Σύγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιτος, pro Conceditur minimo misericordia: Qui usus a Græci sermonis consuetudine discedit.) Itidem aliquid dicitur συγγινῶστων, Venia dignum. Potiusque, ut opinor, Gellius aliquid ignoscibile, quam aliquem ignoscibilem dicit voluit. Plut. adv. Colot. Συγγινῶστὰ, νῆ Δα, τοῖς λέγουσιν. Item, συγγινῶστὰ Attice pro συγγινῶστων, (ut dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατων, atque alia,) Venia dignum est, Veniam meretur, Ignoscendum est, aut etiam Ignoscibile est, sequendo Gellium. Eur. Med. (703.) Συγγινῶστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γίναι: (491.) εἰ γὰρ ἦσθ' ἐπαις ἐπὶ, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους, Venia tibi danda esset vel tribui posset, Dignus venia esse posses. ["Valck. Phœn. p. 363. Thom. M. 592. Porson. Med. p. 42." Schæf. Mss.] Huic signif. contrariam habet VICOMP. Ἀσύνγνω-

στος, Non ignoscibilis, Indignus cui ignoscatur, Indignus venia. Hes. tamen signif. activam dare huic nomini videri posset, (ut i. esset q. ἀσυνγνώμων,) quippe qui exponat οὐκ ἔχω συνγνώμην, sed συνγνώμην ἔχειν duobus modis usurpari videbis. ["Chrys. in Matth. Hom. 41. T. 2. p. 274, 22." Seager. Mss. "Wakef. Trach. 473. Herc. F. 1079. Musgr. Heracl. 981." Schæf. Mss.] Ἀσυνγνώστως, Ita ut ignosci non possit s. non debeat, Ita ut venia dari non possit s. danda non sit. [* Εὐσυνγνώστος, Athan. 2, 299.]

Συνγνώμη, ἡ, Ignoscentia, ut συνγινώσκω est Ignosco. Sed Latinius Venia; nam Ignoscentia e Gellio duntaxat affertur. Reddatur alicubi et Indulgentia. Variis autem modis utuntur hoc vocab. : e quibus frequentissimi sunt cum verbo ἔχειν, et cum verbo τυγχάνειν : quæ sibi mutuo respondent. Ut enim dicitur συνγνώμην ἔχειν, qui veniam habet, i. e. veniam dat s. tribuit, ita συνγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam consequi,) cui venia datur. Aristot. Rhet. 2. "Ὅτι τοῖς μεθύουσι δὲ συνγνώμην ἔχειν ἀγνοοῦντες γὰρ ἀμαρτάνουσιν : Isocr. ad Phil. Ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δέ, ἢ δικαίως ἂν ἄπαντες συνγνώμην ἔχοιεν. In Ejsud. Panath. συνγνώμην ἔχειν et ἐγκαλεῖν inter se opp. Legitur itidem ap. Dem. c. Mid. συνγνώμην ἔχειν, nec non ap. Thuc. et Plat., atque alios. Sed ap. hunc dicitur aliquis sibi etiam ipsi συνγνώμην ἔχειν, de Rep. Πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συνγνώμην ἔξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἔρα τοιαῦτα πράττουσιν οἱ θεοί. Quod autem ad Lat. interpr. attinet, συνγνώμην ἔχειν est quidem ad verbum Veniam habere ; sed frequentius occurrit Veniam dare s. tribuere ; nam illud Veniam habere, e Quintil. duntaxat affertur. Ἐμυλᾶρι certe videtur hoc Latinitatem loquendi genus illud Græcum, et novitate aliquam redolet. Ceterum dicitur etiam πολλὴν συνγνώμην ἔχειν. Plato de Rep. 2. Πολλὴν ποὺ συνγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκους. Sic Isocr. Evag. Καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συνγνώμην. Areop. Οἷς δέξιν ἐστὶ πολλὴν συνγνώμην ἔχειν, εἰ μὴδὲν τῶν κοινῶν φροντίζουσιν. Ubi observa etiam, subijungi particulam εἰ. (Apud Eund. infin. sequente, Hel. Tois μὲν οὖν τηλικούτοις πολλὰ συνγνώμην ταύτην ἔχειν τὴν δίδουσαν. Sic ap. Plin. Venia sit, cum infin., Hæc bello quasissæ venia sit.) Hoc quoque sciendum est, addi nonnunquam gen. huic loquendi generi συνγνώμην ἔχειν, ut Aristoph. Σφ. (363.) Διατραχεῖν τοῖνυν κράτιστον ἐστὶ μοι τὸ δίκτυον· ἢ δέ μοι δίκτυον συνγνώμην ἔχει τοῦ δικτύου. Sic ap. Soph. (El. 400.) πατὴρ τούτων συνγνώμην ἔχει. Paulo post autem habebis ex Herodiano, Συνγνώμην τῶν ἀμαρτηθέντων. Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accus. συνγνώμην, alium quoque usum, quo quis passive dicitur συνγνώμην ἔχειν, ut contra active in li. præcedentibus. Sed antequam de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera, quæ itidem Veniam dare, s. tribuere, significant ; sed minus frequentia. Ea sunt, συνγνώμην δίδουσι et συνγνώμην νέμειν. Hoc συνγνώμην δίδουσι cum ap. alios, tum ap. Polyb. legitur, et ap. Herodian. 8, (3, 5.) Διδόντος αὐτοῖς χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίας συνγνώμην τε τῶν ἀμαρτηθέντων. At συνγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum respondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin et aliis minus recentibus Scriptt. in usu fuerit hoc συνγνώμην νέμειν, (quamvis exemplum in præsentia nullum suppetat,) cum συνγνώμην ἀπονέμειν ap. Lucian. legatur in Nigrino (§. 14.) Συνγνώμην ἀπονέμειν αὐτὰ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. Ubi animadvertendum est subijungi participium, sicut supra infin. uno in loco, in altero autem particulam εἰ, sequente verbo indicativi modi, præsentis temporis. Potest certe illud participium in hanc particulam εἰ resolvi. sequente verbo ejusd. et temporis et modi : Συνγνώμην ἔχειν τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ, perinde sit ac si dixisset, Συνγνώμην ἔχειν εἰ τοιαῦτα ἀμπεχέται. Venio ad alterum illum usum hujus loquendi generis συνγνώμην ἔχειν. Ut igitur συνγνώμην ἔχειν dicitur activa signif., qui veniam dat, (quod Quintil. vocat itidem Veniam habere, ut supra docui,) sic passive interdum συνγνώμην ἔχει is, cui venia datur, qui veniam impetrat ; aut certe qui veniam meretur, qui venia dignus est. Plut. adv. Colot. Ἐχέτω δὲ καὶ τοῦτο συνγνώμην, ὡς λέγουσι, Veniam impetret, Venia datur. Apud Hermog. autem Συνγνώμην ἔχει signif. potius. Veniam meretur, Venia dignus est : Χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου· ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συνγνώμην ἔχει, ὁ δὲ ἐπιτείνει, διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισέσθαι. Hunc certe usum ap. Thuc. quoque 3, (44.) habet verbum ἔχειν cum isto accus. p. 98. Ἦν τε καὶ ἔχοντες τι συγγνώμης εἶεν, Si qua venia digni sint. Ita enim malo quam, Si quid venia dignum sit in eis. Quin etiam Eur. ita usus est, Phœn. (1001.) καὶ συγγνώστω μὲν Γέροντι, τοῦ μὲν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, Προδόχῃ γενέσθαι πατρίδος, ἢ μ' ἐγείνατο. Ubi συνγνώμην ἔχει nihil aliud est quam συγγνώστων ἐστὶ, sequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Eur. et Thuc. locis vetus esse istud loquendi genus cognoscimus. Nunc de gen. συνγνώμης juncto cum verbo τυγχάνειν : quæ verba respondent illis συνγνώμην ἔχειν, sed habentibus eīgnif. illam de qua priore loco egi : qua sc. ponuntur pro Veniam dare s. tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, s. τυχεῖν, Veniam consequi, impetrare ; vel Venia donari, minus ad verbum, sed eod. sensu. Isocr. Areop. Μηδεμιάς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν : Panath. Οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξίῳ ὑπὲρ τῶν εἰρημένων : (ubi observa non gen. solum, sed præfixa præp. ὑπέρ.) Apud Thuc. cum hoc gen. συγγνώμης, sequente gen. personæ. Affertur enim ex eo, Συνγνώμης ἡμῶν τυγχάνειν ἀξίῳ. Alioqui dici etiam posset, Συνγνώμης παρ' ἡμῶν τυγχάνειν. Dicitur quoque συνγνώμην λαμβάνειν a Dem., is cui ignoscitur, i. e. Veniam accipere : ut vicissim συνγνώμην δίδουσι dicitur qui ignoscit, i. e. Veniam dare s. tribuere. His opp. συνγνώμης διαμαρτάνειν, q. d. A venia aberrare, pro Venia excidere, s. Spe veniæ excidere. Aut simplicius, Veniam non consequi s. impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι et συνγνώμην ἀπεργάζεσθαι priora sunt quam hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel διαμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι ap. Herodian. legitur, 2, (3, 7.) Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητήτετο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπιφθορον, γή-

ρὰς τε προῖσχύμενος, συγγνώμης ἔδειτο, At ille recusare instituit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii, excusare senectutem, veniamque orare, Polit. Illud autem συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι e Polyb. affertur pro l'accre ut quis ignoscat. || Frequens etiam est συγγνώμη ἐστὶ, interdum et συγγνώμη, pro Venia dignus est, vel dignum est, (prout postulat locus,) Veniam meretur, Venia tribuenda est. Dem. pro Cor. (317.) Ἀδικεῖ τις ἐκῶν ; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ· ἐξήμαρτέ τις ἔκων ; συγγνώμη ἀπὸ τῆς τιμωρίας τούτῳ. (Qui locus cum isto Thucydidi pulcre convenit, 3, (40.) p. 96. Οὐκ οὖν δὲ προθεῖναι ἐλπίδα οὐτε λόγῳ πιστὴν, οὐτε χρήμασιν ὀνητήν, ὡς συγγνώμην ἀμαρτεῖν ἀνθρωπείως λήψονται· ἔκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἐβλάψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν· ἐγγυγνων δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. Ubi ἐγγυγνων ἐστὶ τὸ ἀκούσιον i. valet q. συγγνώμη ἐστὶ τῷ ἀκούσιῳ.) Idem Orator in Med. Οὐδ' ὁμοίαν οὖσαν τούτῳ κακείνοις συγγνώμην εἰρήσκειν, Hunc non eadem qua illos venia dignum esse. Thuc. 4, (114.) p. 158. Καὶ συγγνώμην εἶναι εἴ τι ἡναντιοῦντο. Apud Eund. cum infin., 8, (50.) p. 279. Συγγνώμην δὲ εἶναι ἑαυτῷ περὶ ἀνδρὸς πολεμίου καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀσυμφόρον κακὸν τι βουλεύειν. Sic 5, (88.) p. 193. Εἰκὸς καὶ συγγνώμην dicit, sequente infin. At Lucillius participium subjunxit, quod eund. quem infinitivus usum præstat : Epigr. titulo in avaros, Εἰ μὲν ζῆς ἐλάφου ταναῶν χρόνον ἢ ἐκράνεις, Συγγνώμην πλείστον πλοῦτον ἀγερομένῳ. Atque ut supra ostendi dici interdum πολλὴν συνγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὰ συνγνώμην dici sciendum est ; atque unum ex Isocr. hujus loquendi generis exemplum attuli, cum agerem de illo πολλὴν συνγνώμην ἔχειν. Cui addi potest e Dem. c. Mid. Καὶ, νῆ Δία, αὐτοῖς πολλὰ συνγνώμην οὐ γὰρ ἐστὶ φορητὸς ἄνθρωπος. || Συνγνώμη, inquit Aristot. Eth. 6, 11. est γνώμη κριτικὴ τοῦ ἐπικεικὸς ὁρθῆ : ubi quidam συνγνώμη non interpr. nomine illo Venia, sed Moderatio animi et æquitas. Verum non dubium est, quin ibi quoque nomini συγγνώμην solita interpr. conveniat. Perinde est enim ac si diceret Aristoteles, quod nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id provenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ἐπικεικὸς ὁρθῆς, i. e. A recta sententia judicatrice ejus quod æquum est et bonum. Totus autem Aristot. locus est hic, Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, κατ' ἣν ἐγνώμονας καὶ ἔχειν φαιμέν γνώμην, ἢ τοῦ ἐπικεικὸς ἐστὶ κρίσις ὁρθή· σημεῖον δὲ τὸν γὰρ ἐπικεικὴ φαιμέν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπικεικὸς τὸ ἔχειν περὶ ἐνία συγγνώμην· ἢ δὲ συγγνώμη κ. τ. λ. Quoniam tamen Aristot. ita συγγνώμην in illa sua signif. usurpat ut interim ad ejus originem respicere videatur, et eam ducere a γνώμη, quidam ut hoc sua etiam interpr. declarant, ἔχειν περὶ ἐνία συγγνώμην interpr. In nonnullis delictis consensum accommodare : addentes, id esse ignoscere ac veniam dare. Itidemque συγγνώμη, quod statim sequitur, Hic consensus, i. e. Venia. Sic συγγνωμονικὸν, Ad consentiendum promptum ac propensum, i. e. Ad ignoscendum. Sed videri possit Aristot., in illo quidem ἐγνώμονας, ad originem significationis quam habet illud vocab. respicere, eam ducendo a γνώμη : at non idem in sequentibus illis nominibus facere ; sed quoniam dixerit γνώμην esse τοῦ ἐπικεικὸς κρίσιν ὁρθήν, ut hoc probet, addere quæ sequuntur, potius ad rem quam ad verba respicientem. Ac profecto durum fuerit (licet Aristot. paulo sit in hujusmodi quæ ad analogiam Grammaticam spectant, liberior, ut alibi docui,) συγγνώμη ad γνώμη illud revocare : quasi συγγνώμη nihil aliud sit quam nomen illud γνώμη (a simplici γινώσκω) cui præfixa sit præp. Contra enim fateamur necesse est, ut γινώσκω verbale suum habet γνώμη, ita συγγνώσκω, habere suum συγγνώμη. (Ac profecto si συγγνώμη verti deberet Consensus, multo id majori cum ratione fieret, deducendo a συγγνώσκειν, quod Consentiendi signif. alicubi habere ostendi, quam a γνώμη, præfixa præp., ut dixi.) Hoc autem perinde est ac si quis nomen Συγγνώμων, cum ap. Plat. pro Consentiendo ponitur, non jam esse verbale a Συγγινώσκω, sed e γνώμη factum, præfixa præp., (eod. modo quo inde fiunt ἀγνώμων et ἐγνώμων, aliaque plurima,) contenderet ; at cum usurpatur de eo qui ad veniam dandam propensus est, aut simpliciter de eo qui dat veniam : (quæ signif. frequentissima est, cum altera illa contra sit rarissima, ea sc. qua pro Consentiendo usurpatur :) tunc non amplius ad γνώμη pertinere, sed sui verbi signif. sequi diceret. In qua certe et ipse opinione essem, nisi itidem verbum ipsum συγγινώσκειν pro Consentiendo positum invenissem. || Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia, ut dixi. item Concessio, nec non Permissio, in 1 ad Cor. 7, (6.) ubi de conjugio disserit, Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγινώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Ubi vet. Interpr. συγγινώμην reddit Indulgentiam, itidemque Erasmi. Ideo autem quidam Concessionem aut Permissionem interpretari maluerunt, quod Indulgentia dicitur de iis, quæ talia sunt ut reprehendi possint. Sed sunt qui contra in bonam etiam partem usurpari velint. Verum hoc sciendum est, inveniri et aliam lectionem, sc. κατὰ γνώμην : quam ne omnino rejiciendam putem, facit eadem oppositio γνώμης et ἐπιταγῆς in eadem Epist. ; ut enim hic scriptum est, (sequendo illam lectionem,) Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ γνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν, ita ibi, Περὶ δὲ τῶν παρόντων ἐπιταγῇ Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι, κ. τ. λ. Illud tantum injicit mihi scrupulum, quod κατὰ γνώμην ea in signif. legere me non meminerim. || Συγγνώμη, Status unus ex assumptivis, cum reus crimen quod obijciatur, transfert in rem aut personam quæ iudicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. Concessio a Trapez. exp. Latine dici etiam potest Venialis status, et Deprecatio. Hæc ex VV. LL. Vide Hermog., e quo affertur et συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exp. autem Venialis locus. ["Valck. Phœn. p. 363. Hipp. p. 307. Pryn. Eccl. 169. Thom. M. 812. ad Lucian. 1, 663. Boiss. Philostr. 432. Plur., ad Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss.] Συγγνώμων. "Attice ἐγγινώμων." (qui et συγγνωμονικός,) Ad veniam dandam propensus, Qui libenter dat veniam, Facilis iu danda venia. Facilis iu condonandis peccatis. Possis etiam exponere, Placidus. Facilisque, veniaque paratus, ex Ovidio. (Redditur item Indulgens, Cle-

mens, Mitis, Misericors.) Sic in compar. gradu συγγνωμονε-
στέρα ψυχῇ ap. Synes., Animus ad veniam dandam propensior,
ad misericordiam propensior. Possit alioqui συγγνωμονέτερος
reddi etiam uno verbo e Terent. Ignoscantior. Atque adeo illud
συγγνωμονεστέρα ψυχῇ ex eo verti possit Ignoscantior animus.
Interdum vero συγγνώμονα εἶναι est simpliciter Veniam dare,
Ignoscere. Xen. (Ap. 2, 14.) Τοὺς θεοὺς παραίτησεν συγγνώ-
μονάς σοι εἶναι, Deos precaberis ut tibi veniam tribuant. Apud
Eur. (Med. 870.) sequente etiam gen., (ut nimirum συγγνώμη
gen. habet,) συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eo-
rum quæ dicta sunt, Ignoscere quæ dicta sunt. Apud Thuc.
συγγνωμονες ἐστὲ pro Concedite, (ut Da mihi hanc veniam, pro
Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallice, Faites-moi cette
grace.) 2. Συγγνωμονες δὲ ἐστὲ, τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς
ὑπάρχονσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφύρουσι
νομίμας. Quamvis autem paulo aliter hic sumatur quam in illo
Xen. loco, itidem tamen Diis tribuitur. (Neutr. Συγγνωμον
s. ξύγγνωμων, ap. Thuc. ab illa signif. discedit; ponitur enim
passive pro συγγνώμης ἕξιν, Venia dignum. Locum autem, in
quo utitur, habuisti supra in Συγγνώμη, col. 1862.) Contrarium
huic signif. habet νισομν. Ἀσυγγνώμων, Qui non est ad veniam
dandam propensus, s. ad ignoscendum. Aut etiam simpliciter,
Qui veniam non dat, ap. Dem. Redditur item Inimicus, Im-
misericors: ut συγγνώμονα reddi etiam Mitem, Misericordem,
dictum est. || Συγγνώμων, Consentiens, Qui est ejusd. sen-
tentiae. Plato de LL. 6. "Μῆδ' ἔστιν ἐμὴν βουλόμεθα συγγνώμονας τε
ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. Sic autem συγγνώσκων pro Con-
sentire alicubi usurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam
verbale hujus συγγνώσκω esset, sed tanquam e γνώμη factum,
prædicta præp. σύν: ut inde sunt ἀγνώμων, εὐγνώμων, aliaque
quæ plurima. Præsertim vero si reddatur Qui est ejusd. sen-
tentiae, deductio hæc convenire illi videbitur. ["Eur. Fr. ex
incert. Trag. ap. Stob. 480. Beck. Συγγνώμονας τοι τοὺς θεοὺς
εἶναι δοκεῖ, ὅταν τις ὀρκῶ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ, *Ἡ δεσπὴν; ἢ
βλαία πολεμίων κακὰ, Faciles ad ignoscendum." Seager. Mss.
"Dionys. H. 1, 148. Thom. M. 380. * Συγγνωμος, ibid. * Συγ-
γνωμονέω, Phryn. Ecl. 168. Thom. M. 812." Schæf. Mss.
Apollod. 2, 7, 6. Athen. 177. 4 Macc. 5, 13. Schol. Epict.
Enchir. 35. * "Συγγνωμονητέον, Schol. Aristot. Rhet. p. 73." Boiss. Mss. * Συγγνωμοσύνη, Soph. Trach. 1265.] Συγγνω-
μονικός, i. q. συγγνώμων, in ea signif. quæ prior illi data fuit,
sc. pro Eo qui ad veniam dandam propensus est, etc. Aristot.
συγγνωμονικός (qualem esse scribit τὸν πρῶτον) opp. τιμωρητικόν:
Eth. 4, 5. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρῶτος, ἀλλὰ μάλλον συγγνω-
μονικός: Rhet. 2. Καὶ τοὺς μὴ συγγνωμονικοὺς τοῖς φαινομένοις
ἀμαρτάνειν. Habuisti hoc nomen ex Eod. supra, in loco quem
protuli in Συγγνώμη. Sed συγγνωμονικός ab Eod. usurpatur
etiam pro συγγνωστός, Venia dignus, Cui ignosci debet. Rei
tamen potius quam personæ tribuitur, ut opinor. Sic Eth. 7,
(1.) Οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυρὸν καὶ υπερβαλλουσὴν ἡδονὴν ἡττάται, ἢ
λυπὸν, θαυμαστόν· ἀλλὰ καὶ συγγνωμονικὸν εἰ ἀντιτείνων. Item
5. "Ὅσα μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἡγνοίαν ἀμαρτάνουσι,
συγγνωμονικά. Ibid. (8.) Τῶν δ' ἀκουσίων (ἀδικημάτων) τὰ μὲν
ἐστὶ συγγνωμονικά, τὰ δ' οὐ συγγνωμονικά· ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον
ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἡγνοίαν ἀμαρτάνουσι, συγγνωμονικά· ὅσα
δὲ μὴ δι' ἡγνοίαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δε, μήτε φυσικὸν,
μήτ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Aristoteli συγ-
γνωμονικὸν, (e quo solo hujus signif. exempla suppetunt,) id
Thucydidi esse συγγνωμον ostendi in loco quem ex eo attuli
post Συγγνώμων. Videtur certe magis convenire huic σύγνω-
μον quam illi συγγνωμονικὸν ista signif. At de συγγνωμονικὸν
κεφάλαιον dictum fuit supra in nomine Συγγνώμη significante
Veniam statum, ut quidem interpr. VV. LL. Ubi et συγγνω-
μονικὴ ἀντίθεσις dicitur esse Concessio. Συγγνωμονικός, Animo
ad veniam dandam propenso, Clementer: sequendo non poste-
riorem, sed priorem noniniis Συγγνωμονικός signif. [* Σύγνωμων,
i. q. συγγνώμη, Soph. Antig. 63.]

¶ Γνωρίζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem et pro Notum
facio, Notitiam do s. præbeo, (uno verbo Notifico, quod ap.
Ovid. et Gellium invenitur,) dubitarique possit utra signif. præ-
cedere debeat. Sed illi signif., qua ponitur pro Noscito s.
Agnosco, priorem locum dedi, quod plura ejus exempla (præter-
quam in N. T., ubi altera perfrequens est) invenisse mihi vide-
ret. Si quis tamen alteram præcedere malit, facile cedam. Plut.
Amat. Narr. Τόδε τὸ φῶνίμα γνωρίζεις ὅτι τοῦ Φώκου εἶναι,
Vocem illam, ut quæ Phoci esset, agnovisse, Polit. Herodian. 1,
(17, 9.) Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτη καὶ μάλλον
ἐσποῦδασε διεξελθεῖν τὴν γραφήν, Agnita dein Commodi manu,
ut Idem vertit. Eod. modo dixit 2, (1, 23.) Λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ
γραμματεῖον (γνωρίζεις δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, οὕσης σοι τῆς
ἀπαγόσεως ἐν συνηθείᾳ) ἐπίσκεψαι. Sic et pass. Γνωρίζομαι,
Agnoscor, ap. Eund. (5, 4, 12.) Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὥς μὴ
γνωρίζοιτο, Detonsa barba, ne agnosceretur. Itidemque ap.
Lucian. Timone (§. 5.) Οὐδέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, Non ampli-
us agnoscor ab eis. Ita enim malo quam Cognoscor ab eis, ut
habent VV. LL. (Licet alioqui, ut γνωρίζω, Cognosco, ita
γνωρίζομαι reddi alicubi possit Cognoscor.) Bud. cum de ἐπιγνώ-
σκεῖν locutus esset, quod dicit significare Agnoscere, i. e. No-
scitare, subiunxit, Idem γνωρίζω significat. Lucian. Γνωρίζω τὴν
εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Cui loco addit illum Hero-
dian. (paulo ante a me allatum,) Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα,
Agnito Commodi chirographo. Cum alioqui, inquit, γνωρίζω
significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Unde γνώρισμα,
Indicium, ut pulsus in febre. De quibus Budæi verbis dicam
aliquanto post. Nunc redeo ad illum Luciani locum, Γνωρίζω
τὴν εἰκόνα, κ. τ. λ. In hoc enim cum γνωρίζω reddat Agnosco,
in iis verbis quæ modo ex eo protuli, alibi vertit etiam Non
renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀναίνομαι. Locus
autem (ut melius de eo judicari possit) est hic in principio li-
belli adversus eum scripti, qui ipsum in verbis Prometheum esse
dixerat; ita enim illum orditur, Οὐκοῦν Προμηθεῖα με εἶναι φησὶ;

A εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὧ ἤριστε, ὡς πηλὶνὸν κάμω τῶν ἐργῶν ὄντων,
γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Occasionem an-
tem sumsit Bud. interpretandi illud γνωρίζω, Non renuo, e pro-
xima sequentibus ipsis Luciani verbis; nam subiungit, Οὐκ
ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Non dubium est certe quin et
hic locum habeat verbum Agnosco; sed eum usum habens,
quem in isto Cic. loco de Amic., Tu autem, Fanni, qui mihi tan-
tum tribui dicis quantum ego nec agnosco, nec postulo. Sic ap.
Eund. pro Milone, Facti illius gloriam libens agnovisset. Sed
et ap. Herodian. γνωρίζειν a vulgari verbi Agnosco signif. dis-
cedit, 8, (6, 4.) Προθένης δὲ τὰς εἰκόνας Μαξιμίνου καὶ Βαλβίου
Γορδιανῶν τε Καίσαρος, στεφάνους καὶ δάφναις κεκοσμημένους ἀν-
τοῖ τε εὐφήμερον, καὶ τοὺς στρατιώτας ἤξιον γνωρίσαι καὶ ἀναιτέρω
εὐφήμεσαι τε τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου ἀναδειχθέντας ἀπο-
κράτορας, Polit. Proponunt Maximini et Balbini ac Gordiani
Cæsaris imagines, coronis et lauro redimitas. Quibus ipsi ac-
clamantes, etiam hortabantur exercitum ut agnoscerent salutem
rentque et lætis exciperent vocibus quos senatus populusque
Romanus imperatores elegerat. Hoc certe in loco non Latini
loquendi genus e Græco, sed potius Græcum e Latino peti-
tum esse crediderim. Existimo enim hoc loco Herodianam vocem
Agnosco, qua illi ut valde propria usi erant, voluisse ita inter-
pretari ut verbum verbo reddidit esset; ideoque illo γνωρίζω uti
non dubitasse, licet exemplum hujus usus fortasse non habentem.
Itidem certe et alia Græca verba ad usum Latinorum accommo-
dasse illum nemini me observare. Habet porro nostrum Galli-
cum verbum Reconnoître, (cum proprie sit Agnosco, i. e. Noscito)
hanc quoque verborum Agnosco et γνωρίζω signif. Dicitur enim,
Je le reconnois seigneur, vel roi, aut empereur: pro
Agnosco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen
alia quoque constr. dicere solemus, Je le reconnois pour seigneur,
etc. || Γνωρίζω interdum non est Agnosco, sed potius Cognosco.
Bud. cum dixisset γνωρίζω esse Agnosco, et hujus signif. exempla
protulisset, subiunxit, ut supra docui, Cum alioqui γνωρίζω
significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Quibus verbis
videri possit signif. illam, qua pro Agnosco ponitur, non ces-
sare esse primam et maxime propriam, quod ego aliter se habere
existimo. Quod autem subiungit, inde esse γνώρισμα, pro Indi-
cium, ne hoc quidem affirmari potest, cum derivando γνώρισμα
ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Agnosco, possit
exponi, Id quo aliquid s. aliquid agnosco. Sed tamen de
hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa
Cognoscendi signif. probari potest. Ibi certe nullum ipse affert;
sed alibi hoc producit ex Aristot. Metaph. 9. Καὶ τὴν ἐπιστήμην
μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἰσθησιν, ὅτι γνωρίζομεν
τι αὐταῖς. Ex Eod. Ὡς περ εἰ ἄλλον ἡμᾶς μετροῦντος ἐγνωρίσα-
μεν πηλίκου ἐσμέν. Quin etiam e Dem. affert γνωρίζω, pro
Cognosco, Novi. Itidemque partic. ἐγνωρισμένος pro Cognitus,
inveniri tradit. Ex Isocr. quoque affertur γνωρίζω pro Cogno-
scere, Πειρῶ γνωρίζεις τοὺς λέγοντας, ὅποιοι καὶ τίνες εἴσιν, Da
operam ut noris eos qui et quales sint qui loquuntur. Sic etiam e
Gal. pro Cognoscere, s. Deprehendere, ad Gl. 1. Ἀμνημονεύον
δὲ πυρετὸν τοῖσδ' ἂν μάλιστα γνωρίσεις. Item, Γνωρίεις δὲ τὴν
τοιαύτας ἐμφράξεις ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν σφυγμῶν. Ad hanc signif.
referenda est ea, quam dat Polit. isti verbo ap. Herodian. 2,
(14, 9.) Ἦσαν δὲ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωρίζοντων αὐτῶν
τὸν τρόπον: vertit enim, Qui consuetum ipsis haberent legiti-
mum. Miror tamen cur potius reddiderit Consuetum haberent
quam Cognitum haberent; atque adeo suspicari quis possit hoc,
non illud, ab eo scriptum fuisse. Invenitur alioqui et in VV.
LL. γνωρίζω expositum Consuetudinem in eo et familiaritatem.
Cui signif. subiungitur ex Aristide, Οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνώ-
ρίζον. Sed incertum est an hic Aristidis locus pro illius signif.
exemplo afferatur, cum ibid. illam proxime præcedat ea cui pri-
mum locum dedi: sc. Agnosco, Noscito. || Γνωρίζω, Notum
facio, reddo, Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. Greg.
Naz. de Basilio, Ἀθῆναι γὰρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τε
λεώτερον. Idem, Ἰνα καὶ τὴν φύσιν παραδείξῃ καὶ γνωρίσῃ τῆς
δύναμιν. Idem, Ἐκείνῳ γνωρίεις τὴν ἀμαρτίαν. Ad ap. Athan.
redditur Indicare, Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἠθλοθέτῃ τοῖς τας ἡδονὰς
αὐτῷ γνωρίζουσι, Iis præmia proponebat, qui novas voluptates
indicabant. In N. T. frequentissimum est hoc vocab. (unde
etiam videri possint Greg. Naz. et reliqui Theologi lubenter hoc
fuisse usum) in hac transitiva signif., sc. pro Notum facio, Declaro,
qua usi prius fuerant LXX. Interpret., ut videmus cum alibi, tum
in Ps. 15. Ἐγνώρισάς μοι δόδους ζωῆς: Jo. 17, 26. Καὶ ἐγνώρισας
αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, Et notam feci eis nomen tuum
et notum faciam. Sic ad Rom. 9, (23,) de Deo, Ἰνα γνωρίσῃ
τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibid., versu proxime præce-
denti, Καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam
suam. Aut etiam, Patefacere potentiam suam. Quo verbo
reddi apte potest et in Ep. ad Ephes. 1, (9.) Γνωρίσας ἡμῶν τὸ
μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Utitur autem et alibi hoc ipso
verbo cum eod. accus. Apud Eund. frequens est γνωρίζω ἡμῶν
δτι, cum dicturus est aliquid, quod ab illis sciri magni relevet
existimat: perinde ac si diceret, Vos autem hoc ignorare nolite.
Vel potius, Vobis autem aperte significo. Non male tamen ubi
interpr. qui et hic reddunt Notum facio. Apud Eund. vero ubi
dicit, Πάντα ὑμῶν γνωρίσαι Τυχικός, reddi etiam potest, Omnia
vobis exponet, De omnibus certiores faciet. Invenitur tamen
γνωρίζω et pro Cognosco, Novi: Ep. ad Philipp. 1, 22. Καὶ τί
αἰρήσομαι οὐ γνωρίζω, ubi οὐ γνωρίζω redditur etiam Ignoro,
recte. At de usu quem habet ap. Eund. passiva vox γνωρίζομαι,
dicam mox ubi de illa agam. Nunc de alia signif. verbi hujus
γνωρίζω, quæ ad istam, cujus exempla tot allata fuerunt, pertinet:
sic tamen ut tanquam particularior sub generaliori includatur.
Ea est qua ponitur pro συνίστημι καὶ προφέρω, ut exp. Bud. affe-
rens e Plut. Fabio, Καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἢ γυνή. In-
terpr. autem ibi non addit, sed alibi reddit, Conciliat illi et
insinuat. Quidam certe γνωρίζει et hic simpliciter interpr. No-
tum reddit. || Pass. Γνωρίζομαι, (sequendo signif. datas activæ

voci Γνωρίζω,) est Agnoscere, cujus signif. habuisti duo exempla supra in Γνωρίζω, unum ex Herodiano, alterum e Luciano. Item, sicut Γνωρίζω pro Cognosco etiam poni interdum dictum est, ita Γνωρίζομαι pro Cognoscor poni sciendum est: unde ἐγνωρίζομαι, Cognitus. Denique ut Γνωρίζω est Notum facio, sic Γνωρίζομαι, Notus fio, Innotesco, Patefio. Quibus modis reddi potest ap. Paulum: fortasse autem alicubi et Cognoscor. [“ Fischer. Ind. Palæph. v. Γινώσκω, et s. h. v., ad Diod. S. I, 10. Greg. Cor. 29. Eur. Ion. 1589. Villos. ad Long. 136. Cognosco, Soph. Œd. T. 538. Γνωρίζω est utrumque, et Cognoscere, et Facere, ut alius cognoscat, de quo Casaub. δ πάνυ ad Strab. I. p. 52. Toup. ad Longin. 296. Conf. c. γινώσκω, Heind. ad Plat. Phædr. 303. De fut., T. H. ad Plut. p. 216.” Schæf. Mss.] “Consuetudinem in eo et familiaritatem, Isæus de Philoct. Hæred. 142. Πρὶν μὲν τοῖνυν τοῦτους γνωρίζαι τὴν ἀνθρώπων κ. τ. λ.” Seager. Mss. * Γνωριστέον, Alex. Trall. I. p. 28.]

Γνώρισμα, τὸ, Id e quo aliquem s. aliquid agnoscimus, Indicium. Synes. Καὶ καθάπερ ἱερεῖον διαπεπραγμένον τὸ δῆμα λείπεται, γνώρισμα τοῦ πάλα ποτὲ ζῶον, Lucian. (I, 417.) “Ἀπαντες φαλακροὶ εἰσιν ὥστε ἀπάντων εἷη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Plut. Οἷον ἵχνη καὶ γνωρίσματα δηγήσεως. Bud. (ut antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Indic. Notum facio; expunitur Indicium: addens, ut pulsus in febre: ap. Gal. Ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα. Apud Eund. Μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἐν τε τοῖς σφυγμοῖς ἐστὶ καὶ τοῖς οὖροις γνωρίσματα. Apud Xen. quoque γνωρίσματα reddi potest Indicia, K. Π. 2, (I, 13.) Συναρμόσαι ταῦτα εὐπετῶς, ἢν ἔχῃ γνωρίσματα, ὥστε εὐθὺς εἶναι ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστίν. || Γνώρισμα, Insigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut civitas visenda est. Bud. affertens e Greg. Naz. oratione de Basilio, “Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγγέλλονται καλλωπίσασιν, ὅπως ἂν οἷμαι τῶν δηγημάτων ἔχουσιν ἢ τῶν δρωμένων τῇ δὲ λόγῳ τὸ γνώρισμα: Propter litterarum studia visitur: de Cæsarea Cappadociæ. Sic γνωρίσματα τῆς βασιλείας affertur pro Insignibus imperii. Item, φιλοσοφίας γὰρ φέρει γνωρίσματα, ex Alex. Aphr. in præf. Probl. 2. de medicina, Insignia gestat philosophiæ. || Γνωρίσματα plur. numero, Monumenta; sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa et peculiari signif. Terent. Eun. 4, 6. Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumentis. Ubi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. Cujus signif. aptissimum videtur exemplum habere iste Paus. locus, in Atticis, Κρηπίδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρα καὶ ἕλφος θείναι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc signif. ad illam cui primus locus datus est, quam ad eam cui secundus. Ceterum, (ut de hoc obiter lectorem moneam,) convenire optime videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei, quam habebat, ubique habebat Qui suos parentes noscere posset: videretur ne perierit. Ubi observa etiam verbum Noscere quod est γνωρίζω, unde γνωρίσματα. [“ Longus p. 4. 6. Vill., ad Lucian. I, 191. Fischer. Ind. Palæph., Brunck. Ed. T. 1035.” Schæf. Mss. Εἰς γν. μόνον, Obiter, Suid. v. Ἀππιανός. * Γνωρίσμος, Schol. Lycophr. 494.] Γνώρισις, ἡ, Agnitio, Actio reddendi quæpiam notum alii. Plato, Πολλὴν χάριν οἶδα σοι τῆς Θεοειτήτου γνωρίσεως, Quod mihi notum et familiarem feceris Theætetum, Bud. [“ Valck. Phæn. p. 741.” Schæf. Mss.] Huic autem verbali subjungam comp. Ἀγνώριστος, Δυσγνωρίστος, Εὐγνωρίστος: quoniam et ipsa, licet eis per compositionem accesserit, magis formam verbalis retinent quam nomen Γνώριμος: quod alioqui factum itidem ex hoc verbo esse constat. Sicut enim Γνώρισμα ex ἐγνώρισμαι, Γνώρισις ex ἐγνώρισαι, sic illa ex ἐγνώρισται fieri manifestum est, et quidem tanquam præcedente Γνωρίστος. Est igitur Ἀγνώριστος, Non agnitus, Qui talis est ut agnoscere non possit, Non notificatus, Qui non innotuit, in notitiam non venit, talis est ut notificari s. innotescere non possit. At VV. LL. interpr. Incertus, Incognitus. Præceditque in Iisd. verb. Ἀγνωρίζω pro Ignoro, quod mihi valde suspectum est. [Ἀγνώριστος, J. Poll. 5, 160.] Secundum comp. est Δυσγνωρίστος, Agnitu difficilis, Qui facile agnoscere non potest, Qui non facile notificari potest s. innotescere. [Δυσγνωρίστος, J. Poll. 5, 160.] Cui contrariam signif. habet tertium comp. Εὐγνωρίστος. Sonat enim, Agnitu facilis, Qui facile agnoscere potest, Qui facile notificari queat s. innotescere. [Πολυγνωρίστος, Eust. Od. A. p. 62, 23. * Γνωριστής, Cognitor, Antipho p. 758. Nūν μὲν οὖν γνωριστὰ γίνεσθε τῆς δίκης, τότε δὲ δικάσται τῶν μαρτύρων νῦν μὲν δοξασταί, τότε δὲ κριταί τῶν ἀληθῶν.” Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] His addam et verba Γνωριστικός, quo significatur Notitiam præbens, et quasi quis dicat Notificatorius. Sed ap. J. Poll. reddi potest Index, ubi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀποπίπτοντα ὁδόντα τῆς ἡλικίας ὅντα γνωριστικόν, [“ Plut. Mor. I, 304.” Schæf. Mss. Jambl. Protr. 124.]

Γνώριμος, ὁ, ἡ, Notus, Cujus notitiam habemus. Dem. (34.) “Ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ὁμῶν ὁ λόγος” οὐ γὰρ ἀλλοτρίους ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ’ οἰκέλους, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰδαιμόσιον ἔξεστι γενέσθαι. Plut. de Pyth. Orac. Ἀμοιβὴ γὰρ εἶκοι νομίσματος ἢ τοῦ λόγου χρεῖα καὶ δόκιμον καὶ αὐτοῦ τὸ σύνθημα ἐστὶ καὶ γνώριμον, ἄλλην ἐν ἄλλοις χρόνοις ἰσχὺν λαμβάνοντος. Alex. de Anina 2. γνωριμωτάτην et ἀγνωστοτάτην inter se opposuit, eodemque in loco voci γνώριμον addidit ἀναμφίλεκτον, ita scribens, Ἀλλ’ ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων ἀ τὴν μὲν ὑπαρξὶν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν ὥσπερ ἡ τε κίνησις καὶ ὁ τόπος” ἔτι δὲ μάλλον ὁ χρόνος” ἐκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι, γνώριμον καὶ ἀναμφίλεκτον” τίς δὲ ποτὲ ἐστὶν αὐτῶν ἡ οὐσία, τὴν χαλεπωτάτην ὁραβήναι: quæ Bud. ita vertit, (sensus expo-nens, non singula verba interpretans,) Tempus esse et locum omnes noverunt, sed quæ sit eorum essentia sive natura, et definitio, scire difficillimum. Γνώριμος annotatur significare etiam

A Cognitu facilis, sed nullum signif. hujus exemplum additur: videndum autem an non illi Demosthenis loco convenire possit: ut sc. γνώριμος ibi non sit Notus, sed Cujus facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen et illam interpr. ferri posse nego. Γνώριμον alicubi legisse mihi videor non simpliciter pro Eo qui notus sit, sed pro Eo qui sit clarus et celebris. Apud Aristot. Polit. 4. οἱ γνώριμοι distinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου, dicunturque δήμου εἰδῆ esse, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραῖον κ. τ. λ., at γνωρίμων εἰδῆ esse, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετὴ, παιδεία. In VV. LL. ponitur et Γνώριμον, tanquam substantivum, quod redditur, Fides, reique exploratæ et compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc exp. Græca, sine Auctoris nomine, Πιστὸν καὶ ἀσφαλές” δ’ ἡμεῖς πεπεισμεθα. Sed quamvis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit judicare, quicunque ejus est Auctor, non videtur γνώριμον illud pro substantivo accipere. || Γνώριμος, Notus. Sed hic me loqui scito non jam de participio Notus, quod est Cognitus, sed de nomine Notus: i. e. de Notus quod e participio in nomen, sicut et alia quædam ap. Latinos quoque, transit, et pro Familiari ponitur, (scio enim et extra hanc signif., nominis loco haberi nonnunquam,) ut ap. Horat. Sat. I, 1. Non uxor saluum te vult, non filius; omnes Vicini oderunt, noti, pueri atque puellæ. Usus est autem hoc γνώριμος et Hom., sed uno duntaxat (ut tradit ex aliis Eust.) in loco: sc. Od. Π. non procul a principio, Εὐμαι’, ἡ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ’ ἑταῖρος, “Ἡ καὶ γνώριμος ἄλλος. Ubi annotat idem Grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον et γνώριμον: ac fortasse τιμιώτερον esse ἑταῖρον quam eum qui simpliciter sit γνώριμος: fortasse etiam esse γνώριμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur et ἑταῖρος et alii quolibet modo συνήθεις. Ego certe illi in utroque assentior; nam latius multo γνώριμον patere quam ἑταῖρον, et majore hunc quam illum in pretio esse, varii Scriptorum aperte ostendunt loci. Apud Dem. certe ut φίλος minus quam ξένος, ita hoc φίλος plus esse quam γνώριμος vide-mus, (320.) “Ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνη τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἢν Φίλιππος; q. d. Tantum abest ut justa aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, ut nec φίλος, atque adeo ne γνώριμος quidem. Sape autem redditur hoc γνώριμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris et quicum consuevimus: affertens e Xen. (K. Π. 5, 5, 10.) Ἐἴ τις κῖνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοι ποιήσεις. Interdum οἰκέλοι et γνώριμοι, nonnunquam γνώριμοι et συνήθεις copulantur: utriusque usus exemplum extat ap. Plat. Legitur enim ap. eum de Rep. I. Ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκέλοις καὶ γνωρίμοις. Apud Eund. libro ejusd. Operis 2. Τοῖς γνωρίμοις καὶ συνήθεσι opp. οἱ ἀγνώστες. Ita enim scribit, Οἶσθα γὰρ πού τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος” πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὥς οἶόν τε πρῶτα εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώστους τούναντιον. Itidem copulantur ista duo nomina ab Aristot., sed duobus his alia duo opp.; neque enim ἀγνώστες solum illis duobus opponit, sed ἀγνώστες et ἀσυνήθεις: C Eth. 4, 6. Ὅμοιος γὰρ πρὸς ἀγνώστους καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνώστους et γνωρίμους inter se opposuit: Τοὺς μὲν καὶ ἀγνώστους ἐμὸς, τοὺς δὲ καὶ πλείστους γνωρίμους. Nec vero solum γνώριμος τινι, sed et γνώριμος τινος dicebant: unde affertur etiam γνώριμος ἐμός. peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. Suidas postquam γνώριμοι exposuit φοιτηταί, h. l. affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλείους ἢ ἑκακοσίους. Quo pertinet Plut. de Virt. Mor. Ἀντὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐρασταὶ καλοῦμενοι καὶ ὄντες. [“ Phryn. Ecl. 179. Lucian. I, 760. ad Diod. S. I, 534. Discipulus, Ruhnck. Ep. Cr. 283. Toup. ad Longin. 394. Opusc. 2, 141. Plut. Mor. I, 270. Oxon. Taylor. Præf. ad Dem. Mid. p. 6.” Schæf. Mss.] Ἀδν. Γνωρίμους. Familiariter, More eorum qui sunt familiares, “Plane.” Possint vero et aliæ interpr. huic adverbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώριμος datæ fuerunt. [Eur. El. 945. Dem. 722. 1247. * Γνωριμότης, Stob. Ecl. Eth. p. 130. Tzetz. Ch. 4. p. 76.]

Ἀναγνωρίζω, Agnoscere. Sonat q. d. Recognosco, non in ea signif. quam habet ap. vet. Scriptt., sed in ea potius quæ barbara est pro Gallico Reconnoître. Plato in Politico, Δεῖ δὴ τοὺς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν. ubi Bud. vertit Agnoscere, “Cognoscere.” Noscitare. Pass. Ἀναγνωρίζομαι, Agnoscere. At in VV. LL. Innotesco. [“ Tyrwh. ad Arist. 164.” Schæf. Mss.] Ἀναγνωρίσμος, ὁ, et Ἀναγνωρίσμα, τὸ. “Ipsa τοῦ ἀναγνωρίζω actio, Noscitatio,” Agnitio. Synes. Ep. 100. “Ὡς περ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλα, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρίσμεν ποιήσασμεν. Interdum vero ἀναγνωρίσμος est potius Specimen et documentum. Bud. [Ἀναγνωρίσμος. Schol. Soph. El. 1203. 1279. Œd. T. 353. 451. 673. 1077. “Recognitio, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 514. Μετὰ τὸν παράοσον ἐκείνον ἀναγν. θεασάμενος ἰωσήφ τοὺς ἀνταυτοῦ ἀδελφούς, προσονειδίσει οὐκ ἠθέλησε.” Seager. Mss. Ἀναγνωρίσμα, Hip-pocr. 300, 30. “Brunck. Soph. 3, 454.” Schæf. Mss.] Ἀναγνωρίσις, ἡ, ap. Plat. i. q. ἀναγνωρίσμος, Agnitio: [Theæt. p. 198. Aristot. Poët. 22. Tyrwh. “Bekk. Anecd. 389.” Boiss. Mss. * Ἀναγνωριστικός, ad Lucian. I, 730.” Schæf. Mss. * Ἐφαναγνωρίσμος, ad Hesych. I, 1311. n. 8.] Διαγνωρίζω, Dignoscere, Interrogare. Apud Luc. autem, 2, (17.) Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ καληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου, pro Divulgarunt; Notum fecerunt, Bud. rectius quam vet. Interpr. Cognorunt. Erasm. tamen cum alioqui reddat et ipse Divulgarunt, putat et pro Pernorunt posse accipi; sed perperam. cum constet positum esse pro διεφύμισαν quo Marcus usus est, [*Ἐπιγνωρίζω, Xen. K. 6, 23. Symm. Prov. 20, 11. Nicet. Eugen. 3, 296. * Ἐπιγνωρίσμος, Athan. 2, 280, 281. * Προγνωρίζω, Const. Manass. Chron. 73, 492.” Kall. Mss.]

Quod sequitur vocab. δάπεδον, vel post πέδον, vel post εδαφος ponendum fuisset, prout quis e duabus etymologiis, quæ ei dantur, alterutram sequi voluisset. Affertur vero et tertia, quam itidem declarabo. Ceterum quod non sit πρωτότυπον, sed aliunde derivatum, (licet et ipsum non pauca e se derivata habens,) ideo notulam ei, sicut aliis plerisque, præfixi.

ΔΑΠΕΔΟΝ, τὸ, Pavimentum. Generalius vero et Solum. II. Δ. init. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' ἑνὶ καθήμενοι ἡγοῦντο Χρυσῷ ἐν δάπεδῳ, In aureo pavimento. Quem locum affert et Cam., postquam dixit δάπεδον esse Pavimentum, i. e. Complanatum et spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pavimentum, (non addita illa vocis huius expositione,) tum in hoc, tum in aliis ejusd. Poetæ locis. E quibus est hic, Od. K. (227.) ὦ φίλοι, εὐδὸν γάρ τις ἐπιοιχομένη μέγαν ἴσθον, Καλὸν αἰοιδίαι, δάπεδον δ' ἄπαν ἄμφιμέμικεν. Ubi Eust. annotat, δάπεδον non γῆν ὑπαίθρου videri significare, sed τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Apud Eund. A. (419.) Ὡς ἄμφι κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κεῖμεθ' ἐν μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θέν. Ubi annotat idem Schol. "Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθείσι καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν ἴσως τὸ τοῦ μεγάρου εδαφος εἶπεν, ἐνθα καὶ αἱ τράπεζαι καὶ οἱ κρητῆρες. Ubi observandum est, eum, tanquam non affirmantem, addere ἴσως, i. e. Fortasse. Sic quoque in loco præcedente non dicit significare, sed videri significare τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Qua voce alioqui utitur in ejusd. vocab. expositione, in illo etiam loco quem primum protuli. Postquam enī dixit δάπεδον esse τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ εἶχοντα οἰκήματα: s. τόπον ἐν πόλει, φίλον οἰκημάτων: (ut in hoc ejusd. Scriptoria loco, Περιφέρων τὴν ἀσπίδα ἐπὶ χαλκὸν οὖσαν, προσίσχε τῷ δάπεδῳ ἐνδὸς τοῦ τευχος:) s. χωρὶον ἐμάλιν ἐῖς διατριβὴν ἄνεθιν, (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, ubi proci se exercent,) addit, posse et hic, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἐμβαδόν: adeo ut δάπεδον non sit αἶθριον duntaxat, sed ὑποφώρον quoque. Quibus hæc subjungit, quæ de etymo huius vocis disserit. Ortum est δάπεδον e vocola δᾶ, (quæ Dorice Terræ signif.,) et nomine πέδον. Idem Schol. Od. X. (455.) Ἀντάρ Τηλέμαχος καὶ Βουκίλος ἡδὲ συμβάτης Διστροίην δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ἔδον, annotat δάπεδον hic quoque significare τὸ ὑπόστειγον εδαφος: idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, sc. ad differentiam τοῦ αἶθριου. Sciendum est porro vocem istam pro Pavimento reperi ap. eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athen. 12. Ἐβρανε δὲ ο' Ἀλέξανδρος καὶ μύρψ σπονδαῖψ καὶ οἷψ εὐδαίει τὸ δάπεδον. Quin etiam ap. Xen. vocem istam habemus, K. Π. 8, (8, 8.) p. 142. meæ Ed., ubi de Persarum luxu et molliē loquitur, Ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπέκλινω αἱ δάπεδες. || Δάπεδον, interdum est potius Solum, ut cum dicitur quis natus vel ἐν δάπεδῳ regionis vel urbis alicujus humatus esse: cuius usus exemplum in Epigr. extat. Sed et pluralis pro singulari positus hunc eund. usum obtinet, ut in hoc Biantis Epitaphio, Κλεωνῆς ἐν δάπεδοις Πρήνης φύντα καλῶνται ἥδε Βιαντα πέτρα, κόσμον ἴσως μέγαν. Invenitur et cum aliis genitivis, siquidem ap. Eur. legimus (Alc. 594.) πεδίων δάπεδοις, periphrastice pro πεδίοις. Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον, (ut Lat. Poetæ dixerunt Terræ solum,) quod Aristoph. non tanquam Comicum, sed tanquam Tragicum usurpavit, Il. (515.) Ἡ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Διούς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant ap. hunc Comicum, quæ minime e Comico sermone sumta sunt, quin potius ab eo abhorrent; sed ad Tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicujus Tragici locum, iis utitur. || Δάπεδον, uti dixi, quidam e πέδον, alii ex εδαφος derivant. Eust. ex iis est qui e πέδον deductum esse volunt: ut nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γᾶς: a nomine. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solum γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inveniri ap. Tragicos, docui in Πέδον: genitivum illud ex Æsch. Pr. init., hunc autem e Soph. afferens. Etym. nomen hoc δάπεδον deducit quidem et ipse e πέδον, cui præfixa sit particula δᾶ: sed huic aliam hic signif. inesse existimat; vult enim esse ἐπιτακτικόν, i. e. habere vim intendendi: ut δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est εδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ e ζᾶ, per metathesin literæ δ in ζ: unde ζάπλουτος dicitur ὁ πάνυ πλούσιος. Ubi observa obiter eund. usum παρτις. Ζᾶ, et Δᾶ, si ejus sententiam sequamur. Ad ζᾶ quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendā signif. vim habere constat; at particulæ δᾶ hunc usum habentis, non obvia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δασκίος esse itidem ἐπιτακτικὴ hæc vocula, sed alii esse volunt per sync. factum e δασύσκιος. Sic et in δασπλήτης usum istum a quibusdam habere existimatur. "Ζάπεδον, Hes. μέγα εδαφος. Videtur tamen adjective potius "signif. Magnum solum s. pavimentum habens." [Xenophanes Athenæi p. 462. ζ. καθάρων, al. δάπεδον.] Altera autem etymologia, (cujus nullam Schol. ille mentionem facit,) ea est qua δάπεδον ab εδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minusque verisimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat vox Ἐδάπεδον, quippe quæ habeat e, et in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: ut sc. ex εδαφος primum Ἐδάπεδον pro εδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam Ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant VV. LL., ego autem nec ap. Hes. nec Suid., nec Etym., nec alium quenquam, eam reperio: adeo ut valde suspectam habeam, et verear ne, ut aliæ quamplurimæ, errore alicujus ex illorum VV. LL. consarcinatoribus in ea irreperit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ ap. vet. Gramm. extant: sic tamen ut prior magis ap. eos recepta sit. At Cam. hanc falsam esse arbitrat, (nam esse quasi γάπεδον, i. e. γήπεδον, falsum est, inquit,) qui alterius ne mentionem quidem facit. Putatque δάπεδον esse potius a δάπτω significante κόπτω: sicut pavimentum est a Pavo, quod est ferio. Ego autem non video cur e duabus illis priorem

repudiare debeamus: nisi infinitas alias, quæ alioqui recipi solent, rejicere velimus. Sed undecunque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta esse constat nomina composita, Ἀλλοδαπός, Ἡμεδαπός, aliaque, de quibus ordine agam; atque ita Ἀλλοδαπός πεδὸς dicitur tanquam Ἀλλοδαπέδος, vel tamen Ἀλλοδαφός: idemque et de ceteris dicemus. Sed mirari quis possit, idque non immerito, quomodo Eust. δάπεδον e πέδον, non ex εδαφος deducens, Ἀλλοδαπός tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδον, sed ὁ τοῦ ἄλλου πέδον, sed ὁ τοῦ ἄλλου εδαφός. Quæ de re dicam et in Ἡμεδαπός. ["Valck. Hipp. p. 170. 297. Ton. Opusc. 2, 240. Brunck. ad Eur. Or. p. 180. 199. Musgr. ad 330. Ilgen. ad Hymn. 344. Wakef. Alc. 601. Jacobs. Anim. 132. Anth. 12, 149. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. I, 76. Hom. 4, 553. Anthol. Palat. 2, 491. De quant., Porson. Or. 324. Jacobs. Anth. 11, 136." Schæf. Mss.]

Ἀλλοδαπός, (sive tanquam Ἀλλοδαπέδος s. Ἀλλοδαφός, ut modo dicebam, nam a quibusdam exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δάπεδον, ab aliis ὁ ὢν ἐξ ἄλλου εδαφός,) Qui est ex alio solo, non e nostro, (sive est solo peregrino, Peregrinus, Alienigena, Extraneus, Externus. Il. Γ. (48.) Μιχθεὶς Ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐεθέσθ' ἄρτι, Exteris: Π. (550.) ἐπεὶ σφίσις ἔρμα πόλῃς ἔσκε, καὶ Ἀλλοδαπὸς περ ἑὼν: T. (324.) Ἀλλοδαπὸς ἐνὶ δῆμῳ: pro eo quod alibi dicit, Ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δῆμῳ. Usus est hoc nomine (licet alioqui sit ποιητικώτερον) Xen. quoque K. Π. 8, (7, 3.) Πολύται τε ἱερόποιοι Ἀλλοδαπῶν οἰκεῖσθαι, καὶ σύσσιτοι ἄποσκηναί. Hæc quo in usurpanda voce ista imitatus est Herodianus presertim: quæ quem plerisque in locis occurrit Ἀλλοδαπῇ, subaudiτο τὴν χώραν, vel γῆν: 8, (7, 14.) Βιώσεσθ' τε καὶ κατὰ γνώμην ἐν τῇ οἰκείῳ, οὐκ ἐν Ἀλλοδαπῇ κακοπαθόντες: 5, (2, 13.) Αὐτοὶ μὲν ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν Ἀλλοδαπῇ διατῶμενοι. Sic (8, 7, 16.) usurpat gen. Ἀλλοδαπῆς. Usi sunt vero et alii eod. modo: e quibus est Philo V. M. I. Καὶ ἔστι πρῶτον εἰς Ἀλλοδαπὴν ἀφγνέμενος. || Ἀλλοδαπὸν, interdum Aliquid vocatur quod est inusitatum et insolens, s. formæ inusitatæ: (qua in signif. videndum est an usurpari Peregrinum possit.) Interdum vero et Prodigiosum reddi posse videtur, sicut Ἀλλόκοτον. Herodian. I, (14, 2.) Ζῷα τε παντοῖα, καὶ τὴν ἐαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα, σχήμασι τε Ἀλλοδαπῶν, καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις πολλάκις ἀπεκνήθη, Πολι. Præterea animalia omne genus, minime naturam suam servantia, cum figura corporis prodigiosa, tum membris haudquaquam congruentibus edebantur. In alio tamen ejusd. Historici loco eadem verba haud eodem interpretari modo possumus; haud enim ἰσχυρὸν σχῆμα Ἀλλοδαπὸν itidem reddere Figuram prodigiosam; in isto Ejusd. loco, 5, (5, 9.) Μὴ Ἀλλοδαπὸν ἢ παντοῖαν εἰδὴν ἔχοντα σχῆμα ὀφθεν, εὐθὺς λυπήσῃ τοὺς ἰδόντας. Hic enim Ἀλλοδαπὸν σχῆμα est simpliciter Peregrinus habitus, i. e. Peregrinæ gentis usitatus. ["Ad Timæi Lex. 134. Ilgen. Hymn. 598. Valck. ad Ammon. 85. ad Herod. 752. Rubnk. ad Xen. Mem. 236. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss. * Ἀλλοδαπός, Gl. Alifarian.]

Ἡμεδαπός, Qui est e nostro solo, i. e. nostrate: (sicut Ἀλλοδαπός proxime præcedens, Qui est ex alio solo.) Ius vero reddi potest Nostras. Sonat enim Ἡμεδαπός, q. d. ὁ τοῦ τοῦ πεδίου δάπεδον, quasi diceretur Ἡμεδαπέδος. Vel, ὁ τοῦ ἡμετέρου εδαφός, sequendo Eust.: qui postquam scripsit τηλεδαπὸν fieri e τῆλε et εδαφος, et esse νόστος τηλεδαπὰς ap. Hom., ὢν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ εδαφός ἐστι: addit talem deductionem habere etiam Ἡμεδαπός et Ἀλλοδαπός: utpote significantia, ὁ τοῦ ἡμετέρου εδαφός, et ὁ τοῦ ἄλλου εδαφός. Sic ποδαπός sonare πόλον εδαφός, ἥτοι χώρας, γῆς. Jure autem optimo mirum alicui videatur, si antea dixi, cur Eust. alibi δάπεδον non ex εδαφος derivans, sed e πέδον, præfixam habente voculam δᾶ, quæ Dorice usurpetur pro γᾶ: in istis compp. non itidem gen. πέδον, sed gen. εδαφός mentionem faciat. Non video certe quid aliud hic dici possit quam eum ista composita non e δάπεδον facta esse, sed sibi peculiarem derivationem habere censuisse. Verum hanc sententiam nulla defendi posse ratione existimo. Erat tamen alioqui dicendum, Ἀλλοδαπός, Ἡμεδαπός, et reliqua, e δάπεδον fieri, quasi Ἀλλοδαπέδος, Ἡμεδαπέδος: illud autem δάπεδον e πέδον vel e εδαφος esse ortum. Unica esse excusandi Eustathii via: dicebdo sc. eum, cum scripsit, Ἡμεδαπός, ὁ τοῦ ἡμετέρου εδαφός, intellexisse ὁ τοῦ ἡμετέρου δάπεδον, i. e. εδαφός: itidemque in ceteris. Sed vereor ut parum verisimile judicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluisse. Equidem Hes. quoque a Suidas in expositione genitivi Ἡμεδαπῶν affert illud εδαφός. Exp. porro Ἡμεδαπός, ἐγχώριος, s. ἐπιχώριος, nec non αὐτόχθων. Sæpe vero et Ἡμέτερος, i. e. Noster: ut Ἡμεδαπῆς γῆς Hes. exp. Ἡμέτερας: item Ἡμεδαποῖο, Ἡμετέρου. Idem postquam dixit Ἡμεδαπὸν opponi τῷ Ἀλλοδαπῷ, et declarare τὸ ἐπιχώριον, addit, Δηλοὶ δὲ καὶ τὸ Ἡμέτερον. Sic ap. Aristoph. (Eip. 220.) Σούδας, Ὁ γοῦν χαρακτήρ Ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, exp. Ἡμέτερος. Et in alio Ejusd. loco, Καὶ τι καὶ παίσωμεν παρσέντου μνημονεύσαντες Ἡμεδαποῦ, exp. Ἡμετέρου. Sed pronomen Ἡμέτερος, sicut et Lat. Noster, interdum et pro Nostras accipitur. ["Ad Mæc. 178. ad Timæi Lex. 133. Phryn. Ecl. 162." Schæf. Mss.]

Compr. Ἡμεδαπός illi Ἡμεδαπός proxime subjungendum est, utpote ei respondens, sicut Latine sibi respondent Nostras et Vestras. Est igitur Ἡμεδαπός itidem Qui est e vestro solo, Vestras. Hes. Ἡμεδαπῶν exp. τοῦ ἡμετέρου εδαφός. Suid. τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ εδαφός ὡμὴν συγγενῶν ἢ τῆς αὐτῆς χώρας: ubi pro ἢ credo reponendum ἥγουν, ant ἥτοι: ut genitivo χώρας exponatur ille εδαφός. At in VV. LL. legitur Ἡμεδαπῆς, quod interpr. Conterraneus, Vestras, quasi Eod. vobiscum loco natus. Hicque

subjungitur nomen Suidæ, tanquam testis. Unde apparet eum, qui hæc scripsit, existimasse *ὑμεδαπῶν*, quod ap. Suid. legitur, esse a nomin. contracto *ὑμεδαπῆς*. Sed miror cur potius ab *ὑμεδαπῆς* quam ab *ὑμεδαπῶν* esse putarit: præsertim cum non *ὑμεδαπῆς* in lisd., sed *ὑμεδαπῶν* duntaxat legatur. Quod si usquam *ὑμεδαπῆς* extaret, et quidem ap. idoneum quempiam Auctorem, non dubium est quin et *ὑμεδαπῆς* itidem dici posset: quin etiam reliqua comp. fortasse eandem accipere formam possent. Inveniri quidem certe et *παντοδαπῆς*, mox docebo. ["*Ῥμεδαπῆς*, ad Timæi Lex. 134." Schæf. Mss.]

Παντοδαπῶν, q. d. Qui est ex omni solo: sequendo interpr. quæ aliis comp. datur. Sed Latine redditur, Omnifarius, Omnigenus, Omnis generis. Interdum Varius, Multiplex. Quas duas posteriores interpr. ei dat Bud. ap. Plat. *Παντοδαπῶν*, inquit, Varius, Multiplex: ut *χίμαιρα*, et similia, ap. Plat. de Rep. Sic *παντοδαπώτατος* vertit Valde multiplex, in isto Theophr. loco, "*Ἀπιοὶ δὲ καὶ μηλῆαι ἐν τῷ Πόντῳ καὶ παντοδαπώταται καὶ χρῆσται*." Apud Aristoph. B. (289.) *θηρίον* quoddam, (cui nomen datur *ἔμποινα*), dicitur fieri *παντοδαπῶν*: sc. *τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὄρεὺς, τοτὲ δ' αὖ γυνή* quin etiam *κύων*. Ubi *παντοδαπὸν γίνεσθαι* quidam interpr. Aliud atque aliud fit, In omnes formas se commutat. Apud Synes. *Παντοδαπὴ ἀρετὴ*, Omnifaria virtus s. Omnigena, s. Omnis generis. Sæpe autem in plur. usurpatur: ut *παντοδαπὰ ζῶα* ap. Aristot. Animalia omnis generis, s. omne genus, ut etiam Lat. loquuntur interdum. Sic *παντοδαπὰ νοσήματα*, ap. Aristoph. Morbi omnis generis; vel, mutata structura orationis, Omne morborum genus. E Theophr. affertur et *Παντοδαπῆς ἐν ὕραις*. || Affertur ETIAM *Παντοδαπῆς*, ex Aristot. *Θαυμ.* *Ἀκουσμ.* Sed addit Bud., a quo affertur, Nisi sit menda. Quibus verbis, suspectum sibi fuisse, aperte ostendit. Verum suspitionem eam si non tollunt, at certe minuunt Dionys. Areop. et Herodianus, ap. quos etiam reperitur. Locus Herodianus est 5, (6, 19.) p. 511. meæ Ed. "Ὁ δὲ δῆμος ἐκατέρωθεν παρέβη μετὰ παντοδαπῶν δαδονχίας. Possit tamen aliquis rursum suspicari ab ipso Auctore *παντοδαπῆς*, non *παντοδαπῶν* scriptum fuisse, præsertim cum in eadem pag. declinationem illam, non hanc usurpet, scribens, "*Ἐσθλῆς τε καὶ οὐθύνας παντοδαπῶν*. Alioqui pro illo *παντοδαπῶν* facere posset *ὑμεδαπῆς*, quod supra e VV. LL. attuli, si aliquo testimonio confirmatum ibi esset. ["*Παντοδαπῶν*, Diod. S. 2, 14. 328. 338. Heind. ad Plat. Hipp. 126. ad Gorg. 144. Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. T. H. ad Lucian. Dial. p. 76. *Παντοδαπὰ πολλὰ*, Xen. de Vect. 5, 12. An Hom. dixerit, Bergler. Præf. Od. p. 14." Schæf. Mss.] *Παντοδαπῶν*, Omnifariam, Omnibus modis, Omni modo. Uno verbo, Omnimode, quo Lucr. utitur. Extat ap. Aristot. Eth. 2, 6. pentameter, sine Auctoris nomine, in quo *ἀπλῶς* et *παντοδαπῶς* inter se opp. Ejus enim pentametri verba hæc sunt, "*Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί*. Ubi quidam *παντοδαπῶς* interpr. Multis modis; ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis. ["*Παντοδαπῶν*, unde * *Παντοδαπία*, Schleusn. Lex. V. T.]

"*Ὀποδαπῶν*, Cujas: indefinite; interrogativum enim est *ποδαπῶν*. Annexo *ἂν* vel *οὖν* signif. Cujascunque: qua signif. dicitur etiam *ὀποδαπῶν ἐν ἐθέλῃς*. Plato Phædro (342.) "*Ραῖς δὲ αὖ Αἰγυπτιῶν τε καὶ ὀποδαπῶν ἐν ἐθέλῃς λόγους ποιοῖν*." ["*Thom. M. 725. Toup. Opusc. 2, 107. ad Herod. 377. 698.*" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 57. "*Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 151.*" Boiss. Mss. * "*Ὀποδαπῶν*, Anna C. 446." Elberling. Mss.]

Ποδαπῶν, q. d. *πολὺν δαπέδον*, E quo solo, Cujas. Convenientem signif. habet cum *Ῥμεδαπῶν* et *Ῥμεδαπῶν*, eodemque pertinentem. Xen. (K. A. 4, 4, 11.) "*Ἐρωτώμενος δὲ ποδαπῶν εἴη*, Πέρσης εἶπε εἶναι. Plato Apol. Socr. (4.) "*Τίς καὶ ποδαπῶν;*" Aristoph. N. (184.) "*Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία*; Cujates feræ? Quidam exp. etiam, Quales feræ? ["*Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 724. Coray Theophr. 73. Jacobs. Anth. 7, 127. Epigr. adesp. 350. ad Charit. 337. Act. Traj. 1. p. 246. ad Herod. 607. Qualis, Plut. Mor. 1, 869. 881. Τῆς ποδαπῆς*, Anthol. Palat. 2, 721." Schæf. Mss.]

Invenitur ETIAM *Ποταπῶν*, sed significans potius Qualis. Suspecta autem hæc scriptura esset, nisi in variis ll. reperiretur. Atque adeo quidam annotant *ποταπῶν* dici ἐπὶ τρόπου, sicut *ποδαπῶν* ἐπὶ γένους. Lucian. in Dial., qui *περὶ Παρασίτου* inscriptus est (§. 22.) "*Ἐγὼ γοῦν πολλὰκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, Ποταπῶν δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μετ' ἡμῶν*; Ubi *ποταπῶν* a quibusdam redditur Qualis, Cujusmodi. Hermog. de Invent. * *Σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπὸν ἐστὶ, καὶ ποταπὸν ἐπιληπταὶ χρῆσθον, ἢ φαῦλον*: Considerandum est qualis res sit, et qualis existimeur, bona an mala. Julian. Imper. in Misop. "*Ὅς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ συνήκα ποταπὸν τῆσδε τῆς πόλεως ἥθος*. Liban. *Ποταπὴ τὴν γλωτταν ἢ παρβένος*. Invenitur et in N. T.: Luc. 1, 29. *Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος*, Cogitabat apud se qualis esset ista salutatio, Quod esset istud salutationis genus. Ab Eod. 7. persona tribuitur, subjungiturque particula *τίς*: 39. *Οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἦτις ἀπτεται αὐτοῦ ὅτι ἀμαρτωλὸς ἐστὶ*. Ubi *ποταπὴ* sonat perinde ac si diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus ap. Matth. 8, (27.) ubi personæ itidem tribuitur, *Ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ*; Qualis est iste? Sic, *Ποδαποὶ εἰσὶν οὗτοι*; Quales sunt isti homines? Quod genus hoc hominum? ut Virg. locutus est. Sciendum est autem, quamvis *ποταπῶν* reddatur Qualis, aliud tamen esse quam *ποῖος*, aut saltem esse significantius: perinde sc. ac si non simpliciter interrogaretur Qualis, sed simul etiam E quali regione ortus. Ideoque optime reddi possunt illa Virg. verba, Quod genus hoc hominum, istis Græcis, *ποταποὶ εἰσὶν οὗτοι*, s. *οὗτοι οἱ ἄνθρωποι*: quoniam sequitur, quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde est enim ac si dictum esset, Quales sunt isti homines? et e qua regione orti, quæ tam barbara est? Apud Petrum autem 2 Ep. 3, (11.) legitimus *ποταπῶν* cum præp. *ἐν*, habente suum dat. *Τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταπῶν δὲ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγλαῖς ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις*; At Phryn.

A hanc vocem rejicit, tanquam *ἀδόκιμον*: *Ποταπῶν*, inquit, διὰ τοῦ τ, *μη εἴπης* *ἀδόκιμον γὰρ διὰ τοῦ δ' δὲ λέγων, ἐπὶ γένους θήσεις ποταπῶν ἐστι*; *Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος* *ἔστι γὰρ οἶον ἐκ τίνος διαπέδον*. Sed quamvis *ἀδόκιμον* esse dixerit illud *ποταπῶν* per τ, subjungit, *Ποταπῶν δὲ ἐστὶν, εἰ εἴποις, ποταπῶν τὸν τρόπον φρόνιχος; ἐπιεικής*. Quibus hæc addit, quæ non satis cum superioribus convenire videntur, *Χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, Ποῖός σοι τίς δοκεῖ εἶναι*; Sed existimo eum intellexisse, *ποταπῶν* non esse dicendum, nisi cum adjunctione accusativi; ideoque cum adjiciendus accus. non est, utendum esse nomine *ποῖος*. Mirum est interim, eum antea generaliter *ἀδόκιμον* pronuntiasse illud *ποταπῶν*: præsertim cum reperitur tum in iis quos protuli locis, tum in aliis plerisque, et quidem sine accus. etiam. Lucianum quidem certe non usurum fuisse, si *ἀδόκιμον* foret, persuasum habeo. || *Ποταπῶν* alicubi existimatur reddendum potius Quantus, ut Marc. 13, (1.) *Ποταπὸ λῆθοι, et Ποταπὰ οἰκοδομαί*. Sic I Jo. 13. init. "*Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ*. Sed alii in hujusmodi quoque ll. interpretari malunt Qualis; potestque certe bis etiam ll. hæc interpret. convenire. ["*Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. Phryn. Ecl. 16(=56. Lob.) Thom. M. 726. Coray Theophr. 78. Jacobs. Anth. 7, 127. T. H. ad Plut. p. 390. 460. Athen. 225. ad Herod. 607. ad Charit. 637. Τὸ π., Dionys. H. 3, 1445.*" Schæf. Mss. * *Ποταπῶς*, Gl. Qualiter, Niceph. Blemm. p. 63. Manz.] *Ῥηλεδαπῶν*, vide post *Ῥήλε*, T. 3, 1461. *Ῥμεδαπῶν*, vide supra, post *Ῥμεδαπῶν*.

B

Quod sequitur vocabulum, minime *πρωτότυπον* est, sed derivatum; ideoque præfixa et illi lineola fuit. Cum autem duæ ejus afferantur derivationes s. etymologiæ, sequendo eam, quæ mihi magis probatur, ponendum fuisset T. 3, 82. post verba e *Πατέω* comp.

* *ΑΠΑΤΑΩ*, Fallo, Decipio, Impono. Magis tamen apte Seduco, quod in hac interpretatione retineatur idem metaphora genus, cum *ἀπατῶ* sonet quasi *ἀπάγω τοῦ πάτου*: qua de re fusius disseram in *Ἀπάτη*. Od. P. (139.) *οὐκ ἂν ἐγώ γε* *Ἄλλα παρέξ εἴποιμι παρακλίδν, οὐδ' ἀπατήσω*: quibus verbis et alibi utitur. Apud (Il. T. 97.) legitimus *ἀπάτησεν*, præfixum habens dat. *δολοφροσύνη*. In VV. LL. *Ἀπατῶ* exp. etiam Dolo non malo decipio, sine ullo exemplo. Quædam tamen, quæ pro illa interpr. facere possunt, afferam in *Ἀπάτη*: sed talia ut apud me parvi sint ponderis. Pass. *Ἀπατόμαι*, Decipio, Fallor: unde partic. *ἡπατημένη* ap. Soph. Aj. (807.) "*Ἐγνώκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένην*, pro ὑπὸ φωτὸς, Novi me a viro deceptam. Aliud particip. *ἀπατηθέντες* ap. Thuc. 2. *Ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας τινός*. Ceterum de verbi hujus derivatione dicam in *Ἀπάτη*, ubi etiam docebo non temere a me positum fuisse *Ἀπατῶ* ante *Ἀπάτη*: cum enim verbale sit *Ἀπάτη*, (quod e verbali composito *Ἐξαπάτη* probabo,) sequi non præcedere, debuisset constare. ["*Thom. M. 84. ad Charit. 495. Conf. c. ἀπατέω, ad Dionys. H. 3, 1427: cum ἀπαντῶ, Boiss. Philostr. 560. Sequ. infin., Koen. ad Greg. Cor. 144.*" Schæf. Mss. "*La dérivation de πάτος, qu'Eustathe (p. 637.) adopte aussi, me paroît fautive. Le Seduco des Latins, qu'on lui assimile, correspond plutôt au παράγω des Grecs, lequel a la même signification que l'ἀπατῶ. Il me paroît plus naturel de considérer l'ἀπατῶ comme un composé de la préposition ἀπὸ et du verbe ἀτάω, i. e. βλάπτω, de même que le nom ἀπάτη d'ἀπὸ et d'ἀτη, i. e. βλάβη; d'autant plus que le simple ἀτη se trouve employé comme synonyme d'ἀπατη dans Homère Il. K. 391. Πολλῆσιν μὲν ἔτησι παρεκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ. On y explique l'ἔτησιν par ἀπάταις. Hesychius dit: Ἀτας, * εἰκασιλογίας, ἀπάτας." Corai. Mss.] *Ἀπάτημα*, τὸ, Fallacia, Captio, Impostura. ["*Ad Charit. 517. Jacobs. Anth. 6, 122. Oblectamentum, ibid. 83. 11, 207.*" Schæf. Mss. Hinc * *Ἀπατημῶν*, Zosim. I, 52, 9.] Atque ut subst. hoc formatum est ex *ἡπάτημαι*, sic ex *ἡπάτηται* est formatum adjectivum *ΚΟΜΕΝ Ἀπατητικῶς*, quod sonat, Qui talis est ut fallere possit, Fallendi vi s. arte præditus. Potest et uno verbo reddi Fallax, sicut *ἀπατηλὸς*, quod proxime sequitur. [Lex. Xen. Aristot. Analyt. 1, 12. * *Ἀπατητικῶς*, Schæf. ad Greg. Cor. 496. Suid. v. *Παραβλήδην*, Eust. Od. A. p. 1406, 22. "*Thom. M. 680. Heyn. Hom. 4, 555.*" Schæf. Mss. Præcedere autem debebant subst. * *Ἀπάτησις*, (e secunda præteriti persona *ἡπάτησαι* formatam,) LXX. Judic. 10, 4. et * *Ἀπατητής*, Gl. Seducitor, itidem e tertia.] Verum eadem opera agendum et de nominibus comp. *Δυσάπαττος* et *Εὐάπαττος*: quod et ipsa ab eadem illa tertia persona fiant, tanquam sc. PRÆCEDENTE *Ἀπατητής*: quod tamen non dicitur. Sonat autem *Δυσάπαττος*, Difficilis deceptus, Qui difficile decipi potest, vicissimque *Εὐάπαττος*, Qui facile decipi potest, Facilis deceptus, Qui talis est ut ei facile imponi possit. ["*Wakef. S. Cr. 5, 19.*" Schæf. Mss. Lucian. 549.]*

* *Ἀπατηλὸς*, Fallax, Deceptorius. Exp. in VV. LL. Fraudulentus, non male; sed illa duo magis apta sunt Græci hujus nominis interpretationi: quod verbalia sint a Fallo et Decipio, eod. modo quod *ἀπατηλὸς* ab *Ἀπατῶ*. (Sic *ἀπάτη* commodius Fallacia s. Deceptio redditur quam Fraus.) Possit alioqui non solum Fraudulentus reddi, sed et Dolosus, nec non Captiosus. Il. A. (526.) *οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ἔτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω*, Minime fallax, fraudulentum, dolosum, Nihil fallaciæ s. fraudis habens. Plato in Cratyl. *Καὶ τὸ κλωπικὸν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγῳ καὶ τὸ ἀγοραστικόν*. Lucian. *μὴν ἔδικον καὶ ἀπατηλὸν ἐποίησιν*. ["*Toup. Opusc. 2, 295. Valck. Phæn. p. 46. Alciph. p. 20. ad Mær. 344. Kuster. Aristoph. 55. Heind. ad Plat. Theæt. 325. Ἀπατηλῆ, Reiz. Belg. Gr. 631.*" Schæf. Mss. * *Ἀπατηλῶς*, Schæf. ad Greg. Cor. 496.] Invenitur in ead. signif. et QUINQUESYL. *Ἀπατήλιος*, sed ap. Ροῦτας tantum, ut opinor. Od. E. (157.) *Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος δμῶς αἰδῶο πίλησι Γίγνεται, ὃς περὶν εἰκὼν ἀπατήλια βάζει*. Quod acrostichion habetur in alio ejusd. libri loco (127.) *Ἐλὼν ἐς δέσποι-*

ναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει. Apud Eund. legimus etiam ἀπατήλια εἰδῶς. Sed et aliquis vocatur ἀπατήλιος, Fallax, Impostor: pro qua signifi. e Nonno affertur. Ceterum ex ἀπατήσω futuro verbi ἀπατῶ fieri ἀπατήλιος traditur: quod de ἀπατηλὸς potius dicendum fuerit, e quo illud factum esse manifestum est. [“Toup. Opusc. 2, 295.” Schæf. Mss.]

Ἀπάτη, ἡ, Deceptio, Fallacia, Fraus. Atque ut illa duo priora nomina verbalia sunt a Fallo et Decipio, ita nomen istud ἀπάτη pro verbali habere maluit. Etymologici Auctor cum nominis ἀπάτη etymologiam affert, non verbi ἀπατῶ, videtur hoc ex illo deducere: Eust. contra, cum verbi ἀπατῶ non nominis ἀπάτη etymum affert, videtur illud prius hoc velle constituere. Sed Idem alibi nominis ἀπάτη et verbi ἀπατῶ etymologiam simul ponit. Verum ut ἀπάτη verbale esse censerem, impulit me quædam non parvi ponderis ratio, atque adeo plus ap. me quam illi Gramm. auctoritatis habens. Ea autem est, quod inveniatur ἐξαπάτη: cui præfixam præp. cum e verbo ἐξαπατῶ manasse, ita manifestum sit ut controversum esse nequeat: quis ἀπάτη ex ἀπατῶ itidem factum, atque adeo formandi illius verbalis ἐξαπάτη exemplum præbuisse non fateatur? Utrumque autem tam ipsam Decipiendi s. Fallendi actionem, quam Technam qua utimur ad decipiendum, s. Technam deceptoriam sonat: quod itidem sonat Latinis Fallacia. Nunc de derivatione. Ἀπατῶ, inquit ille Schol., τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτου, cum antea dixisset, inde (sc. a nomine πάτος) esse et ἀπάτη et ἀπατῶ, quasi μὴ εὐθείας δδοῦ ἔχασθαι καὶ ὡς ἐπὶ ἀτραπῶν βαδίζειν, ἀλλὰ καμπὰς εἶλτεν, καὶ παράγειν ὧδε καὶ ἐκεῖ. Idem Comm. in Il. B. Ἀπάτη et ἀπατῶ ex a priv. sunt, inquit, et nomine πάτος, quo significatur ἡ τετριμμένη δδός. Nam ἀπάτη est ἡ τοῦ ὁρθοῦ ἐκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. Sequendo autem hoc etymum, optime conveniet metaphora, i. e. metaphorica signif., verbi ἀπατῶ cum ea quam Lat. dederunt verbo Seduco. Satis enim constat Seduco sonare quasi quis dicat Seorsum duco; atque hinc tamen ad Decipiendi signif. transferri ap. Classicos etiam Autores videmus. Equidem tam belle hoc Latinum cum Græco illo in ista translatione convenit, ut hujus exemplo signif. ista illi data esse videri possit. Ceterum quod dixi metaphorice esse verbi ἀπατῶ signif. pro Decipio, non ita accipiendum est quasi extra metaphoram quoque usurpetur, sicut Seduco; sed ita loquens, respexi ad signif. illam quæ ei convenit, illam ἀπὸ τοῦ πάτου derivationem sequendo. Sed venio ad alteram illam derivationem, s. etymologiam, quamvis multo minus mihi probetur, ac verisimilis videatur. Ἀάτη, inquit Etym., et per pleonasmum literæ π, ἀπάτη. Ac ne ipse quidem Eust. hoc etymum ignoravit. In illo enim, quem e Comm. in Il. B. protuli, loco, Fortassis, inquit, ἐκ τοῦ Ἄτω quod est βλάπτω, et ἐκ τῆς ἄτης, ἡ ἀπάτη et ἀπατῶ: sicut ἀπιδεῖν fit ex ιδεῖν. Sed ἀπάτη deducendo ex ἄτη, esset non tantum literæ π, sed syllabæ πα pleonasmus. Omi autem verba quæ ap. Etyim. præcedunt, tanquam nihil fide dignum habentia. Legitur enim ap. eum, Ἐκ τοῦ ἀπαφῶ, ἀπάτη καὶ ἀπατῶ: quibus subjunguntur illa, ἡ ἄτη κ. τ. λ. Ceterum ut ad exempla usus illorum veniam, sciendum est eum prosæ Scriptoris cum Poetis communem esse. Il. Δ. (168.) de Jove, Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, Schol. ὑπὲρ ταύτης τῆς πλάνης. In Od. N. (294.) gen. plur. ἀπατῶν copulatus cum μύθων κλοπῶν: δόλων ἄτ', οὐκ ἔρ' ἐμελλες Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαῖῃ λήξειν ἀπατῶν, Μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόνθεν φίλοι εἰσὶν; Apud Eund. legimus ἀπάτην cum κακῇ: Il. B. (114.) Νῦν δὲ κακῇν ἀπάτην βουλεύσατο. Ubi Eust. existimat ἀπάτην dictam esse κακῇν ad differentiam τῆς ἀγαθῆς: ut ap. Æsch. est ἀπάτη quædam δικαία, hoc in versu, Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποσταεῖ βέδς. Fuerit autem ἀπάτη ἀγαθῇ, inquit, ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐδ' ἐπιβλαβής. Additque huc pertinere quod ap. Herod. legitur, Ἐνθα χρὴ τι ψεύδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Hinc et Ulyssēm ita δόλιον appellari, in laudem, quin etiam quemlibet belli ducem. Atque hoc quod de imperatore dicit, cum illo Virgilii dicto convenit, dolus an virtus, quis in hoste requirit? Quin etiam in Il. I. (314.) Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλτεν οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφου' ἐπέεσσιν: annotat, optime adjici καὶ ἤλτεν post ἀπάτησε: sicut enim non omnis dolus, ita nec omnis ἀπάτη vituperanda est; sed ea duntaxat, quæ proficiscitur ab iis qui sunt ἄλκιροί. Quibus subjungit eund. illum Æschyli senarium, perperam tamen scribens, ἀγαθῆς ἀπάτης pro ἀπάτης δικαίας. Hæc Eust.: cui de expositione adjectivi illius κακῇν nimis assentior: potiusque κακῇν ἀπάτην ita vocari, ut κακῇν νόσον ab eod. Poetâ, initio Il. existimo. Neque enim appellari κακῇν νόσον ad discrimen τῆς ἀγαθῆς, quisequam dicturus sit. (Quomodo autem ibi interpretandum sit κακῇν, suo loco docui. Exemplis tamen ibi allatis hujus signif. quam habet interdum nomen Κακὸς, hoc quoque diligens lector addere meminerit.) At vero perὶ τῆς ἐν καιρῷ ἀπάτης, cujus ab Eust. fit mentio, aliquid præterea mox dicam. Nunc exempla e solutæ orationis Scriptt. proferam: primum a Plat. incipiens, ap. quem legimus, de LL. 11. Ψεύδος μηδὲς μὴδὲν, μηδ' ἀπάτην, μηδὲ τι κίβδηλον, γένος ἐπικαλούμενος θεῶν, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πράξειεν, ὃ μὴ θεομίσσηστας ἐσσεσθαι μέλλων. Dixerat autem paulo ante, Κίβδηλῆϊαν δὲ χρὴ πάντα διανοηθῆναι καὶ ψεύδος καὶ ἀπάτην, ὡς ἐν τὴ γένος ἐν τούτῳ ἂν τὴν φήμην ἐπιφέρειν εἰδῶσιν οἱ πολλοί, κακῶς λέγοντες, ὡς ἐν καιρῷ γιγνόμενον εἰκόσποτε τὸ τοιοῦτον, πολλὰκις ἂν ὁρθῶς ἔχοι. Libuit autem totum h. l. afferre, ut cum eo possent conferri illa Eust. verba, ἡ ἐν καιρῷ ἀπάτη. Itidem enim hic constituit Plato τὴν ἐν καιρῷ ἀπάτην, sicut τὴν ἐν καιρῷ κίβδηλῆϊαν, et τὸ ἐν καιρῷ ψεύδος: cum tria hæc sub illo, quod γένος vocat, comprehendantur: cujus meminit et cum dicit, ἐν καιρῷ γιγνόμενον τὸ τοιοῦτον. Ad tertium autem istud, τὸ ἐν καιρῷ ψεύδος, pertinet ille Herod. locus, Ἐνθα χρὴ τι ψεύδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Sed de his alius fuerit philosophandi locus. Venio ad Xen. locum, K. Π. I. (6, 19.) Ὅτι ταῦτα πάντα κακοῦργίαι τινὲς καὶ ἀπάται, καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι. Sæpe etiam in re militari usurpatur ἀπάτη, ut Plut. Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπέγων πολλάκις: (6, 628.) Ἀπάτη φλε-

γμαίνουσα: Apophth. Δ' ἀπάτης τὰ πολλὰ πρόσσειν. In ἀπατῶ σε ἀπάτην ex Eod. dicere possumus; ap. eum enim d. Aud. Poem., Gorgias tradit tragœdiam esse ἀπάτην, quam ὁ γὰρ ἀπατήσας, δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Apud Alex. Aphr. Ἀπάτη τῆς ὁφείας redditur Hallucinatio visus. [“Ad Charit. 392. Vlel. ad Theocr. x. Id. p. 145. Diatr. 28. ad Mœr. 65. Toup. Opusc. 2, 16. Thom. M. 84. Wolf. ad Hesiod. 87. Jacobs. Anth. 6, 369. Delectatio, P. Abresch. Paraphr. 225. Jacobs. Anth. i. 1. p. 16. 6, 83. 8, 6. 172. 11, 86. Δόλιος ἀπάτη, Dionys. H. 2. 770. Ἀπατᾶσθαι ἀπάτην, Boiss. Philostr. 554.” Schæf. Mss.]

Ἀπατεῶν, ὄνος, ὁ, Deceptor, Impostor. Xen. K. Π. I. (6, 19.) Δεῖ τὸν μέλλοντα τοῦτο ποιῆσειν, καὶ ἐπιβουλον εἶναι, καὶ κοινῇ νοῦν, καὶ δολερὸν, καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτην, καὶ ἄρπαγα. Herodian. 3, (5, 9.) Ἀνδρα ἀπατεῶνα, σοφὸν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Plut. de Pyth. Orac. Ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις. [Phot. v. Rd Balos.]

Ἀπατήνωρ, ὄρος, Virum fallens s. decipiens, Hominem decipiens, Hominis deceptor, Nonnus (Jo. 108.) Item Jovis epith., de quo lege Etym. in Ἀτατοῦρια.

[* Ἀνταπατῶ, Vicissim decipio, Iisdem artibus decipio, Joseph. A. J. 5, 83, 11.]

Διαπατῶ, Fallo, Decipio; pro simpl. ἀπατῶ. Affertur e Plat. de LL. (5. p. 738.) Ab ejus pass. Διαπατῶμαι est præf. δι-, πάτημι, cujus plur. pers. tertia est διπατήναι, Decepti sunt

Ἐξαπατῶ, Fallo, Decipio. Et ipsum significationem simplicis habet; potius enim ornatum simplicis, (ut fit et in aliis pleonasticis) quam vim ejus significationi addere videtur. Est porro in frequentiore usu compositum hoc εξαπατῶ quam illud διαπατῶ. Il. I. (314.) Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλτεν οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφου' ἐπέεσσιν ἄλις δὲ οἱ. Est enim jungenda præp. cum ἀπάτησε. Xen. K. Π. 3, (1, 11.) Σὲ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐξ ἀπάτης εξαπατήσας αὐτὸν, οὕτως εξαπατήσαντα ὥσπερ ἂν τις τῷ φησὶ καὶ κωφὸς καὶ μὴδ' οἰοῦν φρονούντας εξαπατήσας. Ubi constr. cum duplici accus.: ita ut liceat dicere, εξαπατῶ αὐτὸν τοῦτο: subaudiendo sc. præp. κατά. Apud Eund. legitimus τὸν εξαπατῶ, Meipsum decipio, fallo. (Cui simile est ap. Dem. Αὐτὸν εξαπατήσας, Olynth. 3.) Idem Xen. de canibus vaniloquis sæpe dixit, Bud. Item de mulieribus fucatis, et viris purpurisatis, Æc. (10, 5.) p. 493. mæx Ed. Εἴ σοι μίλην ἄλκιφόμενος, καὶ τοὺς οφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεκέλω, ἐπὶ κνύοιμί τε ἐμάντον, καὶ συνέλιν εξαπατῶ σε. Dem. ἐξηπατήκασα et παρακεκρουσμένον copulavit: Plato autem εξαπατῶντες et γοητεύοντες: sicut antea ἀπατεῶσι cum γόησι copulatum e Plut. attuli. Demosthenis locus est (71.) Ὅτι δὲ, ἔστιν ἐγὼ, διδοῦν μὲν καὶ ὑποσχεόμενον θεωρεῖτε Φίλιππον ἐξηπατήκασα ὃν καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε, ἂν σωφρονήτῃ, ἰδεῖν. Platonis autem locus extat, de Rep. 2. non procul a fine, Ἄλλ' ἄρα, ἢ ὃ ἐγὼ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἱ μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦν δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι, εξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάντασμα προτείνων, qui hic εξαπατῶν et γοητεύειν. Pass. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. Xen. K. Π. 8, (8, 2.) Ἄλλοι ἄλλαις πίστεσσιν εξαπατῶντες ἀπώλοντο. Plut. de Aud. Poëm. Τί δὴ μόνους οὐκ εξαπατῶντες ταλοῦς; ἀμαθέστεροι γὰρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ εξαπατῶνται. Sed active etiam usurpari sciendum est ab Aristot. Probl. sol. 28. Διὰ τί παρακαταθήκην αἰχμῶν ἀποστερήσαι μικρὰν, καὶ μὴ δανεισάμενον ἢ ὅτι ὁ παρακαταθήκην ἀποστερῶν, τὸν ἰσχυρὸν βόνητα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ εξαπατῶντα. ἢ Ἐξαπατῶν τὴν νόσον dixit Lucian. (1, 45.) pro παραμυθεῖσθαι, et Avertere sensum doloris et morbi, Bud. At ego et hic verbo Fallere uti nos posse existimo, quemadmodum dicitur aliquis Fallere laborem s. curas, sicut et Fallere tempus. [“Valck. ad Theocr. x. Id. p. 145. ad Mœr. 384. Ammon. 31. Thom. M. 84. Lucian. 1, 32. Cum infin., Plut. Alex. 187. Schm. * Ἐξαπατῶ, Coray Mus. Oxon. 2. p. 8.” Schæf. Mss. * Ἐξαπατήματα, Etym. M. * Ἐξαπατήσεις, Gl. Sutella, Epiphani. 1, 235.] Ἐξαπάτη, Fallacia, Deceptio. Impostura Hesiod. Θ. (205.) μὴ δῆματ' ἔξαπάτας τε. Greg. Naz. Πρὸς εξαπατήν των ἀπολωτῶν, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita et hoc εξαπάτη interdum est. Ipsa decipiendi actio, interdum vero Ipsa techna qua utimur ad decipiendum s. fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia, ut dictum est et in Ἀπάτη. [“Toup. Opusc. 2, 16. Thom. M. 84. Musgr. Or. 183. Markl. Suppl. 1110. Jacobs. Anth. 8, 6.” Schæf. Mss. Hippocr. de Dieta Sanorum 1, 8. Ὑποκριταὶ καὶ εξαπάται πρὸς εἰδῶτας λέγονσι, i. q. ἀπατεῶνες, quod est ab Ἐξαπάτης, ejusd. formæ ac προσαίτης, nisi leg. εξαπατήται, ab Ἐξαπατήτης, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 231. 4, 4. p. 249, unde

* Ἐξαπατητικὸς, Xen. Hipparcho 4, 12. * Ἐξαπατήτης, Aristoph. π. Σχ. 38. Hom. Fragm. Cercop. Ed. Wolf., et ap. Schol. et Phot. v. Κέρκωπες.” Boiss. Mss. “Toup. Opusc. 2, 118. Schleusner. Curæ Nov. c. 120.” Schæf. Mss. * Ἐξαπατήν, unde] * Ἀνεξαπατήντος, Qui non decipitur s. decipi potest, Aristot. Polit. 8, [10. “Chrys. Ep. ad Gal. 1. T. 3. p. 119.” Seager. Mss. “Valck. Adoniaz. p. 357.” Schæf. Mss. * Ἀνεξαπατήτης, Hierocles 268. J. Poll. 8, 11. * Ἀνεξαπατήτης, Aristoph. in Epict. 3, 2.] Ἀνεξαπατήντος, Et Ἀνεξαπατήντος, eadem quæ δυσαπατήντος et εὐαπατήντος paulo ante. [Δυσεξαπατήντος; Xen. Ages. 11, 12. Εὐεξαπατήντος, Hipparcho 7, 15. Plato de Rep. 3. p. 409. Lucian. 740. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1619. Θ. 493. * Ἀνεξαπατῶ, Dio Cass. 890. * Ἐρεξαπατῶ, Athen. 8. p. 359. * Προεξαπατῶ, Orig. c. Cels. 1, 348.] “Συνεξαπατῶ, τῶς, Simul decipio, Dem.” [202. 673. 1424. Plut. 10, 621. Pyrrho 5. “Diod. S. 2, 455.” Schæf. Mss. * Ὑπερεξαπατῶ, Plut. 166.]

Pro Ἐξαπατῶ dicitur ETIAM Ἐξαπατῶσκω, sed Poëtice, Hesiod. Θ. (537.) Ζηρὸς νόον εξαπατῶσκω, Jovis mentem decipiens s. fallens. Sed ibi est et alia lectio, sc. εξαπατῶσκων: quam magis receptam magisque fide dignam esse puto. [* Ἐξαπατῶν, Aristoph. Ἰππ. 1140. A. 657.]

[* Παραπατάω, Aesch. Eum. 730. "Abresch. Aesch. 2, 103." Schæf. Mss. * Προσπατάω, Strabo 6. p. 393. * Συναπατάω, Epiphani. 1, 68. Chrys. in Gen. Or. 17. T. 1. p. 105. 107. Phot. c. Man. 1, 17. * Υπερπατάω, Anthol. 4, 442.]

"Απαστέων, Hes. ψευδόμενος, Mentiens; sed puto scr. ἀπα-
"τεών, Fallens: non reclamante serie alphabetica. Affert et
"Απαστακὼς pro ἀμαρτῶν: quod non minus est suspectum."
["Απατένω, ad Lucian. 1, 193. 459. Heyn. Hom. 8, 750." Schæf. Mss. Xenophanes Sexti Emp. 9, 193.]

¶ Ἀπατούρια, τὰ, Festum quoddam Atheniensium, dierum
quatuor: quarum prima est dicta Δόρπεια, sicut secunda, Ἀνάβ-
ρυνσις, TERTIA Κουρεύσις, QUARTA Ἐπίβδα. "Hesychio et Suidæ
ἐπίβδαι sunt αἱ μετέορτοι ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc
affert, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάσσειν ταῖς ἑορταῖς, οὐκ οὖσας ἐξ αὐτῶν:
"vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ θαλτῇ ἔγχεσθαι αὐτάς, κατὰ πρόσθεσιν
"τοῦ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ
"τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἑλλης ἐπιβαί-
"ουσης. E Pind. quoque (Π. 4, 249.) ἐπίβδα affertur pro Po-
"stridiana feriarum die." [Aristides 1, 352. "Ad Timæi Lex.
119. Alberti Peric. Cr. 78. Ruhnk. in Saxii Onom. viii. p. 42." Schæf. Mss.] Dictum autem esse παρὰ τὴν ἀπάτην, s. ἀπατῶν
creditor. Ἀπατούρια, Fallaciarum solemnitas Athenis, inquit
Bud. ex Euseb. Chron. Vide Suid. et Aristoph. Schol. (Θ. 565.)
duobus in ll.: in quorum altero tradit placuisse quibusdam dici
Ἀπατούρια quasi Ὀμοπατούρια. Vide et Etym.: Hes. autem nul-
lam derivationis mentionem facit, sed quatuor ejus festi dies enu-
merat, cum Suidas et Schol. Aristoph. tres duntaxat recenseant.
["Bergler. ad Alciph. 21. 35. 358. ad Herod. 72. Brunck. Ari-
stoph. 3, 64. Kuster. 119." Schæf. Mss. "Ὀμοπατούρια, Eudocia
p. 75." Boiss. Mss.]

¶ ΑΠΑΦΩ, ET Ἀπαφῶ, i. q. ἀπατάω, Decipio, Fallo. Sed ἀπα-
τῶ ab utroque Scriptorum genere usurpatur, ἀπαφῶ a Poetis
duntaxat: habens etiam quædam comp., ut paulo post videbis.
Ab hoc ἀπαφῶ est ἡπαφεύω, quod Hes. exp. ἡπάτησεν, et ἐχλεύα-
σεν, et ἐπλάνησεν. Cum autem ap. Hom. legimus, παρὰ μὲ ἡπαφε
δαίμων, ibi non est ἡπαφε accipiendum seorsim, sed una cum
præp. παρὰ, utpote a th. παραπαφῶ, de quo infra. Habet et
vocem Pass. Ἀπαφομαι: unde ἀπάφοιτο, item ἐξαπάφοιτο ap.
Hom. [Od. Ψ. 216. Il. I. 376. Ξ. 260.] signif. activam servans.
Sed quod ad derivationem hujus verbi atinet, ego ah Eust. et
Etym. dissentio. Subjungit enim ipsum verbo Ἀπατῶ, tanquam
inde derivatum; at Eust. vult Ἀπάφειναι esse proprie δι' ἀφῆς
ἀπατᾶσθαι: scribit enim, κυρίως, το δὲ ἀφῆς ἀπατῶσθαι: quod
κυρίως cum dicit, intelligit, sequendo etymologiam. Pausanias
interjunctis subiungit, ἀπάφειναι, esse Ἄolicum verbum, itidem
que τὰ κατ' αὐτό: idque patere e tenuatione literæ α. Nam τὸ
κοινὸν, inquit, esset ἀπάφοιτο et ἀπαφᾶσθαι: (hoc enim repono
ap. eum pro ἐφαφᾶσθαι.) Ubi τὸ κοινὸν signif. Communi lin-
guæ conveniens. Quin etiam δεῖα Παφία, si ei credimus, hinc
deductum nomen habet, per ἑλληνισμὸν literæ α qua præpositio in-
cipit. (Sed dicit, κατ' ἑλληνισμὸν τοῦ τῆς προθέσεως ε, affertque
nomina in quibus omissa est itidem hæc litera: cum tamen non
ε, sed α ἑλλείπειν in Παφία, deducendo ab ἀπαφῶ, dicere necesse
sit. Fortassis autem aliquis perperam pro α reposuit ε, sequentium
potius habens rationem, in quibus deest illa litera, quam præce-
dentium: cum Eust. contra censeret in Παφία siconmissum esse α,
ut in illis ε.) Et hæc quidem Eust. Jam verò Etym. tantum
abest ut Ἀπαφῶ s. Ἀπαφῶ, mecum deducat ab Ἀπατάω, ut
contra in Ἀπάτῃ hoc nomen inde derivet, sicut et ipsum verbum
Ἀπατάω: nam ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ, inquit, Ἀπάτῃ καὶ Ἀπατάω.
Apud Eund. hæc legimus, Ἀπαφῶ, τὸ Ἀπατάω ἄφω, τὸ καλῶς
λέγω ὡς ἡμορφον λέγομεν γυναῖκα, cum ante dixisset itidem
ἀπαφῶ: unde ἀπαφίσκω. Sed hæc mendosa esse, cuius manifestum
esse potest: in quibus tamen nihil mutare ausus sum, nisi quod
ε λε feci λέγομεν. Magnum certe huic loco auxilium vetus
meum Lexicon afferre poterit: cujus hæc sunt verba, Ἀπάτῃ, ἐκ
τοῦ Ἀπαφῶ τούτου παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ
σημαίνοντος τὸ κακόν, Ἀφῶ, καὶ Ἀπαφῶ ὅθεν καὶ Ὀμηρος
παρήπαφεν, ἀντὶ τοῦ ἡπάτησεν. Hinc certe perspicere possumus
unde natus sit error, qui huic loco subest, τὸ καλῶς λέγω: et
quorum afferat nomen ἡμορφον. Aut enim valde fallor, aut
κακῶς λέγω scriptum reliquerat Etym., cum ante dixisset itidem
ἀπαφῶ esse e φῶς significante λέγω: e quo φῶς, accedente α,
quo declaratur τὸ κακόν, fieri ἀφῶ. His enim apte subiungi
potuit, Ἀφῶ sonare κακῶς λέγω. At ea, quæ proxime sequun-
tur, verba, ὡς ἡμορφον λέγομεν γυναῖκα, ita intelligo, Quemad-
modum dicimus mulierem ἡμορφον, litera α significante τὸ κακόν:
perinde ac si dixisset, ὡς ἡμορφον λέγομεν γυναῖκα ἀντὶ τοῦ κακό-
μορφον: quæ posteriora verba aut enim addidisse, aut certe subau-
dienda reliquisse verisimile est. Ex his autem quid Etym. quoque
de hujus verbi derivatione censuerit, liquere potest. Sciendum est
tamen adjici et aliam derivationem, ἢ ἔπο, inquit, significat ἀπο-
θεν, καὶ ἔγκειται τὸ φῶς, τὸ φαῖνα: unde φενάκω et φενάκη.
Sed mea deductio omnium simplicissima et maxime verisimilis
mihī videtur: qua mecum fruatur is, cui magis quam alii place-
bit. CIRCUMFL. Ἀπαφῶ, ὦ, quod ap. Etym. scribi vides, in eo
loco quem protuli, ap. Eust. quoque legitur. Verbo Ἀπάφοιτο,
inquit, cujus aor. 2. act. est ἡπαφον, prius est Ἀπαφῶ: unde
derivatum Ἀπαφίσκω. ["Ἀπαφῶ, Nonn. D. 45, 120." Kall.
Mss. Opp. A. 3, 444. Battm. Lex. 274. A. Gr. 1, 339. * Ἀπά-
φημα, Diogenis Epist. 10. Φιλήματα καὶ ἀπαφήματα, e Codd. autem
* ἐπαφήματα reponendum videtur. * Ἀπαφήτης, Orac. Sibyll.
7. p. 672. St.]

Ἐξαπάφω, sive Ἐξαπαφῶ, i. q. ἀπάφω, Decipio, Fallo, (sicut
ἐξαπατάω pro ἐπατάω ponitur,) Apoll. Rh. 2, (1237.) Ρεῖνον
ἐξαπαφῶν παρελέξατο. ["Wakef. Ion. 717. Heyn. Hom. 5, 603.
6, 552." Schæf. Mss. Schn. Lex. et Suppl. h. v. et v. Ἀπάφω.]
Παραπάφω, sive Παραπαφῶ, i. q. præcedens, Apoll. Rh. 2,
(952.) Ἀπὸ λῶνα παρήπαφε. Apud Hom. per dialysin, (Od. Ξ.

A 488.) παρὰ μὲ ἡπαφε δαίμων. ["Heyn. Hom. 6, 596. Gesner. Ind.
Orph. v. Παρήπ." Schæf. Mss.]

¶ Ἀπαφίσκω, itidem Poeticum, i. significans q. ἀπάφω. A
quo est etiam verbum Ἐξαπαφίσκω, per compositionem. Hesiod.
Θ. (537.) Ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκων. (Sed invenitur et alia lectio,
sc. ἐξαπατίσκων: quam antea habuisti.) Annotavi paulo ante ex
Eust. verbo Ἀπάφοιτο, prius esse Ἀπαφῶ: unde esse derivatum
Ἀπαφίσκω. Cur autem Ἀπαφίσκω ex Ἀπαφῶ potius quam ex
Ἀπάφω originem habere censeat, aliis judicandum s. potius divi-
nandum relinquo.

Ἀτρεκής, de quo nunc agam, vix certo statui potest, ubi collo-
candum fuerit, cum de ejus etymologia vix quicquam satis
probabile afferatur. Est autem ap. solos Poetas, et quidem
Tragicos præsertim, usitatum. In hexametro autem et pen-
tametro carmine ἀτρεκές et adverbium ἀτρεκέως commodam
sedem habent.

ἈΤΡΕΚΗΣ, Verus, Certus: Hes. ἀτρεκή, ἀληθῆ, ἀκριβῆ: iti-
demque ἀτρεκές, ἀληθές. Eust. ἀτρεκές αἶμα exp. τὸ ἀληθές, καὶ
μὴ ψεύδον τὴν ὄψιν, in Il. (E. 208.) ἐκ δ' ἀμφοτέρωιν Ἀτρεκές αἶμα
έσσενα βαλὼν. Ex Eur. affertur (Hipp. 1115.) ἀτρεκής δόξα,
Fama tam certa ut negari non possit. Interdum ἀτρεκές adver-
biallyter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic ap. Theocr. εἰδέναι ἀτρεκές
Schol. exp. ἀτρεκῶς: addens ἡγουν φανερώς. Extat autem illius
Poëtæ locus, Id. 2. quod Pharmaceutria inscribitur (150.) Κῆτε
μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ εφ'ατ' ἀτρεκές
ἴδμεν. Sic ἀτρεκές ἀκούσαι in VV. LL. adverbiallyter, pro Certo
audire, sed Auctoris nomen tacetur. ¶ Ἀτρεκής valde dubiam
etymologiam habet, uti dixi. Etym. non unam affert. A δέρκω,
inquit, significante βλέπω, est nomen δερκής, et cum α epitatico,
ἀδερκής, i. e. ὁ λίαν ὑπερβλεπόμενος. Deinde per trajectionem
literæ ρ, et mutationem literæ δ in τ, fit ἀτρεκής: quoniam ὑπὸ
πολλῆς οὐκωπίας τὸ ἀληθές θηράται. Secunda etymologia est
hæc ap. Eund.: A τρέχω fit τρεχῆς, et ἀτρεχῆς, i. e. ὁ μὴ παρα-
τρέχων τὴν ἀλήθειαν: [ad Greg. Cor. 363:] vel, ὃν οὐδεὶς δύναται
παραδραμεῖν εἰς φρονῶν: [ἀτρεκής, ἀντὶ τοῦ * ὁμοτρεχῆς, Schol.
Pind. Π. 8, 9.] Tertia est ista: A τρέω significante δέδοικα, fit
τρεῖς et ἀτρεῖς: et per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκής: quoniam
δ' εὐθαρσῆς καὶ εὐτολμος τὴν ἀλήθειαν λέγει. Additur et quarta, a
τρέπω, ut sit ὁ μὴ τρεπόμενος. Hæc sunt quæ illic leguntur.
Quod autem ad quartam etymologiam attinet, eam sequendo,
ἀτρεκής existimandum esset dici quasi ἀτρεπῆς. At in meo vet.
Lex. unica affertur, ea sc. cui secundus ap. Etym. datus est locus,
paucis mutatis. Ego in adverbio Νητρεκῶς, (quod paulo post
sequetur,) quod etymum præ ceteris arrideat, docebo. ["Toup.
Opusc. 2, 97. Append. in Theocr. p. 9. Valck. Hipp. p. 284. ad
Od. Π. 245. ad Herod. 288. 291. Jacobs. Anth. 6, 136. 10, 415.
11, 388. Anim. 230. Wakef. S. Cr. 4, 104. Τάτρεκες, Epigr.
adesp. 488. Ἀτρεκές, Brunck. Apoll. Rh. 39. 69. (228. 262.)" Schæf. Mss.]

Ἀτρεκῶς, Vere, Certo. In hexametro autem et pentametro
versu dicitur Ἀτρεκέως, ut ἀτρεκέως ἀγορεύειν, ap. Hom. non
semel. Od. A. (179.) Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύ-
σω: Il. O. (53.) ἔτεδν et ἀτρεκέως conjunxit, hoc in versu, Ἄλλ'
εἰ δὴ β' ἔτεδν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Invenitur et ap. Herod.
hoc adv. ἀτρεκέως: ut (3, 130.) Ἀ. ἐπίσταμαι, Comperitum habeo,
s. potius, Certo comperitum habeo, Certo scio. Hes. ἀτρεκέως,
ἀληθῶς, ἀκριβῶς. ["Ἀτρεκέως, ad Thom. M. p. 5. Clark. ad Il.
B. 10. Od. Π. 245. Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Diatr. 262.
Greg. Cor. 212. ad Herod. 288. 291. 415. (1, 57. 9, 18.) Theocr.
Epigr. 15. Crates Grammat. Epigr., Brunck. Apoll. Rh. 69.
Accurate, Heyn. Hom. 4, 197." Schæf. Mss. Lucian. 2, 367. 3,
456. Arrian. Ind. 40, 9. Ἀτρεκῶς, Polyb. 3, 38, 1. Arrian. Exp.
Alex. 5, 4, 9. 5, 7, 1. 7, 1, 5. "Ἀτρεκέστατα, Tzetz. Ch. 8,
185." Elberling. Mss.]

Ἀτρέκεια, ἢ, Veritas. ["Ad Charit. 406. ad Dionys. H. 5, 147.
Plur., Coray Mus. Ox. 2. p. 6." Schæf. Mss. Arrian. Exp. Alex.
6, 25, 2.] Invenitur et scriptura IONICA Ἀτρεκίη, tum ap. Poë-
tas, (ut ap. Nonnum et Epigr. 1.,) tum ap. Herod. [4, 152. 6, 1.
"Valck. Anim. ad Ammon. 156. ad Charit. 406. Jacobs. Anth.
Proleg. 58." Schæf. Mss.]

Ἀτρεκέως, Vere dico, VV. LL.; sed absque ullo testimonio. Ab
Hes. autem ἀτρεκήσασα exp. ἀκριβωσαμένη.

D Πανατρεκής, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, Epigr.:
eadem omnino forma et signif. qua dicitur παναληθής. [Anth. 3,
408. Apoll. Rh. 4, 1372.] Πανατρεκῶς, VEL Πανατρεκέως, Om-
nino vere, Verissime, Certissime.

¶ COMP. Νητρεκής, i. q. ἀτρεκής, Verus. Videndum est au-
tem an dici possit νητρεκής sonare quasi νηατρεκής, particula
νη augendi vim habente, sicut et in aliis quibusdam comp.: e
quibus est νήχυτος. Hoc enim nomine Νήχυτος declaratur
δαψίλεια κύματος, a Dionys. P., ubi κόλπος νήχυτος ab eo vocatur.
(Estque obiter animadvertendus hic voculæ Νη usus. Alioquin
enim plerumque non Intendendi, sed Privandi vim habet, ut vi-
demus in Νηλεῆς, in Νηκερδῆς, in Νήκεστος, in Νήριθμος, aliisque
quamplurimis.) Videndum est, inquam, an νητρεκής dicendum
sit sonare quasi νηατρεκής, an potius eadem illi quæ et præce-
denti ἀτρεκής etymologia tribuenda sit: de qua disseram in Νη-
τρεκῶς. ["Cattier. Gazoph. 98. Ruhnk. Ep. Cr. 92." Schæf. Mss.]

Νητρεκῶς, Vere, Certo. Lycophr. init. Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς
ἂ μὴ ἰστορεῖς. Ubi Tzetzes, postquam νητρεκῶς exposuit ἀληθῶς,
subjungit, derivari a νη privativa particula, et τρέω quod signi-
ficat φοβόμαι: quoniam qui vera loquuntur, non verentur re-
prehensionem, sicut ii qui mentiuntur. Hoc autem etymum
non dubium est quin itidem præcedenti Ἀτρεκής convenire pos-
sit, quantum ad derivationem a ν. τρέω attinet: ut sc. ἀτρεκής
sit ex α priv. et verbo τρέω: sicut νητρεκής est e partic. νη, Pri-

vandi vim habente, et verbo *τρέω*. Quod etymum lubentius dederim: nomini *ἀτρεκής*, quam reliqua quæ allata ante fuerunt; sed ratio etymii, quæ hic affertur, magis mihi placet quam quæ allata fuit. Addendum autem hoc esset, ut *ἀτρεκής*, sequendo illud etymum, dicitur quasi *ἀτρεκής*: sic *νητρεκής* quasi *νητρεκής*. Ac profecto inveniuntur et alia comp. idem significantia, quorum unum a privativum, alterum particulam *νη* habet. At *νητρεκής* dici quasi *νηατρεκής*, parum verisimile est.

Quod subiungitur compositum *Ἀσωτος*, locum habere potuit, atque adeo debuit, post derivata e verbo *Σάω*, tam ea quæ derivationem simplicem habent, quam ea quæ sunt comp.

ἈΣΩΤΟΣ, ὁ, ἡ, q. d. Qui servari nequit: (utendo hoc verbo in ea signif. qua dicitur a Terent., ipsa, si cupiat, Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.) Non male fortassis ejus vis exprimitur, reddendo Luxu perditus. Alioqui invenitur etiam Perditus, sine adjectione, ad eand. signif. pertinens: ut cum dicitur Perditus ac dissolutus adolescens, a Cic. Dicitur enim *ἄσωτος* pro *ἄσωτος*, a *σώω* tertia persona præteriti verbi *σάωμαι*. Perperam autem quidam ex a priv. et voce activa *σάω* factum esse putant: ut Eum significet qui nihil sibi servat. Aristot. Eth. 4, 1. de eo qui *ἄσωτος* appellatur, cum alia pleraque dicit, tum vero hoc nomine vocari *τὸν δι' αὐτὸν ἀπολλύμενον*, i. e. Qui per se suæque opera perit, ut quidam interpret. Quidam vero sic, paulo liberius, Qui salutem suam negligens, per se ipse perit. Subjungit Aristot. *Δοκεῖ δὲ ἀπώλειά τις αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορά*: ὥς τοῦ ζῆν διὰ τούτων ὄντος: Videtur autem seipsum quodammodo perdere, qui facultates profligat, quod harum adminiculo vivitur. Vulgo tamen *ἀπώλεια* hic redditur Interitus; sed dure hoc dicitur Interitus sui ipsius. Quidam vero, ut hoc vitent, ita interpret. quasi non *αὐτοῦ*, sed *αὐτοῦ* legeretur, Ipsius interitus. Ego *αὐτοῦ* retinens, malim accipere active vocem *ἀπώλεια*, q. d. Perditio sui ipsius. Ibid. legimus, *Τοὺς γὰρ ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηροὺς, ἄσωτους καλοῦμεν*. Eod. cap. scribit *τοὺς πολλοὺς αὐτῶν esse ἀκολάστους*: subiungens, *Εὐχέρως γὰρ ἀναλίσκοντες, καὶ εἰς τὰς ἀκολασίας δαπανηροὶ εἰσι*. Ceterum ex his Aristot. verbis, quis *ἄσωτος* vocetur, cognoscere possumus; sed quomodo Latine reddi apte verbo uno queat, ambigitur. A Cic. vertitur Luxuriosus, cum hæc Epicuri verba, *Εἰ τὰ ποιητὰ τῶν περὶ τοὺς ἄσωτους ἡδονῶν ἔλυνε τοὺς φόβους τῆς διανοίας, τοὺς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγυδόνων κ. τ. λ.*, sic interpret. Si ea quæ sunt luxuriosis essentia voluptatum, liberarent eos deorum et mortis et doloris metu. Cetera vide in Lex. meo Cic. p. 55. Vide et 163. ejusd. pagina alium ejusd. Cic. locum, in quo *ἄσωτος* ita interpret. Gellius 7, 11. Et nequam hominem, nihili, neque rei neque frugis bonæ: quod genus Græci fere, *ἄσωτον*, ἢ *ἀκόλαστον*, ἢ *ἀχρεῖον*, ἢ *ἐχρηστον*, ἢ *κακότροπον*, ἢ *μιαρὸν* dicunt. Hæcille. Placet autem mihi ex his interpret. illa maxime, qua redditur Nequam: quod a Cic. Hominem nequam Homini frugi non uno in loco opponi videam. A quibusdam redditur etiam Prodigus, Decoctor; sed prius illud malim. Nec dubitarim e Tac. vertere etiam Ganeo et profligator; ab eo enim hæc duo copulantur. Atque adeo ad hæc ejus verba respiciens, in Aristot. loco qui modo allatus fuit, ubi *φθοράν τῆς οὐσίας* dicit, verti Facultates suas profligare, cum alioqui possem ut verbo Dissipare, s. Dilapidare. Illud autem vocab. Ganeo vel eam ob causam convenit, quod itidem Ganeum sit Latinis s. Ganea quod Græcis *ἀσωτεῖον*. Bud. ad ipsum nominis hujus etymum respiciens, et id exprimere conans, vertit *ἄσάτους*, Luxu et ganeæ studio perditos. Cic. de Finn. 2. vocem Græcam retinuit, Nolim enim mihi fingere asotos, ut soletis, qui in mensam vomant, et de conviviis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitent: qui solem, ut ajunt, nec occidentem unquam viderint, nec orientem: qui consumtis patrimonii egeant. Nemo nostrum istius generis asotos jucunde putat vivere. Sed venio tandem ad exempla usus nominis istius: cui quamvis Gellius aliquot alia tanquam synonyma adjungat, (ut vidisti in l. quem ex eo paulo ante protuli,) aliquam tamen vim sibi peculiariter habere existimo. Illa quidem certe synonyma, quæ J. Poll. affert, aut saltem eorum aliqua, magis mihi convenire videntur: sunt autem hæc, *Ἀφειδής*, *Ἀταμεινός*, *Ἐκκεχυμένος*, *Ἀθησαύριος*, *Ῥίπτων τὰ χρήματα*, *Κατεδηδωκός τὰ πατρώα*, *Καταναλίσκων*, *Ἐκχρών*, *Ἀπολλύς*, κ. τ. λ. Sed excusari potest Gellius, si dicamus, quamvis utatur particula *ἢ*, non tamen eodem illas omnes voces Græcas, sed primam *ἄσωτον*, fortasse et secundam, ad Latinam vocem Nequam, ceteras autem ad sequentes voces Latinas potius retulisse. Certe *ἀκόλαστον* quoque *ἀπὸ τοῦ ἄσάτου* differre, ita ut quicumque sit *ἄσωτος*, non protinus etiam *ἀκόλαστος*, vel ex iis Aristot. verbis discimus, in quibus non *πάντας τοὺς ἄσωτους*, sed *τοὺς πολλοὺς τῶν ἄσάτων* ait esse *ἀκόλαστους*. Apud Athen. (165.) Alexis hisce duobus versibus *ἄσωτον* quendam, s. *ἄσωτιαν* cujusdam, ita describit, *Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἔττειν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε δίχτυν πατρίαν οὐσίαν. Οὕτως ἱταμῶς ἅπαντα καταμασήσατο*. Dicitum enim erat, antequam afferrentur hi versus, *Ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβοήτους*: ἕνα μὲν, οὐ μνημονεύει Ἀλέξιν ἐν Κνιδία. Quæ autem de aliis *ἄσάτοις* subiunguntur, illic videnda tibi relinquo. Ibid. legimus Arcopagitas solitos ad se vocare et punire *τοὺς ἄσάτους καὶ μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶντας*. Plut. de Discern. Amico ab Adul. *τοὺς ἄσάτους et πολυτελεῖς copulavit*; *ἢ τοὺς ἄσάτους αὐτὸν πάλιν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ ῥηπαρίαν ἀνείδισαν*. Ibid. legimus *ἄσωτον καὶ ἄτακτον*. Invenitur et superl. *Ἀσώτατος*, ap. Athen. (166.) ex Axionico Comico, *ἐπικαλούμενος ἄσώτατος*, [al. *ἄσώτατος*.] || *Ἀσώτος* in propria signif., (sic appellando eam quæ derivationi omnino convenit,) pro Eo qui servari non potest, i. e. De cujus salute nulla est spes, vide post derivata ab eo *Ἀσώτος* de quo nunc agitur. Illud enim alterum cum *Ἀσώ-*

στος conjungam. ["Ad Xen. Eph. 144. Thom. M. 520. Wakef. S. Cr. 4, 179. Lobeck. Aj. p. 300. Ex a pr. et *σάω*, Bæckh. ad Pind. 345." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 226. Activo sensu, Æsch. Ag. 1610. *βορῶν*.]

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ὁ, Luxuriosorum magister, Luxuriosorum præceptor. Titulus est unius e Comædiis Alexidis, ap. Athen. [336. "Callim. 1. p. 470." Schæf. Mss. * *Ἀσωτοπότης*, unde * *Ἀσωτοποτέω*, e quo] *Ἀσωτοποσία*, ἡ, Luxuriosorum s. Luxuriosa potatio, Qualis est luxuriosorum. In VV. LL. redditur simpliciter Crapula. [Cyrill. Alex. de Exitu Animæ p. 406. * *Φιλᾶσωτος*, Meleager 60. 64. "Jacobs. p. 81. Brunck. Lect. in Anal. p. 4. Ruhnck. Ep. Cr. 73." Schæf. Mss.]

Ἀσώτως, Luxuriose, Luxuriosorum more. Athen. 4. *Ζῆν ἢ κοσμίως, ἢ ἄσώτως*. Cum eod. verbo, saltem cum ejus partic. junctum habemus ap. Luc. 15, 13. Καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἄσώτως. Quidam interpret. Profuse vivendo, non male; sic tamen ut Luxuriose magis mihi placeat. In VV. LL. *ἄσώτως* redditur Turpiter, Immodice, Prodigie, Perdite; quarum interpr. unicam tantum admittendam censuerim, sc. Prodigie; sed ei unam ex illis duabus proxime præcedentibus præferens, ac præsertim Luxuriose. (Possit vero et Nequiter addi, quatenus ei Cic. opp. Frugaliter: sicut Homo nequam opp. Homini frugi.) Ibid. subiunguntur illis interpr. hæc Isocrati, *Ἀ. πρὸς τὰ χρήματα διακείμενος*: quarum tamen nulla istis verbis aptari posse videtur. Ego vel hoc vel simili modo vertenda censuerim, Qui luxuriose prodigit pecunias s. dissipat facultates, Luxuriosorum more. Nisi forte interpretandum sit simplicius, (locum enim non adii, utpote non indicatum,) de affectu, Quia est erga pecunias affectus ut esse solent luxuriosi. ["Ad Xen. Eph. 144. Wakef. S. Cr. 4, 179." Schæf. Mss. Polyæn. 4, 3, 32.]

Ἀσωτία, ἡ, Luxuria, Prodigalitas, Profusio. Aptè reddi potest et nomine Nequitia, (sicut *ἄσωτος*, Nequam, *ἄσώτως*, Nequiter,) i. e. Luxus vitæ prodigus effususque, ut Gellius ap. Q. Claudium exp. Luxuriam cum Nequitia copulantem; ita enim scribit, Sed luxuria et nequitia pecuniam magnam consumserat. Bud. *ἄσωτια* a Gellio reddi Luxum et popinationem scribit; sed locum eum ap. Gell. nondum inveni. Aristot. Eth. 4, 1. *ἢ μὲν οὖν ἄσωτια τῷ δίδοναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῷ δὲ λαμβάνειν ἑλλείπει* ἢ *δ' ἀνελευθερία τῷ δίδοναι μὲν ἑλλείπει, τῷ λαμβάνειν δ' ὑπερβάλλει, πλὴν ἐπὶ μικροῖς*. Sic vero et in aliis ll. *ἄσωτια* ἀνελευθερία opp., ut vitium vitio; at mesotētia esse dicitur τὴν ἐλευθεριότητα: Eth. 2, 7. *Περὶ δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λήψιν, μεσότης μὲν, ἐλευθεριότης ὑπερβολή δὲ καὶ ἑλλείψις, ἄσωτια καὶ ἀνελευθερία*. Sic Plut. quoque hanc mesotētia constituit; sed τῇ ἄσωτια opponens μικρολογίαν, non ἀνελευθερίαν, (6, 206.) Obiter autem annotentur et hæc de nomine *Ἐλευθεριότης*. Athen. (168.) *Πάντα γὰρ ἀνῆλθωσιν τὰ πατρώα εἰς ἄσωτιαν*, Apud Eund. legimus de Apicio, ibid. *Καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ἄσωτιᾷ διαβόητον*. Idem usurpat *ἄσωτιαν* cum gen. τοῦ *βίου*. Polit. ap. Herodian. 2, (7, 3.) *ἄσωτιαν* vertit Sumtus insanos: *Ὅτε μὴν δημοσιακοὶ θησαυροὶ εἶχον, ἅλλα πάντα προεκέκυντο τῇ Κομμοδῶν ἄσωτιᾷ*. Ita enim hæc reddit, Et ærarium publicum sumtibus illis insanis jampridem a Commodo exhaustum. Quæ interpr. minime mihi probatur: quod immanes sumtus fieri possint ab iis etiam qui non sint *ἄσωτοι*, nec luxuriose vivant. Apud eund. Scriptorem (2, 5, 2.) habemus plur. *ἄσωτιας*, ubi Polit. *Ἐν τῇ ἄσωτιᾷ καὶ κραυπάλαις* vertit Inter vina et epulas, paulo liberius, nec satis expressa vi Græci vocab. Ego in hujusmodi quidem loco *ἄσωτιας* exponendum censerem potius Luxuriosa convivia, Luxuriosas comessiones, vel Helluationes. Quæ autem interpr. huic loco convenit, eadem et isti Athenæi convenire existimanda est, in quo itidem *ἄσωτιας* et *μέθας* copulat: (485.) ubi loquitur de poculo quod *λεπαστή* vocabatur: *Τούτο δὲ τὸ ποτήριον ἀνωμάστῃ ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἄσωτίας πολλὰ ἀναλίσκοντων οἱς ῥαφύκτας καλοῦμεν*. ["Ad Charit. 404. Wakef. S. Cr. 4, 179." Schæf. Mss.: Valck. Schol. in N. T. 1, 226.] || Invenitur etiam scriptum *Ἀσωτία*, cum ei, cum alibi, tum in illo Herodiani l. quem protuli priorem; sed multo magis recepta est scriptura cum i solo. Alioqui *ἄσωτία* per ei, esset tanquam a v. *Ἀσώτειον*. ["Ad Charit. 404." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 50" Kall. Mss. Polyæn. 4, 3, 32.]

Ἀσωτεῖον, τὸ, (invenitur etiam scriptum *Ἀσώτιον*, sed minime mihi scriptura hæc probatur,) Locus in quo luxuriosi et prodigi epulantur et comessantur, aut etiam suas libidines exercent. Aptè reddi potest Ganeum, Ganea, sicut *ἄσωτος*, Ganeo. Redditur et Popina. J. Poll. 9. inter partes urbis, sed minus honestas, enumerat *ἄσωτεια*, et *πεττεια*, et *κυβεστήρια*, alique alia. Altera autem scriptura, quæ habet i solum, ap. Athen. extat, in isto Strattidis Comici loco, (169.) *Εἰ μὴδὲ χεῖσαι γ' αὐτῇ σχολῇ γενήσεται, Μὴδ' εἰς ἄσώτιον, τραπέσθαι, (164.) Τί ἐνταῦθα παρὰ γίνεσθαι, μὴδὲ κληθέντες; ἢ ὥς εἰς ἄσώτιον μαγειρικὰ σκεύη καταλέγει μαθησόμενοι*; Sed non dubito quin mendosa hæc scriptura sit pro *ἄσωτειον*, præsertim cum hoc admittat versus, et nomina hujusmodi signif. habentia (i. e. quibus significantur Loca in quæ aliqui congregantur) itidem per ei scribi soleant. [Plutarchus ap. Schæf. ad Greg. Cor. 443, * *Ἀσώτειον* σημαίνει τὸν τόπον, ἐνθα οἱ ἄσωτες διατρίβουσιν: ubi notandum * *Ἀσώτες* pro *ἄσωτοι*.]

Ἀσωτεύομαι, i. q. *ἄσάτως* ζῶ, (quæ verba habuisti supra e duobus ll.) Luxuriose vivo, Omnia per luxum profundo, s. in luxum, Prodigie vivo. Aristot. Polit. 5. fin. *Ὅτι ἄσωτευόμενοι, κατατοκίζόμενοι γίνονται πένητες*. Apud Athen. 8. *Ἀσωτευόμενος νεανίσκος*, Adolescens luxuriose vivens, Luxuriosus, Nequam, ac, sequendo interpr., quæ nomini *ἄσωτος* data fuerunt. Libet vero hic lectorem risus mei participem facere: i. e. ejus, quod me, licet occupatissimum, ridendi otium suffurari cōegit. *Ἀσωτεύομαι*, inquit VV. LL., Luxu diffuso: sumtum a populo Asotorum, quod essent luxu perdit, perpetuoque in comessationibus versarentur. Meminit Cic. de Finn. 2. Nolim enim mihi

ingere asotos, ut soletis, qui in mensam vomant, et de conviviis auferantur: crudique postredie se rursus ingurgitent. Hoc illud est, lector, quod tu, intellectis iis quæ jam de hac voce ζωστος ejusque origine dicta sunt, si absque risu legere poteris, alterum Heraclitum esse putabo. Hic autem considera quam callidi fuerint VV. LL. consarcinatores, qui, cum vocis hujus etymologiam nullam invenirent, populum, a quo derivaretur, commenti sunt. In qua igitur orbis parte constituendus hic Asotorum populus erit? in eadem in qua populi Hessonens et Hætinens, nec non Halees, urbs Machus, mons Hirus, a Valla constituuntur. De quibus si consulere non pigeat Epistolam quam Editioni Latine Herodoti præfixi, omnino eandem risus materiam invenies, eumque hic inceptum, illic persequi poteris. ["Ad Charit. 404." Schæf. Mss.]

Καταστωεύω, in VV. LL. et quidem iis etiam quæ prima omnium in lucem edita fuerunt, exp. Consumo, Dilapido: sine ullo Auctore. Ego, undecunque sumtum sit, non dubito quin significet, non simpliciter Dilapido, sed Dilapido luxuriosorum more, Dilapido s. Profundo per luxum s. in luxum. Eademque forma dictum videtur quæ καθήδικαθῶ: eund. certe usum præp. κατὰ habere dici potest. [Joseph. B. J. 4, 4, 3. * "Συναστωεύομαι, Una dissolute et luxuriose vivo, Orig. c. Cels. 3. p. 152. (157. 492.)" Seager. Mss.]

[* "Ἀσώτιος, Petulans, Athan. 2, 83." Kall. Mss.]

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus sum, vel in φῶος, vel in καίνω collocari posset, sequendo eam, quæ illi a plerisque tribuitur, etymologiam: quænam autem ea sit, mox docebo.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, Fascino; primum enim huic signif. locum esse dandum censeo, quæ etiam cum etymo convenire videtur. Volunt enim plerique Gramm. βασκαίνω dici quasi φασκαίνω, i. e. φάσει καίνω, Oculis occido, i. e. Aspectu. Quo pertinet hic Virg. locus, Ecl. 3. His certe neque amor causa est, vix ossibus hærent. Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. Sic et ὀφθαλμὸς βάσκανος, Oculus fascinator, ap. Plut., ut paulo post docebo. Quin etiam et ap. Horat. Epist. 1, 14. Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat, quidam obliquo oculo interpr. Invido. Sed interficiendi quoque vim oculis fascinatoribus inesse, discimus e Plin., scribente 7, 2. Esse ejusd. generis in Triballis et Illyriis, adjicit Isigonus, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Proxime autem præcedentia verba sunt hæc, In eadem Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus et Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereat probata, arescant arbores, emoriantur infantes. De quo loco disseram mox, cum agam de pass. Βασκαίνωμαι, pro Fascinor. Βάσκανος, inquit Schol. Theocr., proprie δ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθεῖρων τὸ δρασθεν ὑπ' αὐτοῦ. Sic et ap. Etym. δ τοῖς φάσει καίνων, quasi φάσκανος. Et a βάσκανος vult esse verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω præcedere, præsertim cum in eo verbum καίνω incorruptum extet, et quædam a similibus verbis similem formam habentia nomina inveniantur. Parvi aliqui refert utri priorem locum demus. Quæcunque autem sit hujus verbi etymologia, accipi pro Fascinare, constat, cum alibi, tum ap. Aristot. Probl. 34, 20. Ἐπιλέγουσι γοῦν, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἰδίᾳ τι προσφέρωνται, μεταδίδοντες, ἵνα μὴ βασκάνῃς με. Sic et ap. Alex. Aphr. Probl. 2, 53. Διὰ τί τινες βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Quod autem addit καὶ μάλιστα παῖδας, pertinet ad hæc, quæ e Plin. attuli de fascinatoribus, Quod eorum malum facilius sentire puberes. Apud Plut. quoque Symp. 5, 7. habes quæ huc pertinent, ubi extat et comp. καταβασκαίνω in ead. signif. Sic pass. Βασκαίνωμαι, Fascinor, Theocr. 6, (39.) Ὡς μὴ βασκανῶ δὲ, τῆς εἰς ἐμὸν ἐπίπυσσα κόλπον, ubi Schol. annotat, suo etiamnum tempore id solitas facere mulieres, nimirum sinui suo inspuere, τὸ νεμεσητὸν ἐκτερομένους. Atque huc certe pertinet quod in Plinii loco paulo ante habuimus, de illa laudatione familiarum quæ effascinant. Itidem enim hic pastor dicit, postquam sibi tantum pulcris visus fuisset, se ter in sinum suum spuisse, ne fascinari posset: quasi laudatione illam de sua forma opinionem consequente, a qua laudatione periculum impenderet. Ita enim existimo intelligendum esse h. l.: ejus tamen expositionem aliorum judicio relinquens, quibus attentius eum expendere vacabit. Utitur porro passiva illa voce et Aristot. Probl. 34, 20. || Βασκαίνω, Invideo, quoniam sc. qui fascinant, id faciunt quod invideant, ut discimus ex iis etiam quæ leguntur ap. Alex. Aphr. Probl. 2, 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοι τοῦτο, aut τοῦτον. Item, βασκαίνω ἐπὶ τοῦτω. Dem. Εἰ μὲν γὰρ τις ἔχει πολλὰ, μὴδὲν ὑμᾶς ἀδικᾶν, οὐχὶ δὲ δῆπον τοῦτω βασκαίνω. Apud Philostr. Ep. 12. duplicem constr. habet hoc verbum, diversis in ll.: in priore, cum dat. personæ; in posteriore, cum accus. rei. Ita enim orditur illam suam Epistolam, Οὐδὲ δ θεσπέσιος Πλάτων τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηρε καὶ σφόδρα ἐρίοις δοκεῖ τοῦτο: sed repono hic, εἰ καὶ σφόδρα κ.τ.λ. Aliquanto post, Καὶ βασκαίνει μὲν τις τὰ μὴ ἐαυτῷ ἐφικτά· ἃ δὲ ἔκεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσεται, φιλοτιμείται πρὸς ταῦτα. (Ubi obiter observa etiam quod sit discrimen inter νεπε. φιλοτιμείσθαι et verbum Βασκαίνειν: itidem certe φιλοτιμία distinguitur ἀπὸ τοῦ φθόνου, ut ibi videbis.) Sic ap. Herodian. βασκαίνειν cum accus. rei: (2, 4, 11.) Ἐβάσκηρε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. Sed et cum dat. personæ et accus. rei simul junctum reperitur; interdum cum dat. pers. et gen. rei. Quin etiam cum gen. solo. Lucian. Philopseude (§. 35.) Τοῦτο ἐγὼ πάνν ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον δπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαυε γὰρ αὐτόν, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. Sic autem utuntur et verbo φθονῶν, et quidem frequentius quam hoc. Eodemque modo Lat. verbum Invideo usurpant, sed cum accus. Quamvis autem in isto Luciani loco non additus sit ille dat. personæ, ex eo tamen probari illa

A constr. potest: quod relinqui subaudiendum, longe manifestissimum sit. Apud eund. Lucian. extat cum præp. ἐπὶ, ubi scribit, Βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις. Liban. junxit etiam accus. personæ hoc verbum, ut testatur Suid. qui hanc constr. improbare videtur; scribit enim, Βασκαίνω σοι δὲ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ, τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι. || Criminator, Reprehendor, ap. Dem. et Plut. ut testatur Bud., qui ex illo affert, (291.) Ὁ δὲ, σιγήσας ἥνικ' ἐδεῖ λέγειν, ἔν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει. Hoc criminatur s. reprehendit. Sic autem Harpocr. a Dem. poni testatur Βασκαίνει pro αἰτιάται et μέμφεται, ac συκοφαντεῖ. Hes. βασκαίνει, λυπεῖ, φθονεῖ, μέμφεται. ["Ad Diod. S. 1, 252. Harles. ad Theocr. p. 83. Bergler. ad Alciph. 51. Herodian. Philet. 470. et n., Ammon. 29. Thom. M. 148. 746. Boiss. Philostr. 130. 553. 564. Phryn. Ecl. 208." Schæf. Mss.]

[* Βασκάντης, unde * Βασκαντικός, Steph. B. vv. Θηβαῖς, Θίβα, Synes. 216. Legitur etiam * Βασκανητικός, ap. Plut. Symp. 5, p. 682. quod derivandum esset e * Βασκανητής. * Βασκαντήρ, unde * Βασκαντήριος, e quo βασκαντήριον, τὸ, contr. * Βάσκαντρον, Gl. Fascinus. * Βασκαντὸς, unde] "Ἀβάσκαντος, Cui nemo invidet, Tutus ab invidia, Invidiæ non obnoxius. Item "pharmacum ἀβάσκαντον dicitur Quod invidias hominum avertit, s. Quod fascinationes ab invidia profectas avertit. Affertur "enim e Diosc. 3. Ἀβάσκαντον ἀνθρώποις εἶναι λέγεται, pro Hominibus fascini amuletum esse fertur. Hes. ἀβάσκαντα, χωρὶς βλάβης. "Ἀβασκάντως, Citra invidiam. Epigr. (adesp. 91.)

B "in Deformis, Καὶ γὰρ ἀβασκάντως εἶνα τῆς τῆς χυρῆς. Βάσκανος, δ, ἡ, Fascinator, Fascinatix: ὀφθαλμὸς, Plut. Symp. 5, 7. Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου παρὰ δέειπνον. Sic a Virg. dicitur Oculum fasciare, ut antea docui. Apud Plut. de Virt. Mul. (7, 40.) βασκάνου τάφος redditur Fascinationis sepulcrum: in Polycrita, de qua hæc inter alia scribit, Αὐτὴ δὲ πρὸς ταῖς πύλαις γενομένων τοῦς πολίτας, ἀπαντῶντας αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένων καὶ θαυμάζοντας, οὐκ ἤνεγκε τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα πρὸς τὴν πύλην ὅπου τέταπται καὶ καλεῖται Βασκάνον Τάφος, ὡς βασκάνω τινὲς τύχη τὴν Πολυκρίτην φθονηθεῖσαν ἀπολαύσαι τὴν τιμῶν. Ibi enim quidam interpretatus est Fascinationis sepulcrum, (quam interpr. et VV. LL. servarunt,) itidemque βασκάνω τινὲς τύχη, Invidi cujuspiam fascinatione. Alii βασκάνον τάφον reddere maluerunt Invidiæ Sepulcrum s. Livoris: sic tamen ut in βασκάνω, quod sequitur, Fascinationis et ipsi signif. inesse voluerint. At ego non video cur huic dat. potius quam illi gen. significatio ista tribuenda sit: qua de re dicam et in proxime sequente tematio, ubi agam de Βάσκανος significante Invidium. Sed et illud suspectum esse possit, quod adjectivo βασκάνου tribuitur substantivum βασκανίας interpretatio. Quamvis enim dici possit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία, (ut passim adjectivis hunc substantivorum usum dari videmus,) non fuerit tamen verisimile βασκάνου itidem pro βασκανίας usurpatum hic fuisse. || Invidus. Plut. in eo loco qui paulo ante allatus fuit, Βασκάνω τινὲς τύχη, Invida quadam fortuna, Invidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr. Invidi cujuspiam fascinatione: quidam Invidia quadam fortunæ fascinata. Sed non magis crediderim homini βάσκανος ullam hic subesse Fascinationis signif., quam inest verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quem paulo ante attuli, Ἐβάσκηρε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. Redditur etiam Obtrektor, Malevolus. Dem. (307.) Πονηρὸν, ὃ ἄνθρωπος Ἀθηναῖοι, πονηρὸν, δ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλατίων. Quo e l. crediderim Harpocr., summisse occasione exponendi ap. eund. Oratorem, βάσκανον πολίτευμα, φιλατίων καὶ συκοφαντικόν: (262.) Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακὸς οὐδὲν ἐστὶ πολίτευμα ἐμὸν. In genere fem. ap. Aristoph. Πλ. (571.) οὐ ψεύδει τοῦτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος ὄσα. ["Eichst. Quæst. 75. ad Charit. 216. 255. Brunck. ad Eur. Med. 1221. Soph. 3, 505. Bergler. ad Alciph. 51. 62. Heringa Obs. 198. Valck. ad Ammon. 30. ad Xen. Eph. 215. Jacobs. Anth. 6, 189. 7, 137. 9, 234. 301. 12, 267. Superl. Porson. Med. p. 16." Schæf. Mss.]

"Ἀβάσκανος, Invidia vacuus, Non invidens, Non invidus. "Suide non solum ἀνεπιφθονος, (quod potius est Non invidiosus,) sed etiam ἀψεῦδης, afferenti ex Anonymo, Ὁ δὲ μάρτυς ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάρου κατωρθωμάτων, Non invidus testis, h. e. Sine ulla invidia prædicans et "testificans." [* Ἀβασκάνως, M. Anton. 1, 16. * Ἀρβάσκανος, Hes. Phæn. 119. * Ὑποβάσκανος, Fascinans, Manetho 5, 45. D * Φιλοβάσκανος, Timario in Notit. Mss. 9, 242. Ptolemæi Tetrab.; sed perperam legitur φιλοβασάνους ap. Procl. Paraphr. p. 226.]

Βασκάνως, Invide, Invido animo, φθονερῶς, [Joseph. A. J. 11, 4, 9.]

Βασκανία, ἡ, Fascinatio: (sicut βάσκανος, Fascinator.) Aristot. Probl. 34, 20. Διὰ τί τὸ πῆγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι. Scæpius autem Invidia, s. Invidentia. Philo V. M. 1. Ἄλλ' ἐγὼ γε τὴν τοῦτων βασκανίαν ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν ἄνδρα μνηύσω. Chrys. de Sacerd. Βασκανίας τροφή αἱ τῶν πλησίων εὐδοκίμῃσεις. Interdum etiam est Obtrectatio. Bud. συκοφαντίαν exp. ap. Dem. (311.) Πολλαχόθεν μὲν τοῖνων ἔν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν. ["Toup. Opusc. 2, 28. ad Thom. M. 148. Valck. Callim. 281. Jacobs. Anth. 10, 177." Schæf. Mss.] ETIAM Βάσκα ponitur pro βασκανία, si Hesychii exempl. non mentiantur. In iis enim scriptum est, βάσκα, μακέλη, βασκανία. Sed suspicor βασκανία cum illis verbis jungi non debere; seorsim enim ab Hes. cum sua expositione scriptum fuisse. Apud Eund. legitur Βάσκας, sed pro Quodam avis genere. ["Calim. 1. p. 469." Schæf. Mss.]

Βασκάνιον, τὸ, Fascinum. Βασκάνιον dicunt antiqui, (inquit Phryn.) non προσβασκάνιον, cum præp. πρὸς. Ubi simul observa istam vocem Προσβασκάνιον, quam a nonnullis pro βασκάνιον usurpatam fuisse, ex ejus verbis colligimus. In VV. LL. Βασκάνιον redditur non solum Fascinum, sed et Odium. In iisd. anno.

tatur ex J. Poll., βασκάνα vocata fuisse Quædam ridicula, quæ ap. vett. fabri ferrarii ante fornaculam appendere solebant, invidiæ avertendæ gratia. Affertur autem ab J. Poll. (7, 108.) et in numero singulari, ex Aristoph. πλὴν εἰ τις πρῶτον δέδμενος βασκανίου ἐπὶ κάρμινον ἀνδρὸς χαλκῶς. Sed ap. J. Poll. pro βασκανίου legitur βασκανόν et βασκανία pro βασκάνα, non sine manifesta depravatione utrobique. [“Βασκανίον, Phryn. Ecl. 30. Porson. Med. p. 58. Aristoph. Fr. 282. * Προβασκανίον, (quod leg. pro προβα.,) ad Anton. Lib. 147. Verh., ad Diod. S. 1, 252.” Schæf. Mss. Plut. Symp. 5, 7. Phrynichus Bekkeri p. 30, 5. Gl. Muttonius: Προβασκανίον Muttonium.]

Βασκοσύνη, Fascinatio, Fascinum, VV. LL. [Poëta Vet. de Herb. 151. Diosc. Notha p. 477. 478.]

[* Διαβασκανία, Simeon Metaphrasta Ms. Cod. Par. 1524. * Επιβασκανία, Phot. Bibl. 329.] Καταβασκανίον, i. q. βασκανίον, Fascino, sicut Effascino non plus est quam Fascino. Plut. Symp. 5, 7. init. Περὶ τῶν καταβασκανίων λεγομένων καὶ βάσκανον εἶχειν ὀφθαλμῶν ἐμπεσόντος λόγον παρὰ δέπνον. [* Καταβασκανήσις, Symm. Esai. 6, 13. quod derivandum esset e * Καταβασκανέω.] [* Βασκανίζω, Invideo, LXX. Deut. 28, 54. 56.]

Γέφυρα, de qua nunc agetur, post alia a γῆ derivata locum habere posset: sive id etymum, quo dicitur esse quasi γῆ ἐφ’ ὑγρὰς, s. id quod a γῆ et φυρῶ deducit, sequamur. Sed quam tutum sit hæc sequi, aliorum esto iudicium.

ΓΕΦΥΡΑ, ἡ, Pons. Dicitur autem proprie γέφυρα, (si Herodiano Gramm. ap. Eust. credimus,) γῆ ἐφ’ ὑγρὰς, i. e. Terra super aquam. Etym. quoque hujus derivationis mentionem facit: “Ἡ ἐφ’ ὑγροῦ γῆ, inquit, quasi γέφυρά τις οὔσα. Sed affertur et alia ab Eod., et quidem priorem locum ap. eum habens: sc. a γῆ et φυρῶ, ut sit quasi γήφυρα, i. e. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα. Quibus verbis subiungitur, καὶ ἐφ’ ὑγρῶ τότῳ κειμένη. In meo autem vet. Lex. additur, ἡ ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis porro est hujus nominis γέφυρα usus proæ Scriptoribus cum Poëtis. Il. E. (87.) Θύνη γὰρ ἀμπεδίον, ποταμῷ πλῆθοντι εὐκλῶς Χειμάρῳ, οὐτ’ ὅκα βέων ἐκέδασσε γέφυρας. Τὸν δ’ οὐτ’ ἔρ τε γέφυραι ἐεργμένοι ἰσχανόωσιν. Apud Plut. Quæst. Rom. “Ἡ ξυλινὴ γέφυρα. Legitur sæpe ξενυνύειν γέφυραν, eique opp. λύειν s. διαλύειν. Herodian. 7, (2. 1.) Τότε τοῖνον τὴν γέφυραν ζεύξας, ἐμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσασθαι. Apud Eund. legimus, Λύσαντας τὴν γέφυραν. Apud Thuc. (1, 137.) Τὴν γεφυρὸν διάλυσιν. || Γέφυραι ap. Hom. sunt etiam Intervals et semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas ultro citroque commare licet, ut VV. LL. annotant ex Eust. in Il. Δ. [“Jacobs. Anim. 100. Anth. 9, 156. ad Diod. S. 1, 683. Ruhnk. ad Vell. p. 15. ad Herod. 325. Pons, Longus p. 3. Vill. Γ. πολέμοιο, ad Il. Δ. 371. Θ. 378. 549. T. 427. Heyn. Hom. 4, 612. 624. 5, 513. 6, 207. 269. 8, 100. An Homerus singularem novit, 5, 513.” Schæf. Mss.] Γέφυρα est item Nomen urbis Bæotiæ, quæ et Tanagra vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etym. Qui ex ea est, dicitur Γεφυραῖος. Apud Eund. LEGES Γεφυρεῖς esse δῆμον Ἀττικόν, unde Γεφυραία Δημήτηρ, de qua plura ap. eum vide. Sed in meo vet. Lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, sed a Γέφυρα, quod est Urbis nomen, appellata esse traditur. At vero Γέφυροι unde sicut dicti Quidam fratres, te docebit Eust. 933.

Γεφυροποιός, Pontifex, accipiendi in prima signif. pro Eo qui pontem facit: c. Plut. Numa. Unde νεκρὸν Γεφυροποιέω, Pontem facio, Ponte jungo. Polyb. 3, (64, 1.) Πόπλιος δὲ τὸν Τικινόν κρινῶν εἰς τοῦμπροσθεν διαβαίνειν, τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε. Quem usum frequentius habet verbum γεφυροῦν. [* Γεφυροῦργός, unde * Γεφυροῦργέω, e quo * “Γεφυροῦργία, Tzetz. Ch. 1, 931. 4, 901. 9, 809.” Elberling. Mss.] Καλλιγέφυρος, ὁ, ἡ: ποταμός κ., Fluvius pulchrum pontem habens, Pulcro ponte junctus. Ex Eur. [Rhes. 349.]

Γεφυρότης, Pontium fabricator, in VV. LL.; illis etiam, quæ prima omnium in lucem prodierunt. Sed mendosum esse suspicor, pro γεφυρωτής, verbali a γεφυρῶ.

Γεφυρῶ, Ponte s. Pontibus jungo, Pontem impono, ut γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte jungere fluvium, ut loquitur Curt. Quidam interpr. Pontem imponere fluvio, construere supra fluvium. Herodian. 7, (1, 13.) Γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμίνος, ἐμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσασθαι, Polit. Pontem construxerat Maximinus supra flumen, quo adversus Germanos transiret. (Legitur tamen in vulg. Edd. Qua; sed eum scripsisse puto Quo.) Paulo post dicit Herodian. Τὴν γέφυραν ζεύξας, eadem de re loquens. Apud Eund. Γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit. vertit Ponte jungere fluvium. E Polyb. affertur etiam (1, 10, 9.) Γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν pro Firmare transitum. Inveniuntur autem illa verba et ap. Plut. (Anton. 32.) Lucian. Demonactæ dixit etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα, (S. 1.) “Ἡ δδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Apud Eund. (T. 1. p. 282.) legimus etiam Τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς, Cadaveribus tanquam ponte s. pontibus jungere fluvios, Corporibus cæcorum consternere fluvios, Bud. qui affert etiam γεφύρωσε κέλευθον ex Hom., pro Obruto fossæ aggere munivit viam. Hes. exp. διαβατὴν ἐποίησε. || Γεφυροῦσθαι dicitur itidem ποταμούς, qui ponte jungitur s. cui pons imponitur. Herodian. (6, 6, 13.) Τὸν τε ποταμὸν ναυσι διαλαμβάνων, ὡς πρὸς ἄλλῃας συνδεθείσων γεφυρωθέντα, κ. τ. λ. Atque ut habuimus e Luciano, Ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς, sic ap. Plut. legi sciendum est ποταμούς γεγεφυρωμένους νεκροῖς, (7, 343.) Αἰματὶ κεκαμμένους ποταμούς ἐπιε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη, Amnes sanguine mixtos bibebat, quos cæcorum corporibus junctos trajiciebat, Bud. [“Larcher Herod. 2, p. 361. Epigr. adesp. 418. Heyn. Hom. 7, 64. 8, 159.” Schæf. Mss. Herod. 2, 107. Stermo, de via, Inc. ap. Suid. v. Ἀξιόλογα βάρη.]

Γεφυρώμα, τὸ, Ipsum opus jungendi fluvium ponte. In VV. LL. redditur Transitus, cum sit potius Pons transitum præbens:

A nisi et ipse pons Transitus appelletur. Atque ut hoc nomen Γεφυρώμα a prima præter. pass. persona γεγεφυρῶμαι formatum est, sic a [secunda γεγεφυρῶσαι est nom. * Γεφυρώσις, Pontium constructio, Strabo 1. p. 102. et a] tertia γεγεφυρῶσαι, Nomen Γεφυρωτής, Qui pontem s. pontes construit. Pro qua sign. f. in VV. LL. legitur Γεφυρότης: sed non sine mendis suspicio, ut supra declaravi. [* Γεφυροτός, unde * Δυσγεφύρωτος, Strabo 4. p. 294., 17. p. 1197. * Εὐγεφύρωτος, Polyb. 3, 66, 5.]

Invenitur etiam com. Ἀπογεφυρῶ, quod sicut simplex Γεφυρῶ, redditur Ponte jungo, s. Pontibus, etc. [“Ἀπογεφυρῶ ποταμός est Ponte jungo, Herod. 2, 99. Ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν εἰς Jactis aggeribus Memphin secludere a Nilo, et ab inundatione tam præstare.” Schw. Mss.]

Γεφυρίς, Extranea, Peregrina. Vide Suid.: quem si sequaria, fuerit hoc nomen γεφυρίς deductum a γέφυρα, quod est Urbis nomen. Hes. autem scribit, Γεφυρίς, πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας. Quod autem subiungit, videtur hoc γεφυρίς cum nomine γεφυρωτής confundere, ut docebo paulo post, cum de hoc agam.

At vero Γεφυρίζω est proprie E ponte scommata in aliquem s. aliquos jacio, Sedens in ponte, inde aliquem diceris peto vel scommatis insector. De quo more dicam in Γεφυριστής. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro Scommata in aliquem jacio s. Probra, Derideo, Cavillor, Subsanno. Plut. (Sulla 6.) “Ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσεγενέσθαι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέγαλᾶν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδύθησαν: (13.) Ἐπεὶ θυμῷ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰς βαμολοχίας, αἷς αὐτὸν τε καὶ τὴν Μέγαλᾶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐκάσποτε γεφυρίζων καὶ κατορχοῦμενος ἐξέρχεται ὁ τύραννος Ἀριστίων. Affertur vero et e Polyb. exemplum usus verbi hujus, a Suida, quem consule. [“Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 71. Toup. Opusc. 1, 68. Valck. Anim. ad Ammon. 210. * Γεφυριάζω, Idem ad Theocr. Adoniaz. p. 189.” Schæf. Mss.] Γεφυρισμός, Actio illa ita jaciendi scommata, et derivandi, [“Bibl. Crit. 2, 3. p. 57. Thom. M. 801. Segaar. Epist. ad Valck. p. 10. Valck. ad Ammon. 129. Anim. 209.” Schæf. Mss.] Sed affertur hoc nomen et cum a scriptum, Γεφυρισμός, et in libro in quo Atticæ voces annotantur, diciturque significare σκώμμα, et additur, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἥτοι ἐμμετρα ἢ δίχα μέτρων, διασυρμούς τινῶν ἔχοντα. Habes autem hæc ipsa et ap. Ammon. v. Σκώμμα, [p. 128. Valck. l. c.] Γεφυριστής Qui scommata e ponte jactit in aliquem, etc. sequendo exp. quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerant. Γεφυριστά, inquit Hes., οἱ σκώπται: quoniam ἐν Ἐλευσίνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἐσκώπτον τοὺς παριόντας. Sed his addi possunt et quæ ap. eum proxime præcedunt, in v. Γεφυρίς: quæ enim ibi adduntur, “Ἄλλοι δὲ οὐ γυναικα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον κ. τ. λ. perperam hic collocata fuisse arbitror ab aliquo, qui illud γεφυρίς cum γεφυριστής confunderet. Interim vero et illis verbis possumus bujus vocab. significationem certius cognoscere. Generalius autem pro Cavillatoribus s. Irrisoribus. Plut. Sulla, init. Καὶ τῶν Ἀθηνησὶ γεφυριστῶν ἐπέσκαψέ τις εἰς τοῦτο ποταμόν. C [* Kuster. Aristoph. 123. Thom. M. 801. Jacobs. Anth. 6, 240.” Schæf. Mss.]

[* “Γεφύριον, Ponticulus, ad Lucian. 1, 410.” Schæf. Mss.]

Γόνυ, quod proxime sequitur, varias etymologias habet: e quibus maxime probabilis est, quæ a verbo κοινέω deducit: utique certe longe quam cetera petita est. Si quis tamen προτίθηται esse malit, non minus quam illud ipsum verbum κοινέω, non valde repugnabo.

ΓΟΝΥ, gen. casum habet Γόνυος, pro quo per metath. dicitur et Γουνός. Sed in soluta oratione usitatio gen. Γόνυος, tanquam a NOMINAT. Γόνυος, quod alioqui in usu minime esse traditur. Est autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. Il. Δ. (546.) “Ἐντροπάλῳ ζόμενος, ὀλίγον γόνυ γυνὸς ἀμείβων. Apud Eund. frequens est γόνυ κμπτειν, Genu flectere s. incurvare: ἐπὶ τοῦ καθεστῆναι, ad differentiam τοῦ ἵστασθαι, si Eustathio credimus. At Hes. exp. ἀναπαύεσθαι. Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc Poëta nomen istud, et quidem in plur. præsertim, ut ex ejus ll. quos afferam patebit. Afferam autem eosprimum, in quibus vigorem corporis e genuum vigore s. robore æstimat: ut Theocr. (11 fin.) dixit, οἷς [ἄς] γόνυ χλωρόν: itidemque Horat. dumque virent genua. Quo pertinet et quod ap. Plin. legimus, Genibus inesse vitalitatem. Il. T. (93.) αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Εἰρήσθῃ, ὅς μοι ἐπώρρε μένος λαυφῆρά τε γούνα. Sic omnino λαυφῆρά γούνα et μένος conjunguntur, et quidem verbo eidem affixa, cum alibi tum X. (204.) “Ὡς οἱ ἐπώρρε μένος λαυφῆρά τε γούνα. Huc pertinet ap. Eund., γούνατα δ’ ἐρβόσαντο, et γούνατ’ ὀρώρη: ac quemadmodum μένος et γούνα alibi copulat, sic alibi ἀρετὴν dicit, subjugens γούνατα cum illo verbo ὀρώρη. Od. Σ. (132.) “Ὀφρ’ ἀρετὴ παρέχῃσι θεοὶ, καὶ γούνατ’ ὀρώρη. Inveniuntur conjuncta γούνατα et βίη, Il. Δ. (314.) “Ὡς τοι γούνατ’ ἔποιτο, βίη δ’ οὐκ ἐμπεδος εἴη. Huc pertinet P. (569.) “Ἐν δὲ βίην ὁμοῖα καὶ ἐν γούνεσσιν ἐθήκε. Atque ut hic dicitur τιθέναι μένος ἐν γούνεσσιν, sic alibi βαλεῖν μένος ἐν γούνεσσιν: sed additur πο: ἐνὶ θυμῷ: ut in loco proxime præcedente βίη est in duobus, ἐν γούνεσσιν, et ἐν θυμῷ: (451.) Σφῶν δ’ ἐν γούνεσσιν βαλὼ μένος ἦδ’ ἐνὶ θυμῷ. Apud Eund. legimus βλάβεται γούνατα, item λύτο γούνατα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque ut alicui λυέσθαι γούνατα dicit, ita sæpenumero aliquem alicui λῶσαι γούνατα, vel ὑπολῶσαι, etiam pro Vitam eripere, habet alioqui nonnullis in ll. simpliciore signifi. istud γούνατα λῶσαι, et talem qualem γούνατα δαμῶναι, aliquot in ll. Frequens est s. potius frequentissimum, ap. eund. Poetam hoc nomen, ubi de precando vel potius supplicando agitur: (unde Plin. Hominis genibus quædam et religio inest, observatione gentium, hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt: hæc, ut aras, adorant: fortassis quia inest iis vitalitas.) Il. Δ. (60.) Νῦν ὅτω περὶ γούνατ’ ἐμὰ στήσασθαι Ἀχαιοὺς λισσομένους. Sic O. (76.) “Ἡμῶσι τῷ δὲ ἐμῷ θεᾷ Θέτις ἦψατο γούνων, λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολι-

πορθον. Apud Eund. aliquis dicitur ἀφασθαι γούνων, non λισσόμενος, sed ἴμενος λισσέσθαι: ut T. (468.) ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρας γούνων, ἴμενος λισσέσθαι. In quibusdam autem aliis ll. utitur verbo λιτανεύειν post γούνων ἀφάμενος s. ἀφάμενοι. Sic (Ω. 337.) Γούνων ἀφάμενοι λιτανεύουσιν, αἶκ' ἐλεήσει. Alicubi utitur verbo λαβεῖν cum eod. gen. γούνων, Od. K. (264.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσεται γούνων. Sic Z. (142.) *H γούνων λισσοῖτο λαβὼν εὐώπιδα κοῦρην. Invenitur ap. Eund. et partic. ἐλὼν pro λαβὼν, ubi cetera alioqui sunt præcedentibus similia: Il. Φ. (71.) Αὐτὰρ δ' τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλίσσεται γούνων. Ceterum ex his ll. implere alios possumus, quibus aliquid deest, i. e. in illis subaudire, ut Grammaticorum verbo utar, quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λισσέσθαι, aut λιτανεύειν, vel si quod est ap. hunc Poetam synonymum, subaudiendum esse dico: nonnunquam contra unum aliquod ex illis participiis: ἀφάμενος sc., aut λαβὼν, aut ἐλὼν. Nam Od. Z. fin. (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum,) μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι. Hic enim puto subaudiri debere λισσόμενος, vel λιτανεύων, aut aliud simile, licet his vocibus infin. soleat subungere, non particulam ἵνα, quod sciam. Vicissim autem ἀφάμενος, vel λαβὼν, vel ἐλὼν subaudiendum esse ajo, cum alibi, tum in Od. K. (481.) Αὐτὰρ ἐγὼ Κίριος ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, Γούνων ἐλιτάνευσα. Sic X. (337.) *H γούνων λισσοῖτο προσάϊξας Ὀδυσῆα: itidemque in Il. I. (451.) fem. partic. ἀφάμενη, vel λαβοῦσα, s. ἐλοῦσα subauditur: ἡ δ' αἶψ' ἐμὲ λισσέσκειτο γούνων Παλλὰς ὀϊοι προμήγηται. Sed h. in I. aptius poni potest partic. quam in duobus præcedentibus, quod in utroque jam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam καὶ præfigere velit: hoc modo, καὶ ἀφάμενος γούνων ἐλιτάνευσα: vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero l. dici itidem non potest, utpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum a Græcis, non interfecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque ejusd. Poetæ loquendi genera, eod. pertinentia, quibus nomen istud adhibetur: et ad locum diversum loquendi genus transeo: si prius e Poetis Lat. locos aliquot attulero cum Homeris illis convenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt s. potius amplectuntur qui supplicat. Virg. Æn. 10. Et genua amplectens effatur talia supplex. Ejusd. Poematis l. 3. Dixerat: et genua amplexus, genibusque volutans Hærebat. Ovid. Metam. 9. tremit ille, pavetque Pallidus: et timide verba excusantia dicit. Dicentem, genibusque manus adhibere parantem Corripit Alcides. Ejusd. Operis l. 13. hæc canit, sed crine soluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non est Dedicata Jovis. Quin etiam dicunt aliquem supplicem genibus ejus cui supplicat advolvi. In soluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis ostendunt: e quibus est ille Taciti, in quo dicit, Prensare circumstantium genua. Cic. Orat. post Reditum, in Senatu, Tu meum generum, propinquatum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis et crudelissimis verbis a genibus tuis repulisti. Dicunt vero et Accidere ad genua, quod est ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel τοῖς γόνασι. Plut. Quæst. Rom. Ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Eur. autem usus est et cum solo accus., Hec. (339.) Πρόσπιπτε δ' οἰκτρὸς τοῦδ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. At Hom. dicit ἰκάνειν γούνατα, Od. H. (147.) Σὸν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας. Sic T. (92.) Τούνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι, αἶκ' ἐθέληρθε βαλέων λυγρὸν δακρυὸν ἐπισπέν: l. (266.) ἡμεῖς δ' αὐτὲ κίχανόμενοι τὰ σά γούνα ἰκόμεθ', εἴτι πόροις ξεινήιον. Sed hoc loquendi genus nihilo plus quam præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, s. γόνασι. At vero ἀντεσθαι πρὸς γούνατων, quod ap. eund. Tragicum legitur, ex Hom. sumtum videri possit, dicente Il. T. (463.) ὁ μὲν ἀντίος ἦλυν γούνων, Εὐπῶς ἐν πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη. Eur. autem locus est Med. (709.) Ἀλλ' ἄντομαι σε τῆσδε πρὸς γενεῖδος, Γονάτων τε τῶν σὺν ἱεσία δὴ γίγνομαι, Οἰκτεῖρον. Quamvis enim hic ἄντομαι accipiat non in propria signif., sed pro Obtestor, possit tamen ita loquens Eur., ad illum Homeri locum videri respexisse. Ceterum potest his Eur. locis adjici et iste, e Phœn. (1616.) ἐλῖξας ἀμφὶ σὺν χεῖρας γόνυ, Implicitis manibus circa tuum genu.

Venio nunc ad quoddam genus loquendi, quod Latinis haud itidem notum esse puto, i. e. ἐν γούνασι κεῖται, pro Situm est in potestate. (Cui rei alioqui significandæ adhibetur et χεῖρὸς s. χεῖρᾶν appellatio a Græcis: eodemque modo Lat. dicunt, In manu tua est, pro In potestate tua.) Sic certe aliquoties dixit Hom. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ut Od. Π. (129.) Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ut Il. P. (514.) Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Quem versus consequitur hic, aliquid habens eod. pertinens, Ἦσ' ἂν γὰρ καὶ ἐγὼ τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi vero cum adjectione partic. αἶκε, vel ἦκε: ut Il. T. (435.) Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Αἶκε σε χεῖρὸς περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἐλωμαι, Δουρὶ βαλῶν. Cum ἦκε autem Od. A. (267.) Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἦ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦ καὶ οὐκί. In eod. lib. habetur sequente ὅστις in altero versu, cum fut. itidem. (401.) Τηλέμαχ' ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ὅστις ἐν ἀμφιάλφ' Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. Expr. autem ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσία καὶ τῇ δυνάμει, In deorum potestate. Affertur tamen ex Eust., ἐν δυνάμει καὶ ἱεσία. In qua exp. θεῶν ἱεσία accipiendum esset passive, de ea qua supplicatur ipsis. Sed dure hoc dici videtur, præsertim præcedente subst. δυνάμει. Potiusque crediderim hæc duo nomina ad diversas exp. pertinere: sed, nisi inspecto Eust. loco, plura de his verbis dissidere nolim. Hoc unum addo, eleganter usurpatum a Diogene fuisse hoc loquendi genus. Cum enim quendam ἄσωντο poposcisset minam, isque rogasset cur a se minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum spero: at vero a te, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro et in soluta oratione aliqua ex hoc nomine sumptæ phrases: e quibus sunt hæc duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, et Εἰς γόνυ βάλλειν: de quibus dicam in comp. Γονυκλήης. At de εἰς

PARS XXXII.

γόνυ πεσεῖν, verba faciam in comp. Γονυπετέω.

Γόνυ καλᾶμον, Herod. Internodium arundinis, Plin. et Colum. Sed et de vite dictum e Philostr. Her. affertur. Γόνυατα, inquit Cam., sunt Genicula, et de vitibus, et de aristis, et de arundinibus. Herod. 3, (99.) Καλᾶμον δ' ἐν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται. Unde Plin. 16, 36. de arundine loquens, Navigiorumque etiam vicem præstant, si credimus, singula internodia. Idem paulo post, Alia spissior densiorque geniculis, brevibus internodiis. E quibus manifestum fit, Genicula Latinos appellasse ipsos Nodos; Internodia vero, Inter hos excrecentes culmos. Sed Græcum nomen est commune. A geniculo, Geniculatus, ut Radix geniculata, Plin.: et Culmus geniculatus, Cic., distinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatum, Plin. Possumus autem his participiis uti in interpretatione quorundam comp. quæ hanc nominis γόνυ signif., sed nominativus γόνυς declinationem secuta sunt: cujusmodi sunt εὐγόνατος et πολυγόνατος.

Γόνυ gen. habet Γονύς, factum e γόνυος per metath., ut dictum fuit. Sic vero et plur. NOMIN. Γούνα, pro Γόνυα: GEN. Γούνων, pro Γονύων: DAT. Γούνεσι, (s. Γούνεσι, metri gratia,) pro Γονύεσι dici existimant quidam Gramm. Alii tamen malunt Γούνα pro Γονύατα dici per apoc.: itidemque Γούνων pro Γονύων per sync., et Γούνεσι pro Γονύεσι dici existimandum erit. Affertur porro et tertius GEN. sing. Γονύατος. At ILLUD Γούνατα, "poëtica euphonesi pro γόνυατα," tanquam a nomin. sing. Γονύας, habuisti in ll. supra citatis. Idem et de ceteris casibus censendum est.

[Γόνυ, Toup. Opusc. 1, 502. Jacobs. Exerc. 1, 68. Wakef. S. Cr. 3, 168. Markl. Iph. p. 170. Suppl. 165. ad Charit. 634. Internodium, Longus p. 9. Toup. Opusc. 1, 72. De more supplicum genua tangendi, Valck. Phœn. p. 545. T. γνῆμπτειν, ad Mær. 91. ad Il. H. 118. T. 72.: κάμπτειν, Heyn. Hom. 5, 331. 7, 610.: καθιέναι, Porson. Hec. 566. Wakef. Diatr. 25.: λύνειν, Heyn. Hom. 5, 34. Εἰς γ. πίπτειν, Jacobs. Anth. 6, 254. Heyn. Hom. 4, 272. ad Callim. 1. p. 118.: βάλλειν, ad Herod. 450. Ζώσασθαι εἰς γ., Bast Lettre 188. T. ἀμπέλου, Boiss. Philostr. 438. T. κνήμης ἔγγιον, Thom. M. 261. Τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα ἐνθεῖναι, ad Charit. 259. Πρὸς γούνατα μητρὸς ἰκέσθαι, Wolf. ad Hesiod. 105. Γονύς, Greg. Cor. 233. Γούνα, γούνατα, γούνων, γόνυ, Porson. Phœn. 866. Γούνα, Jacobs. Anth. 7, 379. 8, 154. Ruhnk. ad H. in Cer. 12. Toup. Opusc. 2, 187. Dawes. M. Cr. 176. Γούνων, Hymn. in Cer. 263. Γούνασι, Markl. Iph. p. 170. 232. Heyn. Hom. 5, 627. 638. 7, 358. 373. 794. Θεῶν ἐν γ., 366. 8, 100. Ἐπὶ γούνασι, 5, 84. Προσπίπτειν γούνασι, ad Dionys. H. 1, 332. Γονάτοι, Toup. Emendd. 1, 109. * Γόνατον, T. H. ad Plutum p. 428.] Schæf. Mss.]

A Γόνυ derivata, compositionem habentia.

C [* "Γονυκαμψέκυρτος, * Γονυκλαυσαγρύπνης, (δ, ῥ, γ,) Lucian. 3, 656." Schæf. Mss.] Γονυκλήης, Genu flectens. In Eccles. Historia. Τοῦτον τὸν θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλήης. Γονυκλινεῖς, inquit Cam., Qui pronoluntur genibus, et abijciunt se, atque jacent ante pedes supplices. [Valck. Phœn. p. 104." Schæf. Mss.] Hinc νεπ. Γονυκλινεῖς, Genu flecto. Κάμπτεται δὲ γόνυ, inquit Eust., ἔστιν ὅτε καὶ ἱκετευτικῶς δ καὶ γονυπετεῖν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ συνθεῖν γονυκλινεῖν. [* "Γονυκλήης, unde * Γονυκλιτέω, Is. Porphyrus, in Allatii Exc. 299. Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 96." Boiss. Mss.] Invenitur et nomen subst. Γονυκλισία, Genuflexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. E Basil. Affertur præterea e Cyriilo, Γονυκλισία ἀνυπερήφανος. Schol. Eur. Phœn. (300.) Γονυπετεῖς ἔδρας προσπινῶς, ἀναξ, τὸν οἰκοθεν νόμον σέβουσα, annotat, ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς. Vide aliquid de hac voce et in Γονυπετῶ. Sciendum est porro, quamvis hæc istam signif. habcant, tamen εἰς γόνυ κλίνειν aliud sonare: sc. Prosternere, aut etiam Subigere: ut Bud. vertit ap. Appian. B. C. 3. Αὐτὰρ δὲ ἀπιστοῦσιν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, καταστρεφάμενον τὴν Κελτικὴν καὶ ἐς γόνυ κλίναντα. Idem, Ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, vertit, Affectam admodum reddidit: in Herod. (6, 27.) Ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἐβαλεν ἡ ναυμαχία. (Quidam autem interpr. Prostravit.) Ex eod. Scriptore affert Etym. εἰς γόνυ πεσεῖν: quod illum metaphoricè dixisse tradit, significare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπήγαγεν: (ita enim scr. est, non ἐπήγαγεν.) D At comp. Γονυπετεῖν nihil cum hoc loquendi genere commune habet. Γονυκροτοί, sunt οἱ βλαῖσοι: et ap. Anacr. οἱ δειλοί. Vide Eust. 932. Aristoteli Physiogn., inquit Cam., γονυκροτοί sunt Impuri, quibus genua trepidant. [* Γονυκροστος, Phot. v. Πλαίσος.] Γονυπετής, Qui genu succiduo procumbit, (ut loquitur, Ovid.) In genua procidens, Accidens ad genua alicujus. s. Procumbens. Synes. Ep. 57. Καὶ πρηνῆς καὶ γ. ἱκέτης γενόμενος. Eur. Phœn. (300.) γονυπετεῖς ἔδρας προσπινῶς, ἀναξ: [Valck. p. 103. Abresch. Æsch. 2, 115. * Γονυπετῶς, Schol. Phœn. p. 647. Valck." Schæf. Mss.] Γονυπετέω, Genu succiduo procumbo. In genua procido, Accido ad genua alicujus, s. Procumbo. Redditur γονυπετῶ uno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicam in Γονυγόνυ. Eust. scribit ex Hom. verbo Γονυάζομαι posteros ejus excogitasse hoc Γονυπετεῖν, componentes e γόνυ et πέτειν: a quo πέτειν derivatur πίπτειν, sicut ῥίπτειν a ῥέπειν. Quibus addit, Ἀκολουθῶν δὲ τοῦτ' ὅτι καὶ ἡ γονυκλισία ἀνύμαστα. Construitur porro cum dat. personæ hoc verbum Γονυπετῶ: habetque hanc constr. ap. Matth. (17, 14.): ap. Marcum autem, cum accus. (10, 17.) Γονυπετήσας αὐτόν. [Abresch. Æsch. 2, 115." Schæf. Mss. * Γονυπέτης, Theod. Prodr. Ep. f. 152. * Γονυπέτος, Heyn. Hom. 5, 459. 6, 394. 7, 780." Schæf. Mss. * Γονυπεσῶ, Heliod. 9, p. 453. * Γονυτόλη, Hesych. Schn. Lex. Suppl. Γαλιάγκων.]

Γόνυγρος autem suspectum esse potest, quod in VV. LL. redditur Sterilis, Aridus: quoniam Hes. post γόνυγρον, addit,

τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc subjungit, *H ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων, μηκέτι σθένειν δυναμένων τοῖς γόνοισι: unde videri possit in priore expositione aliam quam in hac derivationem sequi. Affertur ἑτιὰμ Γονυκρότερος, ex Aristot. H. A. 4. cap. ult. pro Eo cui sunt gēna planiora. Aristot. locus est hic, Καὶ ὑγροσκαρότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, καὶ γονυκρότερα, καὶ αἱ κνήμαι λεπτότεραι: Gaza, Caro quoque humidior est femina quam maris, et gēna planiora, et crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immerito fortasse suspexit quis habeat; possitque suspicionem adjuvare litera ω, quippe quæ locum in hoc compar. habere non videtur.

[* Γόνυον, Gl. Geniculum: * Πολυγόνιον Geniculatum.]

A γούνα [et γούνατα] derivata, et primum ea quæ compositionem habent.

Γουνοπαχὴς, Gēna crassa habens, Qui crassis est genibus. Item generaliter pro Crassus. Ab Hesiodo ('A. 266.) sic vocatur ἀχλὺς, loquente de ea tanquam de femina. ["Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss.]

Βαρυγόνος, Gravis genibus, Cui gravia sunt gēna, ideoque tarda, "non agilia in cursu." Redditur etiam, Cui gēna sunt infirma. ["Ad Callim. I. p. 161. Ruhnk. Ep. Cr. 153." Schæf. Mss. Nonn. D. 6, 178. 13, 394. * Βαρυγόνος, Theocr. 18, 10.] Καμπειγόνος, Incurvans gēna. Sic dicta fuit Erinny's, quod gēna peccantium incurvet. [* "Καρτερογόνος, Tzetz. Posth. 93." Lobeck. Phryn. 659.] Ταχύγόνος, Cui velocia sunt gēna, Velox, Celer. ["Voss Myth. Br. 1. p. 155." Schæf. Mss.]

Ἐπιγόνυς, ἴδος, ἡ, sive Ἐπιγονυῖς, Os toti genu superjectum, s. Os quo tegitur genu, q. d. Supergenuitas. Os est cartilagineum, latum, rotundum, intus læve et cavum: quod contegit femoris tibiaque articulum, alioqui nimis patentem, prohibetque ne introrsum luxetur. Latine Mola et Patella dicitur; nam et hoc utitur Celsus. || Musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori, qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Ita Cam. afferens ex Od. Σ. (73.) Οἶνον ἐκ βακίων ὁ γέρον ἐπιγονυῖδα φαίνει. In VV. LL. hæc de ista signif. annotantur, Etiam corpulentiam, ut loquitur Plin., vel Corporaturæ amplitudinem, ut Columella, indicare volens Homerus, inquit Od. P. (225.) Καὶ κεν ὄρνιν πίνων, μεγάλην ἐπιγονυῖδα θέϊτο, Serum lactis bibens, bonam firmamque corporis habitudinem assequeretur: τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν, significando a parte totum. Vel, In corpulentiam excresceret, essetque robustus et validus. Roboris enim indicium, femorum gēnuque amplitudo, ut et Od. Σ. (l. c.) Οἶνον ἐκ βακίων ὁ γέρον ἐπιγονυῖδα φαίνει. || Genu, ut quidem a Cic. redditur ap. Arat. duobus in ll.: quos in meo Cic. Lex. videndos tibi relinquo, p. 76. 77. 102. 103. Sic et ap. Apoll. Rh. 2, (875.) ἂν δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγονυῖδος ἄχρῃς ἕριον. Dicit enim famulas Medæe sustulisse vestes usque ad gēna, assectantes essedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ἐπιγονυῖδα in his quoque ll. suam signif. retinere, sic tamen ut a parte totum significari putandum sit; ideoque non male reddi Genu. ["Ruhnk. Ep. Cr. 141. ad Lucian. I, 229. Bergler. ad Alciph. 318. Græv. Lectt. Hes. 608. ad Diod. S. I, 235. Scaliger ad Theocr. 26, 34. Brunn. Apoll. Rh. 233. Jacobs. Anth. 9, 225. 11, 127." Schæf. Mss.]

"Γονυῖς, ἴδος, Arat. (254.) Ἀγχι δὲ οἱ σκαίης ἐπὶ γονυῖδος. Hæc VV. LL. sine ulla expositione; sed perperam scribunt "divisim ἐπὶ γονυῖδος pro composito ἐπιγονυῖδος." Hinc Ἐπιγονυῖδος adjective positum, et significans Impositus genibus, (ut ap. Pind. Π. 9, 107. ἐπιγονυῖδον βρέφος,) eam signif. illius nominis ἐπιγονυῖς sequitur, qua pro Genu ponitur, ut quidem nonnulli putant. Alioqui, quoniam ἐπιγονυῖς videtur potius suam signif. retinere, ut docui, videri queat ἐπιγονυῖδος minime inde derivari, sed ex ἐπὶ et nomine γόνυ fieri, utpote quorum simpliciter signif. habeat: illam autem terminationem ex obliquis casibus nominis ἐπιγονυῖς mutuari. Idem enim et aliis quibusdam ejusd. formæ derivatis usuvire observari.

Γονυόμαι, Gēna amplectens oro, amplector supplex. Cum accus. II. Φ. (74.) Γονυόμαι σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἰδέο καὶ μ' ἐλέησον. Tale est Od. X. (312.) Γονυόμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δὲ μ' αἰδέο, καὶ μ' ἐλέησον. Apud Eund. legitur Δ. (433.) πολλὰ θεοὺς γονυόμενος. Invenitur etiam habens adjunctum infin. futuri temporis: K. (521.) Πολλὰ δὲ γονυόσθαι νεκρὸν ἀμεινὰ κάρηνα, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βούν, ἦτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροις, Suppliciter vovebam, Bud. Ac videtur certe rationi consentanea esse hæc interpr.: nisi dicamus subaudiri verbum quo significetur Pollicens. ["Plut. Mor. I, 86. Meleager 109." Schæf. Mss.]

"Γονόμαι, affertur e Gazæ Gramm. 3. pro ἐκλιπαρῶ, ἱκετεύω, "Genibus advolvor, Ad gēna accido. Sed pro eo γονυόμαι "potius dicitur, et quidem peculiariter ap. Poetas."

Γονάξομαι, i. q. proxime præcedens, et in usu ap. eund. Poëtam: Od. N. (324.) Νῦν δὲ σε πρὸς πατὴρ γονάξομαι. Et cum gen. γόνων, II. X. (345.) Μὴ με, κύον, γόνων γονάξω, μηδὲ ποκῆων. Dixi autem antea, in γόνν, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Eust. autem vult phrasin esse similem illi, qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, et πόλεμον πολεμίζειν. Ceterum, ut annotant VV. LL., Diomedes testatur a priscis dictum Ingeniculare: quod et Congenulare dicitur, auctore Nonio: legit tamen Egnatius Congenulare: h. e. Ingeniculari, et Ad gēna accidere, Flectere gēna, inde orare suppliciter. ["Schraeder. Præf. ad Emend. p. v. Heyn. Hom. 6, 146." Schæf. Mss. Γονάσσαι, Apoll. Rh. 4, 747. * Γονάσσαι, Lycophr. 1243.]

["Γονὰς, Heyn. Hom. 5, 199. * Γοναῖος, ad Herod. 327." Schæf. Mss.]

A gen. γόνυτος, aut alio ex obliquis nominativi γόνυτος alioqui inusitati, derivata, quæ compositionem habent. Vel ita, Κοινογόνυτος, quæ nominis γόνυτος declinationem sequuntur.

[* Γονατόδεσμος, Gl. Genuale.]

Ἀγόνυτος, ὁ, ἡ, Genu carens, Cui non est genu. Aristot. περὶ Πορείας Ζῶων hoc composito utitur, Οἶον εἶτι ἀγόνυτον εἶναι τῶν βαδίζοντων. At vero ἀγόνυτος ab illa altera nominis γόνυτος signif., reddendum potius "Geniculo s. Geniculis carens," Nam geniculatus: de qua voce dictum fuit supra. [Diog. L. 8, 34. Inexorabilis, Inflexibilis, Athen. 72. Contumax, Socr. Hist. Ec. 1, 6, 15.]

Διαγόνυτος, in VV. LL. Duplici geniculorum nodo cinctus, tanquam ab illa nominis γόνυτος signif. qua pro Internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque est illius interpretationis Auctor, videtur LEGISSE Διαγόνυτος, aut certe illud hoc male accepisse. Ab illa nominis γόνυτος signif. sunt et ista comp. Εὐγόνυτος, Ὀλιγογόνυτος, Πολυγόνυτος. Nam Εὐγόνυτος redditur Pulchra genicula s. internodia habens, Pulchre s. Bene geniculatus. Sic comp. Ὀλιγογόνυτος: ut ὀλιγογόνυτος κάλαμος, e Theophr. H. Pl. 12. Arundo paucioribus geniculis, et longioribus internodiis. Vide Plin. 16, 36. CONTRA Πολυγόνυτος, Multa genicula s. internodia habens, Multum geniculatus, Frequentibus geniculis cinctus. ["Polygonum mas, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.] Et subst. Πολυγόνυτον, τὸ, Polygonaton, Herba, a geniculorum frequentia. Officinæ et Herbarii Sibyllini Salomonis appellant. ["Leucacantha, Diosc. Notha 452. Polygonum, 456." Boiss. Mss.]

Μεσογόνυτον, τὸ, sive Μεσογόνιον, q. d. Quod est inter genicula, (ab illa nominis γόνυ signif. metaphorica,) Internodium calami s. arundinis, Theophr. H. Pl. 4, 12. [* Παρεγόνυτον, Internodium, Synes. Ep. 132.] Ὑπογόνυτον, τὸ, (q. d. Subgenuale,) Quod genibus subjicitur, VV. LL. e libello Chrysostomi de Re Divina, [p. 71.]

Ἐπιγονυῖς, vide in Ἐπιγονυῖς. [Schol. Aristoph. A. 113.]

Alia derivata, compositione carentia.

Γονατώδης, ὁ, ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur ap. Theophr. H. Pl. 4, 12. e Plin.

[* Γονάτιον, Geniculum, Lucian. 647. Schol. Nicandri Θ. 541. "Jacobs. Anth. 10, 105." Schæf. Mss.]

Γονατίζω, Ingeniculo, Gēna flecto. Affertur autem e Cretino Comico ab J. Poll. In VV. LL. exp. Geniculator, λυγνέτω, et γονατίζομαι. ["Heyn. Hom. 6, 418. Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. * Γονατίζω, ibid." Schæf. Mss.]

Γονατόμαι, Geniculator, In geniculum nodor, Cam. Affertur e Theophr. H. Pl. 8, 2. Et PARTIC. Γεγονατωμένος, Geniculatus, e Diosc. 3, 58.

At vero Ἐνγόνυσι, (quod ad verbum sonat In genibus,) videtur potius disjunctum scri. esse Ἐν γόνυσι. Sic autem dicitur stella, (ut VV. LL. annotant,) quam Julius Firmicus Ingeniculum vocat, Ovid. Met. 8. Nixum genu, Vitr. Nixum in genibus, Cic. Nixum, Manilius Nixam genu speciem. Sic dicitur ab Eratosthene Hercules in cælo supra draconem collocatus. Alii Thamyris esse ajunt, a Musis excacatum, ut supplicem ad genua jacentem; alii Ceteum s. Cetea esse affirmant. Vide Arat. Pl. Apud Cic. in eorum interpretatione extat hic versus, (proxime præcedentes et proxime sequentes desiderantur,) Ἐνγόνυσσιν ἐκίταν, genibus quod nixa feratur: vel potius Ἐν γόνυσσιν, disjunctim. Apud Hyginum tamen legitur Engonasin, conjunctim, 2: ubi scribit, Nam qui dicitur in astris Engonasin, is Theseus esse existimatur. Et paulo post, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo ante diximus: eumque paratum ut ad decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam tenentem. Paulo post, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, sinistro pede capitis ejus dextram partem opprimere conatur: dextra manu sublata, ut feriens, sinistra projecta cum pelle leonis, ut is quammaxime dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit, ἐνγόνυσσιν conjunctim, præsertim cum nominativum non esse ἐνγόνυσσιν, (ut quidam existimant,) ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Addendum his censui et ἄν. Γνύξ: eo enim significatur ἐπὶ γόνυ, s. ἐπὶ τὰ γόνυα, (ut exp. Hesych.,) i. e. In genu, s. In gēna: ut περὶ γνύξ, vel ἐπιπὶ γνύξ, Lapsus in genu, in gēna, Qui cecidit in gēna. Adeo ut non dubitem quin γνύξ dictum fuerit quasi γνύξ. Extat autem ap. Hom. istud adverbium, cum alibi, tum II. γ. (417.) Γνύξ δ' ἐρίπ' οἰμώξας: quod exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic E. (309.) Ἔσθη γνύξ ἐρίπων. Apud eund. Poëtam cum gen., (357.) Ἡ δὲ, γνύξ ἐρίπουσα κασιγνήτοιο φίλοι, ubi gen. huic adverbio additur, perinde ac si dictum esset πρὸς γόνυα, vel ἐς γόνυα, aut etiam ἐν γόνυσι: ut ipse Poëta paulo post loquitur, hoc in versu, Ἡ δ' ἐν γόνυσι πίπτε Διόσθητι Ἀφροδίτῃ, Μητρὶς ἑῆς. Redditur alioqui γνύξ et aliter. sc. Gen flexo. Sed Flexus in gēna potius declaratur adverbio ὀκλήξ, at prolapsus isto Γνύξ. Ceterum in VV. LL. invenitur γνύξ, pro Poplite: cui subjungitur hoc adv. Γνύξ. Ac posset certe Γνύξ ab illo Γνύα derivatum videri; sed alibi nusquam nomen istud invenio: verum Ἰγνύα tantum, et Ἰγνύς: adeo ut per errorem hoc vocab., sicut alia quamplurima, in VV. LL. irreperisse crediderim.

VERB. Γυνήσκει, cum ab Hes. exponatur γονυπηθήσκει, ab illo Γνύξ originem habere manifestum est. Affertur et verb. Κατεγνυπῶσθαι, dictum pro παρεμείνον εἶναι καὶ μαλακόν: nimirum ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτακέναι. Ita enim lego ap. Varinum, Κατεγνυπῶσθαι, ἀντὶ τοῦ παρεμείνον εἶναι καὶ μαλακόν: cum alioqui ap. eum scriptum sit, ἀντὶ τοῦ παρεμείνος εἶναι καὶ μαλακός. Unde autem exp. illam sumserit, incertum mihi est; sed suspicor eum illam ex Hes. excerptisse, aliam quam ap. eum habetur lectionem

sequendo. Siquidem in vulg. hujus Lexicographi Edd. est *νο-
μεν Γυνῶνες*, expositum *στύγνοι*, et *κατηφέις*, et *ἀτολμοι*. Qui-
bus additur *παρειμένοι καὶ μαλακοὶ ἀπὸ τοῦ* (ita enim sc., non ἐπὶ
τοῦ,) *εἰς γόνυ πεπτωκέναι*. Quin etiam *νομεν Γυνετοὶ*, ap. eum
exp. *ἐκτεταμένοι*, ei *δειλοί*: item *κατηφέις*. Quibus additur ver-
bum illud *Κατεγνυπώσθαι*, sed expositum *μετεγγυμνάσθαι*, haud
certe sine mendis suspitione. [* *Κατεγνυπώμενος*, i. q. *νόθρως*, *ἀν-
δρῶς*, Menander.] Ut vero *γυνῶνες* ei sunt *μαλακοὶ*, sic *νερε*.
Γυνπτύν est *μαλακίεσθαι*, sicut et *ἀσθενεῖν*. Habet etiam *Γυν-
πῶντι*, quod itidem exp. *ἀσθενεῖν*. His addendum et *νομεν*
Γυνπεσὸς, pro *ἀργὸς*, vel *ἐκλυτός*. Quin etiam videndum an
partic. Γύνων huc pertineat, quod exp. *νωθαίνων*. *Αδνερε*.
Πρόχυν est itidem a nomine *γόνυ* derivatum. Existimatur enim
πρόχυν dictum quasi *πρόχυν*: e quo *πρόχουν*, et per sync. *πρό-
χυν*. Redditurque In genua, sicut et *γυῖς*. Il. I. (566.) de matre
Meleagri, diras illi imprecante, *Κυκλήσιν* 'Αἰδην καὶ ἐπαιήν
Περσεφόνειαν, *Πρόχυν* καθεζομένην, ubi Auctor brevium Scholl.
exp. *εἰς γόνατα*. Accipitur alioqui *πρόχυν* et pro *Funditus*, *Ra-
dicitus*: ut *ὀλέσθαι πρόχυν*, Interire funditus. Od. X. (69.) *ὡς
ὥφελ* 'Ελένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι *Πρόχυν*, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν
ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Ubi Eust. exp. *παντελῶς*: addens, Vel *προ-
γόνυ*, quod est *πρόρριζον*. Et aliquanto post scribit, hæc verba,
ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, *videri posita ἀντιθέτως* ad
illud *πρόχυν* ut dicat, *ὡς ἐπὶ γόνυ πέσοι τὸ τῆς 'Ελένης φύλον*,
ἐπεὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Hic autem observa obiter quæ
sit hujus quoque signif. ratio; aut saltem quam Eust. esse putarit.
Invenitur et Il. φ. (460.) οὐδὲ μεθ' ἡμέων Πειρά ὡς κεν Τρώες ὑπερ-
φίλοισι ἀπόλωνται *Πρόχυν* κακῶς, *σὺν πασι καὶ αἰδοῖς ἀλόχοισι*;
[Heyn. Hom. 5, 661.] Schæf. Mss. * *Πρόχυν*, Schleusn. Lex.
V. T.]

"*Προγογεῖσθαι*, Hes. *προελθεῖν*, Progredi."

"*Ἰγνύα*, Hesychio est *ψυχή*, Anima: et τὸ τοῦ γόνατος ὀπισθεν
" *μέρος*, Posterior genu pars: qui Lat. Poples dicitur; nam et
" ipsum esse oppositam genui partem ex his phrasibus patet,
" *Terga ferire ac poplites cædere*, *Contendere poplitem*, *Flexo*
" *poplite sidere*, *Duplicato poplite* ad terram incidere, *Summit-
tere poplitem*. Idem Defectus poples, Succiduus poples,
" *Lapsus poples*: cui opp. *Firmus poples*, *Tensus poples*; est
" enim ea pars nervosa. Sic Plut. Artaxerxe, dicit *Cyrum* ceci-
" disse *τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναβραγέλης*. Et in Galba,
" *Τυφθεὶς τὰς ἰγνύας* ἔπεσε, *Cæsis poplitibus cecidit*. Dicitur
" etiam *Ἰγνύς*, et in plurali *ἰγνύες*, teste Suida. Utrumque ap.
" *Aristot.* reperiri ajunt, ac nominativum H. A. I. *Πρὸς τὴν ἰγνύν*,
" *Ad poplitem*. Pro *ἰγνύα* autem, Ionice dicitur *ἰγνύη*.
[Bergler. ad Alciaphr. 190. ad Diod. S. I, 193. 2, 281. ad Lucian.
2, 89. Jacobs. Anth. 12, 26. Exerc. 2, 32. ad Dionys. H. I, 459.
2, 1117. Heyn. Hom. 6, 407. 408. Valck. ad Theocr. 267. T. H.
ad Plutum p. 428.] Schæf. Mss. Lobeck. Plryn. 302.]

* *Ερανος*, quod proxime sequitur, an ponendum fuisset inter deri-
vata a verbo *Ερῶ*, sequendo etymum id quod ab Etym. ei
tribuitur, et Athenæi quoque testimonio comprobatur, incertum
nihil est: judicet ipse lector ex iis quæ de illo etymo
disseram.

* *ΕΡΑΝΟΣ*, δ, Collatitia cœna, Convivium e collecta, Convi-
vium quod instruitur a symbolarum collatoribus, ut loquitur
Plaut. (ita enim ap. eum leg. est, non Symbolorum): Convivium
in quod suam quisque symbolam confert, s. suam partem. (Nisi
tamen illa signif., qua simpliciter pro Ipsa symbola ponitur,
prior est hac.) Redditur a Bud. *Collecta*. Exp. τὸ ἐκ συμβολῆς
δείπνον, in Od. A. (226.) *Τίς δαῖς, τίς δὲ δμῖλος ὅδ' ἐπλετο; τίττε
δὲ σε χρεώ;* *Εἰλαπίνῃ*, ἢ *γάρμῳ*; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τὰδε γ' ἐστίν.
In A. (414.) habemus tria hæc itidem conjuncta, *Ἡ γάρμῳ, ἢ ἔρα-
νῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλύει*. Eust. in Il. II. *Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ
συμβολῆς δείπνῳ ἐκ κοινῷ ἱσίοδος ἐφ' ἔστι δὲ τοιοῦτον δ' ἔρα-
νος*. Idem in illum locum, qui ex Il. A. sumtus est, annotat
itidem ἔρανον esse τὴν ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἡγουν καταβολῆς καὶ
δαπάνης εὐωχίαν. Ubi annotat etiam, ἔρανον fuisse *κόσμιον*, ac
inimice πολυτελεῆ; solitis enim fuisse τοὺς ἑρανοὺς ut plurimum
φειδωλῶς εἶσθαι: quoniam unusquisque τὸ ἴδιον ἥσθιε. Idem
alibi ex Athen. scribit, ἑράνους esse, κατὰ τοὺς πολλοὺς, τὰς ἀπὸ
τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγὰς: additque, ἀπὸ τοῦ συνεράσθαι
καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infra de hoc etymo plura.
Vide *Ερανιστής*. || *Ερανος*, generalius *Collatio*, *Contributio*,
Quod quis pro virili parte confert. Redditur etiam *Symbola*.
[Consule Casaubonum in Theophr. Char. περὶ Αὑθαδέλας p. 199.]
Apud Antiph. pro *Εο* quod *sodales* s. *amici* conferunt ad levan-
dam *sodalis inopiam*: *Κῶν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ
ἀν εἰς τὰ ἑσχατά κακὰ ἦλθον*. Sic Lucian. usus est in Tim. (§. 45.)
*Πυθωίδης δ' ἐκόλας, δ' ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρό-
χον*. Optime autem cum Il. II. convenit (quod ad signif. atti-
net) iste ex Epigr. in quo ἔρανος ponitur cum gen. *δυστυχίας*: 3.
*Γῆρα καὶ πενίῃ τετρυμένους οὐδ' ὀρέγοντος Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυσ-
τυχίας ἔρανον*. Quæ ita verti, (in libro, quem nuper edidi, cui titu-
lus, *Epigrammata Græca*, selecta ex Anthologia, interpretata ad
verbum et Carmine,) Cum me pauperies premeret, pariterque
senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpreta-
tione autem, quæ est ad verbum, verti, *Infelicitatis (sustentati-
cem) stipem*. Dem. (1249.) *Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς
τὰ λύτρα εἰσίσια*, *Collationem*, donum munusque conferam pro
virili parte amici, ad λύτρα conficienda, Bud. Apud Eund. (1355.)
" *Ερανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα*. Ab Eod. redditur etiam
Beneficium, *Beneficentia*, *Munificentia*, *Gratia*. Dem. (1491.)
Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ ποιεῖσαι πρὸς ἐμέ, *Ho-
nestum igitur est beneficium gratia jure inita*. Verba sunt De-
mosthenis pro homine reo deputantis: ac si diceret, *Honestius
ab amico, i. e. a me, gratiam inire non potes, quam si insonti reo
mea causa negotium facessere desieris*. Greg. Naz. Or. περὶ τῆς
Φιλοπρωχίας, Καὶ * *προσεισενεκτέον ἀνθρώπους ὄντας ἀνθρώποις*

τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda
est et beneficentia. Isocr. Busir. (init.) *Ἥγομαι γὰρ τοῖς μὲν
ἀναξίως δυστυχούσιν, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητούσιν*,
*ἅπαντας τοὺς πλείω πεπραγματευμένους καὶ μάλλον ἀπικριβωμέ-
νους προσήκειν ἐθελοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον*: quæ Idem
ita reddit, Existimo enim bonis moribus convenire, ut iis qui
fortunæ injuria facultatibus lapsi sunt, et vitæ subsidium e lite-
rarum studio sibi comparare instituerunt, cuncti qui in literis
amplius commentando profecerint, et exactius eruditi sint, hæc
munificentiam conferant et gratiam. Apud Eund. in Plataico
(23.) itidem pro *Gratia*, *Ὁφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον
τὸν ἔρανον, ἀναστάτοις ἡμῖν γεγεννημένοις ἐπαμύναι*, Hujus gratiæ
suppetias eundo hominibus ineundis sedibus suis cjectis, solis
nobis Græcorum debitores estis. Apud Dem. (1348.) *Τὸν αὐτὸν
ἔρανον ἀποδοῦναι*, *Parem gratiam referre*. Alicubi redditur etiam
Præmium, *Mercēs*, (quæ interpr. extat in Lexx. quæ prima
omnium in lucem prodierunt, sed absque exemplo,) ut in isto
Isocr. loco, in Hel. Enc. *Νομίζω ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ'
ὧν ἐκείνους αὐτῷ συνεκινδύνευσεν*. Sed nihil obstat quominus ut in
præcedente hujus Scriptoris loco, sic et in isto, ὀφείλειν ἔρανον
reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic reddi etiam *Bene-
ficiū*, ut in aliis, qui paulo ante allati fuerunt, Il. || *Ερανος* in
quibusdam VV. LL. redditur etiam *Mandatum*: quam interpr.
plane falsam esse existimo. Sumta est tamen ex Etym., expo-
nente, τὸ ἐκ συνεισφορὰς δῶρον, ἢ ἐντολή, ἢ συλλογή, ἢ εἰσφορά.
Sed non dubium est quin vox ista ἐντολή (quæ in illis Lexx. reddita
fuit *Mandatum*) alienam sedem occuparit: licet ap. Suid. quo-
que legatur. Idem tradit Etym. *ἐρανος* dici ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ
ἐπιθυμείν *συνεισφέρειν* τι τοῖς φίλοις, καὶ εὐωχεῖσθαι. Quibus
subjungitur, *Ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ὃ μέλλων ἐράσω ἐξ αὐτοῦ
ἐρανος*. Sed malim meum vetus Lex. sequi, in quo eadem quidem
etymologia affertur, sed melius declaratur: vel potius, quæ ad
eam pertinent, emendatius scribuntur: hoc sc. modo, * *Ερανος*,
ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμείν *συνεισφέρειν* τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖ-
σθαι: ut dicatur *ἐρανος*, quia est illorum qui ἐρῶσι καὶ ἐπιθυμοῦσι
συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις: ideoque omnino tollenda sit particula
copulativa quæ ap. Etym. habetur inter *ἐπιθυμείν* et *συνεισφέρειν*.
At vero Athen. cum hanc vocem ἔρανος a συνεράν deducit, haud
itidem addit *ἐπιθυμείν*, sed καὶ *συμφέρειν*. Ejus verba sunt,
(362.) * *Ερανοὶ δὲ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαὶ, ἀπὸ
τοῦ συνεράν καὶ συμφέρειν ἕκαστον*. At Eust. hanc deductionem
ex eo affertens, passiva voce *συνεράσθαι* utitur. Non video autem
quid potius, hoc quidem in loco, vel activa voce, (quam malio,)
vel passiva intelligere possimus, (si verbi ἐρᾶν passim obviā
signif. sequamur,) quam inter se colere amicitiam. Estque obit-
ter hic *νερεῖς* *Συνεράν* usus animadvertendus: si modo is est,
quem Athen. ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non ausim,
cum constet, in plerisque etymologiis non exacte servari
signif. ejus vocabuli a quo deductio petitur. Longe aliam certe
Bud. huic verbo subesse putavit; quippe qui *συνεράν* et *συμφέ-
ρειν* tanquam synonyma poni annotavit. In qua signif. deducen-
dum esse ab ἐρα dicerem, si admittendam esse censerem. Unde
fortasse sunt etiam *ἐράσαι*, *ἐξερᾶσαι*, atque alia: in quorum classe
videndum est an et hoc collocari posset. || *Ερανα* plur. numero
tanquam ab *Ερανον*, τὸ, vide in *Εράνιον*. [* *Ερανος*, ad Xen.
Cec. 2, 5. Heyn. ad Apollod. 293. ad Lucian. I, 417. Græv.
Lectt. Hes. 586. Markl. Suppl. 364. Musgr. Hel. 395. Coray
Theophr. 166. 215. 290. 299. Epigr. adesp. 679. Dionys. H.
I, 310.] Schæf. Mss.]

* *Ερανάρχης*, δ, Qui stipibus erogandis præest, VV. LL. At
Bud. reddit, Qui est caput collectæ, affertque Diog. L. * *Ερανον
αἰτούμενος*, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἐφ' ἣν τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Ab
Artemidoro quoque (1, 18. 37, 2, 38.) usurpari testatur. [* *Τοῦρ*.
Opusc. I, 225.] Schæf. Mss.] *Ερανέμπολος*, Qui circa ἑράνους
mercaturam exercet, Qui ἑράνους quæstui habet. *Ερανέμπολοι*,
οἱ ἐξ ἑράνων ἐμπολῶντες, Hes. Videri autem posset scr. *ἐρανέμ-
ποροι*, ea forma qua dicitur *ψυχέμπορος*, item *χριστέμπορος*, atque
alia. Sed ap. Suid. eadem illa scriptura extat; qui etiam illis
Hes. verbis addit ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

* *Ερανικός*, Pertinens ad ἑράνους. Dicitur etiam aliquid *ἐραν-
κόν*, Cujus nomine conferuntur et contribuuntur ἑρανοί, s. Quod
fit ad corrogandos ἑράνους, vel ad corrogandam stipem. Apud
Suid. *Ἐμνηνοὶ δίκαι, αἱ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαὶ*. Athen. (212.)
" *Ὅπότε Ἀθηναίων δ' ἐπένης καὶ τὰς ἐρανικὰς ποιεσάμενος ἀκροάσεις*,
διὰ τὸν βασιλέα σιληπορῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως ποιεῖται.
D [* *Coray Theophr. 167.*] Schæf. Mss.]

* *Ερανον*, τὸ, diminutiva forma, q. d. Parva symbola, aut *Exi-
gua stips*. Hes. exp. ἐκ συνεισφορὰς δῶρον: itidemque Suid. In
VV. LL. perperam in hac voce *Εράνιον* exempla usus vocis * *Ερα-
νος* affertur. Sciendum est porro ap. Suid. inveniri plur. *νομεν*
* *Ερανα*, quod exp. *δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς*, ut Hes. *ἐράνιον*, τὸ ἐκ
συνεισφορὰς δῶρον.

* *Ερανίζω*, Collationem obtineo s. impetro, Facio ut amici ali-
quid in me conferant. Vel, Peto ab amicis ut aliquid in me
conferant: sequendo cam exp. qua dicitur esse *ἐρανον* αἰτῶ.
Cujus exemplum manifestum habes in *Ερανάρχης*: sed videndum
est pro loco, quomodo interpretari debeamus *ἐρανον*. Generalius,
Corrogo, Emendico, Colligo: quæ interpr. Budæi sunt, afferentis
ex Æschino (60.) *Ὅταν οὖν τοῖς δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ
φულτέρις ἀπὸ τῆς μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανί-
ζων στεφάνους καὶ κηρύγματα, ψευδὴ φιλοτιμίαν κτᾶται, τί τὸ
καταλειπόμενόν ἐστι*; In eo autem, quem huic subjungit, loco,
habetur quidem accus. itidem, sed diversæ, ut ita dicam, naturæ;
est enim personæ accusativus: e Dem. (1484.) *ἵνα οἷός τε ὦ,
τὰ τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, τὰ ποδὶ
ὕμᾱς διοικήσαι*, Ut possim, cum nomina mea exegero, et ab ami-
cis collationem coegero, publico debito satisfacere. I. e. Judi-
catum facere. Est autem similis hic usus ei quem ap. Plat.
habet, sed cum diversa constr.: de LL. II. *Εράνων δὲ περὶ τὸν
βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις*. Nisi forte leg. sit po-

tius φίλον παρὰ φίλου. Invenitur porro et pass. 'Ερανίζεσθαι in hac signif. activa interdum. Lucian. (I, 552.) Πανταχθέν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν, Undique colligere s. corrogare, Undique emendicare. Themist. de Anima 3. Καὶ τὸ ἐν δὲ καὶ τὰ δύο καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν αἰσθητῶν ὁ νοῦς ἐρανίζεται : I. "As καὶ αὐτὰς ἀπὸ τῶν στοιχείων ἐρανίζεται. Sic et ap. Diog. L. Eudoxo, Καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπάραι, putat Bud. ἐρανισθέντα accipere pro ἐρανίσαντα. (Sed fortassis ἐρανίζεσθαι dicitur etiam pro Donari aliquo munere quod ἐράνου nomine censeatur.) Ex Eod. affert ἐρανίζεσθαι pro Quæstum facere, Capturas factitare : in Protag. Οὗτος καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγνώσκοντες ἐρανίζοντο. || 'Ερανίζω, non solum est ἐρανον αἰτῶ, sed etiam ἐρανον δίδωμι. Videturque hoc censuisse Harpocr.; postquam enim dixit ἐρανίσας significare ἐρανον αἰτῆσας, in Epistola περὶ τῶν τοῦ Λυκούργου Παιδων, subjungit, 'Εν δὲ τῇ περὶ τοῦ οὐνόματος φησι. Affert enim totum ex Orat., quæ inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτῶν περὶ τοῦ 'Ονόματος Λόγος, in quo signif. hæc optime verbo illi convenit, viderique possint deesse aliqua ad secundam hanc exp. pertinentia verba. Meminit hujus loci Dem. et Bud. : cujus Comm. vide, p. 354. Redditur etiam Confero symbolam, aut generalius, Confero, Contribuo. [" Wakef. Eum. 350. Plato Jun. Epigr. 1. Jacobs. p. 360. Philipp. 69. Coray Theophr. 167. Jacobs. Anth. 9, 59. Aristoph. Fr. 274. Heyn. Hom. 7, 153." Schæf. Mss. * 'Εράνισις, Plato de LL. Ki. p. 915. * 'Ερανισμός, Gl. Corrogatio. " Dionys. H. 2, 1264." Schæf. Mss.] 'Ερανιστής, Qui est ex eorum numero qui ἐρανον in cœnam s. convivium dederunt, Unus ex iis quibus structa est collatitia cœna : tanquam ab ἐρανίζω significante pecuniariter, Confero ἐρανον in cœnam s. convivium, i. e. symbolam. Aristot. Eth. 4, 2. περὶ τοῦ βαναύσου loquens, Καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος ὅλον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἐστίν. Ex Eod. affert Bud. ἐρανιστὰς et θιασώτας pro iis qui sacrificiorum et cultus deorum obtentu, sodalitates temporarias quotannis coibant, in iisque vino et epulis indulgebant. Athen. (362.) postquam dixit ἐρανον et θιασον pro eod. poni, addit, Καὶ συνιόντες, ἐρανιστὰ καὶ συνθιασώται. Apud Eund. Comicus quidam dicit, ὅταν ἐρανισταῖς καρύν διακονῆς. [" Brunck. Aristoph. 3, 167. Jacobs. Anth. 7, 43. Bergler. ad Alciph. 289. 442. Græv. Lectt. Hes. 586." Schæf. Mss.]

"Αντερανίζω, Vicissim corrogo, exigo s. emendico, mihi contribui peto. Unde pass. τὸ ἀντερανιζόμενον, Id. quod ita exigitur : aliis minus proprie Repensum, Retributum, Relatum ; nam hæc dicuntur potius ratione τοῦ ἀνταποδιδόντος, hoc autem " respectu τοῦ ἀνταπαιτούντος." 'Αντερανίζομαι, Vicissim ἐρανον

A confero, s. symbolam. Aut etiam, Beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exp. et uno verbo, Retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος passive, Repensus, Relatus. [Alex. 34. * Προστερανίζω, Dionys. H. 5, 48 (= de C. VV. 187.) Schæf. Mss.] Συνερανίζω, sicut et simplex ἐρανίζω, interdum est Colligo, Cogo, Congero. Isocr. ad Phil. Οπως ἐν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας. Idem putat Bud. significare et in isto Greg. Naz. loco, ubi de auctoritatibus prophetis loquens quibus in Orat. sua utitur, hæc scribit, "Οπως ἂν ἕκαστον ἐν τῇ μνήμῃ τῶν συμπληρούντων μοι τὴν ᾠδὴν, καὶ συνερανιζόντων τὴν χαριστήριον λόγον : sed non lubenter Budæo de illa signif. loco dando assentior. Aristot. de Gener. Anim. 3, 1. Κἔν τινι συνερανίσας τις ὡς εἰς κύστιν, ἢ τι τοιοῦτον, ἔφη πυρὶ, Si quæ ova multa in folliculum congesserit. || Συνερανίζω habet et alteram verbi ἐρανίζω signif., qua ponitur pro Confero symbolam ; vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem et sine accusativi adjectione positum, e Diog. L. Arcesila, ubi d. ejus liberalitate loquitur, Συγκοῖς τε φίλοις ἐπήκει, καὶ πολλοὶ συνερανίζε. Ubi Bud. vertit, Pecuniam necessariam conficiebat, Idem interpr. Opitulator ad aliquid conficiendum, afferens ex Ap. p.iano, Τὰς χρεῖας ἀλλήλοις συνερανίζον, Inter se ita conveniunt erant, ut quod unus opus esset, alii ad id perficiendum opera darent, et conficerent. In VV. LL. Συνερανίζω redditur etiam Mutua convivia agito, et uno verbo Mutuo et Gellio. Sed illa signif. verbi συνερανίζειν nullo nec exemplo nec teste ibi probatur. Sicubi autem extat, dicendum erit sequi eam nominis ἔρανος signif., cui primus locus datus fuit, et qua Hom. utitur. Pass. Συνερανίζομαι, Congeror, Colligor. Auctor Dialogi qui Ἀσιόχης inscribitur, "Ὡς ἂν συνερανισμένοι ἐκ συγκλιδῶν ὄχλου, Dionys. H. de Isocrate, Τοσοῦτον δὲ Λυσίου λείπεται κατὰ τῶν τῇ ἀρετῇ, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων τὰ συνερανίζομαι κόσμοις ἐπιθέτοις, Congesta, Adornata, Composita, quasi per augmentata, Bud. Sed parum mihi istæ interpr. placent ; ac potius mutata orationis forma vertendum ita censuimus, Corpora in quæ corrogati fuerunt ornatus ascititi. Vel, Corpora corrogatis ornatibus et emendicatis prædita. Dicitur item aliquid συνερανίζεσθαι pro Conferri, ut ap. Philon. de Mundo, Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) συνερανισθέντων, Cum omnia ad complementum ejus collata fuerint. Bud. autem verbo neutro utens, vertit, Cum omnia ad complementum ejus in unum coierint. [" Toup. ad Longin. 324. Coray Theophr. 215." Schæf. Mss. : ad Dionys. H. de C. VV. 107. * Συνερανισμός, Plut. 10, 123. * Συνερανιστής, Crobilus Athenæi 248.]

Quod proxime sequitur vocabulum, meum quidem etymum sequendo, post Εἶρω ponendum fuisset, (de quo agitur priore loco, T. I, 1142.) at sequendo id quod Etym. affert, alius ei locus dandus fuisset.

*ΕΙΡΟΣ, τὸ, Lana. Od. Δ. (135.) ἀτὰρ ἐπ' αὐτῷ 'Ηλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα. Etym. εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι : vel ex ἔρῳ significante κάμνω, fieri ἔρρος : deinde mutando ρ in ι, εἶρος : ut sit ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Quæ postrema verba sequendo, dicendum esset εἶρος masculini esse generis ; alioqui enim respiciendo ad neutrum genus nominis εἶρος, scribere debuisset, τὸ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενον. Verum illa verba nequaquam hoc mihi persuaserint, sc. εἶρος in masculino genere usurpatum reperiri : sive librarii incuriæ sive etiam ipsius Etymologi fallaci memorie error ille impetandus sit. Sed, (quod majoris est momenti,) etymum hoc, sicut alia quamplurima, nimis longe petitum, et coactum, ut ita dicam, mihi videtur : de meo autem etymo, quod εἶρος a verbo εἶρω deducit, nihil tale dici posse existimo : sic tamen ut aliorum judicio id relinquam. Vide Εἰροπόκος, quod est secundum compositum. [" Ad Phalar. 308. Heyn. Hom. 4, 532." Schæf. Mss.]

Εἶρος ab Hes. exp. non solum εἶριον, sed etiam πτωχός : quod corrupte scriptum esse pro πόκος annotant VV. LL. Sed contra mendo carere hanc scripturam, et de Eo mendico id intelligendum esse dico, qui potius ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortasse etiam de Quovis mendico usurpari hanc vocem significare voluit : ut Lat. quoque ἶrus interdum est Quivis mendicus : ut vicissim Cræsus vocatur Quilibet qui sit prædives. [" Ruhnck. Ep. Cr. 138." Schæf. Mss.]

Εἰροκόμος, δ, ἡ, Lanam tractans s. potius excolens : (ut Ovid. dixit Rudem lanam excolere.) In VV. LL. redditur Lanarius, e Plauto : item Cui lanificium curæ est. Il. T. (388.) ἀσκεῖν εἶρια καλὰ tribuit ei, quam εἰροκόμον appellat, ubi Eust. annotat, κομῆν et ἀσκεῖν idem valere, et addi verba illa ab Hom. ne quis intelligat τὴν εἰρουσαν κήμας, ἥτοι πλέκουσαν. Hes. εἰροκόμῃ, sumtum, ut opinor, ex illo Hom. loco, exp. εἰρουργῶ. [" Ad Herodian. Philol. 449. 464. Toup. Opusc. 1, 417. Heyn. Hom. 4, 532. Jacobs. Anth. 7, 68. Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] Εἰροπόκος, δ, ἡ, Epith. ovīs, ap. Hom. pariter et Hesiod., sicut a Lat. Poetis dicitur Lanigera. Il. E. (137.) ἐπ' εἰροπόκῳ δῖεσσι. Hesiod. Θ. (446.) Πόιντας τ' εἰροπόκων ὄϊων, "Εργ. (1, 232.) Εἰροπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασιν. Ceterum hujus comp. duæ sunt exp. ; quidam enim putarunt ei inesse duo ejusd. signif. nomina, εἶρος et πόκος, idque ἐκ παραλλήλου : alii autem ex εἶρος et πέκω factum esse dixerunt. Quin etiam tertia deductio asserri possit, ad quam respuerunt qui εἰροπόκος exposuerunt, Habens vellera innexa. Si enim hanc expositionem sequamur, e πόκος et verbo εἶρω deductum dicemus illud vocab. : convenietque hic verbi εἶρω signif. cum illa quam habet, cum εἶρος ex eo deducitur. Sed minime dubium est quin optima omnium deductio sit ea, quæ ex εἶρος et

C verbo πέκειν deducit. Pro qua voce activa tamen, afferenda potius passiva fuerit : ut εἰροπόκος sit ἡ πέκεται εἰς εἶρος, s. ἡ πωμένη. Hes. quoque passivo verbo in hac expositione utitur, cum εἰροπόκος exp. εἶρια κεράμενα ἔχουσι. At vero Hesiodi Schol. Tzetzes εἰροπόκοι exponere maluit, πόκος ἐρίων τρέφοντες. "Εἰροπόκος, Hes. est etiam εἰρουργός. Apud eum enim legitur Εἰροπόκῃ, εἰρουργῶ : pro quo εἰρουργῶ eum scripsisse εἰρουργῶ, aut illi nomini significationem hujus dare voluisse, persuasum habeo. Sed quid si aliquis hanc exp. non dativo εἰροπόκῃ, sed dativo εἰροπόκῳ Hes. dedisse suspicetur ? Is certe facile in suam sententiam s. potius suspitionem me pertrahet. [" Heyn. Hom. 4, 532. 5, 25." Schæf. Mss.] Εἰροπόνος, Cui labor est circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Εἰροπόνος, in VV. LL. dicitur esse itidem Ovis epith., et significare Lanigera ; sed vereor ne hoc vocab. multis supposititis et ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat. [* Εἰροτόμος, Nonn. D. 6, 119. κτενί. * "Είροχαρης, Jacobs. Anth. 7, 67. Archias II." Schæf. Mss.]

"Εἶρος, Bonam habens lanam, Hippocr. περὶ Ἀφροῶν dicit, "Εν εἰρίῳ Μιλησίῳ μαλλῶ ὡς εὐειροτάτῳ," [Soph. Trach. 671. Valck. Phœn. p. 361. Wakef. S. Cr. 2, 109. Lobeck. Aj. p. 342. Jacobs. Anth. 7, 149. Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.] "Εἶριον, Hes. πρόβατον μαλακόν : pro quo scr. potius εὐερος, "Bonam habens lanam."

Εἰρίνεος autem, quo significatur Laneus, fortassis ab εἶριον potius fuerit, quod Lanam itidem declarat.

Τρισύλλ. Εἰρίον, i. q. ἶρος, Lana. Sed εἰρίον dicitur forma dimin., ut τευχίον a τεῖχος : et cum vulg. Edd. habeant εἶριον cum accentu in prima syllaba, Il. T. (388.) "Ἡσκεῖ, sive ἡσκεῖ, ἔριον καλὰ, in meo vet. Cod. scriptum est contra εἶρια. Quia etiam quamvis Eust. suis in eum locum Comm. ubique εἶρια scribat, (si tamen hanc ejus scripturam esse putandum est,) ap. Eust. tamen in expositione hujus versus Od. Δ. (135.) 'Ηλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα, legimus, τὸ δὲ εἶρος, πρωτότυπον ἐστὶ τοῦ εἰρίον, ὡς τευχίον ὅθεν εἶριον, ὡς ἰχθύν. Legitur alioqui et ap. Suid. εἶρια, assentiente vulgatis Edd. meo etiam exempli. Ms. [" Toup. Opusc. 2, 128. ad Herod. 540. Heyn. Hom. 4, 532." Schæf. Mss.] Hinc Εἰρίνεος, Laneus ; nam hinc potius quam ab ἶρος deducendum mihi videri, antea docui. [" Ad Herod. 93. 314." Schæf. Mss.]

"Αἰροπόλοι δμῶαι, ap. Simonidem per sync. pro αἰροπόλοι, ut Etym. et Lex. meum vetus referunt ex Herodiano ; sed proci dubio scr. εἰροπόλοι, Quæ circa lanas carpendas, pendas, aut texendas versantur : παρὰ τὸ περὶ τὰ εἶρια ποιεῖσθαι. "Εἰρεπίων, ἡ, ἡ, Ramus oleaginus lana obvolutus : quem circumpendentibus arborum fructibus, ante januas ædium suarum pendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, ut

“fusius tradit Schol. Aristoph. et ex eo Suidas. Aristoph. Pl. (1055.) “Εάν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην, καύσεται: Σφ. (399.) καὶ ταῖσι φυλλάσι παῖε’ ἦν πὺς πρῶμ’ ἀνακρούσῃται, πληγὴς ταῖς εἰρεσιώναϊς. Eandem εἰρεσιώνην festo quidam circumferre solabant, accinentes versus quosdam τὴν ἀφορίαν deprecantes, ut videre est ap. Plut. Thesio, et ap. eund. Schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη διὰ τὰ ἔρια, teste Suida.” [“Ruhnck. ad Timaei Lex. p. 5. Valck. Anim. ad Ammon. 124. Bergler. ad Alciph. 352. Wakef. S. Cr. 3, 174. T. H. ad Plut. p. 386. Kuster. Aristoph. 111. Musgr. Heracl. 227.” Schæf. Mss.]

¶ “Ἐριον, τὸ, ἰ. q. εἶρος, s. εἰρίον: sed Poëtica sunt ista, at illud prosæ Scrip̄toribus cum Poëtis est commune. Fieri autem εἰρίον quidem ex εἶρος, sicut τεῖχλον e τεῖχος: at εἰρίον ex εἰρίον fieri, et sequi formam nominis ἔχρινον, paulo ante docui. Fortasse tamen malit aliquis, sicut εἰρίον, ita etiam εἰρίον ex εἶρος deducere. Cui deductioni non valde refragor; præsertim cum ut τεῖχλον a τεῖχος, ita etiam ἔχρινον, quamvis accentu differens, ab ἔχρινος derivari constet. Ocl. Δ. (124.) Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Plato Symp. “Ὅσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξι ἐὺδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Plut. de Audiendō, Μηδὲ ἱμάτιον περιβαλέσθαι χειμῶνος, εἰ μὴ προσβάτων Ἀττικῶν εἴη τὸ ἐρίον. Apud Eund. legimus ἐρίον esse φθειροποιόν. Frequens est et plur. numerus, ut ap. Eund. τῶν ἐρίων τοὺς πόκους. Et alibi, τῶν θρεμμάτων τῆς δέρμασιν ἀντὶ τῶν ἐρίων ἀμφιένονται. Lucian. de Sacrif. (5. 13.) “Ἐπὶ πάσι δὲ πύρ ἀνακαύσας, ἐπέθηκε φέρον αὐτὴν δορὰ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον, ubi observat eum de unica etiam loquentem, maluisse dicere τὰ ἔρια quam τὸ ἐρίον. Legimus hunc plur. et ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 12.) “Ἐωνήθη τὰ ἔρια. ¶ “Ἐριον, ἰ. e. Lana, magni in medicina est usus. Ejus duæ differentie sunt: una pura est, altera sordida. Pura dicitur quæ lota est; sordida vero, illota: quam Græci ἐρίον ῥυπαρόν et οἰνυπηρόν, Hippocr. vero πινδὲν et πινῶδες appellat. Est autem πίνος ἰ. q. ῥύπος. Gorr. ¶ “Ἐριον redditur et Lanugo a Plin., ut cum pro his Theophrasti, “Ὅταν δὲ ὠραῖον ᾖ, ἐκτετάννυνται καὶ ἐξαιρεῖ τὸ ἐρίον, ἐξ οὗ τὰς συνδύνας δαφίνουσι πολυτελεστάτας, ista scribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, e quibus vestes pretiosæ linteo faciunt. [“Meurs. ad Apoll. Dysc. 67. Phryn. Ecl. 58. Lana ornata res sacræ, Græv. Lectt. Hes. 630. Conf. c. ἔργον, Brunck. Aristoph. 3, 112: cum ἱερίον, Jacobs. Anth. 7, 212. “Ἐριον ἐκ τῆς θαλάσσης, Bergler. ad Alciph. p. 12: ἐκ ἔξλου, ad Herod. 219. 469. (J. Poll. 7, 75.) “Ε. ἐργάζεσθαι, Valck. Phæn. p. 183.” Schæf. Mss.]

¶ “Ἐριοβόζω, Paul. Ægin. 211, 48. Τὰ ὅτα ἐριοβύσαντες, nisi leg. ἐρίω βύσαντες. * “Ἐριοκόμος, Herodian. Philet. 449.” Schæf. Mss. * Ἐριονέω, (ἐρίον, νέω,) Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 218. Schneidero susp.]

Ἐριόξυλον, τὸ, Lana s. Lanugo xyli, ἰ. e. gossipii fruticis, de quo Plin. 19, 1. Sed et de gossampinis arboribus lanigerisque scribit, 12, 10. 11. ut et Theophr. περὶ ἐριοφόρων δένδρων, H. Pl. 9, 4. Ulpian. in Lege, Si cui lana legetur, ff. de Legatis, 3. Lana legata, etiam leporinam lanam et anserinam et caprinam credo contineri: et de ligno, quam Græci ἐριόξυλον, h. e. Ligneam lanam appellat. Quod ἐριόξυλον huc Jcto, dicitur Βομβάκιον Nicolao Myrepsō, at ΣΥΝΔΕ Βάμβαξ ΕΤ Πάμβαξ, ἰ. e. Gossipium. Ita VV. LL. Sciendum est autem ap. Suid. extare et tertium nomen Παμβάκις: atque adeo ut QUARTUM Βαμβάκιον: sed hoc tanquam e vulgi sermone petatum affert. Scribit enim, Βάμβαξ, ἢ Πάμβαξ, καὶ Παμβάκις, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi itidem, Πάμβαξ καὶ Παμβάκις, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Observa autem Βαμβάκιον ibi scribi, cum e Nicolao Myrepsō afferatur Βομβάκιον, per o in prima syllaba. Qua scriptura cum appellatione Italica convenit, Bombazo: (at nobis Bombazin aliud est: vocantibus Coton quod illi Bombazo.) Quin etiam cum nomine Bombyx scriptura illa convenit. Tribuit autem bombycem Plinius xylo s. gossipio, quod idem cum bombace s. bambace esse existimatur. Ita enim scribit, 19, 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui Gossipium vocant, plures Xylon: et ideo lina inde facta, Xylina. Parvus est, similesque barbatæ nucis desert fructum: cujus ex interiore bombyce lanugo nefur: nec ulla sunt eis in candore molliatæ præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ. Sed quamvis Bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen esse Βόμβυξ constat. (Alioqui eum Propert. Arabum vocat, sicut Plinius xylon nasci tradit in superiore parte Ægypti, quæ in Arabiam vergit.) Unde fit ut ap. Diosc. 3, 18. pro βαμβυκοειδὴς reponendum esse putem βομβυκοειδὴς: mirerque Interpret., lectionem illam sequendo, vertisse Vestes bombycinis similes. Nam Plin. quidem ita reddidisse fateor, sed βομβυκοειδὴς legisse persuasum habeo: (licet xylo quoque bombycem tribuat, uti dixi.) Siquidem ut hoc ΛΟΥ. Βομβυκοειδὴς sonat Bombyci similis, ita alterum ΙΕΛΥΝ Βαμβυκοειδὴς sonare debere Bambaci similis, nemo negarit. Adde quod recentem esse hanc βάμβακος s. βαμβυκίδος et πάμβακος appellationem constat: quod de βόμβακος appellatione minime dici potest. Ceterum observandum est Ulpianum vocem ἔξλου in hoc etiam comp. pro Ligno accepisse, quippe qui ἐριόξυλον Ligneam lanam reddiderit, cum alioqui Plin. vocem Græcam Xylum retineat. J. Poll. pro ἐριόξυλον dixit, ἀπὸ ἔξλου ἐρίον: 7, 17. “Ἡδὴ δὲ καὶ παρ’ Αἰγυπτίους ἀπὸ ἔξλου τὶ ἐρίον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν ἐσθῆτα λινοῦ ἂν τις μάλλον φαίη προσοικίαν πλὴν τοῦ πάχους: (ubi suspectum est illud vocab. λινοῦ.) Sic autem scribens, videtur et ipse voci ἔξλου suam illam generale signif. dedisse. Ibid. autem qui sint βόμβακες declarat. [“Ἐριόξυλον, ad Diod. S. I, 339.” Schæf. Mss.]

Ἐριοπλῦτης, Qui lanam s. lanas lavat, Fullo, Diosc. [“Thom. M. 721.” Schæf. Mss.] Ἐριοπῶλης, δ, Lana venditor s. Lanarum. UNDE Ἐριοπῶλιον, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium.

PARS XXXII.

A lanæ, [Joseph. B. J. 5, 8, 1. Clem. Alex. 297. “Ad Lucian. I, 507.” Schæf. Mss.] Ἐριοπῶλέω, Lanam vendo, Sum lanæ venditor. Quin etiam ΛΟΥ. Ἐριοπῶλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. E quo intelligitur Dolose: quoniam illi eam humectant, ut pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico istius adverbii usu tradit. [Aristoph. B. 1433.]

Ἐριουργός, δ, ἢ, Qui vel Quæ lanificium exercet, [“Valck. Adoniaz. p. 373. Herodian. Philet. 449. Heyn. Hom. 8, 513.” Schæf. Mss.] Ἐριουργέω, Lanificium exerceo, Xen. A. [1, 3. Ἑλλ. 5, 4, 7. Herod. V. Hom. I. * Ἐριουργία, Gl. Lanificium. * Ἐριουργικός, Pseudorigen. c. Marc. 2. p. 64. Wetst. τέχνη. * Ἐριουργεῖον, J. Poll. 7, 28. * Ἐριούργιον, Gl. Lanificium.]

Ἐριοφόρος, Laniger, s. potius Lanifer: ut arbores dicuntur Laniferæ, potius quam Lanigeræ; sic enim ἐριοφόρα δένδρα ap. Theophr. [H. Pl. 4, 7, 7. “Bergler. ad Alciph. 13.” Schæf. Mss. * Ἐριοφορέω, Gl. Lano, Cyrill. Alex. in Act. Conc. Ephes. 254.]

Ἐριῶλη, jocose ab Aristoph. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, Σφ. (1047.) ubi cum περὶ κανάκης quidam dixisset, αὕτη γέ τοι Ἐρίων τά- λαντον καταπέτωκε ραδίως, respondit alter, Οὐκοῦν ἐριῶλην δῆτ’ ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερόν γ’ ἢ κανάκην. Alioqui Ἐριῶλη non ex Ἐριον fit, sed e particula ἐρι, (quæ vim augendæ signif. habet, ut inter dictum est,) et verbo ἔω, si Etymologo credimus. Est autem ἔω ἰ. q. πνέω. Significatur certe hoc nomine ἐριῶλη Impetuosus ventus et præceps, s. Turbo: qua in signif. usus est hic ipse Poeta [Ἰππ. (511.) Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν τυφῶ χρωεῖ καὶ τὴν ἐριῶλην. Hinc est dictus Ἐριῶλης Unus ex equis Neptuni, Eust. (secundum quem est etiam Alius quidam equus habens nomen Σθένων, in quo respicitur ad τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου: quidam Ἐγκέλαδος, propter pontum κελεύδοντα:)] idque διὰ τοὺς ὕγρον δέντας ἀνέμους: ὡν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ * καταγιγνώδης ἐριῶλη, ἥς μέμνηται καὶ δ Κωμικός. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Aristoph. locum, quem modo ex ejus Ἰππ. protuli. Solet enim Comici appellatione Aristophanem significare. “Αἰριῶλα, “Varino αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταγιγνέσθαι καὶ συστροφαί: iti- demque VV. LL. Procella; Turbines. Sed perperam utrobi- que pro ἐριῶλαί. [“Tour. Opusc. 1, 505. ad Lucian. I, 287. Bibl. Crit. 2, 2. p. 34. Pierson. Veris. 203. Brunck. Apoll. Rh. 49. Aristoph. 2, 245. 3, 22. 112.” Schæf. Mss.]

Ἐέριος, et Εἶερος, Bene lanatus, Bona s. Pulcra vestitus “lana: ut γλώσσαν εἰέρον βοτῶν, ap. Cratinum, de ovibus, teste “Schol. Aristoph., qui itidem εἶερον expr. μαλακὴν ὥσπερ σισύραν: εἶερον, Mollem ut stragulum e bona et laudata lana: “Ὀρν. (121.) Εἴ τινα πόλιν φράσεις ἡμῖν εἶερον ὥσπερ σισύραν ἐγκα- τακλιθῆναι μαλθακὴν: perperam itaque Suid. pro εἰέρον etiam dictum putavit. Rursum Schol. Aristoph. affert e Plat. “Comico, καὶ τοσοῦτον εἰέριος ἀπολέλκεν δ’ Ἰπέρβολος ὥστ’ αἰχμῶτατός ἐστι, Hoc fructus ad Hyperbolum redundavit ex “usu delicatæ mollisque vestis stragulae, ut jam sit squalidissi- mus; vocat enim εἰέριαν hic Usum lanæ exquisitæ in veste “stragula. Suid. habet ἀθλιωτάτη ἐστὶ, omisso nomine Ἰπέρ- “βολος.” [“Εἰέριος, Wakef. Trach. 675. Stanl. Eum. 45. Brunck. Soph. 3, 512. Εἶερος, Lobeck. Aj. p. 342. Phryn. Ecl. 58.” Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 59. ἱμάτιον εἶερον.]

Ἐριώδης, [contr. ex * Ἐριοειδής,] Cui lana inest. E Plin. et Colum. Lanatus, e Varrone Lanaris. [“Apoll. Dysc. p. 81. Thom. M. 721. Schneid. Scr. R. R. 3, 2. p. 87. Bast Lettre 51.” Schæf. Mss.] “At Ἐριώδης, Hes. ἔμαξα.”

Ἐριόδς, vide in Ἐρεοῦς, post Ἐρέα, quo itidem Lana significatur.

Ἐριώ, Laboro circa lanificium. Ita VV. LL. nisi quod addunt adv. Maxime post verbum Laboro: hoc modo, Laboro, maxime circa lanificium. Sed nullum affertur testimonium.

[* Ἐρειος, Laneus, LXX. Lev. 13, 47. 48. 52. 59. * Ἐριος, Artemid. 2, 3. ἱμάτια.]

AT VERO Ἐριος an ab ἐρίον derivatum sit, controversum esse potest, quamvis eo significetur Qui lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἐριθοι sunt οἱ γεωργοί, Agricola, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ἰ. e. τὴν γῆν: per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοί, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοί, Mercenarii. Alii volunt contra propriam esse illam signif., qua περὶ τῶν ἐριουργῶν usurpatur. Quidam, e quibus est Eust., cum περὶ τῶν ἐριουργῶν dicitur, ab ἐρίον: cum περὶ τῶν γεωργῶν, ab ἔρα derivari. Ἐτῆν. tradit significare τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια, afferens et ipse duplex etymum. Homero II. Σ. (550.) ἐριθοι appellantur II qui metunt: ἐνθα δ’ ἐριθοι ἥμων, ὀξέλας δρε- πῶνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Ubi Eust. admonet ἐριθους esse non solum τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἐρίον, sed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, ut inessones eo in loco, a nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic Schol., non solum significare τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc signif. magis usitatam ac receptam esse colligere possumus. (Quo pertinentia quædam afferam ex Eod. in com. Συνέριθος.) Apud Hesiod. ἐριθος pro Formula, “Ἐργ. (2, 221.) Θῆτα δοικον ποιέσθαι καὶ ἄτεκνον ἐριθον Δίξεσθαι κέλομαι χαλεπῇ δ’ ὑπόπορτις ἐριθος. Extat vero et χερνῆτις ἐριθος in hoc Erato- sthenis loco, qui a Schol. Apoll. Rh. affertur, ἢ χερνῆτις ἐριθος ἐφ’ ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δευδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἥειδεν ἰούλους. Chrys. Ἰφάνται καὶ ἐριθοι. Affertur vero et ex Es. 19. (38, 12.) ἐριθος de Tetricæ, Ἰσθδς ἐριθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν. Tela a tetricæ proxime succedenda. Hoc certe observandum est, cum dicitur de exercente lanificium, potius fem. gen. usurpari. Ceterum aliam præterea nominis hujus ἐριθος exp., e tertia quadam etymologia profectam vide in Ἐριθεόμαι. [“Tour. Ep. de Synac. 336. Opusc. 2, 41. Valck. Adoniaz. p. 372. Diatr. 169. Igeu. ad Hymn. 432. Boiss. Philostr. 366. Jacobs. Anth. 6. 289. 7, 314. 8, 29. Brunck. Soph. 3, 501. Heyn. Hom. 7, 547. 549. Timon Phlias. 2.” Schæf. Mss.]

[* Ἐνέριθος, δ, ἢ, Anal. 3, 173.] Συνέριθος, Qui lanificium simul exercet, Lanificii socius, In lanificio socius, s. potius Socia, sequendo id quod modo dixi in Ἐριθος. Interdum vero genera-

lius Socia alicujus operis, s. in aliquo opere, quodcunque sit. Ab Hes. *συνέριθαι* exp. *συνυφάλλουσαι*, Simul texentes: item *συνεργολί*. (In qua expositione vocab. *Συνεργολί* sonat Simul opus facientes.) Od. Z. init. *Καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος αἰψόμοι*: ubi Eust. annotat, *συνέριθον* proprie, sicut et *έριθον*, esse *τὴν συνεργαζομένην έριον*: sed *καταχρηστικῶς* ita vocari *καὶ τὴν ἀπλῶς συνεργαζομένην*. Obiter autem observa et quæ ad simplex *έριθος* pertinet utia hic ab Eust. dicuntur: sc. *ερίθον* proprie esse *τὴν εργαζομένην τὸ έριον*. Quod enim scribit, *συνέριθον* proprie, sicut et *έριθον*, esse *τὴν συνεργαζομένην έριον*, ita intelligi debet. [“Ad Timæi Lex. 242. Toup. Ep. de Syrac. 336. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 35. ad Mær. 358. Boiss. Philostr. 366. Wakef. Ion. 599. Jacobs. Anth. 7, 133. 9, 37. 206. 12, 88. Heyn. Hom. 7, 547.” Schæf. Mss. Affinis, Phot. Amphiloeh. 753. Wolf.] *Φιλέριθος*, Lanificii studiosus, VV. LL. ex Epigr. Proprie tamen *φιλέριθος* sonare deberet Studiosus eorum qui lanificium exercent, Studiosus lanificorum, s. lanificarum. [“Jacobs. Anth. 7, 133. Toup. Ep. de Syrac. 336. ad Mær. 358.” Schæf. Mss.]

His addendum verbum *Έριθεύω*, s. potius *Έριθεύομαι*, ea præsertim signif. quam habet ap. LXX. Interpr., in hoc loco, qui e Tobie libro affertur, (2, 11.) *Έριθεύετο ἐν τοῖς γυναικεῖσι*, cum in Latino textu sit, Ibat ad opus textrinum. Apud Hes. legitimus hoc *ήριθεύετο*, (dubium unde sumtum,) expositum *είργάζετο*, (quod convenit cum *έριθος* exposito *εργάτης*), cum alioqui scribat alibi, *Έριθεύει, εἰκὴ ἐργάζῃ, μέτρη*. Unde VV. LL. *έριθεύω* interpr. Temere laboro et in vanum. Sed ibid. redditur et Servio. Suidas *έριθεύεσθαι* simile esse tradit *τῷ δεκάεσθαι*. Legitur ap. Aristot. Polit. 5, 3. *Μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἄνευ στάσεως, διὰ τε τὰς έριθείας, ὥσπερ ἐν Ἡραΐα: ἐξ αἰρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτὰς, ὅτι ἡρῶντο τοὺς έριθευομένους*: ubi quædam vetus Interpr. participii *έριθευομένου* est Turpes et pudendos: cui interpretationi, (quamvis ineptissimæ et a vocabuli ipsius origine alienissimæ,) VV. LL. tradunt sensum ipsum assentiri. Vulgo autem recepta est ea hujus vocab. exp., quæ ei Contendendi signif. dat: (ut ap. Paulum *έριθεία* redditur Contentio:) ego aliquid amplius significare putarem, quale est quod vulgo dicimus Brigueur. Interim tamen fateor posse et aliam quampiam signif. huic verbo subesse. Bud., allato illo Aristot. loco, remittit ad quendam Suidæ, qui extat in *Φιλοποιήμην*: quod in eo legatur comp. *Έξεριθεύεσθαι*: tanquam sc. hujus significatione affinitatem aliquam cum significatione illius habente, aut etiam cum illa conveniente: interpr. tamen ibi Redimere, Aut torare: quidam vero Quasi mercede allicere. Pertinent autem hæc interpr. ad illam Suidæ expositionem, qua *έριθεύεσθαι* simile esse tradit *τῷ δεκάεσθαι*: et *έριθείαν* dictam esse *ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως*. Quin etiam *έριθεύαν* postquam dixit esse *τὴν διὰ λόγων φιλονεικίαν*, (ut *έριθευόμενος* ab eo exp. etiam *διὰ λόγων φιλονεικῶν*), addit ita vocari *καὶ τὴν μισθαρνίαν*. Sciendum est porro has

A diversas signif. ad diversas derivationes referri debere: eam sc. qua pro Contendere ponitur, ad nomen *έρις έριδος* referendam esse; alteram autem, s. potius reliquas duas, ad *έριθος*, utrumque quo inter alia *μισθωτῶν* declarari dictum sit. Ad illam a. t. n. priorem etymologiam pertinent hæc, quæ ab Eust. scribuntur in Od. Z. (92.) *ταὶ δ' ἀπ' ἀπῆνης Εἰματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφίρεον μέλαν ὕδωρ Στείβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς έριδα προφέρονται*. Hæc verba, inquit, *θοῶς έριδα προφέρονται*, videntur esse etymologia vocum *έριθος* et *συνέριθος*: quamvis enim ab *έριον* fieri dictum sit *έριθος*, non absimile vero est *έριθον* dici etiam *τὴν προφέροντων θοῶς έριδα*. [“Ad Charit. 568. Schol. Soph. Aj. 832.” Schæf. Mss.]

Έριθεία, ἡ, Contentio, ut quidem exp. in Aristot. 1. quem protuli in *Έριθεύομαι*: sed eadem exp. illi datur et ap. Paulum aliquot locis: ego certe sonare existimo alicubi quod vulgo dicitur Brigue: sicut *έριθεύεσθαι* dixi supra mihi videri significare Brigueur. Inveniuntur etiam copulata *ζήλος* et *έριθεία*, Ep. Jacobi, 3, (16.) *“Οπου γὰρ ζήλος καὶ έριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πῶν φαῦλον πρᾶγμα, ubi quidam έριθεία interpr. Irritatio. Sic conlantiur illa vocabula a Paulo, ad Cor. 12. fin., Μὴ πῶς εἰσέλθοι, θυμοί, έριθείαι, καταλαλαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Ubi observa addi ceteris ἀκαταστασίαι, ut in illo Jacobi] dicitur esse ἀκαταστασία ubi est ζήλος καὶ έριθεία. Alteram autem signif. hujus nominis *έριθεία*, quæ cum altera derivatione convenit, vide paulo ante in ipso verbo *Έριθεύεσθαι*. Ceterum quod ad nominis hujus accentum attinet, eum illi in penultima, potius quam in antepenultima dandum esse censui, tanquam verbali. [“Ad Paus. 372. (* Έριθευτὸς, unde) * Ανερίθεντος, ad Diod. S. 1, 83.” Schæf. Mss.]*

Έξεριθεύομαι, vide in *Έριθεύομαι*, in 1. qui e Suida allatus fuit [“Κατεριθεύομαι, Schn. Lex.]

Έρέα etiam dicitur in ea signif. qua *έριον*, et illa duo quæ hic ipsum præcedunt. Athen. 5. (p. 197.) *Ταῖς δ' ἀμφότεραις ἀλουργοῖς ὑπέστρωτο τῆς πρώτης έρέας*. In quo Athenæi 1., ut hoc obiter annotem, pro *ἀλουργοῖς* reponendum vel *ἀλοιγῶν*, vel *ἀλουργεῖς*. [“Valck. Adoniaz. p. 406. * Έρεοστειτος, Wakef. Eum. 44.” Schæf. Mss.]

Έρεος adj. ex illo subst. *έρέα* factum, significans Laneus. Factum est autem per contr. ex *έρεος*, ut alia pleraque adjectiva. Apud Diosc. 1, 18. *Έρεοὺν ὕφος*, Laneum textum, Lanea vestis. Sed ibi legitur etiam *έριον*: quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur; atque haud scio an ullo exemplo confirmari possit quod quidem e loco mendii non suspecto petitum sit: alteram autem alii loci confirmant. Apud Suid. legitimus *Έρεοὺν, κλῶμα τοῦ * μαλλίου*. [“Paus. 405.” Schæf. Mss.]

Έραία, Ramus oleæ, Ramentum, VV. LL. At Suidas habet, *“Έραία, ὁ κλάδος σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλὺν δες.”*

Quod sequitur verbum *Έρωτάω*, sequendo Etym., inter derivata a nomine *έρος* ponendum fuisset; inde enim deductum esse tradit: sed ab *Έρομαι* potius derivari, et post ipsum collocandum fuisse existimo.

ΈΡΩΤΑΩ, Rogo, i. e. Interrogo, Sciscitor, Percontor. (Ab Hom. autem et aliis Poëtis dicitur potius *Εἰρωτῶ*, assumto *ι*, ad producendam primam syllabam.) Cum accus. personæ construitur, cui interdum et accus. rei adjungitur; dicitur enim *έρωτῶ σε*, vel *έρωτῶ σε τοῦτο*. Thuc. 8. *Ἡρώτα ἕνα ἕκαστον παράγοντων ἀντιλεγόντων ἥτινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας τῇ πόλει*. Interdum autem accus. pers. subaudiendus relinquitur, ut et in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. K. Π. 2, (4, 18.) *“Ἦν δ' έρωτῶ ὅπου εἰμι, λέγε τὰληθῆ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ὀρείοις ἦν δ' έρωτῶ εἰ καὶ αὐτὸς έρχομαι, κ. τ. λ.* Cum duplici autem accus. personæ sc. et rei, ut Plut. de Garrul. *Πῶς οὖν οὐκ εὖθὺς έφρασας; ὅτι τοῦτό με οὐκ ἠρώτησας*. Sed frequentius cum solo rei accus. relinquendo subaudiendum alterum, uti dixi. Lucian. (1, 562.) *Δυσσπρόκριτον έρωτᾶς*. Alibi, *Δυσσπρόκριτον τοῦτο έρωτᾶς*. Apud Eund. *Τοιαῦτα ἔπορα έρωτᾶν*. Sic *έρωτᾶν έρωτήματα*, Plut. in Colot. Ut autem Latine Interrogare et Respondere sunt relativa, (si ita vocare licet,) sic ap. Græcos *έρωτᾶν* et *ἀποκρίνεσθαι*, ut legimus ap. eund. Lucian. (2, 386.) *Καὶ τὸν ἔποπα έρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον*. Sic Plut. de Garrul. *Τοῦ δὲ ἀποκρινόμενον μέτρον έστω ἢ τοῦ έρωτῶντος βούλησις*. Ut porro dicitur *έρωτῶ τοῦτο*, sic ETIAM *Έρωτῶμαι* cum accus. eod., Xen. K. Π. 1, (4, 3.) *Καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἑλλῶν έρωτῶντο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο*. Sic *έρωτῶμαι λόγον*, Plato de LL. || *Έρωτῶ* cum illo accus. rei, interdum quidem commode reddi potest verbo Interrogo habente eund. casum, ut in superioribus exemplis: nonnunquam vero potius reddendum est verbo Interrogo, aut alio ejusmodi, cum præp. De: Aristoph. *έρωτᾶν πόλιν*, Interrogare de civitate, s. Percontari s. Sciscitari. Apud Plat. autem de Rep. 6. est aliquantum etiam diversus accusativi usus; ibi enim dicitur *τὸν ἥλιον έρωτᾶς*, pro Interrogas de sole: significando, Is de quo me interrogas s. percontaris, est sol. Vel, Is quem hac tua interrogatione significas, s. innuis. Ad ista enim, *τίνα οὖν ἔχεις αἰτιόσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτων κύριον οὐ ἡμῖν τὸ φᾶς οἶν τε ποιεῖ δρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ δρόμενα δρᾶσθαι*; ita respondetur, *“Ουπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι έρωτᾶς*. Est autem diligenter observandus hic accusativi usus, s. potius hic usus verbi *έρωτᾶν* cum suo accus., quippe qui haud temere ap. alium, ut opinor, inveniat. || *Έρωτῶ* ap. Dialecticos peculiarem quendam usum habet, (cujus a nemine factam mentionem invenio,) pro Argumentum pro-

C ponere vel Quæstionem. Quin etiam interdum dicunt *ὁπῶς ἠρώτα*, pro Hoc argumento utebatur, s. potius Hoc argumentum proponebat, s. Hanc quæstionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certe hoc verbum multum negotii mihi facessere, cum Sexti Philosophi Pyrrhonia interpretarer, donec hunc ejus usum perspexissem. Afferam autem aliquod ex illo exemplum in *Συνερωτάω*. Cic. verbo Interrogare talem usum tribuit, in lib. de Fato, cum scribit, Nec nos impedit illa ignava ratio quæ dicitur; appellatur enim quidam a Philosophis *ἀργὸς λόγος*: cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, sive medicum adhibueris, sive non adhibueris, convalesces. Item, Si fatum tibi est ex hoc morbo non convalescere, sive tu medicum adhibueris, sive non, non convalesces. Et altertrum fatum et Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rursumque hunc *λόγος* interrogationem appellat Cic., ita scribens, Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est, quod eadem ratione omnis e vita tollatur actio. At quidam, qui hunc Ciceronis librum Commentario illustravit, vir aliqui et doctissimus et acutissimo judicio præditus, cum non animadverteret Ciceronem, dicentem, Sic iuterrogant, suam huic verbo signif. non dedisse, sed eam potius, quam ap. Græcos Dialecticos habet interdum verbum *έρωτᾶν*, et miraretur eum a Cic. dici interrogare, cujus oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur s. argumentatur: annotavit *ἐκεῖ* dixisse Interrogant, quoniam interrogat is, cui respondendum est, ut respondendum est ista ratiocinanti. Equidem ut hoc verum esse detur, Ciceronem tamen non eo, sed ad Græci verbi usum respexisse constat: an autem ipse eos illuc respexisse putarit, cum illum usum ei tribueret, incertum est. Sed et hoc obiter hic observandum fuerit, NOMEN *Λόγος* a Cic. reddi Ratio, cum videamus verba illa, quibus *ἀργοῦ λόγου* appellatio tribuitur, Syllogismum potius et Ratiocinationem efficere: et *λόγος* alibi quoque hoc significare sciamus. Ad me quidem quod attinet, ita potius interpretandum censerem, sc. Ratiocinationem. Cic. autem si vocabulum Græcum generalius, Latino, quod iudem generalius esset, reddere voluit, miror non potius vertisse Orationem, s. potius verore ne illud vocab. sedem hujus occuparet: ut alibi ap. hunc Scriptorem unum alterius loco positum fuisse satis notum est. Alioqui observatione dignissimus fuerit

hic nominis Ratio usus, pro Ratiocinatione: et in plerisque Philosophorum locis, eorum præsertim qui Dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit, veluti cum λόγου θερμόντος, et λόγου ἐγκεκαλυμμένου, aliorumque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ signif. dicam aliquid et in Συνερωτώ, exemplum utriusque afferens. || Ἐρωτῶ, Rogo; sed in ea signif. qua ponitur pro Oro. Est autem frequens hic verbi ἐρωτῶ usus ap. Evangelistas; idque varia constr. Interdum enim accusativo subiungitur infn., nonnunquam subiectivus, interjecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ σε, sequente præp. περί, cum suo gen. Quin etiam invenitur cum accus. personæ habens et accus. rei. Est denique et quintus hujus verbi usus, sc. cum accus. personæ, sequente imper.: qui alioqui resolvi posset in subiectivum, cum ὅπως vel ἵνα, ut in aliis quibusdam ll. usurpari dixi. Harum autem omnium constr. exempla præferam, si prius lectorem monuero, idem sentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ, quod de aliarum quarundam vocum ap. Evangelistas et alios Testamenti Novi Scriptores usu: nimirum quamvis hic ex illis tantum afferatur, fortasse autem et reperitur duntaxat ap. illos, non esse tamen existimandum eos vel primos vel solos illis vocabulis usos fuisse, sed ea sine delectu ex iis potius, quorum minus purus sermo esset, quam ex aliis sumssse. Exemplum erit verbum ἐρωτῶ, de quo nunc agitur; id enim quamvis in illa Rogandi, i. e. Orandi s. Precandi, signif., e N. T. duntaxat afferatur, ac fortassis vix in aliis ullis extet eorum, quæ hodie in luce versantur, (de multo recentioribus non loquor,) alios tamen ita fuisse usos, ex Hermog. colligere possumus, meo quidem iudicio; quippe qui in lib. περί Μεθόδου δεινότητος, non procul ab init., loquens περί των κατὰ λέξιν ἀμαρτημάτων, duobus ea modis admitti scribit, nimirum κατὰ ἀκυρίαν et παραφθοράν. Et esse ἀκυρίαν, veluti si quis utatur verbis ἐρωτῶ et παρακαλῶ pro δέομαι: siquidem παρακαλεῖν esse καλεῖν, vel προτρέπεσθαι: at ἔρωταν, esse πυνθάνεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos posse arbitror, fuisse et tunc temporis quæ verbum ἐρωτῶ, sicut et παρακαλῶ, ita usurparent. Cur vero potius de illo quam de hoc dubitemus? (Estque obiter annotandum quod de hoc verbo Παρακαλῶ itidem dicitur.) Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur constr., (i. e. cui primum locum dedi,) qua subiungitur accusativo infinitivus, hæc sunt exempla. Jo. 4, (40.) Ἐρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς. Luc. 8, (37.) Ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν. Secundæ autem, qua jungitur subiectivo, inserta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exempla habeto: Luc. 7, (3.) Ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δούλον αὐτοῦ, Act. 23. Ἐρωτῶσί σε ὅπως κατὰ γῆς, Luc. 7, (20.) Ἐρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Exstat et ap. Joannem aliquot locis hæc constr. At tertiæ constr. testes sunt hi loci: Jo. 16, (26.) Ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περί ὑμῶν, (17, 9.) Ἐγὼ περί αὐτῶν ἐρωτῶ: item, Οὐ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ. Venio ad quartam, eamque sequentibus locis probō: Jo. 16, (5.) Ἐμε οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hic reddiderunt Interrogabitis, cum verbum ἐρωτῶ sit Rogare, i. e. Orare, ut in proxime præcedentibus ll. Quod vel ex iis, quæ subiunguntur, satis liquet, ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα, κ. τ. λ. Habet autem Rogare ap. Latinos duplicem itidem accusativum nonnunquam, unum pers., alterum rei. Apud Luc. 14, (32.) eadem constr. dictum est, Προσβέλει ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, i. e. Legatione missa rogat (vel petit) ea quæ ad pacem pertinent. Brevius, Mittit legatos de conditionibus pacis, de pace. At longe aliter redduntur hæc, 1 Reg. 30. Ἐρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην: sc. Salutavit eos. Quæ exp. revocat mihi in memoriam quoddam Anthol. distichum 2. p. 130. mæx Ed., ubi ΝΟΜΕΝ Εἰρήνην est itidem salutantis: Εἰρήνην πάντεςσιν, ἐπισκόπος ἔλεν ἐπελθόν. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἢν μόνος ἔνδον ἔχει: Sed qui Epigramma scripsit, ludit in ambigua hujus nominis εἰρήνην signif., cum hæc quidem verba, εἰρήνην πάντεςσιν, salutationem Judaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνην Nomen sit mulieris, quam ille πάντων esse nolebat, sed nisi propriam habebat. Quinta autem illa et ultima constr., earum quidem quæ a me propositæ fuerunt, (ieri enim potest ut aliquam prætermiserim,) est ea qua subiectum habet imperativum. Id autem fit duobus modis; interdum enim interijctur partic. verbi λέγειν inter hoc verbum et imperativum, nonnunquam autem sequitur imperativus, nullo participio nec ullo alio verbo interjecto: Matth. 15, (23.) Ἐρώτων αὐτὸν, λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν, Jo. 12, (21.) Καὶ ἡρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine partic. Luc. 14, (19.) Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium, ut in tertia habere potuisset, hoc modo, Ἐρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρητημένον. || Ἐρώτα αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ, in VV. LL. affertur e 1 Reg. 22, (10.) et redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Compl. Ed. legitur ἐπηρώτα: itidemque c. 30, ejusdem libri, Καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit David Domini, s. Interrogavit. Verum aliena prorsus est a Gr. sermonis consuetudine hæc constr. Ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον, adeo ut vel ipsos Bibliorum Interpr. aliter scripssisse, vel novam quampiam signif. isti verbo dare voluisse existimem. || Ἐρωτῶ, (de ejus enim etymologia dicendum est antequam ad verbalia veniam,) derivatum est a nomine ἔρω, nimirum ab ejus gen. ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur vero inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὁ εἶχονται μαθεῖν, τοῖς ἔρωσιν εὐόκασι, h. e. Quoniam qui ἐρωτῶσι, (i. e. Interrogant,) de eo quod scire optant, similes sunt ἐρώσιν, i. e. Amantibus, s. Amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρωμαι ortum esse dico. [Ammon. 57. 59. Eran. Philo 167. ad Lucian. 1. 332. 416. Thom. M. 368. 424. ad Charit. 710. Jacobs. Anim. 56. Oro, Tyrwh. de Babr. 194. Conf. c. ἔρω, Fischer. ad Euthyphr. 50. De augm., ad Herod. 7. 155. 200. 205. 262. 338. 584. 603. 649. Ἐρώτα ὅτι βούλει, Boiss. Philostr. 332. Δεῦνδν τοῦτο ἐρωτᾷς,

A Heind. ad Plat. Gorg. 193. *Οὐδ' ἐρωτᾷς, Boeckh. ad Sim. p. xxv. Ἐρωτέω, Ion., ad Herod. 11. 22. 32. Wessel. Diss. 154. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 157. Εἰρωτέω, Herod. 343. *Ἐρώτημι, Koen. ad Greg. Cor. 79. 105. Schæf. Mss. Ἐρηρήθηκα, Butt. A. Gr. 1, 336. susp. *Ἐρωτητέον, Aristot. Soph. Elench. 1, 4, 15.]

Ἐρώτημα, τὸ, Id de quo quis interrogat, s. interrogatur, Interrogatio, Quæstio. Aeschin. c. Ctes. Ἐρώτημά τι ἥρτα, προειπὼν μὲν ἂ ἐρήσεται. Plut. Lycurgo, Ἐρώτημά τι προύβαλε πεφροντισμένης δεδμενον ἀποκρίσεως: in Alex. (64.) Λαβὼν δέκα δεινούς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προῦργαφεν αὐτοῖς ἀπορᾶ. Apud Lucian. autem legimus, (2, 382.) Προτεινόντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν. Ἐρωτηματικός, Interrogatorius s. Interrogativus: λόγος, Interrogativa oratio, Oratio quæ per interrogationem effertur s. enuntiatur, interrogationem habens. Alioqui reddi etiam potest alicubi ad interrogationem pertinens. [Schol. Eur. Hec. 311. Schol. Aristoph. Ὀρν. 417.] Ἐρωτηματικῶς, Interrogative, Per interrogationem, [Eust. 152, 2. Schol. Aristoph. N. 1225. Ὀρν. 10. 23.] Ἐρωτηματίζω, Interrogo, VV. LL., sed tantum e Gazæ, Gramm. 4. ΔΙΜΙΝ. Ἐρωτημάτιον, τὸ, Interrogatiuncula, quo diminutivo Cic. utitur.

Ἐρώτησις, ἡ, Interrogatio, i. e. Ipsa interrogandi actio. Sæpe vero est i. q. ἐρώτημα, Id de quo interrogamus: quam etiam signif. habet Lat. vocab. Interrogatio. Redditur etiam Quæstio, Propositio. Xen. K. Π. 8, (4, 7.) Ὡς ψεύδους γὰρ οὐδεμία ἐρώτησις δέεται. Atque ut habuisti ἐρωτήματα ἀπορᾶ e Plnt., sic ἐρωτήσεις ἀπορᾶ legimus ap. Eund.: itidemque ap. Lucian. (1, 369.) Καὶ ἐρωτήσεις ἀπορᾶς, καὶ λόγους ἀκάνθωδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Ex Hermog. Ἐρώτησις ἐλεγκτική. [Ammon. 58. Eran. Philo 167. Ποιεῖσθαι ἐρωτήσεις, Kuster. V. M. 51.] Schæf. Mss. *Ἐρωτητός, unde *Ἀνερωτήτος, Gl. Inconsultus. *Ἐρωτητικός, unde adv. *Ἐρωτητικῶς, Epiphani. 1, 583.]

Ἀνερωτάω, pro simpl. ἐρωτῶ, Interrogo, Percontor. Cum accus. rei et personæ, sicut illud. Aristoph. (Πλ. 499.) μηδὲν ταῖτην γ' ἀνερώτα. Nihil hanc interroges, i. e. Nullam rem, pro De nulla re. Alioqui μηδὲν accipiendum esset adverbialiter. Apud Hom. ἀνερώτων ab ἀνερωτάω, vide in Εἰρωτάω. *Ἀνερωτάω, i. q. ἀνερόμαι, Interrogo; sed usitatus in prosa. Atque ut illud cum duplici accus. construi dictum est, ita et hoc construi sciendum est. Aristoph. Πλ., μηδὲν ταῖτην γ' ἀνερώτα, Nihil hanc interroges, ex hac quæras s. percontaris. Iones epenthesis τοῦ i dicunt Ἀνερωτάω, ut et ἀνερόμαι pro ἀνέρομαι: quod crebro legitur ap. Herod.]. [Ἀνερωτάω, Heind. ad Plat. Phædr. 213.] Schæf. Mss. Aliud quæro, Suid. V. Κώδιον, Schleusn. Mss. *Ἐξανερωτάω, Tzetz. Ch. 6, 597. et εξανηρώτα restituendum 4, 870. ubi perperam εξανηρώταις. Elberling. Mss. *Ἐπανερωτάω, Plato 1, 143. 2, 57. 662. 963. 3, 26. Xen. Mem. 3, 1, 11. *Προσανερωτάω, Clem. Alex. 919. Plato Men. 74.] Ἀντέρωτάω, Vicissim interrogo, percontor, "Paus." [Schol. Eur. Or. 1072.] Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 920, 36. Plato Euthyd. 295.] UNDE Ἀντερωτήτοις, Interrogatio quæ fit vicissim, Mutuæ "vel Alternata" interrogatio. In VV. LL. Contraria interrogatio s. Repetita. [Ἀντερωτητέον, Clem. Alex. Str. 8. p. 919, 28.]

Διερωτάω, pro simpl. ἐρωτῶ, Interrogo, e Plat. Διερωτῶν αὐτοὺς τί λέγοιεν: [cf. Ἐραστ. §. 1. "Xen. K. Π. 45." Schæf. Mss.]

*Ἐξερωτάω, Pind. Π. 9, 77. Eur. Phœn. 388. "Valck. ad Lesbion. 188." Schæf. Mss. *Ἐξερώτησις, Gl. Scrutinium.]

Ἐπερωτάω, pro simpl. ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior est hujus comp. usus quam præcedentium ἀνερωτάω et διερωτάω. Apud Dem., ambo de eadem re dicta, et in ll. omnino vicinis extant: (596.) Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιτηφίζων ἐπιστάτης ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν ὅτω δοκεῖ δωρεὰς ἀξίως ἢ βουλή βεβουλευκέναι, καὶ ὅτω μή καίτοι τοὺς γὰρ μὴ αἰτούντας μὴδ' ἀξιούντας λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾶν προσήκει: Bud. Primum hujus auctor suasorice ψηφίσματος principes Senatus præsidēsque populum in suffragium miserunt, atque unumquemque suffragio suo censere permiserunt recte necne curia eque republica consuluisse ei videretur, eoque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id a populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo utique populum rogare omnino non oportebat. Apud Thuc. (1, 118.) Ἐπερωτᾶν τὸν θεόν, Consulere deum: eo sensu, quo dicitur Consulere oraculum. At vero LXX. Interpr. Ἐπερωτᾶν διὰ Θεοῦ pro Deum consulere, mira constr. dixerunt: de qua supra in simpl. Ἐρωτῶ. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 368. ad Charit. 710. Coray Theophr. 269." Schæf. Mss.] Ἐπερώτημα, τὸ, et Ἐπερώτησις, ἡ, i. q. ἐρώτημα et ἐρώτησις, supra. Petr. 3, (21.) Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, ubi Erasmus cum verbale Respondendi signif. habere existimavit, Quo fit ut bona conscientia bene respondeat ap. Deum. At ultima Interpr. habet, Quo fit ut bona conscientia Deum interroget: annotaturque, posse etiam reddi Deum interpellat, vel inquirat, aut consulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἐννευσιν, s. αἴτησιν, Postulationem et interpellationem: quæ ab Hebræis פְּלִיאָה dicitur. Atque adeo addi εἰς Θεόν, e ratione constructionis ap. Hebræos usitata, quippe qui dicant פְּלִיאָה לַיהוָה, i. e. Postulavit ap. Deum, pro Postulavit a Deo, s. Quæsitit a Deo. [Schleusn. Lex. V. T. "De forma Ion., ad Hierod. 468." Schæf. Mss. *Ἐπερωτήτης, Gl. Interrogator: *Ἀνεπερωτάω Resipulo: *Ἀνεπερώτησις Restipulatio.] Προσπερωτάω, Insuper s. Præterea interrogo, [Thom. M. 369. et n. *Προσπερωτῆτης, Gl. Astipulator.]

Προερωτάω, Prius, Anteinterrogo, [Schol. Lycophr. 1. *Προερωτάω, Xen. Mem. 3, 9, 4. "Thom. M. 369." Schæf. Mss.]

Συνερωτάω, q. d. Simul interrogo. Sed hoc comp. eam signif. verbi ἐρωτῶ habere comperi, quam Dialecticis peculiariter esse antea docui. Sextus Philosophus Πυρρώνειων Ἱποτυπώσεων 3. 13. quo disputat an sit ἀπὸδεξις, hæc inter alia scribit, "Θθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτάωσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπὸδεξις, ἔστιν ἀπὸδεξις: εἰ οὐκ

ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις: ἥτοι δὲ ἔστιν ἀπόδειξις, ἥ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις: ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundemque prorsus usum dans simpliciter verbo ἑρωτᾶν, quem dedit illi comp. *συνερωτᾶν*, subjungit, Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἑρωτᾷσι τὸν λόγον, τὸ τοῖς ἀντικειμένοις ἐπόμενον, οὐ μόνον ἀληθὲς ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον: ἀντίκειται δὲ ταῦτα ἀλλήλοις, ἔστιν ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις: ὡν ἑκατέρω ἀκολουθεῖ τὸ εἶναι ἀπόδειξις: ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Videmus autem his in ll. ἑρωτᾶν et συνερωτᾶν de eo dici, qui syllogismo s. ratiocinatione uitur. Posse tamen ἑρωτᾶν ad verbum reddi Interrogare, patet e loco Cic. quem attuli, cum de illo ἑρωτᾶν agerem. Ibi enim, Sic interrogant, non aliud est quam τοῦτον ἑρωτᾷσι τὸν λόγον, vel συνερωτᾷσι. Cur autem hoc vocent ἑρωτᾶν, non liquet: suspicor quidem certe eo respici, quod is qui syllogismo usus est, s. per syllogismum aliquid proposuit, solitus sit interrogare, id sibi tanquam verum concedatur, necne. Fortassis etiam ἑρωτᾶν primo dici solebat tum demum, cum oratio ejus qui ratiocinatione utebatur, ab interrogatione incipiebat, ut Diog. L. Stilpone p. 90. meae Ed. *τοῦτόν φασι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἑρωτῆσαι*, Ἀρὰ γὰρ ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεὸς ἐστὶ; φήσαντος δὲ, καὶ Ἀὐτῇ δὲ γὰρ, εἶπεν, οὐκ ἐστὶ Διὸς, ἀλλὰ Φειδίον· συγχωροῦμένου δὲ, Οὐκ ἄρα, εἶπεν, αὐτὴ θεὸς ἔστιν. Ubi τοιοῦτόν τινα λόγον ἑρωτῆσαι Interpres reddidit, Ita compellasse quendam; Erasmus, Ita percontatum esse; ego malim, Talem interrogationem proposuisse. Ceterum quandoquidem et de verbo ἑρωτᾶν hic ago, addendum est hoc quoque iis quæ de hac ejus signif. dicta sunt, quam cum comp. *συνερωτᾶν* communem habet: ejus etiam passivum verbum hanc illius significationem sequi. Unde es' ap. Sextum Philos. in illo eod. l., Οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἡρωτημένοι λόγοι, Argumenta adversus demonstrationem allata, s. Syllogismi allati, etc. Aut etiam, Quæ adversus demonstrationem proposita fuerunt. Quamvis enim Cic. ἑρωτᾶν ad verbum verterit Interrogare, de ratiocinante loquens, s. utente syllogismo, vereor tamen ut possint illa verba ἡρωτημένοι λόγοι κατὰ τῆς ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ adversus demonstrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum judicio relinquo. Interim autem observetur hic usus PARTIC.

A ἡρωτημένους. ["Ad Lucian. 2, 26. Muret. Opp. 3, 65." Sc. Mss. * *Συνερωτῆσις*, Sext. Emp. 102.]

Ἑρωτᾶν, q. d. Subinterrogo. In VV. LL. redditur Clam interrogo, et ascribitur hic verbi istius usus Demostheni Olynth. 1. Sed videndum est ne falso nominetur Demostheni pro Libanio in Argumento illius Olynth. 1. Is enim ibi hoc verbo s. potius huius verbi participio usus est, circa finem: *Διὸς δὲ Δημοσθένους εὐλαβήσας ἀπτεται τῆς περὶ τοῦτον συμβουλῆς καὶ ὑπερωτῆσας ἑαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἶναι στρατιωτικά; ἐπιφέρει, μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε* Cui tamen loco interpr. illa parum convenire videtur. ["Plato Gorg. 121." Schæf. Mss.]

POETICE, aut etiam Ionice, *Εἰρωτᾶν*, quo Hom. uti solet, ut Od. O. (422.) *Εἰρώτα δ' ἥπειτα τίς ἐγὼ*, l. (364.) *Κυκλωφ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν*· αὐτὰρ ἐγὼ τοι ἔξερέω. Ubi observa duplicem accus., sicut et in ἑρωτᾶν hujus constr. exempla allata fuerunt Apud Eund. legitur Δ. (347.) et alibi, eadem constr. *Ταῦτα δ' ἔμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεται*: sed in plerisque exempl. mendose legitur *ἔμ'*, tanquam pro *ἄμα*. Ceterum invenitur et ap. Herod. huc verbum: quod pro iis facit, qui Ionicam esse hanc literæ *ε* enon. thesin dixerint. || *Εἰρώτων* in VV. LL. dicitur esse imperf. ab ἑρωτᾶν, pro ἡρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipsum esse puto, cujus Eust. Od. Δ. mentionem facit; sed is contra, ut a diphthongo incipit, ita esse a themate tradit, quod diphthongum in principio habet, sc. *εἰρωτᾶν*. In eo tamen loco non est simplex *εἰρώτων*, sed comp. *ἀνειρώτων*: et quidem mutatum etiam in *ἀνρωτᾶν*, in plerisque exempl. Vide quæ proxime sequuntur. ["Koen. ad Greg. Cor. 229. * *Εἰρωτᾶν*, ad Herod. 631. 638. 676." Schæf. Mss.] *Ἀνειρωτᾶν*, i. q. *εἰρωτᾶν*, Interrogo. Od. Δ. (251.) *Καὶ μιν ἀνειρώτων*. Sed pro *ἀνειρώτων* legitur in plerisque Codd. *ἀνρωτᾶν*, tanquam ab *ἀνερωτᾶν*: agnoscitur tamen illam lect., non hanc, ab Eust., docui in proxime præcedente tematio "*Ἀνειρώτευν*, Ionice pro *ἀνειρώτων*, Eust." [Herod. 1, 32. * *Ἀνειρώτῆσις*, 6, 67. 9, 43.]

B ["* *Ερωτίζω*, i. q. *εἰρωτᾶν*, Hes. v. *Ἡρώτιζον*.] "*Ἀνερωτᾶν*, i. q. *ἀνερωτᾶν*. Suidas enim Teleclidem Comicum *ἀνερωτᾶν* pro *ἀνθρώπα* usurpasse testatur."

* *Εσθω*, de quo nunc agam, post verbum *Ἐδω* collocari potuisset, sequendo derivationem quæ ab Etym. traditur, et Eustathii auctoritate comprobatur: sic tamen ut alias quoque afferat.

* *ΕΣΘΩ*, Edo, Comedo, ap. Poëtas usitatum; at in soluta oratione dicitur *ἐσθίω*. Od. E. (197.) *νύμφη δ' ἐτίθει παρά πᾶσαν ἐδωδην, Ἐσθειν καὶ πίνειν*, (94.) *Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἡσθε δίδκτορος Ἀργεφόντης*. Itidemque alibi hæc copulat. Infin. *ἐσθήμεναι* extat, K. (373.) *Ἐσθήμεναι δὲ κελυέν' ἐμὸν δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ*. At linguæ communis infin. *ἐσθειν*, ap. Hesiod. (* *Εργ.* 1, 376.) *Ἐσθειν ἀλλήλους*. Quod autem ad hujus verbi derivationem attinet, eam esse ab *ἐδω*, non solum Etym. tradit, sed Eust. quoque, s. potius Heraclides ap. eum. Verum de formatione inter eos non convenit. Nam Etym. ab *ἐδω* fieri scribit *ἐστός*: unde sit *ἐσθω*: ut ex *ἐγείρω* sit *ἐγερτός*: unde *ἐγέρθω*. (Quæ et in meo vet. Lex. habentur, sed cum alio etiam exemplo: hoc modo, Ab *ἐδω*, *ἐστός*: ut *βιβάζω*, *βιβαστός*: *ἐγείρω*, *ἐγερτός*. Atque ut a *βιβαστός* formatur *βιβάσθω*, ex *ἐγερτός* item *ἐγέρθω*, sic *ἐσθω* ex *ἐστός*.) At vero Heraclides Gramm. vult hoc *ἐσθω* esse ab *ἐδω*: quod *ἐδω* esse ex *ἐδω*, more Dorico: quo etiam dicitur *μαθός* pro *μαδός*. Atque in exemplum usus hujus VERBI *Ἐσθω*, affert Eust. hunc versum, *Οἱ πίνουσι μόνον, βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔθοντες*: cuius auctorem non nominat; sed cum esse puto Panyasin. Verum ap. Athen. affertur idem versus *ἄνωνύμως* itidem, cum *ἔδοντες*, non *ἔθοντες*. Apud autem, Il. I. (536.) *ἔθων Οἰνῆος ἀλώην*, longe aliam signif. habet; (exp. enim *ἐξ ἔθους* *βλάπτων*, aliisque modis.) Existimatur porro analogiam non servasse hoc *ἐσθω*, in derivatione ab *ἐδω*: debuisset enim dici *ἔσθω*: sicut *ἔχω* ab *ἐχω*, et *ἔπω* ab *ἐπω* dicitur. Sed Eust. non satis est in hac derivatione constans: quin potius alicubi dubitare se dicit utrum ex utro ortum sit: *ἐδω* ex *ἐδω*, an contra *ἐδω* ex *ἐδω*. Quin etiam alicubi annotat, ex *ἐσθω* fut. verbi *ἐδω*, factum esse *ἐσθω*, adjectione literæ θ. Afferturque ibi ab ipso exemplum illud verbi *βιβάσθω*, quod et e meo vet. Lex. protuli. Loquens enim de participio *ἔσθων*, quod exp. *ἀσπνέων* ap. Hom. (Il. P. 468.) *ὁ δ' ἐβραχε θυμὸν ἄσθων*, scribit, verbi *ἄσθω* futurum esse *ἄσθω*, inusitatum: unde per pleonasmum literæ θ, esse PRÆSENS *ἄσθω*: ut *βιβῶ*, *βιβᾶσθω*, *βιβᾶσθω*, (unde *μακρὰ βιβᾶσθω*.) itidemque *ἐδω*, *ἐσθω*. At vero *Ἐσθῶ* circumflexum minime huc pertinet: utpote ab alia origine profectum, et aliam signif. habens: de illo tamen hic monendus est lector. In meo vet. Lex., ubi dictum fuit de verbi *Ἐσθω* derivatione, additur, *Ἐσθῶ περισπῶμενον, ἐπὶ τοῦ ἐνδύομαι*. Quibus subiungitur, *πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἐσθῶ, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω*. Ad derivationem autem quod attinet, annotatur fieri ab *ἐδω*, quod est *ἐνδύομαι*. Esse porro hoc *Ἐσθῶ* primæ conjugationis circumflexorum, apparet e passivo PARTIC. *Ἐσθήμενος*, quod ap. Herod. (3, 129.) habetur pro *Ἡσθήμενος*. Utriusque exempla vide supra, T. I. 1382. ["*Ἐσθω*, Heringa Obs. 165. Wytténb. ad Plut. 1, 400. Jacobs. Anth. 9, 38. 414. 11, 103. Brunck. Aristoph. 3, 170. Schneid. ad Xen. Hier. 231. Heyn. Hom. 8, 693." Schæf. Mss.]

* *Ἀνεσθίω*, Hes. affert pro *μηκέτι ἐσθιόμενῳ*. ["* *Διέσθω*, i. q. *διεσθίω*, Plut. 2, 291." Wakef. Mss.] "*Ἐπέσθω*, poëtice pro *ἐπεσθίω*, habes in *Διακόνιον*," ["Bentl. Opusc. 117. Jacobs. Anth. 7, 279. T. H. ad Plutum p. 359." Schæf. Mss.] *Κατέσθω* in VV. LL. una cum *κατεσθίω*, sed absque ullo exemplo, et sine ullo etiam testimonio, ["Wessell. ad Herod. 102. Jacobs. Anth. 9, 38. Philippus 56. Heyn. Hom.

8, 119." Schæf. Mss. Ad Hesych. 1, 1458. n. 10.]

C Ἐσθίω, i. q. *ἐσθω*, Edo, Comedo; sed hoc quidem ἔσθω Poëtis solis, ut opinor, in usu est: at *ἐσθίω* Poëtis cum ceteris Scriptt. commune est. Od. K. (460.) *Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βράμην, καὶ πίνετε οἶνον*. Apud Eund. legimus E. (81.) *Ἐσθίει γὰρ, ὦ ξείνε, τὰ τε δμῶεςσι πάρεσσι Χοῖρε'*· αὐτὰρ σιῶλους γὰρ σῶας μὴ στήρῃς ἐδουσι: ubi vides *ἐσθίειν* et *ἐδεῖν* esse synonyma. Xen. K. Π. 8, (8, 6.) *Κακείνο ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευόμενος μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν*. Apud Eund. legimus (2, 11.) *Ὅτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν διαβραγίειν γὰρ ἐν*. Ubi quemadmodum *διαβραγίειν* dicitur *περὶ τοῦ ἐσθίουτος*, sed ultra modum; sic ap. Lucian. Q. H. Scr. (§. 20.) *Ἐπερμπίλει ἐτρουσι τινος, ἢ ταρίχου, ἐστ' ἂν διαβραγίῃ ἐσθίω*. Apud Gell. legitur etiam *ἐσθίειν τὸ φάρμακον*. Quidam Gramm. annotant dici *ἐσθίειν* τοῦ ἔτρου potius quam *ἐσθίειν τὸν ἔτρου*: itidemque cum aliis nominibus; sed in N. T. passim constr. hæc, non illa, reperitur. Ubi legitur et cum præp. *ἐκ* *πράξις* gen., l ad Cor. 9, (7.) *Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει*; Ibid. legitur, *καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς πύμης οὐκ ἐσθίει*; Sed dubito au ap. vett. Scriptt. hujus constr. exempla extant. || *Ἐσθίειν* de homine proprie dici annotat Gramm., ut τρώγειν de brutis. Invenitur tamen *ἐσθίειν* et de brutis dictum, non solum ap. Lucam, sed et ap. Plut. Nec dubito quin et ap. alios inveniat; sed in præsentia aliorum exempla mihi non suppetunt. Quin etiam invenitur *ἐσθῶν* ap. Hes. expositum *τρώγειν*. Quod si verbo *ἐσθῶν* tribuitur ille usus, etiam isti *ἐσθῶν* tribui posse constat. (Verum et ipsum *ἐσθῶν* idem Lexicogr. expr. τρώγει: præfigens huic expositioni aliam, sc. *ἀνάσκει*. Fieri tamen potest ut ille non usus sit verbo τρώγειν tanquam illam peculiarem signif., sed potius tanquam generalem habentem.) Adde quod Hom. compositum *κατεσθίειν* ita usurpat. || *Ἐσθίειν* dicitur etiam ignis, Il. Ψ. (182.) *Τὸς ἄμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει*. Sic ap. Lat. ignis s. flamma dicitur Edere, et Vorare: unde Ignis edax s. vorax, itidemque Flamma.

D || *Ἐσθίειν* curæ etiam et mœrori tribuitur: quod convenit eo epith. eo quod Lat. Poëtae tribuunt interdum curis, cum sc. eas appellant edaces. Dicuntur vero et Rodere cor, quo modo Græce *ἐσθίειν τὴν καρδίαν*. Sed et aliquis suam ipsius *καρδίαν*, i. e. Suam ipsius cor, dicitur rodere, cum se curis et mœrore exerceat ac macerat. Sic in uno e symbolis Pythagoricis jubemur *μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν*: quod vulgo redditur, Non edere cor. Est certe *ἐσθίειν τὴν καρδίαν*, non Angi ad tempus, sed Ita nos mœrori tradere, ut eo tandem, ceu lenta quadam tabe, cor nostrum absumatur. Apud Aristoph. legimus *ἐσθίειν* in hac signif.: Σφ. (287.) *ἄλλ', ὦ γὰρ, ἀνίστασο, μὴδ' οὕτω Σαυτὸν ἐσθίει, μὴ ἀγανάκτει*, Neque te macerato dolore, ac conficito. || *Ἐσθίειν*, Absumere, ἀναλίσκειν, ut Hes. *ἐσθῶν* exp. ἀνάλίσκει. Sic autem exponi potest, cum de igni dicitur: licet alioqui et ad verbum reddi possit Edere, s. Vorare, ut docui in proxime præcedente tematio. Vide *Ἐσθίεσθαι*, quod proxime sequitur. || *Ἐσθίεσθαι*, Edi. Hujus partic. *ἐσθιόμενος* e Gal. affertur pro idoneo cibo. Et quemadmodum *ἐσθίειν* usurpat etiam pro ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere, sic pass. *ἐσθιέσθαι* pro ἀβυσι. Od. Δ. (318.) *Ἐσθιέται μοι οἶκος, ὅλωλε δὲ πῖονα ἐργῶν*

|| Cum autem dicitur *ἐσθιόμενος* ἔρπης a Medicis, partic. *ἐσθιόμενος* activam signif. habet. Est enim Ulcus, quod ita vocatur a Græcis, quoniam celeriter serpendo penetrandoque usque ad ossa, corpus vorat, ut testatur etiam Celsus. Vide in *Ἐρπης*, T. I, 1258. Nostrates Chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem Un estioniene: licet potius Ignis sacer, qui Græcis est *ἐρυσίπτελος*, eo nomine intelligatur. Verum et Ignis sacer *ἔρπης* appellacione comprehensus fuisse existimatur. [*Segaar. in Daniel. p. 74. Wyttenb. ad Plut. I, 400. Valck. Callim. 107. Thom. M. 351. Jacobs. Anth. 9, 221. Cum gen., Markl. Suppl. 53. Callim. I. p. 515. Ἐσθίειν καταπέλτας, Casaub. Athen. 397.: τὴν καρδίαν, Heyn. Hom. 8, 618.*] Schæf. Mss.]

“*Ἀνεσθίω, Exedo, Erodo. Hippocr. Epidem. 4. init. Οἷα τὰ ἀνεσθιόμενα καὶ βλεννώδη, qualia sunt erodentia et mucosa.*”

“*Ἀπεσθίω, Ahedo, Exedo. A Gaza redditur alicubi Erodo. Reddi etiam possit Abrodo, eod. modo quo Ahedo. Utuntur Græci verbo ἀπεσθίειν pro ἀπό τινος ἐσθίειν, inquit Athen. (649.) ut Herimippus ἐν Στρατιώταις dixit, Οἱμοὶ τὰς, δάκνει, δάκνει, ἀπεσθίει Μου τὴν ἀκοήν. || Ἀπεσθίω τούτο est etiam Esu huius rei abstinere, ut præp. ἀπὸ Privandi vim hoc in verbo obtineat. Mira autem et vix fide digna videri posset hæc signif., nisi ap. Athen. ejus exemplum e Theopompo Comico depromptum extaret; ibid. Ibi enim cum Democritus Ulpiano hæc dixisset, Ἀπέχεις, ὃ καλὲ μου λογιστὰ Οὐλπιανέ, τὴν κοπὴν ἥς συμβουλευώ σοι ἀπεσθίειν, hic nihilominus οὐδὲν μελήσας, ἀνελόμενος ἦσθι. Cum autem omnes ridere cœpissent, dixit Democritus, Ἄλλ’ οὐκ ἐσθίειν σε προσέταξα, καλὲ ὀνοματοθήρα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως ἐρῆκει ἐν Φινεὶ ὁ Κωμωδοποιὸς Θεόπομπος. Additurque hic ipsius Theopompi locus, in quo usurpat ἀπεσθίειν in illa signif. Παῦσαι κυβέων, μεράκιον, καὶ τοῖς βλίτοις Διαχρῶ τοιοῦτόν κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις. Τὰ πετράια τῶν ἰχθυῶν ἀπέσθι. In VV. LL. annotatur hic poni pro Cibum ab ore depellere et regerere; at ego existimo esse simpliciter contrarium τοῦ ἐσθίειν, Non comedere, Esu alicujus rei abstinere, ut modo exposui. [*Phil. J. I, 353. Dio Chrys. I, 555.*] Wakef. Mss. “*Cattier. p. 69.*” Schæf. Mss.]*

Διεσθίω, Exedo, Erodo, Corrodo, VV. LL., in quibus additur etiam, Διεσθίω στόματι, Lacerō dentibus, [*Ælian. H. A. 845. Aret. (13, 28.)*] Wakef. Mss. Διεσθίειν τὴν ψυχὴν, Animum rodere dicitur contentio ap. Apollon. Lex. v. *Θυμοβόροι.*]

“*Ἐξεσθίω, Exedo, Erodo,*” [*Æsch. Choëph. 279.*]

Ἐπεσθίω, Superedo, (ut in hoc Plinii loco, Menander e Græcis auctor est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui,) Post aliud edo, etiam Insuper edo. Xen. *Ἀπ. 3, 14, 3.* Ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολλὸν ὕψον, Post paulum panis multum obsonii edere. Apud Athen. 4. leguntur ἐπεσθίειν et ἐπιφαγεῖν conjuncta, sed absque exemplo, et ita ut aliquid ei loco deesse videatur. Pass. itidem dicitur aliquid ἐπεσθίεσθαι, Superedi, etc. Possunt etiam ἐπιχορηγήματα vocari, inquit Bud., Ea quæ postremo loco præbentur sodalibus: ut τὰ ἐπεσθιόμενα, Quæ ultimo loco eduntur: et quæ ἐπιδορπίσματα, et ἐπίδειπνα, et ἐπιφορήματα dicuntur, ut inquit Athen. [*Jacobs. Anth. 7, 279. T. H. ad Plut. p. 359. Wakef. Alc. 772. Bruck. Aristoph. 1, 278. Kuster. 15.*] Schæf. Mss.]

Κατεσθίω, Edo, Peredo, Prorsus edo, ut κατὰ hic ἐπίτασιν indicet; redditur etiam Voro, Devoro. Il. *Φ. init. de delphine, μάλα γὰρ τε κατεσθίει ὃν κε λάβῃσι:* B. (314.) de dracone, Ἐνθ’ ὄγε τοῖς ἐλεείνῃ κατῆσθι τετρίγῳτας, Voravit, Deglutiit. Pro eod. dicit statim post κατέφαγε. Plut. adv. Col. Πολλοῦ δεήσομεν ἀλλήλους κατεσθίειν, καὶ θηρίων βίον ζῆν. [*Dawes. M. Cr. 282. Bruck. Aristoph. 2, 238.*] Schæf. Mss. Palæph. 4, 1, 7, 4, 8, 1. * Παρακατεσθίω, Solades ap. Athen. 368. * “Ἐποκατεσθίω, Heyn. Hom. 8, 165.” Schæf. Mss.]

“*Παρεσθίω, Adedo, Arrodo: unde παρεσθιέται ap. Aristoph. (Ἰππ. 1022.) quod exp. παραβιβρώσκειται.*” [*Hippocr. 267, 38.*]

[* “*Περιεσθίω, ad Lucian. 2, 348.*” Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἰππ. 1023.]

Προεσθίω, (q. d. Præedo,) Ante edo s. comedo: τὰ προεσθιόμενα, Quæ ante alios cibos eduntur. [*Zeun. ad Xen. K. Π. 40.*] Schæf. Mss. “*Athen. 4. p. 171. Οἱ προγεῖνται προήσθιον τῶν βασιλέων.*” Schw. Mss.]

“*Συνεσθίω, Una comedo, vescor, Simul cibum capio,*” [*Schleusn. Lex. V. T.: Lucian. 2, 250.*]

Ἐπερεσθίω, Supra s. Ultra modum edo, Nimium edo, Cibo nimio me onero. Redditur etiam Superedo, e Plin.; sed illi aliud hanc vocem significare videmus, in loco qui in comp. Ἐπεσθίω allatus fuit. [*Xen. Mem. 1, 2, 4.* * Ἐπεσθίω, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

Quæ sequuntur nomina, Ζόφος, ac Δνόφος, ac Γνόφος, eand. signif. habentia, ab eadem etiam origine esse videntur, sc. a nomine Νέφος. Sed cum incertum sit an ex uno horum reliqua facta sint, atque ut hoc detur, quodnam sit illud, ignoretur, majorem tamen Δνόφος et Γνόφος affinitatem inter se habere constet quam cum illo Ζόφος: de hoc Ζόφος primum dicitur seorsim, deinde de illis Δνόφος et Γνόφος simul.

ΖΟΦΟΣ, δ, Caligo, Tenebræ. Hesiod. *Ἀ. (227.) νυκτὸς ζόφον αἰὼν ἔχουσα.* Apud Hom. *II. O. (191.)* sicut Jupiter οὐρανόν, Neptunus πολὺν ἄλα ναίεμεν, sic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἡρόεντα. Eodemque modo alibi has Orci tenebras, s. tenebrosa hæc loca et caliginosa, (quæ Eur. νεκρῶν κευθμῶνα et σκότου πλάς appellat, initio Hecubæ,) vocat ζόφον ἡρόεντα: ut Od. *A. (154.)* Τέκνον ἐμὸν, πᾶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα Ζωὸς ἐών; Sic *II. Φ.* legimus, non procul a principio, ἥ μάλα δὴ Τρώες μεγάλῃ τορες οὐσπερ ἔπεφον, Ἄλτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφον ἡρόεντος. Apud Eund. ζόφος est Occasus, s. Pars occidentalis, ut ἡώς, Oriens, s. Pars orientalis. Od. *K. (190.)* οὐ γὰρ τ’ ἔδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ’ ὅπῃ ἡώς. Quin etiam in hoc Ejusd. loco, qui legitur ejusd. Poëmatis libro *Γ. (335.):* κοῖτοιο μεδώμεθα τοῖο γὰρ ὥρη ἥδη γὰρ φῶς οἶχετ’ ὑπὸ ζόφον: videtur eod. modo posse exponi ζόφος: ut dicatur sc. lux solis ad occasum abire, s. occasum subire, sicut ipse sol dicitur occasum petere, vel ad occasum vergere. Sic etiam præcipitantem in occasum diem dixit Tac. Legitur porro et *δεξιανδρὸς ζόφος* ap. Apoll. *Rh. (1, 452.)* pro Vespertinis tenebris. Ceterum est aliquis hujus nominis ζόφος usus et in soluta oratione pro Tenebris s. Caligine. Plut. *Alcib. Πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ἐπιπεσόντα καὶ βροντὰς, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συνεκρύψαι τὴν παρασκευήν.* Usus est et Lucian. (1, 400. 622. 2, 74.) || Ζόφος a nomine νέφος deducit Etym., subjungitque, μετὰ τοῦ ζα, ζάνοφος, et per sync. ζόφος. Affert vero et aliam derivationem a nomine φῶς: ut accessione literæ ο sit φῶας: deinde per pleonasmum literæ ζ, ζόφος, abjecto sc. α. Vel, inquit, a Γνόφος fit Δνόφος et Ζόφος, abjectione literæ ν. Sed mihi parum fit verisimile, ζόφος et γνόφος s. δνόφος ortum esse; potiusque communem cum illis originem habere persuasum habeo. In meo vel. Lex. legitur, Παρὰ τὸ νέφος, γνόφος: καὶ μετὰ τοῦ ζα, ζάνοφος: deinde ζόφος per sync., et abjectionem literæ ν: quoniam hæc litera duplici consonanti non subjungitur. Quin etiam quod ad tertiam etymologiam atinet, multo magis rationi consentanea sunt, quæ ibi leguntur, quam quæ ap. Etym. Quale enim hoc est quod ille tradit, e Γνόφος, reliqua duo Δνόφος et Ζόφος esse derivata? Cur, quæso, potius Δνόφος e Γνόφος, quam versa vice Γνόφος e Δνόφος deduci dicendum esset, si unum ex altero derivandum foret? (licet et Eust. quodam in l., quem afferat in *Δνοφῆδος*, dubitet num facta sit mutatio literæ γ in δ, addatque, *συνήθως.*) Idem vero et de Ζόφος obijci potest; cur enim minus *πρωτότυπον* esse quam Γνόφος censēbitur? Rectius igitur in illo vet. Lex. scriptum est, *Α νέφος, Νόφος, et Γνόφος, et Δνόφος:* interdum vero et Ζόφος, per ζ, abjecta litera ν. Sed fortassis mendosa ibi sunt Etym. exempl., et ap. ipsum quoque ita leg. est, ἀπὸ τοῦ νέφος, Γνόφος, Δνόφος, καὶ Ζόφος. [*Ζόφος, Heyn. Hom. 6, 316. Septentrio,*

PARS XXXII.

C Græv. Lectt. Hes. 623.” Schæf. Mss. “*Πρὸς ζόφον εἶναι, Vergere ad mortem, Quint. Sm. 3, 255.*” Wakef. Mss. * “*Ζοφώτατος, Tenebrosissimus, Chrys. in Gen. Or. 6. T. I. p. 36.*” Seager. Mss.]

Ζοφοδορπίας, Nocturna cæna, si quidem sequamur hanc Suidæ expositionem, ὁ σκοτεινὸς δειπνός: ut intelligatur de Epulis quæ celebrantur ortis jam tenebris. Quidam interp. e Plauto, Vesperna: qua voce redditur et vocav. Ἐσπέρισμα: ut Vesperna sit serotina cæna. A Festo tamen exp. simpliciter nomine Cæna. Vesperna, inquit, ap. Plautum Cæna intelligitur. Idem alibi, Cæna ap. antiquos dicebatur quod nunc est Fraudium: Vesperna, quam nunc Cænam appellamus. Sed ἔσπέρισμα, (cujus etymologia optime respondet etymo nominis illius Vesperina,) antecedit δειπνῶν ap. Athen.: in his, quæ e Philemone affert, Φιλήμων δὲ φησὶν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατῆσιν, ἀρίστον, ἔσπέρισμα, δειπνῶ. Sed ζοφοδορπίας contra videtur de Epulis debuisse dici, quæ sequerentur ipsum δειπνῶν, non præcederent. At si verum sit quod scribit Festus, Vespernam fuisse antiquis, quod eorum posterius vocarint Cænam, cum ζοφοδορπίας interpretabimur Vespernam, perinde fuerit ac si interpretaremur Cænam. A Suida tamen non simpliciter δειπνός exp., sed ὁ σκοτεινὸς δειπνός. Cum autem e Plut. constet, δειπνός esse quam Lat. appellarint Cænam, sonabunt illa Suidæ verba, Cæna quæ celebratur in tenebris, q. d. Tenebrosa cæna:

D quo forsitan plus aliquid indicetur quam si diceretur Nocturna: quod et Vespertinæ epulæ, Nocturnæ dici possint, latius vocis hujus signif. extendendo. || Sed alius hic oritur scrupulus: quod nimirum ap. Hes. sit scriptum Ζοφοδερκίας et expositum σκοτοδείπνους, item λαθροφάγους; quin etiam, (quod magis mirum est,) in meo vet. exemplari Suidæ non scriptum est Ζοφοδορπίας, ut in vulg. Edd., nec Ζοφοδορπία, ut habent VV. LL., sed eadem fere quæ ap. Hes. scriptura habetur, *σκοτοδορπίας*, unica litera ab illa differens, cum alioqui eadem detur huic nomini exp., quæ in vulgatis Edd. datur voci Ζοφοδορπίας: sc. ὁ σκοτεινὸς δειπνός. Ego autem, ut vera lectio habeatur simulque exp., alterum ex altero emendandum esse arbitror: vocem enim ipsam ap. Suid., et quidem in vulg. Edd., rectius scriptam esse puto quam ap. Hes.; at expositionem ejus ex Hes. esse petendam: ut nimirum Ζοφοδορπίας retineatur ap. Suid., sed pro ὁ σκοτεινὸς δειπνός, (præsertim cum vel hoc NOMEN Δειπνός masc. gen. merito suspectum esse possit,) reponatur σκοτοδείπνους. Hesychio autem relinquamus itidem suum σκοτοδείπνους, sed Ζοφοδερκίας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod sit nomen pluralis numeri, accus. casus, ut ap. Suid. sing. numeri, nominativi casus. Non ignoro alioqui Ζοφοδερκίας posse compositum esse e ζόφος et δερκίω: et Ζοφοδερκίας dici eadem forma qua Ὁζυ-

δερκέας et Πολυδερκέας, a nomin. Ὀξυδερκής et Πολυδερκής: quin etiam illud Ζοφοδερκίας posse ab eadem origine duci; sed Ζοφοδερκής s. Ζοφοδερκίας significabit Qui in tenebris cernit: quæ signif. cur τοῖς σκοτοδελπίνοις potius quam aliis plerisque convenire dicetur? Jam vero et quod in vet. illo Suidæ exempl. legitur Ζοφοδερκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδερκέας et Ζοφοδορκίας, (utpote e quo literam i servavit,) ad tuendam illam sententiam audaciorem me reddit. Verum quod ad Hesychii expr. attinet, earum posterior aliam signif. huic nomini videri potest tribuere quam prior. Alioqui si σκοτοδελπίνοι et λαθοφάγοι ad eand. signif. referenda existimentur, σκοτοδελπίνοι erunt potius Qui in tenebris cernant, i. e. in tenebroso loco, quam Qui cernant tenebris oriis. [Legitur etiam ap. eund. Hes. Ζοπαδασπίδας λαθοφάγους.] || Cum autem præcedentia, in quibus de nomine Ζοφοδορκίας dissero, jam typographica compositioni tradita essent, (sic autem appellamus typorum elementarium compositionem,) venit in mentem Plutarchi Symp. locus, ubi Ζοφοδορκίδας legitur: 8, 6. cuius hoc est init.: Τῶν νῶν μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάσασθαι, καὶ βράδιον ἐπὶ τῇ δέπνῳ ἐλθόντας, οἱ θεῶν νῶν καλωσιδεῖνους καὶ Ζοφοδορκίδας, καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδίας ἐσκωπῶν οἱ δὲ ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδελπίνους ἀπεικάζου. Hic certe non dubium est quin Plut. voce uti voluerit illam ipsam signif. habente, quam habet illud, quod attuli e Suida, vocabulum. Sed an Plut. Ζοφοδορκίδας scripserit, dubitari potest: ego vel Ζοφοδορκίας, (quod cum illa, quæ ap. Suid. legitur, scriptura conveniret,) aut certe Ζοφοδορκίδας cum accentu in penult. scripsisse arbitror: ut sit nomin. Ζοφοδορκίδαι, non Ζοφοδορκίδες. Verum, utrocinque modo scr. sit, habemus saltem quod illi lectioni, quam defendebam, patrocinetur, alteram contra, quæ et ap. Hes. extat, magis etiam quam antea suspectam reddat, vel reddere debeat. "Vide "Καλωσιδεῖνους."

Apud Erasmus autem in Chil. legitur Ζοφοδορκίδες. Plut. inquit, in Symp. ostendit olim cognomina quædam proverbiali joco jactata fuisse in eos qui serius ac cunctantius ad convivium accederent. Dictos enim tum καλωσιδεῖνους, tum Ζοφοδορκίδας, tum τρεχεδελπίνους. Quorum nominum rationem si conjectare licet, hanc esse puto, quod qui cunctarentur adire, hi, quod aliis essent in mora, impedimento esse videbantur, quominus illis cœnare liceret; deinde quod lentitudine sua efficerent ut convivium ad noctem usque proferretur. Hæc Erasmus, qui in illa hujus nominis scriptura minime sequendus videtur: si tamen ejus esse putanda est, ac non potius alicujus amanuensis incuriæ imputanda. Equidem si ex adj. Ζοφερὸς factum hoc compositum esset, saltem Ζοφοδορκίδες scr. foret, non Ζοφοδορκίδες: sed videntur reliqua comp. e subst. Ζόφος, non ex illo adj. esse facta: adeo ut minime dubitandum esse videatur quin Ζοφοδορκίδας a Plut. scriptum sit, aut potius Ζοφοδορκίδαι, (ut paulo post Ζοφοδορκίδαν ap. eum legimus, in loco quem mox afferam,) s. Ζοφοδορκίαι, sequendo ea quæ paulo ante dixi. Jam vero quod ad exp. illam attinet, quam Erasmus huic vocab. tribuit, ea minime iis, quæ a nobis de illius signif. dicta fuerunt, repugnat; sed male et ipsa cum Hesychiana convenit, ea quidem certe cum posteriori locum tribuit, utens vocab. λαθοφάγοι. At convenire possit fortassis cum illa exp. quam Plut. huic ipsi voci tribuit, cum Pittacum Ζοφοδορκίδαν, (observa autem hunc accus. a nomin. Ζοφοδορκίδας, qua declinatione videtur leg. itidem supra in accus. plur. Ζοφοδορκίδας,) appellatum ait ab Alcæo, (perperam enim scriptum est ap. eum Ἀλκίος pro Ἀλκαῖος,) non quod serotinæ essent ejus cœnæ, sed quod plerumque convivias haberet, qui ignobiles et nihili homines erant. Convenire, inquam, posse videtur illa Hes. exp. λαθοφάγοι, cum ista quæ hic a Plut. affertur: quod verisimile sit Pittacum, cum principatu potiretur, minime palam tales convivias suis epulis adhibere solitum. Ceterum quod tradit Erasmus e Plut. cognomina illa proverbiali joco jactata fuisse, id ex ejus verbis elici posse non videtur. [Diog. L. 1, 81.]

Ζοφοδελος, δ, ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. Redditur et Ater, ap. Nicandr. Θ. (658.) ubi Schol. exp. Ζοφοειδής. Ζοφοειδής, itidem Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus, sicut et Ζοφώδης, quod vide. [Hippocr. 595. 604. "Mortuus, Valck. Eur. Phœn. 277." Wakef. Mss.]

Ζοφομηνία, ἡ, Obscuritas s. Defectus lunæ. Suid.: ap. quem legitur, Ζοφομηνία, ἡ ἐκλείψις τῆς σελήνης. Ab Hes. autem Ζοφομηνία esse dicitur ὅταν κρυβῇ ἡ σελήνη, i. e. Cum absconsa fuerit luna. [Anecd. Bekkeri p. 261. Cf. Σκοτομηνία. * Ζοφώφωια, Schol. Ven. II. f. 334. Lobbeck. Phryn. 497. * Ζοφώφωρος, Tenebras expellens, Theodos. Diac. Acr. I, 225. (App. Byz. 361.) Boiss. Mss. * Ζοφωφωρία ποντική, Caligo, Greg. Naz. Ep. 7, p. 771.]

[* "Μελάνζοφος, Priscian. 2, 2, 11." Elberling. Mss. * Πάνζοφος, Greg. Naz. 2, 279.]

Ζοφέις, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus, [Nicander Θ. 775. A. 474.]

Ζοφερὸς, i. q. Ζοφέις, et Ζοφοειδής, ac Ζοφοειδελος. Sed hæc sunt potius Poëtica, (præsertim Ζοφέις et Ζοφοειδελος,) at Ζοφερὸς in soluta etiam oratione usurpatur, ut Lucian. Nigrino (S. 4.) Ἐχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ Ζοφεροῦ πῦρος αἶρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰδρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. [Nicander Θ. 404. * Ζοφερότης, Niceph. Blemm. 155.]

Ζόφεος, etiam dicitur ead. signif. Nam Hes. Ζόφεον exp. μέλαν et σκοτεινόν. [Nicander Α. 501.]

[* "Τποζόφιος. Sic ap. Kust. ad Suid. 3, 52. et Toupium in Hes. 4, 306. Τοῖς γὰρ ὑποζοφίαισιν Ἑρμινύσιν ἀμύμονος ἦν πται Κωκυτοῦ, κλοῦφ λαμὼν ἀπαγχομένος. "Τποζόφιος est vox nihili. Brunck. Anal. 2, 298. dedit ὑπὸ ζοφίαισιν. Silet Jacobs. 9, 362. qui certe observare debuerat, adjectivum * Ζόφιος, (α, ον, novæ esse formæ in Lexx. non extantis. Originem eand. habet, quam Ζόφος, α, ον, Ζοφερὸς, Ζοφέις, Ζοφώδης. Sicut dicitur Ζόφεος, ita γνόφεος et δνόφεος a γνόφος et δνόφος. Tres voces sunt ex

Hesychio. Fortasse pro Ζοφίαισιν leg. Ζοφείαισιν, quæ f. novæ cum esset inusitatio, facile in Ζοφίαισιν mutari potuisset. Ζόφιος, νέκταρ ductum est νεκτάρους, non νεκτάριος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Ζοφώδης, i. q. Ζοφερὸς, et cetera, quorum modo mentionem feci. Ζοφώδης, δ σκοτεινός. καὶ Ζοφοειδής: inquit Suid. Apud Herodotum. I, (8, 12.) Ζοφώδης εἰσοδος, Obscura. ["Jacobs. Anth. 8, 409." Schæf. Mss. Anna C. 505.]

Ζοφώ, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebrosus reddo. Oh. scuro. Damascen. 101. Ἐπειδὴ διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦς τῆς θέας εἰκόνας χαρακτηρῶς ἐξοφώσασθαι τε καὶ συνενέμωσθαι. Pass. Ζοφώμαι: unde PARTICIP. Ἐξοφωμένος ap. Lucian. de Æthiopicis, (3, 590.) Ἀνδράσι μελαντέροις καὶ τὴν ψὴν ἐξοφώμενοι. Cui simile est ap. Ovid. Met. Obscura forma: adeo ut Obscuritas ibi reddi posse videatur. Nisi malis Fuscatis: καὶ Ἰνδι Ἰνδι sicut et Indi interdum fuscī dicuntur ἐπιθετ. καὶ. ["Bergler. ad Alciph. p. 4. Philipp. 16." Schæf. Mss. * Ζοφώμα, Nicet. Annal. 19, 9.] Ζόφωσις, Obtenebratio, Obscuratio, Tenebræ, Obscuritas, [Eust. II. A. p. 34, 23. * Ἐκζοφώμα, Nicet. Annal. 9, 9. * Ἐπιζοφώ, In caligine colloco, Greg. Naz. in Tollii Itin. Ital. p. 8." Boiss. Mss. "Chrys. Hom. 28. T. 5 p. 170." Seager. Mss. * Καταζοφώ, Jo. Damasc. Ev. ad Theoph. Imp. de Imag. 126. Nicet. Eugen. Argum. Opera. 3, 39." Boiss. Mss.] "Συζοφώ, Una tenebras offundo, Una obscurum. Ex Epigr." [Philippi 12. "Toup. Opusc. I, 152." Schæf. Mss. * Ὑποζοφώ, Nicander Θ. 337.]

AT VERO Δνόφος, ET Γνόφος, de quibus hic me dicturum promisi, magis Poëtica sunt: eand. alioqui quam Ζόφος signif. habentia, Tenebrarum et Caliginis. De derivatione autem vide quæ in Ζόφος a me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod ap. Eust. legitur, sc. γνόφος habere γ ex Æolica dialecto: Ἀπὸ τοῦ νέφος, inquit, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικόν: ὁ δὲ νός δνόφος. Sed δ, quod habetur in isto δνόφος, e. v. δονῶ manere censeo, ut apparet ex ea exp. quam adjectivo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo post, cum ejus exempla proferam. Etenim quoque hujus derivationis meminit; nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ * συνεφία, et δ Ζοφώδης ἀήρ, addit, παρὰ τὸ νεφέ φάους εἶναι, κνόφος καὶ γνόφος: vel a νέφω, νόφος, et γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adicit vero et tertiam derivationem utrique communem. Α δονεῖν (inquit) et νέφος fit δνόφος, et per sync. δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam, ut de reliquis taceam, adjici videtur hic γνόφος, cum e δνόφος per sync. fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque ap. eum videri mirum queat, quod de adjectivo δνοφερὸν ita loquitur ac si non extaret ejus substantivum δνόφος. Scribit enim a νέφος fieri νεφερὸν, deinde intervenire mutationem et pleonasmum. (Intellige autem, ad formandum hoc δνοφερὸν.) Vel a γνόφος fieri γνοφερὸν et δνοφερὸν. Quin etiam adjungit, vel κνόφος, κνοφερὸν. Sed puto eum scripsisse ἡ παρὰ τὸ κνόφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερὸν. Ego certe mutationem a κνόφος in γνόφος facilem fuisse non negarim, cum et in aliarum quarundam ro-

cum initis hanc istarum literarum κ et γ permutationem videremus; sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eust. scribat, τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Adde quod illius NOMINIS Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantum formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa derivatio: nimirum a nomine Κνέφος, (quod dici sicut et κνέφας, Etym. testatur, quemadmodum οὔδας et οὔδος,) et quo fingendum esset illud Κνόφος. Quæ cum ita sint, ab illa derivatione a νέφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ et dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eust. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hes. δνόφος, non γνόφος Æolibus ascribit. Venio tandem ad exempla usus horum nominum. Hujus quidem δνόφος nullum in præsentia se offert; sed ex eo facti nominis ΑΔ. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: II. I. (15.) ὥστε κρήνη μελανόρου, "Ἦτε κατ' αἰγίλιπτος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Ubi Eust. exp. τὸ μέλαν, ἐξ ὁμοιότητος γνόφου. τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Vel, inquit, Ὡς ἐν σχήματι συνθέτω, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμενον καὶ ψόφου τινός. Ab Hes. autem δνοφερὸν exp. σκοτεινόν, et μελαν, additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου: quod subst. δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Contra autem non δνόφος, sed γνόφος Eust. Æolicum esse tradit, ut antea docui. Sed quæcumque sit illius δνόφος origo, hujus adjectivi δνοφερὸς ex eo facili signif. minime dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solum Eust. et Hesychii, sed et Suidæ testimonio, qui h. l. affert, ὁλοφύρατο χερσὶν ἀμύμονος Ἀνδροφρόντος δνοφερὰν κρατὸς ὑπερθε κόνιν. Ceterum ut non Ζοφερὸς solum dicitur a Ζόφος, sed Ζόφεος etiam, sic a δνόφος non tantum δνοφερὸς, sed ETIAM Δνόφεος, ead. signif. Nam Hes. habet δνοφερὸν, quod exp. σκοτεινῇ. ["Δνόφος, Valck. Phœn. p. 439. Δνοφερὸν, Ruhnck. Ep. Cr. 261. Brunck. ad Æsch. Pers. 534. Thycog. 690. Heyn. Hom. 5, 529. Markl. Iph. p. 391. Wakef. Herc. f. 782. Eum. 238. De aqua, Casaub. ad Athen. 85." Schæf. Mss.] "Δνοφέις, i. q. δνόφεος et δνοφερὸς, Tenebrosus, Obscurus. Unde "fem. δνοφέεσσα." [Empedocles Plutarchi 9, 741.] Alio subest. Γνόφος usi sunt LXX. Interpr. Exod. 10, (22.) Καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ἐπὶ πᾶσι γῆν Ἀἰγύπτου. Quæ tria idem conjunguntur ab Auctore Epistolæ ad Hebr. 12, (18.) Οὐ γὰρ προσελθόντες ψηλαφώμεν ὄρει, καὶ κεκαυμένην πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θύελλῃ, ubi γνόφον vetus Interpres reddidit Turbinem: quam interpr. et alii retinuerunt. In eo tamen Exodi loco, qui historiam continet, ejus ibi fit mentio, Græci illi Bibl. Interpr. non habent tria illa vocabula, sed tantum νεφέλαι γνοφέδες, i. e. Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι ap. Aristot. de Mundo, Πρώσεις κεραυνῶν, μυρίων τε γνόφων συμπληγῶδες, Conflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis, Bud. ["Valck. Phœn. p. 439. Turbo, ad Lucian. 3, 363. Apoll. Dysc. 46. Teuch." Schæf. Mss.] "Βαθύγνοφος, Alti demersus tenebris, Greg. Naz. A. Γνοφώδης, [contr. e * Γνοφοειδής,] est Caliginosus, Tene-

brosus, ut vides in l. quem modo attuli. Afferturque et pro Ater, ex Eur. [Tro. 79. * "Γροφρός, Brunnck. ad Aesch. Pers. 534." Schaf. Mss. LXX. Job. 10, 21.] Ab eod. illo subst. γρόφος est etiam vepo. Γροφώ, Caligine teo, Obtenebro, Obscuro. Affertur et Γροφών in VV. LL. pro ead. signif., sed Γροφώ magis placet, ut ζοφώ a ζόφος.

[Κνέφας, vide Δνόφος. "Xen. K. Π. 347. (videtur ibi Diluculum esse,) Musgr. Bacch. 510. Κνεφας, Polyb. T. 3. p. 69. Κνεφαί, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. I, 121. Κνέφος, Crinagor. 38. Brunnck. Aristoph. 2, 62." Schaf. Mss.] "Αμφικνεφής, Circum- "circa nebulosus et caliginosus, Undique tenebris nocturnis se-

A "ptus s. amictus." ["Toup. Opusc. 2, 252. Reiz. Belg. Gr. 630. * Έπεροκνεφής, Synes. 143. Pierho Orac. Mag. p. 25.] "Κνεφαίος, Tenebrosus, Obscurus. Item aliquis aliquid facit "κνεφαίος, cum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut "nocturnas. Aristoph. pro έωθινός uti solet, quod κνέφας dicitur "τὸ λυκόφως: ut Σφ. (124.) "Ο δ' ανεφάνη κνεφαίος ἐπὶ τῇ "κιγκλίδι: B. (1349.) "Ὅπως κνεφαίος ἐς τὴν ἀγορὰν φέρονσ' "ἀποδοῖμαν." ["Ad Dionys. H. 5, 23. * Κνεφαίως, Brunnck. Aristoph. 1, 214. (B. I. c.)" Schaf. Mss. Schol. Aristoph. A. 327. * Κνεφώδης, Orig. 3, 450. * Κνεφάξω, Obscuro, Aesch. Ag. 135.]

Ἰθὺς, de quo nunc agendum est, post derivata ab Εἰθὺς ponendum fuisset, sequendo eos qui inde derivant; at qui Etym. sequi volet, post Ἰέναι collocandum fuisse dicit. Eust. autem ab Ἰθύσω fut. verbi Ἰθύω deducendum putavit Ἰθὺ adv., pro quo scribitur et Ἰθὺς.

ἸΟΥΣ, Rectus, (i. e. Non obliquus s. tortuosus,) Directus, In rectum tendens. Ab Hes. ἰθύς exp. ευθύς, εὐ ὁρθός. Sic ἰθύ σχήμα Hippocrati ὁρθόν. Superl. ἰθύτατα e Theophr. affertur, C. Pl. 3. "Ὅλος δὴ λεία ταῦτα δέει λαμβάνειν καὶ ἰθύτατα, καὶ ὡς κάλλιστα. Eod. lib. legitur et fem. Ἰθεία. Epigr. p. 54. μεα Ed. Eὐς αἰδὴν ἰθεία κατήλυσεν, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν Στείχεις εἴτε νέκυσ νέλσεια ἐκ Μερῶς. Μὴ σέ γ' ἀνιῶται, κ. τ. λ. quod distichum ita sum interpretatus, in libro quem edidi Selectorum Epigrammatum Graecorum, Rectus ad orci umbras descendens; seu quis Athenis, Lumine cassus ut est, seu venit a Meroe. Ex Herod. (7, 193.) Ἰθείαν ἐπλεον, (rectius Ἰθείην Ionice,) Recta navigabant, Rectum cursum tenebant. Ubi videtur subaudiri ὁδόν. Ex Eod. (9, 57.) Ἰθείη τέχνη, Recta disciplina, ubi metaphorice ponitur. Sic per metaphr. ἰθεία δίκη, ap. Hom. pariter et Hesiod., Rectum iudicium, Recta sententia, quae fertur ab eo qui iudicat. Homerī locus est Il. (Ψ. 580.) Εἰ δ' ἐγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω καὶ μ' οὐκ ἄντα φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν ἰθεία γὰρ ἔσται. Hic enim cum ἰθεία relinquitur ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum nomen δίκη, e verbo δικάσαι, ut etiam Eust. annotat. Apud Hesiod. autem legimus Ἔργ. 1, (224.) δίκας ἰθείας, et illis oppositas δίκας σκολιάς, ubi canit, Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐν δῆμοις διδοῦσι Ἰθείας, καὶ μὴ τι παρεκβαίνοισι δικαίον: quae posteriora verba veluti ad exegesein addita sunt. Atque illos versus praecedunt isti, Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὕρκος ἅμα σκολίῃσι δίκην. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφόγοι, σκολιάς δὲ δίκας κρίνωσι θέμιστας. Quibus in Il. ἰθείας δίκας, Recta iudicia vel Justa iudicia, s. Justa iura: σκολιάς δίκας contra Prava iudicia vel Injusta, aut Iura injusta, interpretari possis. Nam Injustum jus legimus ap. Ovid. Trist. 5. Adde quod injustum rigidum jus dicitur ense. Silius itidem Improba iura dixit. Sed quod ap. eund. Poetam legitur in versibus qui illis interjecti sunt, καὶ οὐκ ἰθείαν ἐνεῖμαν, aliud interpretationis genus postulat: si ibi δίκην vertamus Justitiam, ut certe debet verbi. Eust. exp. τὴν εὐθυτάτην δίκην, in qua exp. non fuisse praecedentium ibi verborum memorem manifestum est. Cum enim dicatur δίκη exitum afferre hominibus qui ipsam expellunt, et ipsam οὐκ ἰθείαν ἐνεῖμαν, non cohaeret illa exp., τὴν εὐθυτάτην δίκην: haec enim esset orationis structura, Δίκη φέρονσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἱ τὴν εὐθυτάτην δίκην οὐκ ἐνεῖμαν. Ego autem nullam commodiorem exp. animadverto quam si ἰθείαν in aliquod adverbium loco aptum resolvamus, aut in substantivum pariter et adjectivum ablativi casus. "Εἰθεία, Hes. δικαιοσύνη, "Justitia. Videtur tamen sonare potius Recta, ἰθεία." || Ἐκ τῆς ἰθείης ap. Herod., (subaudiendo ὁδοῦ, ut opinor,) Aperte, Aperto Marte (3, 127.) Ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκεε πέμπειν, Non videbatur aperte mittendus exercitus adversus ipsum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus missio exercitu. Suidas exp. ἐκ τοῦ προφανοῦς, et παρενθύ. Quidam interpr. E professore. Vide Ἰθυμαχία. Apud Eund. legimus, (2, 161.) Ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέστησαν. Denique ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, est Absque ulla dissimulatione, et aperte voluntatem suam profitendo. Quare ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέστησαν aliter potius reddendum videtur fuisse quam Ingenue desciverunt. Sed nec illa verba, Aperto Marte, ei loco conveniunt: quibus tamen quidam ibi usi sunt. ["Ἐκ τῆς ἰθείης, Herod. 9, 37. Ead. notione usurpat etiam ἰθείαν, sc. ὁδόν, 7, 193. Ἰθείαν ἐπλεον ἐς τὴν κόλπον, Recta in sinum navigarunt. Sed κατ' ἰθὺ, E regione, Ex adverso, 9, 51." Schw. Mss. "Ἰθὺς, ad Herod. 50, 402. 719. Toup. Opusc. 1, 172. Græv. Lectt. Hes. 534. ad Charit. 782. Jacobs. Anim. 305. Anth. 6, 136. 7, 119. 12, 124. Fac. ad Paus. 3, 154. Heyn. Hom. 6, 293. 297. 318. 394. 603. 7, 235. 241. Conf. c. εὐθύς, 6, 321. Ἀπ' ἰθὺν, ad Od. 9, 377. Ἰθέρσι δίκην, Mitsch. H. in Cer. 157. Eὐς τὸ ἰθὺ, Heyn. Hom. 7, 88. Κατ' ἰθὺ, Epigr. adesp. 176. Semper et ubique ἰθὺς primam producit, Brunnck. Apoll. Rh. 197. Ἰθύγματος, Heyn. Hom. 7, 534." Schaf. Mss. Dionys. P. 661. Ἰθεία, Ionice pro ἰθεία, Nicander 9, 478.]

Quae sequuntur comp., partim e nomine praecedente ἰθὺς, partim ex adv. ἰθὺ sunt composita: plura tamen e nomine esse videntur, ideoque hic, non post adv. ἰθὺ, posita fuerunt.

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ, Rectus, Directus, VV. LL. sine ullo testimonio. Videtur proprie Qui recta jacitur s. projicitur. Sic Ὀρθόβολος in Ἰθυπτίων, aliquanto post. ["Apollod. 273." Schaf. Mss. * "Ἰθυβόλος, Recta feriens, superl., Joseph. 1011.5." Wakef. Mss. * Ἰθύγματος, Agathem. Schol. Hist. 5, p. 153. Ed. Par. * "Ἰθυγόνιος, Musgr. Ion. 1137." Schaf. Mss.] Ἰθυδικτός, ὁ, Cujus recta sunt iudicia et justa, Qui recte et iuste fert

judicium. Possit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδοῦς, ex loco Hesiodi quem protuli in Ἰθὺς. Utitur vero Idem, eodemque loco, hoc comp. (228.) Οὐδέποτε ἰθυδικταί [al. ἰθυδικτοί] μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. His opp. ap. Eund. χειροδίκαι: quales sunt ap. Ovid. ii, a quibus rigido jus dicitur ense. ["Ἰθυδικτός, Maximus v. 13. Brunnck. Anal. Lect. 286.] Ἰθύδρομος, Qui rectum cursum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Recte currens, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 158." Schaf. Mss. * "Ἰθυθρίον, Diosc. Notha p. 450." Boiss. Mss. Forte leg. ἰχθυοθρίον, ut p. 447.] Ἰθύθρις, τριχός, ὁ, ἡ, vide in Θρίξ. Ἰθυκέλευθος, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet, Recta ambulans, ["Nonn. D. 15, 364. Jo. 11, 168." Wakef. Mss. * Ἰθυκρήδεμος, Paus. 7, 21. ναῦς. "Ruhnck. Ep. Cr. 125. Plgen. Hymn. 588." Schaf. Mss. * Ἰθυμάχος, Anal. I, 132. Plut. 9, 456. * Ἰθυμαχέω, Nicet. Annal. 19, 3.] Ἰθυμαχία, et Ionice Ἰθυμαχίη, Recta pugna, i. e. Ex aperto conserta, Bud. Et ἰθυμαχίην ποιήσασθαι, Aperto Marte pugnare, et stataria pugna: in h. l., quem ex Herod. (4, 120.) affert, Ἰθυμαχίην μὲν μηδεμίην ποιήσασθαι ἐκ τοῦ ἐμφανέος: ὑπεβίοντες δὲ καὶ ὑπεξελαύνοντες, κ. τ. λ. Ubi observa ἐκ τοῦ ἐμφανέος addi: quod confirmare videtur illam exp. quam Suidas dat ap. Eund. illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης. Ἰθυπετεῖν, Recta volare, ut in VV. LL. redditur, nimirum tanquam ex ἰθὺ et verbo πέτεσθαι. At Hes. exp. ἐπ' εὐθείας δρῆσαι. Vide Ἰθυπτίων. Ἰθυπρός et Ἰθύπρος vide supra, T. 3, 181.

Ἰθυπτίων, ὤος, ὁ, ἡ, Recta volans, Qui recto cursu fertur, eoque valde citato, ut volare videatur. Il. φ. (169.) Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλλεύς μελὴν ἰθυπτίωνα Ἀσπεροπαῖφ' ἐφέκε, κατακτάμεναι μενεαῖων. Ubi Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην, i. e. κατευθὺν εἰ * ἀπλανάσθαι, ut alicubi ipso Poeta διαλαλούμενος διὰ τὸν αἶθρα πέτεσθαι. Ut autem dicitur Hasta πέτεσθαι, sic a Lat. Poëtis volare, ut ap. Virg. Aen. 9. hasta volans noctis diverberat umbras: 10. illa volans clypei transverberat ara Mæonis: aliisque in Il. Magis tamen proprie Sagitta dicitur volare: unde et Volatile ferrum ab eod. Poeta vocatur. Ceterum Hes. itidem exp. ἰθυπτίωνα, (pro quo perperam ap. eum habes scriptum ἰθυπτίωνι,) τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ καταντικρὺ: item ὀρθόβολον, pro quo repono istud ὀρθόβολον. Signif. autem hoc comp. Ὀρθόβολος i. q. ἰθύβολος, de quo paulo ante dictum est, Qui recta jacitur, s. projicitur. Fieri potest tamen ut ab ipso Hes. fictum sit, (ut alia multa fingere solet,) expositiois causa. Ceterum quamvis ἰθυπτίωνα exponant ἰθὺ πετομένην, magis tamen commoda esse videtur a v. ἵπταμαι idem significante deductio, cujus participia sunt ἵπταμενος et πτάμενος. || Sed pro ἰθυπτίωνα fertur Aristarchus legisse ἰθυκτίωνα. Significaret autem hoc comp. Ἰθυκτίων ἐπ' εὐθείας ἔχουσα τὰς κτιδόντας, i. e. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, inquit Eust. Fortasse vero huic simile vocabulum ap. Hes. reponi debet, ubi legitur, ἰθὺ κτέανον, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At in VV. LL. ἰθυκτίων redditur Recte s. Obviam iens: quam interpr. plane falsam esse arbitror. [Schol. Lex. "Heyn. Hom. 8, 72. 143. 144." Schaf. Mss.] "Εἰθὺπτίωνα Hes. exp. ἐπ' εὐθείας φερόμενον, Qui recta affertur: affertens et Εἰθὺ pro ἐπ' εὐθείας.]

Ἰθυτενής, In rectum extensus, Rectus: ut ἰθυτενὴς ὁδός, cui opp. λοξή. Ptol. Διὰ τὸ σπανίως ταῖς ἰθυτενέσι περιπτεῖν πορείαις. Apud Hes. Ἰθυτενὴς, ἐπ' εὐθείαν τετραμμένον. In VV. LL. Ἰθυτενής, εἰς εὐθείαν τεταγμένον. Sed reponendum ibi est τεταμένον, itidemque ap. Hes. τεταμένον pro τετραμμένον, e Suida. [Aristarch. Ep. 1, 27. "Abresch. Lectt. 169. Bast. Specim. 42." Schaf. Mss. * Ἰθυτενός, Cyr. Alex. in Collectan. p. 64. Hes. Suid. "Nicet. Eugen. 1, 206. Planud. in Diomedis Laud. Ms." Boiss. Mss.] Ἰθυτένεια, q. d. In rectum extensio, Via in rectum extensa, Via recta. Huic autem ἰθυτένεια ap. eund. Ptol. opp. ἐκτροπή. [* Ἰθυτενός, Nonn. D. 2, 452. 6, 242. Ἰθυτόμος, (q. d. In rectum sectus,) Rectus: I. οἶμος, Recta via, Dionys. Areop. Ἰθυτρίχες, vide una cum nomin. sing. Ἰθύοις, inter derivata a nomine Θρίξ, T. 1, 1586. Ἰθύφαλλος pertinet potius ad nomen Φαλλός.]

Ἰθὺν ex Ἰθὺς, adv. Recta, Recta in, Recta ad, etiam Recta adversus. Redditur etiam Obviam et Ex adverso. Od. O. (511.) Ἡ ἰθὺς σῆς μητρός γὰρ καὶ σοῦ δόμοιο, Recta ad matrem tuam eam et domum tuam. Sic Il. Ω. (471.) γέρον δ' ἰθὺς κλέν οἶκον. Ex Herod. (2, 119.) Ἰθὺ τοῦ Ἰστροῦ ἐπλεον, Recta ad Istrum navigarunt. Ex Eod. (1, 207.) Ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλᾶς, Recta pergas ad occupandum regnum. At pro Recta adversus, Il. B. (849.) Βῆ ῥ' ἰθὺς Διομηδεός, Ivit recta adversus Diomedem. Sic, Π. (552.) Βᾶν δ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένον. Ibid. (584.) Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱποκέλευθε, Ἔσσοιο καὶ Τρώων, (602.) οὐδ'

ἔρ' Ἀχαιοὶ Ἀλκῆς ἐξελάοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. Ubi Eust. annotat, ex h. l. cognosci non esse intelligendum ἐβησαν ἰθὺς λελημένοι τῶν Δαναῶν, in hemistichio quod aliatum modo fuit; sed ἐβησαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν, i. e. ἀντικρὺ: λελημένοι, i. e. ἐπιθυμούντες μάχης, vel αὐτοῦ δὴ τοῦ βῆναι ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adiungit, ἰθὺς βῆναι τινῶν, et μένος ἰθὺς φέρεν, esse contraria τῷ ὑποχωρεῖν, et τῷ ἀναχωρεῖν. Interdum vero ἰθὺς s. ἰθὺς absque casu, ut ἰθὺς μαχέσασθαι ap. Hom., unde est ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρον ὕπλα, quod exp. ἀνθιστάναι τοῖς πολεμίοις τὰ ὕπλα. Item ἰθὺς τετράφθαι, quod ap. Hom. dicitur περὶ τοῦ κατευθῆναι μαχομένου. Ab Hes. exp. ἐπ' εὐθείας ὁρμῆν. Eidem Poetæ in usu est ἰθὺς φρονεῖν: quod exp. προθυμείσθαι καὶ εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺ καὶ πρὸς ὁρμήν. SUPERL. ἰθύντατα, Rectissime, (ut a nomine ἰθὺς est ἰθύντατος,) Il. Σ. (508.) Τῷ δόμεν δς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπη. ["ἰθὺς. Wakef. S. Cr. 2, 137. ad Herod. 636. Apollonid. 20. Cum gen., Valck. Anim. ad Ammon. 91. ad Herod. 158. 492. ἰθὺς, adv., Pierson. Veris. 167. ad Herod. 225. Od. P. 33. Ilgen. ad Hymn. 620. Heyn. Hom. 8, 91. 214. 692." Schæf. Mss. * Κατιθὺς, cum gen., Quint. Sm. 7, 136.]

Invenitur et ADV. ἰθέως expositum ὁρθῶς ab Hes. et Seida, i. e. Recte. Apud Herod. autem pro εὐθέως, Confestim, Statim.

* ἰθύντης, ἦτος, ἡ, Rectitudo, Aretas 107. τῆς δόδου.]

ἰθύνω, (ut ab εὐθύς fit εὐθύνω,) Dirigo, Rego: (ea proprie signif., qua dicitur Regere navim. Quem usum habet interdum et verbum Dirigo, ut Ovid. Fast. init., et timidæ dirige navis iter. Apud Lucan. Dirigit huc puppim. Habet alioqui et alteram Regendi signif. interdum:) Il. Ψ. (317.) Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν. Sic Od. Α. (10.) τὴν δ' ἐνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἰθύνει. Cui simile est Ξ. (256.) τὰς δ' ἐνεμὸς τε κυβερνήται τ' ἰθύνον. Itidem de navigio usus est Theodorit. H. E. 4. allegorice loquens, Εὐδόξιος γὰρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέχει τοὺς οἰάκας, οὐκ ἰθύνων, ἀλλὰ βαπτίζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem usurpat de navi verbum ἰθύνειν Homerus, sic etiam de curru, atque adeo de mulis qui ipsum trahunt: Il. Ω. (149.) ὅς κ' ἰθύνει Ἥμιόνους καὶ ἄμαξαν ἔντροχον. Apud Eund. ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, quod vide in Ἐξέθῳ. Præterea βέλους ἰθύνειν ap. eum legimus: qua etiam in re convenit verbum Dirigere cum isto ἰθύνειν: nam et illud hunc usum habet. Utiturque hac in signif. et passiva voce pro activa: Il. Ζ. init. Ἀλλήλων ἰθύνοντων χαλκήρεα δοῦρα, pro ἰθύνοντων κατ' ἀλλήλους, s. ἐπ' ἀλλήλους, i. e. ἐπ' εὐθείας βαλλόντων, ut in mei exemplaris vetusti margine annotatum est. Sed ap. Eund. dicitur deus aliquis vel dea quæpiam ἰθύνειν telum ejus, qui ipsum jactit, Il. P. (632.) Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται ὅστις ἀφείη, ἥ κακὸς ἡ ἀγαθὸς: Ζεὺς δ' ἔμπτως πάντ' ἰθύνει. Ἥμιον δ' αἰτῶς πᾶσιν ἐτάσσει πίπτει ἔραζε. At cum duplici accus. ap. Eund., in eadem re significanda, Il. E. (290.) Ὡς φάμενος προέηκε βέλους δ' ἰθύνειν Ἀθήνη Πῖνα παρ' οφθαλμόν. Sed ante posteriorem accus. subaudiunt præpositionem manifestum est. In meo vet. exemplari hujus Poematis Homericæ, Scholium hoc verbis illis superpositum est, (sunt enim ibi Scholia superlinearia, ut ita loquar,) Τὸ δὲ βέλους ἐφορμηθῆναι ἐποίησεν ἡ Ἀθήνη ἐπὶ τὴν μῖτον, πλησίον τοῦ οφθαλμοῦ. Pass. ἰθύνονται interdum pro Dirigor, Regor. Sed Hesiodus activam signif. ei dedit in (A. 324.) Δίφρου ἐπεμβεβάς, ἰθύνετο καμπύλον ἔρμα, ut ἰθύνειν ἄμαξαν in Hom. loco quem protuli. Sic autem et Hom. verbo ἰθύνεσθαι activam signif. alicubi dedit. Sed activæ vocis ἰθύνειν Hes. neutralium etiam signif. tribuit, cum exp. εἰς ὁρὴν ὥρμησεν. || ἰθύνειν μύθους, ap. Hesiod. existimo posse reddi Ad rectam æquitatis normam dirigere, Ἔργα. (1, 261.) Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι, σκολίων δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. Apud Eund. initio illius Operis habemus idem verbum in ead. signif., sed cum dat. δίκην: in isto hemistichio, δίκην δ' ἰθύνει θέμιστας. || ἰθύνειν interdum est Corrigit, in signif. metaphorica, qua dicimur aliquem, qui peccat, corrigit. Quam metaphoram damus itidem verbo nostro Reddresser, veluti cum dicimus, S'il fait du mauvais, on le redressera bien. Vel, S'il ne se gouverne sagement, on le redressera bien. Hesiod. initio suorum Ἔργων, de Jove, Πείρα δέ τ' ἰθύνει σκολίων, καὶ ἀγῆνορα καρφεῖ, Facile corrigit tortuosum. Quidam tamen interpr. In rectam viam adducit; sed alteram interpr. huic præfero. Sic etiam Tzetzes, Τοῦτον οὖν, inquit, ἰθύνει τὸν Δία, πάλιν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἐπαναγόντα ἦθος, διὰ τοῦ κολλάειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ. Convenitque optime hæc exp. cum ea signif., quam habet ἰθύνειν ap. Herod. pro Mulcare. Sic et pass. ἰθύνεσθαι ap. Eund.: ut ἰθύνεσθαι θανάτῳ, Multari morte. || ἰθύνειν interdum eand. signif. habet quam ἰθύνειν: invenitur enim loco hujus scriptum, ut dicitur in ἰθύνειν. "Εἰδυμένον, Hes. exp. ἐπίπονον, Laboriosum. Videtur tamen positum pro ἰθύνόμενον." ["Eur. Phoen. 184. Pierson. Veris. 167. Ruhnk. Ep. Cr. 23. Brunck. ad Æsch. Pers. 409. 770. T. H. ad Lucian. 1, 205. Valck. Hipp. p. 296. Græv. Lectt. Hes. 507. ad Charit. 580. 788. Jacobs. Anth. 7, 90. 140. Brunck. Apoll. Rh. 19, 71. Huschk. Anal. 280. Heyn. Hom. 5, 193. 436. 6, 210. 7, 71. De quant., ad Il. Θ. 110. P. 663. Brunck. ad Eur. Or. p. 199." Schæf. Mss.] Inde est VERBALE ἰθύνσις, ἡ, Directio. At in VV. LL. ἰθύνσις, et ἰθύνῃ, Directio: ἰθύνῃ, ἡ, Rectrix. Sed ἰθύνῃ est etiam Dux viæ: nec de Gubernatore solum, sed de Gubernaculo quoque dicitur. Interdum et de Fræno, quia sc. eo ἰθύνουεν equum, ut gubernaculo navim: unde Od. E. (270.) Αὐτὰρ δὲ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνηγέτως Ἥμενος, ubi est ἰθύνετο pro

act. ἰθύνει. Sic etiam vocatur quicquid est ἰθύνον, κανονίζον, καὶ ἰσότητα παρέχον, inquit Hes. ["ἰθύνῃ, Valck. Hipp. p. 29." Schæf. Mss.] Invenitur vero et NOMEN ἰθύνω, opus, idem pro Rectore et Moderatore. ["Ad Charit. 293=719." Schæf. Mss. Orph. Arg. 120. 489. 1202.] At VERBALE ἰθύνῃ, ἡ, [ex *ἰθύνῃ,] signif. Sceptrum e lauro, quod vates gerebant, ut scribit Hes. [Gl. Regimen. "Ilgen. ad Hymn. 473." Schæf. Mss.]

* Ἀπιθύνω, Gl. Dirigo. "Ad Charit. 551. Jacobs. Anth. 11, 77. 81. * Ἀπιθύνῃ, Paul. Silent. Ambo 49." Schæf. Mss.] Διθύνω, pro Dirigo, Rego, Moderor. Itidemque pass. Διθύνομαι, Dirigor, Regor. Nam διθύνόμενοι Hes. exp. διοικούμενοι, κυβερνόμενοι. ["Jacobs. Anth. 7, 106." Schæf. Mss.] Re autem a διθύνω et VERBALE Διθύνῃς, ὁ, Rector, Gubernator διοικητής, ἰθύνῃς, Hes. "Διθύνῃς, Suidæ δὲ διεθύνῃς: quæ scriptura in vet. etiam Cod. extat. Alioqui διθύνῃς dicitur." [* Διθύνῃ, Manetho 4, 40.] Ἐξέθῳ, pro simpl. ἰθύνω, Dirigo, Apoll. Rh. (1, 562.) Usus est autem illud Homerus, Il. Ω. (410.) de amussi, Ἀλλ' ὥστε στάθμην δόρυ νῆϊον ἐξέθῳ Τεκτορι ἐν παλάμῃσι δάμνομεν. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύνει ἐπὶ στάθμην: Od. P. (341.) ὅν ποτε τέκτων ἔσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπιστάθμην ἰθύνει. Sic et E. [245. "Heyn. Hom. 7, 71." Schæf. Mss.] Comp. Κατιθύνω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Quin etiam pro Modulor VV. LL. affuerunt ex Jacobs. Anth. 7, 90. 140. 355. Valck. Phœn. p. 81. ad Charit. 218." Schæf. Mss.]

ἰθύω, verbum Poet., Recta feror, tendo, pergo. Item Impetu feror, Prorumpo. Il. M. (443.) Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχεσσι Λέες: Δ. (507.) Ἰθυσαν δὲ πολλὸν προτέρω: O. (693.) Ὡς ἔπαυ ἰθυσσε νεδς κυανοπρόροιο Ἀντίος αἴζας. Ubi Eust. exp. ὥρμησε κατὰ νηὸς, item κατ' εὐθὺ ὥρμησε. Idem ait posse etiam intelligi, νηὸς ἀντίος αἴζας. Idem Poeta hoc verbum usurpat de leone, P. (661.) ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων ἰθύει, ἀλλ' οὐτὶ πρήσσει, Cum impetu fertur in septa, aut etiam Impetum facit. Sed videndum est an non reddi etiam possit Grassatur. (Neque hoc sileant prætereundum est, legi etiam ἰθύειν in h. l.; atque adeo ab Eust. hanc lectionem agnoscit, Τὸ δὲ ἰθύειν, ὁμώνυμος οὖσα λέξις, πολυλαχοῦ ἰθύειν λέγεται διχὰ τοῦ ν. Dixerat tamen antea, cum verba textus recitaret, ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων ἰθύει, ἡ μάλιστα ἰθύει. Atque adeo libro Α, ejusdem Poematis, ubi utitur eadem comparatione, hic Schol. agnoscit ἰθύει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quin etiam in meo vet. exemplari utrobique ἰθύει legitur.) Dicitur et μάχη ἰθύειν ab hoc Poeta, Ζ. init. Πολλὰ δ' ἔρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἰθυσσε μάχη πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰθύνοντων χαλκήρεα δοῦρα. Ubi fortasse convenire possit idem illud verbum Grassari; præsertim si quis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Aptè enim dici queat Mars grassari, in signif. In VV. LL. ἰθυσσε μάχη redditur Recta ferebatur; sed hoc inepte dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progressum est prælium. Ego malim, Cum impetu commissum fuit prælium, C Prælii impetus invaluit. Ceterum quamvis verbum ἰθύω verbo ἰθύνω postponam, non ignoro Eust. velle ἰθύω prius esse, ut ὁῶ prius est quam δύνω, et χύω quam χύνω, item πλύνω quam πλύνω: sed quoniam ἰθύω ab ἰθύς tale est quale εὐθύω ab εὐθύς, et in eo analogiam sequitur, præponendum esse putavi. || ἰθύω jungitur etiam infinitivo, ut δρῶ, cuius alioqui signif. et in Il. præcedentibus habet. Est autem ἰθύω ποιεῖν τοῦτο, Impetus me caput hoc faciendi, Impetum capio hoc faciendi. Et q. d. Impetu feror ad hoc faciendum, aut etiam Toto animo impetu feror. Interdum tamen potest et simplicius reddi Animatus sum ad hoc faciendum, Animus est hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur et Gestio, ut Od. (A. 590.) de Tantalō, Τὸν δὴ τὸ ἰθύσει ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Τάσδ' ἐνεμὸς βίπασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα, Cumprehendere gestiret poma, Cum manibus appeteret poma, Bud. Idem alioqui in isto Herod. loco, (1, 204.) Ὅταν ἰθύσειε στρατεύεσθαι, (ne mireris autem Herod. hoc verbo uti quod Poeticum esse dixi; habet enim multa hic Scriptor vel potius hujus Scriptoris dialectus cum Poëtis communia,) reddit, Cum impetum caperet. Rursus Od. X. (408.) Ἰθυσέν β' ὀλοόυζαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον. Ubi existimo reddi posse, Incitata fuit ad ululandum; Prorumpere voluit ad ululandum. Non enim satis significanter redderetur, Voluit ululare. Neque etiam probarim, In animo habuit ululare, Parata fuit ululare. Sed tolerabiles tamen hæc interpr. sunt præ illis, quibus redditur Cæpit ululare: item Prorupit ululando. Hæc enim interpr. plane discedunt a mente Poetæ; nam eas res, quæ eadem factum id esset, quod Poeta factum esse negat, ac ne fieret ipse Ulysses obstitisce scribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἐσχέθεν ἱεμένην περ. Ubi observa partic. ἱεμένην de re eadem dici; sic tamen ut verbo ἰθύειν aliquid majus exprimi putandum sit. Invenitur autem hoc verbum et cum accus. pro Desiderio alicujus rei feror, Incendor desiderio, Apoll. Rh. 2, (950.) νεῦσε δ' ὅ γ' αὐτῇ Δωσέμεναι ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειε. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpr., Quicquid animo destinaret. Pass. ἰθύνομαι ab Eust. affertur ex Herod. ἰθύνω στρατεύεσθαι, eadem forma eademque signif. qua habuisti supra ex Eod. ἰθύσειε στρατεύεσθαι, exponiturque ἔρμων. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 770. ad Eur. Or. p. 199. Pierson. Veris. 167. ad Hom. 5, p. 59. ad Herod. 510. ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 403. 9, 95. Brunck. Apoll. Rh. 19, 71. 118. Heyn. Hom. 5, 183. 6, 282. 7, 385." Schæf. Mss. * Ἐξέθῳ, Phœn. p. 682: cf. O. sann. Syllog. Inscr.]

HINC EST ἰθύς, ἰθύος, ἡ, Impetus ejus, qui recta fertur ad aliquid, s. prorumpit. Od. Δ. (434.) αὐτὰρ ἐταίρους Τρεῖς ἔργον, οἱ μάλιστα πεποθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, ubi Eust. exp. πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως: quod possimus interpretari Quemvis conatum. Ipse certe loco Homeri non male convenire hæc interpr. videtur. Posset etiam fortassis reddi Quodvis inceptum; sed major vis inest alteri verbo, ideoque melius vix Græci vocabuli exprimit. Est etiam Impetus animi, ἡ κατὰ ψυχὴν ὁρμή, ut ab eod. Schol.

exp. in Od. p. 304. Ἰάλλ' ὅλα εἰς τ' ἔργα τε γυναικὺς γυνόμεν' ἴδον. Creaditum autem hunc ipsum locum esse, in quo ἴδον Hes. exponendum putari φέρουσιν, ῥέπον, ἔργον, βούλουν, δίδουσι. Sed ex his unibus unum tantum deligo, quod convenire videatur, sc. δίδουσι. Ceterum quod nomen hoc ibi tanquam verbale subijuncti verbo ἴδον, id Eustathii etiam auctoritate comprobatur;

Nomen Ἰάλος, quod proxime sequitur, a verbo Ἰάλλω deducendum alicui videri possit. Cum autem unum ab altero derivatum esse persuasum habere, sed utrum ab utro, ignorarem: mei veteris Lex. auctoritatem secutus sum, in quo Ἰάλλω dicitur ortum ex Ἰάλλω, quo significatur οφθαλμός.

ἸΑΛΟΣ, δ. Oculus. J. Poll. Ionicum esse tradit, 2. Οἱ δὲ καὶ Ἰάλος τοὺς οφθαλμοὺς ἴωνται δέμασσι: sed Eust. hac de re 128, cum differentiam huius Ἰάλος ab Ἰάλλω ponat. Ceterum cum e verbis hinc derivata nonnulla sint que ab utro derivari debeant, dubium esse possit, antequam ad verba illa hinc derivata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Ut igitur Ἰάλος dicitur esse οφθαλμός, i. e. Oculus: sic alterum Ἰάλλω Ἰάλλω traditur significare Sum cum distorti et strabi s. strabones sunt oculi, i. e. Strabonem, uno verbo. Eust. Kai Ἰάλος μὲν, δ οφθαλμὸς Ἰάλλω δ, ὁ στραβός. Idem in II. 1, loquens de vocib. Χωλός, tradit παρά τὸ φέρει κάλον διὰ Χωλός et Χάλλω, quo significetur δὲ τοῦ σονος κάλον πεποιθός, sicut παρά τὴν τὸ ἔχοντα Ἰάλος vocatur Ἰάλλω δ, ὁ στραβός. Idem in 1180, Ἰαυρόβανος εἰς ἑσπέρων, annotat δεξιόβανος esse Ionicum, et esse ἱερὸν Ἰάλος δὲ καὶ ἱεῖς. Adde quod ἔν (Ἰάλλω) sunt ἱαλοὶ ap. Comicum οἱ στραβοί. Idem tamen alibi a se suo more dissectus, a v. Ἰάλλω deducit cum esse ait hoc Ἰάλλω, quo significatur στραβός. [Ἰ᾽ Ἰάλλω, Tour. Opusc. 1, 175. Jacobs. Anth. 7, 223. Heyn. Hom. 5, 567. Ἰάλλω, ad Mor. 266. Heringa Obs. 218. Brunck. Aristoph. 1, 128. Jacobs. Anth. 11, 360." Schief. Mss.] Ceterum habet hoc Ἰάλλω et comp. Ἰεῖ Ἰάλλω, quo significatur δ παρὲστραβός, ut Eust. scribit. Est autem obiter notandum et hoc comp. Παρὰστραβός, quod nomen videtur in Ἰάλλω. Apud Hes. legitur etiam ἱεῖς Ἰάλλω, exponitur στραβός, et δεσπότηριον. [Ἰ᾽ Ἰαυρόβανος, unde * Ἰαυρόβανος, Strabo, Hippocr. 607, 4. ὁδὸς ὁδόντων Ἰαυρόβανος.]

Ἰάλος quibus in simpliciore, ut ita dicam, forma habet quam que sequuntur, i. e. minus ab Ἰάλλω immutatus, et illorum πρωτόγονος esse videri possit: quoniam tamen huius significatione, sicut illorum, non illa Ἰάλλω non includitur, quoniam in quodam ejus comp. inclusam habeat, illa hinc praeposenda esse censui.

Ἰάλλω, et comp. Ἰεῖ Ἰάλλω, Strabis oculis s. Contortis intuer. Illud quidem certe ab Eust., e quorundam auctoritate, redditur στραβός. (Sonat autem γένω. Στραβός, Sum strabis oculis s. distortis, Sum strabo, Oculis distortis intueor.) Atque hoc pro verbo στραβός Etyim. exp. verbum Ἰαλλω, ut posita docebo.) Apud quem tamen Aelius Dionysius exp., ὕψος καὶ ἔργον καὶ κατασκευασμένη ὁμαλὴ ἰμβλῆσι. Idemque Hes. Ἰαλλω, quod nomen esse ait κατασκευασμένη ἰμβλῆσι. Sed addit etiam κατασκευασμένη: idem partic. ἰμβλῆσι exponens κατασκευασμένη. Idemque comp. Καταλλῶντες ibi * Ραυ. exp., κατασκευασμένη: ut simplex Ἰαλλω, et Ἰεῖ Ἰάλλω, μετατρέψιν. Apud Suid. vero λεγόντες Ἰεῖ Ἰαλλω, et Ἰεῖ Ἰαλλω: (pro quo roperendum puto illud Ἰεῖ Ἰαλλω, quod ex aliis attuli): que exp., τοὺς οφθαλμοὺς στραβός. Oculis contortis s. distortis. [Ἰ᾽ Ἰαλλω, ad Mor. 265. Tour. Opusc. 1, 174. Eusebius, 1, 264. Maki. Suppl. p. 246. Jacobs. Anth. 11, 550. Ἰεῖ Ἰαλλω, Maki. Suppl. p. 246. * Ἰεῖ Ἰαλλω, Jacobs. 1. c. (Plat. Mor. 1, 195.) Καταλλῶντες, Tour. 1. c. Maki. Suppl. p. 245. Jacobs. 1. c." Schief. Mss. " Philon. Yt. p. 37. ubi * καταλλῶντες, quod Ciceroni interpret. per Gattii." Schlegel. Mss.] [Ἰεῖ Ἰαλλω, Hes. * ἔργον κατασκευασμένη, Irigide." [Ἰεῖ Ἰαλλω, Eym. 113. " Abresch. 2, 12. Tour. Opusc. 1, 175." Schief. Mss.] " Ἰαλλω, autem, et Ἰαλλω, perperam in VV. LL. " scriptis sunt per, cum per se scribi debeant Ἰαλλω, et Ἰαλλω " ἔργον." Ἰαλλω, Humeis infrafraque oculis inspectare, D " VV. LL. Sed suspexitum.]

Ἰαλλω, ap. Schol. Aristoph. (et Ἰαλλω, Attali e Suida,) ἱεῖς Ἰαλλω, ap. Eund. legitur, sed potius pro eo quod Lat. Nictare vocatur. At VV. LL. exp. etiam Convivere et Hallucinari, ex J. Poll. (2, 52) qui tamen exp., παραβλῶντες: de cujus verbi signif. suo loco dictum fuit. Ceterum ap. eum legitur Ἰαλλω, non Ἰαλλω: at pro hoc roperandum in illius locum existimo. Atque ut Ἰαλλω pro Ἰαλλω, sic etiam comp. Καταλλῶντες pro Καταλλῶντες roperandum exp. cum ceteris: quod ille exp. καταλλῶντες εἰς χλυσμαί: i. e., ut eadem Lex. interpret., Dejectis oculis Irigide. Sed nauti quis fortasse, Dejectis oculis intueudo Irigide. (Signif. certe comp. Καταλλῶντες, Deoroni aspicere, et dehis in terram oculis, ἀναβλῶντες μὲν εἰς τὰ ὄρη, καταβλῶντες δὲ εἰς τὴν γῆν, ut inquit idem Poll. Et ita respondet τὸ καταβλῶντες verbo Deipicere, sicut ἀναβλῶντες hic dicti olata occasione, quod inter alia e βλῶσι comp. collocatum non fuerit.) Apud Hes. legitur Καταλλῶντες exponitur καταβλῶντες: quod καβλῶν in propria signif. si praeparationi ratio habebatur, cum καταβλῶντες convenit. Sed vel Καταλλῶντες idem vel Καταλλῶντες roperandum ap. eum fuerit. Ceterum et comp., Ἰεῖ Ἰαλλω habuit paulo ante e Suida: sed cum verisimile est, ut compositum, ita et ipsum simplex verbum aliter quam Schol. Aristoph. exposuisse. [Ἰ᾽ Wakef. Eum. 113." Schief. Mss.]

PARS XXXII.

A quippe qui hoc nomen ab illo verbo derivet, [Ἰ᾽ Heyn. Hom. 5, 197. Consilium, Mens, Rulink. Ep. Cr. 28." Schief. Mss.] " Ἰδον, Hes. τὸ σῆμα τοῦ ἔργου τὸ τραβένον, Ferrum axis, " quod tenetur a tota corrente. J. Poll. id ἄταρον, γάρμον, et δε- " σπρον vocari tradit.]

Ἰαλλω, Oculis contortis s. distortis, δεσπότηριον τοὺς οφθαλμοὺς, Gal. ap. Hippocr. At J. Poll. scribit οφθαλμὸς ab Hippocr. Ἰαλλω, dicit τὸν δεσπότηριον γάρμον: quoniam exp. sequendo esset neutrum hoc verbum Ἰαλλω. Ex eod. Hippocr. de Morbis 3, affertur pass. Ἰαλλῶνται, Kai οἱ οφθαλμοὶ δεσπότηριον τε καὶ Ἰαλλῶνται. [Ἰ᾽ Heyn. Hom. 5, 197. Schief. Mss.] Legitur etiam comp. Καταλλῶντες in VV. LL. cui datur eadem illa signif. que verbo καταλλῶντες data modo fuit: sc. Dejectis oculis Irigide. Convenit autem cum expositione quam habet ap. Hes. καταλλῶντες: ut enim esse * καταμύρριτες: quo verbo exponi etiam καταλλῶντες a Pausania Lexicographo, dictum paulo ante fuit. [Ἰ᾽ Καταλλῶντες, Aristot. Phys. 154.] " Παράλῶντες, " Hecchio est: * παραβλῶντες: non Ἰαλλω cum Oculi."

ΑΤΤΙΟΝ ΣΑΛΛΩΝ, ut ejusd. forma, ita ejusd. derivationis est: (sc. si Etymologo credimus, eand. etiam cum Ἰαλλῶντες signif. habet; exp. enim στραβός, i. e. Sum strabo, Oculis distortis habeo, Oculis distortis intueor.) sed cum Ἰαλλῶντες fuit e solo nomine Ἰάλος significante Oculum, videtur J. Poll. existimasse Σαλλῶντες hanc e sive et nominis Ἰάλος. Postquam enim scripsit, Οἱ δὲ καὶ Ἰάλος τοὺς οφθαλμοὺς ἴωνται ἰαυρόβανος, σαλλῶντες δὲ, τὸ εἶναι χλυσμαί σείν τοὺς οφθαλμούς: unde, inquit, τὸ χλυσμαί ποῖμα Σαλλῶν. Quam Pollucis exp. sequentes quidam interpr. σαλλῶντες, Irigendo s. Te luduntium oculis agito s. motio. Ceterum quod J. Poll. scribit σαλλῶντες esse σείν τοὺς οφθαλμούς, facit ut minus dubitem roperare Ἰάλος, i. e. οφθαλμός, ap. Suid., ubi scribit Ἰαλλῶντες esse τὸ τρεῖς Irigere καὶ. At Hecchio, σαλλῶντες et σαλλῶντες exponunt διατρέψιν et μετατρέψιν, ut dicit ad hoc τοὺς Ἰάλος ἀναβλῶντες, i. e. τοὺς οφθαλμούς. Et paulo ante ap. Eund. Σαλλῶντες, σάκοντες, ἰμβλῶντες. Hoc certe constat, generaliter accipi σαλλῶντες pro Dictionis Irigendo, Dicteris et Irigendo, ut inquit scio, Dicteris et convitia in aliquem jacio, Dicteris alicui illudo, s. Sabe. Diog. L. de Timone Philaio, qui illud Poematis tenus scripsit, Ἐν αἰ, (i. e. in quibus Ἰάλλω Irigis,) ἄν δὲ σάκοντες δὲ, πάνας λυοῖν καὶ σαλλῶντες τοὺς θυμῶνας ἐν παρα- Ἰας εἶναι. Eust. de Homero, Ἐν οἱ αὐτὸς τε τὸν θυμῶνα σαλλῶντες καὶ ὁ θυμῶνα τοὺς βασιλεῖς. E Luciani (1, 191.) affertur verbum hoc σαλλῶντες expositum comp. Ἰαλλῶντες, Apud Eund. extat et comp. Διασαλλῶντες, quod eund. illum Irigendo signif. habet: in fine Lexiphanis, Kai τὸ διασαλλῶντες τὰ τὸν ἄλλω, [Ἰ᾽ Alciphr. 400." Schief. Mss. Janul. Trist. 368. Διασαλλῶντες καὶ διασαλλῶντες. * Κατασαλλῶντες, Hippocr. 27, 39.] Ut ropero Σαλλῶντες, ac Διασαλλῶντες, ita etiam Σαλλῶντες, et Διασαλλῶντες dicendum est: atque adeo idem Pollux alio in loco cum Κατασαλλῶντες, Διασαλλῶντες, Διατρέψιν, Χανδρῶν, alique nonnullis hujusmodi ponit hac tria, Σαλλῶντες, Σαλλῶντες, et Διασαλλῶντες. Sed ποταμῶντες esse tradit Σαλλῶντες: addens, καὶ Σαλλῶντες, Διασαλλῶντες. Apud Hes. legitur σαλλῶντες exponitur μετατρέψιν, ut non κακαλογῶν. Etyimom autem illud, quod modo ex eo attuli, commune, ut opinor, esse voluit huic verbo σαλλῶντες cum illo σαλλῶντες. Nam praeterquam quod rationi consensibilem est, ut σαλλῶντες, utiqueque derivationem esse dicimus, ita scriptum est ap. eum, Σαλλῶντες, σαλλῶντες, τὸ διατρέψιν, κ. τ. λ. Si enim σαλλῶντες per hoc σαλλῶντες exp. voluisset, dixisset σαλλῶντες, τὸ σαλλῶντες. Fortasse autem scriperet σαλλῶντες καὶ σαλλῶντες. Suidas habet Σαλλῶντες unico a scriptum, et exp. μετατρέψιν, item δὲ τὸν οφθαλμὸν σάκοντες. Sed non dubito quin librarii incerta alterum a eo in verbo praetermissum fuerit. Verum dicam de hac scriptura et infra, ubi agam de nomine Σαλλῶντες. (De σαλλῶντες autem exposito τοὺς Irigere καὶ, dixi supra.) Affert aliqui et Aelius Dionysius ap. Eust. τινες βολῶν scriptum unico a: καὶ διατρέψιν. Ubi fortisim aliquis roperandum existimet σαλλῶντες cum ἄλλω: verum sciendum est proxime praecedere ap. Eust. ποῖμα Σαλλῶν, quod itidem unico a ibi scriptum, (hinc σαλλῶντες hoc quoque derivet.) sicut et ab aliis scribi consuevit. Sicut autem σαλλῶντες, ut ille ait, διατρέψιν τινες καὶ οἱ δὲ θυμῶνα, sic καὶ εἰς διατρέψιν μετατρέψιν. Ad Hes. autem σαλλῶντες exp. Σαγγῆν, sciunt Σαλλῶντες, et hoc nomine illum bellum Bacchi nutritium s. saltatorum vocari. Idemque σαλλῶντες plur. de illis daemonibus saltatoribus, ut σαλλῶντες καὶ εἰς θυμῶνα, ap. Plat. Atque nota altera etymologia, que nomen illi tribuitur, postulat ut prima syllaba cum α scribitur: dicitur enim ita vocatus παρά τὸ σείσθαι ἐν τῷ ἄρῳ. Sed ap. Suid. legitur, Σαλλῶντες δὲ δίδουσι, παρά τὸ σείσθαι ἄρῳ. Extat et tertia illa scriptura ap. Eund. Σαλλῶντες: verum hoc exp. σαλλῶντες et φάσιν: a τ. σαλλῶντες, quod est φασῶν: quoniam exp. verba σαλλῶντες superfluous addenda esset. [Ἰ᾽ Eust. 1, 191.]

417. * Σαλλῶντες, 311

Brunck. Soph. 3, 399. Σαλλῶντες, Jacobs. Anth. 9, 223. 301. Exerc. 2, 145. ad Diod. S. 1, 240. Σαλλῶντες, Σαλλῶντες, ad Herod. 523. Syllb. ad Paus. 128. Tour. Opusc. 2, 51. * Σαλλῶντες, Luc. 4, 1163. * Σαλλῶντες, unde * Σαλλῶντες, ad Lucian. 1,

Jacobs. Anth. 9, 36. *Σειλήνη, Benth. ad Callim. 306. 444." Schæf. Mss.] Verum, ut ad verbum *σιλλαίνην* redeam, sciendum est, cum J. Poll. a *σιλλαίνω* velit esse nomen *Σίλλος*, contra Eust. existimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet sing. *Σίλλος*, sed plur. *Σίλλοι*, cum accentu in posteriore. *Σίλλοι*, inquit, sunt Quoddam genus poesis comicæ: et qui hanc tractabant, *σιλλογράφοι* vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur *σιλλαίνην*. Equidem magis analogiam servare videtur formatio verbi *σιλλαίνω* a nomine *σίλλος* s. *σίλλοι*, quam contra formatio nominis *σίλλος* a v. *σιλλαίνην*: sed vicissim, sive etymum spectes quod ab J. Poll., sive id quod ab Hes. affertur, minus verisimiliter nomini tribuetur. At vero Etymologicus Auctor huic nomini illud etymum tribuit, quod J. Poll. ipsi verbo *ιλλαίνην*. Postquam enim scripsit *σίλλοι* de Scommatibus dici, (nam ap. eum reponendum est *ἐπὶ σκωμμάτων*, aut certe *ἐπὶ σκώμματος*), perinde ac si diceretur *σίλλοι*, (quod verbo *τίλλειν* usus sit Anacr. pro *σκώπτειν*), addit significare etiam Irisorium poemata, *παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν*. Ceterum cum prius nom. plur. *σίλλοι* afferat, postea singulari *σίλλος* utitur: "Ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμῶν πεφεισμένος ἀνθρώπων ἔχει μέλος δ' ἐστὶ. Habet et Suidas *σίλλος* sing. num., a quo exp. *μίμος*, et *μῶμος*, et *κακολογία*, et *χλευασμός*. Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine derivari, quancunque originem habeat; quæ enim affertur, in dubium vocari posse videtur. Interim inter has diversas de derivatione illa opiniones hoc saltem constat, a nomine *Σίλλος* esse factum illud comp. *Σιλλογράφος*, Sillorum scriptor, i. e. Carminum dicacium s. mordacium, et diceris ac convitiis atque adeo maledicentia refertorum. ["Ad Mær. 290." Schæf. Mss. "Eust. 154, 33." Seager. Mss. **Σιλλογράφος*, unde *Σιλλογραφία*, Sillorum scriptio. Fuit autem inter *σιλλογράφους* celeberrimus Timon Phliasius. Philosophus scepticus s. Pyrrhoniensis, cujus Poëma vocabatur *Σίλλος*, ut ap. Athen., Euseb., Diog. L., videre est: e quibus hic *Σίλλων* tres libros commemorat, in quibus, utpote scepticus, omnes dogmaticos Philosophos *λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει*, idque per parodiam. ["Σίλλος, ad Lucian. 2, 324. ad Mær. 205. Valck. Anim. ad Ammon. 210." Schæf. Mss.]

"*Ἀνάσιλλος*, Hes. *στέφανος*, Corona, Sertum: unde *Ἀνασειλλαῖος* dicitur *τὸ ἐστεμμένος ἔχειν τὰς τρίχας*, Habere coronam crinibus impositam. Scriptum tamen ap. eum *Ἀνασειλλαῖος*. Apud Suid. unico λ scriptum *Ἀνάσιλος*, quod exp. *ἀναφαλαντίας, ἔκσμος τὴν κεφαλὴν*, i. e. Recalvaster, Recalvar, ideoque Turpe, habens caput. At pro *ἀνάσιλλος* *τρίχωμα*, quod ap. Etym. habetur, esseque dicitur *τὸ ἀπὸ μέτωπον ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένον*, in Lex. meo vet. et ap. "Hes. scriptum est *Ἀνάσιμον*." [Vide Interpr. ad Hes., Schn. Lex. et Suppl. "Heringa Obs. 281." Schæf. Mss.]

Nunc de verbo *Δενδύλλω* agere non incommodum esse videtur, et interjecta de verbo *σιλλαίνην* disquisitione, aliam de verbo *δενδύλλειν* interjicere: quoniam ut *σιλλαίνην* deduxerunt quidam *ἀπὸ τοῦ σεῖν τοὺς ἴλλους*, ita *δενδύλλειν* nonnulli derivatum dixerunt *ἀπὸ τοῦ διενεῖν τοὺς ἴλλους*. J. Poll. exp. *τὸ ὀφθαλμῶ παραβάλλειν*: (ita enim ap. eum legendum est, non *τὸ ὀφθαλμῶ*, ut habent typographice Edd.: estque commissus idem error et in VV. LL., in verbo *Παραβάλλω*.) Est autem *τὸ ὀφθαλμῶ παραβάλλειν*: quod ex Aristoph. puto sumpsisse J. Poll., sed mutantem *τὸ ὀφθαλμῶ* in *τὸ ὀφθαλμῶ*, et vocem passivam in activam, cum legatur ap. eum (N. 362.) *καὶ τὸ ὀφθαλμῶ παραβάλλει*, per ei Attice pro *παραβάλλω*: Limis oculis torvisque aspicere, Oculos intorquere, Bud. Quidam vero interpr. etiam Connivere oculis: quam interpr. non ita facile admittere possim. Sed utramcunque demus illis verbis, non videtur apta fore verbo *δενδύλλειν*, quod per illa exp., cum *δενδύλλειν* sit ap. Hom. Circumspectare, et oculos huc illuc vertere: *περιβλέπεσθαι καὶ διενεῖν τοὺς ἴλλους*, (i. e. *τοὺς ὀφθαλμοὺς*), ὧδε καὶ ἐκεῖ: ut inquit Eust. in Il. I. (180.) *τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνους ἱππῶτα Νέστωρ, Δενδύλλων ἐς ἑκάστον*, Oculos in unumquemque vertens s. flectens, per vices sc. At brevium Scholl. Auctor vult esse vel *τοῖς ὀφθαλμοῖς διανέων*, vel *περιβλέπων*. Additque, *ἀπὸ τοῦ διεκλεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς*: quod *διεκλεῖν* mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem exp., tale esset quale Lat. Nictare. At ex Apoll. Rh. affert Cam. *δενδύλλειν* pro Connivere, ut sagittarii solent quo certius collimant: 3, (281.) *Ὁξέα δενδύλλων*. "Schol. *ὁξέα δενδύλλων* exp. *ὁξέας συστρέφας αὐτὸν, ὁξέως παρεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων*: addens Homero *δενδύλλειν* esse *τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλινόντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν*, "Sophocli *τὸ περιβλέπειν*: quæ posterior exp. optime quadrat illi Apoll. Rh. loco; nam ibi Amor ædes ingressus et acutum circumspiciens, vestigansque Jasonem, ei *ὑπὸ βαυδὺς ἐλυσθεῖς, γλυφίδας μέσση ἐνικάθητο νευρῇ*, Medeamque emissâ sagittâ fixit. Nec enim pro Collimans accipere potest, cum subjungat, eum, postquam *ὁξέα δενδύλλεσκε*, tum primum arcui imposuisse sagittam." ["Ilgen. ad Hymn. 446. Heyn. ad Apollod. 1151. Heyn. Hom. 5, 567. 730." Schæf. Mss. **Ἐνδενδύλλειν*, Hes. ἐμβλέπειν."]

Ἰλλῶς, de re eadem dictum fuisse videtur, de qua præcedentia, *ιλλῶπτω*, (cum suis comp.,) et *ιλλῶπω*, nec non *ιλλῶνω*. Invenitur enim nomen verbale ap. J. Poll. *Ἀνιλλῶμα*: et verbum comp. ap. Eust. *Ἐπιλλῶν*. Exp. autem *ἀνιλλῶμα* J. Poll. *ἀνάβλεμμα*: quo videtur voluisse significare Intuitum ejus qui oculos cælum versus attollit, cum ipsemet aliquanto ante dixisset *κατιλλῶπειν*, pro quo leg. puto *κατιλλῶπτειν*, esse *καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῶ*. Et paucis verbis interjectis, *καὶ ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν*. Fuerit igitur *ἀνιλλῶμα* tanquam ab *Ἀνιλλῶ*. At vero comp. illud *Ἐπιλλῶν* dubitari possit an ab *ιλλῶς* deduci debeat, (si tamen ab *ιλλῶς* discedendum sit,) an potius ab *Ἐπιλλῶς*, quod Eust. *παράστραβον* significare tradit: illud autem *ἐπιλλῶν* exp. *μικτηρεῖν*. [**Ἰλλῶσις*, Distortio oculorum, Hippocr. 72. 136. Aret. 35. cf. Gal. 4, 543. 544.]

A *Ἰλλῶ* quoque, cum comp. habeat ad eand. signif. pertinentia, quam in præcedentibus verbis vidimus, atque adeo ipsum s. act interdu Oculis connivere, (ut quidem Cam. tradit, ubi com. o. situm *ὑπὲρ ἴλλων* exp., nullo tamen testimonio eam exp. confir. mans,) eodem merito referetur, licet alioqui ei insit alia signif., minime huc pertinens, de qua dicendum postea erit. Sciendum est igitur extare ap. Eust. comp. *Ἐνιλλῶ*, quod exp., *ὀφθαλμοῖς καταμικῶμαι*, Oculis irrideo. Hanc autem signif., præcedentibus communem habere videmus. ["Ad Timæi Lex. 72." Schæf. Mss.] Ab Eod. comp. *Ἐπιλλίζω*, (quo utitur Hom. Od. Σ. init. *Ὀὐκ ἄλεις ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἄπαντες*;) exp. *ὀφθαλμοῖς ἐννεύω*, i. e. Oculis innuo. Sic autem et brevium Scholl. Auctor *ἐπιλλίζουσιν* in illo Hom. l. exp. *τοῖς ὀφθαλμοῖς διανέουσι*: at Hes. simpliciter *διανέουσιν*: item *ἐγκεκλεισμένοι*: quod posteriori verbum ei loco minime convenire potest, cum ipsemet Poëta addat proxime sequente versu, *Ἐλκόμεναι δὲ κέλονται*. Cam. putat exponi posse Nutu aut etiam Sibilis instigare. Sed posterior hæc interpr. etymologiæ hujus verbi minime quadraret. Ceterum ap. eund. Lexicographum (Hesychium dico) legitur partic. *ἐπιλλίζουσα* expositum *καταμικῶμένη*: (ut paulo ante *ἐνιλλῶ* exponebatur *ὀφθαλμοῖς καταμικῶμαι*.) Est autem illud ipsum partic., i. e. ex eod. loco sumtum, unde et illud quod Suidas exp. *ἐπεγγελώσα*, et *ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς*. Additque, id proprium esse noctuarum, quod interdum non cernant. Sed mendose ap. eum legitur *ἐπιλλίζουσα* per vii

B tertia syllaba, cum tamen paulo ante habeatur ibi recta scriptura ubi *ἐπιλλίζω* exp. *διανέω*. Esse autem ab *ιλλῶ* verbum istud testatur etiam Eust. Idem tamen alibi, exponens verbum *δενδύλλειν*, et dicens esse *διενεῖν ἴλλους*, addit, *ἐξ ὧν ἴλλος, ἡ στραβολὶ ἀφ' ὧν τὸ ἱλλεῖν καὶ τὸ ἐν ὀδυσσεῖα ἐπιλλεῖν*. At ego, si *ἐπιλλίζω* non aliam haberet, quam eam quæ ex Hom. allata fuit, signif., sc. *τοῦ διανέειν τοῖς ὀφθαλμοῖς*, non video cur ab *ιλλῶ* potius quam ab *ιλλῶ* deduci hoc verbum debeat. Ideoque non dubito quin Eust. hoc scribens, ad illam *τοῦ καταμικῶσθαι* signif. respexerit, quæ tam ap. Hes. quam Suid. extat: ut sc. sit *καταμικῶσθαι*, i. e. Deridere s. Subsannare, oculos intorquendo, strabonum more; aut, si malis, Oculos in subsannando intorquere. Cam. interpr. Oculos in subsannando vel indignando comprimere, aut pervertere, affertque ex Apoll. Rh. I. (486.) *Καὶ μιν ἐπιλλίζων ἡμείβετο κερτομοῖσιν*: 3, (791.) *Ἄλλῃ καὶ ὡς φθιμένη μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω*. Sed mihi illud comprimere minime placet, utpote cum derivatione non conveniens. Sciendum est porro Eust. annotare posteros Homeri verbo isto *ἐπιλλίζειν* usos esse *ἐπὶ βασκανίας*: quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem judicio, *ἐπιλλίζειν* esse etiam Intueri oculo obliquo, more eorum qui invident: et inde accipi pro Invidere. Cum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum respicio, Epist. I. Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui *βασκανίαν* et Fascinationem posse significare; sed pro Invidia potius accepisse illum Schol. existimo.

C Hoc etiam addo: Si tantum *ἐπιλλίζω* inveniretur, dici posset esse ab *ἐπιλλῶς*, quod *παράστραβον* significat; sed cum et simplex verb. *Ἰλλίζω* ap. Suid. extet, expositum *διανέω*, et Eust. quoque ejus mentionem faciat, recte ex *ιλλῶ* ad certe *ιλλῶ*, *ιλλίζω*, ex hoc autem *ἐπιλλίζω* factum dicemus. Jam vero et id quod Eust. dicit, *ιλλεῖν* esse *πρωτότυπον* verbi *ἐπιλλίζειν*, excusari potest, et cum illis, quæ alibi dicit, conciliari: si intelligamus ex *ιλλῶ* fieri *ιλλεῖν*, unde *ιλλίζειν*, et per compositionem *ἐπιλλίζειν*. Nam et hæc a nomine illo fieri dicuntur; sed non immediate, ut ita loquar. ["Ἰλλίζω, Valck. Adonias. p. 251. *Ἐπιλλίζω*, 290. Ilgen. ad Hymn. 446. Brunck. Apoll. Rh. 132. Heyn. Hom. 7, 377." Schæf. Mss.] || *Ἰλλῶ* alioqui signif. ab hac diversam habet; sic tamen ut ea, qua ponitur pro *εἰλῶ* s. *συστρέφω*, videatur occasione deductum ipsum ad *ιλλῶς* præbuisse, quo significatur Oculus; ad certe ab *ιλλῶς*, quod de Strabone dicitur. Verum huic deductioni melius convenit generalis verbi *εἰλῶ* signif., (ut intelligatur in ea quoque signif. Volvendi, qua dicitur aliquis oculos volvere, præsertim cum Aristot. *ἰλλομένην* putarit etiam significare *κινουμένην*, ut docebo infra,) quæ illa verbi *συστρέφω* quam ei tribuit Eust., pro Convolvere et per Conglobare in fascem, ut apparet ex iis quæ subjungit. Putat enim dixit *ιλλῶ* esse *συστρέφω*, addit, Unde *ιλλῶ* ap. Iones, *δ' ἀπὸ λόγου δεσμός*: item *Ἰλλῶν εἰς ἀγορὴν*. *Καταμικῶν* tamen aliquot derivatis ista verbi *συστρέφω* signif. in *ιλλῶ*. Nam ap. Hes. est scriptum *Ἰλλῶ*, cum *λλ*, quod exp. *πίεξις, συστροφαί, δεσμοί, ἀγέλαι*: (cum tamen sciamus alioqui inveniri et unico λ scriptum *ιλλ*, ad quod te remitto.) Apud Eund. legitur *Ἰλλῶζει*: cujus prima PERS. *Ἰλλῶζει*, exponenda fuerit ex *λλ*, *δεσμός, συστρέφω, ἀγέλαι*. Quod autem ap. Eund. extat partic. *Ἰλούμενος*, expositum *περιστρεφόμενος*, suspectum esse potest. Verum ut ad *Ἰλλεῖν* revertar, legimus ap. Nicand. θ. (178.) *φεύγε δ' αἰὲ σκολὴν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν Ἰλλῶν*: ubi bene participio Volvendi signif. potius quam aliam ullam inesse puto. Nec vero nimis novum videri debet Volvere iter, cum ap. Virg. legamus Revolvere iter. Qui autem non rectam viam conficit, sed tortuosam et multos anfractus habentem, is quodammodo in orbem sua vestigia volvere videri potest. At Schol. postquam dixit significari *οὐκ εὐθείαν ὁδὸν βάδιζε*, addit, *τὸ δὲ Ἰλλῶν σημαίνει καὶ τὸ συσχεῖν*, (ita enim reponendum putatur pro *συγχεῖν*;) καὶ συντρεῖν. Sed cum ita scribit, Significat etiam *συσχεῖν*, (si tamen ita scriptum reliquit,) non videtur velle indicare signif. istam hoc loco habere. Ut porro *ιλλῶ* est hic Volvo, (sequendo ea quæ dixi,) sic *ιλλομαι* dicere possumus accipere pro Volvi, s. Moveor: sequendo eam Aristotelis exp. quam dat participio *ιλλομένην* ap. Plat. Timæo, ubi existimavit terram *ιλλομένην πύριν πόνον* dici *τὴν κινουμένην*. Non ignoro alioqui Proclum, sequendo eam signif. de qua dictum fuit, exponere *σφριγγόμενην*, improbantem illam Aristotelis exp.: et dicere *ιλλομαι* esse *σφριγγομαι*, ac *συνέχομαι*. Suidas quoque *ιλλόμενος* esse dicit *δεσμούμενος*: quos sequendo, redditur *Ἰλλομαι*, Vincior, Construngor, Contineor. Pro Vinciri ap. Apoll. Rh. legitur, 2, (1260.) *τὴν*

γυῖα περὶ στυφελούσι πάγοισιν Ἰλλόμενος χαλκῆρσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidemque 1, (129.) δεσμοῖς Ἰλλόμενος. At vero ap. Eund. 2, (27.) de Leone, δ' Ἰλλόμενος περ δμίλῃ, Schol. exp. συνελκόμενος, et συστρέφόμενος, quæ ad illam alteram verbi Volvi signif. potius pertinent. Sic act. Ἰλλω, Vincio, Constringo. Item συνέχω, ut Schol. Aristoph. exp., Contineo. Eodemque modo Ἰλλεσθαι affertur e Plat. pro Contineri; nam ap. eum in Τιμῳ, Ἰλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας redditur Pilos actis radicibus in capite firmari et contineri. Sed alia fortasse quærenda interpr. fuerit. Ab illa porro verbi Ἰλλειν signif., quæ pro δεσμεύειν ponitur, s. συστρέφειν, i. e. In fascem convolvere, est illud nomen Ἰλλάς, ἄδος, ἡ, quo significatur Vinculum contortum s. contorquendo factum, δεσμός συνεστραμμένος. Sed proprie dici existimatur de Vinculo, quod est ἐκ λύγων. Il. N. (572.) ὡς ὅτε βοὺς τὸν τ' οὐρεσι βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίην δῆσαντες ἄγονσι. Quin etiam Ionicum esse tradit Eust. [“Ad Timæi Lex. 69. Hering Obs. 218. 280. Valck. Adoniaz. p. 251. Jacobs. Anth. 8, 51. Brunck. Soph. 3, 575. Heyn. Hom. 6, 472.” Schæf. Mss.] “Ἰλὰς, Suidæ σχοιῖον, “Funis: afferenti itidem Ἰλάσι pro δεσμοῖς. Sed hæc gemino “potius λ scribuntur; atque adeo in Ms. ejus Cod. prius Ἰλλάς “gemino λ scriptum habetur, posterius tamen simpliciter.” || Ἰλλὰς est etiam Genus κίχλης, i. e. Turdi; quædam enim κίχλη λέσφάγος: quædam, τριχάς: quædam, eaque omnium minima, Ἰλλάς, et ab aliis τυλάς. Hæc Eust. ex Athen. (65.) Athen. ex Aristot. [Τυλάς, Cleomenes Athenæi 393.]

“Ἰλλω habet et alium usum; nam Gal. ap. Hippocr. Ἰλλειν poni tradit pro συγκελεῖν, postquam ἀπὸ λήθης ap. eum exposuit συνεκείσθαι. Sed ibi quædam exempl. habent circumflex. Ἰλλεῖν. [“Valck. Adoniaz. p. 251. Heyn. Hom. 6, 472.” Schæf. Mss.] Eust. autem pass. Ἰλλεσθαι exp. non συγκελεῖσθαι, sed ἐκκλείεσθαι, cum scribit, ἐλλοψὶ dictum esse de pisce διὰ τὸ Ἰλλεσθαι, quod est ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι ὁπός. Sic autem ap. Αττικ. Ἐξούλης δίκη, (quod ille hinc deducit,) est ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἐπείργεται ὧν νέμεται, ut Idem tradit. Nam κύματος εἶλαρ ap. Od. E. (257.) exponens, πρὸς ἀσφάλειαν, καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κύμα λυόμενον ἐκίσε εἰς ἀφρόν, addit, ex hoc εἶλαρ καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης: cum autem dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, non dubium est quin intelligat Ἰλλειν, vel potius ἐξίλλειν, quod per compositionem ex eo factum est; præsertim cum alibi scribat, Καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ἰλλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη: fateor alioqui eum alibi ab εἰλόμενος deducere hoc ipsum vocab. ἐξούλης. Nam in Il. N. (524.) Διὸς βουλήσιν ἐελμένους, exponens εἰλόμενος, et subjungens significari ἐκκλείόμενος τοῦ πολεμεῖν, paucis interjectis adjicit, hinc derivari τὴν ἐξούλης δίκην ap. Atticos, κροτουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεται τις ὧν εἶχε. Ceterum ut eadem opera de hoc derivato nomine ἐξούλης dicantur cetera quæ dicenda sunt, sciendum est, Pausaniæ ap. Eund. esse δίκην τῆς * ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης est actio quam intendunt ii, qui dicunt se ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων, καὶ τῶν ἐξείργοντων. Actio quam intendunt ii, qui dicunt se prohiberi suis, i. e. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent. Additque, esse dictum a verbo ἐξίλλειν, (hoc enim reponendum esse pro ἐξέλλειν, vel e Suida disci potest,) quo significari ἐξείργειν et ἐξωθεῖν et ἐκβάλλειν: addo autem ἐξείργειν ex eod. Lexicographo. “Ἐξίλλειν, Suidæ “ἐκφείργειν, sed suspectum, licet in Ms. etiam Codice legatur; “potius enim est Excludere. Atque adeo ipse in Ἐξούλῃ, hoc “ἐξίλλειν exp. ἐξείργειν, ἐξωθεῖν, ἐκβάλλειν.” Apud Hes. mendose, ὅπερ οὐλλαν λέγεται, τούτέστιν ἐκβάλλειν, cum alioqui ap. Eund. habeatur suo loco verbum Ἐξίλλειν, (ita enim legitur ibi, non Ἐξίλλειν,) expositum ἀπείργειν, κωλύειν, κτείνειν, ἐκβάλλειν. Etym. autem affert et ipse verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem vocabuli ἐξούλης: quod ἐξίλλειν exp. κωλύειν et ἀπελάυνειν, vocabulum antiquum esse tradens. Verum sciendum est, inveniri etiam Ἐξείλλειν cum ei in secunda syllaba, (At Hes. Ἐξείλλειν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet et altera scriptura ap. eum extet, ut modo dixi, accentus tantum sede differens,) et exponi Possessionem ejicere. Invenitur autem ap. Dem. 81 (=976.) Οὐκοῦν δ' ἐν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινα τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τούτων, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐγκρατῇ κατέστησα, καὶ παρέδωκα: Ego vero non solum ipsum non ejeci, sed unde ab alio ejectus erat, ipsum in possessionem restitui, Bud. Ab Eod. ἐξούλης δίκη redditur Interdictum unde vi, et Judicium de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde jam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem, cumulatibaturque judicium privatum judicio publico. Erat enim ἐξούλη quasi Vis publicæ judicium: non quod publicum per se crimen esset, sed quod multa in publicum mittebatur: ut fit hodie, cum e disputationibus privatis enascitur actio procuratori regis: ejus damnatio et multa cedit in fiscum. Inde illud a Dem. dictum, in Mid. (523.) Τί γὰρ δὴ ποτε, ἐν τῷ ὄφλῳ δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδῶν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; i. e. Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicandam, et non solverit, lex judicium de vi non jam privatum esse voluit, sed in eum animadvertendum esse multa jussit in publicum cessura? Et inferri, sibi respondens, Διὰ τί; ὅτι πάνθ' ὅσα τις βιάζόμενος πράττει, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τὸν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγήσοι δ' νομοθέτης, Quoniam quæcumque quis violenter facit, communes ex eo injurias legislator esse censuit, adversusque eos perpetratas ad quos res ipsa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris loci, hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei judicatæ faciendæ præstitebatur; quo elapso, si judicatum non faciebat, is, secundum quem judicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur. Qui si inde vi expelleretur, judicium jam non privatum, sed publicum esse incipiebat: h. e. ἐξούλης δίκη: quæ actio erat poenalis. Huc autem pertinent ista Harpocrationis, Δικάζονται δὲ ἐξούλης κατὰ τοῖς ἐπιτιμῶσις οἱ μὴ ἀπολαμβάνον-

τες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμῇ, ὑπερημέρων γινομένων των καταδικασθέντων οἱ μέντοι ἐξούλης ἄλδντες, καὶ τῷ ἐλόντι εἰδῶσαν, ἀ ἀφροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Jungitur interdum hic gen. ἐξούλης verbo λαχεῖν, et dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intendere judicium unde vi, Cum aliquo agere unde vi. Aristid. Paneg. metaphoricæ usus est, Οὐκοῦν ἐξούλης γὰρ μόνοις ἡμῖν, εἰ οἶδν τέ ἐστιν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἰς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γὰρ ἢ τῆς μητρὸς τινι, Quo fit ut uni (si dici potest) ipsi simus, quibuscum nemo unde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis quam matris cujusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius jure potest. Vel ita, Proinde unis nobis hoc contigit ut jure nemo ipsis intendere judicium unde vi possit: non magis quam cuiquam ob id quod in possessione matris suæ sit. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτόχθονας esse Atticæ, nec alios unquam homines inde ab ipsis ejectos esse, ut aliis regionibus contigit. Perinde ac si diceretur, Ceteri mortales ita urbes suas et agros a se denominatos possident, ut tamen in agrum alienum olim venerint, indeque antiquiores possessores ejecerint: Athenienses soli, ut αὐτόχθονες et indigenæ, ita solo suo incumbunt ut utero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi injuria occuparint: ut non idem etiam conquæiri possit, quemvis nobilissimo utero editum, primum eam sortem occupasse. Hæc Bud.: a quo affertur et hic Basilii locus, ubi est, Ἐξούλης γραφὴν φεύγειν: ex Epist. quadam ad Olympum, Οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πεῖναν καὶ φιλοσοφίας τροφὴν τῆς ἐσχάτης ἀπελαίνων ὁμαι γὰρ ἂν σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ὑπ' αὐτῆς φεύγειν, εἰ τις αὐτῇ προστίσῃ λόγους. “Apud Hes. oxypontus ἐξούλης, expros. ἐκβολάς, “Ejectiones, Exclusiones, Expulsiones.” [“Ἐξίλλω, ad Mær. 145. ad Timæi Lex. 35. 71. Wakef. Herc. F. 39. Ἐξίλλω, ad Mær. l. c. Ἐξείλλω, Valck. Adoniaz. p. 251. Fischer. ad Palæph. 163. ad Timæi Lex. 71. Brunck. Soph. 3, 517.” Schæf. Mss.]

Venio ad alia duo comp. Κατῖλλω et Ὑπῖλλω: e quibus prius illud e Paus. Lexicographo accipio, cum κατουλάδα dici scribit quasi κατῖλλουσαν καὶ καθείργουσαν, ubi καὶ καθείργουσαν ad participio utitur ad exponendum nomen Κατουλάς, tanquam inde derivatum, de hoc quoque dicendum hic fuerit. Legimus ergo ap. Apoll. Rh. 4, (1695.) Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖμα θέοντας Νύξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, Νύκτ' ὀλοήν: eamque noctem, quam κατουλάδα vocari dicit, describens, adjungit, οὐκ ἔστρα διέσχονεν, οὐδ' ἄμαρναλ' Μήνης, οὐρανὸν δὲ μέλαν χάος, ἥε τις ἄλλη Ἠρώρει σκοπτήν μυχαῖον ἀνιούσα βερέθρων. Eust. autem in Od. E. (459.) Νύξ δ' ἔρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃ, ἥε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, αὐτὰρ ἤη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφύδρος, annotat, talem noctem vocari etiam κατουλάδα, teste Paus.: sc. ὡς κατῖλλουσαν καὶ καθείργουσαν. Sic tamen dicit τὴν τοιαύτην νύκτα, i. e. Talem noctem, (qualis sc. ibi ab Hom. describitur,) vocari κατουλάδα: ut addat, fortasse tamen potius esse τὴν πηγυλῖδα et χιονοβόλον, cujus in sequentibus fit mentio. Verum nequaquam hæc adjecisset Eust., si h. Apoll. l. legisset: nisi forte ab eo dissentire voluisset. Aperte enim videmus, noctem, quam κατουλάδα vocat, describi σκοτομήνῃ, sicut est illa Homericæ: ceteraque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πηγυλῖδος et χιονοβόλου νυκτὸς descriptionem pertinere. Sed et Poetæ illius Enarrator non aliam quam σκότους signif. voce illa includi existimavit, quippe qui κατουλάδα exponat σκοτεινὴν. Sed ap. eum est nomen Κατουλάξ, cum ξ: qui quamvis ap. Etym. et Suid. itidem extet, non dubio tamen quin mendose sit scriptus pro κατουλάς, quod in meo vet. Lex. legitur. Etymologi quidem certe et Suidæ testimonia pro uno eodemque haberi debent, cum ea, quæ de illa voce traduntur, unum ex altero descripsisse manifestum sit: potius tamen Suid. ex Etym. sumsisse, vel potius Suidæ collectaneis istud a quopiam infartum fuisse, ex eo conjicio, quod in meo vet. ipsius Suidæ exemplari non habeatur. Sic vero et alia pleraque ex eod. Etym. huic adjecta esse arbitror. Alioqui certe illum ex hoc sumsisse dicendum foret, cum eadem plane sint. Verum ut ad etymologiam veniam, (in qua a Paus. dissentit,) eandem affert Schol. Apoll. quam et ipse Etym., sc. a voce ὀλοός. Sed ille dicit παρὰ τὸ ὀλόον: hic autem, διὰ τὸ ὀλοήν αὐτὴν εἶναι. Hes. vero affert primum etym. illud, quod e Paus. attuli: (nisi quod habet κατῖλλουσαν, tanquam a verbo circumflex. Κατῖλλω, ut supra ἐξίλλειν itidem ap. eum legi docui: habet item simplex ἐργουσαν, non comp. καθείργουσαν:) sed addit rectius exponi τὴν κατόλεθρον, vel ζοφώδη, καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων. Ceterum a Schol. Apoll. Rh. e Soph. quoque affert κατουλάδι νυκτὶ sciendum est. [“Κατῖλλω, ad Timæi Lex. 71. Brunck. Soph. 3, 517. Κατουλάς. ibid. ad Apoll. Rh. 202. ad Timæi l. c. Valck. Adoniaz. p. 251.” Schæf. Mss. * Ἐγκατῖλλω, Hippocr. 672.] Alterum autem illud comp. Ὑπῖλλω, extat ap. Soph. Ant. (509.) p. 234. meæ Ed. Ὁρώσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπῖλλουσι στόμα: quo in l. Eust. vult hoc verbo includi itidem signif. τοῦ κλείειν: exp. enim, ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἱ ὁδὲ ἐν χεῖλεσι φύντες. At ipsius Soph. Schol. putat significare, διὰ σε τὸ στόμα συστέλλουσι, καὶ σιωπῶσι, vel, στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους. Verbum Ἰλλειν, inquit Cam., est Connivere oculis: ita nunc translate dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, sed non audere proferre: verum in illius gratiam os continere. Idem alibi scribit ὑπῖλλειν huic Poetæ significare Mussitare, (sed addendum est nomen στόμα ipsi verbo, ut conveniat illa interpretatio,) additque has exp. : Τυα gratia os comprimunt. Vel, Tibi perverso sermone assentantur: quod aliquos maluisse dicit. Mihi simplicissima omnium videtur illa Claudendi signif., et maxime tuta, cum et ipsum simplex alicubi eam habere dictum sit. [“Ad Timæi Lex. 71. Valck. Phæn. p. 790. Diatr. 193. Jacobs. Exerc. 1, 129.” Schæf. Mss.]

Extat vero et aliud comp. Ἀπῖλλω, circumflexe: ut nimirum antea e Gal. habuisti circumflex. Ἰλλεῖν: (sequendo quædam exempl.) ex Hes. itidem circumflex. Ἐξίλλειν, nec non Κατῖλ-

λαίν. Servat autem et hoc Ἀπὸλλῶ illam verbi κλείειν signif. quæ simplici ἴλλω et quibusdam comp. data fuit. Nam pass. aor. ἀπὸλλῆθη, Gal. ap. Hippocr. expr. συνεκλείσθη. ["Heyn. Hom. 6, 472." Schæf. Mss.]

["Ἰλλω, Valck. Adoniz. p. 247. 250. 251. ad Timæi Lex. 69. 91. Musgr. Iph. A. 1512. Brunck. Antig. 340. Apoll. Rh. 77. Aristoph. 2, 93. Jacobs. Anth. 8, 51. 11, 146. Heyn. Hom. 6, 472." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 183.] "Ἀνυλλομένη, Suid. "exp. καθυποκρινομένη: subjungens, ἀνύλλεσθαι proprie esse τὸ "ἀπαίρειν, designari." [Phrynichus Bekkeri p. 405.; at in π. 19. ἰούλων, Est dignior, sc. τὸ βιβλίον. Apud Porph. V.

Quod sequitur vocabulum, post verbum Εἰλω ponendum fuisset, sequendo meum vetus Lex., pariterque Eust.: huic autem Εἰλω post "Ελος, (i. e. inter derivata ab "Ελος,) si eid. Lex. creditur, dandus locus fuisset: ut ex iis, quæ inde proferam, verbis aperte cognosces.

ἸΑΥΣ, *vos, ἡ, Limus. Reddittur etiam Lutum; sed magis proprie Limus, cum dicatur de paludibus et fluviis. Il. Φ. (318.)* Οὐτε τα τεύχεα καλέει, τὰ που μάλα νείδει λίμνης Κέισθ' ὑπ' ἰλῡος κεκαλυμμένα. Quam in locum annotat Eust. hoc vocab. producere hic penultimam, cum alibi corripiat: et derivari a verbo εἰλύνω, εἰλῡσω, quod διαφορεῖται. Cum autem scribit, δ διαφορεῖται, perinde est ac si diceret οὐ ἡ γραφή διαφορεῖται. (Obiter autem observa hunc usum verbi διαφορεῖσθαι, Grammaticis usitatum, ac praesertim isti Schol. Videtur autem sumta hæc signif. ex eo verbi φέρεσθαι usu quem habet, cum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη γραφή παρὰ τῷ Θουκυδίῳ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel ap. alium, i. e. Estat. Neque enim a ratione abhorret, ut φορεῖσθαι in compositione talem signif. verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certe hic verbi φέρεσθαι usus in eod. illo Eustathii l., paulo post illud verbum διαφορεῖται, ubi de εἰλῡω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ στοιχείῳ. Legitur porro ap. Eund. et γραφή διαφορομένη.) Quomodo autem scriptura hujus verbi sit διαφορομένη, paulo post docet, ex auctoritate cujusdam veteris Lex., in quo hæc tradi ait: Ἰλῡσωτο, περικαλύψω ἰλῡί. De qua scriptura suam hanc conjecturam profert: Ὁρμήθῃ δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφή, εἰς τοῦ δοκεῖν παρῃχῆν ἐν τοῖς ῥηθείσι τὸ ἰλῡος καὶ τὸ εἰλῡσω. κἀντεῦθεν δόξαι * ταυτογραφείσθαι τὸ ἰλῡον καὶ τὴν ἰλῡν. I. e. Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo, quod in iis, quæ retuli, viderentur ἰλῡος et εἰλῡσω efficere parechesin: adeo ut existimata sint eod. scribi modo ἰλῡον et ἰλῡς. (Ubi observa obiter et signif. verbi Παρῃχῆν, a quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declaratum fuit; ideoque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possit alioqui reddi παρῃχῆν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Græcam, Sono esse assimilia, vel Sono affinem habere. Possis fortassis reddere etiam Sono inter se convenire.) Ceterum cum dicit ἐν τοῖς ῥηθείσι, In iis quæ retuli, s. quæ relata fuerunt, aut etiam recitata, intelligit verba ex Homérico contextu sumta; (ibi enim post Κέισθ' ὑπ' ἰλῡος κεκαλυμμένα, sequitur, καδδὲ μιν αὐτὸν εἰλῡσω ψαμδοῖσιν.) Verum cum Eust. derivet nomen istud ἰλῡς a v. εἰλῡω, quidam contra εἰλῡω ab ἰλῡς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia auctoritate mei vet. Lex. comprobatur; ac possit etiam (meo quidem judicio) nominis ἰδῡς exersio comprobari, quod ἰδῡδum ab ἰδῡω derivatum est. Sed quid vicissim pro altera derivatione facere videatur, docebo in Ἰλῡω, post Ἰλῡς. Quod autem attinet ad alteram hujus verbi scripturam, Ἰλῡω, sciendum est eam ap. Hes. quoque extare, undecunque eam sumserit. Legitur enim ap. eum ἰλῡσαι, expositum κρύψαι et καλύψαι. Atque adeo illud ipsum futurum, quod in illo Hom. loco legitur, ap. eum i solo scriptum est, non ei. Habet enim, ἰλῡω, ἰλῡί περικαλύψω, κρύψω: neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo loco deprobumt fuerit. Sed enim idem Lexicographus alteram quoque scripturam et indidem sumtam affert, sc. εἰλῡσω, per ei: exponens ἐν ἰλῡί κούψω. In meo certe vet. exemplari illius Poematis Homericæ scriptura hæc, non illa, extat; et explicatam εἰλῡσω, ἰλῡί περιχώσω. Sciendum est autem, quemadmodum invenitur alià illa scriptura cum ἰλῡς conveniens, utpote habens i solum; ita vicissim inveniri per ei scriptum nomen Εἰλῡς, conveniente hac scriptura cum εἰλῡσω, habente ei. Levius enim ap. Hes. Εἰλῡς, εἰλῡος, τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ: item Εἰλῡος, τελματος. Habet alioqui et alteram scripturam idem Lexicographus; sed aptius exp. eo in loco quam in Ἰλῡς, sicut paulo post docebo. (Ut autem minus duplicem illam scripturam mihi, facit conip. εἰλυσπῶμαι: nam et sine i invenitur scriptum ἰλυσπῶμαι, ut annotabo et paulo post.) Hoc quoque sciendum est, inveniri hoc fut. in quibusdam Hom. exempl. aspiratum, cum aliqui magis recepta sit ejus aspiratio. Convenit tamen tenuatio cum ea derivatione quæ in illo meo Lex. traditur: ab ἔλος sc.: quamvis ne ibi quidem aspiretur, sed teneatur. Ita enim scriptum est, Ἰλῡς, δ πηλῶδης καὶ κάθυγρος τόπος, ἤγουν ἡ ὑποστάθμη τῶν ὑδάτων ἀπὸ τοῦ ἔλος γίνεται ελῡω καὶ εἰλῡω, εἰραρηματικὸν ὄνομα ἰλῡς. Ubi observa inter alia vocabulum ὑποστάθμη in expositione, quod et ap. Hes. habetur. Nam ἰλῡς ap. eum est πηλὸς et ὑποστάθμη. Quibus hæc subjunguntur Ἰλῡος, ὠλῶδους ὑποστάθμης ποταμοῦ. Sed his exp. præferenda videtur illa, quæ datur ab Eod. nonnisi εἰλῡς, scripto per ei, sc. τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ: sic tamen ut quamvis dicatur τὸ ποταμοῦ, non minus intelligendum sit τοῦ ἔλους, s. τῆς λίμνης, ut in illo Hom. l. quem paulo ante protuli. Ad ἰλῡν τὸ ποταμοῦ legitimus cum alibi, tum ap. Ctesian, Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλῡί τοῦ ποταμοῦ διατῶνται. Sic ap. Plut. (8, 377.) Ἰλῡν νεοπαγῇ τοῦ Ἀγε-

A Plot. 14. Ἀνῆλθεσθαι τὰς ἐπιθυμίας vertitur Studium cessare.
 “Ἀνίλλω, * Ἀνιλέω, ad Timæi Lex. 35.” Schæf. Mss.] Ἀνι-
 λειν, Lysias in Or. c. Theomn. (si tamen ejus est) pro ἀπο-
 κλείειν posuit, teste Harpocr., q. e. Excludere, Arcere; sed
 videtur ordo alphabeticus poscere ut ap. eum scribatur αἰ-
 δίφθονγο εἰ in penultima, utpote ante ἀπειπεῖν positum;
 quanquam et altera ferri scriptura potest. Hes. ἀπέλλω
 quoque ea signif. habet, ut supra docui. Sed perpetim VV
 LL. scripserunt ἀποκλείειν pro ἀποκλείειν, exposueruntque pe-
 ram Defflere.” [“Ad Mær. 145. ad Timæi Lex. 71.” Schæf.
 Mss.]

Β λώου. Et Herodian. 3, (14, 12.) postquam dixit τὰ πλείστα τῇ
Βρεττανίᾳ χώρας ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ ὕψους συνεχῶς ἀμφο-
τίσιν ἐλῶδι γίνεσθαι, subjungit, Οἷς ἐθος τοῖς μὲν παρβαροῖς ἐν-
νύχθεσθαι τε καὶ διαθῆναι βρεχόμενοις μέχρις ἱζῦος γυμνοὶ γὰρ οὖσι
τὰ πλείστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλῦος καταφρονοῦσι, Polit. Causas
Suidas dativī etiam pluralis ἰλῦσι meminit; postquam enim ἰλὺς
exposuit βόρβορος, addit, καὶ ἰλῦσι τὸ πληθυντικόν. || Fæz viti.
Aristot. de Gen. Anim. 3. "Ὅππεοὶ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλάσι ἵκονται,
μυγμυμένης τῆς ἰλῦος. Idem, Διὸ καὶ ἀναβολοῦται ὁ οἶνος μυγ-
μύνης τῆς ἰλῦος. At in VV. LL. contra annotatur, (sed non ad-
dito Auctoris nomine,) Vini faciem non recte dici ἰλῦς, sed
τρώγα. Ubi etiam accus. ἰλῦδα pro ἰλῦν mihi valde suspectus est.
[“ Schrader. Præf. ad Emendd. p. viii. Gesner. Ind. in Orph.
Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 472. T. H. ad Plutum p. 408. Conf.
c. ὕλη, Valck. Opusc. 1, 218. De quant., Heyn. Hom. 8, 173.
Εἰλὺς, Heringa Obs. 220. Phryn. Ecl. 25.” Schæf. Mss.] ETIAM
Ἰλὺς ap. Hes. legitur, eand. cum ἰλὺς signif. habens. Exp. enim
illud ἰλὺς per hoc ἰλὺς : cui subjungit βόρβορος. Sed addit
γλοῖος.

Ἰλυσπάσμαι, locum hic habet, si verum est quod in meo Lex. vet. legitur: nimirum dici quasi ἐν ἰλὺι σπᾶσθαι. Postquam enim ibi traditum est, ἰλυσπᾶσαι esse παραπλησῖως τοῖς σκῶληκι καὶ τοῖς ὄφειν ἰέναι, addiit, οἰοῦν ἐν τῇ ἰλὺι σπᾶσθαι: τούτῳ ἐν τῇ γῇ κυλίσθαι. At supra, nimirum T. I, 1128. est scriptum Εἰλυσπᾶσαι cum ei: quæ scriptura ap. Hes. extat, et quidem cum illa ipsa expositione quam ex meo Lex. attuli: sc. παραπλησῖως τοῖς ὄφειν καὶ τοῖς σκῶληκι ἰέναι. (Sed habet etiam Εἰλυσπῶμενος expositum εἰλούμενος: et Εἰλυσπῶνται, περὶ τὴν αὐτὸν τόπον στρέφονται μετὰ καμάτου: nec non Εἰλυσπῶν, σπασπατο.) Eust. quoque ὄφειν et σκῶληκι hoc verbum tribuit, i. e. Serpentibus et vermibus, sed ita ut ex εἰλίσθαι et σπᾶσθαι compositum esse velit; exp. enim, ὁμοίως ὄφει καὶ σκῶληκι εἰλίσθαι καὶ σπᾶσθαι ἤγγουν κινῆσθαι. Afferit tamen ἰλυσπᾶσαι solo scriptum; sed tanquam unum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, sc. et per ei et per i simplex. In VV. LL. affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσαι, et exp. Serpentine instar aut vermium progredi. Additurgue, expressisse id Virg., Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squaneus in spiram tractu se colligit anguis. Item ubi canit de anguibz itidem, pars cetera pontum Pone legit, sinuatque immensa volumine terga. Alibi vero dicit, Longos dat corpore tortus: nec non, Nexantem nodis seque in sua membra plicantem. Verum isti verbo convenire videtur præserim ille primus locus, in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Convenit item verbum volvi, quod alibi de angue itidem usurpat: (a quo verbo est nomen Volumen, cuius ablat. et hic de illo usurpatur.) Respondet enim verbo εἰλίσθαι: (si tamen derivationem hanc potius sequi oportet.) Quod vero dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι: parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινῆσθαι, cum Eust. In iisd. Lexx. ἰλυσπᾶσαι redditur Contracti, et Provolvi; afferturque ex Josepho, de Captivitate Jud. "Ὅτε τὸ τεῖχος ἀνέβη, ἰλυσπῶμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν, Pre vulneribus revolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpret.; crediderim enim potius ἰλυσπῶμενος dici de Eo qui, præ vulneribus firma vestigia figure non valens, reperet s. repleret serpentum more. Sic certe ap. Greg. Naz. Rependi signif. habere videtur, licet ad animum translatum, Περί τὰ κάτω καὶ τὴν ἀλσθησιν ἰλυσπῶμενος, de Eo qui nihil mysteriis divinis dignatus, set terrena tantum et humilia sapit. Sed et Horat. Serpere humi dicit eum, cuius pœsis humilis est; eodemque sensu Sermotes repentes per humum appellat. In iisd. Lexx. ἰλυσπῶμενος redditur Contractus per limum. Sed parum apte subiungitur h. Plat. I. in Timæo, Ἰλυσπῶμενα ἐπὶ γῆς, cum reddat Serpentina humi, de qua signif. dictum modo fuit. At in isto I. quem Suidas affert, Eis τέλμα (hoc enim reponendum est pro τέρμα) βῶν ἐμπύσσαν καὶ ἰλυσπῶμενον, ὥς θεονάναι, non male quis suspicetur, meo quidem iudicio, ἰλῦς, i. e. Limi, signif. hoc participio inclusam esse, quamvis ipse Suidas exponat simpliciter συνειλούμενον. ["Ἰλυσπῶ, Plut. de S. N. V. 104. ad Mœr. 201. Heringa Obs. 220. Toup. Opusc. 1, 365. Thom. M. 472." Schæf. Mss. Euseb. V. C. 2, 1.] "Inde veruallē Ἰλυσπῶσις, Reptatio illa quæ fit tractim et volutum, quam Aristot. hirudini et lumbricis tri-" buit."

Ἰλινθεῖς, Limosus, [Apoll. Rh. 2, 825. * *Εἰλινθεῖς*, Nonn. D. 1, 273.] Qua in signif. dicitur ETIAM *Ἰλινθεῖς*, [ex * *Ἰλινθεῖς*,] estque hoc magis in soluta oratione receptum. Apud Gal. autem *αἷμα ἰλινθῶδες* redditur Sanguis fæculentus, ad Gl. *Αἷμα μέ-*

λαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυώδες. [“Wakef. S. Cr. 3, 152. Schneid. A. Sc. R. R. 3, 1. p. 389.” Schæf. Mss.]

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, obvolvo s. involvo. Unde comp. Κατὰλυω : e cujus pass. Κατὰλύμαι est part. ap. Xen. Ec. (17, 13.) κατὰλυθεις, Limo obductus, Τῶ οὖν κατὰλυθέντι σίτῳ τί ποιοῦντες δοκοῦσιν ἂν ἐπικουρήσαι; Cum seges oblimate est, limo obducta est. Ceterum quamvis antea dictum sit quosdam Gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω derivasse, et pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, minime tamen dubium est quin ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hic possit post Ἰλὺς, atque adeo collocari debuerit. De his enim derivationibus hoc sentio : ἰλύω, quod ab ἰλὺς derivatur, ejus significationem sequi, vel potius ab eo signif. suam accipere : εἰλύω autem, a quo derivatur ἰλὺς, non item : sed in sua signif. manere, ea quidem qua ponitur pro Involvere : ut ideo ἰλὺς, i. e. Limus, deductur ab εἰλύω, (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nominis, scilicet Εἰλὺς,) quod alicujus pedes involvat, ita ut in eo hæere cogatur. Ideoque minime probare possum illam exp. quam illi dant qui alioqui hanc ipsam derivationem afferunt : ut sc. sit ἰλὺς ab εἰλύω s. ἰλύω, significante ἰλύϊ κρύπτειν, s. καλύπτειν, aut comp. περικαλύπτειν. Atque adeo miror quomodo in eo quoque Hom. loco, quem attuli ex Il. Φ., futurum εἰλύω exposuerint ἰλύϊ κρύψω, s. περικαλύψω, cum a Poeta adjungatur dat. ψαμάθοισι. Ita enim ibi legitur, καδδὲ μιν αὐτὸν Εἰλὺσω ψαμάθοισι, αἰς χερὰς περικεῖσθαι. Quomodo autem duo hi dativi, ἰλύϊ, ψαμάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam exp. : hoc modo, κρύψω, s. περικαλύψω, ἰλύϊ, ψαμάθοισι. Sed hæc exp., cujus verba cum verbis textus non coherent, minime mira mihi aut nova est, quod alias hujusmodi observare me meminerim, in quibus sc. verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstatat quominus aptari textui illæ exp. possent. Quod si quis in retinenda illa de qua nunc agitur expositione pertinacior esse vellet, ad eam quam affero rationem oculos claudens, eum interrogarem cur non itidem ap. hunc Poetam, ubi εἰλυτο jungitur dativis βελέεσσι et αἵματι et κοινήσι, uno eodemque in loco, Il. Π. (640.) βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κοινήσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἔκρους, addendus his sit dat. ille ἰλύϊ, et dicendum, ἐκεκάλυπτο ἰλύϊ βελέεσσι καὶ αἵματι, κ. τ. λ. Sic ubi scribit, νεφέλῃ εἰλυμένους ὄρους, item εἰλυμένοι αἰθροὶ χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὄρους : ubi denique alii cuiquam dat. hoc verbum jungit. Ceterum ap. Hes. legitur et præf. pass. Ἰλυνται, expositum κέκρυπται, et καλύπτεται. Item Ἰλύνται, περιεῖλυμένοι εἰσί. Apud Eund. alteram scripturam habent act. fut. Εἰλύνω, (cujus antea memini,) expositum ἐν ἰλύϊ κρύψω. Pass. Εἰλυνται, καλύπτεται. Item Εἰλυτο, κατεκάλυπτο : (sed huic expositioni præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea : sc. κατεσκεύαστο.) Et particip. Εἰλυθέντες, καλυψάμενοι. Quin etiam act. Εἰλυν passive exp. ἐκρύπτετο. Apud Eund. habemus Εἰλύνται, expositum non solum εἰλείται, et συστρέφεται, et κρύπτεται, verum etiam κακουργεῖ, et τετραδίζει : de quibus exp. disseram paulo post, ubi agam de Ἰλύνει, cui itidem valde remotas a præcedentibus signif. tribuit. || Ἰλύνω ab Hes., exp. ἰλύϊ περικαλύψω, ap. Hom., uti dixi : item Ἰλύναι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Ἰλύναι expositum κοιμάται, et κτυπεῖ, item ἐκτρέφει, διατρίβει. At quid de his exp. tam diversis a præcedente sentiendum est? Equidem ad hoc Ἰλύνω, quod ab ἰλὺς derivatum est, eas minime pertinere existimo ; sed quodnam sit illud ἰλύνω, (i. e. quam derivationem habeat,) quod sibi illas vindicare possit, mihi ignotum esse, et fortasse ipsis etiam vett. Gramm. fuisse dico. Præsertim tamen de duabus exp. id a me dictum intelligi volo, sc. κτυπεῖ et ἐκτρέφει. Nam quod attinet ad primam et ultimam, κοιμάται et διατρίβει, eas suspicor esse a νομῖνε Ἰλὺς, sive Ἰλύν, quibus significatur, Latibulum ferarum, s. Lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἰλὺς scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quam Εἰλὺς : tum quod pro Εἰλύνω scriptum fuerit Ἰλύνω, ut abunde antea docui : tum vero quod Ἰλύναι ap. Hes. extet, expositum, εἶνα τὰ θηρία αἰλίζεται, et φωλεοί. Quin etiam verbum Εἰλύνει (habens ei in prima) ab eo expositum itidem κοιμάται, sententiam meam, vel conjecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo, quippe quod exponatur ab eod. Lexicographo, non solum εἰλείται, συστρέφεται, κρύπτεται, sed quoque κακουργεῖ et τετραδίζει. Si tamen et hic conjectura locum habet, dixerim τετραδίζει quidem dici quatenus ii, qui βαδίζουσι τετραποδιστὶ, reptantia imitantur quodammodo ; ut vero κακουργεῖ, quod οἱ κακουργοὶ soleant irrepere in ea loca ubi volunt κακουργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea conjecturalia commenta satis placeant : qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum signif. rationem, quam illarum duarum quæ dantur activæ vocī ἰλύνει, sc. κτυπεῖ, et ἐκτρέφει. Verum cur magis hæc exp. quam alias plurimas quæ ap. eund. Lexicographum extant, mirabimur? [“Ἰλύνω, Heringa Obs. 220. Heyn. Hom. 8, 174. Valck. Adonias. p. 247. Ἰλὺς, ibid.” Schæf. Mss. Ἰλυνθμα, plur. ἰλυνθματα, Hesychio πέταλα.]

ἘΓΧΕΛΥΣ, vos, et εως, (ἡ,) Anguilla. A nomine ἰλὺς et verbo χέεσθαι, vel χέεσθαι. Nam Eust. vult hoc nomen ἔγχελυς esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χέεσθαι, Etym. autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χέεσθαι. Athen. (299.) ἐκ τῆς ἰλὺς esse deductum scribit, sed non addit quoniam verbo huic nomini præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristoph. Ἰππ., de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam aqua turbida et limosa s. cœnosa commodissima est : (qui locus plane convenit cum Gallico Proverbio, Il fait bon pêcher en eau trouble ; neque enim dubium est quin hoc ab iisd. piscatoribus originem duxerit :) eique loco hæc subiungit, Σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλὺς λαμβάνεται ὅθεν καὶ τοῦνομα εἰς us ἐπεράσθη. Quibus subiungit, Ποῦτα, (i. e. Homerum,) volentem ostendere fundum ipsum fluvii comburi, dixisse, Τείροντ' ἔγχέλεις τε καὶ ἰχθύες. Mentionem

PARS XXXII.

A enim ἔγχελυων factam ab eo esse ἰδικώτερον et κατ' ἐξάιρετον, ut fundum ardentis s. incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Hom. Il. Φ. (353.) ubi annotat Eust. hujus nominis ἔγχελυς nominat. sing. esse ἔγχελυς, proparoxytone : et ita dictam fuisse παρὰ τὴν ἰλύν : sonare enim ἔγχελυς quasi quis dicat ἐν ἰλύϊ χεομένη : generari enim ἐκ τῆς ἰλὺς, idque scribere Opianum. Quod autem ad declinationem hujus nominis attinet, eadem tradit quæ et Athen. ; vel potius affert quæ ab eo traduntur : sc. ut nominativum esse ἔγχελυς, sic accus. ἔγχελυν : sed pluralem sequi declinationem nominis πῆχυς, cujus gen. est πῆχews : dici enim ἔγχελων in gen., et ἔγχέλεις in accus. Apud ipsum Athen. tamen legimus in plur. tam ἔγχελυς, quam ἔγχέλεις : ut (331.) Ἐν τῷ Ἐλάρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναι φησι (Νυμφόδαρος) καὶ ἔγχελυς μεγάλας, κ. τ. λ. (Statim post autem ipse Athen. non ἔγχελυς, sed ἔγχέλεις dicit.) Sic ἔγχέλεις Βοιωτῖα ap. eum (27.) Invenitur etiam ἔγχέλεις, Aristot. H. A. 8. Ζῶσι δ' ἐναὶ ἔγχέλεις καὶ ἐπὶ τὰ κατ' ὅκτω ἔτη, (cum alioqui paulo ante dixisset, Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἔγχέλεις οὐκ ἐπιπολάουσιν, οὐδὲ φέρονται ἔνω, ὥσπερ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων : itidemque gen. ἔγχελων paulo ante usurpat.) Quin etiam e Luciano afferunt VV. LL. nomen hunc ἔγχέλεις, itidemque accus. ἔγχέλεις, et dat. ἔγχελυσιν : et quidem partim feminino, partim masc. genere. Nomin. ἔγχέλεις masc. (2, 884.) Ὡςπερ οἱ ἔγχέλεις ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. At vero dativum, fem. genere, (910.) ταῖς ἔγχελυσιν εἰκάσας ; itidemque accus. τὰς ἔγχέλεις. Reperio alioqui ap. Eund. alteram illam declinationem, qua dicitur ἔγχέλεις, cum alibi, tum in hoc Timonis loco, (§. 29.) Οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρέχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἔγχέλεις ἢ οἱ οφεί, διὰ τῶν δακτύλων δραπέτεῖς οὐκ οἶδα ὅπως. Sic et ap. Plut. ἔγχέλεις in accus. legimus, (10, 62.) Πολλὰς μὲν ἔγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, ἀνθρώποις χειροσῆθεις, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεοῦσῃ. Ubi observa simul genus femininum : quod etiam multo frequentius me invenire passim ap. Auctores memini. Affert vero idem Athen. ex Aristot. et nomen Ἐγχελίς, cum : (neque tamen gen. ἔγχέλως inde esse putandus est, si ea, quæ ex Eust. modo allata sunt, sequi volumus : sc. ita ab ἔγχελυς dici ἔγχέλως, ut dicitur πῆχews a πῆχυς.) At vero Schol. Aristoph. A. (889.) Σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγχελυν, annotat, Atticos ἔγχελυν, Βεωτὸς ἔγχελιν appellare. Scribo autem ἔγχελυν cum accentu in penult., sicut ap. utrumque scriptum est, sc. ap. Poetam et ap. Schol. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem nomen Ἐγχέλως, cum accentu in penult. scribendum. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas et Eust. Ille enim eadem tradens, (ut alibi docui multa illum cum Schol. Aristoph. habere communia,) non ἔγχέλως habet, sed ἔγχελυς : ita enim scriptum est ap. eum, Ἐγχέλως Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελίς. Hic autem illum ipsum hujus Comicis versum afferens, (in quo non ἀρίστην, sed κρατίστην legit,) habet ἔγχελυν proparoxytone scriptum : sicut etiam dixerat paulo ante hoc nomen προπαροξύνησθαι. Sed non tam Eustathii quam Athenæi auctoritate hic nitendum est, cum ille ex hoc eum locum sumserit, sicut et alios, in quibus itidem ἔγχελυν et ἔγχελυς invenies, 7. Putavit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam : quippe qui illam in hujus locum reponat, i. e. accentum ex antepenultima in penultimam transferat. Sed fieri potest ut ille idem Aristoph. et ejus Scholiastæ locus istud ei persuaserit. Habes porro ap. eund. illum Poetam, paucis versibus ante, ἔγχέλεις Κωπαῖδας, item τὰς ἔγχέλεις. Sic et in variis Il. quos Athen. profert, fem. genere, non masculino, usurpatum est hoc nomen. || Ceterum ex illo Aristoph. loco cujus antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida et limosa piscantur, manavit Proverbium, Ἐγχέλεις θηρώμενος, Anguillas venans s. captans, Erasm. : qui etiam docet eos dici anguillas venari, qui privati compendii causa tumultus cient. Summis autem hanc Proverbi istius expositionem e Suida : Ἐγχέλεις θηρώμενος, inquit, Ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἰδιον παραχὰς ποιούντων. Non dubium est certe, ut ante dixi, quin et Gallicum illud Prov. Il fait bon pêcher en eau trouble, eand. originem habeat. [“Athen. 1. p. 8. ad Lucian. 1, 393. ad Il. Φ. 203. Wakef. S. Cr. 5, 66. Aristoph. Fr. 238. 254. Kuster. Aristoph. 113. Brunck. 2. 91. 3. 38. Jacobs. Anth. 12, 364. ad Diod. S. 2, 358.” Schæf. Mss.]

Ἐγγελοτρόφος, VEL Ἐγγελοτρόφος, Anguillarum nutritor, Qui habet vivarium s. vivaria ubi aluntur anguillæ. Athen. (298.) Ἀριστοτέλης δὲ χάρειν φησὶ τὰς ἔγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι ὅθεν τοὺς ἔγγελοτρόφους καθαρὸν αὐταῖς ἐπιχεῖν πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. At vero ap. Aristot. (in vulgatis quidem certe Edd.) non hæc, sed altera scriptura habetur : H. A. 8. Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἔγγελοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ἢ ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλαταιῶνων, ἢ κονίονται τοὺς ἔγγελεῶνας ἀποπνίγονται γὰρ ταχὺ, εἰ μὴ καθαρὸν ἢ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἔγχέλεις et ἔγχέλως, item ἔγχέλων et ἔγγελων, sic ἔγγελοτρόφος et ἔγγελοτρόφος dici posse constat. Gæza eo in loco ἔγγελοτρόφοι vertit, Qui vivariis anguillariis dant operam.

Ἐγγελοπῶς, Anguillæ aspectum habens. In VV. LL. est ἔγγελοπῶν, (ita enim ibi scriptum est, non ἔγγελοπῶν,) genere neutro ; eique tribuitur illa exp., sed absque Auctoris nomine. Esse quidem certe Poëticum potius quam solutæ orationi usitatum constat.

Ἐγγέλεις, δ, ἡ, q. d. Anguillaris, Anguillarius : κρέας, Anguillaris caro s. Anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. A. (1043.) Ὅπῃτε τὰγγέλεια, pro τὰ ἔγχέλεια, subaudiendo κρέας. [“Sic quidem Schol. Aristoph. A. l. c. imperite quidem : rectius vero adjicit ἡ λέγει τὰς ἔγχέλεις. Nempe Ἐγγέλων, τῶ, Anguillula, dimin. τῶ ἔγγελων. Sic enim idem Aristoph. ap. Athen. 104. Οὐδ' ἔγγελεων οὐδὲ κάραβον μέγαν. Et Callias Athenæi p. 286. Ἐγγέλεια, κάραβοι : cf. p. 303. Similiter in disjectis Poëtæ membris ap. Eund. 96.

pro τέμαχος ἐγγέλιον leg. videtur τέμαχος ἐγγελέσιον. Aliud dimin. * Ἐγγελιδιον habet Amphis ap. Eund. 259." Schæf. Mss.]

Ἐγγελέων, ὄνος, δ, Vivarium anguillarum, ut vertit Gac a), Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγγελοστροφός.

Verbum ἱμεῖρω, quod sequitur, quidam a nomine ἱμερος deductum esse putarunt, cum ego contra nomen istud ab illo verbo derivatum esse arbitrer. Utroque modo se res habeat, etymologia ab ἡμι, si nomini ἱμερος convenire potest, (nam hæc datur illi in meo vet. Lex.) non minus verbo ἱμεῖρω convenire queat. Sed et alias nominis hujus etymologias afferam, ubi de ipso agam.

ἹΜΕΙΡΩ, et Ἱμεῖρομαι, Desidero, Cupio. Interdum cum gen. nonnunquam cum infin. Od. K. fin. "Ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ψύχεος ἱμεῖρων κατελέξατο οἶνοβαρείων. Sic ap. Hesiod. (A. 31.) Ἱμεῖρων φιλότῃτος. Et in Epigr. κύματος ἱμεῖρων. Itidemque ap. Aristoph. N. (435.) Τεύξει τοῖνον γ' ὦν ἱμεῖροις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμείς: ubi observa ἱμεῖρειν et ἐπιθυμῆν de una eademque re dici. Sed et cum accus. ap. Soph. (Ed. T. (58.) p. 151. meæ Ed. γυνὴ καὶ κούκ ἄγνωτά μοι Προσῆλαθεῖ ἱμεῖροντες. Memini tamen me alicubi locum legere citatum cum alio partic. Cum infin. autem, ut Od. A. (59.) θανέειν ἱμεῖρεται. At voce activa itidem usus est Solon, Χρήματα δ' ἱμεῖρω μὲν ἔχειν, ἀδικίας δὲ πεπᾶσθαι οὐκ ἐθέλω. Sic Epigr. Τὸν καλὸν ἱμεῖρων λύχρον * ἀναφλογίσαι. In soluta autem oratione aut nunquam aut raro invenitur ἱμεῖρω: at passivo ἱμεῖρομαι usus est Theodorit. H. E. 1. Ἱμεῖρεσθαι τῆς τῶν Ἱεροσολύμων θέας σκηδόμενος, καὶ ταύτῃ τὸν βασιλέα βουκολήσας. Et 5. de martyribus loquens, Αὐτόματοι γὰρ ἔτρεχον, τὸν τῆς ἀνωλέθρου ζωῆς πρόξενον λαβεῖν ἱμεῖρόμενοι θάνατον. Apud Herod. autem legitur etiam pass. AOR. 1. Ἱμεῖρην, Desideravi, Concupivi: (7, 44.) Ἱμεῖρην ιδέσθαι, Videre desideravit, Subiit eum desiderium spectandi, s. cupiditas. "Εἰμεῖρεται, Hes. affert pro "ἐπιθυμῆ, quod melius per simplex ι et δασείως. "Ομεῖρονται, "Hes. ἐπιθυμοῦσι: quod potius ἱμεῖρονται." ["Valck. Phœn. p. 162. 201. Toup. Opusc. 1, 547. Hesiod. Θ. 177. Wolf. p. 82. Brunck. Aristoph. 2, 86. Heyn. Hom. 6, 553. 582." Schæf. Mss.]

Ἱμερος, δ, Desiderium, Cupiditas, Cupido. A Poëtis ἱμερος dicitur ἀρεῖν aliquem, i. e. Desiderium capere aliquem, vel, mutata forma orationis, Aliquis teneri desiderio s. cupiditate rei alicujus. Hesiod. "Εργ. (2, 236.) Εἰ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου ἱμερος αἰρεῖ. Il. A. (89.) Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ. Apud Eund. non infrequens est ἱμερον ὄρσε, et quidem cum gen. γόοιο: Il. Ψ. init. μετὰ δέ σφι Θέτις γόοιο ἱμερον ὄρσε: Od. Δ. (113.) τὸ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἱμερον ὄρσε γόοιο. Alicubi autem ab eod. Poeta dicitur ἱμερος ὄρτο, aut ὑπάρτο: Π. (215.) Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἱμερος ὄρτο γόοιο. Ubi annotat Eust. ἱμερον non esse ἀπλῶς ἀλλοῖαν ὄρεξιν, sed ἐπιθυμίαν ἐπίτασιν: Latine fortassis usurpetur Libido hic potius quam Desiderium, aut Cupiditas, et quidem cum gerundio Flendi: ut ἱμερος γόοιο, sit Libido flendi. Statius dixit etiam Voluptatem flendi, Epicedio in Glauciam Melioris: Jam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo usi quidam etiam solutæ orationis Scriptt. Philo de Mundo, Πόσον τινὰ χρὴ νομίσει τὸν δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὁμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ἐν κατιδεῖν τηλαγῶς ἱμερόν περρωθέντα, οὐ μόνον κ. τ. λ., Bud. Cujus tandem esse modicorum animæ cursum existimare debemus, qui præ ingenti ipsi desiderio perspicue cernendi illud unum, quasi alites facti, etc. Apud Eund. aut certe alium ejusd. nominis Scriptorem, legimus, V. M. 1. Ὡς πολλὸν ἱμερον ἐνεργάσασθαι τοῦ ξένου τῷ πατρί. || Ἱμερος est etiam peculiariter Desiderium amatorium, i. e. quo tenentur amatores. Il. Ξ. (328.) Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἱμερος αἰρεῖ. Eur. Med. (556.) Καίνης δὲ νόμφης ἱμέρφ χρίσας ἡρώς. Aristoph. B. (59.) Τοιοῦτος ἱμερός με διαλυμαίνεται: (ubi ἱμερος vocatur quod antea dictum fuit πόθος. Cum autem dixisset Dionysius, ἐξαίφνης πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, interrogat Hercules, siue γυναῖκός πόθος, an παιδός.) Latine apte reddi posse existimo cupidinem, non fem. genere solum, sed et masculino: dando sc. huic nomini eum usum, quem Lat. dant, cum gen. personæ ei tribuunt, aut certe subaudiendum relinquunt. Atque adeo possimus, ut opinor, ἱμερος αἰρεῖ με in illo Homeri loco reddere Capit me cupido, ut dicitur a Virg. Capta cupidine conjux, Æn. 7. Sic ap. Ovid. legimus, Quid sit amor, sentit, nostrique cupidine captus Uritur. Idem alibi, Viderat hanc Janus, visæque cupidine captus. Alioquin dici etiam potest aliquis vel aliqua tangi cupidine, et tactus s. tacta cupidine: Met. 10. utque rudis primoque cupidine tacta, Quod facit, ignorans, amat, et non sentit amorem. Dicitur etiam Correptus vel Correpta cupidine: ut hoc in versu, Arsit enim magna correpta cupidine regis: ubi notandus est ablativus Magna, genere fem., cum alibi sæpe masculinum genus locis hujusmodi adhibeat: ut in eo, quem paulo ante protuli, habes, Primo cupidine, (falso enim credita est hic vox Primo esse adverbium,) et Met. 8. Altera jamdudum succensa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcumque obstaret amori. Ubi etiam observa Cupidinem et Amorem de una eademque re dici: ut in loco alio, quem paulo ante attuli, Quid sit amor sentit, nostrique cupidine captus Uritur. Item in loco qui ex ejusd. Poëmatibus 10. allatus fuit. Obiter autem animadvertendus est hic usus nominis Cupido hac in signif. genere masculino: (quem quidam ignorans, putavit Primo esse adverbium in loco illo, primoque cupidine tacta:) cum vulgo afferantur quidem exempla ex Horat. nominis hujus masculino itidem genere ab eo usurpati, verum non significantes τὸν ἐρωτικὸν ἱμερον, s. τὴν ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, Amatorium cupiditatem, sed simpliciter Cupiditatem: ut cum scribit Carm. 2. Nec leves sonanos timor aut cupido Sordidus aufert. Et 3. Eradenda cupidinis Pravi sunt elementa. Itidemque in aliis aliquot locis ita

utitur. Quod si Servius observasset, nequaquam, postquam scripserat genera plerumque confundi aut metri ratione, aut hiatus causa: in exemplum attulisset illum Horatii locum, Nec cum Sordidus aufert. Atenim dicit forsitan aliquis, in his quid po Horatianis Il. esse apertam generis mutationem, et quandam in hac mutatione καίνοπρέπειαν: at vero ap. Ovid., ubi Cupido usurpatur ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμερον, perinde esse ac si Bacchum pro Vino, Cererem pro Frumento usurparemus. Verum quod et altero genere interdum eadem in re utitur, facit ut credam potius simpliciter pro Cupiditate accipi, sed peculiariter pro Cupiditate amatoria: ut ἱμερος est peculiariter ἐπιθυμία ἐρωτική. Utroque tamen modo se res habeat, satis constat, meo quidem iudicio, e Il. quos protuli, (quibus addere possem multos, in quibus Cupidus dicitur is qui amore captus est, tanquam ἐπιθετικός) apte nos reddituros ἱμερον, Cupidinem, in isto Homeri versu (quem et antea protuli,) Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἱμερος αἰρεῖ. Ubi hoc quoque observandum est, de re eadem usurpant verbum ἔραμαι et nomen ἱμερον, ut Cupidinem et Amorem videlicet conjungi in quibusdam Il. quos ex Ovidio protuli. Nec vero an Hom. de re eadem tantummodo (ut in loco illo, ἔραμαι et ἱμερος de re eadem, sed separatim dicuntur,) dicta, sed copulata etiam inveniuntur φιλότῃς et ἱμερος, perinde ac si Amorem et Cupidinem copules: Il. Ξ. (198.) Ἀδὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἱμερον ὄρτε σὺ πάντας Δαμναῖ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Ut autem in isto Hom. loco dicitur Venus donare ἱμερον, quo non solum homines, sed deos etiam domat, sic et ap. Eur. Med. (635.) legimus hæc Chori ad eand. deam verba, Μήπιστ', ὦ δέσποινα, ἐπ' ἐμοὶ Χρυσέων τόξων ἐφίης, (sed repono ἐφίης,) Ἱμέρφ χρίσας ἡρώκτων οἰστών. Quin etiam in alio Hom. loco eidem deæ vel potius ejusd. deæ cesto illa duo φιλότῃς et ἱμερος tribuuntur: Il. Ξ. (216.) Ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον· εὐθα δὲ οἱ θελκτικὰ πάντα τέτυκτο. "Εὐθ' ἐν μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἱμερος, ἐν δ' ὁμοσπύδς, Πάρφασιν ἥτ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων. Ubi Eust. e veterum quorundam auctoritate tradit, φιλότῃτα quidem esse præsentium; at ἱμερον, absentium. Sed eos id non dixisse Homerice: i. e. hoc non convenire cum eo usu, quem ap. Hom. habet nomen ἱμερος. Jovem enim dicere in sequentibus, καί με γλυκὺς ἱμερος αἰρεῖ: Junonis sc. ἱμερος, præsentis ταπειν. Potius igitur videri νομῖνε φιλότῃς, significari simpliciter φιλότῃαν: et interdum quidem Veneream, ut isto in loco: nonnunquam vero τὴν ὁμονοητικὴν: ut in versu hoc, φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι βάλαμεν. At vero ἱμερον dici κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας: ideoque videri inesse huic nomini Ἑλικam vocem ἔρος: ut ἱμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ ἱμάτος ἀφροδισίου. Sed quod ad hanc deductionem nominis ἱμερος attinet, in ea ludere voluisse Eust. suspicor: pro ludicra certe habendam censeo, etiamsi ab illo tanquam seriam allatam esse constaret. Sed in eo quoque ab eo dissentio, quod ἱμερον vult proprie de Amatoria cupiditate usurpari: cum enim extet et verbum ἱμεῖρειν, s. pass. ἱμεῖρεσθαι, quo generaliter significatur Cupere, Desiderare, ut ipsum etiam nomen generale Cupiditatis s. Desiderii signif. habeat, deinde peculiariter de Amatoria cupiditate dicatur, (i. e. qualis est eorum qui amore capti sunt, i. earum quæ amore captæ sunt,) rationi consentaneum esse videtur. Ceterum quod de derivatione nominis ἱμερος tradit, ἐκ τοῦ ἱμῆρος, idem et de verbo ἱμεῖρειν: cum tamen unum quidem inde derivatum esse, (figamus enim veram esse illam derivationem,) deinde alterum ex eo factum dicendum foret. Verum ut ad alias nominis ἱμερος derivationes s. etymologias veniam, in meo vet. Lex. ab ἡμι deductum esse traditur: quoniam ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον. Sed non satis inter se convenire videntur quæ ibi scripta sunt: quia primum dicitur ἱμερος, quo significatur ἐπιθυμία, esse a νεπο ἡμι, quod est ποθοῦμαι: deinde in hujus etymologia ratione, quæ subjungitur, verbi illius ἡμι locum occupat verbum ἵεμαι, quod signif. illam non admittit, quæ verbo ἡμι tribuitur: (cujus tamen exemplum desidero.) Neque enim cum dicit ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον, possis ἵεται exponere itidem ποθοῦμεται. Ibid. dicitur ἱμεῖρω esse ab hoc ἱμερος, cum ego contra hoc ab illo deductum esse et pro verbali haberi debere censcam. Quin etiam differentia nominis ἱμερος a nomine ἔρος ibid. hæc traditur: ut ἔρος quidem sit τὸ διὰ τῆς ὁράσεως ἔργον: at ἱμερος sit, τὸ μετὰ τὴν δρασιν ἐπιθυμῆν. Quid vero Plato in suo Cratylō de nominis hujus etymologia? Ex eo dictus est, inquit, ὅτι ἱέμενος ρεῖ, καὶ ἀφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δι' ἐπιστῆσιν σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἔσιν τῆς βούλῃς. Repono autem ibi ἔσιν spiritu aspero pro ἔσιν quod tenuatum est: ut conveniat hoc NOMEN ἔσις, (quod an usitatum sit, dubium esse queat,) cum præcedente partic. ἱέμενος, et eo significetur Cupiditas s. Desiderium: sicut ἱέμενος aspiratum pro ἐφιέμενος poni scimus. Atque adeo hoc ipsum ἐφιέμενος legit Ficinus, non ἀφιέμενος: cui libenter de hac lectione assentior, sed de præcedentis participii ἱέμενος interpretatione ab eo dissentio. Existimo enim illud simplex ἱέμενος non aliud esse quam compositum ἐφιέμενος: et addi a Plat. καὶ ἐφιέμενος tanquam per epexegesin. At ille ἱέμενος vertit Incitatus: itidemque verbale ἔσιν Incitamentum, s. Impe-

tum: vel *ἰέμενος* legens spiritu tenui, vel certe differentiam, quæ statuitur inter *VERB.* *ἴεμαι* aspiratum, et inter *VERB.* *ἴεμαι* tenuatum, confundens: cum *ἴεμαι* potius scr. existimetur in Cupiendi signif., at *ἴεμαι* pro Incitatus s. Impetu feror. Illud autem verbale nomen *ἴεσις* invenitur et in alio ejusd. libri loco: ubi nimirum dicitur *νῆσις* esse τοῦ νέου ἴεσις. Ibi quæ rectius quam hic ab eod. Interpr. redditur, sc. Desiderium. Verum ibi quoque perperam scriptum est *ἴεσις* spiritu tenui. Ceterum ab ipso Plat. hæc vocis *ἴμερος* a voce *Πόθος* differentia statuitur, quod qui *ἴμερος* vocabatur *ὅταν παρῇ οὐ τις ἐφίετο*, vocetur *πόθος*, ἀπογενομένου.

Ἰμερος, Cupido, deus. Apud Lucian. in *Dearum Judicio* (§. 15.) Venus duos filios se habere dicit, *Ἰμερον* et *Ἐρωτα*. Ejus hac de re verba sunt hæc ad Paridem, *Παῖδε γὰρ μοι ἔστιν δύο καλῶ, Ἰμερος καὶ Ἐρως· τοῦτω σοι παραδώσω, ἡγεμόνε τῆς δδοῦ γεινησομένην*. Deinde utriusque officium describens, simulque ad horum nominum originem respiciens, addit, *Καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρῳ· δ' ὁ Ἰμερος αὐτῇ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἔστιν, ἱμερόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον*. Apud Paus. non solum conjunguntur *Ἐρως* et *Ἰμερος*, sed illis additur *Πόθος*: in Att. p. 32. *Σκόπα δ' Ἐρως καὶ Ἰμερος καὶ Πόθος, εἶδη διάφορά ἐστι· κατὰ ταυτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι*. Apud Plat. quoque in illo Cratylī loco horum trium itidem mentio fit simul, verum non itidem de personis, sed de rebus dicuntur. Ubi tria illa nomina *ἔρως*, *ἴμερος*, *πόθος*, tribus Latinis commode reddi possunt, Amor, Cupido, Desiderium. At cum personarum (deorum sc.) nomina sunt, tum nomen *Πόθος* aliam interpr. postulat, quam fortassis in illa lingua reperire haud possit; intelligitur enim, ut opinor, ille deus, qui desiderium ejus, quæ amatur, excitat, et dulci ejus recordatione animum velut titillat. Cum autem idem cum ipsa actione Desiderandi, ut ita loquar, nomen habeat, ne idem in Latina lingua fieri possit, obstat generis differentia: cum desiderium neutrius, non masculini, ut illud, generis esse sciamus: masculinum autem nomen eandem omnino vim habens nullum afferatur.

Ἰμερος est etiam Id in oculis, quo intuentium amor conciliatur. J. Poll. 2. de oculis loquens, postquam docuit oculos posse describi cum aliis appellationibus tum his, *πυρώδεις, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες*, s. *αἰγλὴν* aut *αὐγλὴν ἀφιέντες*, ἡδεῖς, ἐπαγωγὸι, ἐπέραστοι, subjungit, *καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἴμερος*. Et quod ab illis defuit, *ἴμερος*. Sed debuit fortassis alio potius vocabulo uti quam isto ἀπορρέον, præsertim cum postea *περὶ δακρύου* loquens, dicat itidem τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων: debuit, inquam, potius, meo quidem iudicio, illud ἀπορρέον expositioni vocis δάκρυον reservare: ne quis putaret intelligi illud ἀπορρέον, esse aliquid ὑγρὸν: sicut de lacryma dicit τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων ὑγρὸν. Minimeque ad hoc ὑγρὸν pertinere existimandi sunt qui dicuntur *ἴγροὶ ὀφθαλμοί*, vel *Lubrici* et *mobiles*, ut Cic. loquitur: vel *Quales sunt oculi hominum qui ἴγροὶ vocantur*, i. e. *εὐκατάφοροι εἰς τὰς ἡδονὰς*, sequendo Hes. et Suidæ expositionem: (nisi quod ex Hes. scribendum esset * *εὐκαταφερέεις*;) cum qua optime convenit quod ap. J. Poll. legimus, de cinædo, ei cum alias multas appellationes tribui, quas recenset, tum has, *ὑγρὸς* et *ὑγρόνους*. (Ubi obiter observandum etiam est hoc *comp.* *Ἰγρόνους*, utpote in quo nomen *ὑγρὸς* ipsi etiam animo tribuitur, s. ipsi menti; est enim *ὑγρόνους* cui est *ὑγρὸς νοῦς*, s. *Habens ὑγρὸν νοῦν*: adeo ut non male conveniat *ὑγρόνους* cum *θῆλυ τὴν ψυχὴν*: quod ab eod. J. Poll. de cinædo itidem dicitur: sicut et *γυναικίας* ac *γύνις*.) Oculi mollis non male reddatur, meo quidem iudicio: licet aliam signif. habeant oculi molles in isto Ovidii loco, de Remedio, 1. Si male dentata est, narra quod rideat illa: Mollis est oculis? quod fleat illa, refer. Neque enim dubium est quin Molles oculi hic dicantur Qui facile ad lacrymas moventur: sive oculis tribuatur mollitia quæ a corde profisciscitur, (ut ap. eund. Poetam legimus *Molle cor*;) sive Molles oculi eo dicantur modo, quo a nostratibus Teneri; vox enim nostra Tendres est Latina Teneri, i. e. facta ex hac. Vocamus autem Des yeux tendres, vel Tendres à pleurer, Qui facile ad lacrymas moventur s. impelluntur: quod scimus a natura muliebri sexui multo magis quam virili esse insitum. Legitur porro illud *ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ* cum alibi, tum ap. Ælium Dionysium, ubi exponens ἱλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν, dicit esse, *ὑγροῖς καὶ ἐπιμύονσι καὶ κατακεκλασμένοις ὀμμάσιν ἐμβλέπειν*. Quocunque autem nomine Latino debeant exponi *ὑγροὶ ὀφθαλμοί*, videtur esse ii qui aliquid procacitatis s. petulantiae habent: et quales appellamus nostrate lingua Des yeux attrayans, vel Des yeux affétés. Ac certe convenit illa signif. verborum ἱλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν, (i. e. quam illis tribuit Ælius Dionysius,) cum ea quam habet *comp.* *Κατιλλώπτειν*, in isto Epigr. versu, *Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ κατιλλώπτουντι Πρίηφ*: neque enim hic *κατιλλώπτειν* de eo gestu oculorum dicitur, quo utuntur οἱ μυκτηρίζοντες s. *καταμυκώμενοι*, (de qua signif. dictum antea fuit,) sed potius *κατιλλώπτουντι* exponere hic debemus eod. modo quo Ælius Dionysius ἱλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν exp. Certe quod addatur θῆλυ, eo magis impellor ut credam istud *κατιλλώπτειν* illis *ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς* convenire, sequendo ea quæ de nominis ὑγρὸς significatione disserui. Jam vero et limi oculi videntur posse *υγρῶν* appellatione comprehendī: ita quidem accipiendo illam vocem ut ab Ovidio accipitur, ubi dicit, *Limis subrisit ocellis*. Ipsum certe etymum (si ab ἱλλός verba illa deducamus) plane interpr. hujusmodi requirere manifestum est. Et hæc quidem obiter de his dicta sint: quibus quamvis non suus datus sit locus, i. e. is quem series alphabetica postulat, non minus tamen lectori, quam si ibi dicta essent, sunt profutura.

Ad *ἴμερος* autem ut revertar, variis modis eum Poetæ describunt; neque enim dubium est quin illi, cum canunt oculos esse in amore duces, (ut legimus ap. Propert. Si nescis, oculi sunt in amore duces,) cum canunt oculos esse fores s. fenestras quibus intrat amor, cum sagittis quæ ex oculis puellarum prodeunt,

A peti se conqueruntur, (quo pertinent illi Anacreontis versiculi, *Στρατὸς δὲ καὶ τὸς ἄλλος ἄπ' ὀμμάτων βαλὼν με*;) cum alicujus puellæ oculos vocant loquaces, vel dicunt eos non tacere, (ut Ovid. Non oculi tacere tui,) cum dicunt oculos fateri ignem, cum dicunt puellam oculis aliquid promittere, (quorum utrumque ap. eund. Poetam legimus,) cum puellam quampiam suos oculos rapuisse queruntur, (ut Ovid. Tu quoque quæ nostros rapuisti nuper ocellos,) aut cum inducunt vicissim puellam raptos s. ablatos sibi oculos querentem, (ut Medea Jasoni ap. Eund., Abstulerant oculi lumina nostra tui,) cum denique oculos alicujus puellæ vocant sua sidera, (quod argutis oculis præsertim convenire, ostendit ille Ovidianus versus, Argutos habuit, radiant ut sidus ocelli,) non dubium est, inquam, quin Poetæ, cum hæc aliaque id genus plurima de oculis dicunt, *ἴμερον* illum, de quo nunc agitur, describant. Verum ex hujusmodi ll. potius quid valeat vox *ἴμερος*, quam quo nomine eam debeamus interpretari discimus; ac profecto cum existimem frustra quæsitum iri vocab. Lat., quod unum uni Græco respondeat, si duobus aut etiam tribus vim ejus expressero, lectori satisfacisse me putabo. Reddo igitur hic *ἴμερος* Amoris illicium in oculis, Amoris illices oculi, (aut simpliciter Illices oculi.) Oculorum philtum, s. Philtum ab oculis prodicens, Aspectus amoris conciliator.

Ἰμερος tanquam Venenum quoddam Veneris fingitur ab Eur.: ut inquit Eust., afferens h. ejus l. *μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίης*, (nisi potius scr. *ἐφίης*;) *ἴμερῳ χρίσας ἔφυκτον ὀϊστόν*. Qui locus e Medea hujus Poetæ est sumtus; inde enim et ipse eum antea protuli: scribens *μή ποτ' ὦ δέσποινα*, ut ibi legitur. Est porro hæc *δέσποινα*, Venus, ad quam sermo dirigitur. Non male autem fortassis h. etiam l. ad ea, quæ *περὶ ἴμερον* in proximo tmemate dicta fuerunt, referemus: ut intelligamus, *ἴμερον*, i. e. Amoris illicium, quod ex oculis alicujus emanat, esse Venenum quo Venus suas sagittas tingit. Alioqui potest etiam generalius accipi pro Cupidine, (sicut antea hanc illi significationem dedi,) eo sensu quo dicitur Captus vel Capta cupidine, Tactus vel Tacta cupidine: aut etiam cum aliis verbis, ut in præcedentibus docui.

Ἰμερος, est etiam Certa quædam ὠδή, i. e. Cantilena, Canticum, Certæ cujusdam cantilenæ nomen, aut Cantici. Vide J. Poll. 4, c. 7.

[*Ἰμερος*, Abresch. Lectt. Aristæn. 210. Toup. Opusc. 1, 510. Ammon. 59. Valck. Diatr. 161. ad Callim. l. p. 246. Valck. 121. 209. Wyttēb. Select. 346. ad Il. α. 507. Ilgen. ad Hymn. 452. Phryn. Ecl. 179. Heind. ad Plat. Phædr. 266. Heyn. Hom. 8, 358. *Ἰμερος*, Æolice, Toup. ad Longin. 301." Schæf. Mss. Pind. O. 1, 65. *ἴμερῳ δαμῆλς*, pro ἐρωτῇ.]

Adv. *Ἰμερος* est Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suavis. Affertur ex Epigr. et in superl. gradu, *ἰμερότατον κάλλος*. Ab Hes. *ἴμερῶν* exp. *ἐρασμίων, ποθεινῶν*: *ἴμεροι* autem, *ποθεινοὶ* et *ἐπιθυμητοί*: nec non *ἀγαθοί, ἐραστοί, ἀγαπητοί, ἀγαστοί*. [*Ἰμερος*, ad Bion. 6, 10. et Add., Antip. Sid. 76. Thess. 29. Jacobs. Anth. 9, 296." Schæf. Mss.] Rarum tamen esse puto vocis bujus usum pro adjectivo nomine, licet inveniat et *comp.* *ἴμερῶφωρος*, in eod. lib., pro Dulciloquus. [*Ἰμερος*, Spec. p. 14." Schæf. Mss. Theor. 28, 7. Athen. 374. Inveniantur etiam * *ἴμεροδερκῆς*, Paul. Silent. Ambo 271. * *ἴμεροβαλῆς*, Anal. 1, 249. sed male conf. cum *ἴμεροβαλῆς*. * *ἴμεροπῆς*, Empedocles e Plut. ap. Hst. de Poesi Philos. p. 25. "Mitsch. Cer. 121." Schæf. Mss.] "*Δυσίμερος*, Ægre amabilis, Cupitus. E Nonno "affertur pro Improbus et protervus amator." [Apoll. Rb. 3, 961. 4, 4. "Ruhnck. Ep. Cr. 155. Christod. Ecphr. 216." Schæf. Mss.] "*Ἐφίμερος*, Amabilis, Desiderabilis, Hesiod. A. (15.) "*Νόσφι κτερ φιλόδητος ἐφίμερος*." [Æsch. Cboëph. 840. Hesiod. Θ. 132. "Brunck. Œd. T. 1375. Soph. 3, 403. Archiloch. 22. Jacobs. Anth. 7, 96." Schæf. Mss.] "*Πανίμερος*, ex Epigr. "affertur pro Gratissimus," [Anthol. 5. p. 527. "Wakef. Trach. 660." Schæf. Mss.]

Est denique et proprium nomen *Ἰμερος*, unius e tyranis Se-leuciae. [*Ad Lucian. 1, 265.*" Schæf. Mss.] Invenitur aliqui et vocav. *Ἰμέριος*, Proprium itidem nomen. Apud Plut. (6, 222.) est Cujusdam κόλακος nomen. Sic vocatus fuit et quidam Rhetor aut Sophista, cujus Declamationes a me editæ fuerunt cum Polemonis et aliorum quorundam Declamationibus. Meminit Suidas: ap. quem legitur etiam *Ἰμερία*, et dicitur esse Fluvius. Sed perperam in Germanica Ed. pro *Ἰμερία* scriptum est *Ἰμερίαν*. [* "*Ἰμερίς*, Lennep. ad Phal. 63." Schæf. Mss.]

Ἰμερβεις, Desiderabilis, Optabilis, Amabilis, Suavis, Gratus. In Epigr. *Ἰμερβεις* dicitur cestus Veneris, (cui Hom. *ἴμερον* inesse perhibet,) *Αὐτῇ σοι Κυθέρεια τὸν ἴμερβεντ' ἀπὸ μαστῶν Κεστόν* *ἐδωκεν ἔχειν*. Hom. Il. E. (429.) valde apto epitheto, *ἔργα γάμοιο* appellavit *ἴμερβεντα*, hoc in versu, *Ἀλλὰ σύ γ' ἴμερβεντα μετέρχευ ἔργα γάμοιο*. Apud Eund. legimus *ἴμερβεν καθάρειε*, Σ. (570.) ubi *ἴμερβεν* adverbialiter ponitur, *τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πᾶσι φόρυγγι λιγέη ἴμερβεν καθάρειε*. Quod vero ap. Eund. legitur Od. K. (398.) *πᾶσιν δ' ἴμερβεις ὑπέδυ γόος*, mirum videri possit, propter hoc adjectivum *ἴμερβεις*: quomodo enim *γόος* potest *ἴμερβεις* appellari? Sed ego existimo Homerum, cui frequens est *ἴμερος ἄρτο γόοιο*, hoc loquendi genus voluisse in illud resolvere. || *Ἰμερβεις* est etiam *ἐπιθυμητικὸς*, si Suidæ, vel potius si vulgatis exempl. Operis illius credimus. Eum enim *ἐπιθυμητικὸς* scripsisse, (quo et *ἴμερβεις* ab Hes. exp.) magis verisimile est. Alioqui retinendo *ἐπιθυμητικὸς*, activam etiam signif. habere nomen illud *ἴμερβεις* dicendum erit. [*Ad Charit. 734.*" Schæf. Mss. * *ἴμερβεις*, unde * *ἴμερβεις*, Callistratus p. 904. ὅμα.]

Ἰμερτὸς, i. q. *ἴμερβεις*. Sed hoc *ἴμερτὸς* habet potius formam nominis verbalis ab *ἴμερομαι*. Eust. illud *ἴμερβεντα*, quod paulo ante ex Hom. attui, exp. *ἴμερτά*. Hesychio *ἴμερτὸν* est *ἐπέραστον*, et *καλὸν, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν, ἐράσμιον*. Idemque Suidæ *ἴμερτὸς* est *καλὸς, ἐπέραστος, ποθεινός*. Quas exp. sequendo, *ἴμερτὸς* erit (sicut et *ἴμερβεις*) Desiderabilis, Optabilis: item

Amabilis, Suavis, Gratus: nec non Pulcer, s. Venustus. At V. V. LL. *ἡμεροῖσιν ὑδάτεσσι* interpr. Liquidis aquis, in Apoll. Rh. (2, 939.) **Ὁν δέμας ἡμεροῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι*. Sed fidem huic interpretationi non adhibeo. [“Bergler. ad Alciph. 213. Brunck. Apoll. Rh. 88. Heyn. Hom. 4, 392.” Schäf. Mss.] In Iisd. est subst. *ἡμερτής*, redditum Desideratus, subiungiturque Suidæ expositio *ὁ ἐπιθυμητής*, cum tamen hoc vocab. *ἐπιθυμητής* minime sonet Desideratus, sed potius Desiderator, Concupitor, si his uti liceat. Sed *ἡμερτής* scr. potius esset, meo quidem iudicio, in hac nominis *ἐπιθυμητής* signif.; at *ἡμερτής* sonaret *ἐπιθυμητός*: atque ut *ἡμερτής*, *ἡμερτον*, ita *ἡμερτής*, *ἡμερτός*, declinandum esset. At vero *ἡμερτή*, Nomen Lesbi insulæ, est fem. illius *ἡμερτός*: sed ex appellativo nomine in proprium quodammodo transibat, cum ita vocaretur Lesbos. Hujus autem appellationis meminerunt Hes. et Eust. In Iisd. illis V. V. LL. est nomen *ἡμεραίος* expositum Desiderabilis et Optabilis, cum tamen reperiatur duntaxat hoc *ἡμεραίος* pro Eo qui est e Sicilia urbe cui nomen *ἡμέρα*. Redditurque *ἡμεραίος*, et *ἡμερενσις*. Est vero et *ἡμεραία* cuiusdam nomen *ἡμέρα*. Sed a Suida affertur etiam *ἡμεραία* tanquam nomen cuiusdam Anus, nec non Civitatis. Ab *ἡμερος* est etiam verbum *ἡμέρω*, i. significans q. *ἡμέρω*: (e quo factum esse nomen illud *ἡμερος* antea docui.) Legitur enim ap. Hes. et alium quempiam, *ἡμέρει*, *ἐπιθυμῶ*, *θέλει*. Suspecta

tamen esse potest utrobique exemplaris fides. Nam ad *ἡμέρω*, quod attinet, Germanica Ed. ex Aldina emendari potest. (Alioquin non minus novum videri queat *ἡμέρω*, quod ap. eum legimus, i. valens q. *ἡμέρω*, quam *ἡμέρει*, i. valens q. *ἡμέρει*. Estque notandum ibid. ille accus. *ἡμέρω*: habens nomen. *ἡμερω*, signif. cans *ἔρωτες* et *πόθοι*: sicut ille *ἡμέρω* exp. *ἔρωτες* et *πόθοι*.) At vero *ἡμερούσθαι* peculiarem quandam signif. habet, de qua illa dictum pro Rem habere cum viro, Coire cum viro: quod scilicet coitus s. concubitus ab amore proficisci soleat: unde etiam Amoris opus interdum a Poëtis appellatur. Sic ap. Hippocr. (599.) *ἡμερούσθαι* Gal. exp. [*τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι καὶ μὴ μὲν*]. Sed in V. V. LL. affertur verbum *ἡμερωμαι*, tanquam thema illius *ἡμερωθείσαι*: diciturque esse, prima signif. ad desiderium. Cui interpretationi fidem derogandam esse ex se. [Hippocr. 596. *ἡμερούσθαι χρὴ τοῦ ἀνδρός*: at p. 592. *ἡμερούσθαι τε καὶ συνιούσης ἀνδρὶ*. * “*ἡμερῶ*, Koen. ad Greg. C. 275.” Schäf. Mss.]

ἡμερα autem in h. l. reservavi, quod dubium cuiuspiam esse possit, utrum in numero derivatorum e nomine *ἡμερος* censi debeat. Significantur enim hac voce *ἡμερα* Flores et coronamenta quæ expiationis lustrationesque adhibebantur. Quæ exp. petita est ex Hes. [**Ἐφῆμῳ*, Anal. 3, 37. Nonn. D. 14, p. 406. **ἡμερῶ*, Epiph. 1, 233.]

Nomen *ἡδός*, de quo nunc agere oportet, valde dubium est ubi poni debuerit, cum tres ejus afferantur derivationes s. etymologię, sed tales ut nulla earum fide digna esse videatur. Verum qualescunque illæ sint, (quarum alioqui duæ Etymologi simul et mei referia Lex. auctoritate nituntur, tertia autem solo Lexici illius testimonio confirmatur, quod sciam,) post tria hæc verba, vel *ἡδός* pro unum ex his tribus, ponendum fuisset, *ἡγώ*, *ἡκώ*, *ἡχώ*.

ἡῖος, Viscum. Plut. Coriol., *Θῆρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἡδόν*. Hesychio *ἡστύλις* est *φυτὸν θένον ἡδός*, i. e. Planta e qua provenit viscum. A Luciano metaphoricè usurpatur, Q. H. Scr. (§. 57.) cum enim dixisset, *Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν ἢ τευχῶν ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῦν, καὶ τὸ σπαντοῦ δράν, παρὲς τὴν ἱστορίαν*, subiunxit, *Ἄλλ’ ὀλίγον προσανέμμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἔνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγὼν τὸν ἡδόν τὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἀπασαν ληχνεῖαν*. Ubi Micyllus Interpres metaphoram retinuit, interpretans *ἡδόν* non solum Viscum, sed et Glutinum; ita enim h. l. reddidit, Maxime autem temperantia quædam adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum, aut fluviorum: ut ne vim ac potestatem verborum inepte ac præter rem ostentare velle videaris, tuumque ipsius negotium agere, historia ommissa: sed modice adhibitis illis, utilitatis et perspicuitatis tantum gratia, mox inde digrediaris, visco s. glutino quod in hac re est, atque universa tali gulositate evitata. Ego autem existimo *ἡδόν*, i. e. Viscum, vocari a Luciano Materiam quam res ipsa præbet ostentandæ facultatis dicendi: quæ materia talis est ut cum quis in ejus tractationem se immiserit, inde orationem suam expedire s. extricare non possit, sed ita hæc illi tenaciter adhæreat, ut visco aves adhærere solent. Et quoniam in hujusmodi descriptionibus sibi placere et indulgere plerique Historici solebant, atque avide hanc ostentandæ *λόγων δυνάμειος*, i. e. Facultatis dicendi, s. Eloquentiæ, (non Potestatis verborum, ut Interpres reddidit,) occasionem arripiebant, ideo *ληχνεῖαν* quoque vocat. Hæc mea est de isto loco sententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre visus fuerit. Est autem obiter notandus et nominis *ληχνεῖα* metaphoricus iste usus. || Planta quædam, Hes. Idem certe a Lat. Frutex quidam appellatur Viscum. || *ἡδός* redditur etiam Arundo aucupatoria, quod ab Hes. exponatur *κάλαμος ἡδονικός*. Vide *ἡδονή*. || *ἡδός*, sicut et *ἡδία*, pro Varice: vide *ἡδία*. || *ἡδός* tres habet etymologias, sed tales ut nulli earum multum fidei adhibeam. *ἡδός*, inquit Etym., est ἡ παγὶς τῶν στρουθίων, Pedica passerum: (sic autem appellat, quod visco veluti pedica s. compedibus irretiti teneantur. Et quod peculiariter mentionem facit *στρουθίων*, convenit cum ea exp. quam Hes. nomini *ἡδονή* tribuit, exponens *στρουθιοπιστής*.) Quibus adjungit, quasi *ἡδός τις ὧν*: nimirum *παρὰ τὸ ἄγειν τὰ δρυεα*. Vel, inquit, ab *ἡκώ*, *ἡχώ*, *ἡδός*: sc. ὁ φθάνας μέχρις ἂν ἡ ἡδονή ταῖς ὕρταις μέχρις ὧν ἂν φθάνοισι τὰ πηρὰ τῶν ἄντων ἂν τὸ ἐνθα ἡδονῶνται καὶ παραγίνονται. Hactenus Etym. At in meo vet. Lex. additur tertia derivatio, a *ἡχώ*, significante *κρατῶ*: ut ab ejus fut. *ἡχῶ* fiat *ἡδός*, quod mutetur in *ἡδός*. Verum *ἡδός* Hesychio sunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοί, Tenaces et parci. In qua signif. minime necesse puto aliam nominis illius derivationem querere; existimo enim esse metaphoricam, et vocari hominem parcum *ἡδόν*, i. e. Viscum, quod manus tenaces habeat tanquam viscum, s. quod omnia ejus manibus, tanquam visco, inhærescant. Tale est quod nostrate lingua de quibusdam dicimus, *ἡς οὐτὸν les mains gluantes*, i. e. Habent manus viscatas: de iis, quorum manus quicquid attingunt, ad se attrahunt tanquam viscatæ. Atque adeo optime convenit et Gr. vocabuli *γλίσχροι* et Lat. Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur: cum ipsum quoque viscum *γλίσχρον* et *tenax* appellari possit. Quæ cum ita sint, non video cur aliam hæc signif. derivationem sibi postulet; quamvis enim non dicatur pluraliter *ἡδός*, ut nec *Visca Latine*, a ratione tamen non abhorret, ut si *ἡδός* vocetur Aliquis qui tenax sit et parcus, perinde ac si nominaretur Viscum: itidem plurali numero *ἡδός* nuncupentur Qui tenaces sunt et parci. Si quis tamen aliquid melius hac de signif. attulerit, id lubenter amplectar. **ἡσχος*, ὁ, in V. V. LL. affertur pro Ramus, qui potius *δσχος* dicitur. In Iisdem ex Aëtio affertur *ἡσχος* pro

B “Viscum: quod alias *ἡδός*.” [“Ad Mær. 201. *Τον. Opusc.* 1, 273. 2, 89. 254. Wakef. S. Cr. 1, 53. Jacobs. Anim. 309 Anth. 1, 1, p. 18. 6, 74. 7, 214. 323. 8, 25. 9, 295. 11, 316” Schäf. Mss.]

ἡδονή, ὁ, ἡ, VEL *ἡδονή*, (q. d. Viscivorus.) Visco vescens. Valetque idem et *ἡδονή*, s. *ἡδονή*, de quibus mox dicitur. [**ἡδονή*, Anal. 2, 138.] *ἡδονή*, sive *ἡδονή*, i. q. *ἡδονή* s. *ἡδονή*, quæ proxime præcedunt. Sed cum generalem signif. hæc habeant, et de Omnibus avibus dicantur, quæ visco vescuntur, quæcunque illæ sint, peculiariter de Quibusdam tunc dicuntur. Nam e tribus *κηχλῶν*, i. e. Turdorum, generibus, unum esse earum, quæ *ἡδονή* appellantur, dictum antea fuit: ab Aristot. autem *ἡδονή*, nomine idem significante, nuncupantur. *Κηχλῶν δ’ εἶδη τρία*, inquit, H. A. 9, (20.) *ἡ μὲν, ἡδονή, αὐτὴ δ’ οὐκ ἐσθίει ἀλλ’ ἡ ἡδόν καὶ ῥητίνην*: [cf. Athen. 64.] *ἡδονή*, Viscum ferens s. gerens. Apud Soph. in *Meleagro*, *ἡδονή* δρύες sunt αἱ ἡδόν φέρουσαι, teste Hes. Apud Oppian. autem (A. 1, 32.) legimus *ἡδονή* δόνακας, significantem *τὸν λεπτοῦς λόγους*, ut scribit Eust. Neque tamen affirmat, sed dicit videri hoc velle significare. [“Const. Manass. Chron. p. 131.” Boiss. Mss. “Ad ll. E. 398. Heyn. Hom. 6, 602. Brunck. Soph. 3, 516. **ἡδονή*, Ruhnck. Ep. Cr. 122. Epigr. adesp. 397.” Schäf. Mss. Anal. 3, 235. *δόναι*.]

ἡδονή, [ex **ἡδονή*.] Viscosus, Visci modo lentus, Tenax. [“Ad Lucian. 1, 393.” Schäf. Mss.]

C *ἡδονή*, Viscosus: quo vocab. utitur Palladius, licet in vulgaris Dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis: de qua signif. dicam infra, ubi agam de nomine *ἡδίας*. [“Wakef. Phil. 714.” Schäf. Mss.]

ἡδονή, Visco aves capio. Sed generalius Capto s. Venor aves (nam verbum Venor ad eas etiam extenditur,) Aucupor. [“Ag. gest. 8, 3, 16.” Schäf. Mss. **ἡδονή*, Gl. Aucupium.] *ἡδονή*, Aucupes, Magis proprie q. d. Viscator, (sicut *ἡδονή* videtur Viscatrix,) Qui visco aves capit. Ab Hes. exp. voce *ἡδονή*, quæ sonat, ut opinor, Passerum captor, Qui passerum capit. Videtur enim compositum esse hoc nomen, quod vis visum esse credo, e nomine *στρουθός* et verbo *πάσσει*. Et quod passerum hic peculiariter mentio fit, convenit, ut antea docui, cum eo quod ap. Etym. legimus, *ἡδόν* esse τῶν στρουθίων παγίαν. Utuntur autem οἱ *ἡδονή*, Aucupes, *καλάμοις* s. *δόναις*, Calamis s. Arundinibus, qui itidem *ἡδονή* appellantur. Legimus etiam in Epigr. *ἡδονή* καλάμοις, nec non *ἡδονή* δόναις. (Quibus in ll. *ἡδονή* ponitur pro *ἡδονή*: de qua voce dicitur infra. Horum autem calamorum fit mentio et a Bione in quodam elegantissimo Idyllio, cujus initium est, *ἡδονή* ἔτι κῶρος: (quod nomen *ἡδονή*, Doricum est pro *ἡδονή*.) Sed afferam primos hujus Idyllii versus, utpote aliquid etiam habentes ad *ἡδονή* tēχην pertinens: *ἡδονή* ποτὲ κῶρος, ἐν ἡλσῇ δειδράσκει Ὀρνῶν θηρέων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν ἔρωτα Ἐσδόμενον πύξιο ποτὶ κλάδον ὥς δ’ ἐνόασε, Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φάλνετο ὄρνῶν αὐτῶν, τὸν καλάμῳ ἡμα πάντας ἐπ’ ἀλλήλοισι συνάπτων, Τὰ καὶ τὰ τὸν ἔρωτα μετὰ λυμένον * ἀμφεδόκεεν. Quos versus olim Venetis ita reddidi, primis fere juventutis annis, Aucups forte puer dum venaretur opaca In sylva volucres, infelix omen, Amorem Fronde super buxi vidit pallente sedentem. Tunc puer exultans, magna velut alie visa, Continuo viscum calamosque recolligit omnes, Insidiasque omnes volitanti tendit amori. [“Agis Epigr. Jacobs. Anth. 9, 356.” Schäf. Mss.] FEM. *ἡδονή*, ET *ἡδονή*, Viscatrix. Sed crediderim, ut *ἡδονή* est tanquam ab *ἡδονή*, (sicut *ἡδονή* habet fem. *ἡδονή*), ita *ἡδονή* esse tanquam ab adj. masc. *ἡδονή*. [**ἡδονή*, Manetho 4, 339.] Plut. (7, 279.) *καὶ γὰρ ἡδονή* τῶν ἡδονή ἐστιν ἐν παλατίῳ καὶ τὸ τῆς *ἡδονή* καὶ καὶ γὰρ ἡδονή, ἀλλ’ ἔχον ἐκ μεταφορᾶς ἀναθεώρησιν, οἷον ἐλκώσας τὰ πύρ-

ῥα, καὶ κρατούσης * συμπροσισχόμενα. Quæ Bud. ita reddidit, in ea quam edidit illius libelli Interpretatione, Jam primum igitur Idiae (i. e. Privatae) fortunæ delubrum in palatio situm est; est et Ixeutriae, (i. e. Viscatricis,) tametsi id nominis ridiculum est, sed non abs re tamen, translatione id dante, ac si dicas, tenaciter attrahentis quicquid illi hæssisset. Et hoc quidem in loco, uti vides, extat prior illa scriptura Ἰξευτρία, quæ magis mihi placet. At in alio ejusd. Plut. reperitur posterior Ἰξευτρία, ubi ipsemet interpr. Viscata: (7, 136.) Καὶ τί ἂν τις ἐπεξίλοι τὰς ἄλλας ἐπινυμίας, ὑποὺ Τύχης Ἰξευτρίας ἱερὸν ἐστίν, ἣν * Βισκάταν ονομάζουσιν, ὡς πόρρωθεν ἡμῶν ἀλισκομένων ὑπ' αὐτῆς, καὶ προσισχομένων τοῖς πράγμασιν; Extat vero et subst. NEUTRUM Ἰξευτρίον, quod redditur Aucupium. In VV. LL. habetur ETIAM Ἰξευτρία, quod exp. Quæ, tanquam viscum, procul existentia detinet. Sed mendosum esse hanc scripturam arbitror, et pro Ἰξευτρία per errorem irropsisse, ex illo Plut. loco quem paulo ante protuli, præsertim cum exp. etiam cum illa conveniat. Credibile est certe aliquem ex illo Plut. loco margini sui Dictionarii ascripsisse, deinde alium inde hoc vocabulum describentem, non Ἰξευτρία, (ut erat hujus linguae rudis,) sed Ἰξευτρία scriptum esse credidisse.

Ἰξευτικός, Ad aucupes s. Ad aucupum artem pertinens: Hes. ἰξός, εἶδος φυντοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικός, q. d. Calamus viscatorius, s. Arundo viscatoria; (nam Viscatrix arundo responderet potius illi præcedenti ἰξευτῆς κάλαμος.) Ex Ovidio autem reddi potest Viscata arundo, ut ille dicit Aves fallere viscata virga. || Ἰξευτικός, si Suidam sequimur, capitur etiam pro ἰξευτῆς, i. e. Aucups, Qui visco capit aves. Nam ἰξευτῆς ab eo exp. hoc nomine ἰξευτικός: et additur, ὁ δὲ ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἥτοι κόλλης τινός. Sonabit autem proprie ἰξευτικός, (dando illi eum etiam usum, quem alia eod. modo terminata obtinent,) Peritus capiendi visco aves.

[* Ἰξός, Theophr. de Igne s. 61. Planud. Ovid. Met. 15, 474.]

Ἰξία, ἣ, etiam dicitur, ead. signif. qua ἰξός, pro Visco. Theophr. C. Pl. 5, 22. Ἐπεὶ καὶ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλασπάνοντα φθέρειν. Legitur ap. Eund. hac in signif. cum alibi, tum vero C. Pl. 3, 16. ubi disserit de arbore quæ πρῖνος vocatur, i. e. Plex: Φέρεται δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον, κόκκον τινὰ φωνικοῦν ἰσχὺν δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὕψος· ὥστε ἐνίοτε συμβαίνει τέτταρας ἅμα καρποὺς ἔχειν αὐτὸν δύο μὲν, τοὺς ἐαυτῆς, δύο δ' ἄλλους· τὸν τε τῆς ἰξίας, καὶ τὸν τοῦ ὕψους· καὶ τὴν μὲν ἰξίαν κ. τ. λ. || Ἰξία vocata fuit et Quædam planta, quæ alio nomine Chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocarunt, quia ἰξός, i. e. Viscum, quibusdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro mastiche utuntur mulieres. Diosc. 3, 10. Χαμαιλέον λευκός· ἰξίαν τοῦτον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐν τισὶ τόποις ἰξὶν εὐρίσκεισθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτοῦ· ὃ καὶ ἀντὶ μαστίχης χρώνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro esse posset utrum a nominato haberi deberet; sed Plin. nominativum facit Ixia, non Ixias: si vulgatæ ejus Edd. non mentiuntur. Legimus enim 22, 18. e Diosc., Chamæleonem aliqui Ixiam vocant. Et paulo post, Quibusdam in locis viscum gignit album sub alis foliorum, maxime circa canis ortum: (quomodo thura nasci dicuntur:) unde et Ixia appellatur. Hoc ut mastiche utuntur mulieres. Gal. quoque in Lex. Hippocr. ἰξίον interpr. φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ vox Ἰξίον suspecta esse possit; atque adeo in VV. LL. alia affertur lectio, sc. ἰξίων, et φύλλων: non addito tamen ullius veteris exemplaris testimonio. Ego e quodam annotatum reperio ἰξίον quidem eod. modo, sed φύλλα pro φύλλον. Sciendum est porro Theophr. H. Pl. 9, 13. chamæleonis duo genera describentem, ἰξίας non meminisse, (ut annotat VV. LL.,) nec ἰξοῦ, i. e. Visci, quod chamæleonis albi, ut tradit Diosc., vel utriusque radicibus, Plinio teste, innascitur. At vero ὁ Ἰξίας alia esse videtur Radix, (ut in Iisd. annotatur,) licet Gal. Simpl. 8. chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere scripserit. Inter lethales enim radices separatim enumerari a Diosc. τὸν ἰξίαν, 6, 21. Ἰξίας δὲ, δς καὶ οὐλόφονον καλεῖται, ἐν τῷ πίνεσθαι ὁμοῖον τι ὥκιμω κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει: (ita enim scr. est, non οἶον τι ὥκιμω.) Nicander autem ἰξίαν periphrastice appellavit ἰξίον πῶμα, A. (279.) Ἰξίον δὲ σε μὴ τι δόλω παρὰ χεῖλεσι πῶμα Οὐλόφονον λήσειεν, ὅ,τ' ὥκιμοειδὲς ὅδωδε. (Ubi observa obiter, ὥκιμοειδὲς ὅδωδε, conveniens cum eo quod Diosc. dixit, "Ομοῖον τι ὥκιμω κατὰ τὴν ὁσμὴν ἐμφαίνει. Observa item vocem Οὐλόφονον, quæ itidem ap. Diosc. est Nomen quo a quibusdam vocatur ὁ ἰξίας: adeo ut non simpliciter considerandum sit hoc vocab. οὐλόφονον tanquam epithetum, ut censuisse videtur Schol. expopens, τὰ οὐλα βλάπτουν, ἢ ὅλον φονευτικόν. De hac autem voce οὐλόφονον hæc Gorr. scribit: Οὐλόφονον dicitur Chamæleo herba: non omnis tamen chamæleo ita vocatur, ut quibusdam placet, sed tantum is qui viscum profundit: unde Nicander A. οὐλόφονον ἰξίον dixit, quasi Viscosum. Hæc ille: cujus de adjectivo ἰξίον sententia animadvertenda est, cum alioqui illi, a quibus ἰξίος redditur etiam Lethalis, ex h. l. istius interpretationis occasionem sumpsisse videri possint. Nisi potius quoniam ἰξία est Nomen certi cujusdam medicamenti lethalis s. lethiferi, ideo ἰξίος generaliter pro Lethali accipi putantur. Scribit vero

οὐλόφονον, cum accentu in antepen., quæ scriptura ap. Diosc. extat, cum ap. Nicandr. alteram illam scripturam οὐλόφονον habeamus.) Reprehenditur porro Nicandri Schol., qui in illum ejus locum annotavit ἰξίαν esse γένος τῆς σίλφης, τῇ χροιά μελαν, cum post Dioscoridem Aëtius 13, 71. ἰξίαν non inter blaitas, sed inter radices venenatas reposuerit: itidemque Paulus 6, 29. τῶν δηλητηρίων δὲ ῥιζῶν, χαμαιλέον, ἀκόνιτον, θαψία, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non solum ὁ ἰξίας, sed etiam ἡ ἰξία. Affertur enim e Gal. de Antid. 2. τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἶνον καὶ καστορίον: et e Theophr. H. Pl. 9. Ἐχει δὲ δάκρυον καὶ ἡ ἰξία ἢ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἡ τραγάκανθα καλουμένη. Plin. ἰξίαν interpr. Viscum, cum alibi passim, tum in hoc loco, ubi disserit de fibris qui castores appellantur, et castorea, testes eorum: scribens, Auxiliantur privatim contra viscum ex aceto. In qua interpr. Plinium lapsus esse quidam existimant, quod venenum, quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viscum esse falso crediderit. Alii (quibus potius assentior) mirantur quidem Plin. maluisse interpretari Viscum, quam Græcam vocem, cum Scrib. Largo, retinere; sed e magna similitudine quam ἰξίας cum Aucupatorio visco habet, effectum esse putant ut Plin. Viscum reddiderit: quoniam sicuti viscum, cujusque rei, cui hæserit, tenax est, ita, si devoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnesque contrahit et colligat excrementorum exitus. Tale quid autem de eo testatur Nicandri Schol., qui alioqui Blattæ genus esse existimavit, uti dictum est. Addam porro his, et Gorræi περὶ τοῦ ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur Chamæleo, ut patet e Scrib. Largo, ubi de venenis agit, similiter ex Hes. Verum non omnis chamæleo est, sed qui viscum fert: cujusmodi habetur qui in Creta provenit, quem Theophr. lacrymam reddere scripto testatus est. Diosc. autem ad radices ejus profundit viscum quibusdam in locis affirmat, quo mulieres utantur pro mastiche. Itaque non omnis Chamæleo, sed qui viscum remittit, ἰξίας dicitur. Quod discrimen intelligens Nicander, cum in Alexipharmacis ulophoni veneni (quod omnium consensu Chamæleo censetur) meminit, adjecta nota οὐλόφονον ἰξίον, quasi Viscosum, dixit: quod idem erat atque ἰξίαν dicere. Non est igitur idem Chamæleo et ἰξίας: hoc speciei, illud generis rationem habet. Ac cum Chamæleonem veteres in duo genera distinxerint, Album et Nigrum, et videatur Diosc. ἰξίαν speciem albi facere, (quod tamen mirum est, cum album bibi posse constet, ἰξίαν vero longe perniciosissimum esse venenum,) attamen patet ex eorum dictis Chamæleonem ἰξίαν multum esse differentis naturæ a Chamæleone viscum non ferente. Nam qui viscum non fert, si albus quidem est, non est venenatus: (quod Diosc. Gal. et Plin. eum propinent adversus interaneorum animalia, hydropas et dysuriam:) si vero niger est, venenatum quidem et lethiferam radicem habeat, auctore Gal.: (qui propterea suadet tantum ea foris utendum esse, adversus scabiem, impetiginem et vitiliginem:) sed longe variis ab ixia modis nocentem, multumque diversa symptomata invehentem, et notas similiter differentes, et alia quoque remedia poscentem. Testis Paulus Ægineta, qui seorsum de ixia deque chamæleone scripsit, quod differentium symptomatum tum curatione. Ex eo enim judicari potest, Dioscoridem in præmio libri sexti, venena in suas quæque classes digerentem, non temere chamæleonem et ixiā inter radices separatim recensuisse. Ceterum ἰξίας dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, h. e. A visco, quasi viscaria planta, Namque visco redundat tam tenaci et pernicioso, ut nonnisi interaneorum conglutinationi interitum afferre videatur. Hæc Gorr., ap. quem plura vide. || Ἰξία, sicut et ἰξός interdum, Varix. J. Poll. 4. Κίρσις, ἢ κίρσις, οἰδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδὸς, παιδίων ἐπιγαστρίον, μύρσις, δσχεον. Vocatur autem et ἰξία, inquit, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίνουσιν τῆς πίνουσιν ὁμοίων συστροφῶν: nec non ἰξός. Itidemque a Gal. ap. Hippocr. ἰξία exp. κίρσις. Sed affertur alia etiam scriptura, Ἰξία, e Plut. Mario, Ἰξίαν ἀνάπλεος, ubi tamen merito suspectus fuerit gen. ἰξίον, quod facilis fuerit alicui librario lapsus ex ἰξίον in ἰξίαν. ["Ἰξία, Apoll. Dysc. 88. ubi v. Xyl." Schæf. Mss.]

Invenitur ETIAM Ἰξίη, sive Ἀκανθα ἰξίη, sed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίη quoque masticchen. Theophr. H. Pl. 9, (19.) de iis quæ lacrymam ferunt, Συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς σχίνου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης· ἐξ ὧν ἡ μαστίχη. Ab Eod. 6, 3. inter aculeatas reponuntur ἰξίη et χαμαιλέον. (Reprehenditur autem Gaza, qui ἰξίην Carduum pineam interpretatus sit.) Idem 6, 4. hanc describens, ait, Ἡ ἰξίη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχού, ῥιζοφυλλον δὲ ἐστὶν ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσος ὁ σπερματικός ἄκανος ἐπιπεφυκεν, ὥσπερ μῆλον εὐ μάλα ἐπικεκρωμένον ἐπὶ τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὐστομον καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκάνθη καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plin. interpretans habet Hexine; sed nemo dubitat quin Ixine, ex illo ἰξίη, reponi hic debeat pro Hexine, et alibi itidem pro Helxine. Verba ipsius Plinii sunt, 21, 16. Hexine rara visu est, neque in omnibus terris est radice foliosa, e qua media veluti malum extuberat, cunctum sua fronde. Hujus vertex summus lacrymam continet jucundum saporis, acanthicem appellatam. Vicissim autem e postremis hisce Plinii verbis recte emendantur postrema Theophrasti verba, repouendo ἡ ἀκανθὴ καὶ μαστίχη.

[* "Ἰξίον, Nicet. Eugen. 2, 130." Boiss. Mss.]

"Ἰξίας, Hes. Piscis quidam."

In derivatione verbi sequentis *ἰῶω*, illorum auctoritate nitor, quibus placet ab adv. *ἰού* esse deductum. Fateor alioqui, signif. illius verbi, quæ vulgo affertur, non satis cum illa derivatione consentire. Sed fieri potest ut *ἰῶω* primo dictum fuerit de eo qui clamaret *ἰού*, (sicut *αἰάω* scimus dici de illo qui clamat *αἶ*), licet exemplum hujus signif. nullum nobis extet.

ἸΟΥ, adv. Hei, Heu, Eheu, sicut *οἶμοι*. Sed geminari solet hoc adv. *ἰού*, sicut et cetera id genus. Habes in Soph. Aj. p. 44. meæ Ed. Apud Lucian. is, qui vapulat, clamat, *ἰού, ἰού*: in Timone (8. 46.) *τί τοῦτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις, ἰού, ἰού, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἀρείον πάγον*. Plut. (7, 626.) *Ἀνεβόθσεν, ἰού, ἰού, δύσκριτον πράγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν*. Legitur et ap. Plat. Gorgia, *ἰού, ἰού*. Non solum autem geminatum, sed multoties repetitum invenitur ap. Aristoph. E Luciano affertur et genitivum junctum, (3, 587.) *ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, δεινῶν βουλευμάτων*. || Ἰού interdum non gementis est, sed contra exultantis. Sed hac in signif. quidam scribi *ἰού* cum circumflexo tradunt. *Περὶ σπῆται ἐπὶ χαρᾶς, inquit, ὀξύνεται δὲ ἐπὶ θλίψεως*. Neque tamen hæc scriptura vulgatis Platonis Edd. confirmatur, utpote ap. quem de Rep. 4. sit vox exultantis propter rem deprehensam, quæ investigabatur, *ὀξυνόντας* tamen scripta: *Ἰού, ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομεν τι ἔχειν δοκεῖν ἔχρος; καὶ μοι οὐκ εἶ οὐδὲν τι ἐκφευγεῖσθαι ἡμᾶς*. Ne autem valde mirer particulam istam, quæ alioqui gementium est, exultationis contra indicem nonnunquam esse, facit particula *ἰού*, quæ itidem contrarium hunc usum interdum obtinet. [*Ilgen. ad Hymn. 230. Markl. Suppl. 109. Musgr. Tro. 312. Herc. F. 1094. Wakef. S. Cr. 4, 134. Brunck. Aristoph. 3, 127. 225. Schneid. Anab. 66. Heind. ad Plat. Gorg. 178. Extra versum, Kuster. Aristoph. 114.*] Schæf. Mss.]

|| Ἰῶω, Clamo *ἰού*: si quidem verum sit ab *ἰού* esse deductum hoc verbum, ut *αἰάω* ab *αἶ*. Sed nullum affertur hujus signif. exemplum; ac fieri potest ut obsoleverit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio verbalis *ἰυγή* cum *στόνος* ap. Soph. A Gramm. dicitur esse, Vocem talem edo, qualis est sibilantis. Il. P. (66.) de leone loquens bovem ex armento raptum vorante, *ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνας τ' ἄνδρες τε νομῆες* Πολλὰ μάλ' ἰῶουσιν ἀπὸ πρὸθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθεῖναι. Ubi Eust. annotat *ἰῶω* esse *εἶδος συριγμοῦ*. Apud eund. Poetam legimus Od. O. (162.) *Ὡς ἔρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄνυς, Αἰετὸς ἀργὴν χηνὰ φέρων ὀνύχεσσι πέλων, Ἥμερον ἐξ αὐλῆς; οἱ δ' ἰῶοντες ἔποντο Ἄνερες ἥδε γυναῖκες*. Ubi idem Schol. annotat duntaxat *ἰῶω* esse *φωνὴν ὀνύχου*. In quendam autem locum libri *Ξ* Iliadis, ubi Poeta verbali *ἰυγμὸς* utitur, subiungens nomini *μολπή*, annotat idem Schol. *ἰυγμὸν* et *ἰῶω* esse *φωνὴν ὀνύχου*, ὅποιον καὶ τὸν συριγμόν. Auctor brevium Scholl. Il. P. l. c. *ἰῶουσιν* exp. *ἀγροικὴ φωνὴ προσφέρονται*, item *προσφωνοῦσι*: addens factum esse hoc verbum ex adv. *ἰού*. At vero idem Schol., (si tamen ejusd. et hæc Scholia esse credendum est,) in illo altero loco qui legitur Od. O. *ἰῶοντες* exp. *βοῶντες*, i. e. Clamantes. Sed magis mihi placet exp. quæ ap. Etym. legitur, sc. *συρίζοντες*, (nam reponi debet *συρίζοντες* pro *συρίζοντας*, ut *ἰῶοντες* pro *ἰῶοντας*), ac melius cum iis, quæ ab Eust. traduntur, convenit. Quæ autem ap. eund. Gramm. (Etymologum dico,) subiunguntur, *καὶ ἰῶουσιν, ἀγροικὴ φωνὴ προσφέρονται, κ. τ. λ.* eadem sunt cum illis quæ modo e Schol. Homeri attuli; atque adeo inde a quoriam adjecta fuisse puto: ut alia pleraque ap. eum legi existimo, quæ illius non sunt, sed hinc inde addita. In VV. LL. redditur *Fistula cano*, Agresti voce profero: quæ secunda exp. ex illis Schol. verbis sumta est. At prima nescio cujus auctoritate nitatur, estque mihi suspecta. Aliud enim est *Sibilo*, aliud, *Fistula cano*. Additur vero et tertia interpr. Clamo ut mulieres. Cui interpr. occasionem putarem præbuisse locum Hom. qui ex Od. O. allatus fuit, nisi ibi non *γυναικῶν* tantum, sed *ἀνδρῶν* etiam, et quidem priore loco, fieret mentio. Illi certe interpr. videri queat patrocinari exp. quæ a Schol. Soph. datur nomini *ἰυγή*, sc. *οἰκία βοή*. Quin etiam Schol. Theocr. ait esse τὸ * *λιγυφωνεῖν*, et proprie de mulieribus dici. Non minus tamen tutum fuerit simpliciter et generaliter interpretari Clamo; potest enim hæc interpr. Hesychii patriter et Suidæ testimonio confirmari. Sed ap. Hes. legitur *ἰῶω*, tanquam a prima circumflexorum conjugatione: quam scripturam mendosam esse puto pro *ἰῶω*. In iisd. illis Lexicis affertur e Callim. *ἰῶων δ' ἄν' ὄρος*, subiungiturque mira exp. *λαχῶν καὶ κληρωθείς*. Verum non mira tantum, sed prorsus aliena esse hæc exp., atque adeo alienum locum occupare facile judicari potest. Indicabo autem hujus tam crassi erroris originem in *ἰυκτής*, ubi et de ipso verbo *ἰῶω* aliquid addam. [*Valck. Diatr. 129. Wakef. Trach. 783. 787. Phil. 11. Jacobs. Anth. 7, 223. Heyn. Hom. 7, 303. 554.*] Schæf. Mss.]

Ἰυγμὸς, Vox tanquam sibilantis, Vox sibilo similis, aut etiam Sibilus. Reddi potest et Clamor, sequendo ea quæ de verbo *ἰῶω* dicta fuerunt. Il. *Σ*. (572.) *τοὶ δὲ ῥήσσοντες διαρτῇ, Μολπή τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο*. Ubi annotat Eust. *μολπή* et *ἰυγμῷ* eam esse differentiam quæ sit λόγον ἐμμελοῦς et βοῆς ἀμελοῦς: nam *μολπή* esse *μεμελισμένον ἔπος*: at *ἰυγμῷ*,

A esse *φωνὴν ὀνύχου*, ὅποιον καὶ τὸν συριγμόν. In VV. LL. exp. etiam *Fistulæ cantus*. Vide *Ἰυγή*. [*Heyn. Hom. 7, 554. 555.*] Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur *ΕΤΙΑΜ Ἰυγμὸς*.

Ἰυκτής, δ, Sibilator, Qui sibilat, aut certe, Qui vocem edit sibilo similem: sequendo ea quæ in *ἰῶω* dicta fuerunt. Il. VV. LL. redditur *Edens sibilum, Vocalis*; addunturque hæc exp. *Γραῖα συρικτής, δ λιγυφθογγος*: quæ e Schol. Theocr. sumta sunt, in hunc versum Idyllii quod *Βωκολιασταὶ* inscribitur, (8, 30.) *Πρῶτος δ' ὦν κείδε λαχῶν ἰυκτὰ Μενάλας*. Ita enim versum illum explanat Schol. *Πρῶτος δ' ὦν ἦδεν δ Μενάλας συρικτής, δ λιγυφθογγος*. Et addit, *Τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰυκτής. Καλλιμαχος, ἰῶων δ' ἄν' ὄρος*. Quoniam autem illis Callimachi verbis subiunguntur ista *λαχῶν καὶ κληρωθείς*, iode factum est utin postrema VV. LL. Ed., (qui error tam foedus tamove crassus est, ut fœdior et crassior vix ullus esse possit,) ita posita sint quasi iis exponeretur verbum *ἰῶων*. Atqui satis superane manifestum esse Schol. non jam de participio *ἰῶων* loqui, sed exponere illam Theocriti vocem *λαχῶν*, voce *κληρωθείς*: utentem particula *καὶ*, quæ et alibi sæpe hunc usum habere comperitur. Verum et iis, quæ de ipso verbo *ἰῶω* dicta fuerunt, sumta hoc addendum est, Schol. illum ibi scribere *ἰῶω* esse τὸ * *λιγυφωνεῖν*, et proprie de mulieribus dici. Legitur porro in VV. LL. et *Ἰυκτής*. [** Ἰυκτῆρ, Schn. Lex. ἀμαρτύρωσ.*]

Ἰυγή, ἡ, i. q. *ἰυγμὸς*, de quo paulo ante dictum fuit. Soph. Phil. (752.) p. 411. meæ Ed. *τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐκφύων, ὅτον Τοσὴνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς*; Ubi Schol. *ἰυγή* exp. *ὀξείαν βοήν*. Observandum est autem copulari *ἰυγὴν* et *στόνον*: hæc enim copulatio pro ea signif. verbi *ἰῶω*, cui primum locum dedi, facere videri potest. Atque ut *ἰυγὴν* Schol. Soph. tradit esse *οἰκία βοήν*, ita *ἰῶω* exponi posset *οἰκία βοήν*. Extat et ap. Nicandr. illud verbale *ἰυγή*, Θ. (400.) de basilisco, *Ὀὐκ ἔρα δὴ κείνου σπειραχθεῖα κνώδαλα γαῖης Ἰυγὴν μῦνοισι*, ubi Schol. *ἰυγὴν* esse ait *φωνὴν τινα vel βοήν ἀδιάρθρωτον*, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποινημένην. Ceterum si *ἰυγμὸς* reddi possit *Fistulæ cantus*, (quæ interpretatio habetur in VV. LL.) non dubium est quin et hoc *ἰυγή* ita interpretari possimus. Sed hæc interpr. convenit cum ea quæ in Iisd. tribuitur verbo *ἰῶω*, sc. *Fistula cano*: cujus signif. exemplum desidero. [Orac. ap. Herod. 9, 43. *βαρβαρόφωνος ἰυγή*.]

At vero *Ἰυγῆς*, γος, ἡ, (quod itidem ab *ἰῶω* derivatum existimatur,) nomen est *Aviculæ* quam *Torquillam*, nec non *Verficillam*, quibusdam appellare placuit. Eam describit Aristot. E. A. 2, 12. A quibusdam dicta etiam fuit *Motacilla*, tanquam eademque cum illa quæ *σεισούρα* s. *σεισπογυῖς* nominatur; (assentiturque illis Suidas, scribens, *Ἰυγῆς, τὸ ὄρνειον τὸ καλοῦσθαι σεισπογυῖς*;) sed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam *κιναιδίον* etiam vocatam fuisse Hes. et Suidas auctores sunt. A Gal. autem l. 4. *κατὰ Τόπους* fertur dicta *κινάδα*. || *Ἰυγῆς*, (ut quædam poetica fabula perhibet, cujus meministi Schol. Pind. et Theocr., nec non Suidas,) mulier quædam fuit, quæ cum Jovem incantamentis quibusdam et magicis artibus ad amorem sui vel ad amorem Iūs pellicere conaretur, ab Junone in avem mutata fuit, servato eod. nomine. Hinc autem factum est ut avem istam ad amatorias illecebras juvare, eaque magas ad suas incantationes suave veneficia uti creditum sit. Bud. *Ἰυγῆς* fertur *Veneficia illecebrosa*, ap. Synes. *Ἦσαν ἔρα Αἰγύπτου φαρμακίαι καὶ οὐ πάντα Ὀμηρος ψεύδεται, ὅτε καὶ αὐτὸς ἰγῶων πλῆθος ἐπιστολὰς ἐκπέμπει ἀπ' Αἰγύπτου*. Cui loco hunc Xenophontis subiungit, (Ap. 3, 11, 17.) *Ὀὐκ ἄνευ πολλῶν φιλητῶν καὶ ἐπιδῶν καὶ ἰγῶων*. Utitur autem Synesius et aliis in il. *ἰγῶες* pro *Illecebris*. Itidemque *ἰυγῆς* generaliter pro *Illecebra* interdum ponitur, et eo quod nos ad aliquod pellicat. E. Xen. *Ἀπομν.* affertur *ἰυγῆς* *ἔχειν* pro *Habere illecebram*, et pellicendi artificium tenere: [v. Lex. Xen.] Exemplum hujus metaphorice signif. et ap. Suid. invenies. Apud Pind. N. 4. (56.) *ἰυγῆς ἐλκομαι ἤτορ* Schol. exp. *ἐπιθυμία*. || *Ἰυγῆς* fertur dictus et *Ἰγῶς* magarum turbo s. rhombus. Vide Suid. Sunt qui in Theophrasti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, *Ἰυγῆς, ἔλκε τὸ τῆρον ἔπον ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα*, vocem *ἰυγῆς* signif. illam habere crediderint. Sed Schol. *Venerem* avem esse tradit, quam magas ad suas incantationes adjutricem habeant. Vide plura de eadem voce ibid. "*Ἰνυῆς*, Hes. *ὄρνειον τι ὃ χρώνται αἱ φαρμακίδες*: quod et *ἰυγῆς* dicitur." [*Toup. in Schol. Theocr. p. 211. Opusc. 1, 187. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 62. LB., omnino Schneid. ad Xen. Mem. 209. Thom. M. 10. Alberti Peric. Cr. 89. Levesque in Thuc. 3. p. 323. Abresch. Lectt. Aristat. 294. Jacobs. Anth. 1, 120. ad Charit. 324=660. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. 8, 286. 11, 350. Musgr. Iph. A. 1478. El. 126. Huscik. Anal. 15. Brunck. Soph. 3, 436. Callim. I. p. 469.*] Schæf. Mss.]

A D J I C I E N D A

T O M O II.

H U J U S T H E S A U R I L I N G U Æ G R Æ C Æ.

LECTORI.

De iis quæ secundo Tomo adjunguntur, i. e. ut cujusmodi ea sint intelligas, lege (ue repetenda sint quæ dicta fuerunt) Epistolam præfixam iis quæ Tomo primo adjecta sunt, a p. 1826. initium habentem. Eadem enim istorum, quæ huic secundo Tomo adduntur, quæ et illorum, est ratio. Esse autem scito nonnulla vocabula, quæ consulto hic quoque prætermissa sint et in Indicem reservata.

Nomen *Κράτος*, cui primum inter adjecta secundo Tomo vocabula locum tribuo, quomodo prætermitti a me contigerit, in illa, cujus modo memini, Epistola declaravi. Cum enim diu nomina *Κράτος* et *Κάρτος* suspensum me tenuissent, utrum priori sede honorare deberem, tanquam magis ea dignum, et cum utrinque rationes *ισορρόπους* et *ισοστάθμους* habere mihi viderer; accidit tandem ut cum nomen *Κράτος* priorem occupare locum permissem, tanta stipatum caterva venerit, ut dum cogitationem meam in instruendis suis ordinibus detinet, atque adeo memoriam meam velut obruit, competitorem suum ex ea velut detruserit. Hoc quidem certe negari non potest, quamvis et ipsum *Κάρτος* non parvo agmine cinctum sit, copiarum tamen numero cogi illi *Κράτος* cedere. Siquidem ut a *Κράτος* sunt *Κρατερὺς*, *Κρατύνω*, *Κράτιστος*, sic a *Κάρτος* esse *Καρτερὺς*, *Καρτύνω*, *Κάρτιστος*, notissimum est; sed *Κράτος* multos derivatorum tanquam militum ordines sibi peculiare habet, *Κάρτος* contra paucos. Ut enim omittam ducem illum *Κραταῖς* et quos sub se militantes habet, ecce tibi magnos duces *Ἀκρατής*, *Ἐγκρατής*, *Ἐπικρατής*: ecce tibi et alios, *Ἀκράτωρ*, *Αὐτοκράτωρ*, *Παντοκράτωρ*: ecce denique *Κρατέω*, cum suis comp. ut de ceteris copiis taceam. At *Κάρτος* vix alias peculiare sibi copias habet quam quæ duci *Καρτερὺς* stipendia faciunt: quas in suos ordines collocatas hic spectare poteris.

ΚΑΡΤΟΣ, τὸ, sicut et *κράτος*, Robur, Vires, Vis, Potentia. Hesiod. Θ. (73.) *Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον*. Il. I. (254.) *κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Δάσουςι*. Sæpe autem vocem hanc cum alia synonyma copulat, sc. cum *σθένος* aut cum *βία*, pro quo dicit *βίη* Ionice. Il. P. (321.) *Ἀργεῖοι δὲ κε κῶδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἰσαν Κάρτει καὶ σθένει σφετέρῃ*. Alicubi autem addit et tertium *ἥρωρ*, ut Il. P. (329.) *Κάρτει τε σθένει τε πεποιθότας ἥρωρ τε, Πληθεὶ τε σφετέρῃ*. At *κάρτος* et *βίη* conjunguntur cum alibi, tum Od. Z. (197.) *Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε*. Sic Δ. (415.) *Καὶ τότ' ἐπειθ' ὅμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε*. Alicubi autem additur gen. *χειρῶν*, ut Il. A. (9.) *ἥρωρ πύσσονοι καὶ κάρτει χειρῶν*. Apud Æsch. Pr. *Κάρτος* et *βία* sunt Nomina satellitum Jovis, ut quidam annotarunt; sed mea Editio, quæ veterum Codd. assensum secuta est, habet *Κράτος*, non *Κάρτος*. [Ad Herod. 620. Brunck. Apoll. Rh. 30. Athlet. Stat. 1. Jacobs. Anim. 201. Simonid. 18. Conf. c. *κράτος*, Wakef. Georg. p. 7.] Schæf. Mss.]

Κάρτα, adv. Valde, Vehementer, Admodum. Magnus est hujus adverbii ap. Herod. usus, adeo ut Ionicum esse suspicer, licet et alii usi fuerint: 1, (88.) p. 23. meæ Ed. *Κῦρος δὲ αὐτὸν λύσας κατίσέ τε ἐγγὺς ἐωυτοῦ, καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίᾳ εἶχε*, 2. p. 76. *Οὐδὲ ὅσαι ἂν ὥσι εὐειδέες κάρτα καὶ λόγου πλεῖνος γυναικες*. Eur. Med. (222.) *Δεῖ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει*. Soph. *Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνῶνουν βροτοῖς*. || *Κάρτα* est etiam affirmantis, sicut *πάνν* et *σφόδρα*, nec non *μάλα* ac *μάλιστα*, Eur. Hipp. (89.) *Ἄρ' ἂν τι μου δέξαιο βουλευσάντος εἶ*; Respondetur, *Καὶ κάρτα γ'*: quod Schol. exp. *καὶ μάλιστα*: addens esse enallagen literæ pro *κράτα*: quasi quis dicat *κραταῖως*, ut a *σάφα* fit *σαφῶς*. Apud Herod. *ἡ κάρτα* in responsione affirmativa: et *οὐ κάρτα* in responsione negativa: [“at equidem nec *ἡ κάρτα* nec *οὐ κάρτα* ap. Herod. usquam legere me memini.” Schw. Lex. Herod. “Abresch. Lectt. Aristæn. 64. Toup. Opusc. 2, 92. Valck. Hipp. p. 273. Diatr. 209. ad Herod. 156. Koen. ad Greg. Cor. 220. Musgr. Heracl. 247. Wakef. Alc. 653. 744. Trach. 338. 379. Eum. 90. Jacobs. Anim. 215. Husch. Anal. 21. 23. Schleusn. ad Phot. c. 95. *Τὸ κ.*, ad Herod. 460. 518. 631. *Καὶ κ.*, 170. *Κ. γράψ*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. *Κ. εἶδ*, Heind. ad Plat. Theæt. 328.” Schæf. Mss.]

Κάρτιστος, Validissimus, Robustissimus, Fortissimus. Il. A. (206.) *Κάρτιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν*. *Κάρτιστοι*

μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκόφιοι. Ubi Eust. *κάρτιστοι* exp. *ἀνδρείοτατοι* et *νικηταί*: vultque esse vel a *κάρτα*, (quod hic proxime præcessit,) significante *λίαν*: vel a *κράτος*, per transpositionem literarum: ut in *βάρδιστοι ἵπποι* pro *βράδιστοι*. Sed cum sicut *κάρτα*, ita etiam *κάρτος* in usu sit, et quidem longe frequentissimo, mirum videri queat cur Eust. non *κάρτιστοι* esse vel a *κάρτα* vel a *κάρτος*: sed vel a *κράτος*, per literarum metathesis, i. e. transpositionem. Quod autem ad expositionem illam attinet, *νικηταί*, ea sequitur significationem quæ dabitur infra nomini *καρτερὺς* habenti genitivum, ap. Arrian., cujus et ipse locum ibi affert. [“Simonid. 29.” Schæf. Mss.]

Καρταίνω, (quod commode e *κάρτα* deduci potest, utpote in quo posterius quoque a servetur,) exp. Valeo et Vinco; sed Hes. exp. *duntaxat κρατῶ*. “*Καρτάζεσθαι*, Hes. affert pro *κρατύνεσθαι*, “*διῆσχυρίζεσθαι, καὶ διαμάχεσθαι*.”

Καρτύνω, Roboro, Corroboro, Validum reddo s. Fortem, Robur addo, Firmo. Aoristo medio usus est Hom. Il. M. (415.) *Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας*. Ubi Eust. exp. *κρατύναι*, et *πικνύναι*, nec non *στερεώναι*. Ex Apoll. Rh. autem affertur *ἐκαρτύναντο μέλαθρον* pro *κατεῖχον*, 2, (1088.) quæ expositio suspecta est. Apud Eund. vero *καρτύνειν ἐρετμὰ* redditur Tenere remos; sed malim Firmiter tenere: (332.) *Ἄλλ' εὖ καρτύναντες εἰς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ*, ubi tamen Schol. exp. *ἀσφαλίστατοι*. [“Ruhnck. Ep. Cr. 301. Heringa Obs. 225. Musgr. Bacch. 1101. ad Dionys. H. 2, 1022. Phanocl. Epigr. De quant., Heyn. Hom. 6, 61.” Schæf. Mss.]

Καρτερὺς, Robustus, Fortis, Validus. Interdum Potens. Il. N. (316.) de Hectore, *καὶ εἰ μάλα καρτερὺς ἐστίν*. Sic Achilli dicitur A. (178.) *Εἰ μάλα καρτερὺς ἐσσι*. At vero Od. O. (533.) *ἀλλ' ὅμεις καρτεροὶ αἰεὶ*, redditur Dominantes. Nam *καρτεροὶ* hic exp. *δεσπόζοντες*, s. *δεσπότες*: item *ἔρχοντες*, nec non *ἐγκρατεῖς*. i. e. In potestate habentes. Vide Eust. Est in soluta quoque oratione vocabuli hujus usus. Lucian. (1, 430.) *Καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερὺς*, (2, 527.) *τὸν μὲν, ἐρῶμενον καὶ καρτερόν. τὸν δὲ, ὑπαχρον καὶ ἀσθενικόν*. Apud Xen. sequente præpositione *πρός*: (K. Π. 1, 6, 19.) *Καρτερὺς πρὸς πάντα*, Ad omnia validus, s. Ad omnia ferenda, ut quidam interpr. Alioqui reddi etiam possit. Adversus omnia. Eand. constr. interdum habet verbum hinc deductum *καρτερεῖν*: dicitur enim *καρτερεῖν πρὸς τοὺς πόνοους*, et *πρὸς λιμὸν* et *πρὸς δίψας*, itidemque cum ceteris hujusmodi accu-

Perlatio non satis Latina sunt, quibus tamen Lactantius usus esse fertur. Plurali καρτερήσεις usus est Plato Symp. πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις (δεινοὶ γὰρ αὐτῷ χειμῶνες) θαυμάσια εἰργάζετο. Alibi quoque dixit, Καρτερήσεις χειμῶνων καὶ τῶν ἐναντίων. Apud Eund. Καρτερήσεις σιτῶν καὶ ποτῶν, redditur, Consciscere a cibo et potu abstinere. [* Καρτερήτης, Nicet. Eugen. 7, 251.] “Ἀκατέρητος, Hes. ἀνυπομόνητος, Intolerabilis, Qui “sustineri et tolerari nequit,” [Chrys. in Matth. 2. p. 438, 37. “Ἀκατέρητος, adv. Andr. Cr. 247.” Kall. Mss.] “Δυσκατέρητος, Aegre tolerabilis, Pene intolerabilis.” [* “Δυσκατέρητος, Porphy. ad Marc. 8. p. 17.” Boiss. Mss.]

Ἀποκατερῶ, Inediam persequor, ut ea vitam finiam, Inedia vitam finio, Inedia mortem mihi conscisco. Lucian. in Opusculo quod Μακρόβιο inscribitur, (§. 19.) Φῦμα δὲ ἔσχευ ἐπὶ τοῦ χεῖλους· καὶ ἀποκατερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ’ ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, καὶ προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἤξιον οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὴν βίον. Loquitur autem de Cleanthe. Atque hic τοῦ ἀποκατερῶν manifesta signif. est. Sic et in sequente loco Plutarchi Symp. 6, (3. fin.) Διὸ καὶ πολλὴν ζῶσιν ἐνιοὶ τῶν ἀποκατερῶντων χρόνον, ἂν ὕδωρ μόνον λαμβάνουσιν. Herodian. (4, 13, 17.) Ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παιδῶν ὁμοίαις συμφοραῖς, εἴτε ἐκούσα εἴτε κελευθεύσα, ἀπεκατέρησε. Cic. Tusc. Quæst. 1. Hegesias liber est Ἀποκατερῶν, quod a vita quidam per inediam discedens revocatur ab amicis: quibus respondens, vitæ humanæ enumerat incommoda. Secundum Suidam tamen ἀποκατερῶν est Vitam sibi laqueo vel inedia consciscere; is enim huic loco, Δυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομοθέτην μετὰ τὸ θῆναι τοὺς νόμους, ἐλθόντα εἰς Κρήτην, ἀποκατερῶσαι, ὥτως μὴ αὐτοὺς ἀναγκασθεὶς λύσαι, praeiit participium ἀποκατερῶσαντα, quod exp. αὐτὸν λιμῷ ἢ ἀρχῇ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Plut. quoque ejusd. Lycurgi mortem describens, eod. usus est verbo, (Lyc. 29.) Ἐτελεύτησεν οὖν ἀποκατερῶσας. At Suidas in Ἀπεκατέρησεν citans itidem hæc incerti Auctoris verba de Lycurgi morte, Ὁ δὲ Δυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην, ἀπεκατέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους οὓς ἐθηκεν, verbum ἀπεκατέρησεν exp. generaliter αὐτὸν διεχρήσατο, Manus sibi attulit, Mortem sibi conscivit. Unde apparet quam parum sibi constet Suidas in hujus verbi expositione, ideoque quam parum fidei adhibere illi oporteat. Multi sane reperiuntur loci, in quibus manifestissimum est ἀποκατερῶν esse Inedia mortem sibi consciscere; at vel unum, in quo significet Laqueo mortem sibi consciscere, extare vix credo. Adde quod Cic. illo, non hoc modo interpretatur. Et vel hinc conjicias esse peculiarem quandam verbi hujus signif., quod diversi Scripti. de ejusd. morte verbum hoc usurpent. Nam sic Plut. Pericle (16.) Anaxagoræ mortem describit, Καὶ μὲν τοιγε τὸν Ἀναξαγόραν αὐτὸν λέγουσιν, ἀσχολουμένον Περικλέους, ἀμελούμενον κείσθαι συγκαλυμμένον ἤδη γηραιὸν ἀποκατερῶντα. Apud Suid. autem habetur idem verbum de morte ejusd. Anaxagoræ, in hoc incerti Auctoris loco, Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμύκαις, καὶ ἀποκατερῶσας, τὴν βίον καταστρέφει. (At Eum qui vitam laqueo finit, habent Græci verba multa quibus significare possint.) Tolerare vitam, inquit Bud., sermo est a Græcis tractus, a quibus αὐτοὺς διακατερῶντες dicuntur Sese tolerantes: hac ratione, quod qui facere id non sustinent, ἀποκατερῶντες dicuntur et inedia vitam finire. Hoc autem obiter notandum est, pro eod. dici ἀποκατερῶσας ἐτελεύτησε et ἀπεκατέρησε. ¶ Non sustineo, Animo deficio, Impar sum dolori. Sic usus est Areth. Apoc.: qui etiam ἀπαγορεύω interpr. Bud. [“Ad Charin. 233. 239. 242. ad Xen. Eph. 229. Leunep. ad Phal. 135. ad Diod. S. 1, 629. 701, ad Lucian. 3, 222.” Schæf. Mss.] Ἀποκατέρητος, ὁ, ἡ, Inedia vitam finiens. Ita legitur in quibusdam Cic. libris pro Ἀποκατερῶν, in loco paulo ante citato e Tusc. Quæst. 1, (35.) Sed ἀποκατερῶν tutius et cum exemplarium plurium auctoritate legitur. Extant etiam quidam libri in quibus ἀποκατερῶντος scriptum est, non sine aperto mendio. Ἀποκατέρησις, ἡ, Mortis oppetitio per inediam: si modo dici posset Oppetitio. Quintil. 8, 5. in luxuriosum qui ἀποκατέρησιν simulasse dicitur, ait jactatum fuisse, Necte laqueum, habes quod faucibus tuis irascaris. Sume venenum, decet luxuriosum bibendo mori. Intelligo autem ἀποκατέρησιν simulasse, i. e. simulasse se in animo habere vitam inedia finire. At in VV. LL. citatur hic Quintiliani locus tanquam ἀποκατέρησιν accipientis pro Tolerantia, et eam inter figuras numerantis. ¶ Tolerantia doloris victa, Animus deficiens præ dolore s. concidens, Abruptio patientiæ præ dolore. Vide posteriorem signif. verbi ἀποκατερῶ, ex Arethæ.

Διακατερῶ, Ad extremum usque perficio, (hanc enim esse vim præpositionis in hoc verbo existimo,) Perdure. Greg. Naz.

A de martyre quodam usus est, pro Ad extremum usque tormenta perferre: Ὅτις εὐσεβείας διακατέρει. In VV. LL. ex Aristot. Rhet. Διακατερῶ μὴ λέγειν τὰ λήθη pro Persevero occultare veritatem. Et ex Jos. A. J. Ἐαυτοῦ διακατερῶσας ὀδυνηρῶς καὶ δυσχερῶς, pro Aegre se continuit, Vix sibi temperavit. ¶ Διακατερῶν, inquit Bud., ap. Herod. pro Inediam perferre. Ad hanc autem signif. pertinet διακατερῶν αὐτὸν, de Democrito dictum vitam suam in inedia sustentante: hoc in loco, Τοῦτους δὲ (τοὺς θερμούς ἄρτους) ταῖς ῥῖσι προσφέρων ὁ Δημόκριτος διακατέρησε. Commode autem, ut opinor, (ad primam hujus verbi signif. respiciendo,) vertemus, Toleravit vitam suam; nam Toleravit se, sine exemplo dicere non ausim. [Herod. 7, 107. “Dionys. H. 1, 71.” Schæf. Mss. * “Διακατέρησις, Marinus V. Procli 26.” Kall. Mss.]

Ἐγκατερῶ, ut, Ἐγκατερῶ ταῖς ἀλγηδόνι, Xen., pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόνι, Patiens sum in doloribus, Forti animo præditus sum in doloribus, Fortiter me gero, Perdure in doloribus. Possumus et mutata constr. reddere, Patienter s. Forti animo doloris fero. Sic Aristot. Rhet. 1. Ἐγκατερῶν ταῖς ἀνάγκαις. Atin h. Plut. 1. Ἐγκατερῶν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἔγκατερῶν ταῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόνι accipio: de Mario, Καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ τὰς ὀφρὺς συναγαγὼν, ἐνεκατέρησε τῇ χειρουργίᾳ. Ab Eod. vero ἔγκατερῶν per se positum, itidem pro ἔγκατερῶν ταῖς ἀλγηδόνι accipio, in hoc loco (8, 13.) Ἀνακρινόμενῃ καὶ κελευομένῃ φράσαι τοὺς ἐπὶ λαθάνοντας, οὐκ ἔφραπεν, ἀλλ’ ἐνεκατέρησεν, ἐπιδείξασα κ. τ. λ. Synes. Ep. 60. Πῶς οἶε καὶ τότε δακνόμενος; ἀλλ’ ἐνεκατέρησεν ὡς οἶόν τε: q. d. Obfirmabam animum. Plautus certe vim hujus verbi καρτερῶ luculenter expressisse mihi videtur, ubi dixit, iterum et perferam usque ejus abiiim Animo forti atque obfirmato. ¶ Interdum vero ἔγκατερῶ dicitur de perseverantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam s. pervicaci perseverantia; nam ap. Synes. Ἀλλ’ ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκατέρησα non verterim simpliciter, ut quidam, Mansi in iis quæ decreta fuerant, sed Pertinaciter s. Obfirmato animo mansi. Sic autem et vetustiores Scripti. hac voce usos esse comperio; ita enim Thuc. 2, (61.) Ταπεινὴ ὕμνη ἢ διάνοια ἔγκατερῶν δ’ ἐγγωτε. Quem velut imitans Xen. ita scribit, de equis in acie loquens, (Ἰππαρχ. 8, 22.) Καὶ ἐπιθυμῶσιν τοῦ καλὸν τι ἀκούειν, καὶ ἂν γινώσκιν ἔγκατερῶν. Exp. etiam Persistere. ¶ Ἐγκατερῶν in h. Xen. 1. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Τοῖς τῶν ὀραίων ἀφροδισίοις ἡλαμένοι, ἔγκατερῶν δύνανται, redditur Sibi temperare, Se continere, (quæ signif. et simplici καρτερῶν data fuit,) sed videtur et ad illam signif. Perpressionis doloris, cujus modo exempla protuli, reduci posse. ¶ Ἐγκατερῶν θάνατον in VV. LL. ex Eur. (Andr. 261.) pro Manes mortem, i. e. Expectas: quod mihi valde suspectum est et ob signif. et ob constr.: quippe qui nec in illis locis Thuc. et Xen. accusativo jungi existimem, sed esse ἔγκατερῶν δ’ pro ἔγκατερῶν ἐκείνοις δ’.

[“Eur. Herc. F. 1354. Diod. S. 2, 253. Plut. Ages. 11. fin. (forte ἂν ἐκατ.)” Schæf. Mss. * Ἐγκατερῶντος, unde * Δυσγκατερῶντος, Sext. Emp. 585. * Ἐγκατερῶντος, Orig. c. Cels. 434.]

C * Ἐγκατερῶ, Nicet. Eugen. 4, 250. 6, 183, * Ἐγκατερῶ, Leo Diac. 202. “M. Anton. 1, 16. leg. potius ἐγκ.: cf. Gataker.: it. p. 42.” Kall. Mss. * Περικατερῶ, Anna C. 442.]

Προσκατερῶ, Cum tolerantia et perseverantia quadam insisto “s. incumbo, Assiduus et multus sum aliqua in re: ut curatores “operum non abscedentes. Athen. Προσκατερῶν τοῖς λόγοις, Themist. de canibus venaticis, Ἐνδὲ αὐταῖς ἀναφανέντος θηρίου, “προσκατεροῦσιν ἐκείνῳ καὶ προσλιπαροῦσιν ἕχρῃ ἂν ἔλοιεν, Illius “vestigiis assiduo hærent, nec ab eo persequendo desistunt prius “quam ceperint. Sic Act. 1, (14.) Προσκατεροῦντες δορυμαδὸν τῇ προσευχῇ: ut et Paulus ad Rom. 12, (12.) Τῇ προσευχῇ προσκατεροῦντες, Instantes precibus, Assidue perseveranterque “precantes Deum. Homini etiam alicui προσκατεροῦμεν, cui “nos assiduum comitem præstamus, ab ejus latere non discedentes. Dem. c. Near. (1386.) Θεραπεύειν τὰς Νεαῖρας προσκατεροῦσας. Act. 8, (13.) de Simone, Ἦν προσκατερῶσας τῷ Φίλιππῳ, A Philippi latere non discedebat, Philippi comes perstabat, ut Ovid. Sola comes nostræ perstitit illa fugæ. Itidem Christus Marci 3, (9.) discipulis suis dicit curent ut πλοῖον “προσκατερῶν αὐτῷ, Navicula sibi assidua comes sit, ne sc. a “turba prematur, Bud.” [“Diod. S. 1, 710.” Schæf. Mss.]

Προσκατέρησις, ἡ, Assidua et tolerans aliqua in re perseverantia, cum sc. nullæ ærumnæ nec labores nos a re aliqua avellere “possunt.”

[* Συγκατερῶ, Theod. Prodr. Ep. f. 83.]

[* Κατερῶ, i. q. κρατύνω, Stob. Phys. 1086. ὁπλαῖς, Aqu. Theod. Prov. 31, 17. Esai. 44, 14.]

Quod sequitur, verbum Κεύθω, censeri πρωτότυπον possit, præsertim cum ejus etymum a nullo eorum Lexicographorum et Grammaticorum, quos legere mihi contigit, afferatur. Præterquam enim quod de ejus derivatione tacent, (quod facit ut suspicer ab illis existimatum fuisse πρωτότυπον, affirmare enim nolo, cum fieri possit ut nonnullorum derivationes vel oblivione vel propter ignorationem prætermiserint,) tale esse videtur ut in illo ordine reponi debeat.

ΚΕΥΘΩ, Fut. Κεύσω, Præter. εὐκα, Occulo, Occulto, Abscondo. Potius potius in usu est quam prosæ Scripturibus, qui pro eo dicunt κρύπτω: quod cum Παιῖς communē habent. Od. T. (212.) δόλω δ’ ὄγε δάκρυα κεύθει. Sic (Θ. 548.) μηδὲ σὺ κεύθει νοήμασι κερδαλέοισιν. Apud Il. I. (313.) legimus κεύθει ἐνὶ φρεσὶ, ubi sibi non minus ac portas orci invisum esse dicit illum, “Ὅς χ’ ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Ubi non assentior Scholiastæ, dicenti, verbum κεύθει alibi quidem significare κρύπτει, hoc autem loco

PARS XXXII.

accipi pro ἐνθυμῆται: neque enim κεύθει per se significare potest ἐνθυμῆσθαι, i. e. Cogitare: sed κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, i. e. Occultare in mente, s. in pectore, perinde est ac si diceretur κρύφα ἐνθυμῆσθαι, Occulte cogitare. Is autem occulte dicereur cogitare, qui cogitationem suam dissimulat, et nihil in se præ se fert quale est illud, quod cogitat et in animo suo volvit. E Sallustio κεύθει ἐνὶ φρεσὶν interpretari possumus Claudere in pectore. Is enim, qui ab Hom. describitur, “Ὅς χ’ ἔτερον μὲν

κεῦθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, is est, utendo Sallustianis verbis, Qui aliud clausum in pectore, aliud in lingua promtum habet. Simili porro loquendi genere dicitur ab eod. Poeta νῶος ἐνδοθι κεῦθει ἐνδοθι: Od. Ω. (473.) Εἰπέ μοι εἰρομένη τί νύ τοι νῶος ἐνδοθι κεῦθει. Apud Eur. Phœn. κεῦθει ἐν στήθει ὑπὸ σκότῳ copulantur: (1220.) Κακὸν τι κεῦθει καὶ στήθεις ὑπὸ σκότῳ. Interdum sepulcrum dicitur aliquem κεῦθει, s. alicujus ossa, ut aliquis Latine dicitur Tegī sepulcro s. Condi. In Æschyli Epitaphio habetur hic verbi κεῦθω usus: Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναίων τῷδε κεῦθει Μνήμα καταθλίβον πυροφόροιο Γέλας. Et in Epitaphio quodam, quod Simonidi ascribitur, quod legitur Epigr. p. 286. meæ Ed. Ἐνθάδε Πυθῶνακτα κασιγνήτην τε κεῦθει Γα. (Quem usum habet κρύπτειν in isto Platonis epitaphio, Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τῷδε σῶμα Πλάτωνος. Interdum vero et καλύπτειν dicitur ὁ τάφος, i. e. Sepulcrum.) Sed illud κεκεῦθει omnino mihi suspectum est, quod est tanquam a th. Κεκεῦθω: dicendumque foret e fut. med. κεκεῦθα esse factum, si admittendum censeretur. Sed potius in κεκεῦθε mutandum illud κεκεῦθει crediderim; etenim nec pro præter. plusquamperfecto accipere commodum esset. Invenitur autem sæpe hoc medium κεκεῦθα significans habens præsentis κεῦθω. Extatque hic usus in Anthol. aliquot locis: nec non ap. (Od. F. 18.) μήτην ἐν στήθεσσι κεκεῦθε, ubi dicitur ἐν στήθεσσι κεκεῦθε pro eo quod alibi κεῦθει ἐν φρεσὶ. || Κεῦθει invenitur etiam pass. significans habens. Sed e Soph. solo hujus usus exempla mihi extant. Sic autem usurpat tum ipsum verbum, tum ejus partic. Legimus enim ap. eum (Ed. T. (968.) p. 192. meæ Ed. ὁ δὲ, θανὼν Κεῦθει κάτω δὴ γῆς, pro κεύθεται, κρύπτεται, inquit Schol. Hoc certe constat suam activam significans minime retinere hic posse verbum κεῦθω: sed commodius fortasse pro neutro verbo haberetur, quale est Latinis Lateo, quam pro passivo. Quem autem verbo dat usum illic, eund. et participio in Aj. (634.) p. 38. Κρείσσω γὰρ ἔδα κεῦθων ἢ νοσῶν μάται, ubi etiam ἄδα observandum est poni pro ἐν ἄδῳ. Legimus ap. eund. Poetam Ant. (911.) Μητρὸς δ' ἐν ἄδου καὶ πατρὸς κεκευθότων.

Pass. Κεῦθομαι, constat accipi pro Occulo, Occulto, Abscondo, sequendo activi significationem; sed in VV. LL. habetur κεῦθομαι expositum Vado: non sine errore, ut opinor: qui tamen unde natus sit, haud divinare possum. Vide Κεῦθάνω. “Κύθεν, aor. 2. a κεῦθω: Hes. ἐκρύψεν, ἐκάλυψεν.” “Κύθομαι affertur pro Occulo, Abscondo; sed suspectum. Id enim potius κεῦθομαι dicitur.” [“Κεῦθω, Valck. Hipp. p. 282. Bianor Epigr. 13. Musgr. Heracl. 778. Ion. 1409. Dosiad. Ara 1. Alcaeus Mess. 7. Antip. Sid. 68. Philipp. 81. Agathias 91. Jacobus Anth. 9. 80. Pro passivo, Brunck. ad Bacch. 1041. ad Ed. C. 74. (Ed. T. 977.) Musgr. Phœn. p. 219. Jacobs. Anth. 12. 430. Med., Ænigma 7. Κέκευθα, Porson. Hec. p. 55. Ed. 2. Κέκευθε, Toup. Opusc. 1. 20. Emend. 1. 464. ad Charit. 365. Κεκεῦθωσι, Græv. Lectt. Hes. 513.” Schæf. Mss. Od. Σ. 406. οὐκέτι κεῦθετε θυμῷ Βρωτῶν οὐδὲ ποτὶ γῆ. Κύθω, Eratosth. ap. Schol. Apoll. Rh. 3, 802. Schn. Lex. “Philemonis Lex. 19.” Boiss. Mss.]

[*Κεῦθμα, i. q. κευθμός, Theognis 237. Brunck. p. 283.]

Κευθμός, Locus qui aliquem occultat et abscondit, in quo aliquis latet, Latebra, Latibulum. Apud Hom. cete habent suos κευθμούς: Il. N. non procul a principio, de Neptuno, Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ', ἄταλλε δὲ κῆρ' ὑπ' αὐτῶ, Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἡγγολήσεν ἄνακτα. Ubi Eust. annotat κευθμῶν esse a sing. nomin. κευθμός, qui similis sit his, δρυμός, σταθμός, βαθμός: eos autem, qui dixerint factum esse κευθμῶν e gen. κευθμώνων per sync., merito rejici a veteribus: Τὸς δὲ εἰπόντας, inquit, αὐτὸ συγκεκρόσθαι ἐκ τοῦ κευθμώνων, εὐ ποιοῦντες οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Extat apud Hes. hic nominativus Κευθμός, qui ab eo expr. κατάδυσσις, πυθμήν, θησαυρός: quibus additur κοῖλον, ἢ κοιλὰς. Ita enim cum Aldina Ed. legendum est κοιλὰς, (cujus gen. κοιλῶδης,) non κοίλας cum Germanica. Ceterum ex hoc κευθμός fit κευθμῶν, κευθμώνος, non contra: ut docebo etiam in sequentibus. [“Ad Callim. 1. p. 16. Valck. ad Röv. p. xlv. Pierson. Veris. 87. Heyn. Hom. 6, 376.” Schæf. Mss.] Κευθμός ETIAM legitur ap. Etym. sicut et Κευθμός. Sed pro Κευθμός non dubium est quin debeat scribi Κευθμός. Ideo autem non dubito hanc scripturam in illius locum substituere, tum quod comprobetur exemplo quod affert, tum etiam quod mei veteris Lexici auctoritate nitatur. Exemplum quod affert Etym. habet σ: est enim μῆνισμός: alterum autem habet θ, μῆνιθμός: unde liquido patet eum itidem Κευθμός cum σ et Κευθμός cum θ scripsisse. In meo autem vet. Lex. scriptura hæc Κευσμός Æolica esse traditur. Hæc enim ibi leguntur, Κευθμός ἐκ τοῦ κεῦθω κευθμός. Deinde, Αλοικῶς κευσμός, καὶ κευθμός. Addunturque in exemplum, κλαυσμός, e κλαύσω, et κλαυθμός.

Κευθμῶν, ὄνος, ὁ, i. q. κευθμός, de quo paulo ante. Redditur non solum Latebra et Latibulum, sed etiam Penetrale, Recessus: pro quo malim Recessus, (ut Cic. Latebras et Recessus copulavit,) vel potius Abditos recessus, ut significantius loquamur. Hesiod. (Θ. 158.) Γαῖης ἐν κευθμῶνι. In plur. autem γαῖης κευθμῶνες dici possint fortassis Terræ penetralia, Intimi terræ recessus, s. Abditi. Quidam interpretati sunt Antra terræ. Sed multo his et aliis quibusvis aptius est vocabulum Abdita. Eod. enim plane modo dixit Λγρ. Abdita terræ, quo dicunt Græci κευθμῶνας γαῖης: adeo quidem ut ad Græcum vocab. respexisse videri queat, cum Abdita sit ab Abdo, ut κευθμῶν a κεῦθω, significante illud Abdo, uti antea dictum fuit. Ejus locus est l. 6. Denique ubi argenti venas aurique sequuntur, Terrai penitus scrutantes abdita ferro. Hujus autem exemplo dixit Horatius Abdita rerum. Apud Hom. est κευθμῶν splendor: Od. N. (367.) Μαιμένη κευθμῶνα ἀνὰ σπέος. Quin etiam de latibulis s. lustris ferarum dicuntur κευθμῶνες: ut ap. eund. Poetam, Od. K. (283.) ὥστε σῖες πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες. Eur. autem νεκρῶν κευθμῶνα sicut et σκότου

πύλους de Orco dixit, initio Hecubæ: et fortassis occasionem in loquendi sumpsit ex Hom. locis quos in Κεῦθος afferam. || κευθμῶν fit e Κευθμός, non contra, ut testatur etiam Etym., cui assensitur et meum vetus Lex. [“Ad Anton. Lib. 242. 246. Veris. Pierson. Veris. 87. Eurip. 3. p. 275. ad Callim. 1. p. 16. Wakef. Eum. 808. Heyn. Hom. 6, 376.” Schæf. Mss. *Κευθμονοχαρής, Synes. H. 4, 46.]

Κεῦθος, τὸ, i. q. κευθμός s. κευθμῶν, de quibus modo dictum fuit. Sed aut nullum aut rarum esse puto singularis ap. veteres usum; at plur. κεῦθεα et κέυθεσι in frequenti sunt ap. Poetas usu. Et quemadmodum habuisti supra κευθμῶνας γαῖης, ita κεῦθεα γαῖης dicunt Hom. et Hesiod. Extat enim ap. utrumque, ὑπὸ κέυθεσι γαῖης: ap. hunc quidem Θ. (300.), ap. illum autem Od. Ω. (203.) Ἐσταθ' εἰν αἰδῶο δόμοις, ὑπὸ κέυθεσι γαῖης. Apud Eund. Il. X. (482.) legimus. Νῦν δὲ σὺ μὲν αἰδῶο δόμοις ὑπὸ κέυθεσι γαῖης ἔρχεαι. Quibus e locis fortassis occasionem sumpsit Eur. vocandi Orcum νεκρῶν κευθμῶνα, uti dixi. || Singulari κευθός, cuius aut nullum aut rarum ap. veti. usum esse dixi, utitur Schol. Soph., in quendam Philoctetæ locum, (1081.) p. 420. ubi dicitur a Poeta, Ὡ κοίλας πέτρας γυάλον Θερμόν τε καὶ παγεταῖες. Exp. enim γυάλον per κεῦθος. Et paulo post, Διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἦν αὐτὶ τοῦ ἄλσος μεταφράζομεν. [“Brunck. ad Poet. Gn. n. 222. Markl. Suppl. 545. Wakef. Alc. 885. 1072. Eum. 808.” Schæf. Mss. Musæus 119. Passow p. 203. Pind. N. 10, 105. Soph. Ant. 810.]

[*Μεγαλοκευθής, Pind. Π. 2, 60. *Παγευθής, Soph. Ed. C. 1632. *Πολυκευθής, Clem. Alex. 886. λόγος.]

Κευθμῶν etiam legitur ap. Suid., quod idem in hunc locum reservavi, quia mendo carere non puto. Exp. autem κευθμῶν ἐν ἀποκρύφῳ τόπων: e qua expositione esse gen. plur. liquet. Sed ego non dubito quin ipse κευθμῶν scripserit, a nominal. sing. κευθμός, de quo antea dictum fuit. Existimo porro peritologiam esse istum gen. κευθμῶν ex illo Hom. loco quem attuli in Κεῦθος ex Il. N. aut certe ex isto versu, (28.) Κευθμῶν ἐξ ὑπάρτων δὴ θεὸς ἀντεβόλησε.

Ἀμφικεῦθω, Circumquaque occulo, Circumtego, “Contego” ἀμφικεῦθω, Hes. περικρύπτω.

Ἐπικεῦθω affertur tantum pro Celō ex Hom., ea signif. qua dicitur Celare quempiam aliquid. Od. (O. 263.) Εἰπέ μοι εἰρομένη νημερτέα, μὴδ' ἐπικεύσης, τίς, πῶθεν εἰς ἀνδρῶν, πῶτι τοι πῶλας, ἦρ' ἐτοκῆς. Ubi μὴδ' ἐπικεύσης per peritologiam dictum censeri possit: cujusmodi multa ap. Hom. legi scimus. Sic Od. E. (143.) Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, “Ὡς κε μάλ' ἀπικεύσῃς πατρίδα γαίαν ἵκηται. Hic certe itidem peritologia esse censetur quod addit, οὐδ' ἐπικεύσω. Sed tolerabilior tamen fuerit si utrobique permutatum esse ordinem imaginemur: et dictum esse hic quidem, ὑποθήσομαι οἱ, οὐδ' ἐπικεύσω, pro οὐκ ἐπικεύσω, ἀλλ' ὑποθήσομαι: illic vero, μὴ ἐπικεύσης, ἀλλ' εἰπέ κ. τ. λ. Existimari autem potest subaudiendus esse his in Il. accusativus personæ. At vero cum accus. rei legitur Od. Δ. (744.) μῦθον δὲ τι οὐκ ἐπικεύσω.

C Quod si legatur τοι, (quam scripturam alicubi invenisse mihi videor,) dubium fuerit sitne τοι itidem expletiva particula, an pronomen: ut habeat hoc verbum accus. rei et dat. personæ. Ceterum quamvis nullum afferatur exemplum significationis generalis quam habet Κεῦθω, qua sc. ponitur pro Occulto, Abscondo, nos dubito tamen quin et eam obtinere possit, aique adeo alicubi eam obtineat. Et vicissim quamvis simpliciter verbo Κεῦθω data non fuerit ea signif. quæ datur huic composito Ἐπικεῦθω, quod nullum ejus exemplum in promptu esset: minime dubium esse debet quin eandem et ipsum habere queat, et quidem non sine veterum Scriptorum exemplo.

Κευθάνω, i. est q. κεῦθω, Occulo, Occulto, Abscondo. Fitque ex illo superiore κεῦθω hoc κευθάνω. Il. Γ. (453.) Ἄλλ' ὅστις δύναιο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τῇ ἀρχαίῳ Μενελάῳ. Οὐ μὲν γὰρ φιλόδητ' ἢ ἐκεῖθ' ἄνακτα, εἰ τις ἴδωτο. Ubi κευθάνειν potest accipi pro Occulere, Occultare, Abscondere; sed aptius reddetur Celare, meo quidem iudicio, ut habeat etiam signif. quæ composito ἐπικεῦθω data fuit. Annotat porro Eust. hoc verbum Κευθάνω e Κεῦθω esse deductum; sed addit hanc deductionem orationi solutæ inutilem, at versui hexametro (quem dactylicum appellat) esse commodam. Ejus verba sunt, Τοῦ δὲ ἐκεῖθ' ἄνακτα ἢ ἐκ τοῦ κεῦθω παραγωγὴ λόγῳ μὲν πρὸς ἁπλοῦς τελέως, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρηστή. E quibus verbis colligitur, tase quispiam, κεῦθω quidem in oratione soluta locum habere, at κευθάνω non item. Ego tamen Poëticum esse et illud κεῦθω existimo, et nullum aut perquam rarum ap. eos qui soluta oratione utuntur, esse illius usum. || Κευθάνω in VV. LL. redditur Vado. Cui interpr. additur, Item Tego. Subjungiturque locus ille Hom. ex Il. Γ. qui paulo ante allatus fuit. Sed quod ad priorem illam interpr. attinet, miror uindenam sumta fuerit: et quamvis plane falsam esse credam, (ut alia infinita id generis mendacia in illis Lexicis esse satis constat,) nolui tamen eam de celare: quod etiam verbo κεῦθομαι eadem in iisd. libris tribuatur. [“Heyn. Hom. 4, 549.” Schæf. Mss.] “Κυθάνει, Hes. κρίπτει: quod et κευθάνει.”

Κευθήνες, Suidæ οἱ καταχθόνιοι δαίμονες: forsitan παρὰ τὸ ὑπὸ τῇ γῇ κεκεῦσθαι.

AT VERO Κευτήρια dicitur esse Nomen plantæ ap. Theophr. H. Pl. 9, 1. cui, ut atractylidi, succus inest sanguineus: auspicianturque nonnulli esse iud. Genus betæ, quod Herbarii Sanguinem draconis appellant. An autem sit a verbo κεῦθω, praesertim cum non aspirata θ, sed tenui τ scribatur, haud facile iudicari possit. (Hoc quidem certe constat, in quibusdam derivatis talem mutationem aspiratæ in tenuem, aut contra tenuis in aspiratam inveniri.) Sed utroque modo se res habeat, ejus hic mentionem fecisse nihil nocebit.

Ad jucundam vocem *Μέθυ* transeo, omissis in medio nonnullis, quæ nec ita frequenter occurrunt, nec adeo magnum derivatorum comitatum habent; ideoque sine magno incommodo in Indicem reservari poterunt. Sed ne *ὁ μεθυδότης* mihi irascatur, quod suum illud vocab. in serie vocum a litera *μ* incipientium prætermiserim, negligentiam illam s. injuriam ea diligentia sarciam, quam hic adhibebo iu vocis illius tractatione multo majorem quam ibi adhibuissem. Dehuit autem collocari hoc vocab. *μέθυ* post *Μεθήμι*, sequendo etymologiam quam etiam Eust. ei tribuit: de qua dicam paulo post.

MEΘΥ, τὸ, Vinum. (Temetum ab hoc vocab. *μέθυ* originem habere aliquando suspicatus sum, ut sc. e *μέθυ* primum quidem Methum dictum fuerit, deinde vero Temethum, præfixa una syllaba: quod et in aliis quibusdam vocibus Latinis, quæ e Græcis factæ sunt, videre est. Sed addendum hoc fuerit, tandem et mutationem aspiratæ in tenuem accessisse. Nolim autem nunc illam meam derivationem pertinaciter tueri: hoc unum di. o, non minus nunc quoque hanc mihi probari quam eam quæ vulgo affertur.) Est autem Poetis duntaxat usitatum hoc nomen, licet pleræque ab illo derivata magno ap. prosæ etiam Scripti. in usu sint. Od. H. (179.) Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Apud Eund. sæpe hujus nominis epithetum est ἡδὺν, ut Od. H. (265.) “Ἡμεθα δαυόμενοι κρέα τ’ ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Potest tamen illud ἡδὺν censi non pro Perpetuo epith., (quoniam aliquid vinum potest esse, quod non sit ἡδύ,) sed pro Epith. certi vini, cuius ibi fit mentio. Idemque fortasse dicendum de adjectivo γλυκύ, quod alibi huic nomini adiungit: ut Od. E. (193.) ἦμεν ἐδωδὴ ἥδε μέθυ γλυκύ. Plut. Symp. 3, 2. vult μέθυ esse τὸν ἄντικρυς ἄκρατον: “Ὅθεν ἐφίλατος Διόνυσος οὐχ ὡς βοήθην ἐπὶ τὴν μέθην οὐδ’ ὡς πολέμιον τῷ ὄνερ τὸν κίττον ἐπήγαγεν” ὅς γε τὸν ἄκρατον ἄντικρυς, μέθυ, καὶ Μεθυμναῖον αὐτὸς αὐτὸν ὠνόμασεν. || Μέθυ a verbo μεθήμι deductum esse, non uno in loco testatur Eust. Sed hujus deductionis duplex ab eo affertur ratio; alicubi enim vult μέθυ dictum esse a v. μεθήμι, quod nos μεθύμονας reddit, i. e. Negligentes: alicubi vero alium dans verbo μεθήμι usum, vult μέθυ inde esse appellatum, quoniam homines eo usi μεθύνται εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν. Sed hoc posterius etymum in uno tantum loco affert, quod sciam; at prius illud, in multis. Atque adeo posterius hoc, non ejus est, sed ex Athen. petitum: cujus hæc verba sunt, (363.) Εἰς ἃς δὴ (sub. εὐωχίας) συνιόντες οἱ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν αὐτοὺς μεθύντες, τὸ μὲν ποτὶν, μέθυ, τὸν δὲ τοῦτο δωρησάμενον θεόν, Μεθυμναῖον καὶ Λυαῖον καὶ Εἰῖον καὶ Ἰχίον προσηγόρευον. Equidem rationi consentanea est utraque deductio, quod utrumque effectum vini experiamur; sed prior illa magis cum passim recepta verbi μεθύναι signif. convenit. Eust. exponens Il. Z. fin. “Ἀλλὰ ἐκὼν μεθύεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, αἰτ. verbum μεθύεις (ab eo tamen scribitur μεθείς) significare ἀμελείς: et hinc esse μεθύμων, quo declaratur ὁ ἀμελητής: sicut ἡ ἀμέλεια nomine μεθυμωσύνη. Quibus addit, καὶ μέθυ, ὅς εἰς μεθυμωσύνην ἄγων οἶνος. Idem in versum hunc, qui legitur in fine libri H ejusd. Poëmatis, Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα, annotat eum suo more μέθυ vocare vinum, διὰ τὸ τοὺς ἀμέτρως αὐτοῦ πίνοντας μεθίσθαι, i. e. ἀμελεῖν. Recte autem hic adjicitur ἀμέτρως: sicut et alibi dicit idem Schol. μέθυ non natura esse hujusmodi, (i. e. natura non habere effectum illum nomini suo respondentem,) sed τῇ ὑπὲρ μέτρον εἰσδοχῇ, quoniam μεθίσται, i. e. ἀμελεῖ, ὁ πέρα τοῦ μετρίου οἶνον προσέεικνεν. [“Fischer. ad Anacr. 21. Casaub. Athen. 1, 32. Gen. μέθυος, Plato Epigr. 15. Heyn. Hom. 5, 389. Musgr. El. 497. Casaub. ad Athen. 70.” Schæf. Mss.]

Μεθυδότης, Vini dator, Epith. Bacchi: qui etiam Lætitiae dator a Virg. dicitur. Sed in præsentia hujus epitheti non aliunde mihi suppetit exemplum quam ex Etym. in Μεθυμναῖος. Ibi enim hæc scribit, Μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος, ὅτι μεθ’ ὕμνων ἤλθεν τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην εἰρηται, ὡς μεθυδότης. Ubi accipio ὡς μεθυδότης pro utpote μεθυδότης: hoc sensu, Utpote μεθυδότης, quod μέθυ præbet occasionem μέθης. Fateor tamen posse et aliter intelligi: nimirum, sicut μεθυδότης dictum est παρὰ τὴν μέθην, ita et μεθυμναῖος inde fortasse dictum esse. Quod si quis objiciat μέθην habere η, cum μέθυ (quod continetur hoc composito μεθυδότης) habeat υ, ideoque non esse verisimile eam Etymologi mentem fuisse, huic ejus objectioni μεθυμναῖος opponitur, quod aperte a μέθη deduct, cum tamen et illud habeat υ. Sed eo tandem deveniendum erit, (si quidem istam posteriorem expositionem veram esse putemus,) ut hunc Grammaticum, sicut in deducenda voce μεθυμναῖος errat, (quod e Plut. etiam et Athen. satis constat,) ita in deductione nominis μεθυδότης errare. Fateor alioqui, cum in μέθη sit η, tamen μεθύω et μέθυος, atque alia, quæ illius nominis μέθη signif. sequuntur, litera υ scribi. [“Jacobs. Anth. 10, 409. *Μεθυδότης, ibid.” Schæf. Mss. Anacr. Od. 27. p. 82. 383. Orph. H. in Bacch. 1. *Μεθυπλῆης, Greg. Naz. Suid.] Μεθυπλῆς, ἡγος, Ebrius, aut etiam Ebriosus. Hujus compositi usus extat in Epigr. Quod autem attinet ad verbum quocum compouitur, eadem plane est ratio quæ et compositi οἶνοπλῆς, quod vide. [“Jacobs. Anth. 7, 96. 8, 37. Wakef. Ion. 91. Callim. 1. p. 521. Valck. p. 296. ad Thom. M. 24.” Schæf. Mss.] Μεθυσφαλῆς, E vino s. Præ vino labens s. titubans, Cui vinum est causa lapsus. In Epigr. μεθυσφαλὲς ἔχνος dicitur de Vestigio ebrii, i. e. de Pedibus præ vino titubantibus. At vero μεθυσφαλὲς ὕμναιος, Vino defectæ nuptiæ, in VV. LL. sine Auctoris nomine. Suspicio autem e Nonno (Jo. 23.) petitum esse hoc epith., in quo certe verbum σφέλλεσθαι non satis ἀσφαλῶς usurpari videtur, si quidem ei signif. illam dare oporteat. [“Jacobs. Anth. 9, 290. Cui vinum deest, Toup. Opusc. 2, 243.” Schæf. Mss. *Μεθυσφαλέω, Opp. K. 4, 204.] Μεθυτρόφος, Alens vinum: ut οἶνοτρόφος in Epigr. οἶνοτρόφον

ὀμφακα Βάκχου. [“Jacobs. Anth. 8, 229. *Μεθυχάρμων, Wakef. S. Cr. 3, 48.” Schæf. Mss. Manetho 4, 300.]

Μεθυμναῖος dictus est Bacchus, ut etiam e Plut. et Athen. antea docui, a nomine μέθυ. Est autem Μεθυμναῖος et nomen ἔθνηκον, a Μέθυμνα, quod est Nomen urbis in Lesbos insula. Existimatur enim dicta Μέθυμνα primum, (ex illo Bacchi epith. Μεθυμναῖος,) deinde vocata Μήθυμνα, mutata litera ε in η. Esse vero πολύουρον hanc urbem, testatur et hic Ovidii versus, Gargara quot messes, quot habet Methymna racemos. Non abs re igitur suspicetur aliquis a nomine μέθυ nomen hanc urbem sumsisse: sicut Thraciæ υἱὸς Μεθώνη, inde dicta esse traditur, utpote πολύουρος et ipsa. Sed si Methymnam inde appellatam esse constaret, Bacchum deinde hoc epith. ab ea nactum aliquis fortasse credere mallet. Est certe rationi magis consentaneum, vocem Methymnæus a Methymna, quam Methymna a Methymnæus deduci. Ceterum Etym. hoc epith. μεθυμναῖος a nomine μέθη derivare, docui in comp. Μεθυδότης. [“Μεθώνη, ad Diod. S. 1, 468. 523.” Schæf. Mss.]

|| Μέθη, ἡ, Vinolentia, Temulentia, Ebrietas. Hic autem collo vocabulum istud μέθη, quod minime dubitem quin a μέθυ derivetur, quamvis litera η, non υ terminetur. Ita enim existimo, cum quærenda esset litera qua terminatio illius a terminatione hujus differret, literam η quavis alia commodiorem visam esse, quod hujusmodi substantivis conveniret; at in nomine μέθυος et in verbo μεθύω servatam nihilominus fuisse literam υ, quod eam retineri nihil prohiberet. Eust. tamen non a μέθυ derivat femininum illud μέθη, sed unde ortum est illud μέθυ, inde et μέθη originem habere existimat: nimirum a verbo μεθήμι. Sed, hac questione ommissa, ad exempla veniendum est. Plato Minoe, Κρήτη δὲ εἰς οὗτος ἐστὶ τῶν ἄλλων νόμων, οὗς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Aristot. Polit. 2. “Ἐτι δ’ ὁ περὶ τὴν μέθην νόμος, τὸ τοὺς νήφοντας συμποσιαρχεῖν. Dem. (526.) “Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Athen. (434.) “Ἐπινε δὲ Ἀλέξανδρος πλείστον ὡς καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κοιμάσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας. Plut. Symp. 3, (1. p. 564.) Τοῦ κίττου κατασβέννυντος τὴν μέθην τῇ ψυχρότητι. Idem μέθην et οἶνωσιν alicubi copulat, 2 de Alex. Fort. “Ὡς (Ἀλεξάνδρῳ) μέθην τινὲς ἐγκαλοῦσι καὶ οἶνωσιν, cum tamen hæc inter se differre ipsemet non uno in loco testetur, ut docui in Οἶνωσις, T. 2, 1247. Ab Herodiano 2, (6, 9.) copulantur μέθη et κραπάλη. Ab Eod. (1, 3.) dicitur ἀπὸ μέθης κραπαλῶν. Philo quandam etiam μέθην appellat νηφάλιον, V. M. 1. Καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ἐν οἶνῳ μέθην, ἀλλὰ τὴν νηφάλιον. || Μέθαι etiam dicitur plurali numero. Athen. 2. Διὰ καὶ θοῖνας καὶ θαλάς καὶ μέθας ὠνόμαζον: 10. Εἰς μέθας καὶ εὐωχίας τραπέυντα: 6. Καὶ τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους, καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Usus est hoc plurali et Plut. cum alibi, tum in Symp. [“Ammon. 85. Toup. Emend. 1, 417. Valck. Diatr. 178. Thom. M. 553. 603. ad Charit. 785. Musgr. El. 326. Jacobs. Anth. 7, 53. Vinum, ad Paus. 373.” Schæf. Mss. Aristot. Polit. 8, 5. Schn. ad Eund. ib. 7, 15, 9. Hippocr. Epid. 5. p. 1157.]

[“Ἡμμεθῆς, Philipp. Thess. Epigr. 11, 6. Anal. 2, 214.]

“Πολυμεθῆς, affertur pro Multum ebrius,” [“Onestes Epigr. 5.” Schæf. Mss.]

Μέθυος, ὁ, ἡ, Ebrius, Temulentus. Interdum vero Ebriosus, Vinolentus. A Luciano copulatur μέθυος et πάρονος, in Timone (§. 55.) Μέθυος καὶ πάρονος οὐκ ἔχρυσος ὡς καὶ ὀρχηστὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι. Usurpatur μέθυος et genere fem. Athen. 13. Κωμῶδων αὐτὴν ὡς μέθυον. Sic ap. Liban. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνὴ μοι μέθυος. Fem. Μεθύση ap. Atticos; utitur enim hoc feminino Aristoph. cum alibi tum Σφ. (1393.) item N. (555.) γραῦς μεθύση, Anus vinolenta. Apud Lucian. Socrates δ’ ἀπὸ Μόφου queniam reprehendit, qui vocē Μεθύσης pro masc. μέθυος usus esset. [“Usus est autem vocabulo δ’ Μεθύσης Athenæus 15. p. 685., ubi vide Casaub. et Schw.” Schw. Mss. “Μέθυος, Μεθύση, Anacr. Fischer. p. 1xvi. Kuster. Aristoph. 55. ad Lucian. 3, 662. Steph. Dial. 25. Phryn. Ecl. 60(=151. Lobeck.) Thom. M. 602. Jacobs. Anth. 6, 148. ad Mær. 260. Herodian. Philet. 431. et n. Μεθύσης, Bergler. ad Alciph. 192. Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Steph. l. c. ad Lucian. l. c.” Schæf. Mss.] Comp. Μεθυσοκότταβος, Ebrius, Temulentus. Sed proprie de eo qui jam ebrius cottabo s. potius cottabismo ludit. Aristoph. A. (524.) Πόρνην δὲ Σιμαίαν ἰόντες Μεγάραδὲ Νεανίαν κλέπτουσι μεθυσοκότταβον. Vide Κότταβος. [* Μεθυσοχάρυβδης, Phrynichus Bekkeri p. 51. “Ad Herodian. Philet. 432. Toup. ad Longin. 386. Thoui. M. 602.” Schæf. Mss.]

“Ἀμέθυος, sive Ἀμέθυστος, ὁ, ἡ, Non ebrius, Ebrietatem arcens, ut ἄλμος dicitur non solum Qui famem non sentit, sed etiam Qui famem arcet: et ἄκοπος non solum Qui lassitudinem non sentit, sed etiam Qui lassitudinem sentire non patitur. s. “Qui lassitudinem mitigat et tollit. Apud Medicos ἀμέθυστα sub. φάρμακα, et ἀμεθυστοί, sub. φαρμακείαι, aut πόσεις, Medicamenta quæ ebrietati obstant, Quæ inebriari non sinunt potorem. Plut. de And. Poëm. iuit. Μηδὲν εἶναι φαιλόττερα τῶν ἀμεθύστων καλούμενων, ἃ τινες ἐν τοῖς πότοις περιόπτονται καὶ

“προσλαμβάνουσι. Athen. 1. fin. Καὶ πολλοὶ εἰς τὰς κατασκευὰς
 “ζομένας ἀμεθύστος προσλαμβάνουσι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα.
 “Sic Diosc. Καὶ ἀμέθυστα προσλαμβάνοντα ὅσον ἐῖς: de amy-
 “gdalis. Hesychio ἀμέθυστος ἐστὶ βοτάνη καὶ λίθος, Herba et
 “gemma: nominata et ipsa ideo, quod ebrietati obsistant. Atque
 “gemina illius ἀμεθύστος mentio Ezechielis c. 28.: quæ alioqui
 “et ἀμέθυστος dicitur, et quidem frequentius, ut Exod. 28. et
 “Apoc. c. 21.: nec non ap. Plin. 27, 9, ubi causam nominis
 “afferi dicunt, quod usque ad vini colorem accedens, priusquam
 “eum degustet, in violam desinat, fulgorque quidam in illa
 “sit purpuræ non e toto igneus, sed in vini colorem deficiens.
 “Hinc verbum Ἀμεθυσιζῶ, Relero colore aut alia similitudine
 “amethystum. Idem Plin. 27, 7. de carbunculis, Optimos vero
 “amethystizant, h. e. quorum extremus igniculus in amethysti
 “violam exeat.” [“Ἀμέθυστος, Jacobs. Anth. 6, 360. 7, 53. 9,
 “109. Bast Lettre 97. Ἀμέθυστος, Jacobs. Anth. 6, 360. 7, 53.
 “Epigr. adesp. 113. Casaub. ad Athen. 74. ad Charit. 231. Plut.
 “Mor. 1, 55. “Ἀμεθύστινος, Lucian. 2, 111.” Schæf. Mss.]
 “Ἡμιμέθυστος, Semiebrius, J. Poll. 6, c. 36.”

Μέθω, Ebrius sum. Od. Σ. (239.) Ὡς νῦν Ἴριος κείνος ἐπ’
 αὐλείῳσι θύρῃσιν Ἥσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι δοικῶς.
 Aristoph. Πλ. (1047.) Τούναντιον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα. Με-
 θύων γὰρ, ὡς εἰκεν, ὑξέτερον βλέπει. (At vero Alex. Aphr. non
 ὑξέτερον βλέπειν, sed διπλᾶ βλέπειν dixit nonnullos μεθύοντας
 Probl. 1. Τῶν ἔγαν μεθύοντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι.) Xen. Σ.
 (2, 6.) Οὐ βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ’ ἀναπειθόμενος.
 Opp. autem οἱ μεθύοντες et οἱ νήφοντες: ut in h. Aristot. I. τοὺς
 μεθύοντας, ἂν τυπτήσῃσι, πλείω ζημίαν ἀποτίνειν τῶν νηφόντων.
 Quæ convenient, ut hoc obiter annotem, cum iis quæ scribit
 Eth. 3, (5.) Οἷον τοῖς μεθύουσι διπλᾶ τὰ ἐπιτίμια: ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν
 αὐτῷ κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθύσθαι. Dicitur etiam μεθύειν μέθην:
 ut in isto Philoais loco, Καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ἐν οἴνῳ μέθην, ἀλλὰ
 τὴν νηφάλιον. || Metaphorice interdum usurpatur verbum μεθύω,
 et quidem vel cum gen., vel cum dat., vel cum accus. Cum
 accus. extat in Epigr. μεθύω τὸ φίλημα. Cum quo loco convenit
 hic Lucianicus, (2, 76.) Ὁ δὲ, φιληθεὶς αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρά-
 φθορος ἦν. Cum dat. autem usus est Demosth. (54.) de ipso
 Philippo, Ἐκέῃν μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. At cum
 gen. ap. Theophyl. extat, Καὶ ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Sic
 Horat. vocem Ebrius metaphorice usurpavit, cum dixit, Fortuna
 dulci ebrius: qui locus non male cum illo Demostenico convenit,
 etiam quod ad sententiam attinet. Hom. autem pellein
 μεθύουσαν ἀλοιφῇ dixit pro Madentem pinguedine, s. Perfusam.
 (Possimus autem fortasse et in illo Theophylacti loco, Ἐρωτικῶν
 μεθύοντες ἡδονῶν, reddere itidem Voluptatibus amatoris per-
 fusi.) Vel potius Valde perfusam s. madentem. Locus est
 Il. P. (390.) Ὡς δ’ ὅτ’ ἀνὴρ ταύροιο βοδὸς μεγάλῳ βοεῖν Λα-
 οῖσιν δῶν ταυρὸν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Ubi non placet quod scribit
 Eust., nimirum illud μεθύουσαν ἀλοιφῇ, non esse πάντῃ σκληρότε-
 ρον quam hoc dictum, Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φί-
 ληπος: (quod Demosthenis est, ut apparet ex iis quæ paulo
 ante protuli.) Quamvis enim utrobique sit metaphora, non de-
 buit tamen locus hic cum Demostenico comparari, cum plane
 diversum habeant metaphora genus. || Μεθύω active etiam poni
 existimatur pro Ebrium reddo, Inebrio. Cujus signif. exemplum
 hoc affertur in VV. LL. e Luciano (3, 469.) Οἶνῳ ἐαυτὴν μεθύ-
 σασα. Item e Nonno, Jo. 12. (p. 155.) ἐμέθυσεν ὄλον δόμον
 ἐνθεὸς ὀδμῇ. Sed non dubito quin ad μεθύσκει referri hæc de-
 beant, quæ tamen, quod ad conjugationem attinet, sint tanquam
 a μεθύω: aut, si mavis, conjugationem verbi μεθύω sequantur.
 Idem certe dicendum et de voce passiva μεθύομαι, quæ in iisd.
 Lexx. habetur, afferturque ad ejus confirmationem futurum μεθυ-
 σθήσθαι e Luciano. Sed minime dubium mihi est quin quamvis
 μεθύσκομαι dicatur, non μεθύσομαι; futurum tamen aliaque tem-
 pora tanquam a μεθύομαι sumentur. Vide igitur Μεθύσκω et Με-
 θύσκομαι. [“Toup. Opusc. 1, 14. ad Lucian. 1, 235. Jacobs.
 Exerc. 2, 190. Anth. 1, 1. p. 27. 8, 225. 229. 9, 146. 11, 301.
 329. Anim. 310. ad Diod. S. 1. 67. Mitsch. Cer. 167. Phryn.
 Ecl. 60. Thom. M. 603. Boiss. Philostr. 360. Epigr. adesp. 55.
 Heyn. Hom. 5, 549. 7, 350. ad Dionys. H. 4, 2170. De constr.,
 Antiphil. 31. et Jacobs. M. ἐκ, ad Diod. S. 2, 96. Μεθύων, Ku-
 ster. Aristoph. 58.: plagis, Theocr. 22, 98. Μεμεθυμένους, cum
 gen., Jacobs. Anth. 7, 340. 342.: γλέκους, Toup. Opusc. 2,
 21.” Schæf. Mss. Μεθύσθην pro μεθύσθηναι, Alcæus Athenæi 10.
 p. 430. Hermann. de Pleonasm. p. 145. Butmann. A. Gr. 1,
 366.]

Μεθύσκω, Ebrium reddo, Inebrio. Plut. Symp. 3. Διὰ τί τὸ
 γλέκους ἥκιστα μεθύσκει; Ibid. Μεθύσκειν κιντὸν οἶνον μιν γινώσκον.
 Athen. 10. Εἰ δ’ οἶνος μετρίως ἀφειρηθείη, πινόμενος ἥττον μεθύσκει.
 Sunt vero et alia, quæ dicuntur nos μεθύσκειν metaphorice, (sicut
 μεθύειν, i. e. Ebrium esse, metaphoricum usum habere docui,) ut ap. Plut.
 Μουσικὴν παντὸς οἴνου μᾶλλον μεθύσκουσαν. Plato de LL. Καὶ πάντ’ ὅσα δι’ ἡδονῆς αὐτὸ μεθύσκοντα παράφρονα ποιεῖ,

A Inebriantia voluptate. Sed notanda diligenter est constr. quod
 non utatur dativo, vel accus., vel gen. solo, (ut verbum μεθύω
 has constructiones habere ostendi,) sed genitivo præfixam habet, ut
 præp. διὰ. Possitque videri cuiusmodi δὲ ἡδονῆς μεθύσκοντα, aliquid
 esse quam ἡδονῆς μεθύσκοντα: vertit tamen et Bud., Voluptate
 inebriantia, non secus ac si legeretur ἡδονῆς sine adiectione, an
 ἡδονῇ. Ceterum μεθύω et ἐμέθυσμα mutuatur hoc verbum μεθύσκει
 a μεθύω, ut docui supra, cum de Μεθύω agerem, quod neutrale
 signif. habet. || Μεθύσκει alicubi reddi potest Perfundo, Imbuo,
 Vel potius, Large perfundo s. imbuo. Quidam ἀνώνυμος, Εὐφρὺν
 τέφρην δὲ μεθύσκων. Alioqui reddi etiam possit Inebrio in ho-
 loco, aliquidque hujusmodi, usurpando sc. metaphorice. Vide
 comp. Ἐκμεθύσκω. || Pass. Μεθύσκομαι, Inebrior, Ebrius reddor,
 Ebrius fio, Inebrio me. Xen. K. Π. 1, (3, 10.) Πίνων οὐ μεθύ-
 σκεται. 4, (5, 4.) Αὐτὸς τε ἐμεθύσκετο, μεθ’ ὧν παρεσκήρου, ὡς ἐπ’
 εὐτυχίᾳ. Aristot. “Ομοῖον γὰρ ὁ ἀκρατὴς τοῖς ταχὺ μεθύσκομένους
 καὶ ὑπὸ ολίγου οἴνου. Lucian. (1, 64.) Οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπει-
 ροκαλώτερον τῶν κολάκων, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον. Plut.
 Symp. (3, 3.) Διὰ τί γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ
 γέροντες; Queniamadmodum autem μεθύσκει a μεθύω mutuatur, unde
 μεθύω, sic μεθύσκομαι a μεθύω mutuatur ἐμεθύσθην: unde με-
 θυσθῶμεν, Aristoph. Σφ. (1244.) Lucian. cum gen. (1, 218.)
 Τούτουτον ἐμεθύσθην τοῦ νέκταρος. Apud Eund. extat et f. l. (9,
 928.) Μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθηναι. [“Μεθύσκω, ad Lucian.
 1, 235. Valck. Hipp. p. 307. Wakef. S. Cr. 2, 60. Thom. M.
 603. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 34. 6, 121. 9, 146. 11, 62. Anim.
 310. Boiss. Philostr. 360. Metaphr. Dionys. H. 2, 818. Μεθ’
 σκομαι, Bergler. Alciph. 76.” Schæf. Mss.]

Μέθυσμα, τὸ, Ebrietas, ut quidem redditur in VV. LL.; sed
 absque ullo exemplo, aut nomine Auctoris. Sonare autem vide-
 tur quasi quis dicat Inebriamentum; atque adeo huc usum
 habet ap. LXX. Interpr. sc. pro Inebriamento, i. e. eo quod
 inebriat, s. inebriare potest: I Reg. 1, (15.) Καὶ οἶνον καὶ μέ-
 θυσμα οὐ πέπωκα. [“Musgr. Iph. T. 952.” Schæf. Mss. v. Με-
 θυσμα, Theogn. 816. *Μεθυστής, Gl. Ebriosus, Ebriacus, Tem-
 lentus, Epict. Diss. 4, 1, 7. “Hemst. Auct. ad Hesych. 2, p. 114.
 Toup. Opusc. 2, 245. Agathias 9. Phryn. Ecl. 60 (=152. Lo-
 beck.) *Μεθυστὰς, ἄδος, ibid. Jacobs. Anth. 7, 96.” Schæf. Mss.
 * “Μεθυστῆς, vox nihili, pro μεθυστής; ap. Hes. v. Φιλόξ.
 μέθυπος, μεθυστῆς, γελοιστῆς. Jamdudum emendavit Jun-
 germannus ad Pollucem.” Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem
 Scap. Oxon.] Μεθυστικός, Qui talis est ut facile inebrietur, Pro-
 pensus s. Proclivis ad ebrietatem. Uno verbo, Ebriosus, Vio-
 lentus, Vinosus. (Perperam autem Phrynichus confudit cum
 μέθυπος, scribens, Μέθυπος γυνὴ καὶ μεθύσθην μεθυστικός ἀνὴρ;
 nam μέθυπος est vel Ebriosus, vel etiam Ebrius: at μεθυστικός
 est duntaxat Ebriosus.) Plato, Ὅταν μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός
 καὶ μελαγχολικός γένηται. E Philone, Ἐώρα δὲ αὐτὸν μεθυστικὸν
 ἀνοήτως ἐρώωντα. Invenitur autem μεθυστικός et pro Inebriandi
 vim habente, ut sonet q. d. Inebriativus. [“Ad Mær. 261. Phryn.
 Ecl. 60. Thom. M. 603. Kuster. Aristoph. 58. *Μεθυστήρ, Phryn.
 1. c.” Schæf. Mss. *Μεθυστήριος, ia, unde *Μεθυστρία, Theo-
 pompus Pollucis 6, 25. *Μεθυστὴς, unde] Comp. Ἀμέθυστος, q.
 q. d. Inebriabilis, Lapidis pretiosi est nomen sic dicti quod in-
 ebriari non sinat. Affertur etiam Ἀμέθυστος, pro Non ebrius;
 sed suspectum mihi est. Quin etiam pro ἀμεθύστος, quod La-
 pidis nomen est, invenitur alicubi scriptum ἀμέθυστος, πεπρα-
 γμα. Vide plura de ἀμέθυστος, in Indice, [supra in v. Ἀμέθυστος] ubi
 et ἀμέθυστα φάρμακα. [*Εὐμέθυστος, Geop. 7, 31, 2.]

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. Exinebrior, qualis compositio in alio quo-
 piam fortasse reperiri queat,) Ebrius esse desino, Ebrietate liberor.
 Utitur Etym. in Μεθύω, cum dicit hoc quidem verbum esse a μεθύ-
 ω: at hoc nomen esse παρὰ τὸ μὴ θεῖν: quoniam οἱ μεθύοντες sunt αὐ-
 νητοί, donec ἀπομεθυσθῶσι. Est autem ἀπομεθυσθῶσι tanquam ἀ-
 πομεθύομαι, sicut ἐμεθύσθην dicitur tanquam a μεθύομαι, pro quo
 tamen usurpatur μεθύσκομαι. Ἐκμεθύσκω. i. q. simplex μεθύω,
 sed minus usitatum. Apud Theophr. ἐκμεθύσκειν pro Implere ho-
 more et obnuere: C. Pl. 5, (21.) Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλείῳ
 διαφθερίζει, σῆπον τὰς βίβας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον. [“Jacobs. Aez.
 118. Anth. 1, 1. p. 34. 8, 225. Huschk. Anal. 150.” Schæf. Mss.
 *Ἐκμέθυσμα, Greg. Naz. 2, 239.] “Ἐμμεθύσκομαι, Inebior
 “s. Ebrius sum in vel inter: Ἐμμεθύσκόμενος τοῖς ἀγίοις.” [Jo-
 seph. B. J. 4, 4, 3.] Καταμεθύω, Inebrio, Ebrium facio.
 [Diod. S. 197. Dio Cass. 657, 62. Plato Gorgia p. 312. “Eumath.
 421.” Boiss. Mss. “Thom. M. 603.” Schæf. Mss. *Κατα-
 μέθω, Orig. c. Cels. 4. p. 538—194. *Προμεθύσκομαι, Plut.
 8, 926. *Συμμεθύσκομαι, 2, 97. 124. 613. *Συμμεθύω, Hera-
 clit. Epist. p. 58. Conim., Athen. p. 6.] Ὑπερμεθύσκομαι, Supra-
 modum inebrior, aut etiam Supra quam dici possit. Vehementer
 inebrior. Affertur infin. ὑπερμεθυσθῆναι pro Admodum tem-
 lentum esse, in VV. LL. Est autem hic aoristus infinitivi tan-
 quam ab ὑπερμεθύομαι: cujus tamen nullum exemplum extat,
 quod sciam, sicut nec simplicis μεθύομαι, ut antea dictum est.

Sequitur verbum Μειδᾶω, quod post Μείων collocandum fuisset, si etymum ab Etym. excogitatum mihi placuisset: (quod enim tribuit
 τῷ Μειδᾶω, huic Μειδᾶω jusius tribuetur, cum illud ex hoc, non hoc ex illo factum sit:) nimirum ortum esse a μείων: quoniam
 δ μειδιῶν, i. e. Qui ridet, μείωνι κέχρηται γέλωτι. Sed hoc ejus commentum parum mihi arrisit: quod tamen nunc dum propius
 inspicio, tale esse fateor, ut multa multo deteriora et minus verisimilia ap. eum extant. Hoc enim habet saltem, quod optime cum
 propria hujus verbi signif. convenit: quia verum est quod scribit, illius qui μειδιᾷ, risum esse μέλον, i. e. Minorem: cum μειδιᾷ

sicut et *μειδᾶν*, proprie sonet Ridere leniter, et Subridere potius quam Ridere : et quod vulgo dicimus jocantes Rire du bout des dents. Ideoque Medardi nomini (quod ab hoc *μειδᾶν* deductum esse liquet) optime convenit ejusmodi risus, qualem vulgus nostrum ei tribuit, (ac meorum Parisinorum vulgus praesertim,) Saint Medard, qui rit du bout des dents.

ΜΕΙΔΑΩ, aut *Μειδέω*, secundum alios, Rideo leniter s. molliter, Subrideo. Hanc enim propriam esse ejus significationem puto, sequendo ea quae paulo ante tradita fuerunt, ut quod Eust. verbo *μειδῶ* tribuit, huic etiam convenire dicatur, praesertim cum in eo Homeri loco, in quem signif. illam annotat, habeatur hoc verbum, non illud. Siquidem in II. E. (426.) *Ἄς φάτο· μειδῆσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*, hanc annotat, Jupiter autem ob illud scottima non dicitur *γελᾶν*, (seminum γὰρ προσώπων ὁ ἐπὶ τοιοῦτοῖς γέλως ἀλλότριον.) sed *μειδῆν* : quod est multo *σεμνότερον* quam *γελᾶν* : cum *μειδῆν* dicatur *περὶ γέλωτος ἡρμαίου, ἀνακεκραμένου συννοῖα*. Deae tribuitur, A. (595.) *Μειδῆσέν τε θεά*. Legimus hoc verbum ap. eund. Poeta cum alibi, tum Od. T. (301.) cum accus. *σαρδάνιον, μειδῆσε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον*, ubi Eust. scribit esse τὸ ἄκροισ χεῖλεσι σασσῆναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λυτῷ. Sed scrupulum mihi adversus hanc expositionem movet datus *θυμῷ*, qui ab Hom. additur : nisi secus accipiat quam in aliis ejusd. Poeta locis, verbis quibusdam subjunctum. [*Hymn. in Cer. 204.* ubi v. Ruhnk. : it. ad v. 357. Mitsch. Cer. 169. Heyn. Hom. 4, 542. 7, 14. Terra μ., Ilgen. ad Hymn. 227.] Schæf. Mss.]

Μεῖδιμα, τὸ, Risus, Lenis risus, sequendo ea quae de verbo *μειδῶ* dicta fuerunt. Hesiod. (Θ. 305.) *οἶσρος ἐστὶ μεῖδιμα* conjunxit. Apud Hes. legitur *ΕΤΙΑΜ Μείδος*. Habet enim *Μείδος*, *μεῖδιμα*, *γέλως*. Fuerit autem, ut opinor, *μείδος*, τὸ.

COMP. *Ἀμειδῆς*, ITEM *Ἀμειδῆτος*, Qui talis est ut nunquam rideat, Risus expers. Vide Indicem, [ubi sequentia leguntur.]

Ἀμειδῆς, et *Ἀμειδῆτος*, Non ridens, ideoque Tetricus, Vultuosus, Tristis : ut Hes. quoque *ἄμειδες δὲ ἀμειδῆτον* exp. *στυγνὸν, ἀγέλαστον*, itidemque Suidas, addens etiam *σκυθρωπὸν*, afferensque hanc exempla : *Ὅργην οὖν πρήνουν ἄμειδέα*, Iram vultuosam et tetricam seda. Et ex Epigr. *Εἰ καὶ ἀμειδῆτων νεκρὸν ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσει, Περσεφόνη*. || Aliquando et activam habent signif. hanc duo, declarantque Faciens *ἀμειδῆτον* s. *ἀμειδῆ*, ut Tristis quoque ap. Latinos usurpatur interdum pro Tristificus : quo sensu *ἀμειδῆτοι νεκτες* Epigr. pro Tristificae et Terrificae, nec sinentes *μειδῖσαι*. Et ap. Opp. K. 3, (236.) *δαφνοῖς Δαίνυσθαι σωματέσιν ἄμειδέα παῖδς ἔδην*, Penitus risu carentes dapes, i. e. Luctificas, Tristificas." [*Ἀμειδῆς*, ad Lucian. 1, 338. *Ἀμειδῆτος*, Jacobs. Anim. 167. Boiss. Philostr. 294. Græv. Lectt. Hes. 567. Bergler. Alciph. 434. Ruhnk. Ep. Cr. 210.] Schæf. Mss. Epigr. in Jacobsii Paralip. 13, 753.] Porro ab *Ἀμειδῆτος* est *ἀδν. Ἀμειδῆτως*, Sine risu, Vultu tetrico et tristis, Vultu ridere nescio, *σκυθρωπὸς*, Hes." [*Παναμειδῆτος*, Opp. K. 3, 141.]

[* *Εὐμειδῆς*, Apoll. Rh. 4, 714. Callim. H. in Dian. 129. Ruhnk. Ep. Cr. 146.] Schæf. Mss.]

COMP. *Φιλομειδῆς*, (ITEM *Φιλομειδῆς* ap. Poetas, geminata littera μ, ob metrum,) Amans risus : et quod Gallice dicimus, Qui n'aime qu'à rire. Unde optime convenit Veneri hoc epithetum, cui etiam tribuitur passim ab Hom. : ut II. Δ. (10.) *τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ Αἰεὶ παρμέμβλακε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἄμυνε*. Quem in locum Eust. annotat geminare μ, metri gratia, ut versus *λαγαρότης μεστωθῇ πρὸς μέτρον ἄρτιον*. Sed addit, epithetum istud habere hanc litterā μ gminationem, secundum quædam exempl. : unde colligimus, fuisse quædam in quibus simplici μ scriptum extaret. Ex iis certe est meum : quod alioqui *τοῖς ἀκριβεστάτοις γεγραμμένοις* annuerari dignum est : (idque vel ex Eust. probari potest, qui de quibusdam lectionibus loquens, quæ *ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀντιγράφοις* extarent, aliquas affert, quæ in illo meo exemplari inveniuntur.) Sed eo in loco littera μ superposita est huic epitheto, quæ an ejusd. manus sit, dubitari potest. Sed ut ejusd. esse putem, facit hic versus, Γ. (424.) *Τῇ*

A *δ' ἄρα διφρον ἐλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ* : hic enim illud *ἀντίγραφον* geminam μ habet. Affertur porro et τὸ *φιλομειδῆς* pro Amor risus, Studium risus. [*Ruhnk. Ep. Cr. 47. Wolf. ad Hesiod. p. 85. 140. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 490. Jacobs. Anth. 9, 186. Paul. Sil. 52. Heyn. Hom. 4, 542. 556. 5, 72. 6, 567. 8, 14.*] Schæf. Mss.]

ΕΤΙΑΜ Φιλομειδῆς scriptum invenitur, s. *Φιλομειδῆς*, per η in penult., sequendo eiyumum quod Hesiodus in Theogonia huic epitheto tribuit, cum epitheta aliquot *Ἀφροδίτης*, i. e. Veneris, recensens, vocatam etiam *φιλομειδέα* tradit, *ὅτι μειδῆν ἐξεφαάνθη*, i. e. Quod e genitalibus (Saturni sc.) in lucem prodit. Sed hoc sciendum est, legi etiam *φιλομειδέα* per ει, itidemque *μειδῶν* : (perperam autem in quibusdam vulgatis Edd. *φιλομειδέα* quidem per η, ut *μειδῶν* per ει legitur :) quam lectionem et margini illius exemplaris Homericum ascriptum reperio. Siquidem e regione illius versus Homericum, II. Γ. habet margo, *Φιλομειδῆς, ἢ φιλόγελας, ἰλαρὰ, καθ' Ὀμηρον· κατὰ δὲ Ἡσίοδον, ὅτι μειδῶν ἐξεφαάνθη, ὅ ἐστιν αἰδοῖαν*. Sed quomodo retineri hæc scriptura in ista signif. poterit? Dæotica dialecto hæc litteræ η in e mutatio ascribenda erit, ex Eust. auctoritate : quem vide p. 439. [*Wolf. ad Hesiod. p. 85. 140. Græv. Lectt. 636. Heyn. Hom. 4, 543.*] Schæf. Mss.]

Alterum autem *μειδῶν*, i. significans q. *μειδῶ*, et ex eo factum, uti dictum est, in soluta quoque oratione locum habet, potius quam hoc. Philostr. in quadam Epist. *Τὴς ἡ καθήφεια αὐτῇ ; τίς ἡ νύξ ; τί τὸ στυγνὸν σκότος τοῦτο ; μειδῶσιν, κατὰ στυγρὴν ἀπόδοσιν ἡμῖν τὴν τῶν οὐμάτων ἡμέραν*. [*Abresch. Lectt. Aristæan. p. 6. Mitsch. Cer. 169. Jacobs. Exerc. 2, 131. Anth. 6, 425. 8, 376. Epigr. adesp. 462. Heyn. Hom. 4, 542. 5, 344.*] Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur *ΕΤΙΑΜ Μειδῖζω* : sed ejus exemplum desidero. Est autem a *μειδῶ* VERBALE *Μειδῖαμα*, Risus, Lenis risus, vel Mollis. Lucian. (1, 725.) *Οὐδ' ὅσον ἔκρω τῷ μειδῖματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν*. [*Villois. Long. 5, 104. Jacobs. Exerc. 2, 131.*] Schæf. Mss. Blanditiæ, Suid. v. *Ἀρμάτος*.] Apud Hes. autem legitur *Μειδῖαμα*, cad. signif. In VV. LL. habetur *ΕΤΙΑΜ Μειδῖαμος*, ITEM *Μειδῖασις*, eadem signif., sed absque ullo Auctore. [*Μειδῖαμος*, J. Poll. 7, 199. Schol. Ven. 6, 404.] Lobeck. Phryn. 512. * *Μειδῖασις*, unde * *Μειδῖασις*, Schol. Aristoph. ITA. 27. Greg. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 40.]

"*Διαμειδῖω*, Subrideo, Aliquantum rideo," [Plato Tim. 9, 288. Plut. 7, 515. "Idem Alex. 32. (ubi v. Cor.) Pomp. 77." Boiss. Mss. * *Διαμειδῖζω*. Dio Cass. 1196.] "*Ἐμμειδῖσαι*, "Subridere in vel propter," [Xen. K. 4, 3. Philostr. Ep. 73.] "*Ἐπμειδῖω*, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, sed verbo *προσμειδῖω* servanda potius est hæc interpr. [Apoll. Rh. 3, 129. * *Ἐπμειδῖασις*, Plut. 1092. * *Συνεπμειδῖω*, 672.] Apud Hom. autem legitur *ἐπμειδῖσας* a verbo *Ἐπμειδῖω*, II. Θ. (38.) *τῇ δ' ἐπμειδῖσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς* : [*K. 400. Crinagor. 9.*] Schæf. Mss. Anal. 2, 142.] *Καταμειδῖω*, Derideo, Ludibrio habeo, VV. LL. : ut præp. *κατὰ* cand. vim habeat, quam in *καταγελῶ*. Sed nullum hujus signif. exemplum affertur. *Προσμειδῖω*, Arrideo. Quæ signif. datur et compositio *ἐπμειδῖω*, ut ante dixi : sed magis huic convenit propter præp. *πρὸς*, cui respondet Ad in compositione. [*Bergler. ad Alciph. 203. Valck. Hipp. p. 256. ad Herod. 420.*] Schæf. Mss. Cum dat. et acc., Lobeck. Phryn. 463.] "*ὑπομειδῖω*, Subrideo, aut certe Clam subrideo, cum etiam simplex *μειδῖω* dictum sit poni pro Subrideo, Leniter rideo, [*Bergler. ad Alciph. 162. 192.*] Schæf. Mss.]

Legitur *ΕΤΙΑΜ Μειδῖθῶν* ap. Hes., quod exp. *γελῶν*. Sed pro *μειδῖθῶν* scriptum esse *μειδῖθῶν*, non immerito fortasse quispiam suspicetur.

Verbum *Μελίσσω*, de quo nunc agendum est, tuto post nomen *Μέλι* potuisse collocari videtur. Cum enim valde vicina sit deductio, ut nimirum *μελίσσω* a *μέλι* deducentes *μελίσσω* dici existimemus quasi *μελίσσω*, et significatio hujus verbi optime cum illius nominis significatione conveniat ; vix quenquam derivationi isti refragaturum arbitror. Neque vero mirari quisquam debet *μελίσσω* scribi cum ει, cum *μέλι* habeat e simplex : quoniam multa sunt ap. Poetas, quæ cand. litteræ i epenthesis habent : e quibus est *μέλανι* ap. Hom. pro *μέλανι* : (unde et *Μελανίων*, Nomen propr. pro *Μελανίων*.) Eod. modo *μείλινον* ἔγχος pro *μέλινον*, et *εἰλάτινον* pro *ἐλάτινον*. Sic autem et v. interjicitur ex Ionica dialecti consuetudine, ut videmus in *νόσος* pro *νόσος*, et *ποῦλς* pro *πολύς*.

ΜΕΛΙΣΣΩ, F. ἴζω, Pr. ἴχα, proprie Dulcedinem quandam melleam indo, Mellitum reddo, κατὰ μέλι γλυκαίνω, ut Eust. exp., cum de voce *μέλια* agens, *φερνὴν* eo vocabulo appellatam esse tradit, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μελίσσειν, ἥτοι κατὰ μέλι γλυκαίνειν. Sed usurpatur potius metaphorice pro Blandiæ verbis et velut mellitis demulceo, aut etiam delinio. Interdum vero non verbis, sed facto quopiam dicimur aliquem *μελίσσειν*, i. e. eum Demulcere, et nobis conciliare : ut legimus *Τραπεζῇ μελίσσαντας* ap. Herod. Apud Hom. autem II. H. (410.) *Οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκρὸν καταθευνέων Γίγες*, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελίσσέμεν ὦκα, accipio *μελίσσέμεν*, pro Demulcere, faciendo quod gratum sit et acceptum, aut jucundum : adeo ut expositio, quam Hes. infinitivo *μελίσσέμεναι* tribuit, optime isti *μελίσσέμεν* conveniat, mea quidem sententia : sc. *προσηγῇ et κεχαρισμένα πράττειν*. Ac nisi

PARS XXXII.

μελίσσέμεναι in alio quopiam hujus Poëtæ loco reperiatur, *μελίσσέμεν* Hes. scripsisse et inde depromsisse suspicer. Brevium Schol. Auctor, διὰ πυρὸς μελίσσειν esse dicit *κηδεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι* : (addens, ἢ διὰ πυρὸς θάπτειν, ubi tamen θάπτειν potius dicendum fuisse videtur.) Sic in meo vet. exemplari Homeri, exp. διὰ πυρὸς θεραπεύειν καὶ θάπτειν. Sed hæc propriam verbi *μελίσσειν* signif. non exponunt, cum *μελίσσειν* dici quispiam possit non solum ἐν τῷ θάπτειν, sed alia etiam officia præstando. Multo igitur aptior est expositio, quæ ejusd. exemplaris margini ascripta extat (altera enim interlinearis est) his verbis, *Οὐ γὰρ τις φειδῶ γίνεται τοῖς τεθνεώσι χαρίζεσθαι τοῦ πυρὸς τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ μελίσσέμεν ἐπεὶ γλυκαίνει ἢ χάρις*. Eust. autem ait *μελίσσέμεν* festive dictum esse ; sicut enim *παῖδων μελίσματα* sunt τὰ ἐκείνων θελήματα, sic νεκροῦ μελίσμα εἶναι τὴν ὥκειαν

ταφῆν, μελίσσομένον διὰ πυρός: ut vicissim ejus μέριμα esse τὸ μὴ ταχὺ θάπτεσθαι. || Μελίσσομαι activa etiam signif. usurpatur, et quidem illa quam metaphoricam esse dixi activo μελίσσω, pro blandis verbis et velut mellitis demulceo s. deliuio: et quod uno verbo καταπραῖνω dicitur. In isto tamen Hom. versu Od. Γ. 96. Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μελίσσοο, μῆδ' ἐλέαιρε, non significat συνήθως i. q. καταπραῖνω, inquit Eust., sed λέγω τὰ μέλιχα, i. e. Loquor blanda, s. suavia. Hes. exp. κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγε. Neque enim dubium est quin μελίσσοο, quod verbis illis exponit, (et quidem extra suum locum, nimirum in serie vocabulorum quæ syllabam μιλ in principio habent,) id ipsum sit quod in illo Homeri loco legitur. Illa autem signif., quam Eust. huic verbo συνήθη esse tradit, nimirum τοῦ καταπραῖναι, (sicut et Suidas μελίσσασθαι exp. πρῶτον, qui et partic. μελίσσόμενος exp. παρακαλῶν, item πρῶτον,) belle isti Plutarchi loco accommodari potest, in quo τιθασεῖν αὐτὸν καὶ μελίσσόμενος copulat: (7, 305.) Εἰ δὲ βασιλεὺς μέγας ἔθνη δυσκάρηκτα, καὶ μαχόμενα καθάπερ ζῶα, τιθασεῖν καὶ μελίσσόμενος, ἐσθῆσιν οἰκέαις καὶ συνήθεσιν ἐξεπράυνε διαίταις καὶ κατέστειλεν, οἰκεῖον αὐτῶν τὸ δύσθυμον καὶ παρηγορῶν τὸ σκυθρωπὸν κ. τ. λ. Quæ Bud. ita vertit, At si magnus ille rex, gentes indomitas ferarum in modum mansuetificiens, vernaculis eas vestibis assuetisque vivendi institutis demulsit placidoresque reddidit, cum animi eorum iniquitatem ad obsequium revocans, tum vero ægritudine leniens, etc. Ut autem simplex μελίσσομαι, ita etiam comp. ἐκμελίσσομαι in prosa interdum usurpari, docebo cum ad hoc pervenero. In VV. LL. Μελίσσομαι redditur etiam Adulor, Palpo; sed malim Blandior. Alicubi autem reddi potest (sicut ei μελίσσω) Lenio, Placo: sicut μέλιγμα ὀργῆς, Lenimentum s. Placamentum reddi posse, docebo paulo post. || Μελίσσομαι, ut passiva voce, ita etiam significatione, est Demulceor. ["Melίσσω, Wessel. Diss. Herod. 57. Musgr. Iph. A. 1325. Brunn. Apoll. Rh. 117. (3, 1035.) Heyn. Hom. 5, 377. Boiss. Philostr. 626. Μελίσσομαι, Demulceo, Lidik. Suspici. 43." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Μέλιγμα, τὸ, Mulcimentum: si hoc vocabulo cum Bud. uti licet: qui μέλιγμα eo interpretatur, ap. Plut. Pomp. (47.) Σκιπῶνι ὀργῆς μέλιγμα τὴν αὐτοῦ θυγατέρα καταίνεσας. (At vero Μέλιγμα, quod hic VV. LL. habent, plane mendosum esse existimo.) Possit tamen hic reddi etiam Lenimentum, s. Lenimen: ut μέλιγμα ὀργῆς sit Lenimen iræ. Quin etiam Placamen s. Placamentum locum habere hic possit. Hom. autem μέλιγματα θυμοῦ de canibus dixit, Od. K. (217.) Ὅς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαῖνωσ' αἰεὶ γὰρ τε φέρει μέλιγματα θυμοῦ, ubi μέλιγματα θυμοῦ sunt κρέα τινὰ, s. μαργαλιὰ μελίσσουσιν, ut inquit Eust. (qui alibi παῖδων μέλιγματα esse tradit τὰ ἐκείνων θελήματα, ut dixi cum de ipso verbo μελίσσομαι agerem.) Auctor brevium Scholl. esse dicit τὰ πρὸς ἡδονὴν δωρήματα, s. κρέα τινὰ: aut etiam τὴν ἀπομαγαλιάν, ἣν προσδεχόμενοι οἱ κύνες ἐγγρηγόρασι. Legimus vero et μέλιγματα νούσων ap. Nicand. Θ. (896.) ubi Lenimenta s. Lenimina commode interpretari possumus: Kal μὴν καὶ σίμωβρα πέλει μέλιγματα νούσων: minus autem ad verbum, Medicamenta s. Remedia morborum. || Μέλιγματα, Hes. χάρισμα, (ut μελίσσεσθαι supra expōni dixi χαρίζεσθαι,) item σπαράγματα, et δῶρα. Quin etiam ἡ προῖξ: sicut μέλινον exp. μέλιγμα: adiens, λέγει δὲ τὴν προῖκα, τὰ χαρίσματα. Illud autem σπαράγματα valde suspectum est. Apud eund. Lexicographum in alio loco, sc. inter vocabula quæ a syllaba μιλ, non μειλ, initium habent, extat dat. μελίγμοσι expōsitus κολακείαις et ἐδέσμοσι: quæ posterior expōsitio videri possit convenire cum illa superiore, qua dicebatur significare κρέα. "Μελίγμα, Elym. τὰ λείψανα, Reliquiæ. Quibus addit, quosdam eo nomine accipere τὸ σταῖς, ᾧ κατέμασσον τὰς χεῖρας καὶ τὸ λίπος ἀπέψων: quod Attici vocant ἀπομαγαλιάν. Et fortassis dici quasi μέλιγματα, a v. μελίξω. Sin pro πρᾶντικὰ "accipere quis velit, per diphthongum scr. esse μελίγματα." ["Μελίγμα, Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. ad H. in Cer. 16. Valck. Adoniaz. p. 414. ad Mær. 255. Theocr. 22, 221. Wakef. Eum. 899. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Paus. 3, 52." Schæf. Mss. * "Μελίγμα, Delinitio, Apollon. Lex. v. Μέλια." Schleusn. Mss.]

Μελίξ, ἡ, (a secunda persona μεμελίξαι, sicut μέλιγμα est a prima μεμείλιμαι, cetera autem verbalia sunt a tertia μεμείλικται,) in propria quidem signif. declararet Actionem reddendi dulce, s. Dulcedinem quandam melleam indendi: metaphorice autem, Actionem leniendi, s. blandis verbis et velut mellitis demulcendi et deliuendi. Extat autem ap. Suid. hoc verbale, sed in quodam l. ubi quid potissimum significet, vix judicari potest: quod pauca illius verba proferantur. Postquam enim μελίγμασιν expōsit ἀπατήμασιν, et ἐξελείψασιν, et ἡδύμασι, subiungit, Καὶ τὸν τρόπον τῆς μελίξεως οὐδ' αὐτὸν ἀπεκρύψατο. Hoc autem minime prætermittendum est, legi ap. Suid. et Μελίσσουργις, sine expōsitione, inter Μελίσσασθαι et Μελίσσόμενος, sed quamvis, si seriei alphabeticæ ratio habeatur, minime suspectum videri hoc vocab. possit, non dubium est tamen quin Μελίσσουργις aut certe Μελίσσουργις reponi debeat. Dicitur autem Μελίσσουργις eadem forma qua Ἀττιουργις, atque alia nonnulla.

Μελικτὸς, Qui talis est ut mulceri possit s. leniri. Aut etiam, Qui lenitus est, ut quidam interpr. Quod si priorem illam interpr. ei tribuamus, cum compositorum ἀμείλικτος et δυσμείλικτος interpretatione conveniet. Nam dicitur Ἀμείλικτος, Qui mulceri non potest, s. leniri, aut placari, Implacabilis. Unde redditur etiam Asper, Durus, item Crudelis, Sævus. Hesiod. (Θ. 659.) ἀμείλικτων ἀπὸ δεισμών. "Ἀμείλικτος, Implacabilis, Qui nescit "μελίσσεσθαι, h. e. Placari, Demulceri, Deliniri; ideoque Durus, Immitis, Rigidus, Acerbus: ἀπρηγῆς, ἀπροσηγῆς, σκληρὸς, πικρὸς, ἀπάνθρωπος, ἀκαμψῆς, Hes. et Suidæ. Philo de V. M. 1. Ὁργὴν ἀμείλικτον βασιλέως ἀποδιδράσκων, Implacabilem regis iram. Sic Syues. de Insonn. Ἡ γὰρ φύσις ἀμείλικτος: τὸ δὲ παθητικόν, ἐστὶ τὸ θελγόμενον, Non demulcetur: Ep. 105. "Ὁν γε πρὸς μὲν παῖδων ἅπαντα ἴσα καὶ θεῶ ἀμείλικτον εἶναι

A "χρῆ, Æque ac deum immitem et inexorabilem esse oportet. "Hesiod. vero dicit ἀμείλικτων ἀπὸ δεισμών, μεταφρ. "Ἀμείλικτος, Durus, σκληρὸς, Hes.; sed scr. potius ἀμείλικτος." [Syues. 97. Ἀκλινὲς καὶ πρὸς ὕλην ἂν γένος δαιμόνων, Ἀδμαντι, Di. 339. Μῆνην ἀγρίαν καὶ ἂν ἔχων. "Wakef. Eum. 69. Hæsch. Anal. 47. Aristoph. Fr. 281. Heyn. Hom. 6, 147. Wytenb. ad Plut. de S. N. V. 44." Schæf. Mss. * "Ἀμείλικτος, Anna C. 436." Elberling. Mss. "Maxim. in Dionys. Areop. Cael. Hier. 8, 2. Appian. 2, 602." Kall. Mss. * Παναμείλικτος, Opp. K. 3, 223.] Eademque forma est alterius compositoris δυσμείλικτος: Qui difficulter s. vix mulceri potest, s. leniri, aut placari. Non facile placabilis. Quin etiam interdum redditur Implacabilis, Inexorabilis: tanquam particula dus Privationem significet, sicut α in ἀμείλικτος. "Plut. Artax. Εἰδότες τὸ θηριώδες ὁρῆσαι καὶ "δυσμείλικτον," ["Nicet. Chron. an. Fabr. B. Gr. 4, 412." Boiss. Mss. "Wytenb. ad Plut. de S. N. V. 43." Schæf. Mss.] Utrique autem contrariam signif. habet comp. Εὐμείλικτος, Qui facile mulceri potest, s. leniri, aut placari. ["Wakef. Trach. 602." Schæf. Mss.] Pro quo perperam in VV. LL. legi ut Εὐμείλικτος. (Apud Hes. autem habemus et nomen Εὐμείλις, quod exp. per illud εὐμείλικτος. Habemus, dico, quod minime dubium est, quin pro εὐμείλει, quod est in vulg. Edd., scriptum reliquerit εὐμείλις.) Hæc igitur comp. faciunt ut nomen μελίσσω priorem interpr. admittre potius existimem. At in VV. LL. scriptum est μελικτος, accentu posito in prima, et expōsitum

3 Suavis. ["Μελικτὴς, unde * Μελικτικὸς, et adv. * Μελικτικῶς, Scholl. Aristoph. Πλ. 233.]

["Μελικτῆρ, unde] Μελικτῆριος, Mulcendi vim habens, aut Demulcendi, s. Leniendi, Aprius ad mulcendam, leniendum, placandum; q. d. Lenitivus, s. Lenitorius. Hes. exp. * εὐμενητικός. Μελικτῆριον autem, neutro genere, tanquam substantivum postum, redditur in VV. LL. Placatio; sed Placamentum, Placamen. In lisd. ex Apoll. Rh. 4, (712.) affertur nomen Μελικτρα: quod exp. μελικτῆρ: ["Brunck. p. 165. Wakef. Eum. 107. ad Mær. 255." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 13.]

Μελίχος, ὁ, ἡ, Blandus, Placidus; Mitis, Mansuetus, Placidus, etiam Placabilis. Il. P. (671.) πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μελίχος εἶναι Ζῶος ἑὼν. Ω. (739.) Οὐ γὰρ μελίχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαίλυργῃ. In h. autem l., T. (300.) τῷ σ' ἔμοτον κλαῖω τεθνήκα, μελίχον αἰεὶ, Eust. μελίχον esse ait τὸν γλυκύθυμον. Apud Hesiod. autem legimus ἔπεα μελίχα, Verba blanda: Θ. 81. Τοῦ δ' ἐπὶ ἐκ στόματος βεῖ μελίχα. Ita enim ibi leg. est, non autem Τοῦ δ' ἐπ' ἐκ στόματος, ut habent Edd. quæ nesci præcesserunt. Ut porro μελίχα ἔπεα hic legimus, sic μελίχος μῦθος interdum ap. Poetas legitur. Quo pertinet μελίχα μυθεῖσθαι ap. Opp., sive subaudiendo substantivum aliquod cum μελίχα, sive accipiendo adverbialiter pro μελίχως: K. 3, (219.) Φαῖης κεν παρὰ ποταμὸν ἐδν πᾶν ἀμφιβιβῶσαν Μελίχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένη ἀγορεύειν, Dicas eam blanda fari, vel blande fari, (accipiendo adverbialiter,) Dicas eam blanda quadam oratione uti. Genesfem. ap. Hesiod. (Θ. 406.) Ἀπὸ τῶν μελίχων. Aliquis est huius nominis μελίχος usus in soluta quoque oratione. Synes. quidem certe usurpavit, in libello de Insonniis: Καὶ γὰρ ὅσα ἐλπίδες, εἰ δὲ ἀνθρώπων βόσκουσι γένος, ὀρέγουσι χρηστὰ τε καὶ μέλῃα || Μελίχα dicta fuerunt σῦκα ap. Naxios, ut docebo, ubi ἀμείλιχος, Epitheto Bacchi, dissim. || Μελίχος Ζεὺς, nō in Μελίχως, paulo post. || Μελίχος, est etiam Urbis nomen, VV. LL. ["Ad Charit. 216. Markl. Iph. p. 33. Musgr. 234. Jact. Anth. 8, 388. Heyn. Hom. 7, 128." Schæf. Mss. Μελίχα, adv. Orph. Arg. 1317. * Μελίχη, ἡ, Paus. Arcad. 40. Τοῖς πυκτενοῦσι οὐκ ἦν που τῆνικαδὰ ἰμᾶς οὕς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἐκαίρει, ἀλλὰ ταῖς μελίχαις ἐτι ἐπύκτενον — οἱ δὲ ἐκ βοείας ὡπλίσθησαν, ἀλλὰ τὸν τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένον δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μελίχα. * "Μελίχως, Wakef. Trach. 602." Schæf. Mss.]

Μελιχόδωρος, ὁ, ἡ, Blanditias donans, s. Blandos reddens, et quidam interpr. in isto Hermippi loco, ap. Athen. (29.) Μάχη δὲ μελιχόδωρον, Καὶ Θάσιον, τῷ δὲ μῆλιν ἐπιδεδόρμεν δὲ subaudi autem οἶνον. [Anal. 2, 442. "Valck. Adoniaz. p. 318." Schæf. Mss. * Μελιχόμενος s. * Μελιχομείδης, Alcæus ap. Hephaest. de Metris p. 47=80. Gaisf.] Μελιχομῆτις, Cujus blandum est consilium, Cujus blanda sunt consilia, vel mitia. Reddi etiam potest, Miti ingenio præditus s. Placido, aut etiam Suavi. Ab Hes. exp. non solum ἡδὺς et * πρᾶντος, verum etiam πρᾶντος καὶ ἡδύγεως. Quas exp. forsitan al quis mirari potius debeat quam sequi. ["Μελιχομῆτις, Greg. Naz. 2, 158.]

Ἀμείλικτος, ὁ, ἡ, Minime blandus, comis, mitis; Immitis, Implacabilis, Rigidus: ἀμείλικτον ἄδαν dixit quidam Poëta; Theocr., si bene memini. "Ἀμείλικτος, Implacabilis, Immitis, Durus, Difficilis, ἀσυμπαθὴς καὶ οὐ μελίχως. Hyschlio non solum "ἀπροσηγῆς, σκληρὸς, sed etiam ἀπειθῆς, Nescius πείθεσθαι: "unde et a Suida exp. ἀκολάκευτος, Qui sese a blandimentis et adulationibus deliniri permulcerique non sinit. Il. I. (138.) "Δμηθήτω αἰδῆς τοι ἀμείλικτος ἢ δ' ἀδάμαστος." ["Wakef. Alc. 431. Eum. 69." Schæf. Mss. * Παναμείλικτος, Opp. K. 2, 203.] Γλυκύμελιχος, q. d. Dulciter blandus, Dulcis et blandus, Blanda quadam dulcedine præditus. At in VV. LL. redditur Dulciloquus. "Εὐμείλιχοι, Hes. εὐμείλιχοι, Facile placabiles, Mites." ["Wakef. Trach. 602." Schæf. Mss. * Παμείλικτος, Jo. Guæzus Eccl. 74.]

Μελίχιος, ὁ, ἡ, i. q. μελίχος, Blandus, Placidus, Comis, &c. Ut ex Hesiodo attuli μελίχα ἔπη, sic μελίχια ἔπη e plerisque Homeri locis afferre possum. Il. K. (542.) τοὶ δὲ χαρῆτες Δεῖξῃ ἡσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχίοισι. Od. I. (493.) ἀμφὶ δ' ἔταροι Μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτουν ἄλλοθεν ἄλλος, Z. (142.) Ἡ αὐτὸς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισι λίσσοιτο. Alicubi autem μελίχια ἔπη et στερὰ inter se opp. ut si blandis verbis dura s. aspera vel rigida opponamus. Il. M. (267.) Ἄλλον μελιχίοισι, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι Νείκεον. Plerisque tamen locis μελιχίοισι

sine illius substantivi adjectione usurpat, ut Z. (214.) Αὐτὰρ δ' A
 μελιχίοισι προσήδα ποιμένα λαῶν. Sic P. (431.) Πολλὰ δὲ με-
 λιχίοισι προσήδα, πολλὰ δ' ἀρείη. Ubi observa ἀρείην opponi
 τοῖς μελιχίοις ἔπεισι, (subaudiendum enim hoc subst. relinquitur.)
 sicut paulo ante στερεὰ ἐπη opponi illis vidisti. Apud
 Eund. legimus alicubi μελιχίον μῦθον, ut Il. K. (288.) Αὐτὰρ δ'
 μελιχίον μῦθον φέρε Καδμείοισι, Κεῖοι· ἀτὰρ κ. τ. λ. : ubi Eust.
 μελιχίον esse ait τὸν εἰρηνικόν. Quidam Pacatorum orationem
 interpr.; sed illam Eustathii expositionem sequendo, Pacificam
 orationem potius vertere oporteret. Idem Schol. in Il. Z. 148.
 Αὐτῶν μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, signif. γλυκύτητος
 huic epitheto subesse annotat. Scribit enim, Ἐρμηνεύων δ' ποιη-
 τῆς ὥς οἱ ἑνταῦθα τοῦ Ὀδυσσεὺς λόγος δεινὰς μεθυδένοντα κατὰ
 λόγον γλυκύτητος τοιοῦτον γὰρ δ' μελιχίος λόγος. || Μελιχίος
 Ζεὺς, qui et Μελιχίος alicubi vocatur: Aristot. de Mundo, (si
 modo ille huius libri Auctor esse putandus est,) varia Jovis co-
 gnomenta enumerans, inter alia istius meminit: Ἐταιρεῖς τε καὶ
 φίλιος καὶ ξένιος καὶ στράτιος καὶ τροπαιοῦχος, καθάρσιος τε καὶ
 παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μελιχίος, ὥσπερ οἱ ποιητὰ λέγουσι.
 Ubi ἱκέσιος et μελιχίος a Bud. redduntur Supplex et Placabilis.
 Videri autem possunt hæc duo epitheta ad eand. signif. pertinere,
 cum erga ἱκέτας se μελιχίον præstare oporteat. Verum ut
 erit. Ἰκέσιος non lubenter reddiderim cum Bud. Supplex;
 sed potius Supplicum præses, Supplicibus jura dans, (sicut ξένιος
 Ζεὺς, e Virg. Jupiter qui jura dat hospitibus, ut dixi T. I, 1686.
 in Ἰκετήσιος,) ita μελιχίος haud scio an satis apte hic reddatur
 Placabilis; ac fortassis aptius interpretemur Placidus. Quidam
 autem verterunt Placatus. Sunt etiam qui act. signif. huic epith.
 tribuentes exposuerint Placator: a quibus dissentio. Thuc. I,
 (126.) p. 40. meæ Ed. Ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναῖος Διάσιος, ἃ καλεῖται
 Διὸς ἑορτὴ Μελιχίου μεγίστη. Paus. Argol. Ἀγαλμα ἔστι κα-
 θήμενον, Διὸς Μελιχίου, λίθον λευκοῦ. Idem in Atticis, Βωμὸς
 ἔστιν ἀρχαῖος Μελιχίου Διὸς· ἐπὶ ταύτῃ Θησεὺς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων
 τῶν Φυτάλου καθαρίων ἔτυχε, ληστὰς καὶ ἄλλους ἀποκτείνας.
 Ut autem Jupiter, ita etiam Bacchus cognomento isto insignitus
 fuit, ut videre est ap. Plut. quoque I. περὶ Σαρκοφ. (p. 131.) Καὶ
 τὸν Ἡμερίδην καὶ Μελιχίον αἰσχύνετε Διόνυσον. Atque ut hic
 Ἡμερίδην et Μελιχίον, sic alibi Χαριδόνην et Μελιχίον conjungit:
 Anton. (24.) Θύρων δὲ καὶ κιττοῦ καὶ ψαλτηρίων ἡ πόλις ἦν πλέα,
 Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων χαριδόνην καὶ μελιχίον· ἡ γὰρ
 ἀμέλει τοιοῦτος ἐνός. At vero Naxii, ut ap. Athen. Andruscus
 et Agasthenes testantur, Bacchum vocabant Μελιχίον, quod τὸν
 σύκινον καρπὸν tradidisset: unde etiam τοῦ Βακχείου Διονύσου
 πρόσωπον ap. eos esse Ἀμπέρινον: at τὸ τοῦ μελιχίου, esse
 σύκινον: nam σύκα, μελίχα vocari. Plut. de Fort. Rom. Obse-
 quentem τύχην, i. e. lortunam, esse ait τὴν πειθίην, vel τὴν
 μελιχίον, secundum alios. Invenitur autem et μελίχος, ut με-
 λιχίος, de Jove dictum, sicut antea admonui, sed non sine mendo
 fortasse. || F. M. Μελιχίη Ionice pro μελιχία, ut μελιχίη Κύ-
 πρις, Epigr. Blanda Venus. Sic αἰδὼς μελιχίη, Hesiod. Θ. (92.)
 non procul ab eo loco, ubi ἔπεια μελίχα dicit. Sequitur enim,
 paucis interjectis, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ, θεὸν ὧς, ἰάσσκονται,
 Αἰδοῖ μελιχίη, ubi αἰδοῖ μελιχίη VV. LL. interpr. Veneratione
 humana; sed malim μελιχίη, sequendo interpr. quæ et aliis
 plerisque locis data fuit, reddere Blanda: et αἰδοῖ, Reverentia.
 || Μελιχίη, substantive positum, Il. O. fin. Τῶ ἐν χειρὶ φῶς,
 οὐ μελιχίη πολέμοιο. Sed quamvis hic μελιχίη substantivum
 esse constet, nullaque de hac re sit controversia, est tamen
 controversia huius versus exp.; atque adeo ap. antiquos etiam
 fuit. Nam Aristarchus quidem ita accipiebat, Ἐν τῷ δρᾶν ἔστιν
 ἡ νίκη, οὐκ ἐν τῇ μελιχίῃ τοῦ πολέμου. At Dionysius Thrax mei-
 λιχίη nominativum esse volens, ita intelligebat, Ἐν χειρὶν ἡμῶν
 ἡ σωτηρία, προσήκεια δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Adeo ut, sequendo
 Aristarchum, ita posse reddi versus ille videatur, In fortitudine
 seu strenuitate sita est victoria, non in bello remisce et placide
 gerendo. Sequendo autem Thracem Dionysium, sic, In manibus
 sita est nobis salus: mansuetudo autem bello non convenit. Sic
 pro Mansuetudine ex Apoll. Rh. 2, (1281.) affertur. || At vero
 Μελιχία ap. Plut. dubium esse possit an pro substantivo accipi
 debeat, an pro adjectivo. Si autem adjectivum esse dicamus,
 aut ἱερὰ, aut aliquid huiusmodi subaudiri existimabimus. Locus
 est, (7, 642.) Ἐορτὰς δὲ καὶ θυσίας, ὥσπερ ἡμέρας ἀποφράδας
 καθυρώπας, ἐν αἷς ὠμοφαγίαι καὶ διασπασμοί, νηστείαι τε καὶ
 κοπέτοι, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαὶ πρὸς ἱεροῖς, μανταὶ τε
 ἄλλαι ὀρνόμεναι βιβαύχην σὺν κλόνῃ, θεῶν μὲν οὐδὲν, δαίμονων
 δὲ φάουλαν ἀποτροπῆς ἐνεκα φήσαιμι· ἐν τελείῃ μελιχία καὶ παρα-
 μύθια: Turn. Ceterum ferias et sacrificia, tanquam dies, nefasta
 et tristia, in quibus epulae crudæ, et laniatus, j-junia et plactus,
 sæpenumero etiam verborum obscenitates versantur, furoris quo-
 que et ululatus concitationes: cum capitis jactatione, nemini
 deorum, sed ad depulsionem malorum demonum fieri affirma-
 rim; ut placentur atque leniantur. ["Meλιχίος, Fac. ad Paus.
 1, 142. ad Diod. S. I, 373. Jacobs. Anth. 8, 388. 11, 151. 254.
 Heyn. Hom. 6, 62. Μελιχία, 7, 127. Jacobs. Anth. 11, 194.
 Eldik. Suspici. 43." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 206. φιλότῃτ᾽ αὖ
 μελιχίην τε.]

Meλιχίως, Blande, Comiter, Leniter, Mansuete.

[* Meλιχίειον, Templum Jovis Meλιχίου, Inscr. Sicula Gru-
 teri p. 210.]

Meλιών, τὸ, Munus quo aliquem μελίσσόμεθα, i. e. Demulce-
 mus, s. quo aliquem possumus μελίσσασθαι, i. e. Demulcere.
 Sed pluralis potius numerus Meλῖα iu usu est. Apoll. Rh. 4,
 (1549.) αὐτῶν δ' Ὀρφέης Κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν
 ἔκδοθι νῆος Δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἐπὶ μελῖα θέσθαι, ubi
 Schol. μελῖα exp. τὰ ἐκμελίσσασθαι δυνάμενα δῶρα, item τὰ
 ἱλαστήρια. Scribo autem in illo Apoll. Rh. versu, ἔπὶ μελῖα
 disjunctim, non ἐπιμελῖα: quod Scholiastem non hanc, sed

illam vocem agnoscere videamus. Sed et in aliis duobus Il.
 ejusd. Poetæ habemus μελῖα, qui certe eandem dubitationem
 non admittunt. Unus est 3, (146.) Μελῖα δ' ἐκβαλε πάντα.
 Ubi idem Schol. μελῖα exp. παίγνια δι' ὧν οἱ παῖδες μελίσ-
 σονται: addens, Hom. ἐπὶ τῶν ξενίων voce ista usum esse, ἐγὼ
 δ' ἐπὶ μελῖα δῶσω Πολλὰ μάλα. Alterum autem locum, in quo
 τιμωρίαν exp., postea proferam. Nunc ad illum Homericum
 venio, qui legitur Il. I. (146.) Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι φίλην, ἀν-
 ἔδον ἀγέσθω πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μελῖα δῶσω Πολλὰ
 μάλ', ὅσσ' οὕτω τις ἐγὼ ἐπέδωκε θυγατρί. Ubi tamen non ἐπὶ με-
 λῖα separatim, sed ἐπιμελῖα conjunctim legitur; atque adeo
 Eust., tanquam de vera lectione dubitans, scribit Homerum
 τὴν φερνὴν vocare μελῖα s. ἐπιμελῖα. Ejus verba sunt hæc,
 φερνὴ γὰρ ἡ τῆς γυναικὸς προῖχ' οἶον, προβεῖς φερνὰς πατήρ· ἦν
 Ὀμηρος καὶ μελῖα ἢ ἐπιμελῖα λέγει, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μελίσ-
 σειν, ἥτοι κατὰ μέλι γλυκαίνειν· ὥσπερ καὶ ἐδνα εἰρηται παρὰ τὸ
 τὴν νύμφην ἥδιν· ἥδανὰ τινα δντα, καὶ ἐν συστολῇ καὶ συγκοπῇ,
 ἔδνα. Apud Hes. quoque non μελῖα solum, sed ἐπιμελῖα legi-
 mus. Verum hoc comp. Ἐπιμελῖα sunt et τὰ ἀπόθετα χρήματα,
 cum alibi μελῖα dicat significare προῖκα inter alia. In VV. LL.
 ἐπιμελῖα exp. Munera demulcentia, ultra dotem, Res dotales:
 et ipsa Dos, quod maritus demulceat. Adduntque, Hes. rectius
 interpretari ἐξώπριον, i. e. Dotem adventitiam, dotisque acces-
 sionem, præter dotem profectitiam, ut loquitur Ulpianus: quo-
 niam quæ ibi postea doti dicit et promittit Agamemnon, proprie
 dos est profectitia: super quam etiam ex abundanti ἐπιμελῖα
 dicit se adjecturum adventitiæ dotis loco. Sic Liv. Pun. Bell. 6.
 Super dotem, quam accepturus a socero es, hæc tibi a me dotalia
 dona accedent. Hæc sunt quæ et ibi de voce ista leguntur. Sed
 ut omittam, magis videri rationi consentaneum, ut quæ postea
 enumerat Agamemnon, sint ea ipsa quæ μελῖα vocavit, (cur
 enim eorum, quæ ad dotem additurus esset, mentionem prius
 quam ipsius dotis faceret?) loci etiam alicujus auctoritatem de-
 sidero, in quo ἐπιμελῖα ita scriptum sit ut minime dubitari possit
 quin præp. ad hoc ipsum nomen pertineat, et ita quidem ut ejus
 pars sit. Nam in eo quem prolixi Homeri loco vix credere
 possum Eust. existimasse posse vel μελῖα scribi, vel ἐπιμελῖα,
 sc. præp. relinquendo huic nomini, vel jungendo eam verbo.
 Vix, inquam, credere possum, Eust. ea in opinione fuisse, cum
 ipse Hom. se non voluisse dicere, ἐπιμελῖα δῶσω, sed ἐπιδῶσω
 ἐπιμελῖα, verbis proxime sequentibus ostendat, ubi sc. dicit,
 Ὅσσ' οὕτω τις ἐγὼ ἐπέδωκε θυγατρί. (Memini autem me in quodam
 veteris Epigr. pentametro legere itidem, πολλά' ἐπὶ μελῖα
 δούς, pro πολλὰ μελῖα ἐπιδούς: nimirum Homerum imitando.)
 Equidem brevium Scholl. Auctor nequaquam utramque lectionem
 in eo loco Homeri admittit; sed sejunxisse præp. ἐπὶ cum verbo
 δῶσω, aperte ostendit, cum scribit, τὸ ἐξῆς, ἐπιδῶσω μελῖα:
 deinde μελῖα esse ait οἷς μελίσσονται τοὺς ἄνδρας: nimirum τὴν
 προῖκα. Quin etiam ipse Eust. licet in ambiguo relinquat, μελῖα
 an ἐπιμελῖα dixerit Hom., differentiam tamen illam inter hæc
 duo vocabula minime constituit: ut ex illis quæ attuli ejus
 verbis satis apparet. Esse autem et alia nonnulla nomina ap.
 Hom., quibus adjuncta fuerit a plerisque præp. quæ alioqui ad
 verbum compositum pertinebat, in aliis huius Thesauri locis
 patefecit. || Meλῖα a Schol. Apoll. Rh. redditur etiam τιμωρία,
 3; (594.) Νόσφην δ' οἱ αὐτῶ φάτ' ἐουκτα μελῖα τίσειν. Hic
 enim exp. τιμωρίαν ἀποτίσειν. Ac fortasse μελῖα hac in signif.
 per antiphrasin usurpatum censeretur. ["Wolf. ad Il. Præf.
 p. xx. ad Od. II. 196. Heyn. Hom. 5, 557. 8, 246. ad Callim.
 I. p. 47. 136. Musgr. Iph. T. 183. Kuster. Suid. I, 821.
 Jacobs. Anth. 9, 431. 11, 157. Brunck. Rh. 196." Schæf.
 Mss.]

Meλῖνός, Blandus, Suavis. Ex Eur. (Iph. A. 234.) μελῖνόν
 ἡδυνῇ pro Gratam voluptatem, afferunt VV. LL. Non male
 autem fortassis μελῖνόν alicubi Mellem s. Mellitum quispiam
 reddiderit. Ac quamvis hoc μελῖνός inter derivata a μελίσσω
 ponam, (quoniam μελῖα a Gramm. inde derivari video,) non mi-
 nus tamen placeret ab ipsomet nomine μέλι, sicut μελίσσω, ita
 et illud immediate deducere. || At vero Meλῖνός, Fraxineus:
 ut μελῖνόν ἔγχος in variis Homeri locis, Fraxinea hasta. Dicitur
 autem μελῖνός pro μέλινος, per pleonasmum literæ ι, a nomine
 μελῖα, s. μελῖη Ionice, quod Fraxinum significat. A μελῖα, in-
 quit Etym., fit μελῖνός, et per sync. μέλινος, et per pleonasmum
 literæ ι, μελῖνός: ut μελῖανι πόντῳ legitimus pro μέλινι: et Mei-
 λανίον pro Μελανίον. Sed cum alia plurima vocabula in exem-
 plum huius pleonasmī τοῦ ι poterat afferre, tum vero illud ipsum
 μελίσσω; cuius derivata proxime præcedunt.

"Meλῖν, Hes. ἀρέσκειν, Placere."

"Ἀπομελίσσω, s. Ἀπομελίττω, Placo, Demulceo." Ἀπο-
 μελίσσωμαι, Demulceo, Delinio, sicut et de simpl. μελίσσωμαι
 dictum est. Potest autem exponi et Placo, aliisque modis: se-
 quendo signif. quæ illi μελίσσωμαι datæ fuerunt. At VV.
 LL. habent partic. ἀπομελιττομένους, (cum ττ Attice pro σσ,) quod
 reddunt Placentes. Sed non dubito quin Placentes scr. sit.
 [Porph. ad Marc. 2. p. 4. 5. Mai., Joseph. A. J. 19, 9, 2. Dio-
 nys. H. 1. p. 30, 13. "Abresch. Lectt. Aristæn. 146." Schæf.
 Mss.] "Ἐκμελίσσω, (s. Ἐκμελίττω,) Demulceo, Mitigo, Placo.
 "Suid. pass. ἐκμελίσσεσθαι exp. καταπραῖνεν: itidemque Hes.
 "qui et ἐκμελίσσει affert pro ἐξημερωθεῖς." Ἐκμελίσσωμαι,
 itidem Demulceo, Delinio, etc., ἐκμελίσσασθαι pro Demulcere. e
 Basil. affert Bud. At in VV. LL. ἐκμελίσσωμαι redditur tantum
 verbo Mitigo. ["Ad Herod. 480." Schæf. Mss.] Καταμελίσσω-
 μαι s. Καταμελιττομαι, i. e. comp. ἀπομελίσσωμαι et ἐκμελίσσω-
 μαι. In hoc tamen præsertim præpositio vim Intendendi signifi-
 cationem habere videri potest. In VV. LL. habetur vox act. Κατα
 μελίσσω. ["Eldik. Suspici. p. 43." Schæf. Mss.]

Voculae μὲν (de qua nunc dicendum est) originem investigare, perinde esset fortassis ac si quis ἀτόμου τομὴν quaereret. Nihil certe magis investigandum particulæ μὲν quam particulæ δὲ ortum existimo; at vero an sicut δὲ et δέ, ita etiam μὴν et μὲν ortum sit, rationi consentanea fortasse quaestio fuerit.

MEN, Quidem. Solet autem hanc particulam μὲν excipere particula δέ, sicut ap. Lat. particulam Quidem excipit particula Vero, vel Autem, aut etiam At: ut, Σὺ μὲν πλουτεῖς, ἐγὼ δὲ πένητοι, Tu quidem dives es, ego vero sum pauper. Aut, Ego autem. Aut, At ego. Xen. K. A. 7, (2, 4.) Ἀναξίβιου μὲν ἡμέλησε, πρὸς Ἀριστάρχον δὲ διεπράττετο κ. τ. λ. Paulo post, Ἀναξίβιος μὲν οὐκ ἐστὶ ναύαρχος, ἐγὼ δὲ τῇδε ἀρμοστής· εἰ δὲ τίνα ὅμων λήσονται κ. τ. λ. Idem alibi, Ἐγὼ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὀπωσιτοῦν. Interdum vero in hujusmodi ll. δὲ absolvit membrum orationis, ut ap. Eund. rursum K. A. 7, (6, 4.) Ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη οὐ κακός, φιλοστρατιώτης δὲ· καὶ διὰ τοῦτο κ. τ. λ. Sicut autem in loco paulo ante citato vides particulam δέ, quæ respondet ipsi μὲν, subjungi illam ipsam in alio membro; sic in distributione aliquoties ponitur hæc particula δέ, respondens uni μὲν: casque deinde sequitur aliud membrum, cui eadem hæc particula adhibita est: ut vides ap. eund. Scriptorem K. A. 7, (3, 21.) Καὶ ἐπεὶ παρέδωκεν τοὺς ἡγεμόνας, οἱ μὲν ἄπλῃται ἡγοῦντο, οἱ δὲ πελτασταὶ εἶποντο, οἱ δ' ἱππεῖς ὀπισθοφυλάκουν. Quibus subjungit, Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἦν, κ. τ. λ. Varii sunt autem usus harum particularum, quæ interdum quidem omnino adversativam, ut ita dicam, orationem faciunt, interdum vero distributionem quandam simul indicant, aut etiam distributionem solum: quin etiam quandam aliquando Copulandi vim habent, qualem Latinis Cum et Tum. Quos ego usus declarabo; sed tria sunt, vel potius quatuor, de quibus lectorem prius monendum censeo: primum est, non semper quaerendam esse particulam δὲ paulo post μὲν, sed interdum multo etiam post, multis sc. præcedentibus, atque adeo interdum his ipsis particulis. Hoc autem in quibusdam Dem. orationibus videre est, quarum principio hæc particula adhibetur, ita sc. ut secunda sit vox. Sed quod dico de præcedentibus cum aliis plerisque verbis, tum etiam hæc ipsa vocula μὲν cum sua, ut ita dicam, comite, duobus exemplis inde petitis planum faciam. Sic itaque orditur ille Orator Orationem ap. Philippi Epistolam, Οἱ μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησάτο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσιν ὅμῃν φανερόν γέγονεν. Quibus verbis hæc per ἀνταποδόσιν subjunguntur, Οἱ δὲ χρὴ μήτε ὀρθώδειν ἡμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγενῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν, — ἐγὼ περὶ φράσαι εἰπεῖν: sed cum alia multa inseruntur, tum vero hæc, Τῷ μὲν ἔργῳ πάλα πολεμεῖ πρὸς τὴν ἐπιστολήν, τῷ δὲ λόγῳ νῦν ὁμολογεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς κ. τ. λ. Idem videre est et in Philippi 1., cujus initium est, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προϋτίθετο, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, κ. τ. λ.: ubi particulæ μὲν est ἀνταποδοτικὴ particula δὲ quarto post versu, ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν κ. τ. λ. Sed hoc inter hunc et alterum illum interest locum, quod illic per parenthesin interjecta sint omnia illa, ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίῳ κ. τ. λ. usque ad ὅτι δὲ κ. τ. λ., hic autem non possumus itidem ad redditionem venire omissis quibusdam verbis, utpote quæ non sint similiter per parenthesin inserta. Ita enim ibi totus locus legitur, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προϋτίθετο, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχῶν ἂν ἕως οἱ πλείστοι τῶν ἐμὸν γνώμην ἀπεφώνησαν, εἰ μὲν ἥρεσκε τι μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μὴ, τότε ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γινώσκω λέγειν: quibus tandem subjungitur particula δὲ respondens non posteriori μὲν, (nam illis εἰ μὲν respondet hæc vicinia εἰ δὲ μὴ,) sed priori; sequitur enim, Ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν πολλὰς εἰρήκασιν οὗτοι πρότερον, συμβάλει καὶ νυνὶ σκοπεῖν, ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν. Ideo autem lectorem admonere hæc de re operæ pretium esse existimavi, quod sciam quosdam Interpretes in hujusmodi ll. hallucinatos esse. Secundum autem ejus commonefaciendum eum duxi, h. e. aliam interdum particulam quam δέ, respondere illi μὲν, ut docebo in Μέντοι. Tertium est, particulam μὲν aliquando nec δὲ nec aliam ejus loco habere sibi respondentem, ac tum nequaquam adversativam locum, sed potius particulam δὲ aut alius hujusmodi obtinere. Exemplum hujus usus particulæ μὲν extat cum alibi tum in principio celebris illius Orationis pro Corona; hanc enim ita inchoat, Πρῶτον μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχόμεαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσων εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διατελέω τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὅμῃν, τοσαύτην ὑπάρχει αὐτῇ καὶ παρ' ὅμων εἰς τοιοῦτον τὸν ἀγῶνα· ἐπεὶ θ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα κ. τ. λ.: quod ἔπειτα non habens adjunctam particulam δὲ nec aliam ejus officio fungentem, jungitur cum εὐχόμεαι repetitio ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Quod si non haberemus τοὺς θεοὺς in posteriore membro, possemus fortasse πρῶτον et ἔπειτα infinitivis jungere. Ut autem hic particulæ μὲν non redditur δέ, sic nec in principio Orationis πρὸς Λεπτίην: ibi enim post μάλιστα μὲν subjungitur εἰτα s. δέ. Quartum et ultimum est, particulam μὲν aptius interdum reddi Quidem certe, profecto, Equidem, quam Quidem, ubi sc. non additur illi respondens δέ, nisi potius omittere illius interpretationem quis censet. In hoc sane Homeri loco, ubi ab ipsis etiam Gramm. particula μὲν dicitur esse ἀναπόδοτος, Il. Ω. (289.) ἐπεὶ ἄρ' σέ γε θυμὸς Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐδελοῦσθης, non dubito quin μὲν aptissime reddi possit Quidem certe. Quia etiam pro μὴν ab eo accipi annotant Gramm.: sicut Schol. Thuc. ab eo pro δὲ alicubi sumi observat, de qua etiam signif. dixi paulo ante.

In exemplum autem aliorum usum, quos habere dixi particulas μὲν et οὐ, quos me declaraturum dixi, afferam primum hunc Theophr. locum, Ἐὰν αἱ ἀκτῖνες, αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζονται, τοῦτον μέσον ὄντος κατ' ὄρθρον, κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημείον ἐστὶ. Ideo autem ab hoc Theophrasti loco incipio,

A quod Plinium videam tam αἱ μὲν, quam αἱ δὲ, interpretatum esse. Partim: ita reddentem hunc locum, Si in exortu spargentur radii partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura cum eum serenitas sit licet, pluviam tamen ventosque significabunt. Sic autem sæpe dicunt et τὰ μὲν, τὰ δέ. Sed interdum etiam aliis partibus orationis quam articulis junguntur, ubi tamen vel hunc insumum, vel similem usum præstant, ut Xen. K. A. 7, (6, 11.) Οὐκοῦν ἡμεῖς ἀκούοντες μὲν Ἀριστάρχου ἐπιτάττοντος ὑμῖν εἰς Χερρόνισσον πορεύεσθαι, ἀκούοντες δὲ Σεύθου πείθοντος αὐτῷ συστρατεύεσθαι, πάντες μὲν ἐλέγετε, σὺν Σεύθῳ ἵέναι, πάντες δ' ἐπεψηφίσασθε ταῦτα. Quæ particulæ tam quæ in priore membri parte quæ in posteriore habentur, si mihi vertenda essent, in prioribus quidem non dubitarem pro μὲν et δὲ ponere. Hinc et Illiuc, in posteriore autem Cum et Tum, vel Tum, et Tum etiam. Annot. Hom. autem enumerationi etiam adhibetur. Huc pertinet iste ejusd. Scriptoris locus, ut infinitos alios præteream, (K. Π. I, 5 7.) Ἐπάλιν μὲν ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποβέσθαι: ubi etiam observa tale quid quale et supra docui de quibus μὲν in locis vicinis, sed non eod. modo positus. Et hic Ἐschinidis, (67.) Πάντας μὲν Πελοποννησίους ὑπάρχειν, πάντας δ' Ἀκαρνανᾶς συντεταγμένους. Et rursum cum verbis, ap. Greg. Naz. Καὶ τοῖς αὐτοῦ παισὶ συνεργοῖς χρώμενος, ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχὰς. Idemque cum πομπήν, Πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίον λαμπρότητα: ubi repetitio est ac si dixisset πλουτεῖ καὶ θεωρίαν καὶ βίον λαμπρότητα. At de τὸ μὲν, τὸ δέ, et τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, alius erit dicendi locus.

De μὲν alii particulæ juncto.

Μὲν γὰρ, i. q. γὰρ, Enim. Od. Σ. (131.) Οὐ μὲν γὰρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω. Thuc. 7, (56.) p. 251. Πρότερον μὲν γὰρ ἐφοβούντο τὰς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ναῦς ἐπελθούσας, ubi valde miror Schol. dignum censuisse observatione conjunctionem μὲν vacare, cum hujus usus sint obvia passim exempla.

Μὲν δὲ, Quidem. Nam alicubi μὲν δὲ redditur hac sola particula, ut cum dicit Aristoph. Πλ. (8.) Καὶ ταῦτα μὲν δὲ ταῦτα, Atque hæc quidem sunt hujusmodi. Vel, Atque hæc quidem ita se habent. Alioqui citatur e Dem. et pro Quidem ita posito ut μὲν, sequente particula δέ: sed locus Dem. non profertur. Bud. autem in hoc ejus loco, Ὀμολόγησε μὲν δὲ, διεκρούσατο δὲ εἰς Παναθήναια, non interpr. simpliciter Quidem, sed cum Itaque, Quare: hoc modo, Itaque annuit quidem se facturum, sed rejecit in tempus Panathenæorum. Idem Dem. alibi, (1103.) Περὶ μὲν δὲ τῶν ἄλλων ὅταν πρὸς ἐκείνους εἰσὶν, τότε ἐρῶ περὶ ὧν δ' οὐτοὶ κ. τ. λ. Reperiuntur vero cum ap. alios tum ap. Xen. hic usus particularum μὲν δὲ, sequente δέ, ubi tamen ego notum illam Budæi interpr. sequi, K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. Ἐγὼ μὲν δὲ ταῦτα προαγορεύω, εἰ δὲ τίς τι καὶ ἄλλο δέον ἐνόρα, πρὸς ἐμὲ σημαίνει: hic enim malim reddere, Hæc sunt sane quæ etc. Vel, Hæc sunt profecto. Aut, Equidem hæc sunt quæ etc. quod si quis Vel, Atque hæc quidem sunt ea quæ etc. Idem librum hunc sextum ita inchoat, Ταύτην μὲν δὲ τὴν ἡμέραν οὕτω διαγράφει, καὶ διεπνήσαντες, ἀναπαύοντο τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρῶτ' ἦσαν κ. τ. λ.: cui etiam loco ne dubitem adhibere particulam Atque, facit quidam Virgilio locus habens in libri itidem principio positam; ita enim ille inchoat librum Æneidos nonum, Atque ea diversa finitus dum parte geruntur, Irim de cælo misit Saturnia Juno dædace ad Turnum. Dixerat autem idem Poeta l. 7. (non nota in ejus itidem initio,) Atque ea per campos æquo dum parte geruntur, etc. Sed vidi quibus μὲν δὲ in hujusmodi ll. placere reddere Autem. At eos, qui Igitur vertunt, ne audientes quidem censeo: ac minus eorum judicium improbo, qui in sua interpretatione prætermittunt. Μὲν δὲ, Certe quidem. Utiq. Item Profecto, in VV. LL., ubi et μὲν δὲ ponit e Xen. Ἀναλ. (19.) pro adverbio illo Profecto: Καίτοι ἐπιστάμεθα μὲν δὲ ἡσυχίαν εἰσὶ νέων διαφθοράι. Quanquam profecto quæ sint juvenum corruptelæ, novimus. || Μὲν δὲ, Vero, ut cum a Cic. dicitur, Id quod Attico ostendisti, et vero etiam mihi: Græci dicerent, Καὶ μὲν δὲ καὶ ἔμοιγε. Sic et cum negationi adhibetur. Xen. Ἄλλος δ' αὖ ἐπῆρετο αὐτόν, ἡ καὶ τῶν πόλεων πλεὺν ἔχειν μαστεύεις; μὰ Δί', ἐφη, οὐ μὲν δὲ, Minime vero, inquit. Ita Bud., ubi docet οὐ μὲν δὲ esse neganti accommodatum. Quibus addo, adhiberi itidem affirmationi, s. responsioni affirmativæ, aut simpliciter etiam dicto quo alicujus sententiam probamus, ut Xen. K. Π. 6. init. Ἀδίκως γὰρ ἐγὼ, ὥς εἰκεν, ἴσασθαι αἰτιώμαι καὶ δ' ὅτι τῆς σπῆς εἶπε, καὶ μὰ Δία, ἐφη, ὧ Κῆρε, ἀδίκως μὲν δὲ: Injusta vero. Sed reddi etiam posse arbitror, Injuste equidem, vel, sane. || Μὲν δὲ, Tamen. Item, εἰ μὲν δὲ, Atqui si. Has Ciceronis interpret. vide in meo Cic. Lex. p. 13. 31.

Μὲν οὖν, pro Quidem certe sumi mihi videtur in isto Thuc. loco, 1, (138.) p. 45. meæ Ed., de Themistocle, Λέγουσι δὲ τινες καὶ ἐκούσων φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτόν, ἀδύνατον νομίζοντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο· μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιαγῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτης γὰρ ἤρχε τῆς χώρας, δότον βασιλεὺς αὐτῷ, κ. τ. λ.: ut totum hunc locum ita reddamus, Sunt et qui eum veneno sibi mortem conscivisse tradant, quod regi ea, quæ pollicitus erat, præstare se non posse existimaret. Ejus quidem certe sepulcrum in Magnesia Asiana existat, in foro. Hic, inquam, μὲν οὖν commodè reddi existimo Quidem

certe; ut perinde sit ac si diceret Thuc., Hoc quidem certe constat, sepulcrum ejus extare ap. Magnesium, Asiæ urbem. At Valla *μὲν οὖν* hic reddidit Itaque: ita interpretans, Itaque monumentum ejus ap. Magnesium Asiæ in foro ostenditur.

Μὲν οὖν pro At vel Atqui, in assumptione, ut *ἀλλὰ μὴν*, inquit Bud., affertens ex Aristot. *Εἴτα εἰ πεπερασμένα ταῦτα ἐστίν, ἢ ἀπειρα τῷ εἶδει πεπερασμένα μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅτι* (ubi fortasse reddi possit itidem Quidem certe.) At *μὲν οὖν* pro Vero vel Etenim, ex hoc ejusd. Aristot. loco affert, H. A. p. 292. *Ἀλλὰ μὴν περὶ τῶμα γε παντὶ ἀχρηστοῦ τροφῆς ἐστὶν ἡ χρησιμὴς ἀχρηστον μὲν οὖν λέγω, ὅφ' ἡς μὴθὲν συντελεῖται ἐπὶ τὴν φύσιν.* Cui loco hunc Gregorii Naz. subjungit, *Τούτων μὲν οὖν, ὅσα φεύγειν ἐπιχειρεῖ, πλεόν ἀλίσκεται, Versa enim vice, Versa vero vice.*

Μὲν οὖν, Porro quidem, Sane quidem, Sed, At, Atqui, Imo vero. Ita VV. LL., quæ afferunt in exemplum, primum quidem h. Aristoph. I. ΠΑ. (913.) *Εὐεργετὴν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν; ΣΥΚ.* Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένους. Deinde h. Xen. I. *Ἐπειτα, ἔφη, οἱ παρὰ σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; Πάντα μὲν οὖν, ἔφη.* Sed his in II. *μὲν οὖν* adversandi vim habere, et accipi pro Imo vero, non pro alia ulla e ceteris particulis existimo. Ex Eod. affertur *μὲν οὖν* pro Quidem, in isto loco, *Χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστὶ τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους, ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν.* Quamvis autem, ut iudicium de hoc loco ferri tuto possit, præcedentia videre necesse sit, existimo tamen, (quantum eorum meminisse possum, quoniam quaerere non vacat,) aptius reddi posse hic *μὲν οὖν* Certe quidem, quam sola particula Quidem. Convenire autem has particulas Quidem certe aliorum etiam locorum interpretationi, paulo ante docui. Afferunt præterea *μὲν οὖν* pro Utique, s. Vero: e Plat. de Rep. I. *Ὁ δὲ τούτου τούτου ἔργον θήσομεν: θήσομεν μὲν οὖν: Πονεμὺς utique, Πονεμὺς vero.* Afferunt præterea *εἰ μὲν οὖν*, pro Atenim si, Ceterum si, Quod si, absque exemplo. At vero de πάντι μὲν οὖν dictum alibi fuit.

Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur ETIAM *Μενούγγε* conjunctim,) Imo vero. Bud. postquam *μὲν οὖν* adversativam interdum esse dixit pro Imo vero: et e Basil. attulit exemplum istud, *Ἄσπερ ἡ βράσις, ἣν ὁ Κύριος ἔφαγεν, οὐκ ἐστὶν ἡδυπαθείας ἡμῖν ἀφορμή, τὸ ἐναντίον μὲν οὖν ἐγκρατείας ἢ αὐταρκείας ὅρος δ' ἀναγνώσκω,* subjungit, *Μενούγγε* ap. Apostolum non absimilis est significationis, ad Rom. 9, (20.) *Μενούγγε, ὡς ἀνθρώποι, οὐ τίς εἰ δ' ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Enimvero, o homo, tu quis es qui ex adverso respondeas Deo. Vel, Sane vero. Vel, Tute enimvero, homo, quis es etc.* Ita Bud. Sed possumus illis ipsis particulis Imo vero, hic quoque uti. Nisi malimus interpretari, Quin potius. Quam autem hoc in loco interpr. bisce particulis dabimus, eand. et in aliis nonnullis hujus Apostoli locis dare oportebit. Quorum e numero est hic, ejusd. Epist. ad Rom. 10, (19.) *Ἀλλὰ λέγω, Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενούγγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.* Ubi tamen vetus Interpres (qui in altero illo Capitis noni loco, particularum istarum interpr. prætermiserat,) vertit Et quidem; sed perperam. Usus est et Lucas voculis in illa significatione, nimirum pro Imo vero: 11, (28.) Ibi enim cum mulier quædam e turba Christo dixisset, *Μακάριά ἡ κοιλία ἡ βασιτάσασά σε, καὶ μαστὰ οὗς ἐθήλασας,* respondet ipse, *Μενούγγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν:* ubi vetus ille Interpres vertit Quin imo. Locum autem hic quoque habere possit Quin potius. Sciendum est autem inveniri etiam *ἀλλὰ μενούγγε* ap. Paulum, (ut ad eum revertar,) Epist. ad Philipp. 3, (17.) *Ἄλλ' ἄτινα ἡ μοι κέρδη, ταῦτα ἡγοῦμαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημεῖν ἂν ἂν μενούγγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημεῖν εἶναι, διὰ τὸ υπερέρχον, κ. τ. λ.:* ubi vetus ille Interpres vertit Veruntamen: alii, cum Erasmo, reddiderunt Quin etiam, et quidem rectius. Sed *μενούγγε*, præfixa illa particula *ἀλλὰ*, ap. ullum e classicis Scriptis. non memini me legere, Quod autem ad scripturam illam attinet *μενούγγε*, pro *μὲν οὖν γε*, quamvis vulgo receptam esse sciam, vix probare possum: nisi itidem *μενούγγε* scribamus. Cur enim *μὲν οὖν* quidem conjunctim, at *μενούγγε* conjunctim scr. esse censebimus? Apud Hes. quidem certe *μενούγγε* itidem scriptum extat; sed quin tamen *μὲν οὖν γε* disjunctim scribamus, ut passim *μὲν οὖν* legimus, nihil obstat puto.

Μὲν που, ut *μὲν δὲ*, Quidem, Quidem certe, Sane, Utique, Nimirum. Soph. Aj. (596.) *Ἦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που Ναιέις, ἀλτπλαγκτος, εὐδαίμων, Πᾶσιν περιφαντος αἰεῖ.* *Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων κ. τ. λ.:* ubi observari illis duabus particulis *μὲν που* reddi dē, ut reddi solet particula *μὲν* per se positæ, i. e. sine alius adjunctione. Aptissime igitur hic reddetur Quidem: hoc modo, (ut Cam. vertit,) Tu quidem istic manes oberrante mari felix, omnibus conspicua semper; ego vero miser, etc. Posset etiam verti, Ego autem miser; vel, At ego miser. Aliter ap. Plat. de Rep. 7. *Γυμναστική μὲν που καὶ μουσική ἔν γε τῷ πρῶθ' ἐπαιδεύοντο ἡμῖν, 6. Μνημονεύεις μὲν που, ἣν δ' ἐγὼ, δτι τρία εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι συνεβίβαζομεν.* Apud Eund. Ep. 7. *Εἰδέναι μὲν που χρῆ,* redditur Nimirum.

Μὲν που interrogationi etiam adhibetur, ut a Plat. de Rep. 1. *Φέρε δὲ τὸ τοιοῦτον περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μὲν που ἀρετὴν αὐτῶν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; πῶς γὰρ οὐ; Nempe horum alterum virtutem, vitium, alterum vocas? H. e. οὐκ οὐν, ut ibid. dixit Cic. pro Milone, Quid ergo tulit Pompeius? nempe ut quaereretur? Bud.*

Μὲν ῥα Poëtica, pro *μὲν*, sequente particula *δὲ*, in altera orationis parte, ut Il. B. init. *Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱποκορυστὰς Εὐδὸν παννύχιον Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.* In VV. LL. hæ duæ particulae *μὲν ῥα* exp. duabus istis, ὡς δὲ, nullo addito exemplo. Est autem sumta ex Hes. illa expositio: quæ tamen neque in illo Hom. loco locum habet, neque in alio ullo habere posse videtur: adeo ut suspicer non conjunctim scripsisse Hes. ὡς δὲ: sed particulas illas exposuisse particula *δὲ*, et alia quæpiam separatim: pro qua irrepserit ὡς.

Μὲν τ' ἂν, e *μὲντοι* et *ἂν*, vide post *Μέντοι*.

Μὲν τε, pro *μὲν*, ap. Poëtas invenitur, et nominatim ap. Hom.,

PARS XXXII.

A sicut *μὲν ῥα*. Vacare autem *τε* et cum aliis quibusdam vocibus notum est.

Μὲν τι autem pro Utique ex Epigr. affertur. Eand. certe signif. habet interdum *μὲντοι*, in soluta oratione; ac fuerit fortasse dictum *μὲν τι* metri causa.

Μὲν τοι, VEL *Μέντοι* conjunctim, varios usus habet, et varie redditur. Incipiam autem a Ciceroniana interpretatione, per particulam Sed. Hæc igitur Platonis in Phædro verba, *Νέος ἐτι, ὦ Φαίδρε, Ἰσοκράτης δ' μὲντοι μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἐθέλω:* ita vertit, Adolescens etiamnunc, o Phædre, Isocrates est; sed quid de illo augurer, lubet dicere. Huic interpr. affinis est ea, qua redditur Verum, cum sc. adversativa esse censetur, ut in hoc Platonicis Gorgiæ loco, *Ἀληθεῖς ἔρα οἱ ἐμπροσθεν λόγοι ἦσαν, δτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἀγαθὸν ἄνδρα γυγόντα τὰ πολιτικά ἐν τῇδε τῇ πόλει: σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μὲντοι ἐμπροσθεν:* Verum majorum quosdam fuisse. Xen. *Τούτου μέντοι εἰδὼς, οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσταμαι ὅπως δέ γωργεῖν.* Sed in quibusdam II. *μέντοι*, præfixa negativa vocula *μή*, reddi posse videtur vel illa conjunctione adversativa Verum, vel adverbio Tamen: veluti in isto Aristotelis, *Οἶον, εἰ δ' μὲν ἐπὶ τέκτων, ο δὲ, γεωργός, ὅδ' ἄλλο τι τοιοῦτον καὶ τὸ πλεῖστον ἐλεν μυριοί, μὴ μέντοι κοινωνοῖεν ἄλλου μηδενὸς ἢ τῶν τοιούτων, οἷον ἀλλαγῆς ἢ συμμαχίας:* οὐ δ' οὕτω πόλις. Sic in isto ejusd. Scriptoris loco, Polit. *Ὁμοίως δ' οὐδ' εἴ τινας οἰκοῖεν χωρὶς, μὴ μέντοι τοσούτων ἀποθεν ἐλεν ὥστε μὴ κοινωνεῖν.*

B *Μὲν τοι* s. *Μέντοι*, non redditur duntaxat Sed, s. Verum, (sic tamen ut interdum ambiguum sit utrum Verum an Tamen interpretari oporteat, sicut paulo ante ostendi,) sed interdum etiam Vero: veruntamen in certo quodam hujus particulæ usu. Si quidpiam concedere velis et fateri, inquit Bud., *μέντοι* erit accomdatum: quemadmodum Vero et Sane assentientis sunt. Xen. *Ἐκ. Ἡ καὶ ἐμὲ οὖν, ἔφη ἡ γυνή, δέήσει ταῦτα ποιεῖν; δέήσει μέντοι, ἔφη ἔγω, ἐνδον μένειν:* i. e. Te vero, inquam, manere intus oportebit. Hunc enim usum habet particula Vero ap. Cic. cum alibi, tum in hoc Tusc. 5. loco, Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? Att. Tu vero, ut videtur, nam præfinire non est meum. Apud Eund., Sed quæro utrum aliquid actum superioribus diebus an nihil arbitremur. Att. Actum vero, et aliquid tamen quidem. Affert autem hos locos in exemplum Budæus: qui, interjecta et aliarum signif. mentione, tradit *μέντοι* talem usum habere qualem Et vero, in isto ejusd. Cic. loco, de Divin. I. Tum Quintus, Dicitur quidem istuc, inquit, a Cotta: et vero sæpius. Hic enim Et vero valere idem quod Et quidem: atque ita accipi *μέντοι* a Xen. Σ. (4, 10.) *Οὐδενὸς γὰρ ὀρκίζοντος, ἀεὶ ὁμνύοντες, καλὸν με φασὶ εἶναι καλὸν μέντοι πιστεύειν καλὸς γὰρ καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὅσας νομίζω.* Subjungit autem huic Xenophontis loco quendam alium Ciceronis, ita usurpatis Et vero: quem tibi ap. eum videndum relinquo. Sed iis quæ ab eo dicuntur de *μέντοι* significante Vero, addo duo: quorum unum est, posse *μέντοι*, ubi redditur Vero, aliter quoque reddi. Veluti in illo Xen. loco qui allatus fuit ex ejus Econ. *Ἡ καὶ ἐμὲ οὖν, ἔφη ἡ γυνή, δέήσει ταῦτα ποιεῖν; δέήσει μέντοι, ἔφη ἔγω, ἐνδον μένειν.* Hic enim ut possumus interpretari, Te vero, inquam, intus manere oportebit, ita etiam verterimus commodè, Te quidem certe manere intus oportebit. Idemque Utique vel Nimirum locum hic fortassis habere poterit, aut etiam aliud quodpiam vocab. Alterum autem, quod addere volo iis quæ a Bud. hic dicta fuerunt, est istud: habere conjunctionem *μέντοι*, sive pro una particula sive pro duabus habeamus, alium quoque vocula Vero usum: eum sc., qui ei usitator est: ut in isto Dem. loco, 239 (==575.) *Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ὁ συμβουλευθὼν ῥήτωρ ἐστίν, οὐτε φέροιμι. ἂν, οὐτ' ἀπαρνοῦμαι τοῦτο τοῖνομα: εἰ μέντοι ῥήτωρ ἐστίν, ὅλους ἐνίοις τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀναδείξ, καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὖν ἂν ἐπὶ οὗτος ἐγὼ:* Si vero ejusmodi est orator etc.; vel, Sin ejusmodi est etc. Sic autem et in aliis plerisque ejusd. Scriptoris præsertim locis, particulæ *μὲν* subjungitur *μέντοι* hunc eund. usum habens. Idemque ap. Xen. particulæ *μὲν* subjungitur *μέντοι* videmus, cum alibi tum in isto loco, *Ἐπὶ μὲν τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας, νυνὶ μέντοι ἐστὶν ὅλους ἐφάνην.* Eodemque modo *μέντοι* subjungitur τῷ μὲν, in isto ejusd. Scriptoris loco, K. A. 6, (1, 17.) p. 219. meæ Ed. *Ἐγὼ, ὡς ἄνθρωπος, ἡδομαι μὲν ὑπὸ ὑμῶν τιμώμενος, εἴπερ ἀνθρωπὸς εἰμι: καὶ χάρων ἐχω, καὶ εὐχομαι δοῦναι μοι τοὺς θεοὺς, αἰτίων τινος ὑμῶν ἀγαθοῦ γενέσθαι: τὸ μέντοι ἐμὲ προκρίθηναι ὑπὸ ὑμῶν ἐρχομαι, Λακεδαιμονίων ἀνδρὸς παρόντος, οὐτε ἡμῖν οὐτ' ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι.* Fuerunt autem afferenda loci hujus verba altius repetita, ut haurim particularem usum perspicere a lectore posset. Romulus Amasæus interpres, (quem ego summa in locis quos intelligebat interpretandis non dexteritate solum, sed felicitate usum esse iudico, et in quibusdam præstitisse quod pauci alii assequi potuerunt, ut nimirum nihil minus quam interpretem agere videri posset.) *μέντοι* hoc in loco vertit Sedenim: non male, mea quidem sententia. Hoc tantum displicet, quod particula Vero paulo post utitur, in uno eodemque orationis membro. Ita enim hæc vertit. Ego, milites, magnopere lætor, cum tantum mihi video a vobis honorem haberi, si quidem humano sensu præditus sum: ac vobis sane gratiam habeo: deosque oro ut mihi eam facultatem dent, ut vobis quamoptime aliquando consulere possim. Sedenim mihi non video cur studeatis imperium decernere, cum Lacedæmonium hominem habeatis: id vero ego si accipiam, neque e vestra neque e mea re fore arbitror. Hoc in loco ut *μέντοι* recte mihi videtur vertisse Sedenim, ita perperam subjunxisse Vero. Hæc enim particula antea potius utendum erat, eo sc. in loco ubi Sedenim usurpavit. Aut certe, quoniam Sed vel Sedenim magis ibi convenire videtur quam Vero, dicendum fuisse videtur, Id enim: aut alia hujus signif. particula utendum.

Μὲν τοι, s. *Μέντοι*, quod Cic. reddit Vero, reddendum potius censerem Imo vero, in isto Plat. loco, de Rep. I. Πω, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; ἐτι οἶδ' ῥ' εἰ γυναῖκα συγγίγνε-

σθαι; καὶ δς, εὐφήμει, ἔφη, ὡ ἀνθρώπε· ἀσμένεστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγόν. Ita enim ille hanc historiam narrat, ex hoc ipso loco sumtam, in I. de Sen., Bene Sophocles, cum ex eo quidam jam confecto ætate quæreret, Uteretur rebus venereis. Dii meliora, inquit; libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso, profugi. In VV. LL. affertur μέντοι et pro Atqui: absque ullo tamen exemplo. Sed aliquis fortasse μέντοι, quod in illo Plat. loco legitur, in hujus signifi. exemplum sumere non dubitarit.

Μέντοι, s. Μέντοι, Porro, ut quidam interpr. in isto Xen. loco (Ἀπ. 2, 10, 4.) Οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἐξήκριασθαι, τότε φασὶ δύναιτο ὠρεῖσθαι.

Μέντοι, vel Μέντοι, pro Atque, Versa vice et Rursus, ponitur, ut inquit Bud. afferens in exemplum h. Aristoph. I. Περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Quamquam et pro Etiam intelligi potest, (ut Idem subjungit,) sicut Cicero de Universitate, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tangi, quod careat solido. Affertque et alios ejusd. Scriptoris locos, ubi Vero pro Etiam accipi censet: existimans nimirum, sicut μέντοι plerumque respondet particulæ Vero, hæc autem interdum pro Etiam posita invenitur, ita quoque μέντοι pro Etiam posse accipi. Sumtus est porro a Bud. locus ille ex Aristoph. Πλ., in quo ostendens Poeta quid sit inter πένητα et πτωχὸν discrimini, hæc scribit, (552.) Πτωχὸν μὲν γὰρ βίος, δὲν δὲ λέγεις, ὅτι μὴδὲν ἔχοντα· Του δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Fortassis autem μὴ μέντοι reddi posset hic, (ut in illis Aristot. II. qui allati paulo ante fuerunt,) Non tamen: ut perinde sit ac si diceret, nihil ei superesse, sic tamen ut nihil desit. Sunt qui μέντοι verterint Item, hoc in loco. E quibus est is, qui versus illos Græcos his Latinis reddidit:—mendici est, quem narras, proprium, prorsus ut habeat nil; Ejus qui siet inops, contra operi intentum vivere parce; Cui desit ad communem usum nil, cui supersit item nil. Sed ita ordinem verborum περιγίγνεσθαι et ἐπιλείπειν, permutando, μέντοι non posset illo adverbio Tamen reddi.

Μέντοι, vel Μέντοι, interrogative etiam usurpatur. Hujusque usus ex illo ipso Comico Aristoph. exemplum affertur, N. (788.) τί μέντοι πρότερον ἦν; ubi redditur particula Sed, (pro qua usurpari docui et antea, citra interrogationem,) hoc modo, Sed quid primum erat? Additurque, sequi paulo post, τίς ἦν; ἐν ἡ ματ-τόμεθα μέντοι τέλειστα. Ubi tamen μέντοι non itidem interrogative usurpatur. Sunt qui hic reddant Quidem; ego malim Nimirum.

Μέντοι, vel Μέντοι interdum ornatus causa magis quam significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Xen. Σ. (4, 5.) Καὶ ἀνάσχειν μέντοι, ὡ σοφιστὰ, ἐλεγχόμενος. Νῆ Δί', εἴη δὲ Σωκράτης, ἀνεχέσθω μέντοι ἐπεὶ καὶ οἱ μάρτυρες λέγονται δὴ πού ἄλλοις μὲν προσαγορεύειν τὸ μέλλον, ἑαυτοῖς δὲ μὴ προορᾶν τὸ ἐπὶόν; Et patere tu quidem, o sophista, te convinci. Patiatur vero ipse quidem, inquit Socrates. Vel potius in secundo loco, Patiatur sane. Bud.

Dicitur ETIAM Μέντοι, ITEM Μέντοι. Dem. pro Cor. Ταῦτα ἔξαι μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνων, πόρρω μέντοι πον τῶν ἑμῶν τι πεπολιτευμένων. Lucian. Μέντοιγέ dixit, (1, 61.) Ἐγὼ μέντοιγε πολλὴ τῶν κολακιστικῶν τοῖς κλάκαξ ἐξαλειπτοῦς ὑπέληφα. Pro hoc fortasse Cic. Vero et Quidem junctim dixit: ut in primo de Fin., Utrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam patet, aut de una voluptate quæri? Tu vero id quidem arbitrari, ὅπως μέντοιγέ σοι δοκεῖ. Hæc Bud., qui videtur existimasse μέντοι in illo Dem. loco accipiendum esse pro Verum: quoniam illum subjungit Platonicum cuidam antea prolato, ubi μέντοι interpretatus erat Verum. Sed fortasse non minus commode reddi potest Tamen. In Luciani autem loco alius est τοῦ Μέντοιγέ usus: ac fortasse non male reddetur Quidem certe: sic tamen ut Budæi interpretationem minime rejiciendam esse existimem.

Dicendum hic est et de PARTIC. Μέν τ' ἂν, quippe quæ e μέντοι et ἂν compositæ sint, ut annotat Bud., cui merito quæ hæc in re adhibebimus: cum μέντ' ἂν pro μέν τε ἂν nullo posse modo accipi, vel ex iis quæ affert exemplis longe manifestissimum sit. Soph. Aj. (86.) Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον. Dem. (297.) Ἐμὲ δὲ, ὡ τριταγωνιστὰ, τὸ τίνας φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα εἶδε; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον; Atqui si hoc commississem, jure ab ipsis morte affectus fuisset. Apud Eund. (383.) Ἐπειδὴ δὲ ἀκούσθι τοὺς λέγοντας, εὐδοκιοῦντας ἐν ὑμῖν, τί καὶ ποιῆσαι ζητοῦσι; πόλλ' ἀναλίσκειν, ἐξδὲν ἐλάττω; καὶ πάντας θεραπεύειν βουλήσεται, δύο ἢ τρεῖς ἔξόν; μαίνονται μέντ' ἂν: At furor id agitari esset. Apud Eund. μέντ' ἂν exp. τοῖνον, hoc in loco, (577.) Μεγάλην μέντ' ἂν ἀρχὴν, μάλλον δὲ τέχνην, εἴης ἂν εὐρύκως. Hæc Bud., qui hoc ipsum τοῖνον, quo explicat μέντ' ἂν, exp. itidem Atqui, ut ap. Eund. videbis, in loco ex Or. πρὸς Λεπτίνην deprompto. Quod autem ad illum Ajacis Sophoclei versum attinet, Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον, sciendum est nullo pacto convenire illi posse interpr., quam Bud. Demosthenis loco tribuit, qui hunc Sophocleum proxime ap. eum sequitur: sc. Atqui. Quod si id existimavit ille, (ut certe existimasse videtur, cum loco illi ceteros tanquam similes subjungat, i. e. tanquam in iis μέντ' ἂν eandem significationem habeat,) hoc inde contigit, quod præcedentium minime recordaretur. Nam tantum abest ut μέντ' ἂν in illo Soph. loco adversandi vim habeat, qualem habet Atqui, ut contra sit assentientis quodammodo. Cum enim (p. 6, meæ Ed.) dicenti Minervæ de Ajace, Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας, respondisset Ulysses, Πῶς; εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα; Minerva dubitationem illam eximens, dicit, Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. Ad quæ ille, Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον: adeo ut manifestum sit μέντ' ἂν Assentientis esse, uti dixi: potius quam Adversantis. Quidam interpr. Scilicet: quam interpr. tolerari posse arbitror: sic tamen ut non minus

placeat Nimirum, vel Nempē; at Equidem, vel Quidem certe Sed utendo duabus hisce particulis, eas cum participio potius quam cum verbo jungerem: hoc modo, Deo quidem certi, industriam suam commodante, nihil est quod fieri non possit. Idem autem, qui versibus hanc tragediam jam pridem reddidit, plures alienam ab auctoris sententia interpr. attulit: hanc nimirum, quæ fausta sunt, Diis agantur omnia gubernantibus. Quod autem ad scripturam harum particularum attinet, i. e. partem a μέν, cui aliæ sunt annexæ, sciendum est conjunctim potius scribi cum alicui earum quæ encliticæ sunt, et plerumque etiam παραπληρωματικαί, præfigitur: veluti cum dicitur μέντοι, vel μέντοι: sic μέντοιπον et μέντοιγε. At μέν γάρ et μέν δὲ disjunctim scribi debere, minime controversum est. De μενόν γε vero quid sentirem, antea docui.

Μέν interdum ap. Poetas particula παραπληρωματική, ideoque pro encliticæ debere haberi videtur: usurpaturque hoc modo post οὐδὲ nonnunquam, nisi nre memoria fallit. Invenitur autem et præfixam habens particulam γε, ubi non immerito παραπληρωματική esse dici itidem poterit; atque adeo quorumdam exemplarium scripturam sequendo, encliticæ censeri debet: in iis enim scriptum est γέμεν, in Epigr. Hoc quidem certum rationi consentaneum est ut hanc scripturam probemus, si παραπληρωματικήν esse hujusmodi in II. voculam illam censuerimus. Frequentior est tamen altera scriptura, quæ sc. particulam γε disjungit a μέν. Afferunt autem VV. LL. has particulas ex Hesiodo pro Autem: Θ. (817.) Βριδρέων γε μὲν ἦν ἔντα, Βριδρέων autem strenuum. Et pro Quidem: (871.) Ὀφρ' ἦν γ' ἐπὶ θεοῖν. Item pro Tamen: (363.) πολλὰ γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλα, Multæ tamen sunt et aliæ. Afferunt etiam ex Hom. II. B. (703.) οὐδ' οἱ ἑναρχοὶ ἔσαν, πόθεν γε μὲν ἀρχόν; adducentes, etiam πόθεν γε μὲν ἀρχόν. Sed Eust. suis Scholiis verba illa textus inserens, alteram illam scripturam sequitur, quæ ubi magis probari modo dicebam. Scribit enim πόθεν γε μὲν, καὶ πόθεν γε μὲν. Neque vero illius alterius lectionis γε μὲν mentionem ullam facit. Ac illa altera lectio, quæ alii Hom. versum paulo post sequenti convenit eique tribuitur, falso isti ascribitur fortassis in VV. LL. Legimus enim paulo post, οὐδὲ τι λαοὶ Δείονθ' ἡγεμόνους, πόθεν δὲ μιν ἐσθλὸν ἔντα, ubi pro δὲ μιν verisimile est legi etiam γέ μιν: at Eust. legit, πόθεν γε μὲν, sicut et in illo superiore. Ubi etiam innuit γέ μιν significare Tamen: Δὲ καὶ τοὶ τὸν κοσμοῦντα ἔχοντες, ἐπὶ πόθεν ὅμως καὶ ἀπόντα τὸν κρείττονα. Sciendum est porro in principio prioris illius versus ex eod. II. B. loco allati haberi hanc particulam post οὐδὲ: ita enim totus versus ibi scriptus est, Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἑναρχοὶ ἔσαν, πόθεν γε μὲν ἀρχόν. Utrobique autem encliticæ illam particulam scribo, sequendo ea quæ paulo ante dixi. Sed μέν aliud in priore versus parte, aliud γέμεν in posteriore significat. Nam οὐδὲ μὲν οὐδ' sonat, Ac ne hi quidem: (exponiturque οὐ μὴν οὐδὲ;) at πόθεν γε μὲν significat Desiderabant tamen.

ATTICE Μέντ', pro μέν, ap. Aristoph. præcedente adv. νῦν. Scribi autem et γὺν μὲντ' et γυνμὲν conjunctim, docui in mea Appendice ad ea quæ de Dialectis Jo. Grammaticus et Cornutus scripserunt, nimirum in iis quæ in Articulum hujus loci annotavi, p. 50.

[“ Μέν, Thom. M. 426. ad Charit. 451. 596. ad Herod. 340. Daves. M. Cr. 349. Heyn. Hom. 8, 347. Supplendum, Walz. S. Cr. 1, 72. Pro μὴν, Koen. ad Greg. Cor. 222.: in Hom. Wassenb. ad Hom. 35. Heyn. Hom. 8, 697. A Criticis male calculatum, Toup. Emendd. 4, 436. 444. 458. 471. 486. Sæpe in eod. orationis membro repetitur, ad Xen. Mem. 3, 9, 8. ad Charit. 330. Gronov. ad Arrian. 310. ad Charit. 639. 687. Lettre 87. Schneid. ad Xen. K. Π. 17. Interdum absolute ponitur, non sequente δὲ, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Xen. Eph. 226. 258. Jacobs. Anth. 6, 191. Apoll. Rh. 3, 683. 1300. 4, 935. Brunck. p. 97. Eur. Or. 8. ὡς μὲν λέγουσι, ubi Porson.: ‘Istud μέν, cui non respondet δὲ, innuit Electram parum credulam esse.’ Solum positum, Certe, Xen. K. A. 7, 5, 10. (Heyn. Hom. 6, 262. ubi conf. c. περ.) An versum ordinem, Wytenb. ad Plut. de S. N. V. 33. Koppiers. Ohs. 51. Omissum, sequente δὲ, Jacobs. Anth. 9, 202. ad Diod. S. 2, 283. Abundans, ad Charit. 560. 596. De sede, Brunck. Aristoph. 1, 42. ad Diod. S. 2, 259. Schneid. ad Xen. Hier. 240. Conf. c. μὲν, ad Charit. 754. Jacobs. Anth. 7, 189. 8, 262. ad Lucian. 3, 464. Brunck. Apoll. Rh. 92. 97. 120. 193. 203. 228. Porson. Phœn. 652.: cum δὲ, ad Diod. S. 1, 682.: cum γὺν, Wytenb. ad Plut. 2, 433.: cum γάρ, Heyn. Hom. 6, 207. ad Dionys. H. 4, 2216.: cum μὴ, Schneid. ad Xen. Ec. p. 5.: cum μετὰ, Kiessl. ad Jambl. V. P. 54. Productum, Heyn. Hom. 6, 198. In interrogat. Heind. ad Plat. Theæt. 349. Μέν γε, Zeun. ad Xen. K. Π. 148. ad Herod. 302. Γε μὲν, ad Charit. 754. Apoll. Rh. 1, 135. 163. Brunck. p. 10. Μέν — δὲ —, Abresch. Lectt. Aristæ. 33.: de sede, Thom. M. 611. Eur. Ion. 755. et Reisk. Πρώτα μὲν — δὲ τοῦτο μὲν — δὲ τοῦτο μὲν — τοῦτο ἄλλο. Brunck. ad Æsch. Pers. 855. Καὶ ἄλλα μὲν —, μάλιστα δὲ —, Diod. S. 1, 652. 657. Οὐ γάρ — μὲν — δ' ἔρα (οὐκ) —, Toup. ad Longin. 360. Μέν —, τε —, Zeun. ad Xen. K. Π. 127. (sed v. Valck. Hipp. p. 241.) ad Diod. S. 1, 324. Markl. Suppl. 1038. Iph. p. 12. Wakef. Trach. 837. 1012. Phil. 1428. Plato Phædro 314. Heind., Dionys. H. 4, 2216. Μέν γάρ —, Toup. Opusc. 1, 382. Οὐδὲ μὲν, Brunck. Hipp. p. 374. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ, Ruhnck. Ep. Cr. 297. Οὐ μὲν, Valck. ad Il. 22. p. 51. Wakef. ad Mosch. 2, 72. ad Herod. 681. 694. Heyn. Hom. 8, 238. Μὴ μὲν, 472.: post verba jurandi, ad Herod. 157. 248. Koen. ad Greg. Cor. 222. Ὅψε μὲν, ἄλλα —, Jacobs. Anth. 10, 72. Καὶ μὲν, Theætet. 1. Δὲ μὲν, Brunck. Apoll. Rh. 121. Μέν, δὲ, ad Charit. 561. Musgr. Iph. A. 1309. Wakef. Alc. 140. 959. Μέν, μὲν δ', Heyn. Hom. 8, 14.: Steph. ad Diod. S. 1, 680.: Σικανὸν μὲν πάντες] Aut Σικανὸν μὲν οὐ πάντες, aut καὶ Σ. μὲν πάντες dicerem legendum esse, nisi aliis in locis hujus scriptoris eodem modo μέν positum reperirem.—Sic Diod. S. 1, 689, 89. (cf. var. lect. ad 1, 691,

71.) 700, 42. (var. lect. ad l. 51.) 702, 54. 2, 14, 45. (var. lect. ad 2, 22, 12.) ad 2, 362. 371. 522. ad Lucian. 2, 234. ad Dionys. H. 1, 305. 334. 563. 2, 1212. Μέν δὲ, μὲν οὖν conf., Villosi, ad Long. 220. ad Dionys. H. 1, 57. Schneid. ad Xen. K. Π. p. 6. Μέν οὖν, Plut. Mor. 1, 935. Lennep. ad Phal. 32. Valck. Hipp. p. 272. Musgr. ad v. 821. T. H. ad Plutum p. 125. Imo vero, ad Xen. Cēc. 7, 37. Valck. Phæn. p. 208. Eur. Hec. 1247. De sede, Wolf. Curæ Phil. 3, 192. Καὶ δὲ μὲν οὖν, Aristoph. Ἑκκλ. 786. Μέν οὖν—δέ—, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 485. Xen. Mem. 1, 1, 16. 17. 1, 2, 4. Longus p. 4. Vill.; nam post ἐπειτα videtur inserendum δ'. Idem, ut postea vidi, placuit Villosiono, in Addend. p. 306. Μέν οὖν, μὲν τοίνυν,

ad Xen. Mem. 1, 2, 55. Μέντοι, Eur. Phæn. 906. ad Charit. 733. Brunnck. Aristoph. 1, 70. Heind. ad Plat. Theæt. 314. In interrog., 349. In adhortationibus et obsecrationibus, Bibl. Crit. 3, 2. p. 82. Pro δέ, ad Xen. Mem. 2, 1, 12. 3, 9, 8. K. Π. p. 251. (5, 5, 11.) Οὐ μέντοι δέ, Palæph. 32. ubi v. Fischer. Οὐ μέντοι οἴγε—, ad Herod. 133. 638. Οὐ μέντοι γε, οὐ μέντοι —γε, ad Thuc. T. 1. p. 188. Lips. Μέντοι γε, ad Xen. Cēc. 2, 2. Herod. 145. Οὐ μέντοι, Heyn. Hom. 5, 468. 495. Μέν τ', 4, 619. Μέντ' ἄν, Brunnck. Aristoph. 1, 281. ad Dionys. H. 2, 731. 5, 207. Plato Apol. S. p. 111. Fischer. Ὅμως μὲν γέ τοι, Herod. 1, 120." Schæf. Mss.]

Cum in proxime præcedentibus de particula μὲν egerim, hic de particula μὴν eadem opera esse agendum censeo: in dubio relinquens tamen an hæc ex illa facta sit. Ad μὰν autem quod attinet, non esse diversam voculam a μὴν, sed Dorice α in ea poni pro η, satis notum esse potest. Ceterum cum μὴν nonnullis voculis subjungatur, de quibus cum dissererem, declaranda simul hujus particulæ illis adjunctæ fuit significatio: ad singulos hujus operis locos, ubi dictum de ea fuit, lectorem remittam, reliqua, i. e. quæ dicenda de ea supersunt, illis adjicere contentus.

MHN, particula non subjuncta alii particulæ, et cum eorum aliqua velut copulata, (qui usus ejus alioqui est frequentissimus,) sæd per se posita, interdum quidem officio fungens τῆς δέ, redditur particulæ μὲν, et ei in altera orationis parte respondet, ut in isto Plat. loco, Πὰς γὰρ δημιουργὸς ἐντεχνος, παντὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, πρὸς τὸ κοινὴ συντείνων βέλτιστον μέρος μὴν ἕνεκα θλον, καὶ οὐχ ὅλον μέρους ἕνεκα ἀπεργάζεται. Sic ap. Eund. in Epinoniide, Ὁ φίλε Κλεῖνία, καλῶς μὲν λέγεις ἄτοπον μὴν ἀκούσσεσθαι σε λόγον οἶμαι, καὶ τινα τρόπον οὐκ ἄτοπον αὖ. Ubi μὴν Bud. vertit Ceterum: ita reddens h. l., Recte quidem loqueris, o Clinia, ceterum absurdum sermonem, ut opinor, audiretur es, et rursus eundem modo quodam non absurdum. Ubi particulam μὴν pro γεμὴν positam esse tradit: subjungens, Hermodogenem quoque usum esse illa pro δέ. In isto autem ejusd. Plat. loco, de LL. 11. Δεύτερος μὴν νόμος, μέτοιικον εἶναι χρῆαν ἢ ἔξον δς μέλλη καπηλεύειν, vult μὴν positum esse itidem pro γεμὴν, vel pro δέ. At in loco quem primum ex eod. Scriptore attuli, Πὰς γὰρ δημιουργὸς, κ. τ. λ. (præcedente particula μὲν,) non alium voculæ μὴν, quam particulæ δέ, usum tribuit. Sic pro δέ accipi testatur in isto Alciph. loco, initio cujusdam Epistolæ, Οἴχεται Βακχίς ἡ καλὴ, Εὐθύκλειε φίλτατε, οἴχεται πολλά τε μοι καταλιπούσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τὸ τέλος οὐ πονηροῦ μὴν μνήμην. (Scimus autem δέ pro loco aliter atque aliter reddi. Interdum enim δέ non Vero vel Autem redditur; sed debet potius verti Verum aut Sed, aliavē quāpiam hujusmodi particula.) Idem interpr. Vero, in isto Plat. loco, Πάσχουσαι γὰρ δὴ τοιαῦτα αἱ πόλεις νῦν χρόνον ἀπέραντον, ὅμως ἐνίοι τινες αὐτῶν μόνιμοί τε εἰσι καὶ οὐκ ἀνατρέπονται· πολλὰ μὴν ἐνίοτε, καθάπερ πλοῖα καταδύμενα διόλλυνται, καὶ διολώλασι, καὶ ἔτι διολυῦνται.

Μὴν non raro ponitur et pro Tamen, et quidem præcedente nonnunquam eod. modo particula μὲν. Sic e Plat. Epist. 7. affertur μὴν pro Tamen, Ἀξίω μὴν, ἔφη, μὴ κύριον ἡγεῖσθαι σε Δίωνα ἐμέ. Sic e Xen. (Ap. 2, 8, 5.) Ὁλως μὴν τὸ ὑπαίτιον εἶναι τινι, οὐ πάντῃ προσέειμαι. At vero μὴν pro Tamen, præcedente μὲν, habes in isto Synesii loco, Ἀλλὰ μόλις μὲν ἂν ἐν τῇ θνητῇ φύσει συνελθοῖεν ἰσχύς τε καὶ φρόνησις· ἔστι μὴν ὅτε συνήγαγεν αὐτὰς ὁ Θεός. Sed alicubi præcedente μὲν, sequitur μὴν, ubi tamen interpr. illa non convenit, qua redditur Tamen. Exemplum ejus rei habemus in isto Plat. loco, Epist. 7. Ταῦτα δὴ πρὸς τοῖς πρόσθε διανοούμενος, εἰς Συρακούσας διεπορεύθη· ἴσως μὲν κατὰ τύχην· εἰκοι μὴν τότε μηχανωμένῃ τιλ τῶν κριτῶν, ἀρχὴν βαλῆσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα καὶ τοῖς περὶ Συρακούσας. Hic enim Bud. μὴν positum esse scribit pro δὴ, vel potius pro γοῦν. Sed nihil obstat fortasse quominus hic quoque pro Tamen accipiat. Invenitur etiam ὅμως μὴν: ubi vel hæc duo ponuntur ἐκ παραλλήλου, (sicut τυχὸν ἴσως, et λίαν πάντῃ, atque alia pleraque,) vel μὴν vacat. Plato in Politico, Τοῖόν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάντῃ ξύνηθες οὐδὲ βῆδιον ἰδεῖν· ὅμως μὴν περὶ αὐτὰ λαβεῖν αὐτό.

Μὴν, uti dixi, plerisque particulis subjungitur; dicitur enim Ἀλλὰ μὴν, et Γεμὴν, et Καὶ μὴν, et Οὐ μὴν, et quidem sequente interdum tertia quāpiam particula, ut mox docebo.

Ἀλλὰ μὴν et Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, vide T. 1, 336.

Γεμὴν autem, (quod reservatum in h. l. fuit,) significat Vero et Porro: h. e. μέντοι, inquit Bud., afferens e Xen. (Ἰππ. 1, 15.) Τοὺς γεμὴν ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν, (12.) Ὁσφὺς γεμὴν ὁσφ' ἂν πλατυτέρα καὶ βραδυτέρα ἦ, τοσοῦτ' ῥῶον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. E Plat. item, de LL. 10. Ἐπόμενοι γεμὴν αὐτοῖς, σκεψάμεθα τοὺς ἐκείθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διαροόμενοι. In VV. LL. γέ μὴν traditur significare Utique, Autem, Vero; nec non Tamen, Porro, Sanè. Interdum etiam, Atqui, Quanquam. Sed trium duntaxat signifi. exempla afferuntur. Pro Porro, e Xen. (Ap. 1, 4, 5.) Ὁσῶν γεμὴν τί ἂν ἡμῖν ὄφελος; Odorum porro, quæ nobis utilitas? Item ἔτι γέ μὴν pro Atque etiam, ex Alex. Aphr. Subjungiturque h. l. sine Auctoris nomine, Ἐγὼ γε μὴν μηδὲ δύναται ἂν ἐξελέγξει με, πῶς οὐκ ἂν ἤδη δικαίως ἐπανοιμῶν; pro Quod si nullus, &c. Sed cum duæ tantum reperiuntur harum particularum scripturæ, in fide dignis exemplaribus, tertiam hic videmus. Prima scriptura est qualis in illo Xen. loco, τοὺς γεμὴν ὄρχεις: item, ὁσφὺς γεμὴν: item, ὁσῶν γεμὴν, etc. Secunda autem est, si τοὺς γε μὴν, et ὁσφὺς γε μὴν, et ὁσῶν γε

μὴν scribamur: ut sc. γε sub præcedentis vocabuli accentu pronuntietur. At tertia est cum ὁσῶν γέ μὴν scribitur, ut habent VV. LL., ita ut particula γε nec sub præcedentis vocabuli accentu legatur, nec tamen cum μὴν jungatur. In iisd. VV. LL. scriptum est in iis qui allati modo fuerunt locis, ἔτι γέ μὴν, et εἰ γέ μὴν, ubique particula γε suum accentum habente. Verum etiamsi concederem scribi posse ἔτι γέ μὴν, non tamen itidem post ὁσῶν et εἰ scripturam illam admitti posse putarem, cum in vocem ἔτι minime rejici possit accentus, ut in ὁσῶν et εἰ rejici posse scimus. Sed γεμὴν conjunctim ubique scr. potius censuerim. Atque hanc scripturam ap. Herod. etiam reperio, 7, (152.) p. 274. μεῶ Ed. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα, πείθεσθαι γεμὴν οὐ παντάσῃ ὀφείλω: hanc enim ipsam scripturam eæ quoque Edd., quæ meam præcesserunt, habent. Ubi γεμὴν particula Sed, sive At, aut etiam Tamen reddi potest. Sic autem et γεδὴ conjunctim scriptum alicubi invenio.

Ἡ μὴν, Certe quidem, Equidem, Profecto. II. B. (291.) Ἡ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθέντα νέεσθαι. (Alibi autem ἡ μὰν Dorice scribit, ut Ἡοεβο ubi de μὰν disseram.) Aristoph. Πλ. (608.) Ἡ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυτοῖς Μεταπέμψεσθον: N. (865.) Ἡ μὴν οὐ τοῖς τοῖς τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσθ, quem locum VV. LL. perperam affert, ut sponsionibus et expromissionibus has particulas convenire probent. Illis enim alicubi adhiberi non inficior; sed hunc versum nihil tale habere dico. Apud Plat. Euthyd. post exclamationem, Ὡ Ζεῦ, ἔφην ἐγὼ, ἡ μὴν καὶ τὸ πρότερόν γε ἐμὲν ἐφάνη καλὸν τὸ ἐρώτημα. Ubi etiam addi γε observandum est, et dicit Ἡ μὴν γε pro ἡ μὴν: nam γε, quod hic habetur post πρότερον, non secus ad ἡ μὴν pertinere censi potest, quam pertinet ad ἀλλὰ μὴν, ubi Dem. scribit, Ἀλλὰ μὴν ὑπὲρ γε τοῦ, κ. τ. λ. Item ad καὶ μὴν, in hoc ejusd. loco, Καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσεδάξατε εἰπεῖν.

Ἡ μὴν frequentissimum in jurejurando usum habet. Dem. Καὶ κατὰ παίδων ὁμνυες ἡ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Sic ap. Thuc. Xen. Platonem, aliosque veteres Script., post ὁμῶσαι addi solet ἡ μὴν plerisque locis. Eadem ratione post ὁρκον additur, quod signif. Jusjurandum exigere, ut Thuc. 8, (75.) p. 286. meæ Ed. Ἀρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὄρκους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ἡ μὴν δημοκρατήσεσθαι τε καὶ ὁμονήσων. Quin etiam simplici et nudæ promissioni s. sponsioni, (i. e. cui jusjurandum non intervenit,) interdum adhibetur ἡ μὴν: ut legitimus ap. eund. Historicum, 8, (81.) p. 288. Ὡς Τισσαφέρης αὐτῷ ὑπεδέξατο, ἡ μὴν, ἕως ἂν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται, ἢν Ἀθηναῖοι πιστεύῃ, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς. Nisi forte quispiam, quamvis non adjiciatur verbum quod jurare significat, tamen ἡ μὴν eand. vim habere, atque adeo ante ἡ μὴν subaudiri debere existimet: ut perinde sit ac si dictum esset, ὑπεδέξατο, ὁμνῶν ἡ μὴν, etc.

Καὶ μὴν item, quoniam in Kal non exposui, hic exponam. Est igitur Kal μὴν, ap. Hom. Quin etiam: Od. A. (581.) Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλὲπ' ἄλγε' ἔχοντα. Paulo post, Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα. Usus autem fuerat aliquanto ante particula καὶ sine μὴν, hoc in versu, similem alioqui narrationem habente, (similem voco cujus similis est forma,) Καὶ Τισυὸν εἶδον γαῖης ἐρικυδέος υἱόν. In soluta quoque oratione legisse mihi videor pro Quin etiam, sed potius sequente Kal. Bud. tradit significare Et quidem, item Atqui: afferens e Plat. Polit. Καὶ μὴν οὐ φαῦλον γε ἂν κινήσας τις τοιοῦτον τὸν λόγον αὐτοῦ καταβάλῃ, Et quidem. Ex eod. ejus l. affert Kal μὴν sequente καὶ pro Atqui: Καὶ μὴν καὶ πρὸς ἐκείνα οὐδὲ * ἀντὶρρήτεον. Sic καὶ μὴν, non sequente illa copula, ex Aristide, in assumptione, pro Atqui: ut ἀλλὰ μὴν: Πρώτους τε γὰρ φύντας, ἔδει καὶ πρώτους δευθῆναι· δευθέντας δέ που, καὶ τυχεῖν· καὶ μὴν τοῦτ' οὐ γέ ἀμήχανον, μὴ θεοφιλεῖς ὄντας. Sic καὶ μὴν οὐδὲ pro Atqui neque, vel Neque vero, e Dem. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνο καλόν. Apud Eund. legitimus et καὶ μὴν sequente μὲν, et in altera orationis parte δέ: Καὶ μὴν πάντα μὲν αἰσχρὰ εὐλαβεῖσθαι δεῖ ποιεῖν, μάλιστα δὲ ταῦτα. Sic et ap. Thuc. Καὶ μὴν οὐδὲ, pro Neque vero.

Καὶ μὴν δὴ, Imo, Enimvero, Sedenim, VV. LL. absque ullo exemplo.

Καὶ μὴν εἰ, Quod si, VV. LL. ne hic quidem allato ullo exemplo. Fortasse autem reddi potest etiam Atqui si.

Καὶ μὴν καὶ pro Quin etiam alicubi invenitur, sicut καὶ δὴ καί.

Habent alioqui et alium usum hæ particulae καὶ μὴν καὶ, ut vides in loco qui e Plat. allatus fuit, ubi de Καὶ μὴν agebatur. Sed pro Quin etiam invenitur ἔτι καὶ καὶ μὴν καὶ. Dionys. P. p. 151. Edit. paternæ, Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομῶσι πετῆλοις. At in VV. LL. est scriptum Ναὶ μὴν conjunctim: quod exp. Insuper, Vere, Sane: absque exemplo.

Καὶ μὴν οὐδὲ, vide paulo ante in Καὶ μὴν.

Καὶ μὴν πον, sequente καὶ, sicut et καὶ μὴν, Et quidem, ut exp. Bud. in hoc Themistii loco, in Orat. quæ περὶ φιλίας inscribitur, Καὶ μὴν πον καὶ τὸδε δεῖ σκοπεῖν, εἰ βάσκανος, εἰ φθόνου κρείττων. At vero καὶ μὴν καὶ e Plat. in assumptione positum affert, (ut assumptioni adhibitum vidisti supra καὶ μὴν, ap. Aristidem.) de Rep. 2. fin. p. 27. Ald., ubi interrogative ponitur: Καὶ μὴν πον καὶ τάγε ξύνθετα πάντα σκεῖν τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὰ εὖ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα, ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἥκιστα ἀλλοιοῦνται, ad quam interrogationem respondetur, Ἔστι δὴ ταῦτα. Sed quamvis hic sicut in loco Aristidis assumptioni adhiberi velit, (cum alioqui diversam esse hujus formam manifestum sit,) non tamen reddere itidem potest Atqui, cum adversative non ponatur. Nec male fortassis a Ficino redditur Quin etiam: qui et citra interrogationem legisse videtur: hoc quoque forsitan non male: ut autem hic interpretabimur, ita interpretari poterimus et in isto ejusd. Plat. loco, de Rep. 6. p. 2. Καὶ μὴν πον καὶ τὸδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνεις μέλλης φύσιν φιλοσοφῶν τε καὶ μή. Ubi idem Interpres vertit Præterea: quod cum Quin etiam significatione convenire scimus.

Μὴ μὴν, i. q. οὐ μὴν, Non tamen. Sed multo usitatius est οὐ μὴν quam ἢ μὴν. Bud. e solo Chrys. exempla profert: quorum unum est hoc, Ὅτι συνέβαιεν αὐτῷ ἡμαρτήσθαι τινὰ ἁμαρτήματα, μὴ μὴν αὐτὸν εἰδέναι ταῦτα ἁμαρτήματα. In altero autem, μὴ μὴν respondet præcedenti μὲν: Ἐπειδὴ γὰρ ἔστιν εὐλογησαί μὲν, καὶ μὴ καταρᾶσθαι, μὴ μὴν ἐξ ἀγάπης τοῦτο ποιῆσαι, βούλεται καὶ διαθερμαίνεσθαι ἡμᾶς τῇ φιλίᾳ. Ubi μὴ μὴν exp. οὐ μὴν, s. μὴ μέντοι, sicut et in proxime præcedente loco. Apud Hom. autem legitur μὴ μὴν pro μὴ μὴν, ut mox docebo in μὴν Dorico.

Οὐ μὴν, Non s. Nec tamen, Nec vero, Verum non, Sed non, etc.: item Οὐ μὴν γε, et Οὐ μὴν ἀλλὰ, s. Οὐ μὴν ἀλλὰ γε, et Οὐ μὴν ἀλλὰ καί: item Οὐ μὴν οὐδὲ, et Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ, vide in Οὐ, T. 2, 1533. Οὐδὲ μὴν autem s. Οὐτε μὴν, habes p. 1537.

[“ Μὴν, ad Lucian. 1, 467. Brunck. CEd. C. 28. Thom. M. 615. Wakef. Trach. 388. Phil. 1056. T. H. ad Plutum p. 476. Conf. c. μὲν, Zeun. Præf. ad Xen. Mem.: cum μὴ, Porson. Phœn. 1638.: cum μὴν, ad Hec. 405. ad Charit. 749. Wakef. Trach. 388. Heyn. Hom. 4, 391. Initio versus, Markl. Iph. p. 338. Ἀλλὰ μὴν, ad Charit. 316. Τί μὴν; Toup. Add. in Theocr. 408. ad Timæi Lex. 259. Koen. ad Greg. Cor. 109. Abresch. Æsch. 2, 23. Καὶ μὴν, Valck. Hipp. p. 286. 310. Coray Theophr. 342. T. H. ad Plutum p. 306. 359. Porro, Plut. Mor. 1, 99. 132. Καὶ μὴν, καὶ μ. καὶ, Boiss. Philostr. 357. 394. 480. Καὶ μ. καὶ, καὶ μ. καὶ, Jacobs. Antb. 1, 1. p. 12. 16. Anal. 1, 3. 6. ἢ μὴν, Zeun. ad Xen. K. Π. 204. 592. 612. ad Herod. 248. Soph. Trach. 1186. Eur. Med. 1031. Markl. Suppl. 1192. Iph.

p. 10. ad Charit. 440. Luzac. Exerc. 176. Scaligerana 1, 78. Fabric. Bibl. Gr. 6, 700. Harl., Xen. K. A. 2, 3, 26. (post πιστὴν) Conf. c. ἡμῶν, ad Charit. 681. Ποῦ μὴν; Quo alio loco? Plat. Theæt. 281. Σὺ μὴν, σὺ μὲν, Brunck. Aristoph. 3, 62. Μὴ μὴν, ad Herod. 157. 248. ad Lucian. 3, 490. Μῆτε μὴν, Philostr. 138. Boiss. Οὐ μὴν ἀλλὰ, Zeun. ad Xen. K. Π. 56. Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 11.) Lennep. ad Phal. 40. Brunck. ad Alciph. 253. Οὐδὲ μὴν, Brunck. CEd. C. 608. Eum. 474. Οὐδεμὴν, T. H. ad Plutum p. 109. Οὐτε μὴν, Phryn. Ecl. 198. Jacobs. Anim. 270. Γε μὴν, Thom. M. 849. Γε μὴν, οὐ μὴν γε, Valck. Phœn. p. 544. Toup. Opusc. 1, 280. ad Lucian. 1, 235. Οὐδὲ μὴν—γε, Brunck. Aristoph. 1, 252. Οὐ μὴν—γε, Diod. S. 2, 294. 331. 385. 387. 392. 395. 398. 407. 499. (434.) 441. Sic leg. 452. Eur. Hec. 403. Οὐκ ἦν γε περὶ αὐτοῦ, ubi Porson. —“ Sic plerique Codd. et Schol. Aldi lectio. Οὐ μὴν γε, vel hoc nomine vitiosa est, quod post Οὐ μὴν, γε addit, non alio verbo interposito: vide Eund. et in Ed. 2. ad h. l. i. p. 74. Idem ad Phœn. 1638.: —“ Sæpe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed non, nisi interposito alio verbo: Diod. S. 1. p. 685, 31. habet οὐ μὴν γε, sed p. 584, 77. οὐ μὴν—γε.” Schæf. Mss.]

DORICE Μαν pro μὴν dicitur. Theocr. 1, (71.) Τῆνον μὴν ἄνδρα, τῆνον λυκοῖ ὠρύσαντο. Apud Eund. 11, (60.) Νῦν μὴν, δὲ μὴν, νῦν αὐτὸ τι νῦν γε μαθεῖν. Apud Eund. ἐκτατ' ἡ μὴν, ἡ μὴν, ἡ μὴν, q. ἢ μὴν, de quo antea dictum fuit, 4, (14.) ἢ μὴν μὴν, ἢ μὴν, καὶ οὐκέτι λῶντι γέμεσθαι. Sic Π. B. (370.) ἢ μὴν μὴν, ἢ μὴν, νικᾷς, γέρον, νῆας Ἀχαιῶν. (Idem alioqui ἢ μὴν etiam usurpat pro eod., ut vides in versu, quem supra e libro eod. protuli.) Apud Eund. HABES Μὴ μὴν, cum alibi, ut in Π. X. 304. μὴ μὴν ἀσπουδαί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπαθολμῆν, Ἀλλὰ μέγα λέγεις τι καὶ ἐσομένοις πυθέσθαι. (Dixerat autem antea, ἦν αὐτὸς με μοῖρα κιχάνει.) Ubi μὴν Eust. exp. simpliciter δὴ. In hoc autem loco Π. Θ. (512.) Μὴ μὴν ἀσπουδαί γε γεῶν ἐπιβαίνει ἔκπλοι. Editor brevium Scholl. exp. μὲν δὴ. Legitur et O. (477.) Μάμα τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. Μὴ μὴν ἀσπουδαί γε δαμασάμενοι περ ἔλοιεν Νῆας ἐυσσέλμους ἀλλὰ μνησόμενα χάρις. In illo quidem certe primo loco μὴ μὴν reddi posse arbitror Non tamen; at duobus posterioribus, præsertimque secundo, nequaquam convenire, mea quidem sententia, potest. Sonat enim potius quasi quis dicat, Ne saltem: quam interpret. et ille primus posse admittere videtur. Apud eund. Poetam legimus ἔτι καὶ Οὐ μὴν, Π. O. (16.) Οὐ μὴν οὐδ' εἰ αὐτὲ κακοῦρῳ φησὶ ἀλεγεινῶς Πρώτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῆσιν ἰμάσσω, ubi quidam interpret. Verum haud scio. [“ Valck. ad Theocr. x. Id. p. 24. ad Mosch. 369. Wakef. ad 1, 15. in Add., Theocr. 3, 12. Koen. ad Greg. Cor. 110. ad Herod. 90. Dawes. M. Cr. 328. Musgr. Ion. 453. Kuster. Aristoph. 237. Brunck. Apoll. Rh. 38. Jacobs. Anth. 12, 235. Nicarchus 31. ad Charit. 116. Γε μὴν, Theocr. 1, 96. 139. 3, 27. Toup. Emendd. 4, 420. Dawes. M. Cr. 328. Jacobs. Anth. 7, 146. Brunck. Aristoph. 1, 14. Γα μ., ibid. Aristoph. A. 170. Τί μ., Koen. ad Greg. Cor. 109. Οὐ μ., Brunck. Apoll. Rh. 219. Heyn. Hom. 5, 168. 6, 328. 7, 84.” Schæf. Mss.]

Μῆδος, de quo nunc dicendum est, usitatiorem habet plur. numerum μῆδεα. Existimo autem ex hoc nomine fieri μῆδομαι, non enim μῆδος e μῆδομαι. Si enim μῆδος e μῆδομαι factum esset, quidni itidem μέδος e μέδομαι haberemus? Imo vero et hoc ipsum μῆδος non immerito fortassis quispiam e μῆδομαι factum esse suspicetur: quamvis alioqui deductio a μέλομαι talis sit, quæ oīnino non possit. Quod autem ad ea attinet quæ θ habent (e quibus sunt προμηθῆς, προμήθεια, et προμηθεύμαι, nam μῆθομαι aliunde esse existimatur,) ea literam δ in θ mutarunt, eod. modo quo in οὐδὲς, facto ex οὐδὲς, mutatam esse videmus.

ΜΗΔΟΣ, τὸ, Cura, Consilium. Sed singularis numeri exemplum non affertur: pluralis autem μῆδεα cum ap. alios Poetas, tum ap. Hom. extat variis locis: Π. Ω. (674.) πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσιν. Sic Od. T. (353.) Ἔστι δέ μοι γρήνυς πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα. Habet idem, pariterque Hesiodus, Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς. Apud hunc extat etiam, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς, de Prometheo. Apud illum cum gen., non semel: Π. (Π. 120.) ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει Δαίμων ἡμετέρης. “ Ἐπιμῆδεα, “ Consilia, VV. LL. Sed hic, sicut in aliis plerisque locis, “ præp. perperam nomini jungitur, quæ ad verbum pertinet. “ Nam cum scribit Hom. ἐπὶ μῆδεα κείρει, ad verbum κείρει tenet “ dit præp. ἐπὶ: pro ἐπικείρει μῆδεα.” Apud Eund. (ut alios plerosque locos onittam) extat nomen hoc μῆδεα nomini βουλαὶ subjunctum: Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοῖτο μῆδεα τ' ἀνδρῶν, κ. τ. λ. Ubi fortasse non male μῆδεα reddatur Curae, (βουλαὶ autem Consilia,) ut μῆδομαι est Curam gero. Alioqui dicendum esset ἐκ παραλλήλου poni duo illa nomina βουλαὶ et μῆδεα. [“ Porson. Phœn. 866. Brunck. Apoll. Rh. 123. Μῆδεα βουλῶν. Soph. 3, 457.” Schæf. Mss.]

Hinc sunt comp. Ἀλμυδῆς, et Κακομυδῆς, δ, ἢ, et Πυκμυδῆς. Primum illud Ἀλμυδῆς, vide T. 1, 366. inter composita e nomine ἄλς. Secundum Κακομυδῆς, sonat, Cui malum est consilium, i. e. Callidum s. Fraudulentum. Vel, Mala cogitans et Vafa s. Fraudulenta, s. In animo versans: derivando ab ipso verbo μῆδομαι. Sive autem a verbo s. a nomine potius deriveatur, poterit uno verbo reddi, Callidus, Astutus, Vafes, Fraudulentus. Hom. Hymno in Merc. 389. Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγάλασεν,

ἰδὼν κακομυδῆα παῖδα. Sed ibi legitur κακομυδῆα proparoxytone, non κακομυδῆα paroxytone, in plerisque Edd. Minime dubium est tamen quin hæc lectio melior sit quam illa, ut nominativus sit non κακομυδῆς, sed κακομυδῆς, sicut ἀλμυδῆς. Alioqui ex eo accentu suspicari quis posset κακομυδῆα scriptum fuisse (non κακομυδῆα) e nominat. Κακομυδῆς, qui ap. Hesych. extat. Tertium comp. est Πυκμυδῆς, per sync. factum e πυκνιομυδῆς: Cui sunt πυκινὰ μῆδεα, Prudentia s. Callida consilia. Od. A. 6a. Καὶ τὸν μὲν γράϊης πυκμυδῆος ἐμβαλε χερσίν. Ubi πυκμυδῆος exponere possumus ex alio ejusd. Poeta versu, T. (353.) πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσιν. Uno autem verbo, quod ex eod. adjectivo per compositionem factum est, exponere possis πυκνιομυδῆος. Nam πυκμυδῆς et πυκνιομυδῆς idem valent, sicut κακομυδῆς et κακομυδῆς. [“ Hymn. in Cer. 153.” Schæf. Mss.] Quod si e nomine proprio appellativum facere liceat, cum πυκνιομυδῆς convenit comp. Μηδεοικαστή, conveniet, inquam, quod ad signifi. attinet. Sonat enim Μηδεοικαστή, q. d. μῆδεσι κεκασμένη. Π. N. (173.) Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεοικαστήν. Ubi Eust. Ἡ δὲ ῥηθείσα Μηδεοικαστή, inquit, ad exemplum τῆς Ἰοκάστης videri possit dici. Siquidem NOMEN Ἰοκάστη sonat ἡ κοσμημένη ἰσότης, i. e. βουλή: itidemque Μηδεοικαστή, est ἡ κακομυδῆς μῆδεσιν, i. e. βουλεύμασιν. Quibus addit esse τοιοῦτον τινὲς τόπον et NOMEN Ἀγαμῆδης, nec non Μῆδεα, et quæcumque sunt hujusmodi. Sciendum est autem esse (teste eod. Schol. alio in loco) quædam etiam propria nomina in μῆδης desinentia ex hoc verbo μῆδεσθαι facta. E quibus est Θρασυμῆδης, item Δωμῆδης.

(Μῆδεα etiam scribitur pro μείδεα, i. e. τὰ αἰδοῖα, Genitalia : de qua scriptura vide quæ paulo ante dixi in Φιλομειδῆς, post verbum Μειδάω, 1608.)

Μηδοσύνη, ἡ, Consilium, βουλή, Suid. [“Simmiās Securi.” Schæf. Mss.]

Μήδομαι, Fut. μήσομαι, Curam gero, Consulo, Delibero. Item Cogito, Excogito, Meditor; nec non Molior, Machinor, Struo. Est hoc verbum μήδομαι e nomine μῆδος: nisi potius aliquis μῆδος e μήδομαι factum esse velit: qua de re pertinacius contendere nolim. Il. B. (360.) Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' ἐδ' μήδεο πείθεό τ' ἄλλω: (38.) οὐδὲ τὰ ἡδεῖα ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, Neque norat quænam moliretur Jupiter, s. machinaretur. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 96.) ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κῆδεα λυγρὰ. Tale est Od. I. (92.) μῆδον θ' ἐτάροισιν δλεῖρον. Apud Eund. legimus non solum μήδομαι σοι τοῦτο, vel ἐμολ' αὐτῇ, sed etiam μήδομαι σε τοῦτο: Il. X. (395.) et Ψ. (24.) Ἡ ῥα καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεκέα μήσατο ἔργα. Sed μήδομαι σε τοῦτο ab illo ita dici videtur, ut Lat. usurpant verbum mēdesse, cum dixerint Male consulare in aliquem. Unde Il. K. (52.) τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς, Schol. exp. εἰργάσατο. Quem sequendo, dicendum fuerit poni id quod antecedit pro eo quod consequi solet. Quidam vero in hujusmodi Il. exp. βουλευτικῶς μεταχειρίζονται. Sic Eust. particip. μηχανόμενον alibi exp. βουλευτικῶς μεταχειρισσόμενον. “Μήσασθαι, est βου-
λέσασθαι, μηχανήσασθαι, τεχνήσασθαι, Animo moliri et ma-
chinari. Od. Λ. (473.) τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεται ἔργον; “Il. Z. (157.) αὐτὰρ οἱ Προῖτος κακ' ἐμήσατο θυμῷ. Ex ead. Il. “affertur κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς, pro εἰργάσατο. Sunt autem hæc “a th. μήδομαι.” || Μήδομαι in soluta etiam oratione aliquem usum habet. Plato Gorgia, Εἰς τὴν μῆδην τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, Si qua tibi cura est ejus sermonis qui dictus est; vel, ejus verbi quod dictum est. Bud. Legimus et ap. Plut. de Def. Orac. Ὡν μῆδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως, κ. τ. λ. In VV. LL. di-
citur idem Scriptor hoc verbo esse usus in libello περὶ τοῦ Ἀκού-
ειν, de apibus loquens. Sciendum est autem extare de iisd. ap. Eund. in Opusculo quod inscribitur, Πῶς ἂν τις ἀσθenoῖ ἐαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' Ἀρετῇ, (p. 295.) verum non ipse Plut. ibi uti-
tur, sed Simonides; ita enim scribit, Ὡς περὶ γὰρ ἔνθεν ἐμικεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλειαν ξανθὴν μέλι μηδομένην. Ubi mēdo-
μένην fortassis reddi queat Scrutamentum, Rimentem. [“Ruhnk. ad H. in Cer. 351. Ep. Cr. p. 19. Hesiod. Θ. 166. Plut. Mor. 1, 158. 304. ad Herod. 526. Musgr. Iph. T. 97. Jacobs. Anth. 8, 31. 65. 9, 310. 6, 223. 10, 131. Heyn. Hom. 5, 217. 6, 17. 8, 327. 359. 392. *Μῆδω, Ruhnk. Ep. Cr. 213.” Schæf. Mss.]

Μήστωρ, ὁ, Consul, Consiliarius, βουλευτής: μήστωρ ὕπατος Ζεὺς, Il. Θ. (22.) quasi κορυφαῖος ἐν βουλευταῖς. Vel ac-
cipiendo μήστωρ seorsum ab ὕπατος, i. q. μητιέτης. Ex Eod. af-
fertur, Il. H. (366.) Δαρδανίδης Πριάμος θεῶν μήστωρ ἀτάλαντος, pro ἴσος θεοῖς κατὰ τὴν βουλὴν. Idem vocat Hectorem μήστωρα φόβοιο, cujus consilio et virtute in fugam conjiciuntur hostes. (At μήστωρε φόβοιο quidam interpr. Equi fugæ periti, i. e. Periti arripiendi fugam velociter. Unde etiam de celerissimis equis dici hoc existimatur.) Item μήστωρ αὐτῆς, Cujus consilio et virtute bellum geritur. Sunt tamen qui malint, Qui consilio, non autem temere, prælum committit: ὁ ἐν μάχῃ βουλευτικός. Quidam simpliciter, Peritus pugnæ. Vide Eust. et Hes. Fit autem μή-
στωρ e μήστο, quod Hes. exp. βουλευάσατο. Est et Nomen propr. Μήστωρ, sicut et Ἀγαμήστωρ: quod VV. LL. esse tradunt Apol-
linis cognomentum, tanquam valde periti et consulti. Id gen. facit ορος, per o μικρόν, superius autem per ω μέγα, Eust. [“Heyn. Hom. 4, 617. 693. 5, 41. 50. 201. 416. 435. 6, 387. 460. Wolf. Prol. 242.” Schæf. Mss. *Κακομήστωρ, Manetho 4, 307.]

Παμμήστωρ, Omnium excogitator: πάντων τεχνήτης, Hes., “i. e. Omnium artifex.” [“Πολυμήστωρ, Herodian. Epimer. 192.” Boiss. Mss.] “Συμμήστωρ, Consiliarius, Apoll. Rh.”

Διαμήδομαι, Herod. V. Hom. 14. susp. [“Igen. Hymn. 597.” Schæf. Mss.] Ἐπιμήδομαι, Excogito: ut ἐπιμήδεσθαι δό-
λους, Od. E. (437.) Excogitare s. Moliri dolos, s. Struere. [Cum
dat., Quint. Sm. 14, 475. Δαναὸν ἐπεμήδετο νόστον. *Ἐπιμη-
δέομαι, Eudocia p. 347. Ἐπιμηδεῖσθαι μάλλον ἢ *προμηδεῖ-
σθαι.]

Μηδεύω, unde *Μῆδευμα, i. q. μῆδος, Schol. Hesiod. Θ. 510.]

AT VERO Ἐπιμηθῆς ET Προμηθῆς, (a quibus et quædam deri-
vata extant,) ὁ ἐν θ mutasse existimantur: sicut οὐδὲς, et alia
quædam. In VV. LL. ἐπιμηθῆς redditur Prudens: in qua in-
terpr. nulla præpositionis ἐπι ratio habetur: quæ alioqui in no-
mine Ἐπιμηθῆς multum significationem immutat a significatione
NOMINIS Προμηθῆς: cum Ἐπιμηθῆς dicatur is, qui μετὰ τὸ
πρᾶγμα βουλευεται: aut brevius, qui μεταβουλευεται, sequendo
Lucian. scribentem, in libello quo respondet ei qui ipsum Pro-
metheum in verbis esse dixerat, (§. 7.) Ἐπεὶ τόγε μεταβουλευέ-
σθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστὶ. Cui simile est quod
a Synes. dicitur, Ἀλλὰ τῷ Ἐπιμηθεὶ τὸ μὲν μέλειν, φασὶν, οὐκ
ἦν, τὸ δὲ μεταμέλειν ἐνῆν. Fuit autem hic Epimetheus frater
Promethei, ut discimus ex Hesiodo Ἔργ. (1, 85.): discusque est
ἁμαρτινός ab Eod. Θ. (511.): sicut Prometheus αἰολόμητις. A
Pind. autem Ἐπιμηθῆς vocatur ὀψίνοος, Π. (5, 35.) i. e. Qui sero
sapit. Cum porro hæc sint duorum fratrum propria nomina, fa-
cta sunt tamen quodammodo appellativa: adeo ut ἐπιμηθῆς di-
catur Quilibet cui re peracta, tum demum consilium in mentem
venit, et cognoscit quid opus facto fuerit: προμηθῆς contra, Qui-
cunque prius quam rem aggrediatur, consilium suppetit ad viden-
dum quidnam facto opus sit. Vide Erasm. Prov. Malo accepto
stultus sapit. Antequam vero de Προμηθῆς dicendi finem fac-
ciam, minime prætermittendum est quod a Luciano scribitur: ni-
mirum Atticos προμηθέας appellare solitos fuisse τοὺς πηλουργοὺς
καὶ χυτρεῖς. De figlino autem Promethei opere, a quo appella-

tio illa manavit, lege Hesiod. Ἔργ., atque alios Poëtas. Ab
Hes. προμηθεὺς exp. σώφρων: et alibi ἐπικίνδυνος, ἐπισφαλὴς
ἔχων. Illinc factum est nomen SUBST. Ἐπιμήθεια, et VERBUM
Ἐπιμηθεύεσθαι: eod. modo quo ab altero est NOMEN Προμήθεια
et VERB. Προμηθεύεσθαι. Fuit autem Ἐπιμήθεια, Consilium
quod initur s. capitur re jam peracta, sero capitur: sicut Ἐπιμη-
θεύεσθαι exp. Consilium capere re peracta, Sero consilium ca-
pere. Sed hæc raro occurrunt. Contra vero Προμήθεια et Προ-
μηθεύεσθαι, itemque adj. NOMEN Προμηθῆς, quod hæc antecedit,
satis frequenti sunt in usu. Ac primum quidem Προμηθῆς reddi-
tur Providus, item Circumspectus, Consultus. Apud Herodian.
(2, 15, 1.) Ἀνὴρ προμηθῆς τε καὶ νήφων, Polit. vertit Providus et
sobrius. Dicitur et de re, ut Μέλλησις προμηθῆς a Thuc. 3. Apud
Eund. τὸ προμηθῆς substantive pro ἡ προμήθεια, Providentia. Su-
perl. Προμηθέστατος: ut ap. Synes. Ὁ παρὰ πάντας ἑαυτοῦ προμη-
θέστατος, Qui sui maximam providentiam egit: de quodam duce
fugacissimo, Bud. Item Σόφισμα προμηθέστατον, Herodian. (3, 2,
7.) Invenitur et superl. gradus ANVERBIUM Προμηθέστατα, Maxime
provide, Providissime; aut certe Providentissime, Maxima cum
providentia. Apud Herodian. redditur etiam Providentissimo
consilio. Quidam interpr. et Consultissime. At POSITIVUS
Προμηθῶς, i. e. Provide, Utendo providentia, etc. Affertur vero
et aliud ADV. Προμηθικῶς ex Aristoph. (Ὀρν. 1511.) pro Provide,
Providenter; item Circumspecte. Sonat autem q. d. Ut decet
eum qui providus est, Cum quadam providendi peritia. Subst.
autem Προμήθεια, Providentia. Et προμήθειαν ποιεῖσθαι, Provi-
dere. At προμήθειαν λαβεῖν dixit Eur. (Hec. 795.): ubi exp.
κηδεμονίαν. Apud Thuc. 4. Ἐξίσου γὰρ δεινότες, προμηθεῖα μάλ-
λον ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα, Cum majori cautione. Itidemque
προμήθειαν ποιεῖσθαι ap. Plat. est etiam Cautionem adhibere,
Cum multa cautione agere. Invenitur ETIAM Προμήθεια eadem
signif.: quæ scriptura ap. Soph. extat, El. (990.) p. 124. mea
Ed., alteram non admittente versu. Ita enim scriptus est, Ἐν
τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶν ἡ προμήθεια: [Ed. C. 332.] Habetur alioqui
et altera scriptura per ei ap. Eund., ubi versus utramlibet admi-
tere potest, ut p. 126. 138. Quemadmodum autem et Προμήθεια
et Προμηθῆς, ita etiam non solum Προμηθεύομαι, SED ET Προμη-
θεύομαι dicitur, Provideo, Providentiam ago, (aut etiam Curam
ago,) Providentia utor: item Prospicio. Redditur etiam Ratio-
nem habeo. Hoc posterius ap. Plat. extat, Ἀρὰ γε μὴ ἐμοῦ
προμηθῆ; Et ap. Dionys. Areop. Τῆς τῶν ἱερῶν ἐνκοσμίας προμη-
θευμένη. Herod. quoque isto utitur, sed absque contractione,
dicens, more Ionico, προμηθέεσθαι et προμηθεύμενος: ut Προ-
μηθέεσθαι ἐωυτοῦ καὶ τιμὰν ἐκέλευε. Item, Προμηθεύμενος σοὶ
μὴ πλῆθω. Affertur ex Eod. et cum accus., (9, 108.) Προ-
μηθεύμενος τὸν ἀδελφεόν, Fratris respectum habens. Apud
Alex. Aphr. extat alterum verbum Προμηθεύεσθαι, similiter qui-
dem cum accus., sed tamen in prima illa Providendi signif.:
in præfatione Problematum, Ὅσοι δὲ διχόστατοι οὗσι πότερον φύ-
σις καὶ λόγος προνοητικὸς προμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ.
Cui locus facit ut minime suspectum habere debeamus quendam
Damascei l. 2., ubi eid. casui hoc verbum jungitur. Quæri
autem possit an ab ead. sit origine NOMEN Προμηθῆστρια, quod
προμηθῆστριαν ap. Siculos significabat, teste J. Poll. i. e. Pro-
nubam, Nuptiarum conciliatricem. Sed ap. J. Poll. tertia syl-
aba litera υ, non η, scripta est. Καὶ προμηθῆστρια μὲν, inquit,
αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Σικελιώται δ' αὐτὰς καλοῦσι προ-
μηθῆστριαι: [leg. * Προμηθῆστρια: cf. Valck. ad Eur. Hipp.
589. “Ἐπιμηθεὺς, T. H. ad Lucian. 1, 207. 227.” Schæf. Mss.
* “Ἐπιμηθεὺς, Synes. H. 3, 682.” Boiss. Mss. “Ἐπιμηθεύο-
μαι, Eust. 67, 27.” Seager. Mss.] “Μεταμήθεια, Hes. μετανοία,
“Pœnitentia.” [“Προμηθεὺς, Musgr. Ion. 455. Wakef. ib.
Brunck. Soph. 3, 442. Ejus cultus, ad Lucian. 1, 196. De fi-
gulis, 207. Pr. μετὰ τὰ πράγματα, ibid. Pr. πυρφόρος, Musgr.
Phœn. p. 219. Προμαθεὺς, T. H. ad Plutum p. 352. (Æsch.
Suppl. 708.) Προμήθεια, Heringa Obs. 109. Valck. Phœn. p.
497. Diatr. 139. T. H. ad Lucian. 1, 207. ad Herod. 112. 213.
Lennep. ad Phal. 142. Brunck. Ed. C. 1043. ad Charit. 406.
Wakef. Ion. 460. ad Phalar. 339. Προμήθια, Valck. Phœn. p.
195. 496. Diatr. 139. ad Herod. 213. 641. 712. Heringa l. c. Eur.
Hec. 1122. Musgr. 795. Med. 915. Porson. p. 69. Steinbr. Mus.
Iur. 1, 288. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xvi. Brunck. l. c.
Soph. 3, 471. ad Charit. l. c. Markl. Iph. p. 381. Wakef. l. c.
Conf. c. προθυμία, Valck. Phœn. p. 496. Jacobs. Anim. in Eur.
p. 6. ad Herod. 712. Musgr. Andr. 1253. Markl. l. c. Προμηθῆν,
Wessel. Diss. Herod. 140. ad Herod. 45. 57. 112. Προμηθεύομαι,
740. Heringa l. c. Brunck. ad Æsch. Pr. 381. Conf. c. προθυ-
μοῦμαι, ad Charit. 445. Heind. ad Plat. Lys. p. 15. Valck. l. c.
Jacobs. l. c. * Προμήθειος, Jacobs. Anth. 8, 160. Kuster. Ari-
stoph. 73. Epigr. adesp. 123. (Apoll. Rh. 3, 844.)” Schæf. Mss.
* Προμήθεια, τα, Dies festi Athenis in honorem Promethei, Xen.
“Ab. 3, 4. Προμηθῶς, Georg. Pachym. Prol. ad Dionys. Areop.
p. 40. * Ποομηθῶς, adv. i. q. προμηθῶς, Maximus v. 482. susp.
* Προμηθιδόμαι, Gl. Prospicio. * “Προμήθευμα, Theod. Hyrt. in
Notit. Mss. 6, 24. * Προμηθεντός, unde * Ἀρομηθεύω, Suid.
v. Ἀφειδήσας.” Boiss. Mss. * Προμηθεντής, unde * Προμηθεν-
τικός, Eust. Il. K. p. 714, 27. * Προμηθεντικῶς, Ω. p. 1618, 42.
* Ἀρομηθῆς, unde adv. * Ἀρομηθῶς, cujus compar. * “Ἀρο-
μηθεστέρας, Tzetz. Ch. 10, 898.” Elberling. Mss.] “Ἀρομη-
θεῖα, Imprudentia, Inconsulta temeritas, VV. LL.” [Plato
Lach. 199=197. Joseph. B. J. 3, 5, 6, 9.]
“Ἐπιμήδιον, Vindicta Romanis. Caulis est non magnus, he-
“deræ foliis denis, vel duodenis: neque florem neque fructum
“ferens: radice tenui, nigra, gravi odore, gustu fatuo. Refrige-
“rat et humectat. Gorr. Vide Diosc. 4, 19. Gal. Simpl. 6. Plin.
“27, 1.; nam Epimenidum perperam pro Epimedium ap. eum
“legi existimatur.”

Sequenti nomini *μηλέα*, s. potius nomini *μήλον*, quam originem tribuere videatur Etym., dicam postea, ubi agam de altero nomine *μήλον*, quo significatur Ovis. De hoc tantum in praesentia lectorem monitum volui: quamvis *Μηλέα* hic ponatur ante *Μήλον*, Arboris nomen ante Nomen fructus, sicut et in quibusdam aliis huiusmodi factum fuit, (quod etiam rationi maxime consentaneum esse videtur,) Tryphonem tamen ap. Athen. (53.) ἀμυγδάλη Nomen fructus, pro ἀμύγδαλον, prius esse censet quam Arboris nomen ἀμυγδαλή: Κτητικὸν παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτήρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένον.

ΜΗΛΕΑ, ἢ, Malus, arbor. Per contractionem dicendum esset *μηλή*, ut *συκέα*, *συκή*, et *ἀμυγδαλέα*, *ἀμυγδαλή*: itidemque alia: sed in hoc non itidem receptam contractionem esse puto; nusquam enim *μηλή* invenio, sed *μηλέα* passim. Atque adeo Eust. Od. Ω. (339.) Ὅρχυας μοι δώκας τρεῖς καὶ δέκα *μηλέας* καὶ δέκα *μηλέας*, annotat minime contrahi *μηλέα* in *μηλή*, ut *συκέα* contrahitur in *συκή*. Apud eund. Poëtam legimus *μηλέαι ἀγλαόκαρποι*, de quo epith. disserit Plut. Symp.: Paus. in Atticis 5, (8.) Ταῖς δὲ χερσὶν ἔχει, τῇ μὲν κλάδον *μηλέας*, τῇ δεξιᾷ δὲ *φιάλην*. Est autem generalis hæc appellatio Arboris, sicut *μήλον*, Fructus; atque ut dicitur *μήλον κυδώνιον*, ad differentiam, vel addito quopiam alio adjectivo, sic dicitur *μηλέα κυδωνία*, aliudve adjectivum discriminis causa adjicitur. Diosc. I, 160. *Μηλέας πάσης τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ βλαστοὶ στυφουσι· μάλιστα δὲ τῆς κυδωνίας*: Sic *μηλέα Περσική*, Malus Persica, Malopersica, (si hoc composito uti licet,) ap. Theophr. C. Pl. 8. Vide *Μήλον*. [* “ *Μηλέα*, Jacobs. Anth. 6, 312. * *Μήλειος*, (a *μηλέα*.) Apoll. Rh. 4, 1401. T. H. ad Plutum p. 183.” Schæf. Mss.]

Μήλον, τὸ, Malum, Fructus quem fert malus, Pomum. (Doricæ *Μάλον*, et plur. *Μάλα*, ap. Theocr. aliquoties.) Od. H. 115. Ὅρχυή ἐπ’ ὄρχυη γηράσκει, *μήλον* δ’ ἐπὶ *μήλῳ*. Sic autem versu 110. *ἔρχυας* et *μηλέας* simul commemorat, intericiens *ροῖας*. Libro vero ultimo Odysseæ *ἔρχυας* et *μηλέας* duntaxat nominat hoc in versu, (339.) Ὅρχυας μοι δώκας τρεῖς καὶ δέκα καὶ δέκα *μηλέας*, ubi annotat Eust. *μήλον* esse non solum τὸ συνήθως οὕτω λεγόμενον, τὸ καὶ ἀληθῶς ἀγλαὸν οἷς ἐρέσθεται ὡς εἰς *ἔγαλμα φύσεως*, sed etiam τὸ τῆς *περσέας*, παρὰ τοῖς ὕστερον. Quin etiam τὸ *κίτριον*, quod vocari a Romap̄s *κίτρον*, teste Pamphilo. Quibus addit, hoc *κίτριον* ap. Libyas (ut quidam perhibent) vocari *μήλον ἑσπερίον*. A quibus Hercules Eurysthei jussu in Græciam attulit *μήλα*, quæ propter τὴν ἰδέαν vocantur *χρυσέα*: nimirum τὰ τῶν ἑσπερίων: quæ *μήλα* dicit in stellis ἀλληγορεῖσθαι, cum Hercules eis ἥλιον μεταλαμβάνεται. Ceterum ut *ἔρχυαι* et *μήλα* in duobus illis Hom. II. junguntur, i. e. eorum simul fit mentio, sic *ἔπια* et *μήλα* interdum jungi in oratione soluta videmus. Est enim ἔπιον i. q. ὄρχυη, Latine Pium. Cujus vocabuli si mihi quoque divinare originem liceret, dicerem Pium dictum esse quasi Pium, e Græco Apium, (sc. interjecta deinde litera r): potius quam a nomine *πῦρ*, quod in flammæ modum e lato in acutum tendat: secundum quam deductionem scr. fuerit *Pyrum*, per y. Ceterum quoniam a Plut. *ἔπια* et *μήλα*, sicut ab Hom. ὄρχυας et *μήλα*, simul poni dixi: sed vocem quidem ἔπιον in superioribus habes, at vocem Ὅρχυη sine Ὅρχυη, non item: hanc de ea occasionem non omitam. Hoc igitur sciendum est, quamvis ὄρχυη generaliter de Piro dicatur, et quidem alicubi, (ut in illis Homeri locis,) de hortensi s. sativo potius quam de agresti, proprie tamen hanc appellationem agresti piro, quod et ἀχρὰς vocatur, convenire existimari: tanquam hoc nomen sortito a verbo *ἔρχυει*, quod Strangulare significat: quoniam acerbitate sua propemodum strangulant. Adeo ut sit proprie quod Galli dicunt Poire d’étranguillon: quod sonat quasi quis dicat Pium strangulatorium; aut, magis ad verbum, Pium strangulatus, s. strangulationis. Sed in eo, quod certo cuidam pironum generi appellatio ista tribuitur, et quidem hortensi alioqui, cum nomine ὄρχυη undiquaque non convenit. Eo autem nomine et ipsa arbor Pirus appellatur. Sed quod ad scripturam attinet, non dubito quin ὄρχυη potius quam ἔρχυη scribi debeat, si verum sit, (quod certe verisimile est,) dici a verbo *ἔρχυει*, quod est Strangulare. “ *Κόρχυαι*, Hesychio “ sunt αἱ ὄρχυαι, Pira sylvatica.” Venio ad locum in quo Plut. *ἔπια* et *μήλα* jungit. Is extat in Artax. (24.) Ἄπιοι δὲ καὶ *μήλοις* καὶ τοιοῦτοις ἄλλοις ἀκροδρόνις τρέφουσιν ἀνθρώπους πολεμικοὺς καὶ θυμοειδεῖς. Alibi *ἰσχάδας* et *μήλα* conjungit, ut Symp. 6, 8. Πάσχοι δὲ τοῦτο καὶ ἔπιοι καὶ οἶνοι, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ *ἰσχάδας* ἢ *μήλα* κομίζωσιν.

Μήλον cum adjectione, præter primam illam et propriam signif. alias etiam accipit, i. e. cum aliis etiam fructibus, ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinem, nomen suum communicat. Est enim quoddam *Περσικὸν μήλον*, Persicum malum, s. Malum Persicum, aut compositum Malopersicum, (sicut *μηλέα Περσική* habuisti paulo ante e Theophr.) vulgo Pesche: corrupte pro Perse, ut opinor, i. e. voce Perse prave detorta in Pesche. Quod autem vocamus Presse, estque e genere eorum quæ appellantur Pesches, sunt qui Duracinum Persicum esse existiment. At lingua Italica vocem Persicum pene integram servat; atque adeo et aliæ linguæ, quæ præ Italica præsertim et Gallica semibarbaræ censi possunt, ejus vestigia retinent. Sed hoc sciendum est, Diosc. I. 1. uno capite, sc. 165. agere de Persicis malis; at c. 167., (interjecto sc. capite 166. de Armeniacis malis,) agere de iis quæ vel Medica vel Persica vel Cedromela, vel Latine Citria vocentur. Apud Eund. extat c. 188. ejusd. libri de arbore cui nomen *Περσέα*: quam extare in Ægypto dicit. Sic et Theophr. Ἐν Αἰγύπτῳ, inquit, ἐστὶν ἕτερον *Περσέα* καλούμενον *παραπλήσιον μάλιστα τῇ ἀπὸ φύλλοις· πλὴν τὸ μὲν, ἀέφυλλον, τὸ δὲ, φυλλοβόλον*. Unde Plin. Ægyptus et Persicam arborem sui generis habet, similem piro, folia retinentem. Quæ autem ab his *Περσέα*, a Nicandro est dicta *Περσεΐα*, interjecto i, propter metrum, vel potius *Ιονίκε Περσεΐη*, A. (98.) Καί τε

A κατατριφθέντα μετ’ ἀργήεντος ἐλαίου Σκληρ’ ἀπὸ περσεΐης κάρνα βλάβος οἷον ἐρύξει. Quibus addit, *Περσεΐς ἦν ποτε ποσσὶ λυγρῶν Κηφηΐδα γαίαν, Ἀχέν’ ἀποτμήσας ἄρπη γονύοντα Μεδοῦσης*, (ita enim scr. est, non ἀρηγονόντα conjunctim, ut habent Edd quæ meam præcesserunt,) *Ρεΐα Μυκηναίων ἐνήνεξεν ἀρούρας* Ubi Schol. annotat primum quidem, quod ad nomen *Κάρνον* attinet, esse hic quod vulgus *ὀστέον* appellet; atque ita vocari etiam a Theophr.: esse enim *κάρνα ὅλα τὸ ἐν λυγρῶς λεπτοῖς ἔχοντα*. (Estque obiter hic annotandum et istud de voce *κάρνον*, eam pro Osse accipi, i. e. eo quod vulgo appellamus Le noyau: ut Suet. Ossa palmularum dixit. Quin etiam de voce ὀστέον s. ὀστούν, idem observandum est, eam et hunc metaphoricum usum, sicut ap. Latinos, habere; itidem enim ὀστᾶ et Diosc. usurpasse videbis paulo post. Vocatur autem *κάρνον* ob similitudinem quam cum naçe habet.) Quod vero ad vocem *περσεΐης* attinet, annotat, *Περσεΐς δὲ εἶχε τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νικάνδρου μεταγεννημένον*. Scribo enim εἶχε, non εἶπε, meum vetus exemplar sequens: ut sit sensus, τὸ ἀρχαῖον, sc. ἱστογραφον, (neque enim dubito quin hoc subaudiri debeat,) habuisse hanc vocem *περσεΐη*. At si retineamus εἶπε, quod vulg. Edd. habent, non video quis hinc elici sensus possit. Verum et hoc obiter addendum est, non *Νικάνδρου*, sed *Νικανδρίου*, in illo ipso exemplari scriptum esse. Ceterum ap. eund. Poëtam legimus gen. *περσεΐος*, tanquam a nominativo *Περσεύς*, significante illud ipsum *περσεΐη*, i. e. *περσεΐη*. Siquidem in Theriacis (764.) canit de quodam papilionē, *τῷ ἱκέλει περσεΐος ὑποτρέφεται πετάλοισι*. Ubi Schol. *Περσεΐος gen. Ἔolicum* esse ait, a nominat. *περσεύς*: ut nimirum a βασιλεὺς est βασιλεῖος. Itaque *περσεΐα* a Nicandro *περσεΐα* etiam et *περσεύς* vocatur: a Callim. autem *Περσεΐος ἐπώνυμος*: ubi canit, *Καὶ τριτάτης Περσεΐος ἐπώνυμος· ἥς ὀρόδαμον Αἰγύπτῳ κατέπηξεν*. In quibus versibus observare etiam debemus, eum de Ægypto dicere, (quod convenit cum iis quæ ex aliis Scriptt. antea protuli,) quod Nicander de Mycenis. Constat porro unam eandemque arborem esse cum ea, quæ a Diosc. *περσεΐα* vocatur, cum ipse de hac disserens, dicat esse arborem in Ægypto nascentem, quæ fructum ferat *ἐδάδιμον* et *εὐστόμαχον*: et in eo *φαλάγγια* inveniri, quæ dicuntur *Κρανοκόλαππα*: itidemque Nicander sub *περσεΐος* foliis bestiolam *φαλάγγη* similem nutrirī tradat. Ceterum *περσεΐα* (si Scholiastæ illius Poëtæ credimus, quem scripsisse *περσεΐα* verisimilius est,) fuit dicta *Ῥοδακινέα*. Sed nomen hoc recentius et suo tempore vulgare fuisse videtur innuere, cum scribit, *τὴν Περσεΐαν, ἣν Ῥοδακινέαν καλοῦσι*. Sic autem a Suida *περσεΐα* nomine illo *Ῥοδακινέα*, tanquam notiore, exp. At VV. LL. habent *Ῥοδακινέα*, cum η, et quidem ex Aëtio quoque, Tract. 13. c. 118. Fructus autem meminisse illum tradunt l. 1., ubi de Persie malis agit. At vero ap. Nicolaum Myrepsum, capite de Unguibus, esse scriptum *Ῥοδακινία*. Ibid. annotatur, alia esse quæ dicuntur *Δωράκινα*: quæ tamen sunt de genere Persicorum. Annotavi autem supra, Duracina persica esse quæ vulgo appellantur Des presses, in Persicorum genere: quæ appellatio Plinii auctoritate nititur, scribentis 15, 12. init. Sed Persicorum palma duracinis. Si tamen sunt ea quæ vulgo Parisius appellamus Des presses, longe nunc a Plinianis diversus est Parisiensis gustus. Non dubium est autem quin vox illa *δωράκινα* s. *δωρακινά* (accentu posito in ultima) e Latino sermone petita sit.

Verum, ut tandem finem dicendi de *περσεΐα* faciam, sciendum est non parvam esse inter eos, qui in Dioscoridem scripturam hac de arbore controversiam: nimirum an ea non aliud sit quam Malus persica, an contra discrimen aliquod inter has esse existimandum sit. Equidem ut idem esse putemus, facere possit et hoc, quod ap. Diosc. legimus, 6, 22. adversus *ψιμύθου*, i. e. Cerussam, auxiliari *περσικὴν τὰ ὀστᾶ*: quoniam sc. ap. Nicand. *περσεΐης κάρνα* adversus hoc ipsum opitulari legimus. Sed vicissim non pauca sunt quæ ad constituendum inter hæc duo discrimen impellere nos videantur: e quibus unum hoc est, quod ipse Diosc. non una cum malis Persicis, sed seorsum mentionem facit: et quidem talem ut peculiaris descriptio esse judicari possit. Quamobrem si meo quis stare iudicio velit, duo illa esse eadem negabit.

Postquam autem *περὶ τῶν περσικῶν μῆλων* mentionem fecit Diosc., de iis quæ vocantur Ἀρμενιὰκᾶ, meminit et quidem ita ut unum idemque *μήλων* genus illi esse manifestum sit. At quæ minora sunt, inquit, et appellantur Armeniaca, Latine Precocia, stomacho sunt utiliora. Ceterum hoc nomen *Πρακινία*, cujus meminit Diosc., quidam e recentioribus Græcis usurpant. Hoc porro sciendum est, non solum *περσικὸν μήλον* s. *περσικὴ μήλα* dici, sed interdum etiam *περσικὸν s. περσικά*, sine substantivi adjectione, ut vel in illo quem e Diosc. paulo ante protuli loco videre est, ubi sc. dicit *περσικὴν τὰ ὀστᾶ*, pro *περσικῶν μήλων*. Nec dubito quin alia quædam adjectiva ex iis, quæ subjungam, itidem sine substantivi adjectione posita inveniantur; sed huic adjectivo frequentiore quam ulli alii hunc usum esse arbitror: adeo ut Latini quoque hanc ἑλληνιστὶν sibi permittentes, Persica dixerint, non addito substantivo Mala. Sed hoc sciendum est, non solum dici *περσικά μήλα*, sed etiam *περσικά· κοκκία μήλα*. Scribit enim Diphilus Siphnius ap. Athen. (82.) *Περσικά λεγόμενα μήλα, ὑπὸ τῶν δὲ Περσικῶν κοκκία μήλα, μέσως ἐστὶν ἐχθυλά, θρεπτικώτερα δὲ τῶν μῆλων*. Scribit autem Suidas *κοκκία μήλα* esse quæ vocata sint a recentioribus *Βερικάκκα*: (cum

enim dicit τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, i. e. Quæ a nobis dicuntur : vel sui sæculi vel suæ regionis homines ita vocasse significat :) quod βερύκοκκα id omnino esse videtur, e quo factum sit a nobis vocab. Abricots. Quæ tamen alii esse censent ea quæ Diosc. ἀρμενικά μῆλα nominat. Nonnulli vero, quoniam addit ea esse quæ a Latinis Præcocia vocentur, volunt potius esse quæ dicuntur Avantpêches : quæ peculiariter etiam fuisse appellata Pesches de Troye, (i. e. Persica Trecentia,) quidam annotarunt.

Celebre est ἐΤΙΑΜ Μηδικὸν μῆλον, i. e. Medicum malum ; estque μηδικὸν nomen ἑθνικόν. Constat autem id esse, quod vulgo vocamus Orange. Sed quod περσικοῦ appellationem huic quoque tribuit Diosc. non minus quam μηδικοῦ, id vero quidam mirantur. Legimus tamen et ap. Theophr. 4, 4. Οὖον, ἥ τε Μηδία χώρα καὶ ἡ Περσίς ἄλλα τε ἔχει πλείω, καὶ τὸ μῆλον τὸ Μηδικὸν καὶ τὸ Περσικὸν καλοῦμενον : quæ autem subiungit, unius tantum mali, nimirum citrii, descriptionem continent. Quin etiam Athenæus ipsum Theophrastum testem producens, scribit, Καὶ τὸ μῆλον τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλοῦμενον : quæ lectio minus etiam dubitationis relinquere cuiquam potest. Adde quod Macrobius ex Oppio scribit, Generantur autem in Perside omni tempore mala citrea ; alia enim præcarnunt, alia interim maturescunt. Jam vero et illa vox Κεδρόμῆλον (quæ ap. Diosc. tertia est mali Medici appellatio) quibusdam suspecta fuit, (idque non immerito fortasse,) ne nimirum pro κιτριόμῆλον s. κίτριον μῆλον, aut κιτρόμῆλον, posita esset : quamvis hoc ipsum κεδρόμῆλον alibi quoque extare faterentur. In VV. autem LL. annotatur, vocem κέδρος dici etiam de Arbore citrei mali : cujus materies Citrum a Varrone et Martiale appellatur. Sed hujus appellationis illud ipsum, quod suspectum esse dico, testimonium afferunt : illud sc. e Diosc. petitum locum, in quo tamen non κέδρος, sed duntaxat compositum vocab. κεδρόμῆλον habetur. Addunt vero et Plinii locum, 13, 16. ubi de cedro locutus, subiungit, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore et amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, nec dicenda verbosius. Hanc enim aliam arborem, Medicam malum esse ajunt. Sed quo teste id probare possunt? Hoc certe si verum esset, Plinium hæc de Medica malo intellexisse, citrum illi et cedrum idem esse dicendum foret : atqui hæc diversa illi esse manifestum est, 13, 1. Cedri tantum et citri suorum fruticum in sacris fumo convolutum nidorem verius quam odorem, noverant, jam rosæ succo reperto. Quin etiam 15, 14. ita inchoat, Malorum plura sunt genera. De citreis cum sua arbore diximus. Medica autem Græci vocant, patriæ nomine. Atqui si verum esset quod de cedri appellatione in VV. LL. annotari dico, aliquam vel hic vel aliis in locis, ubi de Medica malo agit, mentionem fecisset : ubi nimirum et Assyriam nominat : ut 12, 3. Malus Assyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Reliqua ibi vide. Hoc quoque de pomo isto addam, nos Orange, (uti jam dixi,) Italos autem simili voce nominare : utrosque ab eadem origine, nimirum a quadam appellatione quæ recentioribus Græcis in usu fuit : sic tamen ut Itali multo minus quam nos illam immutarent. Ea enim est Νεράντζιον, ap. Nicandri Schol. Nam in 'A. (533.) ποτὲ φύλλον ἐναλδόμενον πρᾶσιψι Καρδαμίδος, μῆλον τε, καὶ ἐμπριέντα σίνγητι, Schol. annotat, μῆλον (quod sine adjectione ponitur) significare τὸ μηδικὸν μῆλον : quod μηδικὸν μῆλον esse τὸ νεράντζιον. Non dubium est certe quin hanc appellationem tanquam suo tempore omnibus familiarem atque adeo vulgarem afferat. Facitque hæc vox νεράντζιον ut Itali ii, qui Naranzo aut Narancio s. Narangio pronuntiant, (ut taceam illos qui Naranzaro dicunt,) se rectius loqui dicere possint quam ii, qui Arancio vel Arancio proferunt : quamvis aliqui Dantes, et Petrarcha, nec non Boccacius horum altero, non autem ullo illorum utantur. Sed hoc addo, extare ap. eos et aliam vocem, eamque compositam, sc. Melarancio : verum hanc de arbore potius quam de fructu usurpasse illi Italice linguæ Scriptores videntur. Quin autem Melarancio sonet i. q. Pomo arancio, utpote compositum e Melo, (ut si e μῆλον facias Melum pro Malum,) et ex Arancio, minime mihi dubium est. Hoc quoque sciendum est, sicut κεδρόμῆλον ap. Diosc. scribi dicebam, cum tamen κιτριόμῆλον s. κιτριόμῆλον scr. potius videatur, sic Italos dicere Cedri, cum D, non T. Sed hoc nomine appellant id genus, quod omnium maximum s. crassissimum est. Et quoniam in hunc sermonem incidit, paulo eum longius persequens, ostendam quanto diligentius nostri sæculi homines singula hujusce fructus genera propriis appellationibus quam vel ipsi Græci olim (quatenus quidem novimus) distinxerint. Atque ut per gradus a minoribus ad majora ascendam : primum genus statuam, Aranci s. Arangi, aut etiam Narangi, s. Naranzi, (quæ propius ad vocem νεράντζιον accedere docui,) Gallice Auranges, vel Oranges, ut alii pronuntiant. Secundum genus, Limoni et per diminutionem Limoncelli : Gallice itidem Limons. Quin etiam Limes alicubi, terminatione feminina, de rotundioribus. Tertium genus Ponciri : quæ tamen appellatio non est per totam Italiam usitata : nobis itidem Poncires. Quartum genus Cedri, de omnium maximis et crassissimis. Sic vero et in quibusdam Galliæ locis illa vocantur Cidres : cum tamen alii Poncires potius appellent. At vero Cedrangoli diminutiva forma dici videtur : quod in Italia me audis non memini, sed tamen in quibusdam ejus partibus ita vocari ea etiam, quæ ab aliis Aranci s. Arangi nominentur, intellexi.

Ut porro dicitur fructus Μηδικὸν μῆλον, sic arbor Μηδικὴ μηλέα. Atque ut fructus alio nomine dicitur Κίτριον μῆλον, sic ipsa arbor Κιτρία μῆλος, aut certe Κιτρία, sine adjectione : sicut κίτριον pro κίτριον μῆλον. Auctor Γεωπονικῶν, 10, (7.) Τὰς κιτριάς φντεύουσι παρὰ τὸν τοῖχον. Sed et Κίτριον ab Eod. pro Ipsa arbore dicitur, Ἐὰν δὲ τὸν καρπὸν τοῦ κιτρίου γύψω πεφυραμένη καταχρῆσθαι. Est alioqui hæc appellatio Latina potius quam Græca : sic tamen ut Citrea potius quam Citria ap. Plin. et alios legamus, et quidem de Fructu duntaxat. Eust. autem e quodam Pamphili περὶ Γλωσσῶν libro tradit τὸ κίτριον a Latinis vocatum

esse κίτρον. Sed Citrum ap. Varronem de Ipso citrei mali ligno potius legimus : Galeno hæc appellatio κίτριον minime placuit, tanquam recens solo novitatis studio introducta. At hodie Italici et nobis aliisque nonnullis vulgare est hoc nomen, sed de Certo quodam Medicorum pomorum genere : ut ex iis, quæ modo dicta fuerunt, satis liquere potest. His omnibus et istud addendum est : atque ita reddi in isto Alex. Aphr. loco Probl. 1. Τὸ κίτριον ἔξωθεν προστεθὲν καὶ θλασθὲν, τῷ κράματι ἐνδοθεν ὄντι τὴν εἰαυτοῦ δίδωσι ποιότητα.

Celebratur ἐΤΙΑΜ Κυδώνιον μῆλον ap. vett. : quod Latini Cotoneum malum, potius quam Cydonium, vocant. Nos Coin, quasi Cotoin : Itali autem minus depravata voce Latina, Codogno appellant. Gal. simpliciter quoque et sine adjectione μῆλον per excellentiam vocasse traditur, κατὰ Τόπους, 2, 1. Τὰ δὲ κυδώνια, inquit Diosc., εὐστόμαχα, οὐρητικά, κ. τ. λ. Plinius de pineis nucibus locutus, His proxima amplitudine, inquit, mala quæ vocamus Cotonea, et Græci κυδώνια, e Creta insula advecta. Scribo autem κυδώνια ap. eum, s. Cydonia, Latinis literis, non Cydonea, (ut tamen pleraque ejus exemplaria habent,) cum κυδώνια ubique ap. Scripti. Græcos, κυδώνια nusquam legamus. Sic quoque arbor Κυδώνιος μηλέα, vel Κυδωνία μηλέα dicitur Cotonea malus. Pro κυδώνιον autem Nicander dixit ἐΤΙΑΜ Κύδων. Legitur enim ap. eum 'A. 234. βλοσυροῖο κύδωνος : quod Schol. exp. στυπτικοῦ κυδωνίου. Sed pro κύδωνος perperam scriptum est κυδώνος in Edd. quæ meam præcesserunt. "Κυδωνιάω, Mali cydonii modo me habeo, Imitor et repræsentio pomum cydonium, ex "Epigr." ["Jacobs. Anth. 7, 101. Anim. 327. Exerc. 1, 11. Bast Lettre 217. *Κυδωνόμελι, Schn. Scr. R. R. 3, 1. p. 380." Schæf. Mss. *Μηλοκυδώνιον, Diosc. Parab. 2, 12.] Ceterum κυδωνίων quædam sunt dicta Χρυσόμηλα, quod sonat Aurea mala, s. Aurei coloris mala : quædam Στρούβεια, sive Στρουθειόμηλα. Plura cotoneorum genera, inquit Plin. 15, 11. χρυσόμηλα, incisuris distincta, colore ad aurum inclinato. Quæ candidiora, nostra cognominata, odoris præstantissimi. Est et Neapolitanis suis honos. Minora ex eod. genere στρούβεια odoratius vibrant, serotino proventu, præcoci vero multæ. Struthis autem cotone insita suum genus fecere multianum : quæ sola ex his vel cruda manduntur. Sed in hoc Plinii loco pro Minora consentaneum rationi esse videtur ut Majora reponamus. Hæc enim scriptura cum ex aliis locis confirmari posse videtur, tum vero ex isto Diosc., 1, 191. in quo de cotoneis malis agit, Τὰ δὲ λεγόμενα στρούβεια καὶ μεγάλα, ἥττον ἐστὶν εὐχρηστα. Invenitur porro scriptum ἐΤΙΑΜ Στρούβια μῆλα, et quidem ap. ipsum Diosc., nec non ap. Athen. : ap. quem tamen et altera scriptura extat : 3. Τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἓνα καὶ στρούβεια λέγεται κοινῶς, ἀπὸ τῶν ἐστὶ τῶν μῆλων εὐστομαχότερα, καὶ μάλιστα τὰ πέποινα. At vero alterius scripturæ exemplum aliquanto post habetur. ubi de voce Κυδύμαλον agit, et mala Cydonia ab Hermone ἐν Κρητικαῖς Γλώσσαις vocari tradit κοδύμαλα. Deinde e Polemone addit, nonnullis velle κοδύμαλον esse Quoddam floris genus. Quibus addit, Ἀλλὰ καὶ δὲ τὸ στρούβιον μῆλον : sed hanc scripturam incuriæ librariorum imputandam esse existimo. "Hes. quoque κοδύμαλον esse dicit τὸ στρούθειον μῆλον, s. κυδώνιον, sed quosdam "velle esse Genus floris, alios κῶμον περιτραχίλιον, Ornamentum collare." ["Κοδύμαλον per o breve in prima syllaba scribitur quidem vulgo ap. Athen. 3. p. 81. itemque ap. Hes. ; sed verior scriptura Κοδύμαλον per u longum, quam quidem ap. Athen. servarunt vetustissimæ membranæ : malle tamen *Κωδύμαλον, per iota in secunda syllaba, ut a vocab. κῶς ejusque diminutivo κώδιον ducatur, significetque vi originis Malum villosum, lanuginosum." Schw. Mss.] Quod autem attinet ad id Cydoniorum genus, quod Plin. Χρυσόμηλα vocat, sunt qui ea aurea mala esse putent quæ legimus ap. Virg. Ecl. 3. Aurea mala decem misi, cras altera mittam : cum tamen VV. LL. tradant ex ΑΘΗΝ. Χρυσὰ μῆλα, nec non Ἐσπερίδων μῆλα, esse Mala Medica, de quibus antea dictum fuit. Sed vereor ne parum attente Athenæi locus consideratus fuerit ; vel potius, ne librariorum error non deprehensus, eos, qui hoc annotarunt, in errorem induxerit. Quale autem illud erratum sit, ut ostendere possim, locum totum proferre necesse habeo. Scribit igitur Athen. (82.) Ἐσπερίδων δὲ μῆλων οὕτως καλεῖσθαι τινὰ φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ, εἰπὼν, Καὶ ἐν Λακεδαίμονι παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα· εἴσῃμα δὲ εἶναι καὶ ἔβρωτα· καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν, "Ἐτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἐσπερίδας περσικά. Θεόφραστος ἐν τῷ κ. τ. λ. Hunc, inquam, illorum errorem e libarii errore natum esse dico, qui περσικά cum præcedentibus junxerit, cum aliqui nomen hoc tanquam titulus interjiciatur, ut variis hujus Scriptoris locis, præsertimque in libris prioribus, nomina quædam textui inserta esse videmus, quæ nullo modo vel præcedentibus vel sequentibus annexa sint, neque cum illis vel his coherent, quantum quidem ad structuram orationis attinet, sed seorsum ponantur, tanquam eorum quæ proxime sequuntur materies s. argumentum. Ac ne longe abeamus, habemus, paucis interjectis, nomen κίτριον hoc ipso officio fungens. Ex illo igitur Athenæi loco nihil minus quam illud probari potest. Posse aliqui aureorum malorum appellationem non uno pomorum generi tribui fateor, prout varium auri colorem in variis numis esse videmus. et quidem in iis etiam qui recens cusi fuerunt. Illis porro addit Plin., de cotoneis, Sunt præterea parva sylvestria, a struthis odoratissima, in sepibus nascentia. Geop. 10. e Cydoniis malo insitis μῆλα nasci ait κάλλιστα, quæ ab Atticis sint dicta Μελίμηλα. Quin etiam μῆλινος et μῆλινος ad μῆλα κυδώνια interdum pertinere, docebo paulo post.

Sunt vero et alia quædam μῆλα, quæ adjectivi nominis adjectione distinguuntur, veluti ea quæ ἡπειρωτικά vocantur. Sunt præterea quæ nomine composito appellantur : ut μελίμηλα, ἀγροδμήλα : de quibus omnibus partim jam dictum est, partim suo loco dicetur, in Indice.

Μῆλα, si verum est quod Hes. scribit, dicendum fuerit tam late patere quam ap. Latinos Poma: ut enim Poma Latini generaliter interdum vocant Quosvis fructus, sic ille μῆλα esse ait πάντος δένδρου καρπὸν: sed ἐξαιρέτως ita vocari τὸν τῆς μηλέας. Sic ap. Hom. II. 1. (537.) ubi canit, Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτήσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων, nomine μῆλα significari generaliter ἀκρόδρυα, ἐκ μέρους, tradit Eust.

Μῆλον ap. Geop. ponitur et pro μηλέα, i. e. Malus arbor, 10, (76.) Ἐγκεντρίζεται μῆλον εἰς πᾶσαν ἀχράδα. Itidemque pro Arbore usque esse videtur J. Poll. (Sic autem quædam alia nomina alicubi de Fructu pariter et de Arbore dicta inveniuntur.) Hes. postquam μῆλα vocari dixit πάντος δένδρου καρπὸν, sed ἐξαιρέτως τῆς μηλέας, addit καὶ πάντα τὰ δένδρα.

Μῆλα metaphorice vocantur et alia. Nam Malæ, vel potius Genæ, μῆλα etiam appellantur, teste J. Poll. (Hippocrati κύκλοι τοῦ προσώπου, ut Gal. testatur.) Sed is tamen sibi minime constat in huius vocis expositione, meo quidem iudicio. Postquam enim dixit, ea quæ vocantur μῆλα, ab utraque nasi parte protuberare, (si ἀνέστηκεν ita interpretandum est,) et esse ὑποφθαλμίων φρουρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, ut sc. διατερίζονται εἰς ἀσφάλειαν ἔνωθεν μὲν ταῖς τῶν ὀφρῶν προβολαῖς, κάτωθεν δὲ ταῖς τῶν μῆλων ἀνοχαῖς, et esse hæc nominata μῆλα, quoniam ἀνθούσιν ἐν ὥρᾳ, subiungit, vocari etiam παρειὰς et γνάθους. Non sibi constat, inquam, J. Poll., in eo quod primum μῆλα esse ait ὑπὲρ τὰς παρειὰς: deinde ea vocari etiam παρειὰς dicit. Quod tamen de huius appellationis ratione scribit, παρειὰς optime convenire constat; hæ enim ἀνθρώποισι dicuntur et εὐανθεῖς, cum in iis lanugo velut efflorescit. Ita enim accipio verbum ἀνθεῖν, et in eo loco ubi dicit παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν ὥρᾳ: non autem, ut interpr. quidam, Quod in iis ætatis flos eluceat. Plane enim coacta hæc interpretatio mihi videtur. Sunt vero et qui aliam huius metaphorici usus nominis μῆλα rationem afferentes, μῆλα dicta esse velint, quia in modum mali orbiculati extuberant. Ut se res habeat, non absimile vero esset, Latinos exemplo Græcorum nomini Malæ significationem illam dedisse, et Malæ quasi Mala (i. e. Poma) dixisse. Neque enim mihi unquam persuadebit Cic., Malas a Maxillis, nihilo magis quam Alas ab Axillis, Talos a Taxillis, Palos a Paxillis fieri: qui tamen id velle significare videtur. Μῆλον scribit Gorr. in sing.: tradens esse Partem faciei inter nasum et aurem, sub oculo leviter eminentem. Additque, pilis nudam esse, non modo propter os subjectum, sed etiam ad ornatum et decorem vultus, quodque natura voluerit eam esse sedem pudoris, ibique maxime ostendi ruborem. Et sic dictam esse a mali similitudine, sive rubeum mali colorem spectemus, sive rotunditatem quam illi natura donavit, ut sic oculus ab externis iniuriis infra tutaretur: ideoque Hippocr. de Morbis I. non illepidè malas κύκλους προσώπου nominasse. Hæc et ille. Nunc autem ad exempla veniendum est. Legimus igitur ap. Lucian. ἐν Εἰκόσι vocem μῆλα de Faciei parte quadam, (2, 463.) Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξίτελει δοκοῦν: τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς οὐφως ἀνωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται. Legimus et ap. Alex. Aphr. Probl. Διὰ τὴν τῶν περιτνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρὰ ἔστι: Singulare autem μῆλον extat ap. LXX. Cantic. Solom. 4. (3.)

Μῆλα, de Mammis puellæ dictum ab Aristoph. (A. 155. Ἐκκλ. 903.) utpote teretibus, sicut teres est malum.

Μῆλον, Oculi precidentia jam inveterata, atque adeo aucta ut etiam palpebras excedat. Sic dicta a mali similitudine, quod ita protuberet oculus ut malum exertum appareat. Gorr. Una est e speciebus τῶν ὀφθαλμοῦ προπτώσεων.

Μῆλα, Carnes quædam rubræ et teretes sub tonsillis, quæ tonsillæ ἀντιάδες et παρίσθμια dicuntur, s. Tonsillæ duæ penitiores, in intimo ore positæ ad radicem linguæ, J. Poll.

Μῆλα, Labia. Unde verbum Διμυλαίνειν, Labra movere, διακινεῖν τὰ χεῖλη, J. Poll. Sed Comicis hoc verbum peculiariter tribuere videtur, sicut et nomen illud μῆλα, in ea signif.

Μῆλον in signif. ἔρωτος potius δελεάσματος εἰς ἔρωτα s. εἰς τὰ ἀφροδίσια, vide in Μηλοβολῶ.

[“Μῆλον, Phryn. Ecl. 212. ad Charit. 515. Jacobs. Anth. 6, 394. 8, 128. 203. 11, 134. 204. Bruck. Aristoph. 2, 105. Villos. ad Long. 56. Soph. 3, 520. Heyn. Hom. 4, 703. Μῆλα, de mammis, Merrick Tryph. Angl. p. 10. Jacobs. Anth. 10, 291. Bergler. ad Alciph. 131. Toup. Opusc. 1, 243. 291. 2, 123. De genis, Diod. Zon. 6. et Jacobs., Probl. Arithm. 19. De rebus gravis et jucundis, Toup. Add. in Theocr. 398. Omnes fructus arborum, Heyn. Hom. 5, 654. Ernest. ad Callim. 258. Μῆλον ῥίπτειν, μῆλοις βάλλειν, Verh. ad Anton. Lib. p. 5. LB. Μῆλα Πυθικά, Jacobs. Anth. 12, 130.” Schæf. Mss.]

Sicut Μῆλον quo Malum s. Pomum significatur, ita etiam μῆλον, (de quo postea dicitur,) Ovem significans, multa comp. habet, quæ illi reservans, ea excerpſi quæ ad μῆλον, de quo nunc agitur, pertinent.

Μηλοβολέω, [e * Μηλοβόλος,] Malo s. Malis peto, ut legimus ap. Virg. Ecl. 3. Malo me Galatea petit, lasciva puella, Et fugit ad salices, et se cupit ante videri. Quæ Theocriti imitatione dixisse videtur, 5, (59.) Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπλὸν ἄ Κλεαρίστας, Τὰς αἶγας παρελάντα, καὶ ἄδῃ τι ποπυλιάσδει. Ubi Schol. βάλλει μάλοισι ait significare, πειράται με εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι, Conatur me ad amorem allicere. Additque, Τὸ γὰρ μῆλοισι βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον: (sed pro τούτοις repono τούτου.) Convenitque optime quod iste scribit cum iis quæ a Schol. Aristoph. N. (996.) scribuntur, Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεκρήνῃς, Μῆλον βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς. Hic enim μῆλον Schol. exp. ἔρωτι, additque, eos μηλοβολεῖν appellasse τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν: quod μῆλον Veneri sit sacrum. Est autem εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν, Ad rem ve-

neream aliqua illecebra invitare s. incitare. Sed cum μηλοβολεῖν ita exponat, (quam expositionem cum alterius Scholastæ expositione convenire dico,) μῆλῳ in eo loco debuit potius δελεάζειν ἔρωτος aut ἀφροδισίων, quam ἔρωτι, explicare. Sic autem in quodam Platonis Epigr. (i. e. quod Diog. L. Platoni ascribit in ejus Vita) legimus, Τῷ μῆλῳ βάλλω σε: σὺ δ' εἰ μὲν ἐκούσα φιλεῖς με, Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετὰδος. Εἰ δ' ἂν κ. τ. λ. Subiungiturque et istud, tanquam Ejusdem, Μῆλον ἐγὼ. Βάλλω με φιλῶν σέ τίς. Sed hoc Epigr. Philodemo ascribitur, in Fr. 7. p. 467. meæ Ed. Alterum vero illud extat ejusd. Opus p. 486. tanquam incerti Auctoris, aut certe tanquam Ἰωνίου, Ceterum dicuntur μῆλοισι βάλλειν, qui muneribus assequi student quod optant, aut qui donis provocant ad amorem mutuum, ut Erasmus scribit in Prov. Malis ferire s. petere: ubi cetera legere poteris, si videbitur. Hoc tantum addo, quamvis μηλοβολεῖν composite dixerit Schol. Aristoph., existimare tamen me μῆλοισι βάλλειν disjunctim potius usurpari, hac præsertim in sig. Quod tamen ap. Hes. legimus μηλοβαλεῖν, expositum πῶς ποῖται καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι, non dubito quin mendose pro μηλοβολεῖν scriptum sit. [“ Verh. ad Anton. Lib. p. 6. J. Anth. 6, 340.” Schæf. Mss.] Μηλοειδής, Mali speciem præ se ferens, vel colore, vel alia re. [Vide Μῆλῳψ. Forma contracta * Μηλῶδης, Dionys. ap. Steph. B. v. Δρεσία.] Μηλόκαρπος, τ', Aristolochiæ longæ, quæ mascula dicitur, cognomen, quod florum ferat, cum dehiscere cæperit, piro similem, Gorr. [“ Diosc. Notha p. 451.” Boiss. Mss.]

Μηλολόβη, sive Μηλολόβη, aut etiam Μηλόβη, sive Μηλόβη, Scarabeorum quoddam genus, i. e. κανθάρων: qui peculiariter nomine Χρυσόκανθαρος dicitur. Nam μηλολόβη, test. Hes., est εἶδος κανθάρων, quos aliqui χρυσοκανθάρους appellant. At Schol. Aristoph. non ait esse εἶδος κανθάρου, Σαραβείων, sed ζωῆφιον χρυσιζόν κανθάρῳ ὅμοιον. Verum alia expr. his verbis subiungitur, secundum quam est illud ipsum quod χρυσοκανθάρους appellatur; (ita enim ibi intelligendum est ad, ἄλλως, sicut et aliis plerisque horum Scholl. et aliorum locis, quod in VV. LL. animadversum non fuit, i. e. ab eorum conscripatoribus.) Annotat autem hæc in Aristoph. N. (763.) Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν αἶρα, Λυῶδεον ὥσπερ μηλολόβη τοῦ ποδός, ubi ait respici ad puerorum morem, qui hoc animalculum filo alligatum emittunt; ideoque perinde esse ac si diceret Οὕτως δῆσόν σου τὴν γνώμην, ἵν' ὅταν ἀρπάσῃς ἐκ τοῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν. Possumus autem e Suida et Eust. puerilem hunc lusum exactius cognoscere, i. e. conjugentes quæ unus dicit, iis quæ ab altero dicuntur. Scribunt enim pueros filum (τρίπηχυν, ut refert Eust.,) pedibus huius animalculi appendere s. alligare, deinde in aerem emittere, et sinere volare. Dum autem sic alligatum volat, velut in gyros circumagi et circumvolvi; puerosque tali spectaculo gaudentes, non sine manuum plausu ipsum comitari. Suid. tamen non dicit tantum λίνον τοῦ ποδός ἐξαρτῶντες, sed adjicit, καὶ φυλίζον, δὲ οὐκ ἰσχύουσιν ἀνακομφίσαι. Quidam vero (addentes fortasse de eo) scribunt pueros huius filii pedibus μηλολόβης appensi, caput agitis suis alligare. Scribit autem Eust. e quodam vet. Gram. aut Lexicographo, (unde et præcedentia se accepisse profitebitur) esse animal vespa majus, quod nasci ἐκ τῆς μηλεῶν ἀνθήσεως, aut μηλέας advolare cum florere incipiunt. Sic et J. Poll. ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μῆλων, (quod pro μηλεῶν accipiendum est, nisi potius scripsisse μηλεῶν, non μῆλων, existimandus sit,) aut τὸν τῇ ἀνθήσει γίνεσθαι tradit. Dicit autem duntaxat esse animal volucre; vocarique et μηλολόβην. Suidas esse scribit animalculum quod floribus insidet; sed fortasse scriptum reliquit τοῖς ἄνθεσι τῶν μηλεῶν, vel τοῖς τῶν μηλεῶν ἄνθεσι. A nonnullis μηλολόβη redditur Galleruca, a quibusdam Bruchus: (qui tamen a Græcis esse dictus Μάσταξ potius existimatur.) In Geop. vii Latina usurpatur, in βροῦχος commutata, 13, (2.) Περὶ τὸ στίλβος τῆς ἀμπέλου παρὰ τὴν ῥίζαν τρεῖς κόκκους συνήπτει χῶρον φυτευόμενα γὰρ ταῦτα τῇ ὁδῇ τὸν βροῦχον ἀναίρει. Quidam denique annotant μηλόβην esse illud animalculum quod a nobis Haneton appellatur. Sciendum est porro lusum illum puerilem, cujus modo facta fuit mentio, hoc ipsum nomen habere ap. J. Poll., sicut ap. Eund. eod. in loco alii etiam lusum commutatur, quorum nonnulli animalium nomen habent: ut χελὴ μύα et χελὴ χελώνη. Invenitur etiam Χρυσόμηλολόβη ap. Aristoph. Schol., sicut dictum fuit Tomo quarto, inter nomina e nomine χρυσός composita. Sed ap. eum eod. in loco legi Μηλολόβην sciendum est. Vocatum putatur et χρυσάλς: de quo nomine dictum est inter comp. e nomine χρυσός. || Μηλόβη est etiam Flos quidam, Suid. [“ Bibl. Crit. 2, 2. p. 9. Bruck. Aristoph. 2, 98. Kuster. 59.” Schæf. Mss.]

[* Μηλομάχης, unde * Μηλομαχέω, e quo] Μηλομαχία, ἢ Malis commissa pugna s. Pomis, Pugna quæ malis committitur, i. e. in qua alii in alios mala jaculantur. Qualis autem fuerit Alexandri μηλομαχία, docet Eust., et ante eum Athen. (277.): e quo sumsisse eum, quæ de illa scribit, opinor. Μηλομαχία, Dea quædam cujus Hymnus extat ap. Orph., VV. LL.; sed ap. Orph. μῆλινὴ legitur. Μηλοπάρρος, q. d. Malis similes habens genas, Cujus malæ s. genæ colorem mali referunt, ut quidam interpr. Sed Eust. exp. * ἀπαλοπάρρος, e μαλὸς significante i. q. ἀπαλός. Affert autem e Theocr. (26, I.) ap. quem tamen est Μαλοπάρρος Dorice. Quin etiam alias duas nominis huius scripturas Ed. mea tibi indicabit; sed eas mendosas esse puto: [sc. μαλλοπάρρος, et λευκοπάρρος.] Μηλοπέπωνες, Melo-pepones. Species sunt cucumerum, qui cum magnitudinem excessere, Pepones Plinio vocantur; cum vero rotundi formam et effigiem mali referunt, tunc facto e pepone et malo nomine, Melo-pepones dicti sunt. Neque enim aliud inter illa discrimen quam e figura quondam fuit. Totum autem hoc genus in Martio et Aprili, melones, quasi μῆλωνες, a mali figura Palladio dicitur. Est vero eadem melopeponibus vis, quæ et pepomibus. Hæc Gorr. At in VV. LL. hæc annotantur: Μηλοπέπωνες, ap.

Gal. de Alim. 2. a Palladio Melones dicuntur: a mali Cydonii figura, quod μήλον per excellentiam Græci vocant. ["Casaub. ad Athen. 142. Schneid. ad Colum. 545. Phryn. Ecl. 109." Schæf. Mss.] Μηλοπλακούς, Placenta e malis cotoneis. Legitur etiam forma διμῖν. Μηλοπλακούντιον: quod Gorr. annotat esse Confectionem quandam e malis cotoneis in vino coctis, adjecto postea melle, pipere, aniso, atque aliis, pro arbitrio pharmaco-poi: quæ deinde omnia mista, instar semunciae formantur, et cum lauri foliis componuntur. Additque, Speciem esse cydoniati. [* "Μηλοπράτης, Tzetz. Ch. 9, 376." Elberling. Mss.] Μηλόσπορος, δ, ή, ut μηλόσπορος ἀκτῆς, Malis s. Pomis consitum litus, ex Eur. [Hipp. 742. * Μηλοφύλαξ, Pomorum custos, Schol. ibid. δράκων.] Μηλοφόρος, q. d. Mala ferens s. gestans. Quidam Cereris cognomen esse annotant. Apud Athen. autem (514.) et Hesych. μηλοφόροι, (nam ap. hunc non dubito quin μηλοφόροι reponi debeat pro μηλοφόρη,) sunt Regis Persarum satellites, μήλα χρυσὰ φέροντες ἐπὶ τῶν στυράκων. ["Ad Herod. 530. ad Diod. S. 2, 206. 278. Wakef. Herc. F. 395." Schæf. Mss. * Themist. 36. 226." Wakef. Mss. * Μηλοφορέω, Theocr. Epigr. 2, 4. * Μηλοφορία, Athen. 514. * "Μηλόχρους, Comput. Pythag. in Bibl. Matrit. 336." Lobeck. Phryn. 662.]

[* Μηλοῦχος, (a μήλα, Mammaræ.) i. q. μήτρα, Strophium, Anal. 2, 221. * Jacobs. Anth. 7, 62. Toup. Opusc. I, 243. Wakef. S. Cr. 3, 58." Schæf. Mss.] Μήλωψ, οπος, Colore referens malum, Mali colorem referens, q. d. Mali faciem habens, e μήλον, et ψ, ὀπός. Od. H. (104.) Πεντήκοντα δ' ἔσαν διμῶα κατὰ δάμα γυναικες. Αἱ μὲν ἀλειτουργοὶ μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν. Ubi μήλοπα καρπὸν quidam exp. πυρὸν, utpote μηλοειδῆ τῷ χρώματι. Alii vero per μήλοπα καρπὸν intellexerunt τὸ ἔριον τῶν μήλων, Lanam ovium. Sed posterior hæc exp. multo minus probatur quam altera. Vide Hes., nec non Eust.

[* Ἀντίμηλον, Diosc. 4, 76. * Ἀρίμηλον, i. q. λασίμηλον, Athen. 82.]

Ἐπιμηλῖς, ἴδος, ή, Mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, Diosc. 1, 171. qui alterum hoc mespili genus in Italia nascentis, (nam capite proxime præcedenti egerat de mespilo, quæ ἀρωνία quibusdam est dicta,) tradit vocatum ETIAM Σιτάριον: (nisi quis malit scribere Σητάριον cum η, ut quadam exempli habent. In VV. LL. est ETIAM Σιτάριον: sed perpetuam, ut opinor.) Marc. Virg. ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissime ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. Gal. (qui ap. Hippocr. ἀμαμηλίδες exp. voce ista ἐπιμηλίδες) de Alim. 2. unedonem in Italia vocari testatur fructum τοῦ θάμνου τοῦ τὰς ἐπιμηλίδας φέροντος. At Plin. a quibusdam reprehenditur, quod ἐπιμηλίδα s. Unedonem cum arbuti fructu confuderit, qui μμαίικυλον s. μεμαίικυλον appellatur. [Schn. ad Pallad. 213.] || Ἐπιμηλῖς, est et Quoddam ἀπίων γένος, si Pamphilo ap. Athen. (650.) credimus. Hes. quoque teste est ἀπίων τι γένος. || Ἐπιμηλῖς, est etiam πόρπη, eod. Lexicographo teste. Significare autem πόρπην aliud etiam quam Fibulam, ap. eum ipsum videbis.

[* Διτρώμηλα, Tzetz. Ch. 9, 348. 354. * Διλιτρώμηλα, 348." Elberling. Mss.]

Ἰδρόμηλον, vide inter nomina ex ὕδωρ composita, T. 3, 1777. Φιλόμηλος, Amator malorum, i. e. pomorum, Qui gaudet malis, s. delectatur. Alexander φιλόμηλος vocatur ap. Athen. (277.), ubi μηλομαχίαν ejus refert.

Μήλινος, Colorem mali habens, Luteus, ut vertit Plin. Exp. etiam Qui est flavo colore, item Gilvus, e Serv. ["Πορφύρας καὶ μὴλινὰ εὐθὺς, Flavas, citrinas vestes, et πορφυρὰ καὶ μῆλινα ὑποδήματα habes ap. Athen. 12. p. 539., et 6. p. 259." Schw. Mss.] Plin. μήλινον ἄνθος ap. Diosc. reddit Luteum, ubi de cantharidibus loquitur. Et quod hic idem dicit, Βότρυς, πόα ἐστὶν δὴ μήλινη, θαμνοειδὴς, ille interp. Botrys, fruticosa herba est, luteis ramulis. At vero Μήλινον ἔλαιον, Melinum oleum, i. e. E malis cotoneis. A quibus et μήλινος color dici existimatur: quod τὸ κνδάνιον μήλον vocetur etiam simpliciter μήλον. Afferturque e Colum. 12, 45. Liquor mulsei saporis e conditivis in melle cydoniis malis appellatur melimeli. Intellige autem pro μηλίμελι. Igitur Μήλινη ἔμπλαστρος VEL Μήλινον ἔμπλαστρον, Melinum emplastrum, sic dictum a colore mali cotonei:

cujusmodi esse solet id, in quo ærugo mediocriter coquitur: ut docet Gal. Nam e cruda viridis color, ex ea vero quæ plus æquo cocta est, emplastrorum genus emergit, quod et δίσχρωμον et διπρόσπων, et ab aliis κίρδον vocatur. Verum plurima emplastra a veteribus μήλινα appellata æruginem non habent. Itaque sic ea dicuntur vel quod a varia mistura coctionisque modo prædita sint eod. colore, vel quod vires habeant easdem, quas Gal. 2. τῶν κατὰ τόπους definit: ut non adeo magna vulnera glutinent, et ulceribus cicatricem obducant, quæ a Medicis ἀπεριστάτα dicuntur: quæque e rosaceo liquefacta, cava ulcera carne replent. Crito a coloris similitudine, eadem emplastra πύξινα, i. e. Bu-xea, appellavit. Gorr. ["Jacobs. Anth. 9, 134. 509." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Μηλινοειδὴς, Melinum colorem referens, i. e. Luteum, (nisi alio adjectivo illud Græcum exprimere libeat,) Ad melinum colorem accedens. Sed e Theophr. affertur μηλινοειδὴς ἄνθος et pro μήλινον: [H. Pl. 6, 2, 8. 7, 3, 1. 7, 11, 4. * Ὑπομήλινος, Subluteus, Schn. Lex.] "Μηλινόεις, i. q. μή-λινος, Melinus, h. e. Colorem mali cotonei referens, Ni-cander Θ. 173. χροὴ ἄλλοτε μηλινόεσσα καὶ αἰδολός, ἄλλοτε τεφρὴ, Πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα. Quamquam ibi cum diphthongo "ει, μελινόεσσα scribitur: forsitan παρὰ τὸ μέλι, poetica epen-thesi τοῦ ι: Schol. et ὠχρὸν et χλωρὸν exp."

Μηλίτης οἶνος, Vinum e malis cotoneis, [Plut. Q. S. 3, 2, 1.] Dicitur ETIAM Κυδωνίτης οἶνος, VV. LL. ["Cattier. 55." Schæf. Mss.]

Μηλίξω, Ad colorem mali vergo s. inclino, Colore malum re-fero s. Colorem mali. Redditur etiam, Sum colore luteo. Diosc. de sorbis, Μηλίξοντα καὶ μήπω πέπειρα: 2, 107. Πυρὸς ὑγείας χρῆσιν ἄριστοι, οἱ πρόσφατοι καὶ τελείως ἡδρηκότες, τῇ χροᾷ μηλίζουσιν, Ruell. Optima e tritici generibus ad secundæ valetudinis usus habentur, quæ recentia et jam perfecte adulta, colorem luteum referunt. "Ἐπομηλίξω, Sum colore in luteum vergente. Nam "Ἐπομήλινος redditur Subluteus." [Diosc. 3, 79.]

Μηλῖς, ἴδος, ή, Malus arbor, quæ usitato magis nomine dicitur μηλέα. Ibycus ap. Athen. (601.) Ἦρι μὲν αἱ τε κνδάνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι βοῶν ἐκ ποταμῶν. [Theocr. 8, 79.] Est etiam Col-loris genus: item Instrumentum quoddam medicum. Est et Malida, quidam Morbus asinorum, de quo Aristot. II. A. 8. Ex VV. LL. ["Pictorum, Plut. Mor. 1, 222." Schæf. Mss.]

[* Μηλὼν, ὄνος, δ, Pometum, Etym. M. "Callim. 1. p. 563." Schæf. Mss.]

Μήλων, ὄνος, δ, Hercules cognomento dictus est a Melitensi-bus, s. a Thebanis, aut Bæotis, quod non victimas ei immola-vent, sed malis duntaxat sacra facerent. Vide J. Poll. et Hes.: J. Poll. dicit ap. Thebanos s. Bæotos ita vocari, altius repetita historia originem hujus appellationis declarans: Hes. autem non dicit ap. Melitenses ita fuisse appellatum, sed ideo tributum fuisse illi hoc nomen, quoniam Melitenses οὐκ ἔθυον αὐτῷ ἱερεῖα, sed τὸν καρπὸν τὰ μήλα. [* "Μήλιος, Cognomen Herculis, Orph. ap. Fabr. B. Gr. 1, 125." Kall. Mss.]

[* "Μήλιον, Diosc. Notha 459. * Μήλοσμον, 458." Boiss. Mss.]

Μέλισσα quoque (quod est Apis nomen) ponendum hic fuisset, si verum esset quod ab Eust. scribitur: sc. vocatum esse ita hoc animalculum, quoniam μήλοις ἐφίζάνει, sc. τὸ χρήσιμον ἐκ τῶν καρπῶν ἀπαρθίζουσα: e μήλον et ἴζω, quod est κάθημαι: (ut sit μέλισσα quasi μήλισσα.) Sed quamvis hanc derivationem veterum auctoritate confirmet, mihi suspectam esse profiteor. Idem Schol. certe, cum in quendam libri N. Odysseæ locum, hujus deductionis meminisset, addidit, Ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ μέλω καὶ αὐταί, (sc. αἱ μέλισσαι,) καὶ τὸ μέλι, ἀλλὰ τοῦτο κεκοινῶται. Verum si μέλι a μέλω deducamus, non necesse videtur ex eod. verbo et μέλισσα deducere, sed potius ex illo nomine μέλι derivandum esse: fieri enim potest ut ipsi melli nomen prius quam ejus arti-fici impositum fuerit.

[* "Μηλίδες, * Μηλιάδες, * Ἐπιμηλίδες, * Ἐπιμηλιάδες, Nymphæ, Bergler. ad Alciph. 302. ad Anton. Lib. 207. 208. Verh., Soph. Phil. 725. Villos. ad Long. 151. 200. Bast Lettre 146. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9." Schæf. Mss.]

Μήλον autem, quod Ovem significat, a ν. μέλω s. μέλομαι, originem habere existimatur, quoniam μήλα διὰ πολλῆς φροντίδος ἦσαν τοῖς παλαιοῖς: vel a voce Μήλον significante ἥσυχον et ἡμερον et χαῖνον: quoniam τὸ πρόβατον tale est. Attalus quidam a nomine μαλλὸς deduci censuit: quæ deductio plane rejicitur: quod rationi consentaneum videatur, ut contra μαλλὸς a μήλον derivari dicatur. Fuerunt denique et qui μήλον appellatum putarint παρὰ τὸ μηλῶδη καρπὸν ἔδεσθαι: secundum quam deductionem μήλον hoc posterius altero esset, quod proxime præcessit. (Observandum est autem interim et NOMEN Μηλῶδης, quod perinde sonat ac si a Pomum diceret Pomeus s. Pomaceus: sive fictum sit illud possessivum, sive aliunde allatum.) Sed Etym. primam illam derivationem ceteris antepont: qui, paucis interpositis, addens, Ὁ δὲ καρπὸς κατ' ἐξοχὴν, πᾶς γὰρ οὕτως ἐλέγετο, (ita enim leg. est ap. eum, non autem, πᾶς οὕτως, sine γὰρ,) videtur eandem deductionem et alteri μήλον velle tribuere: intelligens, μήλον, quo certus quidam fructus significatur, a μέλω s. μέλομαι dictum esse κατ' ἐξοχὴν: tanquam sc. ἐπιμελείας ἡξιωμένον præ quovis alio. Alioqui enim μήλον non Certum illum fructum, sed Quemlibet significabat.

MHAON, τὸ, Ovis, Pecus. Od. I. (336.) καλλίτριχα μήλα νομεύων, (444.) Ἀργεῖδς γὰρ ἦν μέλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων, (184.) Μῆλ', οἷές τε, καὶ αἶγες. Sed latius hujus nominis signif. interdum extenditur, ad capras sc., interdum et ad boves. De capris Od. E. (105.) ἕκαστος ἐπ' ἡματι μήλον ἀγινεῖ, Ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνεται ἄριστος. Atque adeo de Qui-buslibet quadrupedibus dictum fuisse traditur, sicut μνηλωτὴ de Qualibet pelle. Vide Lexicogr. Græcos, et Eust. ["Wolf. ad Hesiod. p. 94. Græv. Lectt. 521. ad Diod. S. 1, 272. 383. Vil-lois. ad Long. 153. Heyn. Hom. 6, 96. 7, 197. 370. 795. 8, 388.

PARS XXXII.

Oves capræque, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Fischer. ad Palæph. 83. Μῆλα ἅπαντα τὰ τετράποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, Phrynichus Ms. ap. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 10. Voss Myth. Br. 1. p. 105. Nusquam μῆλα, nisi ap. Poëtas, designat Oves, Villos. ad Long. 50." Schæf. Mss.]

Μηλόβαι, et Μηλοβάται, Ovium pastores. Hes. exp. ποιμένες: sed mendi suspicio illa vocabula non carent. [* Μηλοβατῖαι, Oves in eo, Opp. K. 1, 387. * Μηλόβοις, ή, Nom. propr., He-siod. Θ. 354.] Μηλοβοτής, δ, VEL Μηλοβοτήρ, ἦρος, δ. Ovium pastor, Opilio; aut etiam generalius, Pastor. Legimus ap.

Hom. *μηλοβοτήρας*: alterum autem extat in Epigr. ["Musgr. Cycl. 54." Schæf. Mss.] Hinc *νεεβ. Μηλοβοτέω*, Oves pasco. Hes. Affertur etiam *βίκομπ. Ἐπιμηλοβοτήρ* in VV. LL. tanquam i. significans q. *μηλοβοτήρ*, sc. Pastor; sed nullo testimonio confirmatur: estque mihi suspectum, quod verear ne ex errore istud vocab. bicompositum ortum sit: i. e., e *πρᾶρ. ἐπὶ* per errorem juncta nomini, cum ei minime jungi deberet: in isto Hom. loco, Il. Σ. (529.) *Τάμουντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ Ἀργεννῶν ὅταν, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας*. Verisimile est certe, ex hoc vel alio simili loco (si quis extat) vocabulum id petitum esse, juncta *πρᾶρ. ἐπὶ* cum accus. *μηλοβοτήρας*. Docui autem et in aliis hujus Operis locis alia esse in VV. LL. vocabula, quæ itidem hanc originem habeant, i. e. itidem facta sint e *πρᾶρ. juncta* per errorem alii voci quam ei ad quam pertinebat. Alioqui in *ἐπιβουκόλος* vacare itidem *πρᾶρ.* non ignoro. [Phot. *Μηλοβοτέα γῆν' εὐτραφήν' ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων*, ab adj. * *Μηλοβοτῆς, δ, ἡ.*] *Μηλόβοτος, δ, ἡ*, Ab ovibus depastus, Quem oves depascuntur. Redditur etiam *Vastus, Desertus*. Isocr. *Platæico* (13.) *Μόνον τῶν συμμάχων ἐθεντο τὴν ψῆφον ὡς χρὴ τὴν τε πόλιν ἐξαστραποδισθῆναι καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον*. Herodian. 8, (4, 23.) *Καὶ κατασκάψας τὴν πόλιν, μηλόβοτον καὶ ἐρημον τὴν χώραν καταλείπει*, ubi *Polit.* vertit *Vastam*. Exp. et Hes. nec non *Suidas*, exemplum afferens. [Metaphr., Philostr. 210. *Μηλόβοτον γυναικὶς τὴν ἀρχὴν ἀνῆκεν*. "Ad *Lucian.* 1, 49. ad *Diod.* S. 1, 43. 2, 51. ad *Plut.* Vit. 1, 101. *Bry.*, *Jacobs.* Anth. 9, 226. ad *Dionys.* H. 1, 268. 2, 1202. 3, 1622. *Incultus*, *Valck.* *Adonias.* p. 262. *Hipp.* p. 239." Schæf. Mss. *Eudocia* p. 273. * *Μηλοκόρος*, Qui oves curat, Etym. M. 711.] *Μηλονομῆς, ἔως, δ, νεῖ* *Μηλονόμος*, Ovium pastor, Opilio. *Μηλονομῆς, ποιμένες*, Hes. Alterum autem illud *μηλονόμος* ap. *Suid.* extat; per hoc enim exp. illud *μηλοβοτήρ*, quod paulo ante habuisti. *Μηλοβοτήρ*, inquit, *δ τῶν προβάτων ποιμὴν καὶ μηλονόμος, δ αὐτός*. [Extat etiam ap. *Eur.* Cycl. 655. * " *Μηλονόμος*, passive, *Jacobs.* ad *Anthol.* *Palat.* p. 474. *Μηλονομῆς*, Idem *Anth.* 11, 274." Schæf. Mss.] || *Μηλονομῆς* pro Quodam genere bruchi, VV. LL. e *Max.* *Tyrio*. [* *Μηλονόμης*, *Dorice* *μηλονόμας*, *Eur.* Alc. 576. " *Wakef.* 584. *Valck.* *Phæn.* p. 42. *Lobeck.* *Aj.* p. 310." Schæf. Mss. * *Μηλονομαῖος*, unde * *Μηλονομαῖον*, Hes. *ἐννόμιον*, *Lobeck.* *Phryn.* 543. * *Μηλοπρία*, 601. * *Μηλοσκοπός*, *Hymn.* Hom. 18, 11. *κορυφή*.] *Μηλοσός*, Via per quam oves aguntur, ap. *Rhodium*, Hes. *Μηλόσσοος, δ, ἡ*, Ovium servator, [saltem scr. *Μηλοσσός*, *Anal.* 1, 229.] *Μηλοσφαγέω*, Oves jugulo, Oves macto, s. immolo, [" *Bergler.* *Alciph.* 239. *Kuster.* *Aristoph.* 195. 237. *Brunck.* *Soph.* 3, 423." Schæf. Mss.] Et nomen *Μηλοσφαγία*, Ovium jugulatio, mactatio, immolatio. *Μηλοσφαγίαι, θυγαῖαι προβάτων*, Hes. [" *Ruhn.* Ep. Cr. 35." Schæf. Mss. *Μηλοσφαγέω* autem est e * *Μηλοσφαγῆς*.] *Μηλοτρόφος, δ*, Ovium nutritor, Qui oves alit, e *Nonno* (*Jo.* 127.) *μηλοτρόφος ποιμὴν*, Pastor qui oves alit. [*Æsch.* *Pers.* 765.] *Μηλοφάγος*, Qui oves comedit, Ovilla carne vescens, [*Nonn.* *Jo.* 239.] || *Μηλοφόνος*, Ovium occisor s. interfector. *Lupi* epith. ap. *Oppian.* K. 3, (263.) *Μηλοφόνον τε λύκον, * δυσδεκκία τ' αὖθις ὕαναν*. [* *Μηλοφόνια, τὰ*, Festum, *Annot.* in *Athen.* 3, 21.] *Μηλοφύλαξ, δ*, Ovium custos, *Epigr.* [" *Jacobs.* *Anth.* 10, 405." Schæf. Mss.]

Μηλιαυθμός, δ, quasi *μήλων λαυθμός*, Ovium stabulum. Affert Etym. e *Lycophr.* (96.) In VV. LL. annotatur dici etiam *Μηλιαυθμός*: sed ego mendosum istud esse arbitror. [" *Valck.* ad *Rov.* p. 44." Schæf. Mss.]

Εὐμηλος, δ, ἡ, Pulcras oves habens, Ovibus abundans, Ovium ferax s. Pecorum, Pecorosus. Apud *Od.* O. 404. insula *εὐμηλος*, *Εὐβοτος, εὐμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος*, exp. *καλὰ θρέμματα ἔχουσα*, Pulcras pecudes habens. Ab aliis, Pecudum ferax. Est *Εὐμηλος* et Nomen propr. filii *Admeti*. [" *Εὐμήλου Ἰπποῖ*, *Tour.* *Opusc.* 2, 282. Poeta, *Ruhn.* Ep. Cr. 221." Schæf. Mss.] *Πολύμηλος*, Multas oves habens, Ovibus abundans. *Hesiod.* *Ἔργ.* (1, 306.) *πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ τε*. [" *Fischer.* ad *Palæoph.* 83. *Valck.* *Phæn.* p. 80. *Wassenb.* ad *Hom.* 89. *Græv.* ad *Hesiod.* 522. ad *Diod.* S. 1, 218. *Wakef.* Alc. 599. *Heyn.* *Hom.* 5, 624, 7, 212." Schæf. Mss.]

Μήλειος, δ, ἡ, Ovius, s. Ovillus: *κρέας*, Ovilla caro, sicut *βόειον*, Bubula. [" *Ruhn.* Ep. Cr. 295. *Heringa.* Obs. 263. ad *Herod.* 59. *Musgr.* El. 92. *Philostr.* 98. *Boiss.*" Schæf. Mss. * *Ἐπιμήλιος*, i. q. *Νόμιος*, Epith. *Apollinis* ap. *Macrobi.* 1, 17. Schæf. ad *Long.* 373.]

Μηλωτή, ἡ, Ovina pellis, proprie; sed interdum de Quavis pelle dicitur, ut tradit Hes. in *Μηλον*: idemque testatur Etym., et *Eust.* Ab Hes. exp. etiam *διφθέρα*: a *Suida* *ζώνη ἐκ δέρματος*. [" *Græv.* *Lectt.* Hes. 575. ad *Mær.* 287. *Valck.* ad *Chrys.* p. 50. *Ammon.* 43. *Jacobs.* *Anth.* 9, 40." Schæf. Mss.] Cum autem vox *Μηλωτῆς, ἴδος, ἡ*, *νεῖ* *Μηλωτῆς*, est Specillum auricularium, quo ad repurgandas aures utimur. Vide *Μήλη*. At vero *Μηλωτῆς, δ*, Ovium pastor.

Μηλάτης, δ, Ovium pastor. *Βεοτίκε* *Μηλατὰς*, idem. Nam *μηλατὸν* a *Βεοτίς* vocari τὸν ποιμένα tradit Hes.

Μήλατα, τὰ, Oves: unde gen. *μηλάτων*, ut *μηλάτων ἀπάργματα*: quæ verba *Eust.* in exemplum affert, Auctoris nomen taceat, sed videntur e quopiam Tragico esse sumta: [sunt e *Lycophr.* 106.] Affert autem gen. hunc *μηλάτων* in exemplum metaplasmi: qualem esse ait in *προσώπασι* pro *προσώποις*, et *ἐγκασι* pro *ἐγκάτοις*, nec non *ὄνειρασι* et *ἄστρασι*. At in VV. LL. habetur nominat. sing. *Μήλατον*: quem ego testimonio quopiam idoneo posse confirmari non puto; sed temere potius ascriptum ab aliquo fuisse, tanquam sc. *μήλατον* dici necesse esset, si *μήλατα* diceretur. Atqui eadem ratione constituendus esset nominativus sing. *πρόσωπας* tanquam usitatus, quoniam *προσώπατα* et *προσώπασι* legimus: eod. modo *ὄνειρας* sicut *ὄνειρατα* et *ὄνειρασι* dici scimus: idemque et de aliis sentiendum esset: cum contra ubi est *μεταπλασμός*, (sicut in his esse Grammatici omnes testantur,) talis, ut ita dicam, analogia minime quaerenda sit. Adde quod *μήλατα*, si sequatur illam dativorum *προσώπασι* et *ὄνειρασι* declinationem, dativum habebit itidem *μήλασι*: ideoque nominativum sing. *μήλας, ατος, τὸ*, non *μήλατον*. Ceterum quod hic de nominativo sing. *μήλατον* dico, idem supra de *μηρὸν* dixi, nominativo singulari neutrius generis, qui itidem in VV. LL. habetur, tanquam, si *μηρὰ* per metaplasum in usu sit pro *μηροῖ*, usurpari *μηρὸν* quoque necesse sit. Sed verisimilius tamen esset hoc *μηρὸν* quam illud *μήλατον* usurpari.

[* " *Μήλιον*, Ovile, *Montf.* *Palæogr.* 398." *Kall.* Mss.] [* " *Μηλίτης, δ*, *Proclus* ad *Euclid.* p. 12. " *Ὅθεν καὶ τὴν ἐπώνυμιαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μῆλας* (leg. *μηλίτας*) *καλῶν καὶ φιαλῆτας*. *Schol.* *Plat.* 91. *ἀριθμός*." *Schn.* *Lex.*]

" *Ἐμμηλάδας*, Hes. dici scribit *αἶγας τὰς μετὰ τῶν προβάτων γενομένας*, Capras natas cum ovibus s. inter oves." [* *Ἐπιμηλάδες αἶγες*, *Callim.* H. in A. 51. " *Ruhn.* Ep. Cr. 132." Schæf. Mss.]

" *Μαλόσα ὁδός*. Hes. ἡ τὰ πρόβατα βαδίζει, a Dorico μάλον " pro *μήλον*: sed forsitan scr. *μαλόσσα*."

Μηρὸς, quod nunc tractandum est, post verbum *Μερίζω* ponendum fuisset, inter ejus derivata, aut post *Μέρος*, vel, quod mihi magis placet, post *Μείρω*. Quæ tres deductiones eodem tendunt, i. e. eadem ratione nituntur: ut sc. *μηρὸς* dicta sit Græcis Pars corporis quam Lat. Femur appellant, quod inde corpus velut dividi incipiat. Καὶ δ *μηρὸς* δὲ ἀπὸ τοῦ μερίζω γίνεται, τροπή τοῦ εἰς ἡ, inquit *Eust.* In meo autem vet. Lex. scriptum est *μηρὸς* esse a *μείρω* significante *μερίζω*: ut sc. e *μερὸς* factum sit *μηρὸς*, sive ut *μηρὸς* dictum quasi *μερὸς*: quoniam corpus κατ' ἐκείνα τὰ μέρη μερίζεται, i. e. Dividitur. At vero ap. Etym. legimus quidem eod. modo *μηρὸν* esse dictum a *μέρος*, vel a *μείρω*, διὰ τὸν μερισμὸν τοῦ σώματος: sed etymum aliud ibi præcedit longe ineptissimum, quo hoc nomen *μηρὸς* a *μέλας* deducitur, mutatione ἀμεταβόλου λ in ἀμετάβολον ρ, sc.

ΜΗΡΟΣ, δ, Femur, Femur. Sunt qui *μηρὸν* verterint etiam *Crus*, quo tamen nomine *Celsus* τὴν κνήμην proprie intelligit: scribens 8, 1. *crus* e duobus ossibus constare, tibia et sura. idemque Femoris nomine manifesto τὸν μηρὸν intelligit: scribens, Tibiæ os cum femoris inferiore capite committi sicut cum humero cubitum. Hæc *Gorr.* Observari certe ap. *Virg.* dici aliquem eripere ense a femore, ut ap. *Hom.* *ξίφος* s. *φάργανον* ἐρυσσασθαι παρὰ μηροῦ, s. *ἄορ σπάσασθαι παρὰ μηροῦ*. Legimus enim ap. *Virg.* *Æn.* 10. *ocys* ense *Æneas* viso *Tyrrheni* sanguine lætus *Eripit* a femore, et trepidanti *fervidus* instat. (Dicit alioqui idem Poeta et *Eripere* ense *vagina*, nec non *Diripere*. Atque ut ibi legimus ap. eum *Eripere* ense a femore, sic alibi, *Exuere* ense *humero*, cum tamen alioqui in latere potius ap. eum ipsum gestetur: unde sunt illa, *Accommodare* ense *lateri*, *Accingere* ense *lateri*. Sed alicubi *dativos* duos *Lateri* et *Humeris* conjungit: in hoc nimirum versu, *Tum lateri atque humeris Tegeæum* subligat ense. Denique et *Suspendere* ense *collo* ap. eum legitur. Quæ a me obiter dicta sint.) *Od.* K. 126. *τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος δὲν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ*: Il. A. 190. " *Ἢ ὅγε φάργανον δὲν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ*: *Od.* K. (439.) et Il. Π. (473.) *Σπασσάμενος τανυήκης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ*. At vero *E.* (666.) cum dicit *δόνρυ ἐξέρυσαι μηροῦ*, aliam signif. habet *ἐξέρυσαι*. Pluralium *μηροῖ* et dualium *μηρῶ* ap. *eund.* Poetam aliquoties legimus, Il. Π. (125.) *Μηρῶ πλεξάμενος*. Item *πεπλήγγοτο μηρῶ*, præce-

dente verbo *ῥωξεν*, ap. *Eund.* non semel. Sic ap. *Plut.*, (quod observatione dignissimum est,) in *Fabio*, *Μηρὸν τε πλεξάμενος καὶ στενάζας μέγα*. Apud *Xen.* quoque legimus, de *Cyro* commoto iis quæ de morte *Abrahdæ* audiverat, K. Π. 7. p. 109. *μετὰ* Ed. *Ἐπαίσσατο τὸν μηρὸν*. In VV. LL. *μηρὸς* redditur etiam *Coxa*. *Ibid.* *Μηροῦ κεφαλῇ*, *Coxæ* caput, *Rotundum* os, τὴν κοτύλην συνηρμοσμένον: at *Πληκτὸν* *μηροῦ*, καὶ δ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ συνήπτται. In *Iisd.* redditur *μηρὸς* et *Inguen*; sed perperam: ut vel ex hoc ipso loco apparet, quem e *Gal.* ad *Glauc.* 1. afferunt, *Βουβώσι τε καὶ μηροῖς προσδόμεν*, *Inguinibus* et *femoribus* applicabimus. *Μηροῖ* equo etiam aliisque nonnullis animalibus tribuuntur. Quin *Femina* et *Femora*, inquit *Cam.*, sint *μηροῖ*, dubium non est: *Femina* tamen Latini *Carnes* hujus membri s. *Pulpas* dixerunt: ut cum equi *Plinius* scripsit *atteri* et *aduri* *femina*. Nam *μηροῖ* equo applicantur ea parte, qua interior illam contingunt. *Xen.* *Ἰππ.* (7, 5.) *Τοῖν τε γὰρ μηροῖν ὅπως ἐν ἔχοιτο μάλλον τοῦ ἵππου*, Sic enim et *feminibus* firmius adhæserit equo. Idem *Scriptor* *μηρὸν* interioris in equis nominavit, (1, 14.) *Μηροῦς γε μὴν τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἢν ἑμα πλατεῖα τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ*, *Femina* quidem sub cauda s. latioris intervalli linea distincterit. Hujus igitur membri totius, cum *carnibus* *pulparum* et *toris*, quale apparet, nomen est *μηρὸς*, *Femur*. Sed et *ossis*, quod insertum *acetabulo* in genu desinit, propria est hæc appellatio. Hic est nimirum *μηρὸς*

ἀμφικεφαλός Aristoteli, Utrimque quasi caput habens. Hæc est et Coxa. Ita enim Celsus, Coxis proxima sunt genua. Sed Coxas et Coxendices potius ισχία plerique vocarunt. Ab Hom. aliisque Poëtis dicitur etiam Μηρά pro μηροί per metaplasma: ut Od. N. (26.) Μηρά δὲ κήαντες. Apud Eund. aliquot locis, Ἀὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχν' ἐπάσαντο. Sic ap. Apoll. Rh. (1, 433.) μῆρ' ἐτάμοντο. Quamvis autem dicatur μηρά in plur., non necesse est dici μῆρον in sing. Sunt enim quædam nomina, quæ in plurali duntaxat numero talem metaplasma patiuntur: ut δεσμός per metaplasma habet plur. δεσμά: et κέλευθος, κελεύθα: item ζυγός, ζυγά. Quibus addere possumus δίφρα et λύχνα e δίφρος et λύχνος. Hoc autem ignorantes VV. LL. consarcinantes singularem μῆρον, τὸ, nobis dederunt. || Μηροί sunt τὰ μῆρια ὅσα, Femorum ossa, ut exp. Auctor brevium Scholl. II. A. 463. Μηρούς τ' ἐξέταμον. Sed Eust. hujus expositionis non meminit. || Μηρός ab Hes. exp. etiam τὸπος ἀμπέλου, et ξύλον, et τὸ τῆς καλλίμης κῶλον: item ὄρος. Quod autem ad hanc ultimam expoi. attinet, quæ dicitur esse ὄρος, sciendum est, de Quodam Indiæ monte debere intelligi, qui Libero patri sacer erat: unde Βάκχος Μηροτραφῆς appellatus est, In Mero monte educatus. At de Μηροβράφης, dictum est T. 3, 669. || Μηρός, Eran. Philo p. 170. et n. ubi et de μῆρα, Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 366. Apoll. Rh. 87. Spec. 45. Heyne ad Hesiod. 153. Μηρά, Hom. 4, 124. 273. 7, 59. ad Od. Γ. 17. Παίειν τὸν μ., Zeun. ad Xen. K. Π. 657." Schæf. Mss.]

Μηροβράφης, Femori insutus, vide T. 3, 669. [* Μηροτόμος, unde] Μηροτομέω, Femur incido, abscindo. Μηροτραφῆς, vide paulo ante in iis quæ postremo loco de v. μῆρος annotata fuerunt. [Strabo 15. p. 12. Sieb. ubi al. μῆροβράφης, Anal. 3, 334. Eust. II. B. p. 234, 30. "Jacobs. Anth. 11, 328. Lydus de Mens. 83. Pierson. Veris. 126. * Μηροτρεφῆς, ibid." Schæf. Mss.] Μηροτυπῆς, Femora verberans s. percutiens: κέντρον, Epigr. Stimulus quo femora boum s. vaccarum percutiuntur. [Anal. 2, 228.]

Εὐμηρος, item Καλλίμηρος, ap. J. Poll. (2, 187. 9, 162.) Ἀπὸ δὲ τοῦ μῆρου, inquit, ὀνοματοποιούσιν εὐμηρος et καλλίμηρος, et μῆρια, παραμῆρια. Est autem εὐμηρος vel Qui bona s. firma femora habet, aut etiam crassa; vel i. q. καλλίμηρος, Pulcra femora habens, Qui est pulcris femoribus. "Σύμμηρος, Qui est contractis femoribus: cui opponitur ὁ διαβεβηκός. Bud. ex "Hippiatrica." [Hippocr. 837.]

[* Δίμηρον, Gl. Bicoxum.] Φαινομηρίς, ἴδος, ἡ, Quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες, s. Φαινομηρίδες, dictæ sunt Lacenæ mulieres, quod incedentes femora retereget. Plut. circa finem Vitæ Numæ, (ubi Lycurgi instituta cum Numæ institutis comparat,) ex Ibyco hoc vocab. affert: scribens, Φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἰβυκος, (sc. Lacenas virgines,) καὶ ἀνδρομανεῖς ἰστοροῦσιν, ὡς Εὐριπίδης, λέγων, Αἱ σὺν νεοῖσιν ἐξερχομένης δόμους, Γυμναῖσι μῆροῖς καὶ πέλοις ἀνεμμένοις. In sequentibus autem rationem illius appellationis declarat: quia sc. virginalis tunicæ πτέρυγες ab inferiori parte consutæ non erant, sed explicabantur, ita ut in incessu totum femur nudarent. Apud J. Poll. autem est scriptum Φανόμηρις: (sed mendose, ut opinor.) Loquens enim de voca-

bulæ e μῆρος derivatis, καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις, inquit. ["Heyn. ad Virg. 2. p. 58. Musgr. Andr. 599. Jacobs. Anth. 7, 332. ad Lucian. 2, 275." Schæf. Mss.]

[* Ἀκρομήρια, τὰ, Tzetz. ad Lyc. 867.] Μεσομήρια, q. d. Inter femina, τὰ μεταξὺ τῶν μῆρων, inquit J. Poll., i. e. Spatium quod est inter femina, s. femora. Apuleius autem Interfeminium de pudendo muliebri dixit. In VV. LL. perperam μεσομήρια redditur Femina, ut παραμήρια, Femora. ["Ad Anton. Lib. 278. Verh." Schæf. Mss.] Παραμήρια, Internæ femoris partes, Femina, τὰ ἐντὸς τῶν μῆρων, teste J. Poll.: Cam. autem tradit et voce Παραμηρία idem significari, eundem testem producens: ap. quem tamen hujus posterioris vocabuli expositionem nullam reperio. At vero Παραμηρία, sub. ὅπλα, ap. Xen. K. Π. 6, (4, 1.) p. 100. meæ Ed., sunt Arma quæ equorum μῆροις aptantur, ad tegendam hanc partem: "Ὡπλίζον δὲ καὶ ἵππους, inquit, προμετωπίδους καὶ προστερνίδους καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηρίδους, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἄρμασι, παραπλευρίδους. At in VV. LL. generalia s. Femoralia, e Suet. Augusto. In primis autem Græco-Lat. LL. παραμηρίδιον dicitur etiam esse Genus gladii. ["Παραμήριον, Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss. * Περιμήρια, Gl. Feminalia.]

[* "Μηρίῳ, Toup. Opusc. 2, 135." Schæf. Mss.] Διαμηρίῳ, verbum obscenæ signif., ap. Aristoph. ("Op. 669. 706. 1254.) et Plut. ac Diog. L., de præpostera sc. venere. Hes. tamen διαμηρίσαι non ἐπὶ παίδων ἀρρένων tantum, sed et ἐπὶ θηλειῶν dictum fuisse tradit. Quidam Dividere interpr. obscenam buic itidem verbo signif. tribuentes. "Femora diduco. Item Femoribus diductis in eo; diciturque et de feminis et de maribus, "teste Hes. Aristoph. "Op., 'Εγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἠδέως. "Vide et Γίγартон." [Lucian. 6, 140. "Jacobs. Anth. 10, 121. Brunck. Aristoph. 2, 165. Toup. Opusc. 2, 255." Schæf. Mss.] Hinc VERBALE Διαμηρισμός de Obscenō illo actu, ap. Plut. (8, 592.) Quidam interpr. Interfemineus congressus, s. Interfemoralis. Item Divisio, obscena signif.: ut διαμηρίζειν, Dividere. "Femoribus diductio; et Coitio quæ fit diductis femoribus; aliis "Interfemineus congressus. Plut. Symp. 3, 6. Τοῦ Ζήνωνος διαμηρισμός." [Sext. Emp. Pyrrh. 3, 245. Math. 9, 190.] "Καταμηρίσαι affertur pro Dejicere, Sternere," ["Brunck. Aristoph. 3, 70." Schæf. Mss.]

Μηρίαδης, Ad femur s. femora pertineus, q. d. Femoralis: ut μῆρια ὅσα ap. Schol. Hom. (II. A. 40.) Femoralia ossa, i. e. Ossa femorum. [Xen. Ἰπ. 11, 4. J. Poll. 1, 199. Conf. c. * μῆριδος, 5, 63. * "Μήρειος, Toup. Emendd. 2, 606." Schæf. Mss. * Μήριος, Clein. Alex. 716.]

Μῆριον, τὸ, forma dimin., i. tamen valens q. μῆρος, Femur. Unde μῆρια καλεῖν ap. Hom. et Hesiod., i. q. μῆρους καλεῖν. ["Eran. Philo 170. Wolf. ad Hesiod. corrig., ad Lucian. 1, 355. ad Paus. 226. Brunck. Apoll. Rh. 87. Aristoph. 2, 50. Heyn. Hom. 4, 124. 7, 59." Schæf. Mss.]

[* "Μηρίωνος, Nom. propr., Toup. Opusc. 2, 255. Senu obsceno, Jacobs. Anth. 8, 17. 10, 154." Schæf. Mss. * Διαμηρίδης, Anal. 2, 378.]

[* "Μῆρις, Tripolium, Diosc. Notha p. 472." Boiss. Mss.]

Quod sequitur, nomen Μῆτις, si πρωτότυπον, i. e. Primitivum, censeri non debet, non dubium est quin a μῆδος s. μῆδομαι deductum censere oporteat. Etym. a μῆδω derivat: hujus μῆδω fut. esse dicens μῆσω, a quo nomen verbale μῆσις, et per mutationem literæ σ in τ, μῆτις. Cui derivationi, tanquam non nimium longe accersitæ, facile assentior. Sed pro μῆδω dicere malim μῆδομαι: quod hujus passivæ vocis exempla multa, illius autem activæ nullum inveniam. Est autem omnino Poëticum hoc nomen μῆτις, quamvis verbi μῆδομαι aliquis sit et in soluta oratione usus: sicut in præcedentibus docui. Huc autem pertinentia quædam præfabor in nomina ex hoc μῆτις comp.

ΜΗΤΙΣ, ἴδος, ἡ, Consilium. Interdum Intelligentia, vel Prudentia, Sapientia. Homerus suum Ulysses, quem sæpe πολύμητιν vocat, interdum Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον appellat, i. e. Jovi consilio parem, II. B. 408. "Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Apud Eund. legitur aliquoties ἀμείνων μῆτις et ἀρίστη μῆτις, item λεπτὴ μῆτις: et alicubi, ἄλλη μῆτις. Nec non cum variis verbis: ut μῆτιν φράζεσθαι, item metaphorice μῆτιν ὑφαίνειν, (quod ap. Hesiod. quoque legitur,) et μῆτιν τεκταίνεσθαι: quibus omnibus in II. non dubium est quin βουλήν, i. e. Consilium, significet, cum nomen illud βούλην iisd. aut similibus verbis jungere soleat. Atque adeo ap. hunc ipsum eod. in loco μῆτιν et βουλήν manifeste idem significare videmus: II. I. (93.) Τοῖς δ' γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Quo pertinentia quædam afferam et in v. Μητιάδην. At vero in his versibus II. Ψ. (315.) Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἦε βίηφι, Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Νῆαθοῖν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνιόχοιο. Dativus Μῆτι, (qui per crasin factus est et dat. Ionico μῆτι, non e μῆτιδι per apoc.; alioqui enim i. corripere, cum contra producatur; ideoque male in quibusdam exempl. scriptum est μῆτι, priore syllaba circumflexa;) non tam sonat Consilio, (quamvis Eust. exponat τῇ βουλή,) nec Prudentia, quam Solertia, aut Solerti quadam industria. Quidam vero interpr. etiam Arte, sicut brevium Scholl. Auctor exp. τέχνη. Quam expositionem præcedit alia, sc. συνέσει. || Μῆτις in malam partem etiam sumitur pro Vafro consilio. Inveniuntur enim conjuncta ap. Hom. alicubi δόλοι et μῆτις, item μῆτις et κέρδεα. Quod tamen vocab. Κέρδεα alicubi et in bonam partem sumitur, ut vel ex eo loco apparet, quem modo protuli, i. e. ex iis quæ ibi proxime

sequuntur. Siquidem de eo ipso, cui μῆτιν tribuerat, dicit mox; "Ὅς δὲ κε κέρδεα εἰδὴ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους. ["Jacobs. Anth. 6, 56. 11, 30. Brunck. Apoll. Rh. 213. ad Charit. 728. 732. Crinagor. 32. Heyn. Hom. 8, 419. 458." Schæf. Mss.]

De sequentibus comp., quæ e nomine μῆτις facta sunt, hoc sciendum est, unum idemque duobus modis scriptum inveniri, sc. cum terminatione non solum in τῖς, sed etiam in τῆς: et τῖς quidem pro utroque genere, τῆς autem pro masc. duntaxat. Quamvis autem rationi consentaneum videatur, ut non minus hæc quam illa a nomine μῆτις deducamus, Eust. tamen terminationem in τῆς a verbo μῆδω esse tradit; at ego a μῆτος esse potius dicerem. Vide Ποικιλότητις.

Ἀγλαότητις, ἴδος, ὁ, ἡ, et Ἀγλαομήτης, ὁ, et Ἀγλαομητία, vide T. 1, 142. Αἰολομήτις, ἴδος, vel Αἰολομήτης, Varium consilium habens, Vafes, Astutus. Vide T. 1, 178. Invenitur autem scriptum et αἰολομήτις. [* Βαθυμήτης, Æolice βαθυμήτης, Pind. N. 3, 92.] "Διχόμητης ἔρις, Contentio duplicis consilii, pro "Anceps et dubia." Dicit etiam potest Διχομήτης. "Δυσμήτης, "Hes. κακότηχος, ut et Δύσμητις, Suidæ δ κακόβουλος, Mala "meditans et machinans." Εὐμήτις, vel Εὐμήτης, Cui bonum est consilium, Bono consilio præditus s. instructus, Bene instructus consilio. Uno verbo, Prudens. "Εὔμητις, Prudens, Con-sulta, Consilio valens, Epigr." ["Antip. Thess. 19. Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss.] Θρασύμητις, vel Θρασύμητης, Audax consilio s. consiliis, Cujus audax est consilium, vel audacia consilia, In capiendo consilio audax. Κακόμητις, vel Κακομήτης, Qui est mali consilii, Cujus malum est consilium, Cujus

mala sunt consilia, Qui malo utitur consilio s. malis consiliis, κακόβουλος, Hes. ["Porson. Or. 1400." Schæf. Mss. * Κακόμητος, Orph. Fr. p. 376. susp. * Κακομήτια, Manetho 2, 308.] Κλυτόμητης, VEL Κλυτομήτης, Inclytus consilio, consiliis, prudentia, Quem consilium reddit inclytum s. valde celebrem. Epigr. [Hom. Hymn. 19, 1. Philostr. Icon. 3, 13. "Epigr. adesp. 359." Schæf. Mss. * Μεγαλόμητης, Æsch. Ag. 1437. * Παμμήτης, Simonides ap. Theoph. ad Autol. 2. p. 74. θεός.] Ποικιλόμητης, VEL Ποικιλομήτης, vide T. 3, 442. Sciendum est autem, Eust. Od. Γ. 163. Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην, annotare, Hom. non dixisse ποικιλόμητην, cum alioqui ita dicere posset, eod. modo quo εὐμητην et πολύμητην, non ita scripsisse tamen: ut ostenderet utraque scriptura licere uti: ποικιλόμητην quidem a μήτης, at ποικιλομήτην deducendo a ν. μήδω, sicut et ἀγκυλομήτης inde deducitur. Ego tamen, quod Eustathii pace dictum sit, grammaticæ analogiæ vix consentaneam hanc deductionem esse arbitror, potiusque a μήτος derivari censeo. ["Græv. Lectt. Hes. 516. Wakef. Trach. 1121. Heyn. Hom. 6, 204. Brunck. Soph. 3, 450." Schæf. Mss.] Πολύμητης, VEL Πολυμήτης, Cui multum est consilii et prudentiæ, Consilio abundans. Apud Hom. passim, πολύμητης Ὀδυσσεύς. ["Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss. Πολυμήτης pro πολυμήτης, Opp. 'A. 5, 6. * Πολύμητος, Anal. 3, 135. τέχνη, nisi leg. πολυκμήτης, "Jacobs. Anth. 11, 261. * Συμμήτης, Heyn. Hom. 6, 12." Schæf. Mss.] Ταχύμητης, VEL Ταχυμήτης, vide in Ταχύς, T. 3, 1273. Ὑπερόμητης, VEL Ὑπερομήτης, T. 3, 1761.

Μητίεις, δ, Consilio abundans, Cui multum est consilii: Hesiod. (Erg. (1, 51.) Διὸς παρὰ μητιέοντος, Θ. (457.) Ζῆν' τε μητιέοντα, θεῶν πατέρ' ἦδ' ἐκ ἀνδρῶν. In VV. LL. tamen μητίεις redditur simpliciter Consultus, Consiliarius, Consilii auctor. Dicam de hoc epith. μητίεις et in Μητίτης. || Μητιέοντα φάρμακα, Od. Δ. 227. Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιέοντα, Quæ magno consilio s. magna prudentia excogitata sunt; vel τὰ βουλῆς δέδμενα εἰς ἀποφυγὴν, inquit Eust.: μητιέοντα Bud. vertit Consulte medica composita sub arte, quatuor Homeri versus quatuor Latinis reddens: additque a Plut. exponi κατὰ τὴν θεωρητικὴν τέχνην ἐσκευασμένα. Inducebant autem hæc pharmaca maiorum omnium oblivionem, ut ibi docet Poeta: unde nomen vel epith. unius ap. illum ibid. est νηπενθές. Ille porro locus Plutarchi est in iis quæ de Homero scripsit. ["Græv. Lectt. Hes. 517. 537. Alex. Æt. 5." Schæf. Mss.]

Μητιέτης, δ, (quod dici existimatur quasi μητίτης, per pleonasmum τοῦ ε,) Consultus, Prudens; Consiliarius, Consultor. Ab Hes. exp. βουλευτής: a Suida autem βουλευτικός, et quidem rectius, mea sententia; atque adeo Eust. quoque non illam, sed hanc exp. affert. Apud Hom. frequentissimum est Jovis epith.; sed nominativi locum ap. eum obtinet vox Μητίετα proparoxytone: Il. A. (175.) μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς. Qui σχηματισμός Βοεῖος atque Æolibus a veteribus fuit ascriptus, ut docet Eust., qui dubitat an μεταπλασμός vocari debeat. Vide et Etym. Hoc quidem certe constat, eund. σχηματισμὸν in aliis plerisque nominibus ap. Hom. extare: e quibus sunt hæc, ἱππότα, ἡπίτα, αἰχμητὰ, κυανοχαῖτα. Ceterum quod ad nominis huius signif. attinet, Eust. μητίετα Ζεύς exp. et altera voce proxime præcedente, μητιέας: quem, inquit, Theocr. ἐρμηνεύει, cum dicit, Διὸς μέγα βουλευέοντος. Huc autem pertinere dico et μήσωρ, quod epith. ab eod. Poeta huic deo tribuitur. Latine autem non satis exprimi videtur, interpretando (cum de Jove dicitur) Consultus. Magis quæ placeret Consiliarius, Consultor, si act. signif. dare liceret; aut etiam Consilii auctor. Alioqui non minus lubenter reddiderim Providus, (quoniam providentiam Deo proprie tribui notum est,) quam Consultus. Quidam vero reddiderunt superlativo Consultissimus. ["Clark. ad Il. A. 43. 175. Græv. Lectt. Hes. 517. Μητίετα, Heyn. Hom. 4, 66. De accentu, Wolf. ad Hesiod. p. 134." Schæf. Mss.]

Μητιάω, Consilia agito, Consilio, Consulto, Delibero. Redditur et Consulo. Il. H. 45. Βουλὴν, ἣ βα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μετιόωσι, verba hæc θεοῖσι μετιόωσι non dubitarem reddere istis Horatianis, Divis consiliantibus. Alioqui reddi etiam possunt, Consultantibus divis. Sed plerumque addito accus. dicitur aliquis μετιόων quidpiam pro Consilio inire de re quapiam, aut etiam Agitare in animo quidpiam, s. Versare: vel Cogitare de re quapiam, aut etiam Moliri rem quampiam. Sic Od. Z. (14.) Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃορι μετιόωσα. Itidemque cum dicit μετιόωντες βουλὰς, non possumus (meo quidem iudicio) aptius interpretari μετιόωντες quam Agitantes: ut scimus Latinis sæpe in usu esse Agitare consilia. Sic κακὰ μετιόωντι ap. eum reddi queat Mala consilia agitant; sed malim, Mala consulenti, i. e. Res malas et perniciosas; vel, Mala consilia danti, aut Malum consilium: Il. Σ. 312. Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνυσαν κακὰ μετιόωντι. Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὐτίς, δς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν. Possit vero κακὰ et adverbio reddi, ut κακὰ μετιόωντι sit Male consulenti. Estque obiter observandum hic κακὰ μετιόων et ἐσθλὴν βουλὴν φράζεσθαι sibi opponi: itidemque supra μετιόωντες βουλὰς perinde esse ac si diceretur βουλευέοντες βουλὰς. Nam et hi loci μήτιν nihil aliud esse quam βουλὴν, aperte ostendunt. ["Ad Charit. 784. Heyn. Hom. 7, 177." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Μητιάσθαι voce passiva, signif. eadem, Il. X. 174. Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάσθαι, ἥ μιν ἐκ θανάτοιο σῶσσομεν κ. τ. λ. Unde comr. Συμμητιάσθαι, "Una consilium inire," consultare, cum aliis consilia agitare, Consilia sua cum alio s. cum aliis communicare. In VV. LL. redditur Dare consilium. ["Heyn. Hom. 6, 12. ad Il. K. 19." Schæf. Mss. * Ἐπιμητιάω, Apoll. Rh. 3, 667. * Μητιάδουσα, pro μετιάζουσα, Nom. propr., Apollod. 3, 15, 5." Schn. Lex.]

Μητίζομαι, VEL Μητριομαι potius, (ut ap. Eust. legitur vox ἁτῖνα Μητῖω, licet absque exemplo,) Consilia agito, Consulto, sicut et Μητῖω. In hoc autem loco Il. Ψ. (312.) οὐδὲ μὲν αὐτοῖς Πλειόνα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητρίσασθαι, puto μητρίσασθαι esse Consilio et solertia circa rem quampiam uti, Consilio et solertia

rei cuiuspiam providere. Sequitur enim ibi dat. μήτις de re eadem dictus, qui (ut docui cum de nomine μήτις agerem) Solertia s. Solertem quandam industriam significare videtur; nonnulli vero Artem interpretati sunt. Nonnunquam Μητριομαι est Excoctio Alioqui, (sicut præcedens etiam Μητῖω interdum,) cum accus. sæpe est Consilium in eo de re quapiam, s. potius Moliri rem quampiam; s. Consilio inito molior, ut etiam facio, s. patro. Sic tamen ut verba illa potius subaudienda relinquere debeant quam addi. Il. K. (48.) Οὐ γὰρ πῶ ἰδόμεν οὐδ' ἐκκλινον αὐδῆσαντες Ἄνδρ' ἐνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἡματι μητρίσασθαι, (vel μητρίσασθαι, cum σσ, de qua scriptura dicam postea,) "Ὅσο" Ἐκτωρ ἔρρεξε: ἡ φίλος νῆας Ἀχαιῶν, ubi brevium Scholl. Auctor exp. ἐργάσασθαι: itidemque Eust. πρᾶξαι: qui etiam addit illum τὸ τέλος declarasse ἐκ τῶν πρὸ τέλους: et volentem exponere illud μητρίσασθαι, subungere ὅσο" Ἐκτωρ ἔρρεξε. Nisi tamen alia huius signif. exempla extarent, aliter exponi posse verbum μητρίσασθαι nemo: ut sc. diceret Poeta, alium ne molitum quidem esse tale multa uno die quam multa hic non molitus sit duntaxat, sed etiam fecerit. Ac non omnino fortasse rejicienda mea hæc exp. fuerit, (utpote quam sequendo aliquid majus a Poeta dicam: quam si alteram sequamur,) etiamsi signif. illius exempla extant. Ea autem afferam, illam explicationem lectori interim considerandam relinquens. Legimus igitur ap. Il. O. (340.) Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητρίσομαι: ubi μητρίσομαι θάνατον non est simpliciter Moliar necem, sed Patrabo necem, vel Afferam mortem; neque enim verbum facere cum hoc accus. locum habet. Sic Il. Γ. (416.) Μέσσω δ' ἄμφοτέρων μητρίσομαι ἔχθρα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. Hic enim μητρίσομαι ἔχθρα non significat simpliciter Moliar, (quoniam multa molimur quæ tandem efficere non possumus,) sed ita moliar ut faciam. Verum quoniam hic quoque verbum Facere locum habere non potest, utendum est verbo quod apte accusativo Inimicitias s. Odia (quorum altero interpretabimur Græcum illum ἔχθρα) jungi possit. Tale autem est Concitabo, Excitabo. Ut tamen plane quod sentio dicam, nec Eustathio nec brevium Scholl. Auctori assentiri in eo possum, quod in h. l. quem ex Il. Ψ. attuli, μητρίσασθαι exponant simpliciter ἐργάσασθαι et ποιήσασθαι. Existimo enim et ibi et in seqq. Il. duobus, nec non in aliis plerisque, μητρίσθαι non esse simpliciter Facere, sed Adhibita solertia aut arte facere, Solertia aut Consilio s. Solerti consilio providere et operam dare ut aliquid fiat. Dixi porro in plerisque aliis, non in omnibus, (quibus alioqui convenire videri possit illa expositio quam e Scholiographis attuli,) quod vel isti Od. M. 373. Οἱ δ' ἐταροὶ μέγα ἔργον ἐμπίσαντο μένοντες, haud itidem quadrare mea illa exp. possit; sed ἐμπίσαντο aut simpliciter exp. debeat ἐργάσαντο s. ἐποίησαν, aut certe sonet quod Gallice dicimus, Ils se sont avisés de faire. Hoc enim loquendi genere simul et consilium aliquibus fuisse rem quampiam facere, et eos illam fecisse declaramus. Ceterum VERB. Μήσασθαι cum accus. illam τοῦ ἐργάσασθαι signif. itidem habere antea dictum fuit. Ubi etiam vide quæ de illa dixi. Invenitur autem et absolute positum s. potius adverbio junctum hoc verbum ap. Od. I. (262.) οὕτω πον Ζεὺς ἤθελε μητρίσασθαι. Ubi brevium Scholl. Auctor μητρίσασθαι perperam exponere videtur ἐργάσασθαι. Puto enim μητρίσασθαι hoc in loco esse quod Gallice dicimus Disposer, et quidem ibi etiam, ubi Deo verbum hoc tribuimus, veluti in hoc Prov. L'homme propose et Dieu dispose: ut hæc verba, οὕτω πον Ζεὺς ἤθελε μητρίσασθαι, sonent perinde ac si diceremus, Il a plu à Dieu d'en disposer ainsi. Atque ita conveniet hoc dictum cum eo quod habemus initio Iliadis, δὲ δ' ἐτελεέτο βουλὴ. Quam sententiam alibi bis verbis exprimit, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς: (sicut et θεῶν διὰ βουλὰς, alibi ap. eum legimus.) Hesiod. eod. plane sensu dicit, Διὸς μεγάλου ἐκτελέτω. Latine autem hæc reddentes, voce Consilium aptissime utemur. Virg. tamen alia usus est in hac sententia exprimenda. Hæc enim ejus verba, Jovis sc. numina poscunt, Servio quoque teste, respondent illis Homericis, Διὸς δ' ἐτελεέτο βουλὴ. Sed hoc præterea sciendum est, pro μητρίσασθαι legi etiam μετιόωσθαι, et (quod mirum est) Eust. in uno suorum Comm. loco, sc. in priore, habere μετιόωσθαι, in altero μητρίσασθαι. || Ne hoc quidem silentio prætereundum est, LEGI Μητρίσασθαι in nonnullis exempl. cum σσ, non hic solum, sed aliis quoque locis qui huc inf. habent: itidemque μητρίσομαι et μητρίσασθαι, atque adeo ubicunque ea a th. μητριομαι deducta unicuique σ habent, geminum habere. Fortassis autem ratione hæc scriptura non caret, quod alioqui syllabam τῖς, in nomine μήτις (unde hoc verbum deductum est) corripitur sciamus: quemadmodum in plerisque aliis verbis pro simplici σ duplex ad producendam syllabam: cum alioqui corripitur, poni videmus. Sic certe in illo quem ex Il. O. protuli loco, μητρίσομαι scribit meum vetus exemplar, ostendunt scripturam habere non solum textus Commentarii Eustathii præfixus, sed is quoque qui illis insertus est; ideoque et in mea Ed. gemino σ scripsi μητρίσομαι. Sed, (tanta est exemplarum eorundem in hac voce, sicut et in quibusdam aliis, inconstantia) Γ. 416. idem verbum, atque adeo idem ejus futurum in textu illis Eust. Comm. præfixo scriptum habemus unico σ, μητρίσομαι. Sic vero Il. K. 49. scriptum est μητρίσασθαι, non μητρίσασθαι, et quidem ap. ipsum quoque Eust.: i. e., non solum in textu Comm. ejus præfixo, sed in duobus ipsorum Comm. locis. ["Ruhnck. ad H. in Cer. 344. Wolf. ad Il. K. 48. Heyn. Hom. 4, 641. 6, 16. 7, 63. Wolf. Trach. 783. Brunck. Apoll. Rh. 31." Schæf. Mss.]

Hinc est Μήτιμα, τὸ, quod verbale sonat quasi a verbo Consulto deducere Consultamentum. Sed accipitur pro μήτις, i. e. Consilium: sicut pro μήνις accipitur μήνιμα. Quod verbum omnino simile isti dicere poterimus, i. e. prorsus eod. facimus modo, si constituamus θέματα Μητῖω. Sicut enim μήνιμα a Μηνίω, sic μήτιμα erit a Μητῖω. At Eust. ipsius nominis μήνις esse ἀρχὴν tradit verbum μητῖω: cum alioqui rationi consentaneum esse s. potius ratio poscere videatur, ut μήνις verbi μητῖω esse ἀρχὴν dicamus. Sed multa ejusmodi ab Eust. de quorundam

vocabulorum deductionibus tradi, in quibus minime sequendum esse ejus iudicium iudico, alibi quoque docui.

Μῆτος, τὸ, i. q. μῆτις. Cujus plur. μῆτεα ap. Hes. extat, exponentem μῆτιματα. Quo illum ideo usum esse arbitror, quod μῆτιδες in usu esse non existimaret. Ceterum ab hoc μῆτος de-

A rivari censeo comp. in ης terminata, αἰολομήτης, et ἀγκυλομήτης, et ποικιλομήτης, ac cetera: cum Eust. ea quæ sunt in tis, ut ποικιλομήτης, a μῆτις esse tradat; at quæ in της, ut ποικιλομήτης, a μῆδω.

Μῶω, ex iis esse verbis videtur, quorum origo minime quærenda est, vel quod aliunde facta non sint, vel quod unde facta sint, vix sciri queat. Sed quod ad verbum istud aliaque ejusmodi attinet, illud potius quam hoc persuasum habeo. Verum ex hoc μῶω factum existimatur μῶω, unde est nomen μύσσης, ex hoc ipso autem alia. Quidam tamen ex illo ipso μῶω voluerunt esse μύσσης, ut aliquanto post docebo: ubi et de aliis a μῶω derivatis disseram.

ΜΥΩ, Conniveo, Nicto, Oculos claudio. Dicitur autem μῶω sine adjectione, vel μῶω τοὺς ὀφθαλμούς s. τὰ ὄμματα, i. e. Oculos. Interdumque ipsi etiam ὀφθαλμοὶ s. ipsa ὄμματα dicuntur μῶω. Apud Aristoph. Σφ. (988.) μύσας παρῖξον, Oculis claudis. Sic Lucian. (3, 414.) dixit, sed præsens temporis participio utens, Εἰ μύντες οἱ πένητες βαδίζουσιν, Si pauperes claudis oculis incederent. Vel, Oculos claudentes. Quamvis autem ap. primarios Auctores μῶω sine accusativi adjectione positum invenitur, existimo tamen primum ejus usum cum adjectione accusativi fuisse, sed brevitatis gratia subaudiendum relinqui consuevisse. Illo autem modo, i. e. cum accus., usus est Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, Alterum oculum claudimus, vel, comprimimus, ut quidam interpr. Apud Eund. Μύοισι τοὺς ὀφθαλμούς οἱ ἄνθρωποι, Polit. reddit, Connivent oculis homines. Ubi tamen verbo Connivent contentus esse poterat. Sic in Epigr. ἔμυσας κανθοῦς. Metaphorice in Lucæ Vita, Πρὸς δὲ τὴν ἀληθινὴν διδασκαλίαν τὰ τε τῆς καρδίας ἔβρον ὧτα καὶ τὰ τῆς διανοίας ἔμυν ὄμματα. || Μῶω, labris quoque tribuitur, et ori. Dicitur enim μῶω τὰ χεῖλη, et μῶω τὸ στόμα. (Greg. Naz. vero dixit etiam aliquem μῶω τὰς αἰσθήσεις, de Theol. 1. Οἷον μύσαντα τὰς αἰσθήσεις, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου γενόμενον, ἐαυτῷ προσλαλοῦντα καὶ τῷ Θεῷ, ζῆν ὑπὲρ τὰ δρώμενα, ubi passive etiam reddi possit, Sensibus oclusis.) Sed et ipsa χεῖλη dicuntur μῶω, et ipsum στόμα quoque. Afferturque ex Epigr. χεῖλος ἔμυσεν, pro Os se clausit. Sic μύσαντα στόματα e Plat. Phædro, (ubi metaphorice στόματα ponitur,) Τὰ τῶν διεξέδων στόματα, ἢ τὸ πτέρυν ὄμμα, συναναίρμενα καὶ μύσαντα, ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ, Clausa, Stricta. Ex Aristot. autem Probl. præf. ρλη-τις. Μεμνῶς cum dat. στόματι: sc. Μεμνῶς τῷ στόματι, pro Qui est ore compresso. At vero μῶω s. συμμῶω et χάσκειν opposita inveniuntur. Aristot. Χάσκουσι καὶ συμμῶουσι, Dehiscunt ore et comprimuntur, Bud. Sic et de vulnere cufus labra non hiant, ex isto Gal. loco affert, Μῶω μὲν οὖν στύφόμενον τε καὶ ψυχόμενον, ἐπιδέσει τε συναγόμενον καὶ βρόχψ διαλαμβανόμενον. Apud Diosc. præf. Μεμνῶτα dictum itidem per τῶν ἐλκῶν, reddit Occlusa. Lat. autem et Coire vulnera hac signif. usurpant. Dicuntur denique et rosæ μῶω, quæ sunt adhuc ἐν κάλυξι. Non solum μῶω τὰ ἔλκη, inquit Eust., sed etiam χεῖλη et ὄμματα: et ῥόδα τὰ ἐτι ἐν κάλυξι, et quæcunque sunt hujusmodi. Verum videtur potius debuisse dicere μῶω non solum ὄμματα et χεῖλη, sed etiam ἔλκη et ῥόδα: quoniam rationi consentaneum est ut prius de oculis et labris quam de aliis dictum esse existimemus. Idem certe alibi hoc verbum μῶω dici ἐπὶ βλεφάρων et χεῖλέων, et de quibusdam aliis, tradit. Dicuntur denique μῶω et πόροι ap. Aristot. Meteor. 4. Μύοντες πόροι, Clausi, Obstructi. In VV. LL. affertur etiam μύσας ἐπὶ πένθεσι ex Epigr. quod redditur, Omissis luctibus. Ex Iisd. affertur ρλη. Μῶωκε pro Obmutuit, ore se compresso. Ex Hesiodo autem pro Contrahitur, Constrigitur, Clauditur, Mugit, Strepitat. Rursum ex Epigr. μεμνῶτα κλῶπον ἀνοίγει: (quod rosis convenit, sequendo id quod de illis dictum paulo ante fuit.) Item μεμνῶτες ἄνεμοι, Silentēs ventī, q. d. Qui sunt ore ocluso s. compresso. [Act. Traj. 1. p. 240. Valck. Phœn. p. 392. Wakef. S. Cr. 3, 56. 162. Eum. 943. Grav. Lectt. Hes. 567. ad Charit. 272. (739.) Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 15. ad Eur. Med. 1183. Poisson. p. 83. Winckelm. Histoire 1. p. 9. Jacobs. Anim. 248. 304. Anth. 7. 119. 8, 103. 330. 9, 173. 10, 207. 11, 167. Antiphil. 43. Lobeck. Aj. p. 238. Thom. M. 175. Méμωκε, Satyr. Thyill. 5.] Schæf. Mss. Μεμνῶς, Vacuus, Marc. Sidet. 90.: II. Ω. 637. μύσαν ὅσπερ ὠπὸ βλεφάρου. Active, Anal. 2, 297. ὕπνος ἔμυσεν κόρας.] “Μῶω Hes. affert pro κοιμάται, Cubat, Dormit.”

Μύσις, ἡ, Occlusio, Compressio, Obstructio. Μύσις τῶν πόρων, Occlusio, Obstructio: (ut μύοντες πόροι ex Aristot. allatum fuit pro Obstructis poris, s. Occlusis, vel Clausis.) Greg. Naz. de Homine, Συμπτώσεως γὰρ τῶν πόρων καὶ μύσεως ἐν ταῖς λυπηραῖς διαθέσεσι περὶ ἅπαν γενομένης τὸ σῶμα, πρὸς τὰς ἐν τῷ βάθει κοιλότητας συναθεῖται, πᾶν τὸ πρὸς τὴν διαπνοὴν κωλυόμενον. Apud Diosc. autem Μύσις τῆς ὑστέρας quidam interpr. Contractio vulvæ, Ποιῇ πρὸς τε ὑστέρας μύσει καὶ διαστροφάς. [Jacobs. Anth. 8, 330.] Schæf. Mss.] Hippocrati autem VOCABULUM Μύκη i. valet q. μύσις, teste Gal., “ut docui T. 2, 1650.” At Suidæ μύκη est θήκη, “Theca, Conditorium, Repositorium.” In VV. LL. redditur Theca gladii, Vagina ensis. Affertur et pro μύκης, “Fungus,” ex Epicharmo, ap. Athen. (60.) “Οἷον αἱ μύκαι ἔρ’ ἐπεσκληκότες πνιγείσθω. Aliud exemplum e Theophr. habes in “Μύκης, quod Fungum lucernæ signif.” At vñno Μύκη est Mugitus, Boatus: e Schol. Apoll. Rh. 4.

“Ἄμυστις, ios, vel idos, ἡ, Largus haustus: cum sc. non com-pressis labris sorbillator, sed hiantē ore et patente recto merum “ingurgitatur: ut Hes. quoque e Timarcho ἄμυστιν exp. ἄβραν “πόσιν. Unde ἄμυστιν πίνειν et προπίνειν vel οἰνοποτεῖν dicitur.

PARS XXXII.

“quod et ἄμυστιζέιν, et ἄμυστι πίνειν s. χανδὸν πίνειν. Athen. 15. “Οἱ ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἐνεκα στομάχου, πίνοντες ἄμυστιν, “ἀποβλύζουσι. Apud Eund. 10. Anacreon ait, Ἄγε δὴ φέρ’ ἡμῖν, “ὦ παῖ, Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν Προπίω. Eodem in libro Callim. “dicit, Καὶ γὰρ δ’ Ὀρηκίην μὲν ἀπέστνγε χανδὸν ἄμυστιν οἰνοπο- B “τεῖν ὀλίγψ δ’ ἤδετο κισσυνβίψ. Qui duo versus ap. Eund. le- “guntur l. 11., sed ibi pro ἀπέστνγε habetur ἀπηνάτο, et ζωροπο- “τεῖν pro οἰνοποτεῖν. Nota autem ἄμυστιν ibi epitheticus dici “Ὀρηκίην, ut et ap. Horat. (Carm. 1, 36, 14.) Bassum Threicia “vincat amystide: et ap. J. Poll. 6, c. 3. Ἄμυστι πίνειν, ἄμ- “στίζειν, χανδὸν πίνειν Ὀρακία πρόποσις, Σκυθική πόσις. Thracēs “enim et Scythæ acerrimi fuere potures, adeo ut ἀποσκυβίζειν “ab iis proverbialiter dictum sit pro Ingurgitare se mero. “|| “Ἄμυστις, teste eod. Poll. 6, c. 15. (ita enim ibi reponendum “pro ἄμυστις,) dicitur non solum ἡ ἄβρα πόσις, sed etiam ἐκπώ- “ματος σχῆμα: ut et paulo ante dixerat, Homericum illud “ἄλειςον fuisse μέγα ἔκπαμα, κληθὲν ἐκ τοῦ ἄλιν πίνειν, ὡς καὶ “ἡ ἄμυστις, inquit. Itidemque Suidas, cum dixisset ἄμυστιν esse “τὴν ἀπνευστὴν πόσιν, afferens ex Aristoph. ἄμυστιν ἐξέλαψα, “subjuugit, “Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλῶδους. Grandiuscu- “lum autem fuisse verisimile est, et ita ut inde ἄμυστι καὶ “ἄβρας bibi posset: quomobrem et in illo Callim. loco ὀλίγον “κισσύνιον opponitur magno ἀλείψω, e quo Ὀρηκίη ἄμυστις duci “poterat.” [Musgr. Rhæ. 418. Bergler. Alciplur. 149. Jacobs. Exerc. 1, 132. Valck. Callim. 251.] Schæf. Mss.] “Ἄμυστιν, Hes. affert pro συνεχῇ πόσιν: pro quo supra “ἄμ- “υστιν.” “Ἄμυστις, Hesychio μέτρον τι, Mensura quædam.” [“Leg. ἄμυστις.” Is. Voss.] “Ἄμυστι, adv. quod a μύσαι deductum censetur, exp. ἄνευ τοῦ μύσαι τοῖς χεῖλεσι.” “Ἄμυστι, Absque labi- C “orum compressu, h. e. Palente ore, ἄνευ τοῦ μύσαι τοῖς χεῖλεσι, “quod et χανδὸν dicitur, Aperto rictu, Ore magno hiatus di- “ducto. Lucian. Lexiph. Ἐπίνωμεν δὲ ἄμυστι, καὶ ἤδη ἀκροβράκες “ἦμεν.” [“ad Lucian. 2, 333. 421. Valck. Callim. 252. 253. ad Anton. Lib. 162. Verh., Toup. Opusc. 1, 246. Jacobs. Exerc. 1, “133.” Schæf. Mss. “Ἄμυστι, Clem. Alex. Pæd. 2, 2.” Kall. Mss.] “Ἄμυστιζω, i. q. ἄμυστι πίνω, Hiantē ore bibo, et largo “haustu. Plut. Symp. 3, 3. Τοὺς γὰρ ἄβρον καὶ ἀπνευστὴν πίνον- “τας, (ὅπερ ἄμυστιζέιν ὠνόμασται,) οἱ παλαιοὶ φασὶν ἥκιστα περι- “πτεῖν μέθοις. Plautus dicit Ingurgitare in se merum: cui “opponitur ap. Terent. Sorbillare.” [“Valck. Callim. 254.” Schæf. Mss.] “Ἐξάμυστις, i. q. ἄμυστι ἐκπίνειν, Hiantē ore “exhalare, Uno spiritu epotare, Suid.” [“Ad Anton. Lib. 162. Verh.” Schæf. Mss. “Mich. Apost. Prov. 2, 95.” Schleusn. Mss.] “Ἐκμυστιζω, Uno haustu bibo, Uno tractu s. “spiritu epoto, i. q. ἄμυστι ἐκπίνω. Eust. enim p. 1282. ἐκμ- “στίζειν esse dicit τὸ ἐφ’ ἐν πνεύμα πίνειν, afferens e Plat. Comico, “λύσας στόμων εὐώδους ποτοῦ, ἴησιν εὐθὺς κύλικος ἐς κοῖλον “πλάσας Ἐπειτ’ ἄκρατον κοῦ τεταργανόμενον Ἐπινε κάζεμυστισε. “Quæ ap. Athen. quoque leguntur,” [11. p. 221. Schw.: nisi leg. ἐξημυστισε.] “Sed videtur posse exponi etiam Exsorbillare “vit, Labris aliquantum compressis bibit, cum non dicat ἐξα- “μυστιζέιν, sed ἐκμυστιζέιν, quod est potius μεμνῶσι χεῖλεσιν “ἐκπίνειν.” [“Valck. Callim. 253.” Schæf. Mss.]

“Ἀναμῶω, Aperio oculos: oppositum τῷ συμμῶω: unde “ἀναμῶω ap. Hes. ἀναβλέπειν.” [Bekk. Anecd. 1. p. 391. I. q. ἀναβλαστάνω, Eust. ad Il. B. 637.] At Ἀπομῶω, ἢ Ἐπιμῶω, item Καταμῶω, pro simplici μῶω posita inveniuntur. Illud ἀπο- μῶω pro μῶω significante Claudio s. Tego, ap. Dionys. Areop. extat. [“Bentl. ad Callim. p. 308. (Iip. 42.)” Schæf. Mss.] Item Τους ὀφθαλμούς ἐπιμύσαντες pro μύσαντες, Basil. At vero sine adjectione accusativi affertur e Polyb. 4, (27, 7.) “Ἀνοια μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμῶω, μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν: quæ Cam. vertit, Stultitia est conjuncta malitiæ, si quis ipse forte connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem se conspici. Ubi, ut hoc obiter dicam, postrema verba secus intelligo et intelli- genda puto: sc. ita, Arbitrari ne alios quidem cernere. [“Jacobs. Anth. 7, 300. 8, 103. Bentl. l. c.” Schæf. Mss. Aristoph. “Orn. 934. ἐπιμῶω γέ τοι, Adnuit ille quidem. “Ἐπιμῶω, Clem. Alex. 218. (=186.) Etym. M. 490, 54. Erot. v. Καρδαμύσ- σεν.” Wakef. Mss.]

Alterum autem comp. Καταμῶω pro μῶω ap. Xen. (K. 5, 11.) de lepore, καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμῶω τὰ βλέφαρα ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Sine adjectione autem pro Claudere oculos, ap. Lucian. Timone (S. 9.) Πολλοὶ γὰρ οἱ ἱερο- σολοῦντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ’ ὀλίγον καταμῶσαι ἡμῖν ἐφίαισι. Sic ap. Strab. 6. “Ὅπερ (ἔδονον τῆς Ἀθηναῖς τῆς Ἰλιάδος) καταμῶσαι μυθεύουσιν. Et paulo post, Δείκνυσθαι δὲ καὶ νῦν κα- ταμῶν τὸ ἔσαν. In VV. LL. καταμῶω exp. Inclino, Concido: afferturque ex Apoll. Rh. 2, (862.) κατήμωσαν δ’ ἀχέεσσι θυμόν: sed a καταμῶω: ex ἡμῶω, de quo alibi. “Suid. καταμῶουσι πᾶς- “sive exp. κλείονται, Clauduntur, Comprimuntur, Claudunt aut

“Comprimunt se. Hes. vero κατὰ μύσον affert pro κατὰ μύσον, “Inclinata facie despicere, Oculos in terram defigere.” [“Valck. Hipp. p. 289. Zeun. ad Xen. K. Π. 752. Ilgen. ad Hymn. 640. Thom. M. 174. 763. Phryn. Ecl. 150. Lobeck. Aj. p. 238. Jacobs. Anth. 8, 103. 331. Boiss. Philostr. 390. * Κατὰ μύσους, Musgr. Iph. T. 1165.” Schæf. Mss.] “Καταμύσεις, Plut. Camillo, p. 239. meæ Ed. Στεναγμούς ακουσθέντας, ἀποστροφάς τε καὶ καταμύσεις ἐξόντων. Ubi quidam vertunt Nictationes; alii Vultus humi defixos. Et ita leg. videretur καταμύσεις, a καταμύω: “ut id significet Inclinationem et nutum in terram.” [* Ἀντικαταμύω, J. Poll. 9, 113. * Ἐγκαταμύω, Eudocia p. 56. Eust. 138, 25=182, 26. ubi Osann. Auct. Lexx. Gr. p. 55. conjicit * συγκαταμύω: vide etiam Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 147.] Hinc autem per sync. fit verbum Καμμύω, i. valens q. ipsum καταμύω, unde fit. Usi sunt verbo καμμύειν LXX. Interpr. ap. Esaiam, (6, 10.) Τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, Oculos suos clausurunt; Oculis suis conniverunt, ut alii interpr. Quæ verba in aliquot N. T. II. citantur. Apud eund. Prophetam (29, 10.) Καμμύσει τοὺς ὀφθαλμούς. “Καμμύω, Æolica et poetica syncope pro καταμύω: veritatem usurpationem reperitur et a “sacrorum Bibliorum Interpr. Esai. 29, (10.) Καμμύσει τοὺς ὀφθαλμούς, Claudet oculos: itidemque a Luca Act. 28, (27.) “Ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμούς, Oculos compresserunt s. clausurunt, “itidemque Matth. 13,” [15. Schleusn. Lex. N. T. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 271. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 257-8. Lobeck. Phryn. 339. Schæf. ad L. Bos. Ellips. 368. “Thom. M. 174. Phryn. Ecl. 150. Jacobs. Anth. 7, 119. 8, 103. Cattier. 61. Heyn. Hom. 6, 199. Pierson. Veris. p. 6. ad Charit. 324. Zeun. ad Xen. K. Π. 752. Ilgen. ad Hymn. 640.” Schæf. Mss.] “Ἀκάμμυστος, “Non connivens, Inconnivens.” [* Ἀνακαμμύω, Barker. l. c.: ad Greg. Cor. 586. * Παρακαμύω, Phot. v. Μυωπίζομενος.] [* Παραμύω, Dionys. Hal. 5. p. 158. Παραμύσαντος τοῦ στόματος: ita Ed. Wolf. pro μύσαντος.]

Superest comp. Συμμύω, quod passivo verbo reddi solet, Claudor, Clausus sum, Comprimor, Compressus sum. Plato de palpebris loquens, “Ὅταν ταῦτα ἐμμύση, καθείργοντι τὴν τοῦ πυρὸς ἐνδον δύναμιν. Sic συμμύον ὅμα, Aristot. Idem συμμεμνῶς et ἀνεπτυγμένον inter se opp. Eodemque modo συμμύον et ἐκπεταγνύμενον ap. Theophr. opp. Idem aliqui et verbum διογνύσθαι opp. τῷ συμμύειν, Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἥμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιδόντι διογνύσθαι. Apud Xen. vero inter se opp. συμμεμνῶτες et διαβαλόντες, Qui sunt compressis cruribus, et Qui contra sunt divafricanis. [Forte ad h. l. respicit: Ἰππ. 1, 14. Διαβαλόντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες.] Apud Aristot. Συμμύονουσιν αἱ ὕστεραι, Vulvæ comprimuntur, se contrahunt: ut μύσος τῆς ὕστερας a quibusdam redditur Contractio vulvæ. [“Thom. M. 174. Jacobs. Anth. 9, 173.” Schæf. Mss. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 358. * Σύμμυσος, Theophr. C. Pl. 2, 19, 3. ubi opp. διογνύς: Hippocr. 263, 53.] “Συμμυολόγος, Tacens, Hes. Ab “Eod. Συμμύων exp. σιωπῶν: quod itidem sonat Tacens.” [* Ἐπισυμύω, Theophr. C. Pl. 1, 6. ubi Ed. Bas. ἐπισυμύειν habet.] [* Ἰππομύω, Alciph. 3, 55. ὑπομεμνῶσιν ὅμασιν. “Wolf. Præf. ad Pl. p. 33.” Schæf. Mss.]

Μύωψ, opus, ὁ, ἡ, si quidem spectemus etymum, s. potius ipsam compositionem, sonat μύων ὄψα, s. ὄψας, Qui claudit oculos, Qui connivet; sed Certum quoddam oculorum vitium hoc vocabulo significari sciendum est. Gell. 4, 2. μύωπα Latine Lusciosum appellari tradit. Lusciosi, inquit Nonius, s. potius Festus, ad lucernam non vident: et μύωπες, minus videntes, vocantur a Græcis. Fulgentius, Lusciosos, inquit, dicunt, qui interdiu parum vident: Græce μύωπες dicuntur. Νυκτάλωπες igitur et μύωπες, inquit Bud., itidem esse putantur, et pro iisd. a nonnullis accipiuntur: h. e. pro iis qui interdiu propter visus hebetem vim contueri nequeunt, nec nisi clausis oculis: a conniventibus oculis μύωπες nomen habentes: νυκτάλωπες a nocturnis quasique nocturnis oculis. Alii νυκτάλωπας distinguunt ἀπὸ τῶν μύωπων, eod. ad utrumque significatum etymo subserviente: ut sint μύωπες, Qui jam inde a principio ortus sui, nisi admota oculis contueri nequeunt: cujusmodi multos videmus, qui res intuendas, oculis prope contingunt, et limis etiam semiclusis oculis aspiiciunt. Aristot. Probl. s. 31. Διὰ τί οἱ μύωπες συνάγοντες τὰ βλεφαρὰ δρῶσιν; Cur μύωπες contractis palpebris vident? Quibus subjungit, quinam μυωπάζειν dicantur: Οἱ ἐκ γενετῆς τὰ μὲν ἐγγύς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες ἐναντία δὲ πᾶσιν οἱ γινώσκοντες τοὺς μυωπάζουσιν τὰ γὰρ ἐγγύς μὴ δρῶντες, τὰ πόρρωθεν βλέπουσι: i. e. Μύωπες autem dicuntur, qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota vero non vident. At senibus vitium huic contrarium accidit, siquidem senes admota non videntes, longe reducta vident. Meminit horum et Alex. Aphr. Probl. 1, 74. Διὰ τί πολλὰ τὰ πόρρωθεν καὶ μεγάλα οὐχ ὁρῶντες, τὰ πλησίον καὶ μικρὰ δρῶμεν. Quibus subjungit, tales μύωπας appellari παρὰ τὸ μύωπης δρᾶν: ut quidem in Ald. Ed. scriptum est: pro quo μύωπης quidam reposuerunt μύωπες: quod et in VV. LL. habetur exponiturque μύωπες δρᾶν, Connivendo videre. Sed reponendum est παρὰ τὸ μύωπας δρᾶν, veteri etiam exemplari assentiente. Quod si exactius etymologiam tradere voluisset, non dubium est quin dicendum fuisset παρὰ τὸ μύων ὄψα f. ὄψας: quod etymum a me allatum fuit. Ceterum quæ e Nonio allata fuerunt, Myopas, minus videntes, vocari a Græcis, ad alteram hujus nominis scripturam Μεωψ pertinet. Sed cum hæc habeat ei, non jam Myopes cum v, sed Miopes scribi necesse fuerit. Non dubium est enim quin hæc verba, Minus videntes ad exprimendum vocis Græcæ etymum addita sint, perinde ac si dictum esset, Quasi minus videntes. Apud Festum tamen, (pro quo nominatus fuit Nonius,) verba illa, Minus videntes, non invenio; sed ista duntaxat, Lusciosi, qui ad lucernam non vident: et μεωπες vocantur a Græcis. A Bud. tamen locus ille sub Nonii nomine et cum verbis illis affertur. Verum sive Festus ea scripserit, sive non, aut etiam Nonius, tanta eorum verborum auctoritas esse non po-

test, ut hanc scripturam μεωψ confirment. Memini aliqui in aliis quibusdam vocibus eandem omnino scripturam diversam invenisse: e quibus est μύωπος: scribitur enim et μεωψ, os: sic μυωπίζειν et μειουρίζειν, ut suo dictum loco fuit. Dixit autem Xen. ΜΥΩΠΟΣ pro μύωψ, gen. fem., ubi de canibus hæc scribit. (K. 3, 3.) Αἱ δὲ μύωποι καὶ χαροποι χεῖρω τὰ ὄματα ἔχουσι. Dicitur etiam Μυωπίας, ut paulo post docebo, ubi de vitio ins. μυωπία appellato verba fecero. [“Μύωψ, Pierson. Veris. 204. C. ray Theophr. 282. Jacobs. Anim. 309. Anth. 7, 50. 247. 9. 38.” Schæf. Mss. Opp. ‘A. 3, 254. Μύωπα, μεωπα, Barker. ad E. j. m. M. 973-4.]

Illud itaque nomen Μυωπία, est appellatio Vitii illius oculi, rum s. visus, quo qui laborant, μύωπες appellantur, de qua voce dictum in proxime præcedentibus fuit. Vocatur ἑτιὰμ Μυωπία, extatque hoc posterius nomen ap. Definitionum Medicarum Auctorem, Μυωπία ἐστὶ διάθεσις ἐκ γενετῆς, δι’ ἣν τὰ ὀφθαλμοὶ δρῶμεν, τὰ δὲ πόρρωθεν, ἢ ἐπὶ βραχὺ, ἢ οὐδὲ δῶκεν. Pro μύωψ autem quidam Μεδικοί Μυωπία dicunt, de eo sc. qui vitio illi laborat: Μυωπία dicuntur, inquit Paul. Ægin. 3, 22. ἐκ γενετῆς τὰ μὲν ἐγγύς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. Sed nomen illud Μυωπία habet aliqui et aliam signif. ponitur enim pro Muris s. Murium cavernula. In qua signif. o in v mutatione esse, dicere, ut opinor, necesse fuerit; neque enim dubito q. i. e. μύς et ὄψ factum fuerit. Quam mutationem ut minime mihi faciant alia quædam comp. in quibus reperitur. Utitur autem nomine illo in hac signif. Aristot. H. A. 6. Μυωπίας δὲ ἀπορροισί. Utitur post illum Ælianus, de muribus, Καὶ μελλὰ ἔσθ’ τῆς οἰκίας ἀπολισθαίνειν, ἀπολείπονσι τὰς μύωπας αὐτῶν. Sed dicitur etiam Μυωπία ea signif., teste Suida: qui postquam μυωπία exposuit ὑβριστικὸν λόγος, addit, significare item τοὺς τῶν μύων χηραμούς. Apud Hes. est scriptum Μυωπία, περὶ οὗ hæc scripturam series alphabetica refellit, postulans e. Refellit et διμιν. Μυωπάρια, quod ibi subjungitur: et de quo, sicut et de illo altero, ad ipsum te remitto. Illius quidem signif., qua τὴν μυωπία usurpatur, non meminit: quod meam suspicionem augere ne nimirum Suidas memoria lapsus μυωπία pro μύωπία accepit. [“Μυωπία, Pierson. Veris. 101. Toup. Opusc. 1, 271. Μυωπία. ibid.” Schæf. Mss.]

Hinc factum est et verbum Μυωπίζω, quo utitur Aristot. in I. quem in Μύωψ attuli. Est autem μυωπίζω nihil aliud quam Sum μύωψ, i. e. Lusciosus. Sed latius etiam extenditur verbi μυωπίζω signif. Nam eo usum esse Dionys. Areop. pro Cæcutio Oculos aperire non possum, testatur Bud., alicubi vero et pro συμμύω, Conniveo. Pro Cæcutio autem a Paulo quoque usurpari testatur. Sed Paulum pro Petro dixisse arbitror; neque enim ap. Paulum extare puto: ap. Petrum autem legitur 2 Ep. 1, (9.) Ὅτι γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλὸς ἐστὶ, μυωπίζω, ἄλῃν λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἀμαρτιῶν. Ubi μυωπίζω, sequendo Bud., (si hic est locus de quo loqui voluit,) reddemus Cæcutiens. Sed cum præcedat τυφλός, nullo convenire modo hæc interpr. pote-t. Vetus Interpr. vertit Manu tentans. Enam. Manu viam tentans. Novissima autem Interpr. habet, Nihil procul cernens. Ego hanc ceteris longe præfero, quippe quæ nulla ratione niti videantur: (estque aperte deceptus Erasmus in eo, quod ἀπὸ τῶν μύων, i. e. A muribus, μύωπα dici existimavit:) si tamen et mihi sententiam meam proferre liceat, μυωπίζω dixerim potius esse Oculos claudens, aut Connivens, ut a Dionysio Areop. accipi dictum est. Tunc autem nequaquam μυωπίζω sub nomine τυφλός omnino inclusum erit: cum peculiaris quoddam cæcitatatis sit genus, eorum qui oculos suos claudunt, et connivent. Quæ tamen a me obiter dicta, aliis diligentius expendenda relinquo. Invenitur porro et quinquagesim. Μυωπίζω: nam ap. Suid. legitur ἐμυωπίασε: quod exp. ἔκρυψε τοὺς ὀφθαλμούς προσέσχε. Sed suspectum tamen redditur illud ἐμυωπίασε, iis quæ sequuntur: sc. Μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω: nisi hic μυωπιάζω reponendum esse dicamus.

AT VERO Μύωψ, a quo est verbum Μυωπίζω, Insecti generis est, quod bobus potissimum esse infestum traditur. A Gaza et Alio (e Virg.) et Tabanus redditur. Auctor Geop. (17, 1) Ὅτι ἐκφροννας τοὺς βοὺς οἱ μύωπες κεντούντες ποιοῦσιν, ἔμψα. A Suida et Hes. dicitur esse Musca quædam ἐρεθίζουσα τοὺς βοὺς: (observa autem dici ab utroque τὰς βοὺς potius quam τοὺς βοὺς:) sed additur ab Hes. καὶ πᾶν ζῶον ἐλαίνουσα: ὁστὸς μόνον βοῦς. Ut autem æstrum metaphorice quoque usurpatur, sic et μύωψ. Ponitur et pro Calcarī quo urgenter equi. Xen. “Ὅταν δὲ μύωψ πηδᾷ, παίσάτω αὐτὸν τῷ μύωπι. Quidam exp. etiam Flagellum. Sed et de Minimo digito dici, qui alio nomine ὠτίτης appellatur, annotant VV. LL. [“Wakef. Geop. p. 90. Jacobs. Anth. 10, 379. Callim. l. p. 431. Toup. Opusc. 1, 528. ad Charit. 296.” Schæf. Mss.] Hinc verbum Μυωπίζω, Calcarī urgeo, s. Calcaribus. Xen. (Ἰππ. 10, 1.) Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγῶν τὸν ἵππον. Alibi μυωπίζειν καὶ παλεῖν. Apud Eund. legitur et pass. vox illud de equo qui calcarī urgetur. Alioqui μυωπίζεσθαι est item Cæstro agitari. Particip. autem μυωπίζόμενος aliud etiam ap. Hes. et Suid. significat, tanquam eam nominis μύωψ signif. sequens, quam et Μυωπάζω sequitur. [“Villois. ad Long. 94.” Schæf. Mss. “Μυωπισθῆς, Aristæn. 2, 18.” Boiss. Mss.]

[* “Μυώω, Hippocr. de Aëre §. 29. μεμυωμένους σπλήνας καὶ μεγάλους, quod Coraius vertit, La rate tres volumineuse et dure, afferens ex Hes., μεμυωμένων, μεμυκτόων, πεπικνωμένων, συνεφθιγμένων.” Schn. Lex.]

¶ Μύω, a proxime præcedente verbo μύω, sequendo Eust., ut paulo post docebo. Est autem Μύω, Doctrina institutio, præsertimque ea quæ ad res sacras s. divinas pertinet. Quidam interpr. ex Euseb. P. E. 2. Honestæ bonaque doctrina institutio: unde dicta sit Musa. Sed hæc vocabuli Musa deductio nimium remota est. In VV. LL. redditur et generali verbo Doceo; sed multo rectius interpr. Lexx. Græco-Lat., quæ omnium prima fuerunt, Instruo in sacris, Initio. Proprie enim μύω es: Doceo sacra, s. quæ ad sacra vel ad deos pertinent, s. deorum

cultum. Plut. (8, 395.) de Eumolpo, *Ὁς ἐκ Θράκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. Hinc Mass. Μυοῦμαι, Initiator sacris, Institutor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Aristoph. B. (466.) *Ὅσοι μεμνημένα. Lucian. Scythia (§. 8.) Καὶ ἐμύηθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοπόλιτος γενόμενος, Sacris initiatum est. Sæpe autem cum accus., ut *Ὅργια μεμύηται, Herod. (2, 51.) Aristoph. Πλ. (846.) Μῶν οὐκ ἐμύηθης ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; Sic τὰ μεγάλα μεμνημένος, item τὰ μικρά, ap. Plat. Gorgia. Diog. L. in Antisthene, *Ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικά μνούμενοι, πολλὰν ἀγαθὴν ἐν ἄδου μετίσχουσι. Usi sunt et Theologiæ Christianæ doctores. Greg. Naz. Tὴν ἐκείσε μνηστὴν φωταγωγῶν. Damascen. autem dixit, *Ἐκ τῆς θέας μεμνημένος γραφῆς, pro A sacris literis hoc eductus. Neque enim Budæo assentior, dicenti μεμνημένος per se et sine adiectione positum significare Eum qui doctus est in sacris literis; deinde h. Damasceni l. afferenti in exemplum, Τούτου τοῦ οὐρανοῦ τὴν φύσιν ὁ θεὸς Βασίλειος λεπτὴν φησὶν ὥσει καπνὸν, ἐκ τῆς θέας μεμνημένος γραφῆς. Latius autem extenditur huius verbi signif., et a sacris ad alia transfertur. Plut. εἰ Πρεσβ. Πολιτ., Τὰ μὲν πρῶτα μανθάνων ἐτι πολιτεύεσθαι καὶ ναυόμενος. Quin etiam μνέσθαι τὰ ἐρωτικά dixit Plato Symp. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικά, ὧς Σώκρατες, ἴσως κἀν οὐ μνηστὴς τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά οὐκ οἷδ' εἰ οἷός τ' ἐν εἴης. || Μνῶ ε μῶ factum est: quoniam τοῖς μύσταις necesse est μνῆν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφάνειν ἃ μεμύηται, inquit Eust. ["Alciph. 272. Bergler. p. 20. Valck. Hipp. p. 163. ad Lucian. I, 458. ad Charit. 402. Larcher Herod. 2, 361. Jacobs. Anth. 8, 69. 9, 60. 202. 10, 98. 12, 90. Boiss. Philostr. 510. Heind. ad Plat. Phædr. 262. Thom. M. 620. Wakef. Trach. 964. Conf. c. μνάομαι, T. H. ad Plutum p. 289.: cum θῶ, Kuster. Aristoph. 124." Schæf. Mss.]

Μύημα, τὸ, q. d. Initiatum: ab ea signif. verbi Initiare, qua dicitur Initiare sacris. Item, Quod docetur is qui sacris initiat. Arethas, Τὸ ὑπερούσιον καὶ ἀπρόστυον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μύημα. [Conf. c. μνήμα, Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 38.] *Μύησις, ἡ, Initiatio: μυσταγωγία, μυσταγωγὴ γνῶσις, Hes.: "aliis κατήχησις." [Jambl. V. P. 154. *Μυήτης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 531." Elberling. Mss. *Μυήτης, unde] "Ἀμύη- *τος, non initiatum, Profanus, βέβηλος Hes. Luc. de Salt. "Τὰ μὲν ὄργια σωπᾶν ἔχον τὸν ἀμύητων ἕνεκα. Plut. de Def. "Orac. Οὐδὲς τῶν βεβήλων καὶ ἀμύητων καὶ περὶ θεῶν δόξας "ἄστυκράτους ἡμῖν ἐχόντων παρέστιν, Nemo e profanis nec initiat. Sic Plato, "Ἀθρεὶ δὴ περισκοπῶν μή τις τῶν ἀμύητων "ἐπακούῃ. Apud Dionys. Areop. ἄμυστοι sunt longe inferiores "quam hī ἀμύητοι, h. e. εἰδωλοῦργοι, Bud." [Impius, Suid. v. v. Els. τερημένοι et Μεταμέλεια. "Heind. ad Plat. Gorg. 158. Jacobs. Anim. 302. Anth. 8, 69. 9, 60. 10, 98. Bergler. Alciph. p. 20. ad Diod. S. 1, 231." Schæf. Mss. *Ἀμυσία, Bekk. Anecd. 406. Suid. v. Ἀμυσία.]

*Διαμύνει, Schol. Eur. Hipp. 480. *Ἐκμύνει, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 86. "Ῥητορείαν ἐξεμύηθη." Elberling. Mss. *Ἐμμύνεισθαι, Cod. Rav. Aristoph. Πλ. 846. Idem fortasse reponendum in Juliano Or. 7. p. 238. "Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν προτρεπόμενον ἐμμυήθη, ubi vulgo ἐκμ., sensu nullo." Dindorf. Mss. *Καταμύνει, Eumath. 5. p. 586. *Προμύνει, unde *Προμύνης, Prior initiatum, Plut. 2, 107." Wakef. Mss. "Thom. M. 760." Schæf. Mss. *Προμύνει, unde Προμύνησμαι, Gl. Initiatum. *Συμμύνει, Plut. Alex. 2." Boiss. Mss.]

Ἦνκε Μύησις, ὁ, Qui initiatum sacris, s. initiatum est. Diciturque aliquis esse μύησις ejus dei, ejus sacris initiatum, s. initiatum est. Redditur etiam Sacra discens, Mysteriorum peritus. Hes. exp. ὁ τῶν μυστηρίων μεταλαβών. Plut. Alcib. Τοῖς δ' ἄλλους ἐταίρους παρέναι καὶ μνέσθαι, μύστας προσαγορευομένους, ubi vides μύστας, ipso teste, esse τοὺς μνουμένους. Apud Eund. ἐν ejusd. Vita (34.) Ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγούς ἀναλαβόν. Usi sunt vocabulo Mysta et Lat. quidam Scriptt. Ὁ μύστης, non solum Discipulus et Consocius mysteriorum, sed etiam μυσταγωγός ap. Dionys. Areop. Atque adeo hanc signif. tanquam priorem Bud. huic nomini μύστης tribuit; at ego contra priorem illam esse existimo. ["Valck. Hipp. p. 163. Jacobs. ad Meleagr. p. 15. Anth. 6, 82. 125. 8, 128. 277. 10, 288. Anim. 119." Schæf. Mss.]

FEMIN. Μύστις, ἡ, Quæ initiatum sacris, s. initiata est. Quidam μύστιδες ap. Greg. Naz. interpr. Consciæ mysterii. Ab Eod. μύστις poni ἀντὶ τῆς μυσταγωγῆς, testatur Bud. h. ejus l. afferens, καὶ κοινωνοὺς ποιεῖται τῆς εὐφροσύνης, ἅς καὶ οἰκονομίας μύστιδας ἐπεπολήτο: de supernis virtutibus et potestatibus. Affert et e Sapientie 8, (4.) Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, pro Initiatrix, vel Dux et interpres. At μύστις μολπή, Epigr. Mysticum carmen. ["Toup. Opusc. 1, 449. 2, 242. 244. ad Callim. 1. p. 64. Musgr. Bacch. 457. Jacobs. Anth. 9, 288. 291. Christod. Ecphr. 113. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 641." Schæf. Mss.]

*Κρυφιόμυστις, Dionys. Areop. 272. *Πρωτομύστις, Achill. Tat. 3, 22." Wakef. Mss.] Συμμύστις, ὁ, Iisd. sacris initiatum quibus alius s. alii, Socius alicui s. aliquibus in sacrorum initiatione. Συμμύσται, Iisd. sacris initiati, inquit Bud. afferens e Philop. Ἰδὼν δύο φίλους ἢ συμμύστας, εὐθὺς στοχάζεται ὅτι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροὶ εἰσιν, ἢ τοῦ αὐτοῦ ἐρῶσι. In VV. LL. Συμμύστις, Consors et socius disciplinæ: (ubi Disciplinæ appellatio restringi debuerat, si quidem propria significatio spectetur.) Item Secretarius, ex Hist. Eccles. 1. [Gl. Consecratus. *Φιλομύστις, Hassii Index ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Aliud comp. Μυσταγωγός, ὁ, ἡ, Initiator: sicut μύστης, Qui initiatum, Initiatum, sacris sc. Ab Hes. exp. ἱερεὺς ὁ τοῦ μύστας ἄγων. Greg. Naz. Ὁ μύστης ἐν ἀπορία, ὁ μυσταγωγός ἐγγύθεν, παρεγγυόμενος τὴν ἀλήθειαν, Initiatum et initiator, quasi Discipulus et præceptor. Ex Eod. affertur, Πονηροὶ πονηρῶν δαιμόνων καὶ πλάσται καὶ μυσταγωγοὶ καὶ μύσται. || Μυσταγωγός, est etiam Is qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solet: si fidem adhibemus Ciceroni, s. potius Ciceronianis exempl. Legimus enim Oratione in Verr. 4. Itaque judices, ii qui hospites

ad ea quæ visenda sunt ducere solent, et unumquidque ostendere, (quos illi Mystagogos vocant,) conversam jam habent demonstrationem suam. Nam ut ante demonstrabant quid ubique esset, item nunc, quid undique ablatum sit, ostendunt. Loquitur autem hic de Syracusis; ideoque Syracusanis peculiare fuisse hoc vocab. in ista signif., existimare quispiam possit. Sed tamen μυσταγωγός in signif. τοῦ ξεναγωγός accipi, donec alio testimonio probatum mihi fuerit, exemplarium h. in l. fidem suspectam habere non desinam. [Menander Fr. 260.] Μυσταγωγία, ἡ, Officium ejus qui μυσταγωγός vocatur, Actio illa initiandi sacris. Unde redditur etiam Initiatio in sacris. Quidam vero interpr. Initia, e Cic. de LL.: cum mense voci μυστήρια potius convenire hæc interpr. videatur. Greg. Naz. Τὰ τῆς μυσταγωγίας ῥήματα. ["Μυσταγωγικός, Cyrill. Hieros. 227." Kall. Mss.] Μυσταγωγέω, Initio sacris, Mysteria doceo, s. Sacra. Greg. Naz. de transfiguratione Christi loquens, Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ δρους ἀστράπτει, καὶ ἡλίου φωτοειδέστερος γίνεται, μυσταγωγῶν τὸ μέλλον, Mystice docens futura, Bud. Sic in isto loco, Οὕτω καὶ Πέρσαι τὴν εἰς τὰ κάτω κἀθοδὸν καὶ πάλιν ἐξοδὸν μυσταγωγούντες τελοῦσι τὸν μύστην, partic. μυσταγωγούντες reddit Mystice docentes. ["Bergler. Alciph. 73. 342. Jacobs. Anth. 6, 82." Schæf. Mss. *Μυσταγώγημα, Eumath. 4. p. 134.] *Μυσταγωγός, Ad sacra mysteria jam introductus, Initiatum." ["Ἀμυσταγώγητος, Cyrill. in Esai. 60. p. 848. "Planud. Compar. Veris et Hiemis Ms." Boiss. Mss. *Μυστάρχης, Walpole's Travels in various Countries of the East p. 574. *Μυσταρχικός, adv. Μυσταρχικῶς, Heliod. Carm. de Chrys. 69.]

Μυστήριον, τὸ, Mysterium, servando vocem Græcam, una litera excepta. Redditur etiam Arcanum ad aliqua sacra perficiens. In VV. LL. male redditur simpliciter Arcanum: si quidem prima et propria ejus signif. spectetur. Sed additur, Mysterium sub quo arcani aliquid latet, quodque non perficitur nisi occulta aliqua sacrorum ratione, Res arcana occultaque, quamque nefas est vulgo efferre, Res arcana et paucis cognita, neque communicanda nisi initiatis. Quæ postrema interpr. paulo ceteris tolerabilius videtur, præsertimque secunda: cum aliqua res arcana occultaque esse possit, et ejusmodi quam nefas sit vulgo communicare, nihil minus tamen quam Mysterii nomine appellanda. Quidam interpr. Initium, ea sc. signif. a qua est verbum Initiare, cum dicitur Initiare sacris et Initiatum sacris; sed pluraliter potius dici Initia, ideoque hanc vocem interpretationi pluralis aptiorem esse existimo. Sed ne Cic. quidem voce Mysterium uti dubitavit. Herodian. 8, (7, 8.) Καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὄρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, Servato etiam militari jurejurando, quod est unum Romani principatus mysterium sanctissimum, Polit. Idem vero alibi μυστήρια non Initia simpliciter, sed cum adiectione Initia Cereris interpr.: 3, (8, 17.) Ἐξιδόμεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θέας τινῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερούργας τε καὶ παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον. Nam hæc postrema verba vertit, Perivigia ad formam Cereris initiorum. Quidam annotant fuisse mysteria duplicia apud Eleusinem, magna, Cereri sacra, parva, Proserpinæ, qua de re lege Schol. Aristoph.: Plut. De Exilio, Μυστηρίοις ἐν Ἐλευσίνι διατρίβειν. Paus. Lexicogr. ap. Eust. quædam Cereris mysteria, quæ τὰ μικρὰ dicebantur, vocata fuisse τὰ ἐν Ἀγῶναις dicit, quod ibi celebrarentur. Sed generalius usurpari hæc vox solet sine adiectione: sic tamen, ut alicubi subaudiri debeat. Thuc. 6, (28.) p. 206. Καὶ τὰ μυστήρια ἡμαῶς ποιεῖται ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει. Paulo post autem τὰ μυστικά dicit. ["Μυστήρια, Dionysius Siculus per locum appellabat Muriem latibula, ὅτι τοὺς μὲν τηρεῖ, ap. Athen. 93." Schw. Mss.] || Μυστήριον ap. Paulum Apost. τὸ ἀπόρρητον καὶ θαυμαστὸν καὶ ἀγνωστὸν, inquit Chrys. Redditur alicubi Sacramentum a vet. Interpr., ubi potius reddi debet Arcanum, Mysterium: ut ad Ephes. 1, (9.) Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, Patet factum nobis mysterio voluntatis suæ, s. arcano. At vet. Interpr. Ut notum faceret nobis sacramentum voluntatis suæ. Sic 5, (32.) Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, Idem perperam vertit Sacramentum. Alibi contra recte reddit Mysterium, μυστήρια tamen et pro Sacramentis a Græcis Theologis alicubi usurpari sciendum est. ["Heyn. ad Apollod. 1053. Valck. Hipp. p. 163. Jacobs. ad Meleagr. p. 15. ad Charit. 402. Alciph. 2, 220. Markl. Suppl. 470. Musgr. ibid. Herc. F. 613. Jacobs. Anth. 10, 98. 375. ad Dionys. H. 5, 244. Heind. ad Plat. Gorg. 173. Conf. c. χρηστήριον, Musgr. El. 87. Νῆ τὰ μ., Alciph. 220. 222. Μικρὰ μ., ad Diod. S. 1, 260. ad Timæi Lex. 223.: ubi celebrata? Kuster. Aristoph. 14. *Μυστηρίαρχης, ad Mor. 365." Schæf. Mss.] Μυστηριώδης, [contr. e *Μυστηριοειδής,] Cui subest mysterium, Qui fit cum aliquo mysterio, Mysticus, Plut. de loquacitate, Καὶ τὸ ἅγιον καὶ τὸ μυστηριώδες τῆς σωπῆς. Ubi potius substantivum μυστήριον locum obtinet. ["Mitsch. Cer. 168." Schæf. Mss. *Μυστηριοειδής, unde *Μυστηριώδης. Eust. 1112, 8. "Anna C. 391." Elberling. Mss. "Theoph. ad Autol. 2, 36. Iren. 14. p. 33." Kall. Mss. *Μυστηριοειδής, unde *Μυστηριώδης, Schæf. Aristoph. Πλ. p. xxvi. "Ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss.] *Μυστηριώδης σπονδαί, ap. J. Poll. 1. titulo de Myste- "riis et Iis qui initiantur. Forsitan sunt Libationes quæ fiunt "cum aliquis mysteriis initiatum." [Orig. c. Cels. 3. p. 121. "Bergler. ad Alciph. 240. ubi et de Athenæi loco l. vi." Schæf. Mss. "Tzetz. Ch. 9, 138. βουλῇ." Elberling. Mss.] Affertur et vox TERTIA Μυστηριδής, ex Epigr. μυστηριδὲς τέλειαι: quæ etiam pro μυστηριώδεις accipi existimatur. ["Jacobs. Anth. 8, 110. Pierson. Veris. 86." Schæf. Mss. "Fabric. B. Gr. 1, 130." Kall. Mss.] Invenitur præterea ἄλγ. Μυστηριακός ap. Schol. Aristoph. (Πλ. 27.) ubi Bud. esse ait Arcanus, Secreta tegens. ["Brunck. Aristoph. 1, 233. *Μυστηριακός, 3, 88. Kuster. 124. ad Liv. 1. p. 107." Schæf. Mss. Aristoph. A. 747. "Athan. 2, 108. *Μυστηριακός, (Gl. Initio,) Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 137." Kall. Mss. *Μυστηριακός, Gl. Initiatum, Eust. Od. 19. p. 681. Bas. *Μυστηριακός, unde *Ἀμυστηριακός, Schol. Theocr. 3, 51.]

“nutatim contero, ut allia in mortario contundi solent. Aristoph. A. “Εἰρ. (247.) Ἰὼ Μέγαρε, Μέγαρε, ὡς ἐπιτρέψῃς αὐτίκα, Ἀπαζά-
“παντα καταμεμντωμένα, Contrita penitus ut allia in mortarium

“conjecta, s. ut alliatum quod in mortario contunditur.”
[Brunck. autem recte edidit καταμεμντωμένα, a *καταμν-
τωτεύω.]

Nomen *Μυκτήρ*, de quo nunc agendum est, a verbo *μύζω* derivatur, si Eustathio credimus: quod *μύζω* exp. τὴν φωνὴν τοῦ μὴ στοιχείου ἐκφωνῶ, item μεμυκῶσι χεῖλεσι ποῖον ἤχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etym. autem vult esse dictum a *μύζω*, (pro quo minime dubito quin reponi debeat illud ipsum *μύζω*,) vel παρὰ τὸ τὴν μύζαν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι: aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχειν, i. e. πόρους. Verum ut hic *μυκτήρ* deducitur a *μύξα*, ita vicissim *μύξα* deducitur a *μυκτήρ*, in iis quæ ibi proxime sequuntur. Dicitur enim *μύξα* esse appellata παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ μυκτήρος ἐκκρίνεσθαι. Ego de *μυκτήρ* et *μύξα*, nec non de *μύττω*, quoniam eodem pertinent, uno eodemque loco agere volui, lectori interim, ex iis quæ de illis dicam ferendum de ordine iudicium relinquens.

ΜΥΚΤΗΡ, ἦρος, δ, Naris. Gal. ad Gl. I. Καὶ γὰρ ἐν' ἐξ ἀρι-
στεροῦ μυκτήρος ἐν' ἐκ δεξιῶν ῥήσεται τὸ αἷμα, χαλεπὸν μὲν
οὐδὲν ἐκ τῶν εἰρημένων προγινώσκειν. Idem, Τους μυκτήρας
ἐπιλαμβάνειν, Nares obstruere. Apud Aristot. H. A. I. Toῖς
μυκτήρσιν ἀναπνεύσαι. A quibusdam *μυκτήρ* exp. etiam Meatus
odorandi, quoniam nare odoramus s. olfacimus: unde Nare sragaci
esse, metaphorice etiam dicitur. Huc pertinet *μυκτήρες ὁσφραν-
τήριοι*, ap. Schol. Aristoph. Xen. Σ. (5, 6.) Ἐπερ γε τοῦ
ὁσφραίνεσθαι ἔνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥίνας οἱ θεοί· οἱ μὲν γὰρ σοὶ
μυκτήρες εἰς γῆν ὀρώσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ ἀναπέπτανται, ὥστε τὰς πάν-
τοθεν ὁσμάς προσδέχεσθαι. Apud Eund. *μυκτήρες* sunt et equo-
rum: quos *μυκτήρας* dicit illos ἐνυρνεῖν μάλλον, cum irascun-
tur. || *Μυκτήρ*, Nasus: “Ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτήρ διχότομος, In duas
partes divisus est nasus. Plut. Symp. 2, 1. Εἰς δὲ δυσωδῖαν
μυκτήρος ἢ στόματος ἔχθονται σκαπτόμενοι. Nisi enim pro Naso
acciperet, *μυκτήρων* potius dicturus fuisse videtur. Greg. Naz.
Μυκτήρ ἔβριον πνέων καὶ περιφρόνησιν. Plerumque certe per
metaphoram usurpatur, quam sequitur verbum *μυκτηρίζω*. Ta-
li autem inest et nomini nasus, (quem Plin. tradit novos
mores subdolæ irrisioni dicasse,) veluti cum legimus ap. Mar-
tial. Nasutus sis usque licet, sis denique nasus. Hinc Naso sus-
pendere, et Suspendere naso adunco, ap. Horat., *μυκτηρίζειν*.
Lucian. Ad dicentem, Prometh. (5. 1.) “Ὅρα μή τις εἰρωνεῖαν φῆ
καὶ μυκτήρα ὁῶν τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἑπαινώ, Quamvis
autem Lucian. hic εἰρωνεῖαν et *μυκτήρα* conjungat, legimus
tamen ap. J. Poll. non εἰρωνεῖαν, sed ipsum εἰρωνα vocatum a
quibusdam fuisse *μυκτήρα*. Ejus verba sunt, Καὶ τὸν εἰρωνα τινες
μυκτήρα καλοῦσι. Interdum vero *μυκτήρ* talem usum metaphori-
cum habere videtur, qualem Gallice habet vox ei significatione
respondens, veluti cum dicimus, Il y a du nez; vel contra, Cela
n'a point de nez. Talem certe aut parum dissimilem vocis *μυ-
κτήρ* usum ap. Plut. observare me memini. || *Μυκτήρ*, Proboscis
elephantis. Aristot. de Part. Anim. 2. Διππερ ἀναπνεύουσι βρά-
τες ἂν τὸν μυκτήρα, ἂν ποτε ποῖωνται δι' ὕγρου τὴν πορεῖαν καθά-
περ γὰρ εἴπομεν, *μυκτήρ* ἔστιν ἡ προβοσκὶς τοῖς ἐλέφασιν. || De
nominis *μυκτήρ* derivatione dicam et in Ἀπομύττω. [“Ammon.
123. Plut. Mor. 1, 216. ad Herod. 403. Thom. M. 784. ad Charit.
570. D. R. ad Longin. 260. Toup. ap. Eund. 347. Valck. Phæn.
p. 472. T. H. ad Lucian. 1, 204. Stanl. Eum. 117. Jacobs. Anth.
7, 277. 12, 171. Timon Philas. 10. Boiss. Philostr. 614. Derisor.
Bergler. ad Alciph. 212. ad Lucian. 1, 353.” Schæf. Mss.]
[“Προμυκτήρ, i. q. ἐπιρυγχις, Epiphani.” Schn. Lex. “Schn.
ad Aristot. H. A. 2, 149.” Schæf. Mss. * Προμυκτήριος, unde
* Προμυκτήριον, Gl. Promuctorium.]

ΑΝ. *Μυκτηρόθεν*, E naribus, Epigr. [Palladæ.]
Μυκτηρίζω, Naso suspendo, Subsanno, Irrideo. Passiva voce
usus est Paulus, ad Gal. 6, (7.) Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Hinc VER-
BALE *Μυκτηρισμός*, δ, Subsannatio, Irrisio. J. Poll. Lysiam verbo
μυκτηρίζειν pro *μυσάττεσθαι* usum esse testatur, ἀπὸ τοῦ τῷ μυ-
κτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Sed vulgatæ Pollucis Edd.
ita scriptum habent eum locum, *Μυκτηρίζειν* δὲ, Ἀσῶτας, καὶ τὸ μυ-
σάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Ubi
perperam posita est puncti nota post nomen Ἀσῶτας: cum nulla
omnino interpunctione ibi sit opus: utpote Polluce volente ex-
ponere non verbum *μυσάττεσθαι*, (quod ab hoc loco plane alienum
est,) sed *μυκτηρίζειν* per illud *μυσάττεσθαι*, et relinquire subau-
diendum verbum εἶπε: perinde ac si dixisset, *Μυκτηρίζειν* δὲ Ἀ-
σῶτας εἶπε καὶ τὸ *μυσάττεσθαι*. Subjungit autem, unde, s. quo re-
spiciens, hanc τοῦ *μυσάττεσθαι* signif. verbo *μυκτηρίζειν* tribue-
rit: ἀπὸ τοῦ, inquit, τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. At
non animadvertum quod de punctuli nota supervacanea dico,
quendam alioqui doctissimum virum in errorem impulit, ut pu-
tarit ab J. Poll. tradi de verbo *μυσάττεσθαι*, quod de *μυκτηρίζειν*
ab eo traditur. [“*Μυκτηρίζω*, Valck. Adoniaz. p. 189. ad Lu-
cian. 1, 353.” Schæf. Mss. * *Μυκτηρίσμα*, Phav. 110. Hes. 130.
* *Μυκτηριστής*, Gl. Sannator, Athen. 182. 187. * “*Μυκτηριστι-
κός*, Eust. 117, 16.” Seager. Mss.]
[“*Ἀπομυκτηρίζω*, * *Ἀπομυκτηρισμός*, Bergler. ad Alciph. 186.
ad Lucian. 1, 353.” Schæf. Mss. * *Διαμυκτηρίζω*, Diog. L. 9, 113.]
“*Ἐκμυκτηρίζω*, idem; sed præp. aliquam vim significa-
tioni addere videtur. Redditur etiam Dicteris incesso. [“T. H.
ad Lucian. Dial. p. 38. ad Eund. 1, 353.” Schæf. Mss.] Ejus
itidem VERBALE *Ἐκμυκτηρισμός* pro *μυκτηρισμός* ponitur. [“*Ἐ-
πιμυκτηρίζω*, Plut. 8, 163. “Ad Il. d. 20. T. H. II. cc. * *Ἐπι-
μυκτηρισμός*, 354. * *Καταμυκτηρίζω*, Wakef. Eum. 113. * *Ἐγκα-
ταμυκτηρίζω*, ibid.” Schæf. Mss.] At vero comp. *Ἀντιμυκτηρί-
ζω* est Vicissim naso suspendo, Vicissim subsanno s. irrideo, τὸν
μυκτηρίζοντα *μυκτηρίζω*.
[“*Μυκτηριάζω*, Valck. Adoniaz. p. 189. ad Lucian. 1, 353.”
Schæf. Mss. “Dosithe. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 230.” Boiss.

Mss. * *Μυκτηριασμός*, Gl. Desannatio, Subsannatio: * *Μυκτη-
ριαστής* Sannator.]

Invenitur ETIAM *Σμυκτήρ* pro *μυκτήρ*, si Hesychio credimus:
Σμυκτήρ, inquit, δ *μυκτήρ*. Fuerit igitur supervacaneum σ hic,
sicut in σμικρὸς pro μικρὸς, et quibusdam aliis nominibus. E
quorum numero est et vocab. *Σμῦς*, ap. eund. Lexicogr.

“*Μυγδηράζειν*, Hes. ὑβρίζειν: forsitan pro *μυκτηρίζειν*.”

De Μύξα et Μύττω.

De *Μύξα* et de *Μύττω* nunc dicam, sicut me dicturum sum pol-
licitus, quoniam sc. eodem quo et *μυκτήρ*, quod ad signif. atti-
net, pertinent. Nam ab illo *μυκτήρ* derivata etiam esse,
minime credere possim; potiusque Eustathio assentire, a
μύζω deducendi. Afferam tamen et tertiam quandam deriva-
tionem (ubi de compositis a *μύττω* agam) quoniam *μύξα* et
μυκτήρ, quæ magis utraque illarum mihi placet.

Μύξα igitur est Humor e naribus fluens, Mucus, Mucor. He-
siod. (A. 267.) Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι βέον. J. Poll. τὸ ρεῖμα τῆς
ῥινὸς, Naris s. Nasi, esse *μύξαν* Hippocrati, κόρυζαν autem Atti-
cis, tradit. *Μύξα*, inquit Gorr., dicitur ab Hippocr. Humor pi-
tuitosus, lentus et albus. Is in partibus exanguibus, ossibus et
cartilaginibus, colligi consuevit, cum ad eam imbecillitatem per-
venerint, ut alimentum suum nequeant concoquere. Aliquanto
post, Quamvis autem humor ille, qui *μύξα* vocatur, ejusd. plane
generis sit cum eo quem βλένναν ipse etiam Hippocr. appellare
consuevit, differunt tamen, quod *μύξα* dicatur ille proprie, qui
est in articulis, aut in spatiis internis continetur: βλέννα vero,
qui e cerebro per palatum et nares descendit: quamvis Gal. de
Usu Partium 8. quam antiqui βλένναν et κόρυζαν dixerunt, ab juni-
oribus *μύξαν* vocari, scripto prodiderit. Hæc ille. *Μύξα* est etiam
Humor ille et velut mucus qui in ostreis et testudinibus visitur:
unde *μύξα κοχλιῶν* ap. Gal. *Μύξα*, inquit Eust., οὐ μόνον περὶ τῆς
τῶμα τὸ ζώικόν, ἀλλὰ καὶ τις ἐτεροία, ἢ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ γλα-
ρόεσσα. Usurpatur *μύξα* et de Lucernæ ellychnio: unde λιχνοῦς
dictus est δῖμυξος, vel πολὺμυξος: ut mox docebo. At PLUR.
Μύξαι de naribus ap. Soph. dictum invenitur: quæ vocantur
ETIAM *Μυξωτήρες*, vel *Μυξήτηρες*: utraque enim scriptura ap.
Gal. extat; sed illa prior multo certior est, cum ap. J. Poll. quo-
que, Diosc. nec non Herod. extet. Τῆς δὲ ῥινὸς μέρη, inquit J.
Poll., τὰ μὲν κοιλώματα, θαλάμια, *μυκτῆρες*, *μυξωτήρες*, οὐχετέ-
ματα. Apud Herod. (2, 86.) Διὰ τῶν *μυξωτήρων*, Per nares.
Diosc. Κατὰ *μυξωτήρων* διαχρίμενον. Gal. autem non illam so-
lum scripturam per η habet, sed et alteram. Nam legitur quidem
ap. eum, Διὰ *μυξήτων* αἰμορραγίας ἐπάγων: item, Ὑγρὸν πολλὰ
καταφορά διὰ *μυξήτων*: sed alibi *μυξωτήρων* ejus exempl. ha-
bent. At SING. *Μυξωτήρ* exemplum non affertur; neque tamen
dubitari de illo potest.

Quod vero attinet ad cetera vocabula quæ e nomine *μύξα* sunt
derivata, ea duorum sunt generum. Quædam enim ad *μύξα* per-
tinent, habens signif. cui primum locum dedi; quædam vero
pertinere dicenda sunt ad *μύξα*, quod metaph. de Lucerna usur-
patur. Ad prius illud *μύξα* referendum est NOMEN *Μυξάδης*, δ,
h, quo significatur interdum Mucosus, i. e. Mucro abundans; in-
terdum Mucro similis. Gal. Τοῦτο δὲ μαλακὴν ποιεῖ καὶ μυξώδη
τοῦ χόνδρου τὴν σύστασιν. Idem, de Part. Anim. 2. “Ἐνεστὶ δὲ
ἐν τοῖς ζωοτόκοις πολλὰ τῶν ὁστῶν χονδράδῃ, ἐν ὅσοις διαφέρει
μαλακὸν εἶναι καὶ μυξώδες τὸ στερεόν, διὰ τὴν περιεκείμενην σάρκα.
In omnibus articulis, inquit Gorr., mucosum quendam humorem
videre licet, ut inde et motio promitior et articulus injuriis minus
esset obnoxius: quod quæ sicca sunt, abrumpi in motionibus
facile soleant. Eamque ob causam vertebrarum vincula *μυξώδη*
Hippocr. de Artic. (p. 817.) appellavit. At *μυξώδης* sionificans
Mucro similis, ap. Diosc. extat. “*Μυξώδης*, Mucosus, VV. LL.
“perperam pro *μυξώδης*.” Pertinet ad prius illud *μύξα* et VERBUM
Μυξάω, quod exp. κορυζῶ, i. e. Mucro abundo, Nares mucro
plenas habeo. Eodem pertinent (accipiendo *μύξαν* generaliter
pro Mucro) etiam duo piscium NOMINA, *Μυξῶς* atque *Μυξάριον*:
nisi potius de eod. pisce dici existimanda sunt: sc. de Minuto
mugile, s. Capitone, ut quidam tradunt. Nonnulli vero *Μυξά-
ριον*, quod ap. Marcum Aurelium Nomen piscis est, de Saperda
s. Ichthyocolla dici volunt. [“Inno vero ap. M. Aurel. 4, 48.
(ubi v. Gatak.) et 6, 13. vocab. *Μυξάριον* dimin. est vocabuli
μύξα, et nil aliud nisi Mucum signif. Diminutivos pro contentum
uti consuevisse Stoicos satis constat.” Schw. Mss.] *Μυξίνου* au-
tem meminit Athen. et post eum Eust. et quidem ex ipso. Sed
perperam in VV. LL. scriptum est *Μύζινος*. Apud Athen. 7.
non procul ab eo loco ubi mentio fit *μυξίνου*, (sed *μύζινος* ap.

eum scriptum est, non μυζίνος, ut ap. Eust.) [cf. Schw. Animadv. ad Athen. 7. p. 306.] habetur ETIAM Μύζος, de Piscis. Est tamen aliud ap. Suid., quem vide. At vero ad posterius μύζα, i. e. Illud quod de ellychnio lucernæ dicitur, pertinent comp. Δίμυζος, ET Τρίμυζος, ET Πολύμυζος, cum nomine λύχνος. Atque ut Δίμυζος exp. in Indice, Duo habens ellychnia, sic Τρίμυζος exponi debet Tria habens ellychnia, et Πολύμυζος, Multa habens ellychnia. At quidam exp. δίμυζος λύχνος, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia: eodemque exp. genere et in ceteris utuntur. “Δίμυζος λύχνος, dicitur δ δύο μύζας, ἥτοι δύο μύκητας, ἔχων, Eust. l. e. Duo habens fungos s. duo ellychnia. Plato in “Fabula quæ Νῆξ Μακρὰ inscribitur, “Ἐνταῦθ’ ἐπ’ ἄκρων τῶν κροτάφων ἐξεῖ λύχνον Δίμυζον. Meminit vero et Metagenes τοῦ δίμυζον λύχνου, et Philonides et Philyllius, teste Athen. 15. “Eust. 440.” [“Jacobs. Anth. 7, 277.” Schæf. Mss.]

Μύζα, τὰ, Prunorum species Gal. et Dioscoridi incognita; Actuaria, Psello et Aetio frequens, ad compescendas febres, leniendas pectoris asperitates, sedandas tusses et urinæ difficultates, quas bilis aut æstus excitat. Ejus arboris ligno cortex dicitur esse albus, ramus virens, folio rotundo, amplo, fructus in racemo dulcis, et candido lentore plenus, cum interiore nucleo quasi olivæ siccatur. Ex eo lentore mucoso videtur illi nomen inditum fuisse; sed per diminutionem appellatur ETIAM Μυζάριον. Vulgo Sebesten dici videtur. Hæc Gorr. In VV. LL. annotatur μύζα et μυζάρια ap. recentiores Græcos Medicos esse minora prunis damascenis, nucleo intacto triangulari; afferturque e Paulo Ægin. 7. Μύζα, δένδρον καρπὸς ἐστί, μικρότερος μὲν τῶν κοκκινύλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος.

[“Μύζα, Timæi Lex. 164. et n., Bernard. Reliqu. 44. T. H. ad Lucian. Dial. 26. 28. Brunn. Soph. 3, 397. Ernest. ad Callim. 326. Heyn. Hom. 7, 67. Ellychnium lucernæ, Jacobs. Anth. 7, 277.” Schæf. Mss. *Μυζοποιός, Hippocr. Epid. 7. p. 1222. *Ἀπομύζα, ἡ, Draco p. 72. *Ἰπομύζος, Hippocr. 785. 817. “Μυζάδης, T. H. ad Lucian. Dial. p. 29. Casaub. Athen. 1. p. 47. Μυζάριον, Wessel. ad Diod. S. 1, 40. Μυζάζω, T. H. l. c. p. 27.” Schæf. Mss. Schol. Plat. Ruhn. p. 23. *Μυζάω, Μυζάζω, Bast. App. ad Ep. Cr. 23. Μυζήτηρ, ibid.]

“Μύζων, ὄνος, δ, Piscis quidam e genere τῶν κεστρέων, Mugilum, qui et χελών nominatur, ut est ap. Aristot. H. A. 6, 17. “Attamen 5, 11. inter eos discrimen facit; perperam enim ibi scriptum μύζων pro μύζων, ut Gaza quoque testatur, qui Mucem Latine appellat: recte; dicitur enim παρὰ τὴν μύζαν, quoniam τροφή χρηταί τῇ ἀπ’ αὐτοῦ γινόμενη μύζῃ, ut Athen. 7. refert ex Aristot. Idem Athen. locum posteriore Aristot. e l. 5. citans, habet μύζος pro μύζων: quem ex Hicesio μύζινον appellat, nisi potius μύζινον scr., ut habet Eust.” [“T. H. ad Lucian. Dial. p. 118.” Schæf. Mss.] “Μύζων, Mugo, Piscis de genere mugilum, ap. Aristot. H. A. 5. Ita VV. LL. Locus “est ejus libri c. 11. Sed pro isto μύζων scr. μύζων, Mugo.” [Cf. Μύκων.]

Alterum verbum, de quo post Μυκτῆρ me dicturum promisi, est ILLUD Μύττω, VEL Μύσσω potius; nam Μύσσω prius esse quam Μύττω, nemo, ut opinor, negarit: et ita Μύττω e Μύσσω factum esse ut πράττω e πράσσω, ut μαλάττω e μαλάσσω, ut ταράττω e ταρασσω, atque ut alia prope infinita in ττ Attice mutarunt. Est autem Μύσσω, s. Μύττω, Mungo, Emungo, Mucum nasi extraho. [“Ad Lucian. 1, 312. 353. Wakef. ad Mosch. 4, 70.” Schæf. Mss. “Method. 424. si sana lectio, 437.” Kall. Mss. * “Μύγμα, Efflatus per nares cum sonitu, Chrys. in Act. Ap. Serm. 38. T. 4. p. 825, 6. “Ὁ δὲ εὐθέως βήζας, ἀπὸ μύγματος τὸ θηρίον ἐκείνο τῇ ῥύμῃ τοῦ πνεύματος ἐξέωσεν ἀπὸ τῶν

ῥινῶν.” Seager. Mss. Cf. Μυγμή. * “Μύκτης, ad Lucian. 1, 353. (* Μυκτικός, unde) * Μυκτικῶς, Valck. Adoniz. p. 368.” [Schæf. Mss.] Sed rarus est simplicis usus, atque adeo nullum ejus exemplum affertur; at comp. Ἀπομύσσω, sive Ἀπομύττω, non itidem infrequens est. Ammian. Epigr. p. 141. μεὰ κἀ. τὸ δὲ νάται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥὶν ἀπομύσσειν. Τῆς ῥινὸς γὰρ τὴν χέρα μικροτέρην. Plato de Rep. 1. Κορυζάντά σε περιτρέφει, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέμενον. Et pass. Ἀπομύττομαι, Emungo, Mungo me. Xen. (K. Π. 1, 2, 16.) Ἀισχρὸν μὲν γὰρ ἐπὶ καὶ ῥὶν λῆναι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι: Σ. (1, 16.) πεμύττετό τε καὶ τῇ φωνῇ σαφὲς κλαίειν ἐφαίνετο. Apud Aristoph. extat partic. vocis mediæ απομυζόμενος: “Ἰππ. (910.) Ἀπομυζόμενος — ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀπομύζω. At vero Βραχίονι ἀπομύττεσθαι, dictum Proverbiale est ap. Plut. (8, 499.) Ὁ δὲ φήσας, μεμνήμεθ’ αὖ τῷ βραχίονι ἀπομυζόμενον, ἐσκαφε. Quod dictum Eust. referens, utitur τῷ απομυζόμενος, cum σσ. simul etiam addens quid spectarit is qui hoc dixit: ejus verba sunt, “Ἐξ ἐκείνου δὲ, (sc. ἐκ τοῦ μύζειν,) καὶ κοινῶς ἀπομυζόμεσθαι οὐ χρῆσις ἐν τῷ, Πατήρ τῷ ἀγκῶνι απομυζόμενος, διὰ τὸ μὴ εἶναι δηλαδὴ τοῦτο ποιεῖν τῇ χειρὶ ἀσχολουμένην περὶ ἀλίπαστα. Sic ap. Cornificium, vel Auctorem Rhetorices ad Herennium, (quæ sit,) Quiesce tu, cujus pater cubito se emungere solebat, || Ἀπομύττω, eodem fere modo quo Emungo a Terent. usuratur, ubi dicit Emunxi argento senes. Nam si Polluci credimus, ἀπομύττω capitur ap. Græcos Comicos pro ἐπὶ κέρδει ἐξαπατῶ. Ence postquam docuit λέμφοι appellari τὴν πεπηγυῖαν μύζαν ἐκ τῶν μυκτῆραν, ait inde factum, ut Fatuum hominem vocarent λέμφονα, inquit, pro fatuis habebant eos, quibus mucus e naribus fluere: unde et ἀπομύζαι τινὰ dictum fuit pro ἐξαπατῆσαι, i. e. Decipere. Hes. ἀπομύττειν exp. non solum ἐξαπατῆσαι, seu et γοητεύειν. Lucian. dixit τὴν κόρυζαν ἀπομύζειν. [“Brunck. Soph. 3, 500. Kuster. Aristoph. 113. Jacobs. Anth. 12, 199. Thom. M. 784. T. H. ad Lucian. Dial. p. 26. 37. 118. ad Eund. 1, 353. Ἀπομύττομαι, Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., Valck. ad Ammon. 88. 123. Toup. Opusc. 1, 479. 2, 31. De act. et med. Kuster. V. M. 3.” Schæf. Mss. * Ἀπομύγμα, Schol. Aristoph. 624. * Ἀπομύζεις, Plut. adv. Stoic. 1084. * Ἀπομύκτης * Ἀπομυκτίζω, * Ἀπομυκτισμός, ad Lucian. 1, 353. Bergler. ad Alciph. 186.” Schæf. Mss. “Ἀπομυκτίζω, Lucian. 3, 297. Ἀπομυκτισμός, Aversatio, Clem. Alex. 198.” Wakef. Mss.]

HINC EST Ἀπομύζια, de eo quod emungendo detrahimus: unde Hes. plur. ἀπομύζιαι exp. ἀκαθαρσίαι, “Impuritates, Sordes.” [Bekk. Anecd. 1, 432.] Facit autem hoc verbale ut NOMEN Μύζα itidem e Μύττω s. potius Μύττομαι, factum esse, atque adeo (quod non minus mirum alicui fortasse videbitur) NOMEN Μυκτῆρ eandem originem habere suspicer: ut sc. hoc e tertia persona sing. præteriti, illud e fut. vel aor. sit formatum: et μυκτῆρ sit Pars corporis quam quis μύττει: μύζα, Quod aliquis ἐν τῷ μύζαι detrahit.

Alia sunt duo comp. Ἐπιμύττω ET Προμύττω. Sed Ἐπιμύττω cum μυκτῆρῳ convenit, ut quidem in VV. LL. exp.: sc. Scanno, Strepitu narium floccificatio. [“Ad Il. Δ. 20. T. H. ad Lucian. Dial. p. 37. ad Eund. 1, 353. Heyn. Hom. 4, 557. * Ἐπιμυγμός, T. H. l. c. p. 38. ad Lucian. 1, 354. * Ἐπιμύκτης, ibid.” Schæf. Mss.] Προμύττω autem est Promittit ellychnium, et Lucernam emungere, ut inquit Cam.: J. Poll. habet Ἐπιμύζα λύχνον, et usurpari ἐν τῇ κωμῳδίᾳ scribit. Apud Aristoph. tamen Σφ. (250.) legitur προβύσσειν λύχνον. “Vide Προβύσσειν.” [“Ad Lucian. 1, 353.” Schæf. Mss. His accedat comp. Ἐκμύσσω, unde Ἐκμύζεσθαι, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2, 2. p. 106. B. 14. Ald.]

Ubi de verbo Μύζω egi, non dixi de ea signif. qua ponitur pro Sugo, quam sequitur Μυζάω: ideoque hic iterum de verbo illo disseram, sed ita ut hanc duntaxat signif. alibi consulto prætermissem, simulque illa, quæ ipsam sequuntur, explicem.

ΜΥΖΩ, Sugo. Xen. K. A. 4, (5, 19.) “Ἐδει δὲ, εἴ τις διψῶν, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς καλάμους. Sed est et alia lectio, sc. μύζειν, a THEMATE Μυζέω: quam habet Suidas: qui alioqui non solum μύζει, sed μύζει quoque exp. θηλάζει, λείχει. Afferturque et istum locum, “Ὁ δὲ Δημοσθένης, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγίδι, μύζησας ἀπέθανε. [Schleusn. Lex. V. T. * Μυζήτης, ibid.] Invenitur et comp. Ἐκμύζέω, Exugo, Sugo. Alex. Aphr. Probl. 2. Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἔλκομεν τὸν οἶνον. Lucian. Timone (§. 8.) Εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ τῷ, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus a th. ἐκμυζάω esse potest: atque adeo hinc potius esse puto, ut docebo paulo post.

Μυζάω, i. q. μύζω s. μύζέω, Sugo. Utitur autem hoc verbo μύζαν Eust., ubi vocab. ἀπομύζουρις exp., ut videbis T. 2, 1541. [* Ἀπομυζάω, Themist. Or. 22. p. 282. Artemid. 5, 49. “Ad Lucian. 1, 352.” Schæf. Mss.] Ἐκμυζάω, i. q. ἐκμύζω, Exugo, Il. Δ. (218.) Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος ὄθ’ ἔμπεσε πικρὸς οἶστος, Αἶμ’

ἐκμυζήσας, ἐπ’ ἄρ’ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, ubi exp. ἐκμύζει, ab Eust. quoque: qui paucis interjectis addit, Μυζὰ δὲ τις οἶνον καὶ γάλα ἐκ θηλῆς: item Μυζᾶ δὲ καὶ μυελὸν τις, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Idem paulo ante usus fuerat participio ἐκμυζώντας. Idem ἐκμυζόντα legitur ap. Diosc., cum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeo illud ἐκμυζήσαντες e Luciano allatum, hinc potius quam ab Ἐκμυζέω esse puto. [“Ad Lucian. 1, 352. Toup. Opusc. 1, 282.” Schæf. Mss. “Eumath. 49. Schol. Theocr. 11, 34.” Boiss. Mss.] Habemus autem illud verbum Ἐκμύζησις pro Exuctione, (i. e. Ipsa exugendi actione,) vel Suctione, s. Suctu, ex eod. Diosc. Πρὸς πᾶσαν πληγὴν λοβόλου, ἀρμύζει ἢ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις: δεῖ δὲ μὴ ἄσινον εἶναι τὸν ἐκμυζόντα. [* Ἐκμυζήσας, Alex. Trall. 3, 61. p. 185. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 3, 1. Lobeck. Phryn. 511. * Διεκμυζάω, Geop. 7, 15, 2.] [* Ἐκμύζω, Aristid. 1, 495. nisi tamen aliter ibi leg.: Diosc. Parab. 1, 65. “Ad Lucian. 1, 352.” Schæf. Mss.]

Μυχδς inter derivata a nomine Νῆξ ponendum fuisset, si verum est quod Etym. tradit, fieri e μυχδς genitivo illius nominis Νῆξ, vertendo unam litteram ἀμετάβολον in aliam, i. e. ν in μ: ut μυχδς sit ὁ ἐνδύματος καὶ σκοτεινὸς τρόπος. Est autem hic gen. μυχδς regularis quidem, i. e. quem regularis analogia poscit; sed inusitatus tamen, quique locum suum cesserit alii, sc. νυκτός. Neque